உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சிவஞான போதம்

ஸம்ஸ்கிருத சுலோகத்திற்கு ஸ்ரீமெய்கண்ட

தேவநாயனாரால்

மொழிபெயர்த்தருளிய தமிழ்ச்சூத்திரமும்

திருத்துருத்தி இந்திரபீடம்

கரபாத்திர சுவாமிகள்

ஆதீனம்

ஈசூர் சச்சிதானந்தசுவாமிகள்

மாணாக்கராகிய

பழனிச்சாமி சுவாமிகள்

அவர்களால் இயற்றிய

வேதாந்த தீபிகையுரையும்.

ஷை சிவஞானபோத ஸம்ஸ்கிருத ஸூத்திரத்திற்கு

திருவையாற்றிலிருக்கும்

அக்ஷயானந்தத்திருவியற்றியவுரையும்.

கும்பகோணம்

"ஸ்டார் அச்சுக்கூடத்தில்"

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1922.

இதன் விலை] Copy Right Registered. [ரூபா. 3

ஓம் தத் சத்.

நான் என்மனதிற்கு அறிவுறுத்தல்.

சேய்காரியம்பற்றி.

ஹே! என்மனதே! சற்று நில், சற்று நில். ஈதொன்றைக் கவனி, மலரும் மணமும்போல நாமிருவரும் ஒன்றுபட்டு முன் முன் மனிதப்பிறவியில் தன்னிலை மறந்து செய்த எண்ணிலாப் பழவினை பலவால் புல் பூடு விலங்கு பறவையாதி பல்வேறு பல் கோடிப் பிறவியில் பிறந்து அளவிலாத் துன்ப இன்பங்களை அநுபவித்து அலுத்துளோமன்றோ? என் அருந்துணை மனதே! இப போது ஏதோ ஓர் புண்ணிய பரிபாகவசத்தால்; ஈசன் விழிப்பார்வையால்; கையால்நீந்திக் கடலைக்கடந்ததொப்ப அடைதற்கு அரிது அரிதெனும் இம்மானிடப் பிறவியை மீண்டும் பெற்றுளோமே! மனதே! அரிதிற்பெற்ற இப்பிறவி என்ன! நிலையா? இப்பவோ எப்பவோ இனிவருங்கணத்தோ என அறிதற்கரிய அவதியுடையதன்றோ? நன்னலமெல்லாம் நாடுமென்மனதே! இங்ஙனம் அடைதற்கருமையும் அறிதற்கரிய நிலைமையும் உடைய இந்த மானிடப்பிறவியில் நாமுள்ளபோதே இவ்வரும்பெரும் பிறவிப்பயனைப் இந்த உடம்பினின்றுமே நம்மையும் நம் ஆதாரத் தலைவனையுங்கண்டு பின் அத்தலைவனே நாமாய், சிவமாய்நிற்கும் துன்பவொழிவும் இடையறா இன்ப அடைவுமாய முத்தியையன்றோ! பெறவேண்டும். சற்று நில் நில் மனதே! ஒப்பு உயர்வு இலா இம்முத்தியைப் பெறுதற்கு நாம் இனிப்பிறவா நெறியினன்றோ செல்லவேண்டும். அங்ஙனமின்றி, என் சஞ்சலமனதே! முன்னைய நாய்நரி விலங்காதி பிறப்பினைப்போன்று உண்ணல் உறங்கல் களித்தல் குழந்தைகுட்டிகளை நியமமின்றிப் பெறல், தனம் நிலமாதிய தாறுமாறாய்த் தேடல், கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமெனக்கோடல் என்பனவாதியில் முந்தி முனைந்து நீ சென்று என்னையுங்கூட இழுத்து அவற்றில் அழுத்தி இம்மனிதப்பிறப்பிற்கு உரித்தான பகுத்தறிவாய விவேகத்தை நாளும் நாளும் தொலைத்துவருகின்றனையே? ஆஹா! ஈதென்

அந்தோ! மனதே! இனியேனும் உண்ணல் உடுத்தலாதி பழக்கவழக்கங்களை நமக்கு இன்றியமையாத நியமவகையில் நடத்திக்கொண்டு இனிப்பிறவாநெறியில் நாமிருவரும் ஊசி நூல்போல் ஒன்றுபட்டுச் செல்வோம். பொன்போலிலங்கும் என் புண்ணிய மனதே! அந்தோ! இதென்! நாம் சிவனடிக்குத் தொண்டனாகவேண்டாமா? மங்கலஞ் செய்ய நம் கண்டத்தில் ஓர் உருத்திராக்க மணியை விரும்பிக்கட்டவேண்டாமா? நமது துன்பம் தொலைத்து இன்பமளிக்கும் விபூதியை முப்போது மெப்போதும் சிவ சிவ சிவ எனச் சிந்தித்துச் சிறக்க அணியவேண்டாமா? நம் தீவினை எலாமகற்றும் சிவனடியாரைச் சிவமே எனத் தெரிசிக்கவேண்டாமா? மனதே! இவற்றிற்கினியாயினும் உடன்படு உடன்படு. என் அருந்தவமனதே! நாம் செல்லுதற்குரிய இனிப்பிறவாநெறி யாதென விரும்பிக் கேட்பையேல்! அதனை யான் முடிந்தநிலையில் சுருக்கிக் கூறுகின்றேன். மனதே! ஒருமைநிலையினின்று நீ கேள். நாம் இனிப்பிறவா நெறியென்பது! நாம் பிறக்கும்பொழுது கொண்டு வாராததும் மண்மேல் இறக்கும்பொழுது கூடக்கொண்டு போகாததுமாய் இடைநடுவில் நம்முடையதெனக் குறிக்கும் இத்தேகம் மனைவி மக்கள் வீடு காடு தனமாதிய அனைத்தையும் உண்மையில் எல்லாம்வல்ல இறைவன் தந்தவைகளேயென நிச்சயித்து;மனதே! இவ்வுடமைகளுக்கு உடையவனான இறைவனுக்கே இப்போதும் இவற்றைமுழு நம்பிக்கையுடன் ஒப்படைத்து, இத்தேகமாதியவனைத்திற்கும் உயிர்த்துணையாய இறைவனையே தலைவனாக்கி அவனடிக்கு நாம் அடிமையாயிருந்து நமக்கு இன்றியமையாத வியாபாரம் விவசாயம் உத்தியோகமாதிகளையும் நித்திய ஸ்நானம் அநுட்டானம் ஜபம் ஆலயவழிபாடு அடியார்வழிபாடு அத்துடன் தானம் தருமம் விரதம் முதலானவைகளையும் எங்குமுள்ள இறைவன்பணியாய், செய்தற்குரிய கடமை நமதாய், யாதொருபயனையும் விரும்பாது, செய்யும் முறையிற் சிறிதும் பிறழாது அவைகளைச் செய்துவருதலே நாம் செல்லுதற்குரிய இனிப்பிறவா நெறியாமென்க. ஹே! என்மனமே! நாம் உறுதிகொண்டு இவ்வாறே செய்யின் சித்தசுத்தியெனும் கரணத்தூய்மையாய மலபரிபாகமும் சித்த ஏகாக்கிரமெனும் கரணவொருமையாய இருவினையொப்பும் இப்பிறவிநாளிலேயே உண்டாய் இவற்றின் பயனாய சிவஞானமும் அதனால் நாம் புகும் நால்வகை

யோனியின் விடுதலையாய இன்பவடிவ முத்தியுங் கைக்குண்டா மென்பது சத்தியஞ் சத்தியம். ஹா! என் தவவுருவாய மனதே! தெரியப்படுத்திய இவையனைத்தும் நாம் சுலுவிலடைய உபாய மொன்றுளது. அதனையுங் கூறுகிறேன். இன்னுஞ்சற்று நின்று கேள். மனமே! ஒப்புஉயர்வற்ற இடரிலா இன்பமாய இம்முத்தி ஒன்றிலேயே விருப்பமும், கருணை பக்தி துறவு சிவஞானம் என்ற நான்கினையும் உண்மையில் உடைய அடியார் உறவும், சிவ நிந்தை, விஷ்ணுநிந்தை, அவதாரமாய மதாசாரியர் முதலிய பெரியோர் நிந்தை, வேதநிந்தை, வேதமார்க்கநிந்தை ஆகிய இவற்றைப் புகட்டி நம்மை மீளாநரக துன்பத்திற்கு ஆளாக்காத உத்தமமான கீதையாதி நூல்ஆராய்ச்சியும், ஆகிய இவைகளை நம்முயிர்த்துணையாய்க் கொள்ளுதலே நாம் முறையாய் துன்ப மற்ற இன்பமாய முத்தியை அடைதற்கு உபாய மென்றறி! ஆகையால் என்உருவாய மனமே! எவ்விதத்தேனும் இவற்றையே தேடி அடைந்துஅழிவிலா இன்பவாழ்வில் உய்வோம் உய்வோம் உய்வோம். சுபம்.

இம்மை மறுமை இன்பத்தை விரும்பும் உத்தமர் யாவரும் இதனைச்சிந்தித்து நன்மார்க்கமடையுங்கள்.

மௌனம் தயானந்தஸ்வாமி.

"உடம்பினைப்பெற்ற பயனாவதெல்லாம்
உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்"

"அகரவுயிர்போல் அறிவாகியெங்கும்
நிகரில் இறைநிற்கும் நிறைந்து"

"இருள்சேர் இருவினையுஞ்சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு"

"இறந்த பிறப்பில் தான்செய்த வினையைப்
பிறந்த பிறப்பால் அறிக—பிறந்திருந்து
செய்யும் வினையால் அறிக இனிப்பிறந்து
எய்தும் வினையின் பயன்."

கார்த்திகேயன் பிரஸ், சிதம்பரம்.

உ

சிவமயம்.

பதிறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திரு!

மறைகள் நிந்தனை சைவ நிந்தனை பொருமனமும்
தறுகண் ஐம்புலன்களுக்கேவல் செய்யுறச் சதுரும்
பிறவி தீதெனப் பேதையர் தம்மோடு பிணக்கும்
உறுதிநல்லறம் செய்பவர் தங்களோ டுறவும். க.

யாதுநல்லன்பர் கேட்பினும் உதவுறும் இயல்பும்
மாதவத்தினோர் ஒறுப்பினும் வணங்கிடு மகிழ்வும்
ஓதுநல் லுபதேச மெய்உறுதியும் அன்பர்
தீதுசெய்யினுஞ் சிவச்செயல் எனக்கொளுந் தெளிவும். உ.

மனமும் வாக்குநின் அன்பர்பால் ஒருப்படு செயலும்
கனவிலும் உனதன்பருக்கு அடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளைவழிபடா நிலையும்
புனித! நின்புகழ் நாடோறும் உரைத்திடும் பொலிவும். ங.

தீமையாம் புறச்சமயங்கள் ஒழித்திடுந் திறனும்
வாய்மையாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறா வளனும்
ஏமுறும் பரதாரம் நச்சிடாத நல் நோன்பும்
தூய்மைநெஞ்சில் யான் எனதெனுஞ் செருக்குறாத் துறவும். ச.

துறக்க மீதுறையினும் நரகிற் றேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினும் இன்பந் துய்க்கினும்
பிறைக் கொழுந்தணி சடைப்பெரும! இவ்வறம்
மறுத்திடா தெனக்கு நீ வழங்கல் வேண்டுமால். ரு.

இவ்விதம் சிவபரம்பொருளை நந்தியெம்பெருமான் வேண்டிப் பெற்றவாறு நாமும் நாள்தோறும் இறைஞ்சிவேண்டி இப்பதிறும்பெறும் பெற்றுப் பெருவாழ்வில் வாழ்ந்திருப்போமாக.

அரிமளம் நகர தனவைசியர் தருமச்செய்கையின் நினைவிற்காக வெளியிடப்பட்டது.

உ

அறிவிப்பு.

சொற்சந்தி பொருட்சந்தி முதலிய சந்திகளை விளக்கு உபகாரமும் [illegible] ப்பவர்கள் எனது மாணவர்களாகிய [illegible] [illegible], B.T. [illegible] வேதவர், & கா. சுந்தரம்பிள்ளை [illegible] களிடம் பெருநன்றிகொள்ளலாம்.

22—12—21-ல் (துன்மதி ஞு மார்கழிமீ 8உ) கும்பகோணம், டவுன் ஹைஸ்கூல், தமிழ்ப்பண்டிட், அ. பாலசுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள், கும்பகோணம், பதார்த்தசந்திரிகா அச்சுக்கூடத்தலைவராகிய டி. வி. கோவிந்தசாமி பிள்ளையும், என்னிடம் பாரம் 1-க்கு 7 ரூபாய் கூலி பேசி, மாதம் 10 பாரம் கொடுப்பதாக சம்மதித்து, 30 ரிம் [illegible] பேப்பருக்காக 101 ரூபாயையும், பெற்றுக் கொண்டு 15 பாரம் அச்சடித்துவிட்டு, 13—1—22-ல் ரூபாய் 150 பெற்றுக்கொண்டு மற்றைய மூன்று மாதத்திற்கும் பத்து பாரம் அடிக்கும் ஒற்றுமையும் பணத்தையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு கெடுதி செய்யத் தொடங்கிவிட்டதன்றி 18—4—22-ல் ஷெ பார்களிடம் எழுதிவாங்கினதின், கும்பகோணம் பாணாதுறை மேலவீதி 3-ம் வீட்டிலிருக்கும், பண்டிட், சாமிநாதபிள்ளை 23—4—22-ல் பூராவிருப்பு, நமது உடைபார்த்து போட்ட லெட்டரில் ஷெ பார்கள் அச்சிட முடியாதென்று சொல்லிவிட்ட விபரத்தைத் தெரிந்து, வந்து கேட்க, ஷெ பார்கள் முதற் நிர்த்திரக் தொடங்கி அச்சிட்ட 25 பாரங்களையும், வெள்ளைப்பேப்பர் 11 ரிமையும் 4—5—22-ல் கொடுத்துவிட்டு, பாக்கி 76 ரூபாயையும், 4 ரிம் பேப்பரையும் எடுத்துக்கொண்டு வீண்வழக்குப்பேசி நடந்துகொண்டனர்கள். அதன்பின்னர், கும்பகோணம் ஸ்டார் பிரஸின் சொந்தக்காரர்களாகிய டி. கே. காசிநாதருவ் கோவில்கர் & பிரதர்ஸ் அவர்களால் மாதம் 1-க்கு 16 பாரம்வீதம் 1922-ஞு மேமீ 9உ (துந்துபி ஞு சித்திரைமீ 27உ) முதல் ஒன்றரைமாத டபத்துக்குள் முடித்துக்கொடுத்து எனது சிரமத்தைப் பரிகாரஞ்செய்தனர்கள். அவர்களது பேருதவியை என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

உ

சிவமயம்.

சாற்றுக்கவிகள்

திருவாரூர்
ஸ்ரீ குருதக்ஷிணாமூர்த்திசுவாமிகள் மடாலயத்திற்குரிய
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சிவானந்தசுவாமிகள் பாதசேகரன்
மாணிக்கசுவாமிகளால்
இயற்றப்பட்ட

நேரிசை யாசிரியப்பா.

உயிரிற் றொன்றாத் துணையா யுற்று
செயிறறு முள்ளத் தின்பறி வாகி
நிறைபரம் பரமா நின்மல னருளான்
மறையின் விழுப்பொருள் நால்வர்க்கு வழங்கியாங்
கப்பொரு ளுணர்தற் காற்ற லின்றிய
தப்புளத் தவர்கள் தனிநிலை யெய்ந்து
மும்மல மொழிந்து முத்திபெற் றுய்வான்
அம்மல மகற்று மாகம நூற்களை
நன்ன ருளத்து நந்தி கணத்தவர்
மன்னருஞ் சிறப்பின் மணிவா சகப்பெயர்
புங்கவர்க் கருளாற் புகன்றன னென்ப
அங்கவை காமிக மாதியா பொழிந்த

பன்னூன் கிரட்டிப் பான்மைய வதனுட்
சொன்ன ரௌரவத் துணிபொரு ளுணர்த்துந்
சிவஞான போதமாஞ் செவ்விய நூற்குத்
தவஞான மின்றித் தனைத்தான் புகழ்ந்தே
இறுமாந் திடற்படு மேழையர் சில்லோர்
திறமறு முப்பொரு ளுண்மையாத் தெரித்து
பாடிய மெனப்பெயர் பண்புற வியற்றி
மூடர்கள் வியப்ப முன்னுற விடுத்தனர்
அவருரை கைக்கொண் டலமரு மாக்கள்
தவருளந் தெளிந்து தத்துவ முணர்ந்து
தடையற வின்பத் தடங்கடல் படிந்தே
யிடையறு மகிழ்ச்சி யெய்தினி திருப்பத்
திருவுளங் கொண்டு திருத்தகு வுரையா
மிருவே தாந்த தீபிகை யெனவே
சிவனிய பாடியஞ் சிறப்புற வமைத்துச்
சிவப்பிர காசஞ் சிவஞான சித்தியாந்
தாந்திரிக துவித சைவசித் தாந்தம்
சாந்த முருப்பத முத்தியாச் சாற்றி
அன்னவர் நூற்களை மேற்கோ ளறைந்து
முன்னோர் புகன்ற முதனூற் காட்டி
ஒத்துப் பொருளி னுண்மை யுரைத்தே
பேத்தி யாவரு முத்தி யெளிதுறக்
கரதலா மலகக் காட்சியிற் றெரித்துச்
சாதகன் ஞானச் சங்கர பகவற்
பாதனற் றண்மலர் பற்றறப் பற்றும்
சாதுசங் கத்தவர் தனதுளங் களிப்ப

இமகிரித் தோன்றிய என்றா ளென்னத்
தமலவந் ஞானந் தழைந்தன னன்றான்
கைம்மா றுகவாக் கண்ணுத லொப்பான்
மைம்மலி யுலகம் பொய்யெனத் தேர்ந்து
முற்றத் துறந்து முதுக்குறை வெய்தி
கற்பனை யாவுந் தன்னிடைத் தோற்றுஞ்
சொப்பன மென்னத் துணிந்த பேரறிஞன்
செப்பு தத்துவ மசிப்பொரு டேர்ந்தோன்
சீவன் முத்தியா நிலையினிற் றிகழ்வோன்
பாவலர் போற்றும் பழனிச் சுவாமியாம்
பண்புறு நாமம் படைத்த பண்டிதன்
பண்டை யோர்பரவுஞ் சச்சிதா னந்தப்
புங்கவன் பதமலர் போற்றும்
மங்கல மார்புகழ் மாட்சிமைத் தவனே.

வானராங்குடி
பிரம்ம-ஸ்ரீ ப. கிருஷ்ணசுவாமி அய்யரவர்களால
இயற்றப்பட்ட

நிலைமண்டல வாசிரியப்பா.

தாமரை நண்பன் றன்னொளி பரப்பி
திமல மன்ன திமிரம் போககிப்
போகமார் மன்பதை பொன்முக விழிகட்
கேகமாய் நின்றே யிலங்கிடு மாபோல்
சோமன் வன்னி சூரியர்க் கொளிபுருள்
தாவிலா மேவக தற்பிர காசன்
அங்கண்மா ஞாலத் தகவிரு ளகல
பொங்கற முதலாப் பொதுமறை முதனூல்
பாங்கா யியற்றிப் பாஞ்சேகஞ் சிவன்
சாங்குவா தத்தாற் சற்று மிலையெனத்
தானே தனித்தொளிர் தத்துவ தயாநிதி
பானேர் மொழியுமை பங்கன் பரமன்
தேனே யனைய திருவா சகஞ்சொலத்
தானே யாகிய தனிமணி வாசகன்
தேசிகோத் தமனைத் திருப்பெருந் துறையில்
போதித்த சிவஞான போத மதற்கு
உளக்கண் ணில்லா உத்தம வந்தகர்
அளப்பிலா வானந்த மாம்பதி யென்றும்
அறிவிக்க வறிவது ஆன்மா வென்றும்
அறியுந் திறனிலா தகன்மல மென்றும்
முப்பொருண் முத்தியி லுண்டென முழக்கித்

தப்புரை செப்பித் தாந்தந் மாறுவர்
யென்னை விந்தை யிவருரை பாடியம்
அன்னவ ருரைகளு மவர்பா டியமும்
இரவிபி னெதிருறு மிருள தெனும்படி
சாகுரு மொழிநிகர் சொன்னயம் பொருளாய
வென்றிகொ ளத்வைத வேதாந்த தீபிகை
யென்றுயர் பெயரா லியற்றினன் பாடியங்
கல்லவோர் பலருங் கண்டுளங் களிப்பத்
தல்லமையா நூல்பல சாற்றிய பெரியோன்
அறிவல தறியாமை யல்லவல வென்போன்
அறிவே தானல தயலன் றென்போன்
அறிவினுக் கறிவறி யாமை யறைதல்
குறியிலர் கூற்றே யன்றியின் றென்போன்
மறைமுடி விளங்கு மந்திர நூற்கும்
இறைவன் மொழிந்த வினையிலா நூற்குந்
துறைபடங் கலவன் சொற்றமெய் நூற்கு
மறைவலோர் பகர்ந்த மற்றுள நூற்குஞ்
சங்கரா சூரவன் சாற்றிய படியே
எங்களுக் குரமுற வேக முரைத்தோன்
இந்திர பீடத் திலங்கிய மாபினில்
வந்தவ தரித்த மாபெருங் கருணைச்
சச்சிதா னந்த சற்குரு பதத்தே
பிச்சையா லனுதின மிணைவிழி வைப்பவன்
மழவிடைப் பாகன் மகனடி துதிக்கும்
பழனிச் சாமியாம் பண்புறு தவனே.

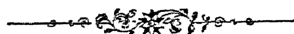

திருத்துறைப்பூண்டி தாலுக்கா ஆம்மளூர் பிரசங்க வித்வான்

கு. க. சதாசிவம் பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

ஸ்ரீ நிலமண்டல வாசிரியப்பா. ஸ்ரீ

அன்பின் றுன்னிய வமைதரு முலகத்து
புன்மனைக் குரீஇ யின்முகம் விளக்க
மின்மினி கூட்டி மென்குரற் பார்ப்பினம்
களிமிக் கூர வளர்ப்பது கடுப்ப
மாசறக் கிடந்த நீனிறப் படாஅத்து
உடுக்கணம் பரப்பிய உள்ளக் கள்வன்
செம்பதம் தரூஉம் செம்பதந் தழுவும்
பயிர்ச்சி யெவர்க்கு மியற்கை யன்றே—யதனால்
மன்னு வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோ
ரறிவு டளாவிய அன்பின் றுதலிய
ஒத்துமுறைத் தொகுதியின் உறுதியுட் படுத்தி
யளவையிற் படுத்திய வளவினூற் பொருட்களைத்
திரிபி னுணர்ந்தத் திமையிற் சுழன்று
முப்பொருண் முடிபு முனைவன் மொழியும்
பழுதுபடக் கூறிப் பகைத்தல் காணூஉ
திப்பிய நெறியு முக்குண வயத்தான்
அப்பகை கடிந்து மெய்ப்பொரு ளுணர
வுண்மை யின்பத் துலகுதாழ்ந் துயர
வொரப்ப வுரைத்த பற்பல நூற்களுள்
சைவந் தழைஇய மெய்வந் தொளிர

மெய்கண் டாரிவர் மெய்கண் டாரென
மெய்கண் டாட மெய்கண் டார்செய்
சித்தாந்த விளக்கெனுஞ் சிவஞான போதத்துக்
கத்திய வுரையிற் சுற்றிய பிழையெலாங்
கைத்தல மலக மொப்ப விளக்கியும்
பரவே தாந்த மறைபுரை புணர்த்தியு
மிருவேறு கொள்கை யிலையிலை யென்று
வுரைவா யொலிப்ப வுரைவா யுரைததனன்—அவனே
பின்னோன் முனிவர் கண்டகங் களிப்ப
கல்லா னிழற்ற சொல்லாற் சொலாது
சொற்றுணை யான சோதி வானவன்
வழிவழி வந்த மாதவர் மரபின்
தலைபெ ரெய்திய கலைமே வுரத்தன்
உபதே சிப்பா னுருவந் தாங்கிய
வொருபெருங் கடவு ளருபே ரணைந்த
தேசமில் பழனிச் சாமி யென்ன
உலகமுழு துவப்ப நிலவி யோனே.

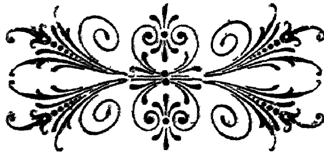
வெண்பா.

அவஞான நீக்கி யருண்ஞானந் தேக்குஞ்
சிவஞான போதவுரைச் செம்மை—தவஞானஞ்
சேமியா ருங்கொள்ளச் செய்தளித்தா னம்பழனிச்
சாமியா குஞ்சிவநே சன்.

ஒன்றுபொரு ளோயென்ன வொன்றுபட்டாற் போன்மத்து
டொன்றுபட வேயுரைய டொன்றளித்தா—னின்றுமுதல்
வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறன்றா லொன்றென்ன
வேதாந்த மிற்கண்டா ரேற்று.

---

(1) காணூஉ—கண்டு. (2) செய்யாரும்—செய்யாதவர்களுங்கூட (3) ஒன்றென்னவே—தாம் தம்மில்கண்டார். (4) யேற்று—உரையை யேற்று எனக்கொள்க.

உ

சிவமயம்.

விஷயசூசிகை.

பக்கம்.

முகவுரை.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

பொதுப்பாயிரம்.

முதல் சூத்திரம்.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

நான்காஞ் சூத்திரம்.

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

விஷயசூசிகை.

ஆறுஞ் சூத்திரம்.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

பதினொராஞ் சூத்திரம்.

பனிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

விஷயசூசிகை முற்றிற்று.

உதாரணச் செய்யுட்களின் அகராதி.

அகராதி முற்றிற்று.

"ஸ்டார் அச்சுக்கூடம்" கும்பகோணம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

காப்பு.

தானே பரமாகி யாகத் தடித்ததூஉம்
தானே பலவாய்த் தனித்ததூஉம் — தானே
இருந்தபடி நிற்பதூஉ மென்று ஞானமிலன்
பெருங்காப்பிந் நூற்கிதுவே பேறு.

கடவுள் வாழ்த்து.

உண்டில்லை யாமன் றெனப்படா அ முதலை
அங்ஙன மாத லதுவழுத் தலபிற.

(இதன் பொருள்) இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், உண்டெனற்கும், இன்றெனற்கும், ஆமெனற்கும், அன்றெனற்கும் உடன்படாது ஒளிர்வதாகிய ஓர் முதற்பரம்பொருளைத் தன்மையாதி மூன்றிடமில்லாவிடத்தா னங்ஙனம் வழுத்தல் கூடும். கூடாததால் அஃதெங்ஙனமோ அங்ஙனமாகத் தனது சேட்டையின்றி நிற்றல் வழுத்தலெனப்படும். இதற்குமாறாக நின்று வழுத்தல் அனைத்தும் வழுத்தலன்று பிறவாதலின்.—என்றவாறு.

தனக்கயலான வஸ்துவைக்கருதி இச்சொல்வகையானும், இவற்றுள் யாதானு மொன்றானும் நிலையுறுத்தப்புகுந்தால் முரணாயமைவதன்றி என்றுந் தொலையாவழக்காய் முடியும்; முடிவதைப்பற்றி இங்ஙனங்கூறியதென்க. இல்லையென்பது - இலையென்றும், அல்லவென்பது - அலவென்றுந் தொகுத்தல் பெற்றன. அது - எழுவாய், வழுத்து - பயனிலை, பிற - எழுவாய், அல - பயனிலை. சுசாதியாதி விகற்பமிறந்ததை வழுத்தியது. இந்நூலுரை இனிதுமுடியப் பலவாறாக விரிந்துள்ள பற்பல பாஷைகளி லொன்றாகிய தமிழென்னும் இலக்கியமும், அதனைத் தூய்தாக்கற்கியைந்த எழுத்துமுதலிய பஞ்சவிலக்கணமும்போல அனந்தமதப் பிரவாகபேத முரணாயுள்ள நிச்சயங்களனைத்தும் புத்திவிகற்பத்தா லாயதெனச் சோதனைஞாயம் பொரு

த்த முகத்தாலுஞ்சாதனையென்று அவற்றைப் பூர்வபட்சமாக்கற்கும், அவர்போற் சொல்வாலல்லது வாச்சியம், இலட்சியமென்னும் அர்த்தங்காரணமாக அவ் வேறோர் நிலைகாணுதற்கும், அபிமானத்தாலல்லது எதார்த்தமாய் நின்று உண்மையை விளக்கற்கும் சர்வமத கோளரியாமெனல். இதனை மதாபிமான மற்றோர் யாண்டு மேற்றற்கும், அங்ஙனம் உண்மையாக வேற்று அனுசந்தானஞ் செய்தோர்க்கு மறுமையி லென்பதின்றி இம்மைக்கண்ணேதானே துக்கநிவிர்த்தியும், தடையற்ற ஆனந்தமுமெய்தற்கும் செய்ய மிக்க வலியுண்டாது வேதாந்தமாதலானும். இதனை ஏற்றற்பாலார் விடயதோடதிருட்டியிக்கோராதலினாலும், இங்ஙனம் வேறறினுஞ்சிறந்த மேலா மனுபூதிநிலையடையாயமைந்த ஏகமேவாத்வைத சுயம்பிரகாச சைதன்யத்தை மாத்திரம் பிரதிபாதிக்கும் ஞானகாண்டத்திற் கூறப்படும் விடயம பின்னர் ஏகமாத்தற்கு முன்னர் நிருக்த நிருசியமெனப்படுவது. இங்ஙனங் கூறப்படுவதும், சகசியபர விகற்பபேதங்களை அகற்றற்காதல் இனிது பொருந்தும். நிருக்திருசியமென்பவற்றிற் சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணமெனவும்,அதற் சடதுக்க அநித்திய கண்டமெனவும் இலக்கணமிருப்பதால், இவ்விரண்டையும் இலக்கியமாக்கி இவ்வுரை கூறப்புகுதலின் இதனை வேதாந்த தீபிகையெனக் காரணக்குறியாக ஒருணர்வோர் ஏற்கப் பெயர்தந்ததென்க. இவ் வேதாந்த விலக்கியமும, இலக்கணமும், இவற்றை யமைத்துக்கூறுந் தமிழிலக்கியமும், இலக்கணமும் விக்கினமின்றி நிறைவேறக் கடவுளவாழ்த்துக் கூறியதென்க. இலக்கண மிலக்கியத்தின் அமைதியாதலினாலும், இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கணமென விதியிருப்பதினாலும், வேதாந்தவிலக்கியம் இன்னதென்றறியார் தமது இலக்கணம் எங்ஙனந் தெரிதற்பாலார். அதனை விளக்குவிப்பான் இவ்வுரை கூறப்புகுந்ததென்க.

நிருமந்திரஞானமுகம் 11-வது பக்கத்தில் மேலும், "காலோத்தரம்" என்னும உபாகமம், சிவபிரானுக்கும், கார்த்திகேயக்கடவுளுக்கும் பெரும்பாலும் சரியை வரலாற்றைப்பற்றியும் கிரியை வரலாற்றைப்பற்றியும், நிகழ்ந்த துர்வித சம்வாதம். புரோத்கீதாகமத்திலடங்கும் உபாகமங்களுள் ஒன்றாகி, "ஸ்ரீ காலஞானம்" என்று மறுபெயர்தாங்கும் "த்ரிகால ஞானம்" என்னும் ஆகமத்தை, அதற்குரித்தான "தேவிகாலோத்தரம்" என்னும் பெயரைவிட்டு, அறிவின்மையால் சிலர் "காலோத்தரம்" எனக்கூறுவர். அது பெருந்தவறு. என்றும்,

நாம் மேற்சொல்லிய ஆகமங்கள்யாவும் நேபாளவேந்தனது "ஏட்டுநூற்களஞ்சிய"த்தில் உளவேயன்றி, அச்சேறவில்லை என்றும, வேதாரண்யம் வை. வே. இராமணசாஸ்திரியவர்கள் அழுக்காறுநிலை மேற்கொண்டுரைத்ததுபோலாகாமல், மான்போலும் நோக்கத்தையும் கூர்மையினுல் வேலையொத்த ஒளிர்விட நயனத்தையும், வாசனைநிறைந்த செவ்வாம்பல்போன்ற

வெர்தகாலையயும், வண்டுகென்தங்கிய மலரைமுடித்த கூந்தலையுமுடைய உமாதேவியார் சிவபெருமானது குற்றமற்ற ஸ்ரீபாதத்தில் நமஸ்கரித்துத் துதித்து, பிரமன், விஷ்ணுக்கள்முதலிய தேவர்களுக்கெல்லாம் நாயகனே! திவிரம, திவிரதரமுதலான சத்திநிபாதத்தினாலே பவித்திரமாகிய அந்தக்கரணத்தையுடையராய் நித்தியராயிருக்கிற பக்குவான்மாக்கள் யாவர்க்கும் ஆணவாதி பஞ்சபாச பந்தநிவர்த்தியின்பொருட்டு, பசுத்துவ நிவர்த்தியில்விட்டு நீங்காமலிருக்கிற பதித்துவப் பிராப்தியாகிய சிவசாக்ஷாத்காரமாயுள்ள பரமசிவ சாயுச்சியத்தைவிளக்கும் ஞானத்தையும், ஞானசாரத்தையுங் கிருபையினாலே அடியேனுக்குத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்து கேட்க, எவற்றிற்குமுதற்காரணமாயுள்ள சிவபெருமான் விசேஷமாகிய நல்லகுணத்தையுடையாளே! ஞானத்தினாலும், ஞானசாரத்தினாலும் ஞானிகளானவர்கள் பஞ்சபாசங்களையுநீங்கிச் சிவசாயுச்சியத்தை அடைதற்குரிய ஞானத்தையும், ஞானசாரத்தையும் விரித்துச் சொல்லுகிறோம். இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட காலோத்தர ஞானபோதத்தினாலே சித்தசலனம் நீங்கி விளங்காதபேருக்கு அநந்தகோடி சாத்திரபோதையினாலும் ஞானம் உண்டாகாது என்று விஸ்தாரமாக மேற்சொல்லப்படும் ஞானசாரங்களினாலே உண்டாகும் மோட்சரூபமாயிருக்கிற ஞானசாதகருடைய சொரூபமுதலியவற்றை எண்பத்தைந்து சூத்திரங்களால் திருவாய்மலர்ந்தருளி முந்திச்சொல்லப்பட்ட ஞானமும், ஞானசாரத்தினுடைய முடிவுமாகிய பரிபாக காலத்திலே உண்டாகும் ஞானம் நம்மாலே சொல்லப்பட்டது. அன்றியும், சொல்லத்தக்க எல்லாவற்றையுஞ் சொன்னோம்; ஆதலால், மீண்டும் இனி உனக்கு இதனைச் சொல்லப்புகின், சொல்லத்தக்கது யாது? (ஒன்றும் இல்லை என்றபடி) என அருளிச்செய்த ஞானநூலாகிய இதனை அடியில்வரும் மேற்கோளாலும், பாயிரத்தாலுங் கண்டுகொள்க.

அரியவாக்கையின் மானுடவாக்கையே யாக்கை
விரியுமோரன்பினி லுயிர்கொலாவிரதமே விரதங்
கருதிற்றெய்வநங் கண்ணுதற்றெய்வமே தெய்வந்
தெரியிற்றேவிகா லோத்தரத்தேற்றமே தேற்றம்.

என்று சிவஞானவள்ளலார் சிரமேற்கொண்டு துதித்ததுபோல ஞானவான்கள்பலரும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்தற்குரிய அரியபெரிய மகத்துவம் பொருந்திய இத்தேவிகாலோத்தரம்;

ஸ்ரீ கைலாசபதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருமுகத்திற்றோன்றியதாயும், உலோகோத்தரமாயும், சிவாகமத்திலே சுத்தமான ஞானத்தையு ஞானசாரத்தையும் போதிப்பதாயுமுள்ள ஞானசாரப் போதகப்படலமானது காமிகாதி சிவாகமமிருபத்தெட்டையும் மிக்கசாரமா யெடுத்துச்சேர்த்த சங்கிரகமாயிருக்கின்றது. அப்படலத்தி னெண்பத்தைந்து சூத்திரங்களையுஞ்

[illegible] தேவிகாலோத்தரமென்னும் பெயரிற் [illegible], சாதன சதுட்டயமுடையவர்களாதலைப் [illegible] ருற்றங்களைத்தேர்ந்து நிவிர்த்திசெய்து கொள் [illegible]. [illegible] நூட்கருத்து விளங்காவாதலா லவர் [illegible] கொள்ளப்படமாட்டாது.

[illegible] விரிநூலும் இரௌரவாகமத்திற் பாச [illegible] சிவாகமமிருபத்தெட்டுடையுஞ் சாரமாயெத் [illegible]. அந்தச் சிவஞானபோதப் பன்னி [illegible] பன்னிரண்டு சூத்திரமாக முதனூலின் பெ [illegible] மொழிபெயர்த்தருளினர்.

[illegible] அனுபவிகளாகவேண்டும்; அனுபவமாவது [illegible] மித்தையாக்கிப் பரமாக்கித் தானுக்க [illegible]. [illegible] ஞாயஞ், சோதனை, பொருத்த [illegible] வுத்தியாலேனு மங்ஙனமாக்க [illegible]. [illegible] சுருதிமுகத்தாலேனும் யுக்திக்குமாறின் [illegible]. [illegible] உபமான உபமேயங்கட்குப் பொருத்தமின்றிக் [illegible] நூல்களையும் வழிநூலுக்குப் புடைநூல்களை [illegible] தர்க்கபுத்திகளைத் தருக்கயுக்திபோற் கூற [illegible].

அனுபவ [illegible] தனைத்தையுஞ் சின்மாத்திரமாக்கி யனுபவித்தல் [illegible]. [illegible] பிரபலசுருதியென்பதற்கு விக்கினம்வரும். "[illegible]" வெனத் திருமந்திரமும். "வேத [illegible] சமுதல் வேறுமுன கலைகளெல்லா" மெனத் தாய [illegible]. "[illegible] திருநான்மறைமுடிவு, மூவர்தமிழு முனிமொ [illegible] — [illegible], திருவாசகமுந் திருமூலர்சொல்லும, ஒருவாசகமென்று [illegible]." என [illegible] கூறியவாறு மேற்கோள்காட்டி யுரைகூறுவிடத் [illegible] வேளையபண்டிதர் வித்வான்களைக் காட்டினும் [illegible] சைவசித்தாந்த சாம்பிரதாயத்தா ரென்பதிற் சிறப்பென்னை.

[illegible] 18[illegible]2-ஆம் [illegible] யந்திரசாலையில் பதித்துள்ள [illegible] முகவுரையில், "மெய்ப்பொருளை திருவெண்ணெய்நல்லூர் [illegible] சிவஞானபோதமென்று நூலருளிச்செய் [illegible]. சிவஞானபோதத்தை விரித்து அவர் மாணாக்கர் அருணந்திதேவர் சிவஞானசித்தி செய்தருளினர். அருணந்திதேவர் மாணாக்கராகிய மறை [illegible] அநுக்கிரகம்பெற்ற உமாபதிசிவாசாரியார் சிவஞானசித் [illegible] சிவப்பிரகாசமென யாவரும் எளிதிலுணரும்படி யோர் [illegible]. உமாபதிசிவாசாரியார் தாம்செய்த சிவப்பிரகாசம்

...பூர்த்திசெய்ய முதன்மையால் சிறந்து விரிந்திருப்பதைப்பற்றி சிறப்புச் சொல்லுடைய அத்தியாயத்து உருத்திரன் மனனமாந்தம்பொருட்டுத்திருவருட் பயனைத் திருவருணையிடம் திருவருட்பயனென் றியாலருளிச் செய்தனர் என்று கூறுதற்காக அந்த சிறப்புப்பாயிரத்தில்:—சிவப்பிரகாசத் திருப் பெயர்ப்பனுவற் சைவநூற்சுருதி சொற்றினிற்கடந்து, மரக்கலமதற்கு மாலுமி யாயும், ... வாழ்வுறப்புணர்த்தித், தென்றுசாப்புலமை வன்று ...க்கோர், ... கற்றவர்களிப்ப, அருட்பயனென் று ... தொருட்டுப்பாக்கு செந்தமிழ்யாப்பிற், குறள வெண்பா பெருநூறியம்பினன், மற்றவன் பலிபூர்வளர்கக்கீழ்பாற், கொற் றவர்றுயிற் றுடகொண்டுறைந்த, புகாருடைத்த புதுமதிவேணியுங், காச ... கண்டமுங்கரந்த, தேசிகனுமாபதி சிவனென்பவனே. என்றும்.

திருவருட் பயன்.

உமாபதிசிவனென்னும் பின்னைத்திருநாமத்திற்கும், இந்நூற்கும் முதலாகிய கொற்றவன்குடிமுதலியார், அறம்பொருள் இன்பம் வீடென்னு நான்கினுள்வீட்டின் நெறிகாட்டுவான் தம்மாலெடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கியம் இடையூறின்றி யினிதுமுற்றுதற்பொருட்டு, ஆதிக்கண்ணே கரிமுகக் கடவுளை வாழ்த்துச்செய்தருளுகின்றார், என்றும் கூறியுள்ளனர். ஆதலால் எமது சிவஞானபோதம் மொழிபெயர்ப்பேயென்பதையும், சிவஞானசித்தியார் வழிநூலும், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலியன புடைநூலுமா மென்பதையும், திருக்குறள்முதலியன சார்பொருட்பயக்கும் கலனுடைத் தென்பதையும், அவரது மதநூற்களைக்கொண்டும் விளக்குதும். அதாவது:—

தத்துவஞான சிரேஷ்டபராகிய திருமூலநாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய பத்தாந்திருமுறையென்னும் திருமந்திரத்திற்குமாவை, வே. விசுவநாதபிள்ளை யால் எழுதப்பட்ட குறிப்புரையில் 29—9—1911, வேதாரண்யம், வை. வே. இராமா சாஸ்திரியவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ள நான்முகத்தில் ஏழாவது பக்கத்தில்:—திருமூலநாயனார் காலம், வடமொழி ரௌரவாகமத்தின் ஓர் பகுதியாகிய சிவஞானபோதம் என்னும் நூலைத்தமிழில் மொழிபெயர்த்து, அதுணையிலாக ஆகமக்களஞ்சியத்தின் ஞானபாதப் பெரும்பயனைத் தமிழ் நாட்டினர்க்கு அளித்து, ஆகமாந்தத்தை ஒருவாறு நிலைநிறுத்திய பேரறி வின் வள்ளலான மெய்கண்டார் காட்குப் பன்னூற்றாண்டுகள் முந்தியது. ஆயினும், அத்திருமூலநாயனார்போல் ஆகமாந்தத்தின் கோட்பாடுகள் அனைத் தினிடத்தும் அன்புரிமைபாராட்டி, அவைகளை ஐயமற அணிவகுத்து, ஒளி வீசும் மாமணிக்குவியல்போன்ற பாசுரங்கள்வழியாகச் சுவைபெருக அளிக் கும்வாய்மை, இத்தென்னிந்தியாவில் வேறு தமிழ்நூலாசிரியரெவரிடத்தும் இவ்வண்ணம் இல்லையென ஒருவாறு நாம்சொல்லுதல்கூடும், என்றும். (8) இஞ்ஞானக்களஞ்சியத்தின் (சிவஞானபோதத்தின்) மெய்ப்பொருளை

உயர்ந்த வடமொழியில் இருபேருரைகள் உள. அவற்றைச் சமைத்தோர்கள் வித்தியாரணியசுவாமிகளும், சிவாக்கிரயோகிகளுமே. அவ்வுரைகளில் ஒன்றும் இன்னும் அச்சேறவில்லை, என்றும் வரைந்துள்ளார்.

மற்றும், கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியாருளிச்செய்த கோயிற் புராணம் சந்தானகுரவர் வரலாற்றில், பரஞ்சோதிமுனிவர் கைலாயத்தை விட்டிறங்கி சிவஞானபோதத்தை, மெய்கண்டதேவருக்கருளிச்செய்ய, அவரதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வார்த்திகப் பொழிப்புரைசெய்து, அருணந்திசிவாசாரியர் முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மர்களுக்கருளிச்செய்ய அவர் சிவஞானபோதத்திற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது என்றுமிரண்டையுமமைத்து அம்மூன்றையும் மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியருக்கருளிச்செய்ய, அவர் உமாபதிசிவாசாரியருக்கருளிச்செய்ய, அவர் தமிழிலே சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் முதலிய புடைநூல்களைச் செய்தனரென்றும், இன்னும் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்துத் திராவிடமகாபாஷ்யகர்த்தராகிய சிவஞானயோகிகளருளிச்செய்த பிரபந்தத்திரட்டு ஷடியாத வரலாற்றின் நான்காம்பக்கத்தில், அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தைத் தமிழில் வார்த்திகப்பொழிப்பாக மொழிபெயர்த்து அருணந்திசிவாசாரியருக்கு அளித்தருளினர். அவர் அதற்கு வழிநூலாகச் சிவஞானசித்தியாரும் இருபாவிருபதையுமியற்றி அவைகளை மறைஞானசிவாசாரியருக் குபதேசித்தருளினர். அவர் உமாபதிசிவாசாரியருக் குபதேசித்தருளினர். அவர் வடமொழியில் பௌஷ்கராகமத்துக்கு வியாக்கியானத்தையும், தமிழிலே புடைநூலாகிய சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் எட்டுச் சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையு மற்றைப்புராணங்களையு மியற்றினர் என்பது காணப்படுகின்றது. இன்னும் ஷடி சிவஞானயோகிகள் பிரபந்தத்திரட்டில் குளத்தூர் சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவென்று நூலுமொன்று. அது திருக்குறள் நூற்றிமுப்பத்துமூன்று அதிகாரத்தில அதிகாரத்துக் கொவ்வொரு குறளெடுத்து முதுமொழிகூட்டி 133 வெண்பாவாகப்பாடிய நூல். அவற்றுள் வீட்டுக்குக்கூறிய வெண்பாவில் :—

நிலையாமை.

ஆக்கையு மாயிரத்தெட் டண்டங் களுநிலையா
ஆக்கையுந் தான்றூரன் சோமேசா—நோக்கியிடில்
நில்லாதவற்றை நிலையினவென் றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை.

துறவு.

கோவணமொன் றிச்சிப்பக் கூடினவே பந்தமெலாந்
தூவணஞ்சேர் மேனியாய் சேரமேசா—மேவில்
இயல்பாகு நோன்பிற்கொன் றின்மை யுடைமை
மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து.

மெய்யுணர்தல்.

காரிகைபா ரைப்பொன்னைக் காட்டவுங்கா மாதிமும்மைச்
சோர்விழந்துய்ந் தாரரசர் சேரமேசா—வோருங்காற்
காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்.

அவாவறுத்தல்.

தாய்கருவில் வாழ்துழனி தாமெல்லாம் வேண்டுவது
தூயபிற வாமைபொன்றே சேரமேசா—வாயதனால்
வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

ஊழ்.

முன்னை யமண்மதத்து மூண்டரசர் பின்சைவந்
துன்னியது மென்னியப்போ சேரமேசா—வுன்னுங்காற்
பேதைப் படுக்கு மிழவூ ழறிவகற்று
மாகலூ ழுற்றக் கடை. என்பவைகளும்,

இன்னும் குமாரகுருபரசுவாமிகள் சரித்திரத்தில் 6-ம் பக்கம்: மதுரையில் பின்பொருநாள் திருமலைநாயகர் வெகுநேரம்வரையில் போசனஞ்செய்யாதிருந்தமைகண்டு, சுவாமிகள், "வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி, தொகுத்தார்க்குந் துய்த்த லரிது." என்னுந் திருக்குறளை யெடுத்தோத; அரசருவந்து "அரிய திருக்குறளெனப்படும் தமிழ்வேதத்தை முற்றும் ஆராய்ந்து தெளிதற்குக் காலமில்லையாதலால், அதிலுள்ள அறமாதி நான்கினையும் விளக்கிச் சுருக்கமாக ஒருநூல் செய்துதரவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே நீதிநெறிவிளக்கமென்னு நூலைச்செய்தருளினர். அவற்றுள் வீட்டுக்குரிய வெண்பாக்கள்:—

மெய்ஞானதார பொருட்பேற் புலம்போக்கார் மெய்ப்புணர்ச்சி
வைகலுஞ்சக் கண்டுநூற் புலக்காப்பார்—மெய்ப்புணர்ந்தார்
ஈரடியே நீடியாப் பதிராண நீள்கதவாச்
சேரப்பார் நிறைத்தாழ் செறித்து.

கற்றுக் குறைபோய காதலற்குக் கற்பினள்
பெற்றுச் சேர்த்த தலைமகன்போல்—முற்றத்
துறந்தார்க்கு மெய்ப்புணர்விற் றேன்றுவதே யின்ப
மறந்தவொரு அன்பமலர் தில்.

அற்றுக் கதிர்கடவுளைத் திசெகாரிஇ நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருத்திப்—பற்றுவதே
பற்றுவதே பற்றிப் பணியறநின் றொன்றுணர்ந்து
நிற்பாரே நீணெறிச்சென் றார்.

ஐயந் திரிபின் றளந்துத் தியிற்றெளிந்து
மெய்ப்புணர்ச்சிக் கண்விழிப்பத் தூங்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள். என்னுமிவைகளுமன்றி

பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனதம்
ஆவிற் கருமுனியா யானைக் கமரரும்பல்
தேவிற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

என்று கவிசாகரப் பெருந்தேவனார் புகழ்ந்துகூறியவண்ணம், உலகில் வழங்கப்பெறும் நூற்களிற் சிரோமணியாயும், செந்தமிழ்க்கடலாயும், செந்தமிழ்க் களஞ்சியமாயும், செந்தமிழ்க்கற்பகமாயும், செந்தமிழ்த்திலகமாயும், புருஷார்த்தபோதகிஷமாயும் விளங்குகின்ற மேம்பாட்டினாலே, திருக்குறள் பல்வேறு தேசத்தாராலும், சாதியாராலும், சமயத்தாராலும், தங்கடங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எக்காலத்தும், எவ்விதத்தும், எள்ளளவும் தன் இயற்கை கெடுகின்றது, குன்றின்மேலிட்ட விளக்கம்போல இந்நிலவுலகத்தில் நிலைபெற்று இலங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

இத்தெய்வநூலுக்கு உரைவகுத்தார் "தருமர் மணக்குடவர் தாமத்தர் நச்சர்; பரிமேலழகர் பருதி—திருமலையர்; மல்லர் கவிப்பெருமாள் காளிங்கர்." என்னும் பதின்மர் என்பர். அப்பதின்ம ருரைகளுட் சிறப்புற்றுத் தொன்றுதொட்டு ஆன்றோரால் வழங்கப்பட்டு வருவது பரிமேலழகர் உரையேயென்பர்.

யாழ்ப்பாணத்துநல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் அச்சிட்ட திருக்குறள்மூலமும், பரிமேலழகர் உரையுமடங்கிய புத்தகத்தின் ஆரம்பத்தில், உரைப்பாயிரம் என்ற தலைப்பக்கத்தின்கீழ், "இந்திரன்முதலிய இறையவர் பதங்களும், அந்தமில்லின்பத்தழிவில் வீடும், நெறியறிந்து எய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அது அறம், பொருள், இன்பம், வீடென்பன. அவற்றுள், வீடென்பது, சிந்தையு மொழியுஞ்செல்லா நிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது, இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்." என்று வரையப்பட்டிருக்கிறது.

இது, 'பரிமேலழகர் உரைநடைதானோ? அல்லது பிறர் உரைநடையோ?' என்று ஐயுறுதற் கிடந்தரா நின்றது என்னை? இது, பரிமேலழகராற் கூறப்பட்டதாயின், நூலினது சிறப்புப்பாயிரத்துக்கும், நூலகத்தாம் தாமெழுதிய வுரைநடைக்கும், வேறுபட்டு "மாறுகொளக்கூறல், மயங்க வைத்தல்" முதலிய பல்வகைக் குற்றங்களுக் கிடந்தந்து, நாயனாரது சிறப்பையும், நூற்சிறப்பையும் போக்கும் போக்குற்றதாய் விளங்குவதாயிருத்தலின். ஆதலின், இவ்வுரைப்பாயிர வுரைநடையின் ஆரம்பத்தை யொருவாறு ஆராயத்தொடங்குவாம்.

"சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி."

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."

என்றிரு திருக்குறளையும் நன்கு சிந்தையுட்கொண்டு கவனிக்கவேண்டும்.

இந்திரன்முதலிய இறையவர் பதவிகளையும், அந்தமி லின்பத்தழிவில் வீட்டையும் நெறியறிந்து எய்துதற்குரியவர் மாந்தரெனவும், அவர்கள அவ்விரண்டையும் அடைடம் வழியறிந்து, அடைதற்கு உறுதியென வுயர்ந்தோரா னெடுக்கப்பட்ட பொருள், அறம் பொருளின்பம் வீடெனு நான்கெனவும், அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லாநிலைமையுடையதெனவும், அக்காரணம்பற்றி அது 'துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்

மெய்ய ஞானரா பொய்ம்மேற் புலம்போக்கார் மெய்புணர்ச்சி
வைய நூலக் கண்ணாய்ப் புலக்காப்பார்—மெய்புணர்ந்தார்
காட்டுமே நீமையாய் பதிராண நீள்கதவாச்
சொல்லார் நிறைத்தாழ் செறித்து.

சுரந்துக் கறைபோய காதலற்குக் கற்பினள்
பெருந்துக் கோர்த்த தலைமகன்போன்—முற்றத்
துறந்தார்க்கு மெய்புணர்விற் றென்றுவந்த வின்ப
முறந்தவர் துன்பமலா தில்.

அற்றுக் கரிந்துடங்கித் திகோரிதி நன்றாற்றிப்
பெற்றது கொண்டு மனந்திருத்திப்—பற்றுவிதே
பற்றுவிதே பற்றிப் பணியறநின் றென்றுணர்ந்து
நிற்பாரே நீணெறிச்சென் றார்.

ஐயந் துமிபின் றளர்ந்துத் துயிற்றெளிந்து
மெய்யுணர்ச்சிக் கண்விழிப்பத் தூங்குவார்—தம்முளே
காண்பதே காட்சி கனவு நனவாகப்
பூண்பதே தீர்ந்த பொருள். என்னுமிவைகளுமன்றி

புலிக்குத் தாமரையே போன்னுக்குச் சாம்புனதம்
ஆலிப்ப கேசுமுனிபா பாரினுக் கமாரும்பல்
தேனிற் றிருபாலு கெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

என்று வைசாரப் பெருந்தேவனார் புகழ்ந்தெடுத்தியவண்ணம், உலகில் வழுக்கப்பெறும் நூல்களிற் சிரோமணியாயும், செந்தமிழ்க்கடலாயும், செந்தமிழ்ச் சுரங்கியமாயும், செந்தமிழ்க்கற்பகமாயும், செந்தமிழ்த்திலகமாயும், புருஷார்த்தபோதிகையாயும் விளங்குகின்ற மேம்பாட்டினுலே, திருக்குறள் பல்வேறு தேசத்தாராலும், சாதியாராலும், சமயத்தாராலும், தங்கடங்கள் பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு, எக்காலத்தும், எவ்விதத்தும், எள்ளளவும் தன் இயற்கை வேறுபடாது, குன்றின்மேலிட்ட விளக்கம்போல இந்நிலவுலகத்தில் நிலைபெற்று விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

என்றுக்கூறினர். அத்துவித நூல்களெல்லாம் விட்டுவிடாத லக்கணை யடநூபோற்றுள் கூறுகின்றனவென்பதை யுணராமல் சிவஞான போதகன் சிததியாருடையவி லத்துவித சித்தாந்தத்தை மறுத்துத்தமது சித்தாந்தத்தை ஸ்திரப்படுத்தற் கருதிமேல் "அத்துவிதப்பட் டுரைப்பன பெயர்த் பொருளல்லவென்பார்; பன்மைமறைகளுமது காணுமேனென் று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணவேயன்றோ. எனவே, வேதாந்த மகாவாக்கியமுஞ் சித்தாந்த மகாவாக்கியமாம் பொருளாகவென்றன் றாலும் பேறப்பட்டது" எனக்கூறி, வேதாந்தச்சித்த அத்துவிதகா ருமூலர் தமதெனவர் தாங்கூறுமுரையே சரியெனவர்கூறினர். இதனை வேரது கொள்கையெல்லாம் திருமூலாசாரியர் கருத்திற்குஞ் சுருதிகட்கும் விரோதப்படுகின்றது.

சுருதிஸ்மிருதி புராணமிதிகாசமாதிகளைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு இப் பரதகண்டத்திற் பூர்வீகமாய் விளங்கிவரும் வைதிக சமயமாகிய சமுத்திரத் தின்கண் அப்போதைக்கப்போது எத்தனையோ அவைதிக மதங்களாகிய அலைகள் தோன்றித்தோன்றித் தத்தமிலகெட் டொடுங்கினவென்பது பிரசித் தம். அப்படியே யிப்போதுஞ் சில தோன்றியிருக்கின்றன. அவற்றிலவை தீக தார்க்கிக துவிதவைவமதமென்பதுமொன்று. அது அவைதிகமாயிருக் கும், வைதிகம்போனடித்துக்கொண்டு, சுருதிஸ்மிருதி புராணமிதிகாசங் களையு மவற்றின்முடிபான மகாவாக்கியப்பொருளையு மப்பொருளின் சித் தாந்தமான அத்துவிதத்தையுந் தூஷிப்பதுமன்றி யந்நூல்களுக்குத் தப் புரை யெழுதியும் வருகின்றது.

மேற்படி சிவஞானசித்தியானது, வேதசித்தாந்தத்தை நிந்திக்குமாறெ ன்னவி யதற்கு மாயாவாதமென்று யாதோர் காரணமின்றிப் பேரிட்டுப் பர பக்கத்திலதைத் தூஷித்ததைப்பற்றிச் சிறிதிங்கு கூறுவாம்.

மேற்படி சிவஞானசித்தி பரபக்கம் மாயாவாதிமதம் 5-வது செய்யுளில்; அஷீதன்றிப் பிரபஞ்ச மெய்போலத்தோன்றிப் பிரகாசிக்கிறபடியும் பாரமா ர்த்தத்திற் பொய்யாகிறபடியு மெங்ஙனமென்னில்: வெள்ளிபோலப் பிரகா சிக்குமிப்பியையும், வெள்ளியையுங் கனலிலிட்டால் இப்பிகெட்டு வெள்ளி நின்றாற்போல மெய்போலத்தோன்றும் பிரபஞ்சமும் அவிகாரமாகிய பிரம மும் பாரமார்த்தத்தில் நிரூபணஞ்செய்தால் அவிகாரமாகிய பிரமமே மெய் யாய் பிரபஞ்சம் பொய்யாகக் கொள்ளப்படும் என்றுரைப்பது வேதாந்த மெனக் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வுபமான மிவர்மாயாவாதமெனப் பேரி வைகொட்டிவரும் வேதாகமமுதலிய பதினான்குவித்தைகளிலுங் கிடையாது. அல்லதிவ்வுபமான மிருக்குமிடத்தை யிவரேனு மிவரினத்தவரேனு மெடுத் துக்காட்டி சத்தியவாதிகளாயினரு, மாவாருமில்லை.

இன்றார் "ஞானமாகிய காரணமையாக் கூறப்பட்டது வீடு" என்றார். இதனுள் வீடு காரியப்பொருளென்றும், அதனை யடைதற்குரிய ஞானம் துறவறமென்றும் கூறினர். "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்" எனவும், "நாடல்லமெய்ப் பயனின்மை" எனவும், "அற்றவரென்பார் அவாவற்றார்" எனவும், "ஆரவியற்கை அவாநீப்பின் அந்நிலையே, பேரா இயற்கை தரும்" எனவும் ஆசிரியர் அவைகளைக் கூறினமையும், "அற்ற பற்றெனிலுற்றது வீடு" என ஆழ்வார்கள் இப்பொருளைக் கூறினமையும், "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்......" என்ற திருக்குறள் உரையில் "இதனுள், ஒருவன் ஞானமுடையனென்றும், நன்றேனும் பில்லாத பணிவின்கண் வீடுபேறுமியவற்றை யொழிந்தும் உடை இ வகைப்பற்றும், தேசிய் பற்றெனும் மறுதியொழியாதும் போகப்பற்றி னும், அவை யாவென ஈண்டுமொழிந்து, அற்றபொழுதே அப்பற்றறி பயன் பிறப்பையறுக்கும். காரணத்தபொழுதே காரியமும் அற்றதனை யைபற்றி, பற்றற்றகண்ணே என்றார்." என்ற பரிமேலழகர் உரையாலும், துறவறமாகிய பற்றறுதலாகிய காரியம் பிறவியொழிவென்பதனிடத்து பிறவியொழிபவே, அதனுட் சொல்லப்பட்டவாற்று நிலை யடைந்தவர்கள், குறித்தொடியார் தயிர்கடை செல்கானுந்தலெப்பன் றுபசரித்த சுழன்று திரிந்துவருந்திய, ஆன்மா தன்சொரூப சாக்ஷாத்காரமடைந்து அவ் வுரு தனை யபர்ர்த நிரதிசய இன்பமயமாய் விளங்குமிடமே வீடு என்பது அத்திருக்குறளின் தேற்றமாம். இதைப்பற்றிய ஞானப்பிரகாசமாகுக.

ஈதலறந் தீவினைவிட் டீட்டல் பொருளெஞ்ஞான்றுங்
காத லிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திம்மூன்றும்
விட்டதே பேரின்ப வீடு.

வீடு நலைக்குறள் வீட்டு செறிப்பாகக் (முறையே)

ஆதியாய் நின்ற அறிவு முதலெழுத்
தோதிய நூலின் பயன். என்றதுமன்

நீதிநெறிவிளக்கம்.

அறம்பொருள் இன்பம் வீடடைதற் கேதும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டு—முறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியி னூங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை.

திருவாய்மொழி.

[illegible] ப்பல்லிக் கிரிய மெல்லாயீர்த்
[illegible] பெரும்பாழுலப்பிலதனைப்புணர்ந்துணர்ந்து
[illegible] செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்
[illegible] வீடு விடாமல்.

[illegible], [illegible] வீடுபிர்
[illegible], [illegible] பற்றே.

வைராக்கியசதகம்.

[illegible] மிகழ்துகை விடுதலே வீடு, [illegible] யதனையே யறமெனக் கூறிக், [illegible] யிருக்கல் குறித்துமெய் யுணர்வையுங் [illegible] தமி ழுருவத் தொளித்தெமக் [illegible].

[illegible] கோளிக்குதலே தருமமும் அநித்தியமாகிய [illegible] கைவிட்டு நீக்குதலே வீடும் [illegible] இவ்வாழ்க்கையையே அறமெனக்கூறித் [illegible] யிருத்தலைநோக்கி, மெய்ப்பொருளை [illegible] மெய்யுணர்வென்னு மதிகாரத்தையுந் [illegible]. [illegible] தமிழ்மொழிருபத் [illegible] திருவள்ளுவநாயனார், எ-று. என்பதில்,

[illegible] யிருத்தல் குறித்துமெய்
[illegible].

என்றதனுலும்,

[illegible] 28-ம் பக்கத்தில் 9-ம் [illegible] இறுதித்தங் [illegible], அவைகளின்மெய்ப்பொருள்களை [illegible] யினையும் ஆன்மாவினது [illegible] புத்தியிற்பொழியும் இறைவ [illegible] தன்மைகளையும், அத்தன்மைகளைச் [illegible] அவ்வான்மாவுக்குப் புலப்படும் பற் [illegible] இயக்கத்தையும் உரைத்துமுடிப்ப [illegible] இன்பப்பயனவி [illegible] விளங்கவைத்தாரெனக்

கொள்ளற்பாலது" என்றும். நான்முகம் 26-ம் ப. "திருமூலர் தென்னிந்தியாவிற்கு வந்தகாலத்துத் தமிழில் ஞானநூல்கள் மிகுதியாயில்லை" என்றும், வேதாரண்யம் வை. வே. இரமண சாஸ்திரியவர்கள்கூறிய உறுதிமொழியானும், இவரதுவாதம் பெருங்காற்றி லகப்பட்ட விலவம்பஞ்சுபோற் பறந்தொழிந்தவாறறிக.

அஃதன்று, "வீடு என்பது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாது." என்ற கூற்றுமுன்னரே மறுக்கப்பட்டவாறு கண்டுதெளிக.

"நூல்களாற் கூறப்படுவன, வீடொழிந்த வேனை மூன்றுமேயாம்." என்றார்.

நூல் என்ற சொற்குப்பொருள் யாதோ வெனின்,

> பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்
> செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—வெஞ்சாத
> கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
> மையிலா நூன்முடியு மாறு.

> உரத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப்
> புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின்
> கனக்கோட்டந் தீர்க்குநூ லஃதேபோன் மாந்தர்
> மனக்கோட்டந் தீர்க்குநூன் மாண்பு.

நூலென்பது—உவமவாகுபெயராம்.

பஞ்சுகொண்டு இழைத்து ஆக்கப்படும் நூல்போலச் சொற்கொண்டு தொடுத்து அமைக்கப்படுவதும், மரம் முதலியவற்றின் கோணலைத்தீர்த்துச் செப்பஞ்செய்யும் எற்றுநூல்போல மனத்தின்கோணலைத்தீர்த்துச் செவ்வை செய்வதும், நூலென்க. இன்னும், நூலென்றது ஒப்பினாயதோர் ஆகுபெயராம். அவ்வொப்பாயவாறென்னையெனின்: குற்றங்களைந்து எஃகின பன்னுனைப் பஞ்சுகளையெல்லாம், கைவன்மகடூஉத் தூய்மையும் நுண்மையுமுடையவாக வோரிழைப்படுத்தினாற்போல, "வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவனுலே" வழுக்களைந்து, எஃகிய இலக்கணங்களையெல்லாம், முதலுமுடிவு மாறுகோளின்றாகவும், தொகையினும் வகையினும் பொருண்மைகாட்டியும், உரையுங் காண்டிகையும் உள்ளின்றகலவும், ஈரைங்குற்றமுமின்றி, ஈரைந்தழகுபெற, முப்பத்திரண்டு தந்திரவுத்தியோடு புணர்க்கப்படுதல் தன்மையுடைமையானென்க" என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறிய வுரைகளையானுங் கண்டுகொள்க.

அத்தகைய நூலி னியல்பு யாதோவெனின்,

நூலி னியல்பே நுவலி னோரிரு
பாயிரந் தோற்றி மும்மையி னொன்றாய்
நாற்பொரு ட்பயத்தோ டெழுமதந் தழுவி
ஐயிரு குற்றமு மகற்றியம் மாட்சியோ
டெண்ணான் குத்தியி னோத்துப் படல
மென்னு முறுப்பினிற் சூத்திரங் காண்டிகை
விருத்தி யாகும் விகற்பநடை பெறுமே.

என்ற சூத்திரங் கூறியாங் கமைத்துக்கொள்க.

அந்நூல்தான், 'முதல்வழி சார்பு' என மூவகையாகப் பகுக்கப்பெறும். அம்மூவகை நூல்களையும், மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்துப்பொருண் முடிபுகாண்டற்கு எண்ணும் எழுத்துங்கருவிநூலெனக் கூறுவர். எண்—தருக்கநூல்; எழுத்து—இலக்கணநூல். மீண்டும் அம்மூவகை நூலுந்தம்முட்கொண்ட பொருண் மிகுதிப்பாட்டால், 'அறநூல், பொருள்நூல், இன்பநூல், வீட்டுநூல்' என நான்காகவும் பகுக்கப்பெறும். அறத்தினியல்புகளை விளக்குநூலை, அறநூல் என்றாற்போல, வீட்டின் இயல்புகளை யுணர்த்து நூல்களை வீட்டுநூலென்பர் மேலோர்.

'நூல்களாற் கூறப்படுவன வீடொழிந்த மூன்றுமேயாம்.' என்று கூறியதனால், அம்முப்பொருளும் அறநூல், பொருணூல், இன்பநூல் ஆகிய மூன்றாலும் ஓதப்பெறுதல் முறையேயாம். அம்முறையே வீடு, 'வீட்டுநூலாற் கூறப்படுமுறை யுடைத்தாகும்' என்பதுதானே போதரும். அவ்வீட்டுநூல்தான் யாவையோவெனின், தமிழ்மொழியின் மேற்கூறிய வேதங்களும்,

எந்தைசன காதியருக் கீந்தநூல் முற்காலம்
நந்திக் குரைத்தருளு ஞானநூல்—செந்துவர்வாய்த்
தேவிக் குரைத்தநூல் சீராமற் கோதியநூ
லாவிக் குரியநூ லாம்.

என்றவெண்பாவிற்சொல்லிய நூல்களும், பிறவுமேயாம். அறம்பொருளின்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே என்றபடி நாற்பொருட்பயக்கு நலமுடையதேதுவோ அதுநூல் என்ற நூலியல்புக்கு "மூன்றுமேயாம்" என்றதுமாறுபடாது பாங்கனமமையும்.

முன்னர் "நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனை மூன்றுமேயாம்" எனப் பிரிநிலையேகாரம் சேர்த்துப் புணர்த்தோதிய இவரே, 'வீடு துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படும்.' என்று உடன்பட்டாராதலின், அக்காரணங்கொண்டேனும் அவ்வீட்டியலைக் கூறுவதற்கு யாதானுமோர் நூல்வேண்டுதலின்றியமையாதாதலின், "நூற்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமென்பதொடைமையாது, வீடுங்கூறப்படும்." என்றாகி 'அதிவியாத்தி' யென்னுந் தோடத்தாற்றாக்குண்டு, 'மேற்கோளழிவு' என்னுந் தோல்வித்தானமுமெய்தப்பெறுவாராயினர். ஆகலால், அத்தொடர்மொழியின் மயக்குற்றுநின்ற 'நூல்கள' என்னும் மொழி, இருதலைக்கொள்ளியிலகப்பட்ட எறும்புபோலத் தப்புதற்கிடமின்றி யிடருறுத்துவதாயிற்று.

இனி, 'ஏனைமூன்றுமே' என்ற தொடர்மொழியின் ஈற்றேகாரத்தைப் இடைபெயர்த்து, வீடு என்பதனீற்றிற்புணர்த்து, 'நூல்களாற் கூறப்படுவது வீடே' எனத்தேற்றமாக்கி, ஒருபொருட் பலசொல்லினையும், ஒருசொற் பலபொருளினையும், முறையே சொற்கூட்டமும், பொருட்கூட்டமும் என்பர் இலக்கணநூலோர். வேதாகமபுராண முதலிய நூல்களையும், மாயாகாரியமாயுள்ள சகல பிரபஞ்சங்களையும், முறையே சொற்கூட்டமும் பொருட்கூட்டமும் என்பர் வீட்டுநூலோர். அறமுதலியனகூறும் அந்நான்கு நூலுள், வீட்டுநூலே சிறப்புடைத்து. ஏனை அறநூல், பொருணூல், இன்பநூலாகிய மூன்றும் அச்சிறப்பின்று. வீட்டுநூல் நான்கனுள் அறிவுநூல் சிறப்பு. சரியைமுதலிய மூன்றும் அச்சிறப்பின்று' என்று திருக்கயிலாய பரம்பரை, திருவாவடுதுறை யாதீனத்து, சாமிநாததேசிகராற் செய்யப்பட்டச்சிட்டிருக்கும், இலக்கணக் கொத்துரைப்பாயிரம் 7-வது பக்கத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதற்கேற்ப 'நூல்களாற் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவது வீடொன்றே' எனக் கொடற்கையப்பாடின்றென்க.

அவைபோல, நந்தெய்வநூலாகிய திருக்குறள் எப்பொருளைக் கூறுவதாகும் என்றாலோ? "அறமுதலிய நாற்பொருளின் றிறங்களியாவற்றையும் ஒருசேரத் தொகுத்து, வகுத்து, விரித்துக்கூறும் வனப்பாலும், திட்பநுட்பத்தாலும், தனக்கொப்புயர்வின்றி வீறுற்றுவிளங்கும் மேம்பாடுடையது" என முற்கூறியுள்ள இந்நூற்சிறப்பால் வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பினும், விளங்குதற்பொருட்டுத் திருவள்ளுவமாலையிற் சிலவற்றைப் படியெடுத்துரைத்து மேற்சேறும்.

"அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தேம் இன்பத் திறனறிந்தேம், வீடுதெளிந்தேம்" "மும்மையின்—வீடவற்றின் நான்கின் விதியழுக்க வள்ளுவனார் பாடினர்." "பெறலரிய நான்குமொழிந்த பெருநாவலர்." "முப்பாலி னாற்பான்மொழிந்தவர்." "அறம்பொரு ளின்பம்வீடென்னு மந்நான்கின், திறந்தெரிந்து செப்பியதே." என அசரீரிநாமகள் இறைய

னூர் முதலிய கடவுளராலும், பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்பலராலுங் கூறிய சிறப்புப்பாயிரம் அதனை வலியுறுத்தும்.

இன்னும், இந்நூலுரை பதிப்பித்தற்கு பிற்காலத்தின் மகாவித்வான்களாய் விளங்கியவர்களுள், திரிசிரபுரம் மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்— "செங்கதிரின் வள்ளுவனென்றொரு நாமம்மேவத் தோன்றி—மறையகத்தமைந்த அறமுதல் நாற்பொருளும்—நவைநண்ணாதாக — உலகுவப்பவளித்தான்." என்றும்,

ஷை பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கராகிய தியாகராஜ செட்டியாரவர்கள்— "நான்மறைமுழங்கு நன்னுவுடைக்கடவுள்—திருவள்ளுவராய் மகிதலத்துதித்து, மக்கள் அறமுதல் நான்குந்திறமுறவணரவும, நன்மையெங்கணுநனி சிறந்தோங்கவும்......திருவாய்மலர்ந்து......புகன்ற, தெய்வத்திருக்குறளென்னுஞ் செந்தமிழ்வேதம்...." என்றும,

ஷை பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கராகிய சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியாரவர்கள், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவர்......அறமபொருளின்பம் வீடெனும், நாற்பொருட்பயக்கும்......திருக்குறளொன்றுந் தெய்வமாமறை......" என்றுங்கூறிய சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்பகுதிகளாலும், இந்நூல் நாற்பொருள் உணர்த்தும் கலம்வாய்ந்ததெனவும் உணரப்படும்,

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரைமுகத்துள்ள உரைப்பாயிரமானது, மிகைபடக்கூறல், கூறியதுகூறல், மாறுகொளக்கூறல், வழூஉச்சொற்புணர்த்தல், வெற்றெனத்தொடுத்தல் முதலிய பல விதகுற்றங்கள் பொதுளியதாய், நூலுக்கும், நூலகத்துள்ள உரைநடைக்கும் சிறப்புப்பாயிரத்துக்கும் முரணுற்று விளங்குவதாயிருத்தலின் பரிமேலழகர் உரைநடையன்றெனவும், அவ்வாறின்றி அவரது உரைநடையேனக்கொள்ளின், அதுதன்மாட்டுள்ள, மொழிவாக்கிய முதலியவற்றின் ஆற்றலியைபு முறைமைமுதலியவை புரைபட்டு செறியிற்றொழுகும் புன்மொழித்தொடராயும், "திருவள்ளுவர் கருத்தமைதிகருதிப் பரிமேலழகன் விரித்துரைத்தான்." என்றும், "நூலிற்பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமேலழகன் தெரித்த வுரையாமோ?" என்றும, உலகம் புகழ்ந்கூறும் அந்நூலுரைமுழுவதும், தன்னியற்கைநலனுகிய பெருமையை யொருங்கேயிழந்து போக்குற்ற வுரைநடையாயும் முடியுமெனவும், பசுமரத்தாணிபோற் பற்பல நூற்பிரமாணங்களாலும், யுக்திவகையாலும் விளக்கமாய் உணர்த்தப்பட்டமை யுய்த்துணர்ந்துகொள்க! இவ்வுண்மை இவ்வாறாக :—

இவ் வழூஉக் குழூஉ கெழீஇய வுரைநடையைப் பின்பற்றிச், சென்ற சில நூற்றாண்டாக, நமது செந்தமிழ்நாட்டிலே "சைவசித்தாந்தி" யெனப் பெயரிட்டுக்கொண்டு வெளிவந்துள்ள சிலர், தமது முன்னுசிரியருக்கும்,

அவர்கள் செய்துள்ள சமட ...களுக்கும் பெருமைபுண்டுபண்ணவேண்டுமென்றும் விரும்பத்தாலேயா, மேலெழுதினேலா, "திருவள்ளுவதேவர் தமது நூலாகிய திருக்குறளில், அறமுதல் முப்பாலே கூறிமுடித்தார். அவர் கூறாதுவிடுத்த வீட்டுப்பாலைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனெனுந் நூலினைசெய்தருளாற் கூறலானார்." என்றுசொல்லிடம் எழுதிம் வருகிறதனைக் காணப்படுகிறது. இதனை, "தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனா ரருளிச்செய்த திருக்குறட் பரிமேலழகருரை கடினமாயிருத்தலின் யாவருமுணர ஓர் கருத்துரையும், அந்நாயனார்சொல்லாது சொல்லி விடுத்தருளிய வீட்டுநெறியைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியா ரருளிச்செய்த சைவசித்தாந்த சாத்திரத்திலொன்று திருவருட்பயனைக் கூறியிருத்தலால், அதற்கோர் கருத்துரையும், பலருக்கும் உபயோகமாக வெளியிடக்கருதித் திருமயிலைச்செந்தில் வேலுமுதலியாரவர்கள் விரும்பிய வண்ணம் அச்சிட்டுமுடித்தனன்.

அறிவிப்பில்,

உலகத்தில் மானுடதேகத்தை யெடுத்ததனாலடையவேண்டிய, அறம் பொருளின்பம் வீடெனும் புருஷார்த்தம் நான்கனுள், முதன்மூன்றையும் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறளவழியாய் வெளியிட்டனர். நான்காவதாகிய வீட்டுநெறியைக் கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விளக்குமுறையைக் கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியசுவாமிகள் வீடு திருக்குறளுக்கு சார்புநூலாகத் 'திருவருட்பயன்' என்னுஞ் சித்தாந்த நூலைக் குறட்பாவினால் செய்தருளினார்.

விஜய ௵ வைகாசி ௴ (ஒப்பம்)

வி. சுந்தரமுதலியார்.

என்றும் இவ்வாறு திருக்குறளும், திருவருட்பயனும், அவற்றின் கருத்துரையுமடங்கிய பதிப்பிலெழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இவற்றால், (1) "நாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லி விடுத்தார்" என்றும், (2) "அவர் அறம் பொருளின்பமாகிய முப்பாலே கூறினர்" என்றும், (3) "கொற்றவன்குடி உமாபதிசிவாசாரியார் திருவருட்பயனென்னும் சைவசித்தாந்தநூலால் அவ்வீட்டுநெறிகூறி, திருக்குறளுக்குச் சார்பாகச் சேர்த்தருளினர்" என்றும், (4) "அவ்வீட்டுநெறிதான், கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விளக்குமுறை" என்றும் வெளியாகின்றன.

ஆதலின், திருக்குறள் சைவசித்தாந்தநூலென முடிந்தது. என்னை? திருவருட்பயனாகிய வீட்டுநெறிநூலைத் தனக்குத்துணையாகப் பெற்றமையின். அதுவன்றியும் திருக்குறள் வீட்டுநெறிப்படாத நாட்டுநெறியுடையதெனவும் பெறப்படுகின்றது.

இனி, முதலில், நாயனார் எம்மதத்தை மேற்கொண்டவரென வாராயத் தொடங்குவாம். நாயனாரோ வேதப்பொருளை விரகால் விரித்துரைத்தவர் எனவும், பிறவும் அவர்சிறப்பால் முன்புவிளக்கப்பட்டிருத்தலின், வேதநெறி யொழுகிய வேதியர் என்பது வெள்ளிடைவிலங்கலாம். ஆதலால், வேதத் தைப் 'பசுநூல், பொதுநூல்' என்பனவாதிய கூறிப்புறன்பழிக்கும் துவித சைவநெறிக்கு அவர்கருத்து எவ்வாறுபொருந்தும். அவர் சமயக்கணக்கர் மதிவழிப்படாப் பெருநெறியாளரென்பது, அவர்கூறிய கடவுள்வாழ்த்தே தக்க சான்றுபகரும். *முதற்குறளால், 'இறைவன் விவர்த்தவுபாதான நிமித் தகாரணனுவான்' என்று தங்கோளாநாட்டினாராதலின், நாயனாருக்கும், துவி தசைவத்துக்கும் கரும்புக்கும், வேம்புக்கும் எவ்வளவு ஒற்றுமையோ அவ் வளவு ஒற்றுமையுண்டெனை அறிக.

இனி, "நாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லி விடுத்தார்." என்பதை யாராய்வாம்.

நாயனார் வீட்டுநெறியைச் சொல்லாதுசொல்லினார் என்றால் அவர் அதைக்குறிப்பாற் கூறியுள்ளார் என்பது போதரும். எனவே, அவர்வீடு கூறவில்லை யென்பதாயிற்று. ஆகவே, அப்பெருநாவலரால் கூறப்பட்ட தொன்றைக் கொற்றங்குடியார் கூறவேண்டாவாயிற்று. அற்றன்று, நாய னார் குறிப்பாக்கூறியதைக் கொற்றங்குடியார் வெளிப்படையாச் சொன்னு ரெனின்;—அத்தெய்வப்புலவரால் வெளியிடமுடியாததொன்று கொற்றங்குடி யார்மாத்திரம் எவ்வாறு வெளியிடக்கூடும்? அறம்முதலிய மூன்றும்வெளிப் படுத்தியநாயனார், வீட்டைக் குறிப்பாக்கூறக் காரணமென்ன?" என்னு மாசங்கைகள்நிகழும். அவ்வாறு குறிப்பாலுணர்த்தினுரெனின், "அற னறிந்தேம்......வீடுதெளிந்தேம்" என்ற சிறப்புச்செய்யுளில் அறமுதல் மூன்றுமறிந்தேம், வீடுதெளிந்தேம் அதாவது தெளிவாய், விளக்கமாய்த் தெரிந்தேம் என்னும் பொருளுக்கு முரணுறுமெனக்கொள்க. அவர் நாற் பொருளுமொருங்கே வெளிப்படையாய்க் கூறியுள்ளாரென்பது முன்பு தெளிவாய் விளக்கப்பட்டிருத்தலின், அவற்றை யாய்ந்தறிக.

ii, "கொற்றங்குடியார் திருவருட்பயனென்னும் சைவநூலைச் செய்து, திருக்குறளுக்கு நற்றுணையாய்ச் சேர்த்தார்" என்றார். இவ்வாறு நம்நண்பர் கூறுவது, உலகம் நகையாடற்கிடனும். திருக்குறளானது எல் லாப்பொருள்களையுந் தன்னகத்துக்கொண்டு, எப்பாஷையிலுமுள்ள எவ்வித நூல்களுக்கும் பெருந்துணையா யிருந்துகொண்டிருக்க, அது வேறுநூலொன் றைத் துணைக்கொண்டது என்றால் யாவர்தான் நகையார். பூவெனப்படு

* இதனை முதற்குறள் வாதமுதலிய துவித சைவகண்டன நூல்களா லாய்ந் துணர்க.

[illegible]று பொருட்கோட்பாட்டின், பாகுபடுத்து வள்ளுவர் வெண்பாவே யென்பது ஆன்றோர் கருத்து. ஆதலால், அத்தெய்வப்புலவருக்கும், அவர் பயந்த [illegible] பெருமையினும் பெருமையாவதுமன்று, ஆன்றோர் ஆராய்ந்தப்படி அடைவதுமே ஆகும். அப்படிக்கூறாத்துணையும், புலவர்க்கும், அந்நூலுக்கும், அதுதானே பனித்திவலைக்கும் அலைகடல் [illegible] ஒப்பாகக் கூறத்தொடங்கியதாய் முடியும்.

இனி, "அவ்வீட்டினை நாதன் கடவுள் குருமூர்த்தமாய் ஆன்மாக்களுக்கு விளக்குமுறை" என்றார். "வீடாவது அந்தமி லின்பத்தழிவின்மையும், [illegible] செல்வாநிலையையுடையானது" என உரைப்பாயிரங் கூறு கூறும். இதில் "கடவுள் குருமூர்த்தமா யான்மாக்களுக்கு விளக்குமுறை." என்கின்றார். சிற்சத்திமெய்யுடன் செல்வாநிலையையுடையதை ஆன்மாக்க ளெல்லாரும் பெற்றுய்யும்படி கொற்றங்குடியார் விளக்கின்ற அம்முறை யிலக்கணவகையால் விளக்கிறாரா? காரணவகையால் விளக்கிறாரா? இலக்கணத்தால் விளக்கிறரெனின்: நன்றுகூறினாய். அவ்விலக்கணம் தெய்வப்புலவருக்குத் தெரியாதிருந்ததென்றோ? கொற்றங்குடியார் மாத்திரம் அவ்விலக்கணமறிந்தவராயிருந்தார்? அற்றன்று. வீடு காரணவகையாற் றன் கூறப்படும்படியுள்ளது. ஆதலால், கொற்றங்குடியார் அவ்வகையிற் கூறுவாரெனின், அவ்வாறு கூறியது தொகுத்தா? வகுத்தா? விரித்தா? தொகைவகைவிரித்தா? பாகுபடுத்தா? என்று கேழ்க்கடவர்களுக்கு [illegible] முறைபற்றித் தலைமயங்கிக்கிடந்த வீட்டினியல்புகளையெல்லாம் முறைப்படுத்தி வகுத்துப்பகரித்த நாயனாரது பேராற்றலறியப் பெறும். உதாரணமாக:—தவத்தினியல்புகளையெல்லாம் "உற்றநோய் நோன்றலுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யற்றே தவத்திற் குரு." என்று தொகுத்துக் காட்டியிருக்கும் நாயனார் திட்பநுட்பம் யாமோ அறியவல்லேம்? நாயனார் கூறியிருக்கும் வீட்டுநெறி பனையொத்து விளங்குகிறது. கொற்றங்குடியார் கூறியது ஒருதினையிற் பதினாயிரங்கோடியி லொருபங்கு முடையது. அவ்வாறு வீட்டுநெறியை விளக்கவந்த திருவருட்பயனிலுள்ள பத்ததிகாரமும், திருவள்ளுவ ரிணையடியில் அடங்குவதாயிருக்கின்றன. எவ்வாறெனில்? பதிமுதுநிலை முதலியன கடவுள் வாழ்த்திலும் அருளுறுநிலை முதலியன அருளுடைமையிலும், அறியுநெறி மெய்யுணர்தலிலும், அணைந்தோர் தன்மை நீத்தார் பெருமையிலும், உள்ள ஒருபாவின் சிறப்பின், வசிநேசநிலைத் துணையாய்ப்பற்றி, மலவலையடைந்த அனுபவ்பாலும் மறைந்தொழிவதாகும். இதனால், திருவருட்பயன், முதல்வழி சார்பு என்னும் மூன்றும் ஒருநிலைப்பெறாது, அந்தநிலையை யடையத்தக்கதாய் முடிந்தது. மணியாஅத்துக்குத் துணையாய் மகத்தைச் சேர்த்தாற்போல திருக்குறளுக்குத் துணையாகத்துவிதநூலைச் சேர்த்துத் தன்னூலின் [illegible] முடித்தார்.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றால், நாயனார் வேதவழிவந்த வேதியரெனவும், அவரது நூல் அறமாதி நாற்பொருளையும் ஒருங்கே பெருந்தன்மையா யுணர்த்திநிற்பதெனவும், கொற்றங்குடியாரும், அவர்செய்த திருவருட்பயனென்னும் நூலும், நாயனாருக்கும், அவர் வாய்மொழி மாண்புக்கும் அருந்துணைப் புத்துணையாகாவெனவும், அத்தகைய திருவருட்பயனும், நாயனாரது நாடிய விரண்டொருசிறு விரும்புண்ட நீர்போற் சுவறிச் சொருபமற் றொழியத் தக்கதெனவும் விளக்கப்பெற்றன.

ஆதலின், திருக்குறளையும், திருவருட்பயனையுஞ்சேர்த்துப் பதிப்பித்த வி. சுந்தரமுதலியார் கூற்று, கூற்றுண்டொழிந்தவாறறிக!

அருந்தமிழுணர்ந்த அறிஞர்காள்!

வீடொன்று பாயிர நான்கு விளங்கற
நாடிய முப்பத்து மூன்றொன்றாய்—கூடுபொரு
ளெள்ளி லெழுப திருபதிற் றைந்தின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை,

என்று பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்மணிகளுள் ஒருவராகிய சிறுமேதாவியார்கூறிய இச்சிறப்புச் செய்யுளானது, திருக்குறளின் பால்கட்கு அதிகாரவரையறை யுணர்த்துகின்றது.

இதன்தொடக்கத்தில், "வீடொன்று பாயிர நான்கு" என்றது, வீட்டினியல்புகளெல்லாம பொதிந்துவிளங்கும் பாயிரமானது நான்கதிகாரமுடைத்து. ஒன்றுதல்—பொருந்துதல். இனி, வீடு—வீட்டினியல்புணர்த்தும், ஒன்று—ஒருபால், பாயிரம் நான்கு—பாயிரமாகிய நான்கதிகாரமுடைத்து என்றுங்கூறத்தகும். என்னை? இப்பாயிரமானது, நூற்குப்புறவுரையாகிய பொதுப்பாயிரம் சிறப்புப்பாயிரமபோலாது, நூல்நுதலிய பொருள்கள நான்கனுள் அறத்தின்பகுதியாகவே முடிதலின், பிறராற்கூறப்படாது, நூலினகத்துறுப்பாக ஆசிரியராற் கூறப்பட்டது. இது அறத்தின் பகுதியாகவே முடிதலைத் திருவள்ளுவமாலையில், தொடித்தலைவிழுத் தண்டினார், "அறநான்கு" அதாவது, அறத்துப்பாலினுட், பாயிரம் இல்லறம், துறவறம், ஊழ் என்னும் நான்கு பிரிவுகளுள்ளன என்றும், எறிச்சலூர் மலாடனார், "பாயிர நான்கு......அறத்துப்பால் நால்வகை ......" என்றும, மதுரைப்பெருமருதனார் "அறம் முப்பத்தெட்டு..." என்றும் கூறியவாற்றாற் றெளியப்பெறும். இப்பாயிரம் அறத்தின் பகுதியைக் கூறியதெனவே, அதன்பயனாகிய வீட்டியல்புகளைக் கூறியதென்பது சொல்லாமலே போதரும். என்னை? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலிலேகூறிய "அந்நிலை மருங்கி னறமுத லாகிய, மும்முதற்பொருட்கு முரியவென்ப" என்ற 106-வது சூத்திரவுரையில், உச்சிமேற் புலவர்கொள

நச்சினார்க்கினியர், "உலகியற்பொருள் மூன்றனுட் கிளவியெனக்கூறி, அவற்றை விடுபொருட்கு ஏதுவே, வீடுபேறு கூறிற்றும்" என்று கூறிய வுரைக-யாற் கண்டுகொள்க. இன்னும், அறமுதலிய மூன்றினியல்பெல்லாம், அவ்வீட்டினகத்தே யடங்குவனவாயிருத்தலின், அதனை வலியுறுத்தற்கு 'வீடேந்த பாயிரம்' என்றொன்றும் பொருந்தும். எங்ஙனமெனின்? மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை, சகோதரர் முதலிய உயிர்ச்சார்பு; பசு, தனம், தானியம், ஆடை, ஆபரணம், ஆடு, மாடு, அடிமை முதலிய பொருட்சார்பு ஆகிய சர்வசங்கபரித்தியாகஞ்செய்வாய், உயிர்க்குயிரிய பூரணநிரதிசயானந்த சொரூபமாய் விளங்கிநிற்றலே வீடென்று மேலோர்கூறுவர். தருமமாவது பெரும்பான்மைச் சாந்தமாகிய நான்கினு மடங்கும். அவற்றுள், உடலபொருளாவியாகிய மூவகைப்பொருளையுந் தன்னையாட்கொண்ட குருமூர்த்திக்குச் சர்வசுதந்திரமாகத் தத்தஞ்செய்தலின் மேலான தானமுமில்லை. அதனால், தட்சத்துரையன்றி விரக்த்தன்மையினு மேலான தவமுமில்லை. உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் ஓர் காலத்துத்தோன்றி நசிக்கும் அநித்தியத்தன்மையுடைமையால், எக்காலத்தும் அழிவின்றிவிளங்கும் வீடே சிறந்த பொருளாவது 'சிறப்பீனும்.....' என்று கூறுமாற்றாற் பெறப்படும். உலகவின்பமெல்லாம் தோற்றக்கேடு, உயர்வு, தாழ்வு முதலியன வுடையவாய்த் துன்பத்துக்கேதுவாகு மதுபோலாது, காலத்தினாலுந் தேசத்தினாலுங் கண்டிக்கப்படாத, நித்தியநிரதிசயானந்த சொரூபமாய்விளங்கும் வீட்டின்பமே மிகமேலான வின்பமென்று மேலோர் கூறுவர்.

இவ்வாற்றால், அறம் பொருளின்பமாகிய மூன்றின் திறனெல்லாம் வீட்டினகத்தே விளங்குவனவேயன்றிப் பிறிதின்றெனக் கடைப்பிடிக்க வுணர்க:—

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டாபவோர் நான்கின்
திறந்தெரிந்து நின்றாக்கிச் சிந்தை—நறங்கென்ன
வாடாது நிற்ப கருணைநெறி யெல்லாமுறையிற்
கோடா தளிப்போன் குரு.

இன்னும், அறத்துப்பால் கூறுமவையெல்லாம், பாயிரத்தின் அறன்வலியுறுத்தலி னடங்குதலானும், அங்ஙனமே மற்றைப்பொருளின்பங்கட்குக் காரணமாதலானும், அவ்வறன்முதலிய மூன்றும் வீட்டினகத்தே யடங்கிநிற்றலானும், 'வீட்டியல்பு ஒன்றியபாயிரம்' என்றும்.

இன்னும், "வேறில்லா வீட்டிலக்கணமெல்லாம், அறவுபோதினார்" என்று பிறசான்றோர் கூறுமாற்றால், வீட்டினியல்பனெல்லாம் பொலிந்து விளக்கும் மெய்யுணர்வு, துறந்தார் மாட்டேயாதலின், அவரது அதிகாரத்

ஊதந் தன்னகத்துக்கொண்டு விளங்குவது பாயிரமாதலால், "வீட்டினியல்பு பொருந்திய பாயிரம்" என்றும்.

ஈதுகாறுங்கூறியவாற்றால், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார், தனது வாயுறைவாழ்த்தாகிய திருக்குறளினிடத்தே, "அறம் பொருளின்பம் வீடு" என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கினியல்புகளெல்லாம், குன்றக்கூறல் முதலிய குற்றங்களுக்கிடந்தராது நிறைந்துவிளங்குகின்றனவென்பது வச்சிரஸ்தம்பம்போல் நிலைநிறுத்தவாறறிக,

இவ்வாறே, சைவசித்தாந்திகளென்னுந் துவிதமதவாதிகள், முன்னோர் நூலின் முடிபொருந்துணராது, தத்தம் வாயவந்தவாறே, நூலியல்பையும், உரையையும், பிறழக்கொண்டுபேசியும், எழுதியும் வருவதைக்கண்ணுற்று, அவர்களது திரிபுணர்ச்சியை மாற்றுவான்கருதி, அவர்கள் சிரமேற்கொண்டொழுகும் தென்மொழிச் சிவஞானபோதமாகிய நூலின் மூலத்தின் உண்மையுரை யொன்றெழுதி வெளியிடலாயினேன். பூரணகல்வியும், பேரறிவும்வாய்ந்த பெரியோர்கள், செய்தற்கரிய இதனைச்செய்தற்கு, அத்தகைய அறிவாற்றல் ஒருசிறிதும் அடையப்பெறாத அடியேன் செய்துள்ள இவ்வுரையகத்துக் காணப்படும் குற்றங்களைந்து, குணங்கொண்டொழுகுதல், கற்றறிந்த மாந்தர் கடமையாமெனப் பன்முறையும் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

வெண்பா.

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளா
லானா வறமுதலா வந்நான்கு—மேனோர்க்
கூழி னுரைத்தாற்கு மொண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னாற்று மற்று.

வாயுறைவாழ்த்து.

எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

இன்னும், ஆடுநனையுதென்று நரி கண்ணீர்விட்டழுகுதென்று கூறும் பழமொழிக்கும்,

குட்டித் திரட்காடி யாமெருழுகக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைத்த கதையாகுந்—துட்டமலப்
பித்திலே மூத்தவர்க்குப் பேய்பிதற்றும் பேதையர்கள்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.

என்னும் வெண்பாவிற்கு மிலக்கியமாகச் சிவஞானசித்தியார்;

8-ம் சூத்திரம். 19-ம் செய்யுள்.

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம
வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து
மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துச்
சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச்
சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ்
செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்.

என்னுஞ் செய்யுளுரையில், "சீவர்கள் பிறந்திறவாப் பெருவாழ்வாகிய பேரின்பமுத்தி வாழ்வெய்துமோருக், புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப் புறச்சமயம், அகச்சமயமென்னு மிருபத்துநான்கு சமயங்களிலும் புகுந்து நின்று அங்கங்குள்ள விதிப்படி மேன்மேன் மதங்களை யிகழாமலொழுகியும், தருமசாஸ்திரங்களையும், நான்காச்சிரமங்களையும், அரியதவங்களையும், அறு பத்துநான்கு கலைஞானங்களையும், நான்குவேதங்களையும், பதினெண் புராணங்களையும், வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களையும், அவைகளின் பொருளைப் பன்முறை யுழுந்துநோக்கி யாராய்ந்து முன்பின் விரோதம் வாராமற் சமன்வயஞ் செய்தறிந்தும்; இவ்வரிசையில் வழுவாதுசென்றாற், சுத்தாத்துவிதசைவமார்க்கத்தி லுறுகப்பெறுவார்கள். இதிற் சரியை கிரியை யோகஞ்செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வரென்றும், நாம் பிரமமென்னும் ஏகான்மவாதிகட்குச் சிலவுபநிடதங்களும், தங்கட்குப் பலவுபநிடதங்களும, தங்கள், தங்கள் கொள்கைக்குத்தக்கபடி பொருள்கொண்டு மகிழ்தற்கிடந்தந்து நிற்கின்றனவென்றும், நீதிநெறியினிற்கு முலகோரும், ஞானநெறியினிற்கு முயர்ந்தோருமாகிய இருவரு முய்தற்பொருட்டு வேதத்தையும்; ஞானநெறியினிற்போர் மட்டுமுய்தற்பொருட்டு ஆகமத்தையு மருளிச்செய்தனனென்றும், உபநிடதங்கள் பலகடவுட்கும் பரத்துவங்கூறுத லாக், சிவனொருவனுக்கே பரத்துவங்கூற லாகமத்தையருளினனென்றும், வேதத்துக்கு விரித்தியுரையாகிய பாஷ்யம்போல்வது ஆகமமென்றும், 14-வது செய்யுளில், " அருமறையாகம முதனூலனைத்து முரைக்கையினு " மென்றும், 13-வது செய்யுளில் " ஓதுசமயங்கள்பொரு ளுணருநூல்க ளொன்றோடொன்றொவ்வா" தென்றும், "நீதியினுள்ளவையெல்லா மோரிடத்தே காண நின்றயாதொருசமய மதுசமய" மெனவும், " ஆதலினாலிவையெல் லா மருமறையாகமத்தே யடங்கியிடு" மென்றும், 15-வது செய்யுளில்,

"வேதம் உலகர்க்கும ஞானுதிகாரிகளுக்குமுரித்தாய்ப் பல கடவுட்கும் பரத்துவங் கூறுதலினால் பொதுவும்" "ஆகமம் ஞானுதிகாரிக்கே யுரித்தாய்ச் சிவபெருமானுக்கே பரத்துவங் கூறுதலினால் சிறப்பு" மாமென்றும், வேதாந்தத்தின்முடிவான பொருளைச்சொலலும் சிவாகமம் சித்தாந்தமெனப்படுமென்றும், தாயுமானவர் சைவசமயமே சமயமென்று சிறப்பித்துக்கூறினரென்றும், அன்றுமவரே மற்றைய எண்ணிறந்த சமயங்களெல்லா மிவ்வாறு சைவசமயத்திற்புகுதற்குச் சோபானங்கள் (படிவரிசைகள்) எனக்கூறியிருப்பதாகவும், "இயல்பென்றுந் திரியாம லியமாதி யெண்குணமுங் காட்டிப் பற்பலவென்றாகிப், பயனாவப் பொருள்கள்பரி வாரமாகிப் பண்புறவுஞ் சோபான படிக்காட்டி, மயலறுமந் திரஞ்சிகை சோதிடாதி மற்றங்க நூல்வணக்க மௌனமௌலி, அயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராஜாங்கத்தி லமர்ந்ததுவை திகசைவ மழகிதந்தோ" என்னுஞ்செய்யுளையு மெடுத்துக்காட்டினர்.

இச்செய்யு ளிவர்கூறிய சமயங்களைச் சோபானமாகக் கூறுமன்றி, சரியை யாதிகளை யங்ஙனம் படியாகக்கூறியதால் மேற்கோளாகிலும், தமது சித்தாந்த சைவத்தை சிறப்பிக்கவேண்டுமென்று மிச்சைகொண்டு, வேதாந்தமாகிய வைதிகசைவத்தைச் சிறப்பித்தமையால் வேறுமேற்கோளாக முடிந்தது மன்றி, 'அழுக்காறுடையார்க் கதுசாலுமொன்னார், வழுக்கியுங் கேடீன்பது' என்றும், "நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றி, குற்றமுமாங் கேதரும்." என்றுங்கூறிய குற்றத்திற்கிவரை யிலக்காக்கிவிட்டது. வேதாந்தமானவைக்கொண்டே மேற்கோளாகிவென்பதை யிவர்க்கு வலியுறுத்துதும்.

போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டிய புசித்தற் கிருக்குமதுபோற், புருஷார்த்தபெறு தர்மாதி வேதமுட னாகமம் புகலுமதி னாலாம் பயன், ஞானநெறி முற்பநெறி காட்டியது மானமுத ஞானவிதங்க டேர்ந்து, நானெனக்குளறு படையுடை பெயர்த்திடவு மான்றுறா தவமுமோர்ந்திட், டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற் றனுபக்ஷ சம்புபக்ஷ, மாமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவையு மறிந்திரண் டொன்றென் னுமோர், மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதுசமது மாமென்ற பரமகுருவே, மந்த்ரகுருவே யோக தந்த்ரகுருவே மூலன் மரபில்வரு மௌன குருவே.

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

"ஐவரென்றபுல வேடர்........மெய்வருத்துதவ மில்லை நற்சரியை கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய், மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி விரும்பவில்லையுவ கத்திலே, பொய்முடங்குதொழில் யாததற்குநல சாதித்தொழி லடைத்திடும்" என்றும், "யோகியர்க்கே ஞானமொழுங்காம்பே சன்பான

ராகிடனும் போகமுன்னே சார்ந்தோர். விரும்புஞ்சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞானநான்கு, மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோபராபரமே." என்றுஞ் சாலோகாதியை சோபானமாகக் கூறுதலின் மேற்கோளழிவாயிற்று.

பூர்வத்தில் சமயங்களாறுவகையாமென்பதற் குதாரணம்.

திருமந்திரம்.

ஒன்றதே பேரூர் வழியதற் காறுள
தென்றதே போலு மிருமுச் சமயங்கள்
நன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயைபொத் தாரே.

முதலொன்றா யானை முதுகுடன் வாலுந்
திகழுறு கொம்பு செவிதுதிக் கைகால்
மதியுட னந்தகர் வகைவகை பார்த்தே
பதிகூற லொக்கு மாறு சமயமே. என்றும்,

பட்டினத்தார்.

அஃதென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளோரொன்றோடொன் றொவ்வா துரைத்தாலும். என்றும்

தாயுமானார்.

"பாறுபடு தர்க்கத் தொடுக்கவறிவார்.........திரமென்று தர்த்தம் மதத் துதிய தாமதச் செய்கைகொடு முனைதவறிவா, ராறுசமயங்களோடாறும் வேறு வேறுகிளையினை யாதிமூலை யாவ ரறிவார்" என்றும், "பேதித்தசமயமோ டொன்றுசொன படியொன்று பேசாது" என்றும், "ஆனமான சமயக் காறுக்கும், தானமாய்நின்று தன்மயங்காட்டிய, ஞானபூரண நாதனையடியே, னீனமானின்பச் சேர்க்கைத் தினைக்கவே" என்றும், பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களொவ்வொன்றினின்று மநேகசமயங்களாக விரிந்திருத்தலினாலும்; அவ்வாறசமயங்களும் சம்பந்தசுவாமிகள், சங்காராசாரியர் முதலியோரால் வாதிக்கப்பட்டும் ஒழிவுபடாமல் அனந்தமான அவாந்தரங்களைக்கொண்டு நிற்கின்றமையினாலும்; "இகழ்கின்ற சமயமு மனந்த" மென்றுங்கூறினார்.

அவிரோதவுந்தியார்.

ஒன்றோடொன் றொவ்வா மதங்களொன் றொன்றிற்
பொன்றுவ தில்லையே யுந்தீபற
பொய்ப்பெய்ப தெத்தனையோ முந்தீபற, என்றும்

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திருமுதுகுன்றம்—174.

மேனியிற்சீ வரத்தாரும் விரிதருதட் குடையாரும் விரவலாகா, வூனிகளா யுள்ளார்சொற் கொள்ளாது முள்ளுணர்ந்தங் குய்மின் றொண்டர், ஞானிகளா யுள்ளார்க ணான்மறையை முழுதுணர்ந் தைம் புலன்கள் செற்று, மோனிகளாய் முனிசெல்வர் தனித்திருந் தவம்புரியு முதுகுன் றம்மே,

அங்கமாறும் வேதநான்கு மோது பயனெடுமாற்
றங்கணானு கேடநின்ற சங்கரன் றங்குமிடம்
வங்கமாரு முத்தமிப்பி வார்கட லூடலைப்பப்
பங்கமில்லார் பயில்புகலிப் பல்லவ னீச்சரமே.

திருப்பரங்குன்றம்.—132.

"அங்கமோ ராறு மருமறை நான்கு மருள்செய்து."

திருவல்லம்.—149-ப.

"பெரியவன்........அரியவ னருமறை யங்கமானான்."

திருமுதுகுன்றம்.—174-ப.

"அறங்கிளரு நால்வேத மாலின்கீ ழிருந்தருளி."

திருவையாறு.—222-ப.

"நண்ணியோர் வடத்தினிழ னால்வர் முனிவர்க்கன்
றெண்ணிலி மறைப்பொருள் விரித்தவ விடஞ்சேர்."

திருக்கழிப்பாலை,—209-ப.

"பெரிய, மறையார் தருவாய்மையி னாய்."

புற்றர வணிந்து நீறுமெய்ப் பூசி பூதங்கள் சூழ்தர வூருர்
பெற்றமொன் றேறிப் பெய்பலி கொள்ளும் பிரானவ னுறைவிடம் [வினவிற்
கற்றநால் வேத மங்கமோ ராறுங் கருத்தினா ரருத்தியாற் றெரியு
முற்றபல் புகழோர் சேர்மமாம் புலியூ ருடையவர் வடதளி யதுவே.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் : திருவேகம்பம்.—518.

கல்லானை நல்லான நான்மறையோ டாறங்கம்
வல்லானை வல்லார்கள் மனத்துறையு மைந்தனைச்
சொல்லானைச் சொல்லார்ந்த பொருளானைத் துகளேது
மில்லானை யெம்மானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

விரித்தானை நால்வர்க்கு வெவ்வேறு வேதங்கள்
புரித்தானைப் பதஞ்சலிக்குப் பொருளுருவாம் பரம்பரனை
தரித்தானைக் கங்கைநீர் தாழ்சடைமேன் மதின்மூன்று
எரித்தானை யெம்மானை யென்மனத்தே வைத்தேனே.

நமச்சிவாயபதிகம்.—522,

வெங்கதிர் நருக்கலம் விரதி கட்டிகோம்
அங்கமர்ந் தருக்கல மருமறையா றங்கம்.

திருவையாறு.—525.

“ பின்னானைப் பெருமானைப் வேதத்தின் பொருளானை.”

திருப்புகலூர்.—574,

“ அருமறைத் தாங்கினானு மருமறை யாதியானும் ”

தனி.—641.

“ விண்ணாகத்தான் மிக்க வேதத்துளான்.”

ஆவடுதுறை.—834.

“ நம்பனை நால்வேதங் கரைகண்டானை.”

திருக்கஞ்சனூர்.—900.

“ மூவிலைநற் சூலம்......நால்வேத மாறங்க மாயினானை ”

சைவமொப்புந் தாதி மார்க்கங்க ணைந்தாக் கண்டிக்க படுவன வல்ல வாவருக்கத்தாலொருவனோர்மார்க்கமனுட்டிக்கினவ்வம்மார்க்கத்திற் கூறப்படு துணமா வதிற்றிடயாக வுரைத்திடப் பட்டதும் பரமன் மறைவநான் முறைமுறை யுயர்ந்து மறைநல மார்க்கநன் [கடைவான்.

வேதமார்க்கத்தின் முக்கியமாக விளம்பிடப் பட்டதுஞ் சிவனே வேதகன் முக்தி கொடுப்பவன் கரும காண்டத்திற் செப்பிடப் பட்டதாகுஞ் சிவனன் ஞானத்தின் பக்தி நல்குவான் ஞானகாண்டத்தில் கதிடப் பட்ட சிவன் ஞானமூலமாகவேவாண் முத்தியைக்கொடுப்பான்.

ஆரண மார்க்க மொன்றி னுமே யுண்டா மிம்புக்தி முத்திகளும் பூரண சிவசாரூபத்தும் பந்த சொரூபத்தும் புகல்பிர பஞ்ச காரணத் தற்சேர்க்கச் சொரூபத்துக்கரைஞான சொரூபத்தும்வேதச் சீரண வர்த்த திருக்குமா ருகர் செப்பிய தென்னெனிற் கேண்மின்

ந்தையார் புத்தி யுடையராய் வல்ல மாயையின் மூடப் பட்ட தார பினருக் கனுகுண மாகப் பகர்ந்ததல் லான்மறந் தேனுஞ் ந்தையார்க் குயர்ந்த பரமார்த்த மாகச் சாற்றின தில்லையா லுணர்வின் ற்றான் மலர்ப்பூங்கருங்குழல்பாகக்கடவுடாள்கருது முள்ளகத்தீர்.

பற்பலகூ றுவதென்னே பாரிடத்தில் யாரேனும்
அற்பவுயி ரையுங்கொல்லா தமைதலே பெருந்தவமாஞ்
சொற்படுமூ றுதிகடி தூயவுண வான்ஞானம்
பொற்பமுறை யுண்டாகு மெனப்புகலு மறைமுடிவும்.

முறையினால கத்தொருவர்க் குதிக்குமுழுச் சிவஞான
மறைமுடிவா லுதிப்பதன்றி மற்றொன்றா லுதியாது
குறைவறுநற் சதுர்த்தசவித் தைகளுநனி கூறுமறை
நிறைவையனு சரித்தலினா னிகரில்பிர மாணமாம்.

ஆரணத்திற் கவிரோத வாகமச்சார் பினுஞானஞ்
சீரணவு திக்குமெனச் செப்புமா லுன்மறையு
நாரணனு மலர்மகனு நாடரியா னுபசிவ
பூரணனுக் காளாகிப் பொலிவுற்ற மாதவத்தீர்.

என்று கூறியதனானும் மற்றும் வருவனவற்றானுங் கண்டுகொள்க.

வாயுசங்கிதை: புராணவரலாறு.

பொன்னவிர் சடையோ னன்னவா கனனைப் படைத்துமுன் புரையற வகுத்த, மன்னிடு பதினெண் விஞ்சையு மறிய வழங்கினன் மற்றவன் விரித்துப், பன்னிய வகையா லவர்க்குரன் குணர்த்த லரிதெனப் பாலிடை யண்ணல், கன்னவி றிரடோண் மாயனை யழைத்துச் சுருங்கநீ கழறுதி யென்றான்.

ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் மூன்றாம் அம்சம்- ஆறாம் அத்தியாயம், சாம வேத அதர்வண வேத புராணங்களின் வரலாறு:—

ஆத்துமகோடிகள் அறியவேண்டிய சகல தருமங்களையும் பிரதிபாதிக்கின்ற சாஸ்திரங்களெவையென்றால், முன்சொல்லப்பட்ட இருக்குமுதலான வேதங்கள்நான்கும், அவற்றின் அங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தஸ், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்கிற ஆறும், மீமாம்சையும், நியாயநூலும், இதிகாசபுராணங்களும், தருமசாஸ்திரங்களுமாகிய இப்பதினான்குமாம். இவைகளுக்கு வித்தியாஸ்தானங்களென்றும் பெயர். அன்றியும், ஆயுர்வேதம் என்கிற வைத்தியசாஸ்திரமும், தனுர்வேதமென்கிற ஆயுதசாஸ்திர

ரம், காந்தருவவேதமென்கிற சங்கீதசாஸ்திரமும், அர்த்தவேதமென்கிற ராஜநீதி சாஸ்திரமும் உபவித்தைகளென்று சொல்லப்படும். ஆகப்பதினெட்டுவித்தைகளுண்டென்பார்கள்.

இந்த வித்தைகள்தவிர, வாதிகள் பிரதிவாதிகளுக்குரிய நூல்களையும், பிரதிவாதிகள் வாதிகளுக்குரிய நூல்களையும் எடுத்துக்காட்டுவது மிகவும் விசேடமாம். அது அத்வைதிகள் விசிட்டாத்துவைதிகளுடன் வாதஞ்செய்யும்போது, இராமாநுஜர் முதலியவர்கள் செய்தநூல்களைப் பிரமாணமாக எடுத்துக்காண்பிப்பதும், விசிட்டாத்துவைதிகள் சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் சொல்லிய நூல்களையெடுத்துப்பிரமாணமாகக் காண்பிப்பதுமாமென்க.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருமுதுகுன்றம்—173-ம் ப.

"மெய்த்தாறு......நூத்தாறு சமயங்கட்கொரு தலைவன்."

திருவைகா—437-ம் ப.

"வேதமொடு கேள்விபலவாயின மிகுத்து விதியாறுசமய
மோதியுணர்த்துமுன தேவர்தொழ நின்றருள்செய் யொருவனிடமாம்."

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தசபுராணம்—525-ம் ப.

"...மூவுருவிற்சாலவுமாகிமிக்கசமயங்களாறினுருவாகிநின்றதழலோன்

திருமறைக்காடு—549-ம் ப.

"அங்கையிலனலும் வைத்தார் அறுவகைச் சமயம்வைத்தார்."

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருப்புன்கூர்—987-ம் ப.

"...ஞான்மிக்க வறுவகைச்சமய மவ்வவர்க்காங்கே யாரருள்புரிந்து."

கூர்மபுராணம்: திருக்கலியாணம்.

வேத நூல்க ளவற்றின்வழி விராட்டாஞ் சுவாயம் பூமனுமன்
றுறு நூல்கள் வியாதமுனி யுரைத்த நூல்க ளவற்றின்வழி
நீதி வருமா மறைக்கிழவர் செப்பு நூல்க ளனைத்துமே
ஓதி நூல்க ளிவற்றின்வழி நின்றோர் நெறியி னின்றோரே.

அங்க மாறு மறைநான்கு மீமாங் கியமென் றருள்கொழித்துத்
தங்கு நீதி நூலொன்று புராண மொன்று தவநெறிந்து
போக்கு தரும நூலொன்று புகன்ற வீரேழ் விஞ்சையினை
அங்க ணுலகின் றவனளித்தா னிவற்றை யுணர்ந்தோ ரறி
[வுடையோர்.

என்று கூறியிருக்கின்றவைகளை யுணருமாற்றலின்றி மனங்கொண்டபடிபேசி யெழுதிவிட்டு மேற்கோள்காட்ட விதியின்றி தாழ்வுறுகின்றனர்கள். "தன்குற்றநீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற்பின், என்குற்றமாகு மிறைக்கு." என்னுந் திருக்குறளின்பொருளை யிவர்களறியாது போயினமைக்கு விசனமுறுகின்றேம்.

இன்னுங் கன்மம், பக்தி, ஞானமென்னு மூன்றுகாண்டப் பொருளைக் கூறும வேதத்திற்கு வேதத்தின் ஞானகாண்டத்தை மாத்திரங்கூறும் ஆகமம் விரித்துரையாகிய பாடியமாவதெப்படி? வேதத்தில் பலகடவுட்குப் பரத்துவங் கூறியிருந்தால் அதன் பாடியமாகிய ஆகமத்திலு மப்படித்தானே கூறியிருக்கவேண்டும். அதனையிவர்கள் யோசியாமல் சிவனொருவனுக்கே பரத்துவங்கூறுவதற்கும் ஆகமத்தை யருளினனென்று கூறலாமா? கூற வந்தமையின் இவரது சாம்பிரதாயமும் சிவஞானபோதபாடியமும் அப்படித்தானிருக்கும். வேதத்தை ஆராய்ச்சி செய்தோர், பரமசிவனே பரமெனக் கூறியதோடு, இதரதேவதைகளை பரமன்றென நியாயவாயிலாக எவ்வளவோ காட்டியிருக்கவும் பெயர்த்தும் அங்ஙனங்கூறுவது விசாரணையின்மையேயாம். உதாரணம்:—அப்பயதீக்ஷதசுவாமிகளியற்றிய

சிவதத்துவவிவேகம்: (சிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பு.)

விச்சுவா திகனும் விசுவசே வியனும் விமலனீ யேயென மறைக
ணிச்சய மாக முழக்கவு மறிபா னீசர்தாம் பிணங்குவ ரந்தோ
மச்சரத் துனக்கே தீங்கிழைத்தவர்தம்வாழ்க்கையும்பயன்படாதாலத்
துச்சர்சொற் கேட்டோர்க் கிறுதிலே தண்டஞ் சொற்றிடு நூலிலா
[மன்றே.

முளரியோன் முதலாஞ் சுரரெலாம்பூதமுதலவற்றே றடுத்துள்ளோ
ரளவிடுந் தலைமை யாளரென் றவரை யகற்றிமால் விடையவதினையே
வளமுறுமெல்லாத் தலைமையுமுடையோன் வருமுதற்காரணனல்லோ
ருளமுறு திபரனப் பொருளெனச் சிலைகதேர்ந் துரைப்பவு மயங்
[குவர் சிலரே.

எந்தமதத்தினரும் வேதம் பலபொருள்கொண்டு முடிவதாகச் சொல்வதில்லை. வேதத்திற்கூறிய பொருளொன்றேயென்றும், அப்பொருளை நாங்கொண்ட கடவுளென்றுங் கூறுகின்றனர். யார்யார் என்னபேர் சொல்லிக்கொண்டாலும் அவரவர்க்கும் பரசிவன் ஒருவரே அந்தர்த்த வடிவமாய்நின்றனுக்கிரகஞ் செய்கின்றமையால், பரமசிவனே பரமபொருள். சிவாருடத்தை வணங்குவோர்க்குஞ் சிவன்வந்து அருள்செய்கின்றானென்னில் பரமவிஷுத்திற்சேர்ந்த திரிமூர்த்திகளான நாராயணன் முதலியோரைத் தியானிப்பவர்க்கு அவரிடத்தில் அந்தரியாமியாயிருக்கும் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ்செய்யக் கேட்பானேன்.

வேதத்திற் பலமூர்த்திகள் சொல்லியிருந்தாலும், சச்சிதானந்த நித்திய பரிபூரணப்பொருள் ஒன்றென்று சொல்லவில்லையே. பிரமா, விஷ்ணு முதலிய தேவதைகளை வைதிகர் கருமத்துக்கும் பக்தியுத்துக்குமிடமாகப் பரம்பொருளைக் கூறியிருந்தாலும், அவர்களுள் சச்சிதானந்த நித்திய நிர்மல நிர்க்குண நிஷ்களப்பொருளான துரியசிவன் ஒருவனேயென்று பாரான்றே. அவர் ஞானம் சாதனை புடையோராதலின் அவர்புத்திக்கு மட்படுத் தானிருக்கும்.

பரமசிவன் ராஜனைப்போன்றவர்; பிரமாதிதேவதைகள் மந்திரிப்பிரதானிகளைப் போன்றவர்கள். மந்திரிப்பிரதானிகளிடத்தில் ராஜபுத்தி வைத்தாலும் வைக்கலாம்; ராஜனிடத்தில் மந்திரிப்பிரதானிகள் புத்தி வைக்கப்படாது. அதுபோலவே பிரமாதிதேவதைகளிடத்தில் சாக்ஷாத் பரமசிவபுத்தி வைக்கலாம்; பரமசிவனிடத்தில் பிரமாதிகள் புத்திவைக்கலாகாது. மந்திரியாதியர்களிடத்தில் ராஜபுத்தி பண்ணுவதுபோல் விஷ்ணுவாதி தேவதைகளிடத்தில் சிவபத்தி அதாவது பரத்துவபுத்தி வைக்கச்சொல்வதைக்கண்டு, இதரதேவதைகளைப் பரத்துவமாகச் சொல்வதுபோல் மருண்டனரோ? அல்லது வேதத்தினிடத்தில் துவேஷபுத்தியால் கூறுகின்றனரோ? அறியேம்! சிவ ... விவேகத்திலும் அரதத்தாசாரியர் இயற்றிய சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம் ... தாற்கொள்கைகண்டு மருளையொழித்து தெளிவுறுவாராக.

ஈசுரகீதை.

வேதமுதற் காரணனை யெண்ணிலயல் காணும்
பேதமிலி யாரப்பிறவிப்பிணி யறுமே
பாதமலர் யாவினையு மனத்தினினை விற்கும்
போதமிலி பாளர்பரி பூரண மடைந்தார்.

ஆதலி லருச்சியினில் வாதிபரி யாறுப்
காதலொடு கால்பின்மய லாகியயல் காண்பார்
நிறைதரு மாராகு சேர்வுறுவர் நிதா
நித்தியுறு நேசரிடை யாரும்வெளி நில்லேலன்.

மாலவற் கென்னை மனைக்வைத்தேதான் மாலர மிலனென் வடுவென்றே
பரவிப் பணிவா ரென்றேசம் பலனத் திருவாய் மலர்ந்தருளி
பரவிற் றுயிலச் சுதனுக மழுந்தத் தழுவ வவ்விடத்தே
காயும் றநா விசையமரப்க் கண்டார் மேனி கண்டிலராம்.

இனி, அது வேத மெற்கோளென்பது யாங்ஙனமெனின்? இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணமென்னு நான்கு வேதங்களும், பாரதம், அஸ்தம்,

...ணம், ஆக்கிராணம், சேத்திரம், சுரோத்திரம்போற் சந்தசு, கற்ப,வியாகரண ...ட்சை, சோதிட, நிருத்தமென்னு மாறையமங்கமாகவுடைய நூற்றெட்டுபே ...தங்களும் வணங்கும்படியாக மோனவரம்பாகிய ஞானகிரீடத்தைத் தனா ...ரிச் சிரமேற்கொண்டு பிரமபட்டாபிஷேகத்தி னிலைபெற்றிருப்பதாகிய வேதவொழுக்கமென்னும் வைதிகசைவமானது மிக்கவழகினை யுடைத்தென ...ச்சரியங்கொண்ட தாயுமானவரது கருத்தறியாது முன்னர்த்தமது சரியைக்குத் தாழ்த்தியதைச் சிரமேற்கொண்டது தமது மதநிச்சயந் தெரியா ...ரன்பதை விளக்கிறது.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் : திருவிழிமிழலை—449-ப.

மண்ணின்மறை யோர்மருவு வைதிகமு மாதவமு மற்றுமுலகத்
தெண்ணில்பொரு ளாயவைபடைத்த விமையோர்கள் பெரு
[மான திடமாம்.

...ருவாலவாய்—486-ப.

வேதவேள்வியை நிந்தனை செய்துழல், லாதமில்லியமணொடு தேரரை,
வாதில்வென்றழிக்கத்திருவுள்ளமே, பாதிமாதுட னாய பரமனே,
ஞாலநின்புகழேமிகவேண்டுந்தென், னாலவாயி லுறையுமெம்மாதியே.
வைதிகத்தின்வழியொழுகாதவக், கைதவமுடைக்காரமண்டேரரை.
யெய்திவாதுசெயத்திருவுள்ளமே, மைதிகழ்தருமாமணிகண்டனே.
(ஞாலநின்புகழே)

'மறைவழக்கமிலாத மாபாவிகள்.'

வேதாரணிய புராணம்—விசுவாமித்திரருக்கு உபதேசித்த சருக்கம்.

பக்திவிகற்பம்.

வழுவா தொழுகும் வைதிகதாந் திரிக மாகும் வழக்கதனை
முழுவாழ் வருள்வோ யுரைத்தியென மொழிவான் மொழியு
[மறைமிருதி
யெழுவா யொழுக்கம் வைதிகமா மீச னுரைத்த வாகமத்தின்
குழுவா யொழுக்கந் தாந்திரிக மவையுந் தெரியக் கூறுதுமால்.

அவற்றுள் வைதிகபத்தி.

...று மகத்திற் றிகழ்ந்தனவு நிகழ்த்தும் விரசை நிறைந்தனவும்
கூறு மனற்பேர் முதலாகக் கொண்டே யுத்தூ ளனங்குலவப்
பேறர் திரிபுண் டரமணிதல் பெருமா னெழுத்தஞ் சினாவிற்ற
லாறு புனைந்தா னருச்சனையை யாற்றல் கண்டி யணிவனவே.

அடியார் சேரவிக் கழலிறைஞ்சுதல் சிவனைத் துதித்தல் சிவமுகத்தி
னுருவா துகந்துபணி புரிக லொருவன் காதை யுருகுமன
...ருவா வரைந்தல் கேட்டல்சிவ மருவுந் தீர்த்த மகிழ்ந்தாடல்
பெருவாழ் வளிக்கு மரன்பதியிற் பிறங்கல் பணியைப் பேணுதலே.

சீருந் திரத்தைத் தினந்தெரிசித்தல் சிவன்ற னடியார் திருப்பூசை
சாரிற் றொழுந் திருநாமே நந்த வனமு நரையாறு
பேரிற் றிகழும் பணிபணிய நீசற கியுந் திறமற்றும்
யாரிற் றிகழு முமையுமைபாள் பங்கன் பரமாய் மதிப்பதுவே.

அன்பும் பொறையு முயிர்க்கிரக்கு மருளுந் தீமை யகல்வனவு
மின்ப முயிர்கட் கியற்றிமறை யென்று மோதி யிசைப்பனவும்
வன்பால் பரமன் முதற்றேவர் வண்ணம் பழிபா வழக்கதுவும்
பொன்பாய் சடையோன் பத்தியெனப் புகழ்வை திகமாய்ப் புகன்
[றனவே.

தாந்திரிகபத்தி.

சமய தீக்கை முதலாகத் தகவிற் சார்ந்து தருந்தீக்கைக்
கமைய வொழுக்க மதுவாற்றி யன்பாய்ப் பரம னடிக்கமலத்
திமைய மாதி விருதானு மின்பார் பூசை யியற்றியருட்
கமையாற் பாவித் தியானித்துச் செபித்துக்காலங் கருத்துறலே.

வழியா றினையும் போனியினை வகுத்துச் சோதித் தலையாறு
மொழியா முப்பத் தாறுகி யுயர்தத் துவமு மவற்றினுடுங்
கழியா வுயிரு மலமாயை கரும மிவற்றைக் கழிப்பனவு
மழியாச் சாதாக் கியமையஞ் சாது மகேச மறிவனவும்.

சத்தி யிவற்றிற் கியற்றுவதுந் துரிய மிறந்த சுடரிவற்றை
வித்திற் பயிர்போல் விளைப்பதுவும் விமல மாய வனுபூதிப்
பத்திக் கடலிற் படிவதுவும் பாகம் படரச் சத்திபதித்
தத்திக் கநரு மதுவுமாற் கறையு முபாதித் திறமூன்றும்.

ஆய்ந்து பதார்த்தத் திறமூன்று மருளா லளிக்குஞ் சிவன்சத்தி
வாய்ந்த திருட்டி யிவைமுற்று மறிந்தே பரம சிவத்தோடுந்
தோர்ந்து மருவ லாகமத்திற் றுணிதாந் திரிக மெனவிட்ட
னைய்ந்து மொழிக்குச் சிவதிருட்டி யெதுமற் றேதென் றிடவிசைப்
[பான்.

துவிதற் கரிய பரமசிவஞ் சொலின்மூத் திரமரஞ் சுடரினுல
சுயிரிட் களநிட் களசகள மருளார் சகள மவற்றின்முதற்
மரிரிட் களஞ்சொற் றொடர்பகன் று பரிபூ ரணமாய் நிரஞ்சனமா
யுறுதற் கரிதாய்க் குணக்குறியெப் பெல்லை விகார மில்லதுவே.

சிவதத் துவமா மதுஞானந் திகழுங் கிரியை யிச்சையினைக்
கவிற் சகள நிட்களமங் கருதிற் சாதாக் கியமிதுவே
புவமைக் கரிய சதாசிவமா மெயாளியார் பீட லிங்கமதாய்த்
நவமிக் கிலங்கு மைம்முகமுந் தடந்தோள் பத்துஞ் சார்ந்திலங்கும்.

(பொ-ரை.) அந்நிட்கள சிவமானது ஞானசத்தி, கிரியா சத்தி, இச்சாசத்திகளோடுகூடிற், சகளநிட்கள சிவமூற்பத்தியாம்; இதுவே சாதாக்கியமாகிய சிவலிங்கவடிவம்; இச்சிவலிங்கமே சதாசிவமெனப்பட்டுப் பீடலிங்காகாரமாய், ஈசான முதலிய வைந்து திருமுகங்களும், பத்துத் திருக்கரங்களுமாய் விளங்கும், என்பதாம்.

அன்ன வுருவின் மகேச்சுரமா மதுவே சகள மதிற்றோன்றும்
பன்னு மிருபத் தைந்தாய படிவஞ் சத்தி பரித்தவைபு
மன்னுஞ் சோம தரனுதி வயங்குஞ் சத்தி யுடன்மகிழ்ந்தார்
முன்னு மகேச னம்மிசத்திற் சதமா யிரமே மொழிபயுதம.

(பொ-ரை) அச்சதாசிவத்தினின்றும் சகளமாகிய மகேச்சுரம் உற்பத்தியாகும்; அது சத்திசமேதராய்ச் சந்திரசேகரர் முதலிய இருபத்தைந்து விக்கிரகபேதமாம். அம்மகேச்சுரனது நூற்றிலொருகூறு உருத்திரனும், ஆயிரத்திலொருகூறு விஷ்ணுவும், பதினாயிரத்திலொருகூறு பிரமாவுமாகத் தோன்றும், என்பதாம்.

நீலக் களனு முருத்திரனு நெடிய மாலு மறையோனுங்
கோலத் துதித்தா ரவர்தம்பாற் குலவுந் தேவ ராராதி
சாலத் திகழ்ந்தா ரிவர்பரமன் றழையும் பூசைத்திறஞ்சார்ந்தே
மேலச் சாலோக் கியமாதி யெய்துங் கதியு மிரண்டே.

திருமந்திரம்.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதரர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

நிகண்டு 10-வது ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி.

ஆதிநூ லெழுதாக் கேள்வி யாரண மோத்துச் சாகை
மதமில் சுருதி தன்னோ டிருக்கிவை யேழும் வேதம்
வேதநூற் பொருளி னைமம் விதித்திடு ஞான பாகை
ஆதிபாங் கருட பாகை யருத்தபா கையுமா மென்ப.

மெய்ந்நெறி யார ணந்தான் வேதத்தின் ஞான பாகை
மையிலாப் பொருளி னைம மற்றுப நிடத மென்ப
வைதிகம் வேத முற்ற மார்க்கமே பார்க்குங் காலை
ஐயமி லிருக்கி னோடு பௌடிக மாதி யாகும்.

அமிர்தசாரம்—நியமம்.

தவஞ்செபஞ் சந்தோட மாத்திகந் தானஞ்
சிவன்றனு நல்விரதஞ் சித்தாந்தக் கேள்வி
யுவந்த சிவபூசை யொண்மதிநாண் பத்து
நிவந்த நியமங்க ளாம்.

பெயரகராதி இரண்டாம் புத்தகம் 252-ம் பக்கம் வேதமார்க்கம்—வைதிகம். 260-ம் பக்கம் வைதிகம்—வேதமார்க்கம். வைதிகன்—வைதிகசையுந்தோன். வைதிகன்—வேதமுணர்ந்த பிராமணன். வைதிகாசாரம்—வேதவொழுக்கம்.

295-ம் பக்கம் ஆகமம்—தந்திரம், சிரௌதம், நிகமம், ஞானம். 663-ம் பக்கம் சைவர்—சிவசமயத்தார், விசேடதீட்சை பெற்றவர். சைவநூல்—சைவாகமநூல். சைவசாத்திரம்—சிவாகமம். சைவம்—அது உட்சமயம் ஆறினுளொன்று. (சுத்தசாதகம் ஈசனதுரைமுதல் ஆகமம் சுத்தசாதகம் 6-ம் செய்யுளுரை.)

சைவாக மெனப்படு மந்திர மவையுந் தற்பரன் முகத்தினின் றுதிக்கும், அப்பனை நிக மம்மறை யவையுஞ் சுவாசமற் றதனி னின் றுதிக்கும், உப்புடைச் சிவாத்து விதநெறி யதுவு முபநிட தம்மெனத் துதிக்கும், இப்படித் திரிவு முறவினைக் கருத்த மறைத் திரி தத்துவ மிசைப.

சிவஞானவள்ளலார்.

சைவஞ் சிவத்தோடு சம்பந்த மானமையாற்
சைவமே யத்துவிதஞ் சாதிக்குந்—சைவத்தை
வேறென்று கொள்ளற்க வேறற்ற வேதாந்தக்
கூறென்று கொள்ளுதலே கோள்.

ஆறத்துவாக்களின் விபரம்.

சித்தாந்தப்படவிளக்கம் 4-வது பக்கம் ஞானசூரியனென்னுஞ் சிவசூரியன். அவருக்கு அக்கினியிற் சூடும், பூவின்மணமும், பரிதியிற் கிரணமும் போற் பிரிவற்றுச் சமவாயமாயும், அனந்தசத்தி ரூபையாயுமுள்ள பராசத்தி யென்றொரு சத்தியுண்டு. சத்தியென்றது வல்லமையை. (சூரியன், சிவன், கண்சிவன்.)

பராசத்தி = அனுக்கிரகசத்தி, ஆதிசத்தி, திரோதானசத்தி யென்று கூறி, இதற்த அருட்சத்தி யொன்றுமே மற்றநான்கு கிருத்தியங்களுக்குங் காரணமானதென்றும், பராசத்தியொன்றே வியாபாரபேதத்தா லிவ்வாறு நாமபேதத்தை யடைவதேயன்றி வஸ்துபேத மில்லையென்றதினாலும், பராசத்தி சிவத்தில் சமவாயமென்றபடிச் சிவம் அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமென்பதாயிற்று.

சுத்தாத்துவாக்களாவன :—சுத்தமாயையிலுள்ள கலை, தத்துவம், புவனம், வன்னம, பதம், மந்திரங்களாம்.

மிச்சிராத்துவாக்களாவன :—அசுத்தமாயையிலுள்ள கலாதிகள்.

அசுத்தாத்துவாக்களாவன :— பிரகிருதி மாயையிலுள்ள கலாதிகள். தாத்துவிகமாகிய தத்துவங்கள் சரீராதிகள்போல உடனே யழிவதின்றிப் பிரளயகாலம்வரையு நிலையுறுதலான் தத்துவ்மெனப்படும்.

தத்துவங்கள் அகக்கருவி முப்பத்தாறும், புறக்கருவி அறுபதும் ஆக 96-மாம். அகக்கருவிகளாவன :— ஆகாயாதி பஞ்சபூதமும், சத்தமுதலிய தன்மாத்திரையைந்தும், வாக்காதி கன்மேந்திரியமைந்தும், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமைந்தும், அந்தக்கரண சதுட்டயமும், காலமுதலிய வித்தியா தத்துவமேழும், சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், விந்து, நாதம் என்னுஞ் சிவதத்துவமைந்தும், ஆக 36-ம். புறக்கருவிகளாவன :—பஞ்சபூதகாரியமாகிய 25-ம், வசனாதியைந்தும், வாயு பத்தும், நாடி பத்தும், வாக்கு நான்கும், ஏடணை மூன்றம், குணமூன்றமென அறுபதுமாம்.

தத்துவங்களின் தோற்றம்:— பரமசிவத்தினருளினாலே குடிலையில் நாதமும், நாதத்தில் விந்தும், விந்துவிலிருந்து அக்ஷரங்களும் தோன்றுமென் பது ... வடிவில் பக்ஷ்யிலிருந்தும், ஒலிவடிவில் தொனியின் வட்டத்து ...ருந்துஞ் சகலவெழுத்துக்களுந் தோன்றுவனை. "அகரமுதல வெழுத் தெல்லாம்" மென்னுந் திருக்குறளாலும் அறிக. அகரம் = நாதம்.

கலைகளாவன:— முற்கூறிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் அடங்கிய காரியகோசங்களாவன நிவிர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீதகலையென ஐந்தாகப் பிரிக்கப்படும்.

பிருதிவிதத்துவமொன்றையுங்கொண்டது நிவிர்த்திகலை, பிரமா— அதி தெய்வம். அப்புதத்துவமுதல் பிரகிருதி குணதத்துவமீறாகவுள்ள தத்துவங் கள் இருபத்திமூன்றுங்கொண்டது பிரதிட்டாகலை. விஷ்ணு—அதிதெய்வம். காலமுதல் மாயையீறாகிய வித்தியாதத்துவ மேழுங்கொண்டது வித்தியா கலை. உருத்திரன் — அதிதெய்வம். சிவதத்துவமைந்தில் சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியமென்னு மூன்றையுங்கொண்டது சாந்திகலை. மகேசு வரன்—அதிதெய்வம். சத்தி, சிவம் (விந்து, நாதம்) இரண்டுங்கொண்டது சாந்தியாதீதகலை. சதாசிவம்— அதிதெய்வம்.

புவனங்கள் இருநூற்றிருபத்திநாலும், முப்பத்தாறு தத்துவங்களிலு மிருக்குமுறைமையாவன:— பிருதிவிதத்துவத்தில் 108, அப்பு தத்துவத்தில் 8, வாயுவில் 8, ஆகாயத்தில் 8, அகங்காரத்தில் 8, புத்தியில் 8, சித்தத்தில் 8, புருடனில் 6, அராகத்தில் 5, வித்தையில் 2, நியதியில் 2, காலத்தில் 2, மாயையில் 8, சுத்தவித்தையில் 9, ஈசுவரத்தில் 8, சாதாக்கியத்தில் 1, விந்துவில் 5, நாதத்தில் 10, ஆக 224 புவனங்கள்.

வன்னம் (அக்கரங்கள்)—முன்னாற்கூறியபடி நாதத்தின் காரியங்களா கும். அவை அ முதல் அ: வரை உயிரெழுத்துப்பதினாறும், க முதல் க்ஷ வரை மெய்யெழுத்து முப்பத்தைந்தும், ஆக ஐம்பத்தொன்று ஆகும். உயிரெழுத்துப்பதினாறும் சாந்தியாதீதகலையிலும், ஹ வ ஶ என்னுமூன்றுஞ் சாந்திகலையிலும், ய முதல் ஸ வரை ஏழும் வித்தியாகலையிலும், ட முதல் ங வரை இருபத்திரண்டும் பிரதிட்டாகலையிலும், க்ஷ ஒன்றும் நிவிர்த்தி கலையிலும் அடங்கும்.

பரம் 81: ஓம், வ்யோமவ்யாபிநே, வ்யோமரூபாய, ஸர்வவ்யாபிநே, சிவாய, அநந்தாய, அநாதாய, அநாச்ரிதாய, த்ருவாய, சாச்வதாய, யோகபீட ஸம்ஸ்திதாய, நித்யயோகிநே, த்யாநாஹாராய, ஓம் நமச்சிவாய, ஸர்வப்ரபவே, சிவாய, ஈசானமூர்த்தாய தத்புருஷவக்த்ராய, அகோரஹ்ருதயாய, வாமதேவ குஹ்யாய, ஸத்யோஜாதமூர்த்தயே, ஓம் நமோ நம, குஹ்யாதி குஹ்யாய, கோப்த்ரே, அநிதநாய, ஸர்வயோகாதிக்ருதாய, ஸர்வவித்யாதிபாய, ஜ்யோதி

ரூபாய, பரமேச்வரபராய, அசேதந அசேதந, வ்யோமிந் வ்யோமிந், வ்யாபிந் வ்யாபிந், அருபிந் அருபிந், ப்ரதம ப்ரதம, தேஜஸ்தேஜ:, ஜ்யோதிர்ஜ்யோதி:, அருப, அநக்நி, அதூம, அபஸ்ம, அநாதே, நாநாநாநா, தூ தூ தூ தூ, ஓம் பூ:, ஓம் புவ:, ஓம் ஸுவ:, அநிதந, நிதந, நித்யோத்பவ, சிவ, சர்வ, பரமாத்மந், மஹேச்வர, மகாதேவ, ஸத்பாவேச்வர, மகாதேஜ:, யோகாதிபதே, முஞ்சமுஞ்ச, ப்ரதமப்ரதம, சர்வசர்வ, பவபவ, பவோத்பவ, ஸத்பூதஸூக ப்ரத, சர்வஸாந்நித்யகர, ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரபர, அநர்ச்சித அநர்ச்சித, அஸம்ஸ்துத அஸம்ஸ்துத, பூர்வஸ்தித பூர்வஸ்தித, ஸாக்ஷி ஸாக்ஷி, துரு துரு, பதங்க பதங்க, பிங்க பிங்க, ஜ்ஞாந ஜ்ஞாந, சப்த சப்த, ஸூக்ஷ்ம ஸூக்ஷ்ம, சிவ, சர்வ, சர்வத, ஓம் நமோநம:, ஓம் சிவாய நமோநம:, ஓம். என்பனவாம்.

இவற்றில் சாந்தியாதீதகலையில், ஓம் என்னும் பதமொன்றும், சாந்தி கலையில் வ்யோமவ்யாபிநேமுதல் நித்யயோகிநே யீறாகப் பதம் பதினொன்றும்; வித்யாகலையில் த்யாநஹாராயமுதல் வ்யாபிந்வ்யாபிந் ஈறாகப்பதமிருபதும்; பிரதிட்டாகலையில் அருபிந் அருபிந் முதல மஹேச்வர ஈறாகப் பதமிருபத்தொன்றும்; நிவிர்த்திகலையில் மஹாதேவ முதல் ஓம் ஈறாகப் பதமிருபத்தெட்டும்; ஆம்.

மந்திரம் 11:—மந்திராத்வாவிற்குரிய மந்திரங்களாவன:—சிவ, ஈசான, தத்புருஷ, அகோர, வாமதேவ, ஸத்யோஜாத, அஸ்த்ர, கவச, சிகா, சிரோ, ஹ்ருதய. ஆக பதினொன்றுமாம்.

சாந்தியாதீதகலையில் சிவ, ஈசான, அஸ்த்ர 3-ம்; சாந்திகலையில் தத்புருஷ, கவச 2-ம்; வித்யாகலையில் அகோர, சிகா 2-ம்; பிரதிட்டாகலையில் வாமதேவ, சிரோ 2-ம்; நிவிர்த்திகலையில் ஸத்யோஜாத, ஹ்ருதய 2-ம் ஆம்.

ரம், பதம், மந்திரம், இம்மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சம். புவனம், தத்வம், கலை, இம்மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சம் என்னப்படும்.

இதுநிற்க, உலகிலுள்ள எவ்வுயிர்களுஞ் சர்வதுக்கநிவர்த்திபு நித்தியானந்தப் பிராப்தியும் பெற விரும்புவதியற்கை. ஆனாலவை பொருளல்லவற்றைப் பொருளெனக்கொள்ளு மயக்கக்காரணமாக வுண்டாங் காமவெகுளி யுள்ளவரையிலு முண்டாகா; பொருளைப்பொருளாகவும், பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்லவாகவுங்கொள்ளுந் தெளிவுணர் வுதித்துக் காமவெகுளி மயக்கத்தைவிடுத்துப் பிரமஞானம் பெற்றவழியுண்டாம். இதுவே சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாகிய மோக்ஷமென்று சொல்லப்படும். இத்தகைய மோக்ஷத்திற்குச் சாதனமாயுள்ளது வேதம். இவ்வேதத்தின் வழி நிற்போர் வைதிகரெனப்படுவார். இவர் சற்பிரமாணமாகக்கொள்வது வேதம் நான்கு. அங்கம் 6, ஸ்மிருதியொன்று (18), புராணமொன்று (18), நியாய

மொன்று, மோக்ஷமொன்று; ஆக பதினைந்து வித்தைகளாம். இந்நூல்கள் கர்மம், பக்தி, ஞானங்களைச் சொல்லுகின்றன. கர்மத்தால் சொர்க்காதி பதவியும், பக்தியா லிஷ்டதேவதா லோகப்பிராப்தியுமுண்டாம். பதப்பிராப்திகளெல்லா மழியுந்தன்மைத்தாகலி னறிவோருள்ள முமுக்ஷுக்களுக் கவை விருப்பமில்லை. இனி, ஞானத்தைப்பற்றியோவெனின்: அது பேதமபேதமென விருவகைப்படும். எங்கெங்கே பேதங் காணப்படுகின்றதோ அங்கங்கு துவிதங் காணப்படுதலாலும், துவிதமுள்ளவிடத்துத் துக்கமுங் காரியமுங் கண்டத்துவமும் நிலையாமையும், அசத்தியத்துவமு மிருத்தலாலும் துக்கமுள்ளவிடத் தஞ்ஞானமிருத்தலாலும், பேதஞானத்தால் சர்வதுக்கநிவர்த்திய நித்தியானந்தப் பிராப்திமான வீடுண்டாமென்று சொல்லுதல்கூடா; அபேதஞானத்தாலோ மேற்படி குற்றங்கள் யாதுமின்மையின் அதனால் சர்வதுக்க நிவர்த்திய நித்தியானந்தப் பிராப்திமான மோக்ஷமுண்டாமென்று சொல்வதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமின்று. கர்மமும், பக்தியும், பேதஞானமும் சாக்ஷாத் மோக்ஷத்தைத் தாராவாயினும் அபேதஞான முண்டாவதற்குச் சாதனமாயிருக்கும். அவற்றிலும் வீட்டிற்கு நேர்சாதனமான அபேதஞானத்திற்குச் சித்தசுத்தியும், பேதஞானமும், பேதஞானத்திற்குப் பக்தியும், பக்திக்குக் கர்மமுஞ் சாதனமாயிருக்கின்றனவென்க.

திருமந்திரம்—பாயிரம் 3-வது வேதச்சிறப்பு,

வேதத்தை விட்ட வறமில்லை வேதத்தி
னோதத் தகுமற மெல்லா முளதர்க்க
வாதத்தை விட்டு மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை யோதியே விடுபெற் றார்களே.

(இ-ள்.) வேதத்துக் கன்னியமாகத் துறவற மெந்நூலிலுமில்லை. வேதத்தின்கண் ஏனைய மூன்றாச்சிரமத்தார்க்கும் வேண்டிய வறங்கண்முற்றுங் கூறியிருக்கின்றன. சமயவாத தர்க்கங்களை விட்டுவிட்டு அறிவுடையோர்கள் மாட்சிமைபொருந்திய வேதங்களை ஐயந்திரிபறவோதிச் சமாதி கூடி அகண்டேகரசமாகிய ஐக்கியத்தைப் பெற்றனர்கள் எ-று.

திருநெறி யாவது சித்தசித் தன்றிப்
பெருநெறி யாய பிரானை நினைந்து
குருநெறி யாஞ்சிவ மாநெறி கூடு
மொருநெறி யொன்றாக வேதாந்த மோதுமே.

(இ-ள்.) திருநெறியாவது—அழகிய முத்திமார்க்கமாவது, சித்தசித் தன்றி—அறிவறியாமை (சகலகேவலம்) நீங்கி, பெருநெறியாய பிரானை நினைந்து—சன்மார்க்க நெறியிற்சிக்குஞ் சிவபெருமானை மனதிலபேதமாகத்

காசித்து, குருநெறியாஞ் சிவமா நெறிகூடு மொருநெறி—சற்குருநாத வழிபாட்டாலுஞ் சிவசொரூபமா மார்க்கத்தைப் பொருந்தும்படியான மேம்பற்ற நான்குவேத மகாவாக்கியார்த்த மார்க்கம், ஒன்றாக வேதாந்த மோதும்—ஏகமென்றே வுபநிடதங்களனைத்துஞ் சொல்லும், எ-று.

ஏழாந்தந்திரம் 28-வது—கூடாவொழுக்கம்.

ஒன்றிரண் டாகிநின் றொன்றியொன் றாயினோர்க்
கொன்று மிரண்டு மொருக்காலுங் கூடா
வொன்றிரண் டென்றே யுரைதரு வோர்க்கெலா
மொன்றிரண் டாய்நிற்கு மொன்றியொன் றானதே.

(இ-ள்.) ஒன்றிரண்டாகிநின்று — ஆணவத்தாற் றுவிதிகளாகியும், விசிட்டாத்துவிதக ளாகியுநின்று, ஒன்றியொன்றாயினோர்க்கு — ஆணவங் கெடுதற்குரிய சாதன சதுட்டயர்களாய்க் குருநெறியே சமாதியைப்பொருந்தி யேகமாயினோர்க்கு, ஒன்றுமிரண்டு மொருக்காலுங் கூடிடா—தடாகசலநாம பிய கலசத்தை சமுத்திரத்தினு ளமிழ்த்தியதுபோல் ஒன்றிரண்டு ஒன்று மல்ல, விரண்டுமல்ல என்று கூறுந் தாந்திரிகசைவ சித்தாந்தமும், விசிட்டாத்துவிதமு மெப்போதும் பொருந்தாது, ஒன்றிரண்டென்றே யுரைதருவோர்க்கெல்லாம்—தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண்டடங்கடலென்னு மான்றோர் வாக்கியத்தையுங்கடந்து முத்திநிலை யொன்றிரண்டென்றுகூறும் பெத்திகளுக்கெல்லாம் பிராந்தியா லிரண்டாகவே தோன்றும். சமாதியிற் றெளிந்த அத்துவிதிகளுக் கேகமாக விளங்கிய சைதன்யம், எ-று.

உபதேசம் 1-வது.

"வெளியின் வெளிபோய் விரவிய வாறு." என்றும்,

ஒன்பதாந்தந்திரம். 25-வது அணைந்தோர்தன்மை.

. . . . . . பாசங்
கழிந்தேன் கடவுளு நானுமொன் றானே
னழிந்தாங் கினிவரு மார்க்கமு வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய சிவனைக்கண் டேனே.

(இ-ள்.) செழுஞ்சார்புடைய சிவனைக்கண்டேன்— எவற்றிற்கு மழிவிய முதற்காரணமுமாகியபரமசிவத்தைச் சுட்டற்றுநின்று தெரிசித்தேன். (அதனால்) அச்சிவத்திற் கூடல்தனுகியநான் ஏகமானேன், இவைசன்மார்க்கநெறியாதலா லினியிங்குத் தாழ்மையாகவரும் தாசமார்க்கம், சற்புத்திரமார்க்கம், சகமார்க்கம் ஆகியசாதனங்களை யிச்சியேன், சென்னமரணத்தினின் றுமுய்ந்தேன், சுற்றமென்றுசொல்லும் பாசத்தையுநீங்கினேன். எ-று.

ஆரா ... ... பட்டவொன் றுதினிச்
சேரா ... ... சிக்கை புகுத்தான்
... பக்கே ... தல் லாதினி
பார்பாரே ... சாரா ... ...

இரண்டாந்தந்திரம் 12-வது திரோபவம்.

மண்ணொன்று தாம்பல நற்கல மாயிடு
முண்ணின்ற யோனிக ளெல்லா மொருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
வண்ணலு மவ்வண்ண மாகிநின் றானே.

பெருந்திரட்டு. காரணவியல்பு. போதரத்நாகரம்.

காரணமா மொருபொருளைக் காரணத்தின் காரியமாம் பலவுமுணர் கண்டாகாது, பூரணமா மண்ணொன்றை யுணரவத்தி னிலுமெல்லா பங்களை யுணர்ந்தாற்போலக் காரணமா யுள்ளசிற் சத்தியைத் தான் றந்திற் காரியமா முலகெலாவு மாகாதேல, பூரணமா மொன்றுணரு ... ... புரையறவே யறிவதுமெய்ப் பொருண்மைதானே.

குறுந்திரட்டு. காரண காரிய மேறின்மை.

பாது மறிபலா மொன்றறிய வென்றுமறை
போது பொருளை வுணரி னுலகெல்லா
மாதிபா மேது வறிய வறிந்ததாம்
ஏதுவா மண்காண வெக்கடமுங் கண்டாற்போல்.

சகலை பொழிபவே றில்லை யிச்சகம்
பேசிய வணிகலம் பொன்னிற் பின்னமோ
காசினி பல்லவோ கடாதி நாலலாற்
ஆசினை யுன்டெனச் சொல்ல லாகுமோ.

பேர்வேறு பாட்டாலே பேதமுள தென்னிற்
பார்வேறு பட்டதிலைப் பண்ணுகின்ற பேரொழிய
வார்வேறு கண்டார் கடக்க ளகிலுமெனும்
பேர்வே றொழியப் பிரமமல தில்லையாம்.

உண்டான தொன்றே யுரைப்பதனி லுண்டாமோ
வண்டார் குழன்மலடி மைந்தனென்னு வார்த்தையாற்
கண்டோ மெனிலுளது போலே கனவத்தூர்
வெண்டேர் முதலெத் தனைதோன்று மெய்யேபோல்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

எருக்கத்தம்புலியூா 120-ப.

"விண்ணோர்.........பெண்ணணலியாகும் பித்தாபிறைசூடி."

திருப்புறவம் 128-ப.

"வையக நீர்தீ வாயுவும் விண்ணு முதலானான்."

திருமாற்பேறு 149-ப.

"தருக்கவன் குருகவன்கூர்மையவன்பெருந்தகைபெண்ணவனாணு மவன்."

திருவெண்ணி 200-ப.

சோதியை.........ஆதியை யாதியு மந்தமு மில்லாத.

திருவாரூர் 402-ப.

அந்த மாயுல காதியு மாயினான்.

திருக்கழிப்பாலை 209-ப.

எளியா யரியாய் நிலநீ ரொடுதீ, வளிகா யமென வெளிமன் னியதூ, வெளியே யுனையே தொழுதுன் னுமவர்க்,களியாய் கழிப்பாலை யமர்ந்தவனே

திருவெண்காடு 243-ப.

மண்ணொடுநீ ரனல்காலோ டாகாய மதியிரவி, யெண்ணில்வரு மியமான னிகபரமு மெண்டிசையும், பெண்ணினொடா ண் பெருமையொடு சிறுமையுமாம் பேராளன், விண்ணவர்கோன் வழிபடவெண் காடிடமா விரும்பினனே.

திருத்தலைச்சங்காடு 253-ப.

நிலந்நீரோ டாகாச மனல்காலாகி நின்றைந்து.

திருநாரையூர் 478-ப.

மாயவன் சேயவன் றீயாதியவன்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவையாறு 525-ப.

கண்ணானாய் மணியானாய் கருத்தானாய் அறுத்தானை
யெண்ணானை யெழுத்தானை யெழுத்தினுக்கோ ரியல்பானாய்
விண்ணானாய் விண்ணிடையே புரமெரித்த வேதியனே
பண்ணான வையாறற் கரசாய்நா னுய்ந்தேனே.

[illegible] 525-ப.
"[illegible] டாழு லேக வருபதி."

திருப்பயற்றூர் 548-ப.
"[illegible] கருணனுட் சோமனுந்த்
[illegible] சார்தனுகி."

ஆவியாய் [illegible] ாகி [illegible] க்கமாய்ப் பெருக்க [illegible] கிப்
பாவியர் பாவந் தீர்க்கு பரமனாய்ப் பிரமனாகிக்
காவியங் கண்ண ளாகிக் கடல்வண்ணனாகி நின்ற
தேவியைப் பாகம் வைத்தார் திருப்பயற் றூர னாரே.

[illegible] தாழ்பாகி தானியாய்த் தானியுள்ளாரக்
[illegible] கெண்ணகின்ற வேழுலகு முடையாகி
பெக்கையைப் பிராவையைப் பெற்றவன் [illegible]
[illegible] சேவமுமாவார் திருப்பயற் றூரனாரே.

திருப்பழனம் 553-ப.

சீரவன் [illegible] நிழலவனெழிலதாய
பாரவன் விண்ணவிற்கிக பரமவன் பரமயோகி
யாரவ னண்டமிக்க திசையிசைத்தோ டொளிகளாய்ப்
பாரகத் தமுதமானார் பழனத்தெம் பரமனாரே.

திருநெய்த்தானம் 554-ப.
"சோதியாய்ச் சுடருமானார்." "ஆதியா யந்தமானார்."

திருவையாறு 558-ப.
"உணமயலா துருவமில்லை புலகலா துணைபதில்லை."

திருக்காஞ்சித் திருமேற்றளி 562-ப.
"மனைவ குயிற்றேனு மூலகக்க ணறியபாவித் தானவர்."

மாயனாய்ப் [illegible] னுமி மலரவனுமி மண்ணாய்த்
தேசமாய்த் திசைபெட்டாகித் தீர்த்தமாய்த் திரிதர்கின்ற
காயமாய்க் காயத் துள்ளார் காஞ்சிமா நகர்தன்னுள்
ஏயமென் றேத்தியாக ளிலக்குமேற் றளியனாரே.

திருவாப்பாடி 567-ப.

கடலக மேழினோடு (1) ஆதியு மறிவுமாகி (2) சிந்தையுந் தெளிவுமாகி (3) உள்ளுமாய்ப் புறமுமாகி யுருவுமா யருவமாகி (4) மயக்கமாய்த் தெளிவுமாகி (5) ஆரழவுருவுமாகி (6).

திருப்புகலூர் 574-ப.

"நீருமாய்த் தீயுமாகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி, யேருடைக் கதிர்களாகி."

திருவண்ணமலை 585-ப.

இரவியு மதியும்விண்ணு மிருநிலம் புனலுங்காற்று
மூரகமா புவனமெட்டுத் திசையொளி யுருவமானாய்.

திருவீழிமிழலை 625-ப.

"அலைக்கின்ற நீர்நிலங்காற் றனலம்பர மாகினின்றீர்."

கோயில் தாண்டகம் 773-ப.

"அருந்தவர்கள்.........மறிகடலுங் குலவரையு மண்ணும் விண்ணுந், திருந்தொளிய தாரகையுந் திசைகளெட்டுந் திரிசுடர்க ளோரிரண்டும் பிறவுமாய், பெருந்தகையை, விரிகின்ற பொருட்கெல்லாம் வித்துமாகி."

திருவீரட்டானம் 779-ப.

"எல்லாஞ் சிவனென்ன நின்றாய்போற்றி."

திருப்புன்கூர் 778-ப.

"பின்றானு முன்றானு மானான்றன்னை."

திருவையாறு 826-ப.

"ஓசையொலியெலா மானாய்நீயே." "எல்லாவுலகமு மானாய்நீயே."

திருமழபாடி 828-ப.

"நீராகி நெடுவரைக ளானாய்கண்டாய்."

திருவெண்ணி 857-ப.

"மண்ணிலங்கு நீரனல்கால் வானமாகி."

திருக்கற்குடி 858-ப.

"மண்ணைதனி லைந்தை மாநீரி னான்கை."

திருமுதுகுன்றம்—முக்கூடல் 870-ப.

தக்கனது......துறவாதே யாக்கை துறந்தான் றன்னை.
ஆராத வின்னமுதை.

திருவாலங்காடு 884-ப.

ஒன்றாயுலகனைத்து மானார்தாமே, அல்லுமா பகலுமாய்.

திருத்தலையாலங்காடு [illegible]85-ப.
செடுநிகைத் திசைமுகனும்.

திருப்பாசூர் 891-ப.
வின்றாகி நிலனாகி விசும்புமாகி.

திருக்கச்சனூர் 900-ப.
[illegible] ...உருத்திரனை உமாபதியை புராணனை.

நின்ற 905-ப.

[illegible] தீயாகி. மண்ணாகி விண்ணாகி.
[illegible]—திருவெண்ணெய்நல்லூர் 915-ப.

மனுப்பி ரனுடை வானுயுல கானும்
[illegible] னுனுப்கட வானும்மலை யானும்.

திருக்கொந்திட்டையும்—திருக்கோவலூரும் 916-ப.

பாரிடமாகி நின்றும் பகலுமாகிப் பனிமால் வரையாகிப் பரவையாகி
நீராகி [illegible] காற்று மாகிநெடுவெள் விடையாகி நிழலுமாகி.

திருஅரிசைக்கனம் 920-ப.
ஆத்துமதிவு மறையநீ யென்பனுன்.

திருக்கற்குடி 950-ப.
நிலனை [illegible] நெடியா னகமாகிநின்ற புலனை.

திருக்கடவூர் 951-ப.

மன்னர் நீ வெளிகால் உருபூதங்க ளாகிமற்றும்
பெண்ணோடாணலியாப் பிறவாவரு வானவனே.

திருக்கருப்பறியலூர் 953-ப.

நீருருமேனியராய் நினைவார்தம் முள்ளத்தே நிறைந்து தோன்றும்
காற்றினைத் தீயினை.

திருக்காருட்டுமுன்னூர் 966-ப.

ஒருமேக முகிலாகி யொத்துலகந் தானு பூர்வனவு நிற்பனவு மூழிகளுந் தானாய், பொருமேவு கடலாகிப் பூதங்களைந்தாய், பூவைபுவை கொன்றை பொதி புரிசடையி லிலைப் புனலாகி யனலாகிப் பூதங்க ளைந்தாய், காலை பின்று செருகலா பாலையதி [illegible] மதியமாய் நின்றவெம் பெருமான்.

இங்ஙனங் கூறிய தேவாரங்களை முதற்குத்திரம்—36-வது பக்கம் திருவாசகத்தோடு சேர்த்துக்கொள்க.

குமரகுருபரசுவாமிகள்—மதுரைக்கலம்பகம்.

போகமாய் விளைந்தோய் நீ, புவனமாய்ப் பொலிந்தோய் நீ
யேகமா யிருந்தோய் நீ, யெண்ணிறந்து நின்றோய் நீ.

வானுநீ, நிலனுநீ, மதியுநீ, கதிருநீ,
யூனுநீ, யுயிருநீ, யுளதுநீ, யிலதுநீ,

மொழிக்கய லாகிவேத முடிவினின் முடிந்துநின்ற
வழிக்கய லாகார் கூடல் வல்லவாணர் பெருவாழ் வன்னீர்.

இதுவே பொருளென் றெவரெவர் கூறினு மேற்பதெது
அதுவே பொருளென் றறிந்துகொண் டேனப் பொருளெவர்க்கும்
பொதுவேயென் றாலும் பொருந்துமெல் லோர்க்கும்பொதுவினிற்கு
மதுவேய் மலர்ப்பொழி லாரூரி னும்வைகும் வைகலுமே.

சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.

சென்றவரைத் தாமாக்குந் தில்லைச்சிற் றம்பலத்து
மன்றவரைத் தாமாக்க வல்லவர்யா—சென்றுமிவ
ராடப் பதஞ்சலியா ராக்கினு ரென்பிறவி
சாடப் பதஞ்சலியார் தாம்.

பல்லுயிர்த் தொகுதியும் பவக்கட லழுந்த
வல்லல் செய்யு மவாவெனப் படுமவ்
வறுமையி னின்றும் வாங்கி
யறிவின் செல்வ மளித்தரு ளெனக்கே.

சிதம்பர செய்யுட்கோவை.

வானே நிலனே கனலே வளிபுனலே, யூனேயவ் வூனி னுயிரே யுயிர்த்துணையே, யானேறு மேறே யாசே யருட்கடலே.

அருவமு முருவமு மாகி நின்றுமவ், வருவமு முருவமு மகன்று நின்றனை. சொல்லொடு பொருளுமாய்த் தோன்றி நின்றுமச், சொல்லையும் பொருளையுந் துறந்து நின்றனை.

தந்தைநீ, தாயுநீ, தமருநீ, பிறருநீ, சிந்தைநீ, யுணர்வுநீ, செவனீ, யாவுநீ.

ஆதியி லுடைய வாயவதை யாதெனாத்
தீதியி லுடையது தீதினை யில.

பண்டார மும்மணிக்கோவை.

என்னே சிவாகம வாகக் கொண்டா ரெனினும்பெற்றுன்
றன்ன வாக்கத் தருக்கண்டாய்—மன்வழி வரல்
வேதத்த சிந்தை மேலாய் மெய்ஞ்ஞான
சம்பந்த னென்பதனைப் பற்றன்.

ஒன்றே தன்மை யுனக்குறப் பெறுக்கு
மன்றோ பொதுயிது மாமெனப் படுமே.

குருவென்றுந் தெய்வமென்றும், அருள்வித்திட்டுக் கருணைநீர்ப் பாய்ச்சி, சிவாகமமென்னும் பாதபம் வளர்த்தனை, பாதபமதனிற் பல பயன்படவே, இலைமறை நாப்பு மலர்பின்சருங்காய், கனிவேதாந்தக் கனிரசந்தையவே.

திருமந்திரம்—ஆகமச்சிறப்பு.

அஞ்சன மேனி யரிவையோர் பாகத்தன்
அஞ்சொடி ருபத்து மூன்றுள வாகமம்
அஞ்சலி கூப்பி யறுபத் தறுவரும்
அஞ்சா முகத்தி லரும்பொருள் கேட்டதே.

(இ-ள்.) உமையை இடப்பாகத்தில் வைத்திருக்குஞ் சிவபெருமானது ஈசான்யமுகத்திலிருந்து இருபத்தெட்டாகமங்களின தரியபொருள்களை திருக்கணத்தலைவர்களாகிய அறுபத்தாறு பேர்களுந் தங்கள் தங்கள் சிரசின்மேற் கைகூப்பிநின்று கேட்டுத் தெளிந்தனர்கள். எ-று.

சிவமாம் பரத்தினிற் சத்தி சதாசிவ
முவமா மகேச ருருத்திர தேவர்
தவமால் பிரமீசர் தம்மிற்றாம் பெற்ற
நவவாக மமெங்க ணந்திபெற் றானே.

(இ-ள்.) சிருட்டிகாலத்திற் பரமசிவன்றனது சிற்சத்தியினால், சதாசிவமூர்த்தியை யதிஷ்டித்துநின்று அனுக்கிரகம்பண்ண மகேசன், உருத்திரன், மால், பிரமனிவர்கள் கேட்டிருந்த ஒன்பதாகமங்களையு மொருங்கே நந்திதேவர் பெற்றனர். எ-று.

பெற்றநல் லாகமங் காரணங் காமிக
முற்றநல் வீர முயர்சிந்தம் வாதுளம்
மற்றவ் வியாமள மாகுங்கா லோத்திரந்
துற்றநற் சுப்பிரஞ் சொல்லு மகுடமே.

(இ-ள்.) அவ்வாறுபெற்ற வாகமங்களின் பெயர்:—காரணம், காமிகம், வீரம், சிந்தம், வாதுளம், யாமளம், காலோத்திரத்தைக்கூறுஞ் சிவாகமம், சுப்பிரம், மகுடமென்பனவாம். எ-று.

ஆகமமிருபத்தெட்டாவன:—1. காமிகம், 2. யோகஜம், 3. சிந்தியம், 4. காரணம், 5. அசிதம், 6. தீத்தம், 7. சூக்கமம், 8. சகத்திரம், 9. அஞ்சுமான், 10. சுப்பிரபேதம், 11. விசயம், 12. நிசுவாசம், 13. சுவாயம்புவம், 14. அநலம், 15. வீரம், 16. ரௌரவம், 17. மகுடம், 18. விமலம், 19. சந்திரஞானம், 20. விம்பம், 21. புரோற்கிதம், 22. இலளிதம், 23 சித்தம், 24. சந்தான சர்வோத்தமம், 25. பாரமேச்சுரம், 26. யாமளம், 27. வாதுளம், 28. சிவாகமம்.

அறுபத்தறுவராவன:—அகத்தியன், புலத்தியன், சனகன், சநந்தனன், சனாதனன், சனற்குமாரன், குசிகன், குற்சன், வான்மீகன், வாமதேவன், வைசம்பாயனன், தும்புரு, வியாதன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன், சித்திரசேனன், யாதுதீரன், கோதமன், கவுதமன், அசிராகன், சௌநகன், காலவாச்சியன், வஞ்சமன், அங்கிசமன், குருசபாலீசன், துர்வாசன், கைப்பியதமன், நாரதன், நாராயணன், பாரத்துவாசன், கபிலன், கன்னன், காசிபன், தாவேடன், பாராசரன், மார்க்கண்டேயன் முதலியோர்.

அன்ன லருளா லருளுஞ் சிவாகம
மெண்ணிலி கோடி தொகுத்திடு மாயினு
மன்னா லறைந்த வறிவறி யாவிடி
னெண்ணிலி கோடியு நீர்மே லெழுத்தே

(இ-ள்.) இருபத்தெட்டாகமங்களின் சாரமாகிய காலோத்தர ஞானத்தை யுமைக்குச் சிவபெருமான் கிருபையினா லனுக்கிரகஞ்செய்த இவ்வாகமத்தி லளவில்லாத கிரந்தங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லியிருக்குமாயினும் அச்சிவபெருமான்சொல்லிய அறிவை யறிந்துகொள்ளவிடி லக்கிரந்தங்களைப் படித்த போதிலு நீர்மேலெழுத்துக் கொப்பாக அது அவர்க்குப் பயன்படா.

தானான வேதாந்தந் தாமென்னுஞ் சித்தாந்த
மானாத் துரியத் தணுவன் றனைக்கண்டு
தேனார் பராபரஞ் சேர்சிவ யோகமா
யானா மலமற் றருஞ்சித்தி யாதலே.

(இ-ள்.) நானதுவானேனென்னும் வேதாந்தமும், அது நானானே னென்னுஞ் சித்தாந்தமு மொன்றாதல் கெடாத துரியத்தி (லகசசமாதியி) லறுவகைத்தமாறுவாடன்ன கூடஸ்தவறிவைத் தரிசித்து, மானந்தமே வடிவாகி டம், சுத்தாத்த ரசத்தராகிட, மெல்லாமாயல்லவுமாயுள்ள பிரமத்தைப் பரத் சுபாவியிற் றரிசித்தும், மற்றெல்லவகை பேதக்களிறுலுங் கெடாத பஞ்ச மலங்களாக்கெடுத்துச் சகசசமாதியி லரியசிவஞானங் கைகூடித்தலே யென வறிக. எ-று.

ஆறந்தங்களின் விபரம்.

நானவ னுதஞ் சமாதி தலைப்படில்
ஆன கலாந்தநா தாந்தயோ காந்தமு
மேனைய போதாந்த சித்தாந்த மானது
ஞான மௌனநேய ஞாதுரு வாகுமே.

(இ-ள்.) நானதுவானேனென்னும் வேதாந்தம்தவிர மற்றையவந்தங் கள் நிராபுடன்னவாகுமென்றறிக. எ-று.

சித்தம் பரனே டுயிரற்று நின்மனஞ்
சத்த முதலைந்துந் தத்துவத் தானீங்கிச்
சுத்த மசுத்தந் தொடாரா வகைநினைந்
தத்தன் பரன்பா லடைதல்சித் தாந்தமே.

(இ-ள்.) சத்தஞ் சமாதியிலான்மா சிவத்தொடுபொருந்திப், பஞ்ச பூதங்களையு மவற்றின் காரியங்களையும் உண்மைஞானத்தாற் கெடுத்து, சுத்த சகல கேவலமும், அசுத்த சகல கேவலமும், பற்றுவகைநின்று, சோகம் பாவனைபா னினையாது நினைந்து, பரசிவத்தி லொன்றுதலே வாகமசித்தாந்த மாகும். எ-று.

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறிலா முத்திரை
போதாந்த ஞானம்யோ காந்தம் பொதுநேய
நாதாந்த மானந்தஞ் சீரோதயமாகு
மூதாந்த முத்திரை மோனத்து மூழ்கவே.

(இ-ள்.) வேதாகம முடிவிரண்டிற்குஞ் சின்முத்திரை யொன்றே, போதாந்த மறிவாய்நிற்றல், யோகாந்த மிரண்டிற்கும்பொது, நாதாந்தம் துரியைப் பற்றிநிற்றல், ஆனந்தஞ்சிறப்பா யுதயமாதற்குரிய முதலிரண்டந் தத்திற்கும் பொதுவாகிய சின்முத்திரை சிவானந்தத் தோன்றுதலேயாகும். எ-று.

வேதாந்தந் தன்னி லுபாதிமே லேழ்விட
நாதாந்த பாசம் விடுநல்ல தொம்பத

நாதாந்த சாரமே றுபாதியேய் மெய்ப்பரன்
போதாந்த தற்பதம் போமசி யென்பவே

(இ-ள்.) வேதாந்தத்திற், தொம்பதவாச்சியார்த்தமாகிய சீவன்மே னின்ற காரியோபாதி யெனையும்விட, நாதாந்தமாகிய பாசமற்ற கல்லதொம் பத லக்கியார்த்தமாகிய கூடஸ்தனும், அதன்மேனின்ற ஈஸ்வரன் காரணோ பாதி யெனையுநீக்கத் தற்பத விலக்கியார்த்தமாகிய பிரமமாம், அசிபதவாச்சி யார்த்தமாகிய கூடஸ்த பிரமத்திற்கு அசிபதவிலச்சியார்த்தத்திற் கடாகாயமு மகாகாயமு முபாதிநீக்கியவிடத் தோன்றுமாறுபோற் பண்டையேகமே யாம். எ-று.

வேதாந்த தொம்பத மேவும் பசுவென்ப
நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி
போதாந்த தற்பதம் போயிரண் டைக்கியந்
சாதாரணஞ்சிவ சாயுச்சிய மாமே.

(இ-ள்.) வேதாந்தத்தில்: தொம்பத வாச்சியார்த்தமாகப் பொருந்திய சீவன், நாதாந்தத்திற் பாசநீங்க விஞ்சிநின்ற நல்ல கூடஸ்தனென்னும் பெய ரும், தற்பத விலக்கியார்த்தப் பிரமமென்னும் பெயரும்போய், அசிபதவிலக் கியார்த்தத்தி லிரண்டினுக்கு மைக்கியமென்று மியல்பாகப் பெற்றிருத்தலே சிவன்முத்தித் தன்மையெனப்படும். எ-று.

சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்த மாகு
மவமவ மாகு மவ்வவ் விரண்டுஞ்
சிவமாஞ் சதாசிவன் செய்தொன்றி னன்றி
னவமான வேதாந்த ஞானசித் தாந்தமே.

(இ-ள்.) சிவமே தானுதல் வேதாந்த சித்தாந்தங்களி னாராய்ச்சியின் பயனாகு, மேனைய சான்கந்தங்களையு மவமாமெனவிடுத் தைக்கியமா முறை மையிற் சதாசிவனைப் பொருந்தாது போவானேல், அற்புதமான வேதாந்த சித்தாந்த ஞானங்கண் மிகவும் பயனற்றன வாகுமென்க. எ-று.

சித்தாந்தத் தேசிவன் முத்திசித் தித்தலாற்
சித்தாந்தத் தேநிற்போர் முத்திசித் தித்தவர்
சித்தாந்த வேதாந்தஞ் செம்பொரு ளாதலாற்
சித்தாந்த வேதாந்தங் காட்டுஞ் சிவனையே.

(இ-ள்.) சித்தாந்தத்திலுஞ் சீவன்முத்தி கைகூடலா லச்சித்தாந்தத் தில் வேதத்தை யனுசரித்துச் சோகம் பாவனைசெய்து நிற்பவர், சீவன்முத்தி யடைந்தவராவார், சித்தாந்தமு வேதாந்தமுஞ் செஞ்சொலாற் சிவத்திலக்கி யஞ் செப்புவனவாதலால், சித்தாந்தம் வேதாந்த மிரண்டும் பக்குவர்க்குச் சிவத்தை தன்னிலபேதமாகத் தெரிசிப்பிக்கும். எ-று.

சிவனைப் பரமனுட் சிவனுட் காட்டும்
அவமற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாறு
பவமுற் றவத்தையின் ஞானஞ் சிவமாம்
தவமிக் குளார்க்கவர் தத்துவத் தோரே.

(இ-ள்.) குற்றமற்ற வேதாந்த சித்தாந்தமானது அத்துவித மெய்ஞ் [illegible] விட்டுவிடாத விலக்கலையாற் காட்டும், அது வேதாக [illegible] அவத்தைகளில் [illegible] சிவமென்னும் பொருளது, மிக்க தவப்பேற்றினை [illegible] ஞானிகளாவார்கள். எ-று.

வேதமோ டாகம மெய்யா மிறைவனூ
லோதுஞ் சிறப்பும் பொதுவுமென் றுள்ளன
நாதனுரை யவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேத மென்பர் பெரியோர்க் கபேதமே.

(இ-ள்.) வேதங்களோடு ஆகமங்களுஞ் சிவபெருமானாற் சொல்லப்பட்டன, [illegible] அதிதீவிர பக்குவர்க்குரிய ஞானத்தை யறிதாற் சொல்லுஞ் சிறப்பென்றும், ஏனைய பக்குவர்க்குரிய சரிதை, கிரியை, யோகங்களைப் பொதுவென்றுங் கொண்டன்ன, கடவுள் வாக்கியமாகிய வவ்விரண்டினது சித்தாந்தமும், அனுபவ ஞானிகட் கத்துவிதமேயாதும், அதனைத் தார்க்கிக [illegible] வழியிலவர் துவிதமெனக் கொள்ளாநிற்பர்கள். எ-று.

மன்னிய சோகமா மாமறை யாளர்தஞ்
சென்னிய தான சிவோகமா மீதென்ன
வன்னது சித்தாந்த மாமறை யாப்பொரு
டன்னிய வாகம நூலெனத் தோன்றுமே.

(இ-ள்.) நிலைபெற்ற சோகம் பாவனையையுடைய (அந்தணர்களினது) சாத்திரங்களினது முடிந்தபொருள சிவோகமாம், இதுவே வேத முடிபு [illegible] உறுபவஞ் சித்தாந்தமாகு, மதனுற் பெருமைவாய்ந்த வேதத் [illegible] மெய்ப்பொருளையே தன்னிடத்திலுமுள்ள வாகம நூலை [illegible] விளக்கும். எ-று.

முதலாகும் வேத முழுதா கமமப்
பதியான வீசன் பகர்ந்த விரண்டு
முதிரான வேத முறைமுறை யாலமர்ந்
ததிகாத வேதாந்த சித்தாந்த மாகவே.

(இ-ள்.) வேதமுதலிற் றோன்றியதாகுஞ் சிறிதும் வேதத்தோடு முரண்படாததாகம மதன்பின்னர்த் தோன்றியதாகு, மிவ்விரண்டையும் பதிப் பொருளாகிய விறைவனே சொல்லியதாகும், புண்ணியர்களிடத்தில் விருப்ப

முன்னர் வேதமானது, அவரவர் பக்குவ தாரதம்மியங்களையுணர்ந்து மூன்று காண்டங்களாயும் மூன்று சித்தாந்தமென்று மூன்று நியமங்களானுமாக உணர்த்துகின்றது, கடைசியில் வெற்றியுறுவதான வேதாந்த சித்தாந்தமாக வே முடிக்குமிடம். எ-று.

இவ்வாறு பிரபல சுருதிகள் கூறாநிற்கவும், அதனை யுணருமாற்ற லின்றி தம்மனம்போனவாறு பிதற்றிக் காலங்கழிக்கும் துவிதநாஸ்திக மாயாவாதிகள், "வேதாகமங்களைச் சத்பிரமாணமாகக் கொண்டவர்களோ வைதிகசைவர், வேதத்தைமாத்திரம் உடன்பாடாகக்கொண்டு ஆகமத்தை நிந்திக்கும் அத்திபாசவாதிக ளெங்ஙனம் வைதிகசைவராவார்?" என்றனர். வேதாகமங்களைச் சத்பிரமாணமாகக் கொள்பவர் வேதாகம சைவரேயன்றி வைதிகசைவராவதெங்ஙனம்? வைதிகசைவர், வைதிக சமஸ்காரம் பெற்று வைதிக அனுட்டானமுள்ளவராய் வேதப்பொருளாகிய சிவனை வணங்குபவராவர். இவரே வேதத்தைச் சத்பிரமாணமாகக் கொள்பவர். இவர் வேதத்துக்கு விரோதமில்லாத வழி. ஆகமம் பிரமாணமென்றும், அதுவும் வேதத்தைச்சார்ந்தே பிரமாணமென்றும், வேதாதிகார மில்லாதவர் பொருட்டே ஆகமம் ஏற்பட்டதென்றும், வேதப்பிரமாணத்துக் காகமப் பிரமாணங் குறைந்ததென்றும், வேதமார்க்கத்தாலேயே முத்தியுண்டாமென்றுங் கூறுவர். இது ஆகமதூஷணையன்று. வேதத்தைவிட ஆகமம் மேலென்று சொல்லிக்கொள்பவர், அவ்வாறல்லவென்பாரை ஆகம தூஷணைக் காரரென்பர். இதற்குத் துரபிமானமும் அறியாமையே காரணமன்றி வேறன்று.

வேதப்பிரமாணமே சிறந்ததென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

திருவிடைமருதூர் 169-ப. "மறையவ னுலகவன் மதியவன் மதி புல்கு துறையவன்."

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

திருவேகம்பம் 517-ப. "அண்டமா யாதியா யருமறையோ டைம்பூதப் பிண்டமா யுலகுக்கோர் மெய்ப்பொருளாம் பிஞ்ஞகனை." திருப்புத்தூர் 631-ப. "வாராரு முலைமங்கை பங்கன்......மாமறைக ளாயவன்காண்." திருப்பயற்றூர் 548-ம். "மூவகை......நான்மறை ஞானமெல்லா மாவகை யாவர் போலும்." திருவாப்பாடி 567-ப. "என்னுடை யிருக்குமாகி" திருவீரட்டானம் 776-ப "மந்திரமு மறைப்பொருளு மானான் றன்னை." திருப்பாசூர் 891-ப. "வேதமோர் நான்கா யாறங்கமாகி." திருச்செங்காட்டங்குடி 892-ப. "பேணிய வந்தணர்க்கு மறைப்பொருளை." கழிப்பாலை 790-ப. "விண்ணுளும் விரும்பிப்புக்க வேதத்தாய்." ஸ்ரீ கைலாசம் 851-ப. "வேத

னி......ஆறங்க நால்வேத மானாய்போற்றி. திருச்சிவபுரம் "வானவர் தான்......வடமொழியுந் தென்றமிழு மறைகணான்கு மானவன்காண்." "கல்லுமாறு நூலங்க மாயினான்காண்."

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்.

திருக்கோலக்கா 996-ப. "அங்கமுமா மறையொரு நான்கு மாயபரம் பரனை." ஆரூர் 974-ப. "பொன்னவன்......வேதத்தி னுட்பொரு ளாகிய வன்னவன்." திருக்கானப்பேர் 1024-ப. "தொண்டர் தமக்கெளிய சோதியை வேதியனைத் தூயமறைப் பொருளாய நீதியை."

சூதசங்கிதை—மோசனையுரைத்த அத்யாயம்

எல்லாப் பிரமா ணங்களுக்கு மிவைமுக் கியமாம் பிரமாணம்
வல்லா னுரைக்கும் வேதமே மற்றை யதற்குத் தன்னாலும்
புல்லா நிற்கும் பிறவாலும் பொருந்து வாதை சற்றுமில்லை
பல்லாப் பிரத்தி யக்கமுத லான பிரமா ணங்களுக்கு.

அழியா மாயை யாவாதை யுண்டு மறைக்கு விரோதமுறு
மொழியார் தருநற் புராணங்கள் முற்றும் பிரமா ணங்களே
கழியா மறைமு லகமாகக் கசட்டு நூல்கள் யாவுமிது
பழியார் நூல்கள் பிரமாணப் படாது படிமுற் றளங்கோயே.

பிரமகீதை : சாந்தோக்கியவுபநிடதம்—ஆறுமத்யாயம்.

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யளவை யாகும்
இத்தன்மைப் பொருளை யெல்லா வுலகரு மறியும் வண்ணம்
நித்தா மன்ப ரேத்து நிறைந்தமெய்க் கருணை யீசன்
மெய்த்தகு பொருளி தென்றே விளம்பிடல் செய்ய லுற்றான்.

திருவிளையாடற்புராணம்—உலவாக்கிழியருளிய படலம்.

மறையே நமது பீடிகையா மறையே நமது பாதுகையா
மறையே நமது வாகனமா மறையே நமது நூபுரமா
மறையே நமது கோவணமா மறையே நமது விழியாகு
மறையே நமது மொழியாகு மறையே நமது வடிவாகும்.

வேதந் தானே நமதாணைச் சத்தி வடிவாய் விதிவிலக்காய்
போதங் கொளுத்தி நிலைநிறுத்திப் போகங் கொடுத்துப் பல்லுயிர்க்
பேதஞ் செய்யும் பிணிவிழ்த்தெம் பெரியா வீடு தருவதுதேன்[கும்
காதஞ் செய்யுந் தார்வேந்தே நமது செங்கோ லதுவாகும்.

வைதிகத்தின் சிறப்பு—ஷை புராணம்.

மறைவழி மதங்கட் செல்லா மறைபிர மாணம் பின்சென்
றுறைதரு மிருதி செல்லா மவைக்கனு குணமா மின்ன
முறைபிறன் மார்க்க மென்று மொழிவதம் மார்க்கஞ்சேர்ந்த
மறைகள் வைதிகமா மேலாச் சொல்வதிச் சுத்த மார்க்கம்.

வைதிகமார்க்கப் பிரவிர்த்தியில்லார்க் காகமஞ் சொல்லப்பட்டதென்பதற்கு

சூதசங்கிதை—சருவவேதாந்த சங்கிரகம்.

இத்தகுவை திகமார்க்கப் பிரவர்த்தி யில்லாருக்
கத்தனு ரணத்தில்வன்னந் தருமமாச் சிரமங்க
ளொத்தபூ சாதிபலா மூரைத்தபடி பற்பலவுஞ்
சித்தமில வாகமத்துஞ் செப்பியிருக் கின்றனுல்.

வேதவிதியை ஆகமிகள் தழுவவேண்டும்.

ஆகமவிதியை வைதிகர்தழுவ வேண்டுவதின்றென்பதற்கு ஷை.

வேதவிதி யாகமநல் விதியுடையோ ரனுசரிப்பா
ரேதமிலா கமவிதியை திகர்தழுவ வேண்டுவதின்
றுதரவி னவைபனைத்து மறியீரோ வென்றுரைத்துச்
சூதமுனி வணங்குபுதன் றூயகுர வனைநினைந்தான்.

மந்தமார் புத்தி யுடையராய் வல்ல மாயைபால் மூடப் பட்ட
பந்தரா யினருக் கனுகுண மாகப் பகர்ந்ததல் லால்மறந் தேனுஞ்
சந்தமார்ந் துயர்ந்த பரமார்த்த மாகச் சாற்றின தில்லையா லுணர்வீர்
கந்தநாண் மலர்ப்பூங் குழலுமைபாகக்கடவுடாள்கருதுமுள்ளகத்தீர்.

கூர்மபுராணம்— திருக்கலியாணம்.

அருமா மறைகண் முழுவதுமென் சத்தி யாகு மாங்கவைகள்
திருமா லுந்தித் தடம்பூத்த செல்வன் முன்னைப் படைப்பதனி
லொருநான் மறைபரம் பெயரோடு நடக்கு மன்னூல்வழியொழுகார்
மருவார் முத்தி வீடதனின் மம்ம ருறுநூல் வலைப்பட்டே.

எது போது? எது சிறப்பு?

துவிதநாத்திரிக மாயாவாதசைவர்கள்: வேதத்தைப் பொதுவென்றும் ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றுங் கூறுவர். அங்ஙனமாயின், பொது பொதுவாயே யிருக்கவேண்டுஞ் சிறப்பாகப்படாது. வேதம் பொதுவெனப துண்மையானுல், பொதுவில் யாவருமே பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டும். பௌத்தர், சமணர், பாரவீகர், மகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், யூதர், இவர் முதலியவர்

அவ்வாறு சொல்லவில்லை. உலகிலுள்ள 150 கோடிச் சனங்களில் வேதப் பிரமாணத்தார் 17 கோடிச் சனங்களேதான். இவர்கள்தவிர மற்றவர்களிதனைப் பாராமை மாத்திரமல்ல; வெறுத்திகழ்தலுஞ் செய்கின்றார்கள். ஆதலால், வேதம் ஆரியர்களுக்கு மாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது; அவருள்ளும் அந்தணர்க்குமாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது; அதனால் சிறப்பென்பதே சொல்லாமெனின் அதுவே பொதுவுஞ் சிறப்புமாயிருக்கின்றது. எங்ஙனமெனின், அவ்வேதம் பூர்வகாண்டம், உத்தரகாண்டமென் றிருபகுதியாகி, யவற்றி லுத்தரகாண்டஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. இதிலும் சிரவண, மனன, நிதித்தி, சமாதி, சாக்ஷாத்காரமெனப்படுவதில் சாக்ஷாத்காரமே சிறப்பானது; இதிலும் அரிட்டபதமே சிறப்பானது. இவ்வகையாக மாத்திரமன்று; இன்னும் வேறு பலவகையாகவும் பொதுச்சிறப்புச் சொல்லலாம். ஆதலால், வேதத்தைப் பொதுவென்றும், ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றுங் கூறுவது தகுதியன்று.

இன்னும், ஆகமத்திலுஞ் சைவாகமம், வைணவாகமம், சாத்தேயவாகமம், இரணியகருப்பவாகமம் முதலிய பலவாகமங்களுள்ளன. அவற்றுள் யாவுஞ் சிறப்பாமா? ஒவ்வோராகமத்தினருந் தங்கள்தங்களாகமமே சிறப்பென்றுதான் கூறுகின்றார்கள். அவற்றுள் பொதுவெது? சிறப்பெது? ஒவ்வோராகமத்தர் தங்களாகமமே சிறப்பென வைத்துக்கொண்டாலு மதிலும் பொதுச் சிறப்பில்லாமற் போகவில்லை. சைவாகமத்தில் வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவமென் றறுவிதபேதமுண்டு. அவற்றிற் சைவமே சிறந்ததென் றறுவருளொருவரான இவர் கூறுகின்றார். இந்தச் சைவர்க்குரிய காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களில் வீரசைவ ஆகமமுமுள்ளன. அதை இந்தச் சைவர்கள் சாமானியமெனக் கொள்ளுகின்றார்கள். அதுபோக மற்றைய வாகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொள்வோமெனின், அவைகளிலுஞ் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென நான்கு பாதங்களுள்ளன. அவைகளில், ஞானமே சிறப்புடையது. அதுவு மபரஞானம், பரஞானமென் றிருவகைத்தாம். அவற்றுள் பரஞானமே சிறப்புடையது. மற்றொருவகையாகச் சிரவணாதிகளுங் கூறலாம். இவ்வாறு ஆகமங்களிலும் பொதுவுஞ் சிறப்பு மிருக்கின்றன. எது சிறப்போ, அது மற்றொன்றினுக்குப் பொதுவாயிருக்கின்றது. இந்த நியாயப்படி வேதத்திலு மாகமத்திலும் பொதுவுஞ் சிறப்பு மிருக்கின்றதை யூகித்துணர்தல் வேண்டும்.

சிலநூல்களி லாகமஞ் சிறப்பென்று கூறுகின்றதேயெனின் அதிற் பற்றுண்டாவதற் கவ்வாறு கூறும். ஒவ்வொரு தலபுராணமுந் தான்தானே சிறப்பென்று கூறுவதுபோலவாம். அத்தலத்திற் பத்திசிரத்தை யுண்டாவதற் கதுவே சிறப்பென்று கூறினு மெல்லாவற்றினு முத்தமமான தலமிது வெனக் கணிக்கின்றார்க ளத்துடனே தாரதம்மியமுஞ் செய்கின்றார்கள். சிறப்பல்லதைச் சிறப்பென்று சொல்வது பொய்யல்ல; அர்த்தவாதமாகும்.

அப்படியே வேதமும் பற்பல வாகமங்களு மதுவதுவே சிறப்பென்று கூறி னும், அதத சிறப்பாகாமல் வேதமொன்றே சிறப்புடையதாகும். அவரவ ருந் தத்த மாகமங்களைச் சிறப்பெனநம்பி வழிபடலா மதனாற் பயனுண்டு. ஆனவைகளைக்கொண்டு வேதத்தோ டெதிர்த்துப் போர்செய்யப் போவதுதான் கருதியன்று. இது வாக் கொடுத்தவன் றலையிற் கைவைக்கப் போனவன் போலாம். இன்னும் வேதந் தானே சுதந்தரப் பிரமாணம்; ஆகமங்கள் வேதத்தைச்சார்ந்தே பிரமாணங்களாம்; தாமே சுதந்தரப் பிரமாணங்களல்ல. எங்கெங்கே வேதவிரோதங்காணப்படுகிறதோ அங்கங்கே அப்பிரமாணமாம். அப்பிரமாணமாயினு மதுவேறோ ரதிகாரிகளுக் குபகாரமாம். அவ்வாறாக மத்துக்கு வேதம் விரோதப்படின், வேதமப்பிரமாணமென்றல் பொருந்தாது பல ஆகமங்களுக்குள் விவாதம்நேரிட்டு முரண்பட்டவிடத்து வேதத்தைக்கொண்டே தங்கள் முரணைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒருவ ராகமத்தை மற்றொருவர் பிரமாணமாகக்கொள்ளார். அவ்வாறு வேதத்தைச் சொல்ல மாட்டார்கள், சொல்வார்களேல், பௌத்தாதியோர்போல் வேதபாகிய ராய்ப் போவார்கள். ஆகமத்தை யொத்துக்கொள்ளாமையா லாகம பாகிய ராமென்றல் பொருந்தாது. அதற்காக வெவருஞ் சிந்தைகொள்ளார். இதனா லாகமஞ் சிறப்பல்ல வென்பதாயிற்று.

முகவுரை முற்றிற்று.

உ

ஓம் தத் சத்.

பரப்பிரஹ்மணேநம:

சிவஞானபோதம்.

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

கணபதி காப்பு.

வேத முடிவிளக்கை மேவச் சிவஞான
போதங் கருணை புரியுமுமை—நாதன்
கரியா னனத்தான் கருதுபுகழ் பெற்ற
கரியா னனத்தான் கழல்.

H

கடவுள் வணக்கம்.

பெருந்திரட்டு.

எப்பொரு ளறிந்தா ரெல்லாப் பொருள்களு மறிந்தா ராவ
ரெப்பொருள் கண்டார் பின்னை யாவையுங் காணு ராவ
ரெப்பொருள் பெற்றோர் வேறோர் பொருள்பெற விரும்பா ரந்தச்
செப்பரு மனந்தா னந்தச் சிவப்பிர காசம் வாழி.

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

சிதம்பர மன்றிப் பதிபசு பாசஞ் சிறிதுமில்லை
சிதம்பர மாக முடிவதென் றெப்பகலிற் றேர்ந்தவர்க்குச்
சிதம்பர மன்றி யிடமே தெமக்குள சிந்தனைக்குச்
சிதம்பர மேபர தெய்வந் துணையெனத் தேர்ந்தனமே.

பேரொளி விளக்கம்.

மத்திமமாம் பகல்வெயிலிற் புனல்போன் ஞால
மலர்ந்துளதாம் யாதொன்றை யறியா ராணும்
றெத்தலர்மா லையினுரகம் போல ஞாலந்
தோன்றுதாம் யாதொன்றை யறிவா ராணு
லத்திகழும் பராஞ்சுடரைத் தன்னைத் தானே
யளந்தறியும் பேரறிவை யழியா தான
நித்தமெனு மொருபொருளை நீங்கா வின்ப
நிறைகின்ற தற்பரத்தை நினைக்கின் றேனே.

பரமார்த்த தரிசனம்.

ஓமென்கின்ற தனியெழுத்து முரைத்தற்கரிய தற்பதமுந்
தாமங்கமழுந் தார்மார்பா சத்தென்கின்ற தனிப்பதமு
மாமென்கின்ற விவைமூன்று மறிவின்பெயர்மற் றிவற்றாலே
யாமுன்புணரு மறைமறையோர் யாகந்தோன்றிற் றெனவறிவாய்.

(பொ-ரை.) மணிவடமும், மணம்பொருந்திய பூமாலையுமணிந்துள்ள மார்பையுடைய அருச்சுனா! ஓமென்னும் ஏகாட்சரமும், ஸ்துதித்தற்கரிய தத என்னும் பதமும், சத் என்று கூறுகின்ற ஒப்பற்ற பதமும் ஆகுமென்று சொல்லப்பட்ட இம்முப்பதங்களும், அறிவின் பெயர் — பரப்பிரமத்தின்

நாமங்களாம்; இந்நாமங்களாலேயே பிராமணர் முதலிய கர்த்தாவும், நாம் முன்னமே அறியாநிற்கும் கரணரூபமான வேதமும், கர்மரூபமான யக்ஞமும், தோன்றிற்று—சிருஷ்டியி னாதிகாலத்தில் பிரமாவினா லுற்பந்நமாயின வென்றறியாய். எ-று.

அகார, உகார, மகாரமென்னு மிம்மூன் றவயவங்களையுடைய பிரணவமானது ஒரே நாமமாய்ப் பிரமத்திற் கெப்படியுள்ளதோ, அப்படியே ஓம், தத், சத் என்னு மூன்றவயவங்களு மொரே நாமமாய்ப் பரப்பிரமத்திற்கு வேதார்த்த முணர்ந்த மகரிஷிகளால் பூர்வம் ஸ்மரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது; ஆதலால், இக்காலத்து மப்பிரம பதத்தின் நாமம் அவசியமாக ஸ்மரணஞ்செய்து வருகின்றார்கள். இவ்வதிகாரிகட்கு யக்ஞம், தானம், தவமுதலிய கர்மங்களில் விகுணத்தன்மையென்னுந் தோஷமுண்டாகமாட்டாது; இதனை ஸ்மிருதியாதியிலுங் கூறியிருக்கின்றது. ஸ்மிருதி வசனம்:—யக்ஞமுதலிய கர்மங்களைச் செய்யாநிற்கும் புருஷருக்குப் பிரமாத வசத்தால் அவ்வெக்ஞ முதலிய கர்மங்களில் மந்திராதி ரூபாங்கங்கள் பங்கமாயின், அம் மந்திராதி ரூபாங்கங்கள் விஷ்ணுபகவானது ஸ்மரணத்தினாலேயே பரிபூர்ணமாய்விடுமென்பது.

திருஞானசம்மந்தசுவாமிகள் 232-ப.

தாமென்று மனந்தளராத் தகுதியரா யுலகத்துக்
காமென்று சரண்புகுந்தார் தமைக்காக்குங் கருணையினா
னோமென்று மறைபயில்வார் பிரமபுரத் துறைகின்ற
காமன்ற னுடலெரியக் கனல்சேர்ந்த கண்ணானே.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருமழபாடி 829-ப. ஒரு சுடராய் .... ஓங்காரத் துட்பொருளாய் நின்றான் கண்டாய். திருவலிவலம் 841-ப. “உய்த்தவன்கா ணுடனக்கோ ருயிரானான்காண் ஓங்காரத் தொருவன்கா ணுலகுக்கெல்லாம், வித்தவன்காண்.” திருக்கீழ்வேளூர் 869-ப. “உளரொளியை யுள்ளத்தி னுள்ளேநின்ற வோங்காரத் துறபொருள தாயினானை.” திருவாலம்பொழில் 895-ப. “உருமூன்றா யுணர்வின்கண் ஒன்றானானை யோங்கார மெய்ப்பொருளை.”

சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்—திருவலிவலம் 1001-ப. “ஊனங்கத் துயிர்ப்பா யுலகெல்லா மோங்காரத் துருவாகி நின்றானை.” என்றுங் கூறியுள்ளார்கள் ஆதலால் வேதமறிந்த பெரியோரும் எந்தெந்த வைதிக கர்மங்களை ஆரம்பஞ் செய்வரோ, அந்தந்தக் கர்மங்களி னாரம்பத்தி லிந்நாமத்தை ஸ்மரணஞ்செய்தே அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். இதனால் சிஷ்டாசாரரூபப் பிரமாணத்தாலும், அந்த நாமஸ்மரணத்திற்கு விகுணதை யென்னுந் தோஷநிவிர்த்தி ரூபமான பலம் சித்தமா யுள்ளதேயாம்.

“ மறையோர் ” என்னுமொழி பிராமணர், க்ஷத்திரியர், வைசியர் என்னு மூன்று வருணத்தினர்க்கு முபலக்ஷணம்.

ஓமென் றுரைத்தே வினைசெய்வார் வீடுற் றவர்வீ டுறுமவர்க
டாமுன் புரைத்த தற்பதத்தை யுரைத்தே செய்வர் சத்தென்றே
பரமென் கின்ற யாகமுதன் மூன்றிற் றிகழு மவற்றினமுங்
காமர் வினையின் மேலுமது கழறு கிற்பார் கதிர்வேலோய்.

(பொ-ரை.) ஓமென்னுஞ் சப்தத்தை உச்சாரணஞ்செய்தே, மோக்ஷ மடைந்த அறிஞர்கள் எக்ஞம், தவம், தானரூபமான கிரியைகளை நிரந்தரஞ் செய்யாநிற்பர். மோக்ஷ மடையும்படியான யோக்கியதையுடைய முமுக்ஷுக்கள் முற்கூறிய தற்பதத்தை உச்சாரணஞ்செய்தே (வினை) செய்வர்—(பலத்தை யிச்சியாமல் ஈசுவரார்ப்பணமான) எக்ஞம், தவம், தானரூபமான கிரியைகளைச் செய்யாநிற்பர். எக்ஞத்திலும், தவத்திலும், தானத்திலுந் தாற்பரியமான அவஸ்தானமும், அவ்வெக்ஞாதிகளின் அநுகூலமான கர்மங்களும், சத்து என்றே ஆம் என்கின்ற—சத்தென்றே ஆகுமெனக் கூறப்படுகின்றனவாம்; (அன்றியும்,) காமர்வினையின்மேலும்— விவாகமுதலிய மங்கள கர்மங்களிலும், (சத்பாவத்திலும், சாதுபாவத்திலும்) அது கழறுகிற்பார்—சத்தென்று மந்நாமத்தைப் பிரயோகிப்பர்; கதிர்விட்டிலங்காநின்ற வேலையுடைய அருச்சுனா! என்று கூறியவாற்றால் ஓம், தத், சத் என்னும் பிரமத்தினுடைய நாமத்தின் ஓங்காராதி யவயவத்தி லொவ்வொன்றிற்கு மிவ்வாறான மஹாத்மிய முண்டென்றா லவ்வோங்கார முதலிய மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூபமான இந்நாமத்திற்கு அளவிறந்த மஹாத்மிய முண்டெனல் பெற்றாம்.

காதலா லிந்தப் பதங்கண்மூன் றினையுங் கற்றுணர்ந் தவர்கடங்
கருத்தா, லோதலாம் வகையா லுரைத்தலாற் றவமுந் தானமு
முதலிய வொழியா, வாதலா லிந்தப் பதங்களை யுரைத்தே வினை
செயத் தகுவதென் றுரைத்தான், றீதிலா வுலகந் தன்னுளே
யுதிப்பத் தேவகி திருவயிற் றுதித்தோன்.

(பொ-ரை.) ஞானநூற் பொருள்களை கற்றுணர்ந்த அதிகாரிகள் சிரத்தையோடு ஓம் தத் சத் என்னு மிம்மூன்று பதங்களையு மவற்றின் பொருளையும், உச்சரிக்குங் காரணத்தோடு முச்சரித்தலால் எக்ஞம், தவம், தானங்களை அசத்தாகவிடார்; (பின்னையோ பிரமத்தின் அந்த நாமோச்சாரண மான்மியத்தா லங்க வைகல்ய தோஷ நீங்குதலின், சாத்துவிக சகுணங்களாகவே அவ்வெக்ஞ, தவ, தானங்களைப் பெறுவர்.) ஆகலாம், பிரமத்தின் நாமங்களான இப்பதங்களை யுச்சரித்தே, தத்தம் வருணத்திற்குரிய கர்மங்களைச் செயத்தக்கதென்று அருளிச் செய்தனன். குற்றமற்ற உலகம் சச்சிதாநந்த மயமான தன்னிடத்தி லுதிக்க (தான் ஒரு)சீமானான வசுதேவன் மனைவியின் வயிற்றுதித்தவனாகிய ஸ்ரீபகவான்.

மேற்கூறிடவாற்றால் சிரத்தையில்லாமற் செய்யும் எக்ஞம், தவம், தானமுதலியவை இகபரங்களின் பயன்களைப் படவாவென்பது பெறப்படுகின்றது. இவ்வபிப்ராயத்தில் ஆலசியாத தோஷங்களால் சாஸ்திரவிதியைப் பரித்தியாகஞ் செய்து, பிதா, பிதாமகன் முதலிய விருத்த புருஷர்களின் விபவகார மாத்திரத்தால் எக்ஞமுதலிய கர்மங்களிற் பிரவிர்த்தியா நிற்கும் புருஷரிடத்துச் சாஸ்திர விதியின் பரித்தியாக ரூபமான அசுர தர்மமும், சிரத்தா பூர்வக கர்மானுஷ்டான ரூபமான தேவதர்மமுங் காணப்படுதலின் அப்புருஷர் அசுரரா? அல்லது தேவரா? என்றிவ்வாறான அர்ச்சுனன் சமுசயத்திற்கு விஷயபூதரான புருஷருள்ளே யாவர் இராஜஸ, தாமஸ சிரத்தா பூர்வகமான இராஜஸ, தாமஸரூப எக்ஞமுதலிய கர்மங்களையே செய்கின்றனரோ, அவர் அசுரர். எ-ம். இப்படிப்பட்ட அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கின்ற ஞானசாதனங்களின் அதிகாரிகளல்லர். எ-ம். யாவர் சாத்துவிக சிரத்தாபூர்வகமாகச் சாத்துவிக எக்ஞமுதலியவற்றைச் செய்கின்றனரோ, அப்புருஷர் தேவர் எ-ம். அவர் சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கின்ற ஞானசாதனங்களின் அதிகாரிகளாவர் எ-ம். இவ்வாறான நிர்ணயம் ஸ்ரீ பகவானால் அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்றறிக.

விருவிளக்கம்.

சுருதி யந்தமா வாக்கிய மதுதனி பொருளையே சுடர்கின்ற
பெருக வாந்தர வாக்கிய மவையெலாம் பேசிய வகைத்தானுந்
திரமதோன்றிட வருளிய வகையெனத் திகழுமோங் காரத்தின்
வரமதோன்றிய பரிசையு மழகுற மதியிலேற் கருளெந்தாய்,

ஆதி யகார முகார மகார
மேதக வோமென வேதம தோது
மூதறி வோர்சக மூவித மாகு
மாதலி லோமய மாமென வுற்றார்,

ஞால மமைத்தவ ஞான வீசன்
கால மவத்தைக ணற்குணம் வேதஞ்
சாலுல குற்ற சமத்தமு மோமென
மூல வெழுத்தொரு மூன்றி னடங்கும்.

அகாரமுக ரத்தி னுகாரமக ரத்தின் மகாரமுத னுத மதனி
லகாமுறவொ டுக்கி யதுதனை யபிச்சை யதிலற வொடுக்கி யதன்மே
லகமெனவு தித்த புருடனி லொடுக்கி யவனையழி வற்ற பிரமசிற்
சுகவடிவெ னத்த னுளமனு பவத்தி லறிபொழுது சுத்த சொருபம்

திருமந்திரம்.

ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
யோமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு
வோமெனு மோங்காரத் துள்ளே பலபேத
மோமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே.

ஓங்காரத் துள்ளே யுதித்தவைம் பூதங்க
ளோங்காரத் துள்ளே யுதித்த சராசர
மோங்கார தீதத் துயிர்மூன்று முற்றன
வோங்காரஞ் சிவ பரசிவ ரூபமே.

வ ரக்கஞ் சகமாம் பிரமமு மாகு, மருக்கஞ் சராசர மாகு மாகிற், றருக்கிய வாதார மெல்லாந்தன் மேனி, சுருக்கமின் ஞானந் தொகுத்துணர்ந் தோர்க்கே.

ஓம் சிவகுரவே நம:

ஆனந்த நித்திய மும்பிர காச வியாபக மு
மானநா மம்ரூபக் காதாரம் புத்தி யறிகிலது
மானநற் புத்தி யறிவதுஞ் சுத்த மபாரமெனு
ஞான வியறன் னுருவா முருகனை நாடுதுமே.

ஒவ்வொரு விசேஷணத்தின் பிரயோசனம்.

விடயஞ் சுகமெனி னித்திய மாகா வின்காலந்
தொடர்ச்சித் தியமெனி னப்பிர காசஞ் சுடர்தீயும்
விடல்வியா பகமல சி(ன்)னம்பிர கிருதி விண்சீவ
னடர்பெய ருருவக் காதா ரம்மல வதாச்சேல்.

படவா விரச்சுச் சுயம்பிர காசம் பண்ணுதா
லடர்பல மறியா தறியும் விருத்தி வியாப்தியினில்
சுடரெனி னுன்மா வவித்தை மலத்தாற் சுத்தமுறு
தடர்பின் வஸ்துப் பரிச்சின் மறைபி னபாரமதோ.

1. (வி-ம்.) பிரம்ம லக்ஷணத்திற்கு அதிவியாப்திதோஷம் வாராமல் விஷயானந்தமு மியாபவாதிகளி னுத்மாவி னுனந்தகுணமு மநித்தியமெனக் கருதற்கு ஆனந்தத்துட னித்தியகுணஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

2. நியாய மதத்தில் ஆகாசாதிகள் நித்தியஞ் சடமென்பதை நீக்கற்குப் பராசஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

3. சூரியாதிகளுடைய பிரகாசத்திலும், நியாய மதப்படி ஆத்மாவின் ஞானகுணத்திலும், க்ஷணிக விஞ்ஞானஸ்வரூப ஆத்மாவி னிடத்திலுமாகிய மூன்றையு நீக்க வியாபகஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

4. நாமரூபவாதாரம் ஆகாசாதிகளிடத்திலும், நியாயப் பிரபாகர மதங்களின்படி ஆத்மாவி னிடத்திலும், சாங்கிய மதப்படி பிரகிருதியி னிடத்திலும் வியாபகமென்றாலும் நாமரூபத்துக் காதாரமெனக் கூடாமையா லதுவுஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

5. பிரமத்தைக் கேவல நாமரூபத்துக் காதாரமாகச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் பிராந்தியாலாக சர்ப்பத்தின் நாமரூபங்களுக்கு ரஜ்ஜு ஆதாரமாகிறபடியினா லந்த அதிவியாப்திதோஷத்தை நீக்க சுயம்பிரகாசஞ் சேர்க்கப்பட்டது. மற்றெந்த மதத்திலும் நாமரூபங்களுக் காதாரமென்கிற லக்ஷண மெந்தப் பதார்த்தத்துடனும் பிரமத்துக் கதிவியாப்திதோஷ முண்டாகாவிட்டாலும், வேதாந்தத்தி விரச்சுவாதி களிடங்களிற் கல்பிக்கப்பட்ட சர்ப்பாதிகளுடைய நாமரூபங்களுக் காதார விரச்சுவி னுபஹித சைதன்னியமே யங்கீகரித்து விரச்சு முதலியதை யங்கீகரிக்காவிடினு மிரச்சுவாதியை நாமரூபத்துக் காதாரமென விவ்விடத்துக் கூறியது ஸ்தூல திருஷ்டி மாத்திரத்தாலென்க.

6. உபாசகர்களுடைய மதங்களி லாத்மா சுயம்பிரகாச மவித்தியாமல சகித மென்றவி னவற்றைநீக்கச் சுத்தமெனச் சேர்க்கப்பட்டது.

7. சாங்கிய மதத்தி லாத்மா சுத்தமென்றுந் தேசகால பரிச்சேத மில்லாததென்றும், வஸ்து பரிச்சின்ன முண்டென்றுங் கொண்டமையி னவைகளைநீக்க அபாரஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

8. புத்தி பிர்மத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கவில்லை. பிர்மம் புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. சப்தத்தினுடைய சக்திவிருத்தியினா லறிகிறதில்லையாயினுஞ் சப்தத்தி னிலக்ஷணாவிருத்தியாற் புத்தி பிரமத்தை யறிகின்றது. மலவிக்ஷேபங்களுடன்கூடிய புத்தியறியாது, நிர்மலமானபுத்தி யறியு மிவைமுறையே பலவ்யாப்தி, விருத்திவியாப்தி யெனப்படும். விருத்திவியாப்தியானது தீபம் அன்னிய பதார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோல் பிர்ம்மத்தைப் பிரகாசிப்பிக்க வமர்த்தமன்று. ஆனாலு மிருட்டிற் கடத்தினன் மூடப்பட்டிருக்கு மிரத்தினமானது கடமுடைந்தவழி பிரகாசிப்பதுபோல அகம் பிர்ம்மாஸ்மி என்கிற விர்த்தியினால் பிர்ம்மத்தி னாவரணரூபமான அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்வதே பிர்ம்மப்பிரகாச முண்டாவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பிர்ம்மந்தான் பிரகாசிப்பதில் புத்திமுதலிய வேறுபிரகாசங்களை யபேக்ஷிக்காமலும் எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிக்கிறதாயு மிருப்பதாலது சுயம்பிரகாசமாயுந் தேசகால வஸ்துக்களா லந்தமில்லாத வபாரமாயு மிருக்கின்றது.

வெ. 7-வது பாரம்—அர்த்தம். அவ்வந்தம் தேசகால வஸ்துவென மூன்றாம்; அவை மூன்றுமில்லாத பரம் பாரமெனப்படும்.

1. தேசம்—எது எல்லாவிடத்திலும் வியாபிக்காம லோரிடத்தில் மட்டு மிருக்கிறதோ, அதற்குத் தேசத்தாலந்தமுண்டு. உதாரணம்:—கடம்போல். பிர்ம்மம் ஓரிடத்திலின்றி யெங்கும் வியாபித்திருக்கிறபடியாலும், சர்வதேசமும் பிர்ம்மத்தில் மாயையாற் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலும் பிர்ம்மத்துக்குத் தேசத்தாலந்தமில்லை.

2 காலம்—எதற்கு ஜன்மத்துக்கு முன்னும் நாசத்துக்குப் பின்னு மபாவமுண்டோ வதற்குக் காலத்தாலந்தமுண்டு. உதாரணம்:—ஆகாசம்போல் பிர்ம்மத்துக் குற்பத்திநாச மில்லாதபடியால் பிர்ம்ம நித்தியம். ஆகையாலதற்குக் காலத்தாலந்தமில்லை.

3. வஸ்து—எதுவெதற்கு வேறுபடுகிறதோ அதனாலதற்கு அந்தமுண்டு. கடம் வஸ்திரத்துக்கு வேறுபடுவதாற் கடத்துக்கு வஸ்திரத்தாலந்தமுண்டு. பிர்ம்மத்திற் சடசேதனரூப வஸ்துக்களெல்லாங் கல்பிதங்கள். மண்ணில் கல்பிதமான கடம் மண்ரூபமா யிருப்பதுபோல் பிர்ம்மத்தில் கல்பிக்கப்பட்டவைகளெல்லாம் பிர்ம்மரூபமே. ஆகையால் பிர்ம்ம மெல்லாவற்றிற்கு மாத்மாவாயிருக்கிறது. இப்படியிருப்பதாற் பிர்ம்ம மெதற்கும் வேறுபடுகிறதில்லை. வேறுபடாமையால் எந்தவஸ்துவாலும் பிர்ம்மத்துக் கந்தமில்லையாகையால் பிர்ம்ம மபாரமாம்.

(கு-து.) சகமாயும், நித்தியமாயும், பிரகாசமாயும், வியாபகமாயும், நாமரூபங்களுக் காதாரமாயும், புத்தியறியாது மறிவதும், சுத்தமாயும், அபாரமாயு மெதுவிருக்கிறதோ வதுதான் நான். மகாவாக்கியத்தின் தாற்பரியமான தன்னைக் காட்டிலும் வேறாகாத பரமாத்மாவே தனது சொரூபமென்பதாம்.

ஞான சூரியன்.

என்றுமோர் தன்மை யாகு மெழிலறி வுருவ தாகிப்
பொன்றுபூ தாதி யுந்தா னுகியே புரையொன் றின்றி
நின்றவே யின்ப நாத னிலவுநா மகட்குக் கேள்வன்
பொன்றிகழ் தாம ரைத்தாள் பொலிவுறச் சென்னி வைப்பாம்

அறிஞரைப் புகழ்ந்தவை யடக்கம்.

அவிரோதபோதம்

நற்பொரு ளெங்குங் கொண்டு நன்றலா தெங்கு நீக்கி
யற்புத வண்டே யென்ன வரும்பயன் கொள்வ தன்றித்
தற்பொரு ளென்று மற்றைத் தமதலாப் பொருள தென்றும்
பற்பல கூறிக் காதும் பரிசது பெரியோர்க் கின்றே.

...க்கறிவம் மதமொக் நூல்க ளியாவையுந் தடாதா யாக்கு
...டத்தகற் பொருளை கொண்டு வளம்பட மகிழ்வ தல்லா
...க்கொரு பொருளைப் பற்றிப் பாங்கினு லதிலொ தூங்கிப்
...டத்தது பிடித்துக் காதும் பேதமை பெரியோர்க் கின்றே.

குரு வணக்கம்.

ஆப்தனிற் சேர்ந்த தறிவன்றோ நீயதுகாண்
ஒப்பிடம் வேறன் றுணர்த்தினன்—மாய்விலாச்
சென்னைசச்சி தானந்த சிமான் குரவன்ற
னன்மலர்த்தா ளொன்மகுட நாடு.

தத்துவமசி வாக்கியார்த்தம்.

துவிதம்.

தத்வ—துவம், தத்துவம,
தத்—பரம், இவ—போல,
துவம்—நீ, அசி—ஆனாய்.

(க-து.) பரத்தைப்போல் நீயானாய்.

உதாரணம்:—மதிமுகம், பவளவாய் என்பவற்றில் போலவென்னும் உவமை உருபு தொக்கு நின்றாற்போலும்.

விசிட்டாத்துவிதம்.

தத்துவமசி.

விசிட்டம்—கூடியிருக்கிற, துவிதம். தஸ்யபாவம்—தத்வம், தஸ்ய—பரத்தின், பாவம்—தர்மமாக, துவம்—நீ, அசி—ஆனாய்.

(க-து.) பரவஸ்துவின் தர்மமாக நீயானாய்.

உதாரணம்:—பிராமணத்துவம், சூத்திரத்துவம், சந்நியாசத்துவம் என்பவற்றில் துவமென்பது தர்மத்தை விளக்கினின்றாற்போலும்.

அத்துவிதம்.

தத்துவமசி.

தத்—துவம்—அசி யெனப்பிரித்து, நேரேயேனும், துவம்—தத்—அசி யென மாற்றியேனுங் கொள்ளினும் பதப்பொருள் அது நீயானாயெனவும், நீயதுவானா யெனவுமமையும். அமையவே, பது

I

தற்சிறப்புப்பாயிரம்.

[illegible]யென வெனத் தெற்றப்பொருள் கோடற்குத் தொக்குநின்ற அது வகார மெனப்பெறும்.

உதாரணம்:—வேடதாரியொருவன் தான்கொண்ட வேடமாகிய பிராமணத் தன்மையைக் கெட்டியாரத்துட்டும் அவனையன்றி வேறில்லாமையால், அக்கேட்டின் காரணமாகப் பிராமணன் வெட்டியானென்புழிப் பிராமணனே வெட்டினான், வெட்டினானே பிராமணனெனப் பொருள்படுதற்குத் தேற்றேகாரந் தொக்குநின்ற [illegible].

திருமந்திரம்.

நீயது வானா யெனநின்ற பேருரை
யாயது நானானே னென்னச் சமைந்தறச
சேய சிவமாக்குஞ் சீர்நந்தி பேரு
ளாயது வாயனந் தானந்தி யாமே.

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடத்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணைத்
தாகுப சாந்தமே தொந்தத் தசியென்ப
வாகிய சீவன் பரன்சிவ னாமே,

இன்னும் அவனே தானேயாகிய வந்நெறியென்னும் 10-ந்திருமந்திரத்தானும் உதாரணமாகக் கண்டுகொள்க.

அவதாரிகை.

ஆதலானுங் கூறிவந்த நியாயம்பற்றி யினியிச் சிவஞானபோதத்திற்கு அத்து விதபரமாக வேதாந்த தீபிகையென்னும் ஒருரையியற்றப் புகுவதின் காரண முணர்த்தல்.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

பூமேவு தேவும் பொறிவாழு மார்பனும்
பாமேவு வேதமும் பண்ணவரும் போற்றுகின்ற

திருப்பெருந் துறையிற் சிவபெரு மான்முன்
அருப்பொரு ணிறைந்த வாகம சாரமாஞ்

சிவஞான போதத்தைச் செப்பக் கேட்ட
தவமகிறை மாணிக்க வாசக ரென்கோன்

அவையே தானே யாயென்ற வதற்குச்
சிவமணங் கமழுந் திருவா சகந்தனி

ன்பிறனக் கருளி யென்னும் பாகினி
லொன்றாநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லையென

வன்றான் மொழிபெயர்த் தருளிய சைவ
வெண்ணெய் நல்லூர் மெய்கண்ட தேவ

ராக்கொடு சேர்த்தி யணைத்தவக் கற்போ
ஆருக்கி யுடன்கியைந் தோதின ருதாரணம்

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா
மத்தன்று னிற்றன் மன்னுயிர்க் கறைந்தனர்

வேதாந்த மெய்ப்பொருள் மேலவின் மூலஞ்
சாதா ரணமாஞ் சைவதாந் திரிகளுந்

திருத்துறை மன்னு மருணந்தி தேவர்
வருத்தமுற் றதனை மாற்றக் கருதிச்

சிவஞான சித்திநூற் செப்பினர் வழிபோல்
தவமிலர் பலரைச் சந்ததிகொளற்கு

உணக்கன் சூத்திரத் தாரத்தினைத் தேர்ந்தென
ஈனப் பாச மிரித்திடென் றியம்பிட

மண்ணின் னாசயன் மாலார் வாழ்வு
மெண்டரு பூத யோனிக ளியாவுங்

கண்ட சாலங் கனக்கமு திரத
முண்டுபோ லின்று முலகென வோதினர்

முற்று மொழிக்கா வழியென முனிந்து
கொற்றவன் குடிவந் துற்ற வுமாபதி

கனவின் பயனு நனவின் பயனும்
வினையின் பயனவை பொய்யா காதென

முடுக்கியு மொடுக்கியு முதல்வழி நூலினைத்
தொடுத்துப் புடைநூல் சொல்லின ரெட்டே

பின்னும் பலபுடை நூல்க ளிவர்க்குள
வன்னு லொழிந்துவே தாகம முங்கொளா

ரின்னூற் களிலே நம்மு லெதுவெனி
லென்று லிதுவென வியம்புவ மாட்டா

னின்றோர் நூலை யியம்புவ தென்னை
முன்னூற் பொருட்கொளா மூட நூல்க

ளுலகாய்தி சிலந்தி யுடுக்கொளுக் கந்தைநூல்
கலைபயி றெளிவு கட்டுரை யிலார்நூல்

அலைபேய்த் தேர்போ லாம்பொய் மதநூ
லலனறி யாது ஞான மிழக்குநா

லெல்லா மாகியு மல்லவா மிறையென
நல்லன நூல்க ளோட்டுவ தறியார்

காணனீ ருவமை கழறுமின் னூற்கலா
தினநூற் கற்றே யிழுக்குடைத் தாகுவர்

னீரி லெழுத்து நிகழ்களைப் பேய்த்தே
ரோரி னிலையின் றுமாற் கொப்பென

நிகழ்றூ மடையா வுண்மை யெனுமிவர்
பகலை யிரவெனும் பாதகர்க் குபர்வோ

னிறைவனை யும்மிறை யெனுநூற் கருத்துட்
சிறையுல வும்புனற் செய்தியிற் றேன்றும்

அறைபேய்த் தேர்போ லாம்பொய் மதங்களாந்
துறைபல போக்குந் துகளர் நூலெனல்

பாற்கடன் முற்றும் பருகிய பூஸையும்
வெற்கொடு மலடியின் மைந்தன் வெட்டனே

னிந்திர புரோகித னியம்புநூன் முடிவைத்
தந்திரச் சைவநூல் சாற்றுதற் கெளிதோ

சுந்தரா பரவைச் சுகமெப் படியென
அந்தணன் படிப்பா னறிவை நீயெனல்

வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச்சித் தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்குந் தலையினேன் சற்சீட னுமெனுந்
திருமூலன் றிருவடி சென்னிமேற் சேர்த்துமெய்
பொருண்மைவே தாந்தத் தினையுரை யோதுவன்

வழிபுடை நூல்போன் மதித்துரை செப்புபின்
னழியுரை யதனையே முதனூற் காக்குங்
கொடுங்கோன் மன்னிகர் கூட்ட
விடும்பைச் சமய விருளிரிந் திடவே.

"திருவாசகத்தி லொன்று நீயல்லை யன்றியொன்றில்லை." யென வஸ்து சித்தாந்தம் காட்டியதை மறுக்காதேற்றற் குதாரணம் வருமாறு:—

பெருந்திரட்டு 315-வது ப. ஞானசித்தி.

வாக்கினுன் மனத்தான் மதிக்கொணுப் பொருளை மதிவருப் புக்கூரால் வருந்தி, நோக்குமா றுயல்வர் நூயனுகின் றுலென் னோக்கிட லாகுமா றுண்டோ, தாக்கிலா தெங்கு மியாவையுந் தாணுப்த் தானவை யொன்றலாப் பொருளை, நீக்கிலா ஞான விழி யினு லங்கைக் கனியெனக் காணலா மேமே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்—திருமுதுகுன்றம்.

தேவராயு மசுரராயுஞ் சித்தர் செழுமறைசேர்
நாவராயு நண்ணுபாரும் விண்ணெரி கால்நீரு
மேவராய விரைமல ரோன்செங் கண்மா லீசனெனு
மூவராய முதல்வ னொருவன் மேயது முதுகுன்றே.

பற்று மாகி வானு ளோர்க்குப் பல்கதி ரோன்மதிபா
ரெற்று நீர்தீக் காலு மேலை விண்ணிய மானனொடு
மற்று மாதோர் பல்லுயி ராகி மாலய னும்மறைகள்
முற்று மாகி வேறு மானான் மேயது முதுகுன்றே.

திருக்கழுமலம் 171-ம் ப. "புவிமுதலைம் பூதமாய்ப் புலனைந்தாய் நிலனைந்தாய்க் கரணநான்கா, யவையவைசேர் பயனுருவா யல்லவுரு வாய்நின்றா னமருங் கோயில்."

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள். திருவொற்றியூர் 837-ப.

மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலைய மல்லை மலைபல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியு மல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை, பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிறி தல்லை யானும் பெரியாய் நீயே, யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீமை யல்லை யுணர்வரிய வொற்றியூ ருடையகோவே.

என்னுந் தேவாரங்களை யிரண்டாஞ் சூத்திரம் 47-வது பக்கம் திருவாசகத் தோடு சேர்த்துக்கொள்க.

ஆலிங்கனசுக முத்தியென்றது கவுணம்.)

வினா:—பிரகஸ்பதிபகவான் இந்திரனுக்கு ஆலிங்கனசுகமே முத்தியென்றதென்னை?

விடை:—சகிப்பாரைக்கண்டு சகிப்பது அரிதரிதெனக் கருதியென்க.

வினா:—இவ்வாலிங்கனசுகம் எளிதாயினும் ஆன்மாக்களைக் கெடுக்கத்தக்கதன்றோ?

விடை:—இம்மயக்கத்தாரும் இதுவே முத்திசுகமெனக் கவுணமாகக் கூறினதேயன்றி முக்கியமன்றென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—அம்மதனநூலிற் கூறியவண்ணம் விதிவழுவாமல் தாடனம், சும்பனம், நகக்குறி, பற்குறி முதலியனவைகளையும், புணரதகத மாதர்களையும், அமிர்த தாரணையையும், காலத்தையும், அகற்றிய அவுடத்தையும் அறிந்து இடைவிடா தாலிங்கனஞ் செய்யவல்லவராயின், அவர்க்கு அம்மாதருடலம் இன்பக் கட்டியாகத் தோற்றும். தோற்றினும், பின்னர் வரவர அவ்வுடலம் பூச்சிப் புழுக்கட்டும், மலமூத்திரக்கட்டும் சீ இரத்தக்கட்டும், சால் மாமிசக்கட்டும் இடமாகத் தோல்மூடிய என்புக்கூடன்றிச் சுகவாழ்வுக் கிருப்பிட மன்றெனத்திடமாவர் புத்திநுட்பத்தனவாய்ச் சிறிது சிறிதாகப்பெருகும்; அது பெருகப் பெருக அருவருப்பு மவ்வாறேபெருகும்; அது பெருகப்பெருகச் சுகமிலதான் எங்ஙனே எங்ஙனேயென விசாரிக்கும் விசாரம் வரும்; அதுவா ஆராமைய மவ்வாறே பெருகுமென்பதும். அவ்விதிப்படி செய்யாது மிருகங்களைப்போற் புணரின், போகம் மிதமின்றிப் பெருகுமென்பதும் அந்நூற் கருத்தாதலின் முக்கியமன்றென்க.

இவ்வுரைக்கு வேதாந்த தீபிகையென்று பெயர்கொடுத்ததின்காரணம்

பிரத்தியட்சத்தாலும், அநுமானத்தாலும் எவரும் எளிதிலறிய முடியாத வஸ்துவைத் தெளிவாய்க்காட்டும் சொல்மயக் கருவியாயுள்ளது வேதம். எனவே, சோதிட்டோமம் முதலியன சுவர்க்காதி சுகங்களைத்தரும். கள் குடித்தல் முதலியன பெரும்பாதகத்தை யுண்டாக்கு மென்பதாதி ரகசியங்கள் பிரத்தியட்ச அநுமானங்களால் எளிதிலறிப்படா; ஆகவே, அவற்றைக் காட்டுவது வேதமென்பதாயிற்று. அவ்வேதம் அவித்தியா வசப்பட்ட சீவர்களின் அறிவாற்றலுக்கு எளிதிற்படாத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் பெருங்கருவியாய்நின்று கருமம், ஞானங்களைக்காட்டுந் தொழிலால் சங்கிதைகள், உபநிடதங்களென இருபாற்படும். அவற்றுள் வேதோக்த கருமாதிகாரியான மனிதாதியோர் குழவிப்

பருடக்கிட சிறுபருவத்தொடங்கி அறுந்துபட்டொழிய கருமங்களைச்சொல் லும் கருமகாண்டங்கள் சங்கிதைகளாம்; அவற்றின் கருத்தைத விளக்குநூல் பூர்வமீமாம்சையாம்.

பலனைவிரும்பாத கருமானுஷ்டானத்தினால் ஏகாக்கிரமுண்டாய் அதனாற் சாதன சதுட்டய முற்றோருபுள்ள முமுட்சுவிற்கு ஆத்மாநாத்ம விசாரணையைப் போதிப்பது உபநிஷத்துகளாம். இவ்வுபநிஷத்துகள் வேதத்தி னிறுதியில் படிக்கப்படுவதால் வேதாந்தங்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவ்வேத வுபநிஷத் துகளின் பொருளை விளக்குவது உத்தரமீமாம்சையாம். ஆதலால் அதனையும் வேதாந்தமென வழங்குவது ஆன்றோர்களினது வழக்கம். அவ்வேதாந்தத்தின் பொருள் ஆசிரியனது அருளில்லார்க்கு விளங்காது விளங்காதாகவே, அதனை ஆசாரியன்பால் கேட்போருக்குப் பண்டைத் தீவினைவயத்தாற் றோன்றும் விபரீத சங்கைகளாகிற இருட்டையகற்றி, பொருளுண்மையை விளக்குவதால் இவ்வுரைக்கு "வேதாந்த தீபிகை" யென்று பெயர்தரப்பட்டதென்க.

இருளைப்போக்குவதில் சூரியன், சந்திரன் முதலிய பெரிய தேசக்களிருக்க அவற்றின் பெயரையமைத்து வேதாந்த சூரியன் என்பதாதியாகக் கூறாது, வேதாந்த தீபிகையெனப் பெயர்தந்தது யாதுகாரணம் பற்றியெனின், நூலின் அளவுநுறைக் திருக்குந் தன்மைபற்றியாமென்க. மேலும் சூரியன்முதலிய தேசக்களைப்போன்று பரம்ம சூத்திரமாதி பாஷியாதிகள் பலவுள்ளன. அவை யெவர்க்கும் எளிதிலெட்டா; அவறிக் கருதியபோதெல்லாங் கைகூடா. அன்றி எங்கெங்க விடங்களில் இருளிருக்குமோ, அந்தந்த விடங்களிலெல்லாம் சூரியன் முதலிய வொளிப்பொருள்களைச் செலுத்தச் சாத்தியப்படாது. படாதாகவே, எளிதில் நினைத்தபோது எவ்விடத்துஞ் சூக்குமமாய்த் தேயுவைத் தீபமாக விநியோகித்து அவ்விடத்துள்ள விருளைப்போக்குவதுபோல, ஜன்மாந்திர தீவினைப் பயனுல் கட்டுப்பட்டவர்களது அகவிருளைச் சுருதியுக்தி யனுபவத்தால்விலக்கி, அங்கு புதைந்துகிடக்கும் ஆன்ம (பிரஹ்ம) சொரூபமாய வேதாந்த மெய்ப்பொருளை விளக்கும் உரை வேதாந்த தீபிகையாமென்றறிக.

இந்நூற்கதிகாரியினிலக்கணமும், அவ்வதிகாரிக்குச் சிவஞானபோத மென்றதின் பொருளும், அப்பொருள் வேதாந்த சித்தாந்தமாகிய சமரச சன்மார்க்க முத்திநிலையென்பதையு முதாரண முகத்தானே யுணர்த்துகின்றது.

குமாரதேவர் விஞ்ஞானசாரம் அதிகாரியினிலக்கணம்.

தந்தை தனது சுதர்க்கையின்முன் றந்த பொருளைத் தானேபின்
சிந்தை மகிழ்ச்சி யுடனிறக்குஞ் செய்தி போல மூவடிவாய்
வந்து சிவனே பிரப்பாக வாங்குந் தனது மாயையினை
... த வகையை யுணர்ந்தியி னிரியும் வினைக ளென்றறிவாய்.

மூன்று வடிவாய் மும்மலத்தை மூன்று பங்காய்த் தால்கொண்டு
மூன்றுங் கெடுத்து நமதுடைய மூன்று பொருளும் பங்காக்கி
மூன்று வடிவுங் கைக்கொளவே மூன்று முதலு மானசத்தே
மூன்று வடிவா மெனப்பொருள்கள் மூன்று மீந்தே பணிதிரிக.

இந்தத் திறனிற் பணிவிடைக ளியற்றி வினைகள் சமமாகில்
அந்தத் தடங்க ளொத்துநிற்கு மந்தத் தராசி னூலேபோல்
பந்தக் கிலேச மேயின்றிப் போதஞ் செனிதாம் வினைகள்கெடும்
சந்திப் பதுவா மப்பொழுதே சத்திநி பாதந் தான்பிறத்தல்.

சத்திநி பாதந் தான்பிறந்து சாற்று மந்தக் கரணங்கள்
சுத்திய தாகி யவ்விடத்திற் றோன்று நான்கு சாதனமும்
எத்திற் றானும் வேறொன்றா லெய்தா தெப்திற் றாயினும்பின்
குத்திர மாகிப் போமெனவே கொள்ளார் மேலோ ரிதன்றே.

இந்த நான்கு சாதனமு மில்லா தவர்கட் கொருக்காலும்
அந்த ஞானம் வெளியாகா ததனி னயனத் தொடுதோன்றிப்
பந்த மறவே யுரைத்திடினும் பாழுக் கிறைத்த நீரொக்கும்
முந்த நான்கு சாதனமு முத்தி படைவோர்க் குறவேண்டும்.

சத்பா சத்ப வத்துவினைத் தகவே பிரித்துத் தானறியில்
கொத்தாய் மற்றை யம்மூன்றுங் கூட வுடன்வந் தவனையுறும்
அத்தா லதுநீ யென்றுரைக்கு மமல வாக்கி யப்படியே
ஒத்தாற் பிரமந் தானேயே யுணருங் குருவி னருளாலே.

சிவம், ஞானம், போதமென்பதின் பொருளுணர்த்தல்.

திருவாதவூரர் புராணம்—திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்.

அண்டமெலாங் கடந்தபொருள் பகரு நாவி னளவுரைப்பார்
தெளிந்தபர்வா ராய்வா ராகித்
தொண்டுபடு மடியார்க ளூற்றேன் பான்மேற் றேனூற்
றேன் பாலென்னுந் தொகுதி சூழ
வொண்டொடியா ளங்கிருப்ப விருப்பா லெய்தி யுடனு
றைத்துச் சிவஞான முணர்வா ரன்பு
மண்டுபெருஞ் சினில்வணங்கி வணக்கார் போல மந்தி
ரியார் மென்மையுடன் வந்து நின்றார்.

(இ-ள்.) அண்டங்களெல்லாங் கடந்த பொருளாகிய கடவுளாற் சொல்லப்பட்ட வேதாகமங்களுடைய அளவைகளைச் சொல்லுவாருந், அவைகளைத் தெரிந்து ஆராமைப்படுவாரும், ஆராய்வாருமாகி யடிமைப்படு மடியார்கள் சேர்ந்திருந்துத் தொண்ணூற்றெண்பது பெயர்கள் சூழும்படி உமாதேவியைப் பொருந்திலேயுடைய பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்க, விருப்பத்துடனே யவ்விடத்தை யடைந்து அன்புபெருகிய மனத்தால் வணங்கிக் காயத்தால் வணங்காதவர்போல வன்மையுடனே வந்துநின்றார்; உடனே சிவஞானத்தைப் பெறுவாராகிய மாணிக்கவாசகர். எ-று.

உருத்திராக்கத் திருமணியை யிலங்கு காதி லொண்சிரத்திற் கந்த
ரத்தி லொளிகொண் மார்பிற்
கரத்திலணிந் திலகுதிரு முண்ட மங்கி கண்கரந்த நன்னு
தன்மேற் கவினச் சாத்தித்
திருத்திகழும் வேதியனு மம்பொன் மேனி திகழ்வதுகண் டக
மகிழ்வார் செங்கை மீது
பொருந்தமுறும் புத்தகமே தையா வென்னப் பொய்மை
யிலாச் சிவஞான போதமென்றார்.

(இ-ள்.) அழகிய உருத்திராட்சத்தைப் பிரகாசியாநின்ற செவியிலும் ஒளியையுடைய சிரசிலும், கண்டத்திலும், விளங்குகின்ற மார்பிலும், கையிலும் அணிந் தொளியையுடைய விபூதியைத் திரிபுண்டரமாக அக்கினிக் கண்ணை மறைத்த நல்லநெற்றியிலே யழகுபெறத் தரித்துச் சிறப்புப்பொருந்திய வேதியருடைய அழகிய பொன்னையொத்த திருமேனி பிரகாசிப்பதைக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியுறுவாராகிய மாணிக்கவாசகரானவ ரவரைநோக்கி, ஐயா! சிவந்த திருக்கரத்திலே பொருந்தியிருக்கின்ற புத்தகம் என்னவென்று கேட்க, வப்பெரியவர் பொய்மையான சிவஞானபோதமென் றருளிச்செய்தார். எ-று.

என்றலுமே சிவமேது ஞான மேதிங் கிலங்கியிடும் போத
மே தியம்பு வீரேல்
அன்றவட நீழலில்வந் திருந்தார் நீரே யடியேனு முமக்
கடிமை யாவே னென்ன
நின்றசிவ மொன்றதனைத் தேர்தல் ஞான நிகழ்போதந் தேர்ந்த
தனைத் தெளித லாமென்
றொன்றியநற் பொருள்வினவி நிற்பார் சிந்தை யுருகும்வகை
யுரைசெய்தா ருவமை யில்லார்.

(இ-ள்.) சிவஞானபோதமென் றவரருளிச்செய்த வுடனே, சிவமாவதென்ன? ஞானமாவதென்ன? விளங்குகின்ற போதமாவதென்ன? இவற்றைச் சொல்லுவீரேயானு லந்நாளில் கல்லாலவிருட்சத்தின்கீ ழெழுந்தருளி யிருந்தவர் நீர், அடியேனுமுமக் கடிமையாவேனென்று சொல்லச், சிவமென்ற தொப்பற்ற

மெய்ப்பொருள், ஞானமென்ற தனைத்தெரிதல், போதமென்றது தெரிசனம், தெரிதலென்று பொருந்திய விந்த மெய்ஞ்ஞானப்பொருளை விளங்கின்றதி... யோருடைய மனமுருகும்படி யுருவிச்செய்தார் தமக்கு நீங்காத குருமூர்த்த மாய்வந்த பரமசிவன். எ-று.

சிவஞானமென்றது:—பரஞானமா மஃது திருவடிஞானம், அநந்தஞானம், பதிஞானம், அத்துவிதஞானம், சுத்தஞானம், சன்மார்க்க ஞானம், தற்பரஞானம், மெய்ஞ்ஞானம், உண்மைஞானம், அபரோக்ஷஞானம், பரஞான முதலிய பல பெயர்பெறும்.

அபரஞானம்:—சரிதை, கிரியை, யோகமெனப்படும் பரோக்ஷஞானமாம்.

சிவஞானபோதமென்றது:—ஞானத்திற் சரியையாதி நான்குமாகிய சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதிகாரணமாகச் சாக்ஷாத்காரத்தைத் தெரிவித்ததாகிவனப்படும். இதனை படியில்வரும் திருக்குறளானு முணர்க.

36-ஆம் அதிகாரம்—மெய்யுணர்தல்.

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"

(இ-ள்.) யாதொருபொருள் யாதோ ரியல்புடைத்தாய்த் தோன்றினும் (அத்தோன்றியவிதத்தைக் கண்டுவிடாமல்) தோன்றிய அப்பொருளிடத்திருக்கும் மெய்யாகிய பொருளைக்காண்பது மெய்யுணர்வு. எ-று.

(க-ரை.) எந்தப் பொருளிடத்தும் உண்மைப்பொருளை யறிவதே யறிவென்பதாம்.

(வி-ரை.) சராசரமாகிய பொருள்களிலெல்லாம் உலகத்தார் கற்பித்துக் கொண்டு வழங்குகின்ற கற்பனைகளைக் கழித்துநின்ற உண்மையைக் காண்பதே மெய்யுணர்வென்றபடியாயிற்று. அஃதாவது, அரசன் சேரமானென்றவிடத்தே யரசனென்ப தோர்சாதியும், சேரமானென்ப தோர்குடியு மொருவனிடத்தே கற்பனையாதலால், அக்கற்பனையைவிட்டு அவனை நிலமுதலாயி ரிருகிய தத்துவங்களின் கூட்டமென்று அறிந்து, அத்தத்துவங்களை நிலமுதலாக அதனதன் காரணங்களுள் ளொடுக்கிக்கொண்டுபோய் முடிவிலே காரணகாரிய மிரண்டுமில்லாம னிற்பதினையறிதலாம். (இதனால் மெய்யுணர்வினது இலக்கணஞ் சொல்லப்பட்டது.)

இதன்விரிவை திருக்குறளில் ஞானம் என்னும் வீட்டுநெறிப்பாலில் மெய்யுணர்தலினுறும், பரிமேலழகருரையானும் கண்டுகொள்க.

தற்சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று.

உ

போதுப்பாயிரம்.

அவதாரிகை.

இராகத்துவேஷாதி குணங்களும், மங்களாசரணை முதல் அநுபந்த சதுட்டய மீறாக நான்கினிலக்கணங்களு முணர்த்தல்.

இராகத்துவேஷாதி பதின்மூன்று குணங்கள்.

பரஸ்திரீகமனம் பண்ணு மிராகத்தா னேரிடுந் துன்ப முணர்த்தல்.

அறம்புகழ் கேண்மை யரசு மிழந்தறி வேதுமின்றி
சிறந்த திலோத்தமை சீதையாற் சுந்தோப சுந்தரு
மிறந்தா ரிராவண னும்மிறந் தானவ் விராகத்தினை
பிறந்துநின் பொன்னடி பெய்தச்செய் யானையெழின் முகனே. 1

பதிலபகாரம்பண்ண நினைக்குந் துவேஷத்தின் பலன்.

எழிலா ழியனு மிறக்கத் தமய னிரண்யகசு
ஒழியாத் துவேஷத்தை யுற்றழிந் தான்றன் னுறவினொடு
மிழியப காரக் கெதிரப காரஞ்செய் யெண்ணமின்றிப்
பொழியா முகவனின் பொன்னடி காணு மபுலனருளே. 2

புத்திரகளத்திர தனதான்யாதிகளை மேன்மேலிச்சிக்குங் காமத்தின் பலன்.

புலனழி காமத்தாற் புத்திரர் தானியம் பூமிதனம்
கலனேர் களத்திர மேன்மேற் கருதி நரகசுரன்
பலனவின் மாதர் பதினா யிரஞ்சிறை யிட்டிலட்சம்
நலனிறை முன்னரே நாரா யணனா னசித்தனனே. 3

தன்காரியத்தில் விக்கினம் பண்ணினவனிடத்தி லுண்டாங் குரோதத்தின்பலன்

தனக்கூண் டடுக்கப் பகாசூரன் வீமனைத் தான்சினந்து
தனக்குற வாதியுந் தானு மடிந்த குரோதத்தையென்
றனக்கடை யாதருட் டிடு வாய்தந்தி மாமுகவன்
றனக்குச் சகோதர சண்முக வாநின் சரண்சரணே. 4

[illegible] பொருகாசங்கொடாத லோபத்தின் பலன்.

[illegible]னத் திடாதபோர பத்தரி போதனன் சரம்படிப
[illegible]னத்திட்டான்வாத்யு வல்லுயிர்ச் சிங்கம்போலவர்கட்கும்
[illegible]னத்து லோபத்தைக் கன்ன னறியாது கன்னனருண்
[illegible]னத்துப் பெற்றநல் வாழ்வருள் வாய்மையில் வாகனனே. 5

[illegible] தனட்டியில் பிரியமோதப் பிரமோதமாய்வரும்
[illegible]த்தின் பலன்.

[illegible]வன்னா ராமன்றன் மாதுர்சொற கரத்திடக் கானடைபத்
[illegible]ராதி [illegible]ன்மகன் போகத்தான் மாண்டான் றசரதனும்
[illegible] மோகத்தை மாற்றிப் பாதன் மனமடைய
[illegible] வீரன் மலரடி பெத்தி வணங்குவனே. 6

[illegible] கொட்டத்தால் கிருத்திய கிருத்தியந் தெரியாதவநம் மதத்தின் பலன்.

மன்மதக் கார்த்தவீர் யார்ச்சுன ஞாதர் வந்தவுடன்
தன்னால் வரிய மதத்தான் மதியாமை தானறிந்து
கொன்றன் பரசுராமன்னன் றறிந்தக் குணம்விடற்கு
[illegible]னைபூந வகையின் [illegible]யபடி யார்தொன்றி வேன்றுவனே. 7

மற்றையா [illegible] ச்சகடாத மச்சரத்தின் பலன்.

வேண்டேன் பிறர்சுகம் வேண்டாத மச்சரம்வேண் [illegible]ன்றன்
மாண்டான் சிசுபாலன் மாதரு மன்ராஜ [illegible]மகத்தில்
வேண்டக்கண் ணன்கிர தாம்பூலம் வாங்க வெதும்பிமன
மேன்றுதன் றுக்கம் பிறர்க்கு வரவென்று மீர்சையே. 8

தனக்குற்ற துக்கம் பிறர்க்கும் வரவேண்டுமென்றும், தன்சுகம் பிறர்க்கு வரலா காதென்று நினைக்கும் ஈரிசையருசைடாகிய விரண்டின் பலன்.

ஈரிசை யைபந [illegible]சக பொல்லாரியின் வாணனுடன்
போரிட்டு மாய்ந்தனன் பொல்லா வருணைப் பவுண்டரிகன்
பேரிந வர்க்கும் பெறவாசு தேவனுக் கண்ணனுடன்
போரிட்டு மாய்ந்ததாற் போற்றுமன் றன்னிற் பிறக்சுகமே. 9

தான்செய்த யாகாதியைப் பலரும்மெச்ச நினைக்கும் டம்பத்தின் பலன்.

தன்யாக மூர்த்தரு மமபாரு மெச்சிடத் தானினைந்து
முன்னு னைபூநவ மன்னன் மொழியத்தார் வாசரிஷி
என்னே யிதுடம்ப மாக மெனமுனிந் திடழிந்தான்
இன்மயி லோட்டம்பஞ் சோரத புத்தித் திடமருளே. 10

புத்திராதிசம்பத்துகளில் தனக்கு சமானமில்லையென்னுந் தர்ப்பத்தின் பலன்.

புத்திர மித்திரர் பொன்னு தியபல போக்கியமுஞ்
சத்திய லோகத்துந் தன்போ லில்லையெனுந் தர்ப்பத்தினு
லெத்தேவ ருக்குஞ் சதகண்ட ராவண னின்னல்செயச்
சித்துண நாரதன் சீதையாற் கொன்றிடச் செய்தனனே. 11

அடா என்னையறியாயா? நான்பிடித்தகாரியம் விடுவேனு? நீயா வெனக்கு புத்திசொல்லுகிறவனென்றுவரும் அகங்காரத்தின் பலன்.

செய்தல் விடாவகங் காரப்போர் செய்மது கைடவரை
அய்தவாண் டின்பின் னரிவரங் கேண்மின் னளிப்பலென
வொப்பியே கேளென வுத்தமன் கேட்ப வுடலும்விட்டார்
மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிவை மேவா வகையருள் வேலவனே. 12

இச்சை, பக்தி, சிரத்தை.

நரகஞ் சரீரமே நல்லறி வாளர்க்கு ஞானமிலார்
பரம சுகமெனப் பற்றுவ ரப்பதின் மூன்றினுடன்
நிரவய மாதற்கு நீக்கல் பசிதாக நீர்மலமாஞ்
சிரத்தையு நின்னடிப் பத்தியுந் தந்தருள் சேவலனே 13

மங்களாசரணை, யுரையிலக்கணம், அன்னுவயவிலக்கண, மனுபந்தசதுட்டய மென்னுமிந்நான்கு மெல்லா நூன்முகத்து முரைக்கவேண்டுவதாதலி, னிந் நூன்முகத்தும் பொதுப்படவுணர்த்துகின்றது.

1. **மங்களாசரணை** :—வஸ்துநிர்த்தேசம், வஸ்துவாழ்த்து, வஸ்துவணக்க மெனமூவிதமாகும். இவற்றிற்குமுறையே உதாரணம் மாமுகன், சரணம், தலையிற்கொள்ளுதல்.

2. **உரையிலக்கணம்** :—இலக்கணங்கள் வழுவின்றியமையப்பெற்ற பதமும், பதப்பொருளும், பதசாரமும், அறிந்துகொள்வான்வேண்டி வினவுதலும், தக்கவிடைகொடுத்தலுமாகிய இவ்வைந்தும் வியாக்கியானங்களினிலக்கணமெனப்படும்.

3. **அன்னுவயவிலக்கணம்** :—இல்லாதவிடத்துக் கோவையாகச்சொல்லப்படும் விசேடணமும், விசேடியமும், கருத்தா (எழுவாய்)வும், கரும (செயப்படுபொருள்)மும், கிரியை (பயனிலை)யுமாகியவைந்து மன்னுவயவிலக்கணமெனப்படும்.

4. **அநுபந்தசதுட்டயம்**:—ஓர்நூலுக்கியைந்த விஷயமும், சம்பந்தமும், பயனும், அதிகாரிகளுமாகியநான்கு மநுபந்தசதுட்டயமெனப்படும்.

விசேஷண விசேஷியமாவது :—சச்சிதானந்த முதலிய இலக்ஷணங்க ளையுடைத்தாயிருக்கிற பிரமம். ஆனதினால், இலக்ஷியத்தினால் இலக்ஷணமும் [illegible]. [illegible] பாவஸ்துவை. போதிக்கிற விஷயம் [illegible], சச்சிதானந்தமுதலிய இலக்ஷணங்களைக் கூறும் பாவஸ்துவை இலக்கியமாகவுடைய [illegible] சாஸ்திரம். [illegible] பாவஸ்துவை இலக்கியமாகவுடையதாயிருக்கிற இலக்ஷணங்களைக்கொண்ட வேதாந்தசாஸ்திரம். அது [illegible]. விஷயமாவது சிவசொரூபத்தைத்துவம், [illegible] பலனைப் பெறக்கூடிய வேதாந்தசாஸ்திரத்தால் முமுக்ஷுக்களால் அடையப்படுவதாகிய [illegible], பலனாவது சகலதுன்பங்களையுமொழித்து நித்தியானந்தத்தை [illegible], அதிகாரியாவது சாதனசதுஷ்டயமுடையவனாம்.

1. **விஷயம்** :—சீவப்பிரம ஐக்கியமாகிய ஐக்கியம்.

2. **சம்பந்தம்**:—சம்பந்தமென்பது இருபொருள்களினுமுள்ளதாகிய தொடர்பு. அது தொடர்புடையன என்று நான்கு வகைப்படும். அவையும் பிரதிபாதகப் பிரதிபாத்திய பாவசம்பந்தம், ஜனகஜந்நியபாவ சம்பந்தம், கர்த்திரு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தம், பிராபகப் பிராப்பியபாவ சம்பந்தமென நான்குவிதமாயிருக்கும்.

1. **சாஸ்திரத்துக்கும் விஷயத்துக்குமுள்ளது பிரதிபாதகப் பிரதிபாத்தியபாவசம்பந்தம்** :—சொல்லுகிறது பிரதிபாதகம் சொல்லப்படுகிறது பிரதிபாத்தியமாதலின் விஷயத்தை விளங்கச்சொல்லுகிற சாஸ்திரம்பிரதிபாதகம், சொல்லப்படுகிறவிஷயம் பிரதிபாத்தியமாம்.

2. **சாஸ்திரத்துக்கும் ஞானத்துக்குமுள்ளது ஜனகஜந்நியபாவசம்பந்தம்** :—உற்பத்திசெய்கிறதுஜனகம் உற்பத்தியாகிறது ஜந்நியமாதலின் சாஸ்திரப் பிரமாணமானது ஞானத்தையுற்பத்தி செய்கின்றமையால் ஜனகம்; ஞானம் விசாரணையால் உற்பத்தியாகின்றமையால் ஜந்நியமாம்.

3. **அதிகாரிக்கும் விஷயத்துக்குமுள்ளது கர்த்திரு கர்த்தவ்வியபாவ சம்பந்தம்** :—செய்கிறவன் கர்த்திரு செய்யத்தக்கது கர்த்தவ்வியமாதலின் விசாரஞ்செய்யுமதிகாரி கர்த்திரு; செய்யத்தக்கவிசாரம் கர்த்தவ்வியமாம்.

4. **அதிகாரிக்கும் பலத்துக்குமுள்ளது பிராபகப் பிராப்பியபாவ சம்பந்தம்** :—அடைகிறவன் பிராபகன் அடையப்படுகிறது பிராப்பியமாதலின் பலத்தையடைகிறஅதிகாரி பிராபகன்; அடையப்படுகிறபலம் பிராப்பியமாம். இந்நான்கும் வேறுசம்பந்தங்களுமுள.

எந்தவஸ்துவுக்கெதனுடன்சம்பந்தமுண்டோ அந்தவஸ்துவுக் கதுவிஷயத்தி லுபயோகமுண்டு. எந்தவஸ்துவுக்கெதனுடன் சம்பந்தமில்லையோ அந்தவஸ்துவுக் கதுவிஷயத்தி லுபயோகமுண்டாகிறதில்லை: குலாலாதிகளுக்குக் கடவிஷயத்திற் சம்பந்தமுண்டு ஆதலின் குலாலாதிகள் கடவிஷயத்தி லுபயோகப்படு

க்குரான; கண்ணுக்குக் கார்ருசபத்துடனுஞ் சம்பந்தமின்று ஆதலின் கண்ணு ணாலு கார் ருசபவிஷயத்தி லுபயோகப்படுகிறதில்லை. இங்ஙனஞ் சாத்திரத்துக் கும் பிரஹ்மத்துக்கும் பரஸ்பரசம்பந்த மில்லையாயின் பிரஹ்மவிஷயத்தில் சாத் திர முபயோகப்பட மாட்டாது; அங்ஙனமே சாத்திரவிஷயத்தில் பிரஹ்மத்தி னுபயோகஞ் சித்திக்கமாட்டாது. பரஸ்பர வுபயோக நிச்சயஹேதுவாகக் கூறி யிருப்பதால் வியர்த்தமல்ல.

3. பிரயோசனம்; பரமம், அவாந்தரமென விருவகைப்பாம்:— *வாழைக்கன்று வைத்தவனுக்கு வாழைக்கனி பரமப்பிரயோசனமும், அதனைத்தாக சக்க தண்ணீரிலே நாருருவமாகியமரம் அவாந்தரப் பிரயோசனமு மாவதுபோல; துக்கநிவர்த்தி சுகப்பிராப்திமயமாகிய மோக்ஷம பரமப்பிரயோசனமும் பரமாத்ம ஐக்கியஞானம் அவாந்தரப் பிரயோசனமுமாம்.*

அந்நேரல் அநர்த்தநிவிருத்தி, பரமாநந்தப் பிராப்தியாகியவிரண்டில் அநர்த் தத்தின் நிவிருத்தியென்ப தபாவரூபமாம். பரமானந்தப் பிராப்தியென்பது பாவ ரூபமாம். அபாவமும் பாவமு மொன்றற்கொன்று விரோதிகளானமையாலிரண் டுஞ்சேர்ந்து மோக்ஷமாக வொரேயிடத்தி லொரேகாலத்தி லிராதாதலின் சாத்திரத் திற்குச்சொன்ன பிரயோசனஞ் சித்தியாதெனின். சர்ப்பநிவிருத்தி யதிஷ்டான ரூச்சுரூபமாகவே சித்திக்கின்றமையால் அது பாவரூபமே யாவதுபோலக் கார ணசகிதசகத்து நிவிருத்தியு மதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாமெனச்சுருதிகள் கூறு கின்றமையா லநர்த்தநிவிருத்தியும் பாவரூபமாகிய பிரஹ்மமேயாம். ஆதலினது பிரஹ்மத்தோடு விரோதமின்றி யபேதமாகிச் சாத்திரத்திற்குப் பிரயோசனமாகச் சித்திக்கும்.

இஃதன்றி யொரேவஸ்துவின் பாவரூபமு மபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாகுமென்பது விரோதமேயன்றி யொன்றின்பாவரூ பமு மற்றொன்றினபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாகு மென்பது விரோதமன்றாகும். எங்ஙனமெனின் கடம்படமன்றென வங்கியோந் நியாபாவம் நிகழுமிடத்திற் கடத்தின்பாவரூபமும் படத்தினபாவரூபமு மொரே யிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதியாகின்றன இங்ஙனமே சுழுத்தியிற் சுகத்தின் பாவரூபமுந் துக்கத்தினபாவரூபமு மொரேயிடத்தி லொரேகாலத்திற் பிரதீதி யாவது சருவசீவர்களி னநுபவமாகவிருக்கின்றது. ஆதலின் பரமானந்தப்பிராப் தியு மநர்த்தத்தி நிவிருத்தியுமாகிய பிரயோசனஞ் சித்திக்குமென்பதற் கையமின் றென்க.

சகத்துநிவிருத்தி யதிட்டானப்பிரஹ்ம மென்பதற்குப் பிரமாணம்வருமாறு ரிபுகீதை ௫௯-வது அத்தியாயம்.

அரவுமுதற் பலவிதமாய்த் தோன்றிஞலு மதிட்டான
விரச்சுவினை யாய்ந்தறிந்தால்

பருள்வடிவா மரவுமுத லனைத்துமந்த மாசற்ற
    விரச்சுவடி வாவதேபோல்
விரவுசக முதலியவாய்த் தோன்றினும் விமலவதிட்
    டானபரப் பிரமந்தன்னை
யருமையுட னன்றாக வாய்ந்தறிந்தா லவையாவு
    மகண்டபரப் பிரமமாமே.

குமாரதேவர்—அத்துவிதவுண்மை.

பழுதை யதனிற் றோன்றியிடும் பாம்பை யுள்ள படிநோக்கில்
பழுதை யாயே தோன்றியிடும் பாம்பு மதுவாய் விடுமஃதின்
பழுதில் சிவத்திற் றோன்றியிடும் பன்மை யுலகை நோக்கிடின்
பழுதில் சிவமே யாய்த்தோன்றும் பன்மை யுலகு மதுவாய்ப்போம்.

தோன்றி விளங்கும் பொருளெல்லாங் வதால்வே தாந்த விசாரணையில்
ஊன்றி நோக்கி யனுதினமும் யூக மதனிற் பரிசயித்தால்
தோன்றி விளங்கு மறிவொன்றே சொன்மாத் திரமாய் விடுமுலக
மூன்றி நோக்கா தவர்கட்கே யுளது போலத் தோன்றியிடும்.

ஏக மாகி நின்மலமா யிருக்கு நமக்கிப் பந்தமெனும்
மோகம் வந்த தேதென்று முன்பின் பாரா திப்பந்தம்
போக வழியே தெனநாடிப் பொருந்தும் வேத விசாரணையால்
யூக மதனிற் சிதைக்கினது னுள்ள வியல்பு பின்றோன்றும்.

ஊனும் போக மெமதென்றே யுன்னல் விசார மிலாமையினால்
நேர னவைக ளிவைகளென நிலைபோல் விளங்கி யிடுமிந்த
ஞான விதமாஞ் சகமுழுது நாமே யன்றி வேறில்லை
தானாய் நோக்கிற் றானாகுஞ் சகமாய் நோக்கிற் சகமாகும்.

மாயை யெனுமிவ் வுரைக்கருத்த மதிக்கின் யாதொன் றிலாததுவே
மாயை யெனவிப் படியிருக்க மதிப்ப ரதனை யிருவகையாய்
மாயை மெய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்கப் பட்டுத் தனைமறந்தோர்
மாயை பொய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்க நீங்கித் தனையறிந்தோர்.

4. **அதிகாரி**:—மலம், விக்ஷேபம், ஆவரணமென்னு மூன்றுதோஷங்களில் ஆவரணமாத்திர முள்ளவனாயுஞ் சாதனசதுட்டயசகிதனாகியும் யுக்தி சாமர்த்திய புத்திமானுமாயிருப்பவன்; இவன் சாத்திரவிசாரமூலமாக வாக்யஞானத்திற்கு பரோக்ஷஞானமூலமாக மோக்ஷத்திற்கும் அதிகாரியாவதா லதிகாரியாம்.

1. **மலதோடமாவது** :—தான் பூர்வசன்மங்களிற் செய்த நிஷித்தகன்ம பலமாகச் சித்தத்திற் பொருந்தியுள்ள பாவ சமஸ்காரமாகிய அசுபவாசனைகளாம்.

அம்மலதோடம் வேதயுக்தமான கன்மகாண்டங்களிற்கூறிய நிஷ்காமகன்மம், சகுசஉர்களிடத்திலும் வைக்கப்பட்டதயை, ஈசுரநாம உச்சாரணமாகிய சாதனங் களா னிவிருத்தியாகுமெனவறிக.

2. **விக்ஷேபதோடமாவது** :— சித்தவிருத்தி சிரவணாதிகளிலேனு,மாத் மசொரூபத்திலேனு நிலைபெறுமலங்கியவிடயங்களைப்பற்றி நாநாவிதமாய்ச்சலித் தல்.

அவ்விக்ஷேபம் வேதயுக்தமான உபாசனகாண்டத்திற்கூறிய ஈசுவாத்தியா னங், குருத்தியான, மஜபாமந்திரம், மகாவாக்கியம், பிரணவம், ஈசுவாநாமோச்சார ணமாகிய சாதனங்களா னிவிருத்தியாகும். அஜ்பாமந்திரம் வாக்கினாற்செபிக்கப் படாமற் சுவாசம் வெளிப்படும்போது ஸோஎன்னு மொலியோடு முட்செல்லும் போது ஹ என்னு மொலியோடுந் தானேயுதயமாகிக்கொண்டிருப்பது மகாவாக் கியப்பொருளைபுடையதுங் குருமுன்னிலையிற் றெளிந்துகோடற் பாலதுமாகும். இதனைச்சோபாதிக அஜபாகாயத்திரி யெனவுங்கூறுவர்.

3. **ஆவரணதோடமாவது** :—உருவவிஷயங்களையந்தகாரமுஞ் சூரியனை மேகமுஞ் சலத்தைப்பாசியு மறைத்திருப்பதுபோலச் சுயம்பிரகாசமாகிய ஆத் மாவை யறியக்கூடாதவண்ண மறைத்திருப்பது.

அவ்வாவரணம், அந்தகாரஞ் சூரியோதயத்தால் நிவிருத்தியாவதுபோல, ஞானோதயத்தா னிவிருத்தியாகும்.

1. **நித்தியாநித்திய வஸ்துவிவேகமெனல்** :—ஆன்மாவே நித்தியமெ னவு மவ்வான்மாவா லறியப்பட்ட தேகமுதலிய விடயமனைத்து மநித்தியமென வும் பிறித்தறிதல்.

2. **இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகமெனல்** :—இம்மைக்கண்ணு மறுமைக்கண்ணு மெய்தற்பாலவாகின்றுள்ள விடயபோகமனைத்துங் கணத்தி னில்லாதழியுமென்று மவைதுன்பங்கட் கிடைவனவென்றுங்கண்டு மனம்பற்றற விடுதலெனப்படுவதாகும்.

3. **சமாதிசடக சம்பத்தியாவது** :—சமை, தமை, திதிக்ஷை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதியென்பனவாம்.

(1) அவற்றுள்சமையெனல் :—மனமாதிய வகக்கரணங்களை யடக்குதலும் (2) தமையெனல் :—இருவகையிந்திரியங்களையும் விடயப்பாக்கிற் செல்லாத டக்குதலும். (3) திதிக்ஷையெனல் :—காமக்குரோதாதிகளை மேலெழவொட்டாது, தணியச்செய்தலும். (4) உபரதியெனல் :—சரியை, கிரியை, யோகங்களுக்கி யைந்த சகலசேஷ்டைகளையுஞ் சுமையாகவே கண்டுவிடுதலும். (5) சிரத்தை யெனல் :—சுருதியையுங் குருவையு முண்மைமொழித்துணிவினால் மெய்யாக நம்புதலும். (6) சமாதியெனல் :—குருவுபதேசத்தை மனநிலையந்திரிபறக் கோடலுமாம்.

4. **முமுட்சுத்துவம்யாதெனில்** :—சிலதினவுபவாசத்தாற் பசியதிகரித்தவன் ஸ்திரீயையும் நடனகீதமாதிகளையும் விரும்பாமலன்னத்தைமாத்திரமும், சிரோமத்தில் நெருப்புப்பற்றப்பெற்றவன் சேற்றையும் பனித்துளியையும்விரும்பாமலிறங்குதுறையிலமிழ்த்தத்தக்க தடாகசலத்தைமாத்திரமும விரும்புவதுபோலத் தாபத்திரயதுக்கங்களை நிவிருத்திக்கும்பொருட் டநித்தியமாகிய சாலோகாதி பதமோக்ஷங்களைத் தரத்தக்க கன்மம், பக்தி, யுபாசனையாதிகளை விரும்பாமல் நித்தியமாகிய ஐக்கியமோக்ஷத்தைமாத்திரமதிதீவிரமாக விரும்புதலாம். ஆதலினிந் நான்குசாதனமு முடையவனே யதிகாரியெனப்படும்.

இனிமாணாக்கன் ஞானதாசிரியருக் கன்புசெய்யுநிலைமை ஆத்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமெனநான்காம். அவற்றுள் ஆத்தமெனல் ; ஆசிரியனுக்கவரிட்டப்படிசெய்யுங் கிருத்தியங்களாம், அங்கமெனல் ; மேலாயகுருபரனது பாதசிசுருஷைசெய்தலாம், தானமெனல் ; மிக்கவருளையுடைய குருபரனுக்குரித்தாயுள்ள வீடுநிலம்முதலியவற்றை விக்கினம்வாராதுகாத்தலாம், சற்பாவமெனல் ; உண்மையாகக்கண்ட சிவவடிவமென்று நம்புவதாம்.

எவருமதிக்கத்தக்க கருமகாண்டம், பத்திகாண்டம், மேலாயஞானகாண்டமெனக்கூறு மிம்மூவகையா லதிகாரிகளும் மூவகையாவர். இவரன்றி வேறதிகாரிகளுமுளர்.

உடம்பையு மதுகாரணமாகவருங் குடும்பத்தையும் யானெனதென்னு மயக்கமுள்ளோன் கருமகாண்டியெனப்படும் ; தனதுசற்கருமங்காரணமாக வியற்றப்படுங் கிரியைகளனைத்துந் தனதெனக்கொள்ளாது ஸ்திரமாகநின்று ஈசுரார்ப்பணஞ்செய்பவனே பத்திகாண்டியெனப்படும் ; தனதுதிரிகரணங்களாலு மியற்றப்படுங் கருமமனைத்தினுக்கு முடன்படாம லவற்றிற்குச்சாட்சி தானென்றிருப்பவனே யறியாமைகடந்த நல்லஞானகாண்டியெனப்படும். இன்னும் வேறுமுளரென்ற கருமி, முமுட்சு, அப்பியாசி, அனுபவி, ஆரூடனென்னுமைவருள், மூடத்தோடு தன்சாதிக்குரிய கர்மானுஷ்டானத்தையே விடாதுபற்றி யினிவரும்நூறுபிறப்பினுள் சீவன்முத்தனாகத் தக்கவனே ஒள்ளியகருமி யெனப்படுவான் ; இந்தப்பெரிதாகியவுலகஞ் சத்தியமெனக்கருதி யியற்றும் புறக்கருமங்களுக்கு மாறாய ஞானவிசாரஞ்செய்யுஞ் சிந்தையுடையவனாய் இனிமூன்றுஜனனத்திற் சீவன்முத்தனாகத்தக்கவனே மதித்தற்கரிய முமுட்சுவெனப்படுவான் ; உலகங்கனவெனக்கண்டு தனதுள்ளம் ஆத்மானுஷ்டானத்திற்பொருந்தி, யினிவருமிரண்டு ஜன்மத்திற் சீவன்முத்தனாகத் தக்கவனே யப்பியாசியெனப்படுவான் ; தனதுவீட்டைப்பற்றியும், உலகத்தைப்பற்றியு மியற்றும்விவகாரஞ் சற்றுந்தனது நினைவிற்றாக்காது சுயம்பிரகாசகாட்ட மேவிடத்தக்க விவேகத்தையடைந்து, ஓர்பிறப்பிற்றானே சீவன்முத்தனாகத்தக்கவ னனுபவியெனப்படுவான் ; உலகிருப்புச் சற்றுந்தோன்றாது தன்பால்விளங்கும் மெய்ஞ்ஞானத்தா லுண்மைமுத்தனாக விளங்குபவன்யாவனோ, அவனே யாரூடனெனப்படுவான்.

இவரன்றியும் விவேகத்தினலேனும், விரத்தியாலேனுந், தெய்வகதியாலேனும் ஐக்கியமுத்தியைப்பெறு மூவதிகாரிகளுள ரவருள் சோதனையைம்பொங்க

தியென்னு மிம்மூன்றுமுகத்தாலேயந்திரிபறச் சுருதியுத்தி தெளிந்தவிடத் தாசிரியனை தருட்கண்படத் தனதெதார்த்தம் விளங்கலே விவேகத்தாலெனவும்; விரத்தி மேலுற்றுழி யாசிரியனுபதேசித்த அக்கணத்திற் றனதெதார்த்தம் விளங்கலே விரத்தியாலெனவும்; யாதோர்முன்னிலே குருவின்றி யறிவுக்கறிவா விளங்கலேத் தெய்வகதியாலெனவுமாம்.

மாணுக்கன் அதிகாரபேதத்தா லாசிரியரும் போதகன், வேதகன், நிஷிதன், காமியன், சூசகன், வாசகன், காரகன், விகிதனென் றெண்வகையினராகும். அவருண் முதனுலான மகாவாக்கியத்திலுள்ள சிறந்தஅர்த்தங்களை யையந்திரிபுறாது கூறுபவன், போதகாசிரியனும்; தத்துவங்க ளனைத்தையுங்களைந்து உண்மை ஞானத்தை விளக்கிவிப்பவன், வேதகாசிரியனும்; வசியமுதலிய அஷ்டகருமங்களா லிம்மைக்கியைந்த இன்பமு மறுமைக்கியைந்த துன்பமுங்கொடுப்பவன், நிஷிதாசிரியனும்; காமியார்த்தத்துக்கியைந்த அறநெறியை யதினின்றுஞ்சற்றும் வழுவுறாதுநிற்கப் போதித்து, இம்மைமறுமை யிரண்டிடத்துஞ் சுகபோகங் குறையாதருள்பவன், காமிகாசிரியனும்; தனது விவேகத்தினுற் சமைதமைமுதலிய சட்குணங்களையு மொருங்கேவரச்செய்பவன், சூசகாசிரியனும்; கருத்தும்பொருள் காட்சிப்பொருளாகின்றுள்ள விடயமனைத்தும் அதிஷ்டானமன்றாதலால் மித்தையேயெனக்காட்டி, ஆரோபமெனற்குச் சற்றுமுடன்படாத ஆன்மசைதன்யத்தில் நேரே பிரியம்விளையச்செய்வோன், வாசகாசிரியனும்; இவையுமாறு ஜீவேசுவர ஐக்கியஞானத்தை யினையதெனவிளக்குவிப்போன் காரகாசிரியனும்; குற்றமற்றதாய மென்றுநிலைபேறுடையதாயுமிருக்கின்ற முத்தியையருளத்தக்கவன், விகிதாசிரியனும்.

வசியாதி: வசியம், மோகனம், தம்பனம், ஆகருஷ்ணம், உச்சாடனம், வித்துவேஷணம், பேதனம், மாரணமெனவெட்டாம். அவற்றுள்ராஜவசியம், ஜனவசியம், ஸ்திரீவசியமுதலியவற்றை வசியமெனவும்; சுழுத்தி, விடம், மூர்ச்சைமுதலியமாயங்களைச்செய்தல் மோகனமெனவும்; அக்கினிஸ்தம்பம், ஜலஸ்தம்பம், சிம்மஸ்தம்பம், இந்திரியஸ்தம்பம், கட்கஸ்தம்பம், கதிஸ்தம்பம், ரூபஸ்தம்பம் முதலியவைகளைச்செய்வது ஸ்தம்பனமெனவும்; வஸ்திராபரண வாகன வனிதாதி வஸ்துக்களை நிசஸ்தானத்தி லிருந்து வரச்செய்வது ஆகருஷ்ணமெனவும்; பூர்வசுகாசரித நிரசனத்மகஞ்செய்த லுச்சாடனமெனவும், பிராணசிநேகரீங்க அன்னியோன்னிய விரோதகரணஞ்செய்தல் வித்துவேஷணமெனவும்; பாதுகாசித்தி, யஞ்சனசித்தி, குளிகாசித்தி, மூலிகாசித்தி, ரசவாதமுதலிய சித்திகளைச்செய்தல் பேதனமெனவும்; அபிசார கன்மஜனித வியாதியாதிகளி லிருந்தகால மிருந்து மிருத்துவரச்செய்வது மாரணமெனவுங்கொள்க.

முன்னர்க்கூறிய சீடர்களுக்கு வதிதீவிரனுகியவொருவன் தாபத்திரயாக்கினிமேலிட்டா லீடணத்திரயத்தைக்கடந்து; எவ்வாரிடத்தும் வழங்கப்படு காவென்பவன்யாவன்? இன்னுலுக்கிப்பவம் வந்தவாறெங்ஙனம்? யாதுகாரணத்தாலகப்படு; என்றாராச்சியுளடயோனுய்த் தனதுகைவிற் றூயமலர்கொண்டுசென்று சற்குரு வினையனெனக்கண்டடைந்து அவாதுசன்னிதியிற் பணிந்தெழுந்து

அன்பாற்றன துபயகரங்களோடுஞ் சிரசேற்குவித்துநின்று காவாரத்துதித்து அநேகவடிவா நின்றுள்ளகுருவே! எனதுபாசநாச மெங்ஙனமெய்துமென இரந்து கேட்டல் மாணாக்கனது செறியாகின்றுள்ள வுபசன்னத்துவ மெனப்படும்.

அங்ஙனம் வினவியமாணாக்கனது பக்குவமுணர்ந் தருளாசிரியன் நீயஞ்சாதே; யாம்விளக்குவதைக் கடைப்பிடிதியென்று தனதபயாஸ்தத்தை யவனதுசிரசில்வைத்துச் சுருதியினாலும், யுத்தியினாலும் அவனுக்கனந்தஜன்மமாகின்றுள்ள அநாத்மபுத்தியை யொருங்கேயொழித்து, தாதான்மியவாக்கியத்தினு வினையமேதன் ரெட்டியறிதற்கரிய தத்துவக்குழாங்களுள் யாதொன்றுமல்லை, பிரஹ்மசொரூபமேநீயென் றேதார்த்தநிலையை விளங்கவுணர்த்துவதே யனதுபதேச மெனப்படுவதாம்.

அவ்வுபதேசமும் உத்தேசம், இலக்கணம், சோதனையெனமூன்றுவகையாம் ஆசிரியர் நீபிரமமென வுத்தேசமெனவும்; அதற்குரிய நிலைகளைச்சொல்ல விலக்கணமெனவும்; அப்பிரமம்நீயெனவிளக்கி யவ்விலக்கனங்களையு மொக்கக்காட்டல் பரிட்சையெனவுங்கொள்க.

அங்ஙனமாய பரம்பொருளை யுணர்ந்தடைதற்குப் பிரமாணங்கள்: பிரத்தியட்சம், அனுமானம், வேதம், உவமானம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், சம்பவம், ஐதிகமெனஎண்வகைப்படும். இதனைமூன்றாஞ்சூத்திரவுரையில் விளக்குதும்.

திருமந்திரம்—ஏழாந்தந்திரம் உஎ-வது சற்குருநெறி.

தாடந் தனிக்குந் தலைவனே சற்குரு
தாடந்து கன்னை யறியத் தரவல்லோன்
றாடந்து தத்துவா தீதத்துச் சார்சிவன்
றாடந்து பாசந் தணிக்கு மவன்சத்தே.

(இ-ள்.) திருவடிதீட்சைபண்ணி ஞானோபதேசஞ்செய்யுந்தலைவனே சற்குருநாதன், சாதனமாகிய திறவுகோலைத்தந்து தன்னைத்தானறியும்படிசெய்த ஆசிரியனது திருவடிகட் கடிமையாகித், தத்துவாதீதமாகிய துரியத்திற்பொருந்தியசிவனைச் சிவத்துக்குணவாக்கிப் பஞ்சமலங்களையுங் கெடுக்கவல்லவனே சீவன்முத்தனாவான்.

பாசத்தை நீக்கிப் பரனோடு தன்னையு
நேசத்து நாடி மலமற நீக்குவோ
ராசற்ற சற்குரு வாவோ ரறிவற்றுப்
பூசற் கிரங்குவோர் போதக் குருவன்றே.

(இ-ள்.) இருவகைப் பற்றுக்களையுமொழித்து, சிவத்தோடு சீடனதறிவை யேகமாகும்படி கிருபாநோக்கம்வைத்துப் பஞ்சமலங்களையுமொருங்கே நாசஞ்செய்யத்தக்கவரே குற்றமற்றசற்குருநாத னெனப்படுவோர், ஞானஞ்சிறிது மில்லாதவர்களாய் வயிறுவளர்த்தற்குத் தன்னைப்பிற ரருளுடையாரென மெச்சுதற்பொருட்டு மானத்தபாஷ்பம்போ லழுதுகாட்டுவோர் ஞானசிரியரல்லவாகும். (எ-று.)

குருவென் பவனை வேதாக மங்கூறும்
பரவின் ஞாகிச் சிவயோகம பாவித்
தொருசிந்தை யின்றி யுயர்பாச நீக்கி
வருநல் குரவன்பால் வைக்கலு மாமே.

(இ-ள்.) ஆருடனல்ல தனுபவியென்னு ஞானசிரியனை வேதாகமங்க ளன் பொருளை யையந்திரிபறவுணர்த்தும் (அங்ஙனமின்றேனும்) பிரமாணத்தச த்தை யுடையோனாகியும் யாதோர்விகற்பசிந்தையுமின்றிச் சிவயோகத்திற்சகத த்தின் சிந்தையுடையோனாகியும் மேலுமேலுமுயர்வதான பஞ்சமலங்களையுங் கெடு த்தவரு மப்பிரபாசஞானிகளிடத்து மன்புவைத்துக் கேட்டலுமாம். (எ-று.)

அசத்தொடு சத்து மசத்சத்து நீங்க
விசைத்திடு பாசப்பற் றீங்கறு மாறே
யசைத்திரு மாயை யணுத்தானு மாங்கே
யிசைத்தானு மொன்றறி விப்போ னிறையே.

(இ-ள்.) அகம்புறமெனச்சொல்லப்பட்ட இருவகைப்பற்றுக்களு மீங் கொழிந்துபோம்படி, சுத்தமசுத்தமாகிய இருமாயையு மணுத்துவமுமில்லாமற் கெடுத்து, அதுபோல; அறிவு, அறியாமை, அறிவறியாமையுமாகிய சிவத்வத் தையு மொழிந்துபோம்படிசொல்லி, ஒப்பற்ற ஏகசைதன்னிடமைக்கியத்தைத் தெரிவிப்போனே குருவாகியசிவமாம். (எ-று.)

ஏறு நெறிபே மலத்தை யெரித்தலா
லீறி லுரையா லிருளை யறுத்தலான்
மாறிற் பசுபாசம் வாட்டலால் வீடுக
கூறு காரனே குருவா மியம்பிலே.

(இ-ள்.) ஐயந்திரிபற்றதனு துபதேசமொழியால், அகச்சமாதியின்கண் கன்மமலத்தை நீறுபடுத்தலாலும், புறச்சமாதியின்கண் மாயையிருளை வேரறுத்த லாலும், வேறெந்த வேதுக்களானுங்கெடாத மூலாஞ்ஞானத்தை ஸ்திரஞானத்தா னசிக்கச்செய்தலாலும், பந்தமோக்ஷங் கற்பிதமாகும்படிசொல்லி புணர்த்துவிக்கு மேலோனே சற்குருநாதனென் சொல்லுமிடத்து. (எ-று.)

மேற்படி தந்திரம் உகூ-வது அசற்குருநெறி.

உணர்வொன் றிலாமூட னுண்மைபோ ராதோன்
கணுவின்றி வேதா கமநெறி காணன்
பணிவொன் றிலாதோன் பரநிந்தை செய்வோன்
அணுவின் குணத்தோ னசற்குரு வாமே.

(இ-ள்.) அறிவு சிறிதுமில்லாத சடனும், முதற்காரண காரியமுதத்தாற் பதிபசுபாசங்களி னுண்மையை யறியாதவனும், துவிதமின்றி வேதாகமங்கள் கூறுமார்க்கத்தைத் தெரியாதவனும், ஞானிகளிடத்தில் வணக்கஞ்சிறிது மில்லா திருப்பவனும், தெய்வநிந்தை செய்பவனும், மற்றுங்கொலைமுதலிய இழிதுணைக் கிளையுடையவனு, மணுசிரியனாகும். (எ-று.)

போதப்பாயிரம்.

ஆமா றறியாதோன் மூட னதிமூடன்
காமாதி நீங்காக் கலதி கலதிகட்
காமா றசத்தறி விப்போ னறிவிலான்
கோமா னலனசத் தாகுங் குரவனே.

(இ-ள்.) சிவபேதங்களளவின்மையின் வேதாகமங்களைவரயப்பக்குவரிடக்குத்தக்கவாறு கூறுவதையறியாதவ னறிவீனன், மிக்கவறிவிலான், காமாதியறு பகைகளையும் விட்டுநீங்காத மூதேவிப் பையல்களுக்குத் தக்கபடி பாசத்துக்குட்பட்டஞானத்தைப் பதிஞானமெனப் போதிப்போ, னுண்மைஞானமில்லாதவன் ஆசிரியனல்லன், தீமையேசெறிந்துள்ள வனாசிரியனேயாகும். (எ-று.)

குருடர்க்குக் கோல்காட்டிச் செல்லுங் குருடர்
மூவரும் பழங்குழி வீழ்வர்கண் முன்பின்
குருடரும் வீழ்வர்கண் முன்பின் னறவே
குருடரும் வீழ்வார் குருடரோ டாகியே.

(இ-ள்.) அந்தகனுக்குக் கோல்கொடுத்து வழிகாட்டிப்போகும்அந்தனுங் கோலைப்பிடித்துச்சென்ற அந்தனுமாகியவிருவரும் வாயிடிந்தபாழ்ங்கிணற்றில் முன்னும்பின்னு முறையாகவிழுவர்கள், பக்கத்தினின்றவர்களொருவருங் கூட விழமாட்டார்கள். (அங்ஙனமின்றி) ஆசிரியக்குருடனு மபக்குவப் பொட்டையனுமாகிட விருவரும், முன்பின்னென்னு முறைபிறழ்ந்து நரகமாகியகுழியில் வீழ்வார்கள் அவர்களைப்பாத்து மற்றைய வபக்குவர்களு மவ்வாறேவிழுவார்கள். (எ-று.)

மனத்தி லெழுந்ததோர் மாயக்கண் ணாடி
நினைப்பி னதனி னிழலையுங் காணார்
வினைப்பயன் போக விளக்கியுங் கொள்ளார்
புறக்கடை பிச்சித்துப் போகின்ற வாறே.

(இ-ள்.) மனத்தின்கணுண்டாகிய சொப்பனமு மாடிநிழலையும்போன்று, சாக்கிரநினைப்பி லறிவாகியதனது சாயையாகிய விவர்த்தத்துவக் குழாங்களைன்னு மாயையையு மறியமாட்டார்கள். பாவிக ளற்பர்களது வாயிரேறுஞ்சென்றிரப்பதுபோன் றநாசிரியரையே யடைவார்கள். இஃதென்னே! (எ-று.)

மன்னு மலமைந்து மாற்றும் வகைபோரான்
றுன்னிய காமாதி தோயுந் தொழினீங்கான்
பின்னிய பொய்யன் பிறப்பிறப் பஞ்சாதான்
அன்னிய னாவ னசற்சிட னாமே.

(இ-ள்.) அனாதிகற்பிதமாகப்பொருந்திய பஞ்சமலங்களையு மொழிக்குவகையினை யாராய்ந்தறியாதவனும், நெருங்கியகாமமுதலிய தீயவிஷயங்களின்மூழ்குந் தொழிலினின்றுநீங்காதவனும், மித்திரபேதப்பொய்யனும்ச் சனனமரணத்திற் கஞ்சாதவனுமிருப்போன் முத்திக்குவேறானவன் சற்சீடனுமாகான். (எ-று.)

தொழிலறி வாளர் சுருதிகண் ணுகப்
பழுதறி யாத பரம குருவை
வழியறி வார்நல் வழியறி வாள
ரழிவறி வார்மற் றைய பல்லா தவரே.

(இ-ள்.) அட்டாங்கயோகத்தி னெறிவந்தவறிவுளோர் ஞானசாத்திரத்தின் கண் பத்தி, சிரத்தையுடையோராய், இயல்பாகவே தம்மாட்டுக்குற்றமில்லாத பரமாசிரியரைவழிபட் டதன்பொருளை யாராய்ந்து தெளிவார்கள், அதனாற் பேரின்பமுத்தியைப் பெறுவார்கள். ஏனையோ ரநாசிரியனு ளரகமார்க்கத்தையே யறிவார்கள். (எ-று.)

ஆசிரியனையடைந்து விண்ணப்பித்தல்

பதைத்தொழிந் தேன்பர மாவுன்னை நாடி
யதைத்தொழிந் தேனினி யாருடன் கூடேன்
சிதைத்தடி யேன்வினை சிந்தனை தீர
வுதைத்திடை யாயுகந் தாண்டரு ளாயே.

(இ-ள்.) எனதுபரமாசிரியரே தாபத்திரயாக்கினியால் வதைபுண்டு அதனீடணைத்திரயத்தை விட்டொழிந்து தேவரீரைத் தேடியலைந்துகண்டதினாற் சகலதுயரங்களு நீங்கினேன்; அடியேனினித் தாய்தந்தைபரையுஞ் சதமென வெண்ணிச் சேரமாட்டே னடியேனதிருவினைகளையு நாசஞ்செய்து எனதுமனோ சங்கற்பமு நாசமாம்படி திருவடியாற்றீண்டி ஆண்டவனே யென்னைவிரும்பி யடிமைகொள்ளவேண்டும். (எ-று.)

உபதேசம்பெறுமுறைமை.

சோதி விசாகந் தொடர்ந்திரு தேளண்டு
வோதிய நாளே யுணர்வது தானென்று
நீதியு ணீர்மை நினைந்தவர்க் கல்லது
வாதியு மேது மறியகி லானே.

(இ-ள்.) சுவாதிநட்சத்திரம், பொருமைபொருந்தியவிருச்சிக, கடகலக்கினங்கள்; திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளியாகிய சுபவாரங்களிலும்; ஞானசிரியனது உபதேசமொழியால் அறிவுவடிவமே தானென்றுணர்ந்து; பின்றன் றலைவனாகிய பிரமத்தினது நிலையையநுபூதியி லுணர்ந்தவர்க்கல்லது, ஏனையவர்க் கெவ்வகையேதுக்களினாலு மறியப்படமாட்டாது. (எ-று.)

சீராரு ஞானத்தி னிச்சை செலச்செல்ல
வாராத காதற் குருபரன் பாலாகச்
சாராத சாதன நான்குந்தன் பாலுற்றே
னோராயு ஞானத்த னுமடி வைகக்கே.

(இ-ள்.) சிறப்புப்பொருந்திய ஞானத்திலாசையானது பற்றப்பற்ற நிறைந்தஅன்பானது சற்குருனதனிடத்திலும், அபக்குவர்க்குப் பொருந்தாத நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமுதலிய நான்கு சாதனங்களைத் தன்னிடத்திற் பொருந்தினேன் ஞானவாராய்ச்சிக்குரியவனு மதனுற்றிருவடிஞானத்தி லவனைவைக்கத்தக்கது. (எ-று.)

உபதேசஞ்செய்யுமுறை.

உணர்ந்த மதிபக் குவர்க்குமே யுணர்த்தி
யிணக்கிப் பராபரத் தெல்லையை விட்டுக்
குணக்கொடு தெற்குத்தர பச்சிமங் கொண்டு
வுணர்த்துமின் னுவுடை யான்றன்னை யுன்னியே.

(இ-ள்.) உணர்த்தக்க அதிதீவிரபக்குவர்க்கே ஞானபோதனைத்தெரிவித்துச், சகலபேதங்களும் பற்றுதலைவிட்டுத்தெளிவுற்றார், கிழக்குத், தெற்கு, வடக்கு, மேற்குமுகங்களி லொன்றிலிருந்துகொண்டு சிவபெருமானைப்பரோட்சமாக நினைந்துருந் துபதேசம்புரியுங்கள். (எ-று.)

இறைபடி தாழ்ந்தை வணக்கமு மெய்திக்
குறையது கூறிக் குணங்கொண்டு போற்றச்
சிறையுட னீபறக் காட்டிச் சிவத்தோ
டறிவுக் கறிவிப்போன் சன்மார்க்கி யாமே.

(இ-ள்.) சற்குருநாதனது திருவடியில்வீழ்ந்து ஐந்துவகைவணக்கமுஞ் செய்து தனது குறைபாட்டைச்சொல்லிப் பின்னாவரது பெருமைகளைப் புகழ்ந்து துதிக்கப் பஞ்சகோசங்களையு மியல்லவென நியதிபண்ணிக்காட்டிச் சீடனதறிவுக்குச் சிவத்தோடபேதந் தெரிவிப்போன் சன்மார்க்ககுருவாகும். (எ-று.)

வேட்கை விடுநெறி வேதாந்த மாதலால்
வாழ்க்கைப் புலன்வழி மாற்றிச்சித் தாந்தத்து
வேட்கை விடுமிக்க வேதாந்தி பாதமே
தாழ்க்குந் தலைவனே சற்சீட னாமே

(இ-ள்.) இருவகைப்பற்றுக்களையு மொருங்கேவிட்டொழியுமார்க்கம் வேதாந்தமாதலால், அப்பற்றுக்களைவிட்டொழிந்து, விட்டபொருளின்மேற் புலன்வழிச் செல்லு மனத்தைத்தடுத்து, அசுத்தசைவம், மார்க்கசைவசித்தாந்தங்களில் விருப்பத்தைவிட்டுவிட்டு, சிரேஷ்டமாகிய சுத்தசைவங், கடுஞ்சுத்தசைவசித்தாந்தியுமாகிய வேதாந்தியின்பாதத்தில் நமஸ்கரித்து அடிமையாகத்தக்கவனே சற்சீடனாகும். (எ-று.)

சற்குணம் வாய்மை தயாவிவே கந்தன்மை
சற்குரு பாதமே சாயைபோ னீங்காமை
சிற்பர ஞானந் தெளியத் தெளிவோர்த
லற்புத மேதோன்றல் ஆகுஞ்சற் சீடனே.

(இ-ள்.) நல்லசத்துவகுணமும், உண்மைபேசுதலும், ஜீவகாருண்ணியமும், நித்தியாநித்தியவிவேகமும், பொறுமையும், உடையவனும் சற்குருபாதமே புணையாகப்பற்றி அவரதுநிழல்போ னீங்காதுநின்று, பிரமஞானத்தை யாராய்ந்து தெளிந் தபரோக்ஷஞானம்பெறுதலு மதன்பின் றடையற்ற வானந்தமுதித்தலு மாகுஞ்சற்சீடனே. (எ-று.)

போதப்பாயிரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மஹாமஹேஶ்வராய நம: ॥

ஸ்ரீ ஶிவஜ்ஞாநபோதாய ॥

ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண ஸச்சிதாநந்த பிரமமே முமுக்ஷுக்கள் உய்யுமாறு ஐக்கிய ஞானத்தை அளிக்க, ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகரென்னும் ஸாதனசதுஷ்டய ஸம்பன்னரான சிஷ்யசிகாமணியைமுன்னிட்டு ஷோடசாந்த ஸ்தானமாகிய திருப்பெருந்துறையில் ஸ்ரீ குருமூர்த்தியாய் எழுந்து உபதேசித்த அத்வைத கிரந்தமாகிய சிவஞானபோதமென்னும் உத்தமோத்தம சாஸ்திரத்திற்கு இத்தமிழ் நாட்டார் எளிதில் அறியுமாறு தமிழ் வியாக்யானம் செய்யப்படுகிறது.

முதல்சூத்திர அவதாரிகை.

* எல்லோருக்கும் தாம் பிரத்யக்ஷமாய்க் காணுமுலகு தானாகவுண்டானதா? வேறு கர்த்தா வுண்டா? உண்டேல், யாவன்? எப்படி கர்த்ருத்துவம் ஸித்திக்கும் என்ற பாவம் ஸஹஜமாய் உண்டாகக்கூடியதல்லவா? அந்த ஸ்திருதிக்கு இவ்வனைத்து ஜகத்துக்கும் ஒரே கர்த்தா. அவன் உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமுமாவான் என்று முதல் சூத்திரம் பிரதிபாதிக்கிறது.

முதல் சூத்திரம்.

ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதித்வாஜ்ஜகத: கார்யதர்ஶநாத் ।
அஸ்திகர்த்தா ஸ ஹ்ருத்வைதத் ஸ்ருஜத்யஸ்மாத் ப்ரபுர்ஹர: ॥

(இ-ள்.) ஜகத:—உலகத்திற்கு, கர்த்தா—கர்த்தாவானவன், அஸ்தி—இருக்கிறான். கஸ்மாத்—ஏனெனில், ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதித்வாத்—ஆண், பெண், அலியென்னும் (ஆதிசப்தத்தினாலே) மற்றுமுள்ள, கார்யதர்ஶநாத்—காரியம் காணப்படுவதால், ஸ:—அந்த ஜகத்காரணன், ஏதத்—இந்த பிரத்யக்ஷ உலகத்தை, ஸ்ருஜதி—சிருஷ்டிக்கிறான். இதிலேயே ரக்ஷணையும் அடக்கம். ஹ்ருத்வா—அழித்தும், என்பதினால் பிறகும் படைக்கிறான் என்பது தெளிவாய்

விளங்குகிறது. (ஆனதால்) படைக்குங் கர்த்தா வொருவனே; படைக்கப்பட்ட வுலகம் பலதடவை படைக்கப்பெற்றன. படைப்போனை ஏகன் எக்கருவியைக்கொண்டு படைத்தானெனிலோ, தனது சதம்சத்தில் உலக ஸாமக்கிரியையாயும், தனது சிதம்சத்தினால் படைப்போனும் ஆகிக்கொண்டான். உலகின்கண் படைக்கும் வஸ்து வேறு, படைப்போன் வேறு என்பதைத்தான் காண்கிறோம். இரண்டும் ஒன்றுக்கே ஸம்பவிக்குமா? இது அஸித்தமாமெனிலோ, அற்றன்று. (நாம் கண்ணாரக் காண்கின்றோம்) ஒரே கர்த்தாதானே உபாதான காரணமாயும், நிமித்தகாரணமாயுமாவதை ஊர்ணநாபி — ஆவது சிலந்திப்பூச்சி, தானே நூலாக ஆகிக்கொண்டும், தனக்கு இருப்பிடத்தைக்கட்டுந் தொழிலாளியாகவும் ஆகிறதை திதர்சனமாகப் பார்க்கின்றோமாதலால், இவ்வரிய சின்ன ஜந்துவுக்கு இருக்கும் திறமை பரமாத்மாவுக்கு இருக்கலாகாதா? அந்தோ! இதென்ன வாச்சரியம். அன்றியும் நியாயமதத்தில் ஆத்மகுணமாகிற ஞானத்திற்கு ஸம்யோகமே உபாதானகாரணமாயும், நிமித்தகாரணமாயும் ஆகும் என்கிறார். ஜடமாகிய ஸம்யோகமே இருவகைக் காரணமும் ஆகுமேயானால் சுத்த சைதன்யமான பரமாத்மாவுக்கு இச்சக்தி வாய்க்காதா? அன்றியும், சுருதியில் உபாதிமூர்த்தாபி ஜாயேய—இந்த பூதங்களாக ஆவேன் என்று இச்சித்தான் என்பதினால் உலகுக்கு உபாதான காரணம் பரமனே என்றுநன்கு ஸித்தித்தது. ஸ்வாரஸ—இப்படிப் படைத்தளித்தழிக்கும் காரணத்தினால், ஸர்வ—ஸர்வ வியாபகனான பரமன், ஹர—ஹரன் என்னும் ஈச்வரத்தன்மையை வஹிக்கிறான், எ-று. ஆதலால், பிரம்மசைதன்யமே மாயாப்பிரதிபிம்ப ஈசுவரத்தன்மையை யடைந்து உலகுக்கு உபாதான காரணமாகவும், நிமித்த காரணமாகவுமாகிறதென இச்சூத்திரம் விளம்பிற்று.

அவதாரிகை.

ஹரனெனச் சொல்லப்படும் கற்பித ஈச்வரத் தன்மையையடைந்த பரமன் தனது கற்பனைக்கிடமான மாயையைத் தன்வசமாய்க்கொண்டு ஜீவர்களுடைய கருமபரிபாகத்திற்கேற்ப வாஸ்தவாபேதமாயும் கற்பனாபேதமாயுமுள்ள சிருஷ்டியைச் செய்தானென இந்த விரண்டாம் சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்

அந்ய: ஸந்வ்யாப்திதோऽநந்ய: கர்தா கர்மாநுஸாரத: |
கரோதி ஸம்ஸ்ருதிம் பும்ஸாமாஜ்ஞயா ஸமவேதயா ||

(இ-ள்.) வ்யாப்தித:—வியாப்தியினாலே, யத்ர யத்ர தூமஸ்தத்ர வஹ்நி: இதி—எங்கு கார்யரூபமான புகையுளதோ, அங்கு காரணரூபமான அக்கினியுளதென்பதுபோல், கார்யமாய பிரபஞ்சத்திற்கு காரணனை சேதனன் உளன் என்னும் வியாப்தியினாலே, அநந்ய:—அதிஷ்டானமான தன்னிற்காணும் ஆரோபித ஜகத்திற்குவேறாகாத கர்தா—கர்த்தாவான பரமன், அந்ய:ஸந்—வேறாய் இருப்பவன் போல் தோன்றிக்கொண்டு, ஸமவேதயா—அபின்னமான, ஆஜ்ஞயா—சக்தியினாலே, பும்ஸாம்—ஜீவர்களுக்கு, கர்மாநுஸாரத:—அவரவர்களுடைய பரிபாககர்மாவையனுசரித்து, ஸம்ஸ்ருதிம்—ஜனனமரணரூபமான சம்ஸாரத்தை, கரோதி—செய்கிறான். எ-று.

ஆனால் சிருஷ்டிக்குமுன் ஜகத்து எப்படியிருந்தது. (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்)—இந்த ஜகத்து சிருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாகவே இருந்தது. ஆவது, அதிஷ்டானமாகவே இருந்தது. ஆரோபிதத்திற்கு அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் முக்காலத்திலும் இருப்புக்கிடமில்லாததினால், த்வைதாத்வைத ஸம்பவ: இதி—இரண்டு என்பதில்லென்ற பயமுண்டாகிறது. மாயாமாத்ரமிதம் த்வைதம்—என்பதால் இந்த இரண்டும் மாயாமாத்திரம் (கல்பனைமாத்திரம்) வாஸ்தவத்திலில்லை. ஜீவத்வம் வத ... ஜ்ஞபம் ரஜ்ஜு ... ஸர்ப்ப ... —ஜீவத்தன்மையும். கயிற்றின் பாம்பின் ஞானம்போல் அறியத் தகுந்தது ஜீவத்தன்மையும் என்றதினால் ஈச்வரத்தன்மையும் என்றது விளங்குகின்றதல்லவா? ஆதலால் அதிஷ்டானத்தினால் அனன்யனும், ஆரோபிதத்துக்கன்யமாயும் ஆனானென்றே இரண்டாஞ் சூத்திரம் பிரதிபாதித்தது.

தேஹேந்த்ரிய அந்தக்கரணாதி வியதிரிக்தமான ஆத்மாவுள ...ரம், அவ்வாறமா அதிஸூக்ஷ்மமாதலால் அனுபவவேத்யமன்றி பாஹ்ய த்ருஷ்டிக்குக் காணப்படாதவனும், அதனாலேயே

அணுவென சுருதியில் பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனாயும், அவஸ்தா [illegible]ஸாக்ஷியாயும் இருக்கிறானென்றும் இச்சூத்திரம் உரைக்கின்றது.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

[illegible] ஸர்வ[illegible]ஸர்வ[illegible] [illegible]ஸாக்ஷிரூபோ [illegible] ।

[illegible] ஸர்வ[illegible]ஸர்வ[illegible] [illegible] ।

(இ-ள்.) நேதிநேதி:—இதுவல்ல, இதுவல்லவென்று தேஹேந்திரியா[illegible]ந்தக்கரணங்களை நீக்கினதாலும், [illegible] ஸர்வ[illegible]—சரீராதிகளில் எனதெனப்பாவிக்கும் ஆதிக்கத்தை யுடையதாலும், ஸாக்ஷிரூபா[illegible]—இந்திரியங்கள் ஒடுங்கி மனமாத்திரத்தின் சேஷ்டையிலும், சாக்ஷியாய் அறிகின்றதாலும, ஸுப்தே—ஸுஷுப்தியில், [illegible]—ஸகதுக்காதி விஷயத்தை அடைவிக்கும் ஸாதனமான மனதில்லாதபோதும் ஸுகமாயிருந்தேனென்றும், அதையன்றி வேறொன்றும் அறிந்திலேனென்பதாலும், [illegible]—ஜாக்கிரதாவஸ்தையில், ஸர்வ[illegible]—ஸர்வவிஷயங்களையும் அறியும் தன்மையிருப்பதாலும், [illegible]—சரீரத்தில், [illegible]—சாக்ஷிமாத்திரமான ஆத்மா அணுவாக [illegible]—இருக்கிறான். எ-று. [illegible]ணீயாந் [illegible] — அணுவைக்காட்டிலும் சிறியதாயும், பெரியதைக்காட்டிலு மிகப்பெரியதாயும் ஆத்மா உளனெனச் சுருதி அறைகிறது. நேதி நேதி—இதுவல்ல, இதுவல்லவென [illegible]ப்ரபஞ்சமான ஜகதாதியையும், காரணப்பிரபஞ்சமான அவித்யாதியையும் [illegible] ஸர்வாதிஷ்டானமான ஆத்மாமட்டுமே மிஞ்சினதாகவுந்தவ் [illegible], பாஹ்யாதிகளான கிருஹக்ஷேத்திர ஆராமாதிகளைகுறித்து மமதாகாரமும், அதைக்காட்டிலும் தாரபுத்திராதிகளிடத்தில் மமதாபிமானமும், அதைக்காட்டிலும் தேஹத்தினிடத்தில் அஹங்காராபிமானமும், ரோகாதிகள் வருமிடத்து என் உடம்பு அனுகூலமில்லையென்றும் வியவஹரித்தலாலும், ஸுஷுப்தியில் உடம்பிருந்தும் அதையறியாமல் ஆனந்தமாயிருத்தலாலும், [illegible] வாக்யத்தினாலே உடம்பு ஆத்மாவன்று. இந்திரியங்கள் ஆத்மாவாமென சொல்லுமிடத்து என்கண் உபாதியடைந்தது, என்பதால் மமதைக்கு விஷயமான இந்திரியம் ஆத்மாவாகா.

நுன்றின் விஷயம் ஒன்றறியாததினாலும், ஸ்வப்னத்தில் இந்திரிய ஞானமில்லாததினாலும் ஆத்மாவாகா. ஆனால் இந்திரிய ஞானவிஷயங்களை ஸமுதாயமாயறியும் மனது ஆத்மாவாகலாமேயெனின், ஸுஷுப்தியில் மனம் ஒடுங்கித் தன்ஸ்வரூபமான சங்கற்பாதிகளை இழத்தலால் ஆத்மாவன்று என்பது ஸித்தம், ஸுஷுப்தியில் விளங்கா அக்ஞானமே ஆத்மாவெனின், ஆத்மா அக்ஞானன்றே. அறியாமையை ஸ்வரூபமாகவுடைய அக்ஞானம் ஆத்மாவாகுமா? இருட்டிற்கு பிரகாசம் எங்குளது? ஆதலால் மூன்றவத்தைக்கும் சேதனனே ஆத்மாவென இச்சூத்திரம் உணர்த்திற்று.

அவதாரிகை.

அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷியாகிய கூடஸ்தாத்மா அந்தக்கரண விசிஷ்டத்வத்தை அடைந்து, அவ்வந்தக்கரண தர்மத்தையே அவித்யாமலபந்தத்தால் தனதெனப்பாவித்து ஸ்வதந்திரமான தான் துஷ்டமந்திரியின் ஸங்கத்தையடைந்த அரசனைப்போல் பாதந்திரமடைந்து ஜனனமரணமில்லாததன்னை. அதையுடையது போலாக்கிப் பஞ்சாவஸ்தையிலும் உழலுகின்றனென இச்சூத்திரம்விளம்புகிறது.

நான்காம் சூத்திரம்.

ஆத்மாந்த:கரணாதந்யோப்யந்விதோ மந்த்ரிவந்ந்ருப: |
அவஸ்தாபஞ்சகஸ்தஸ்ய மலருத்தத்ருக்க்ரிய: ||

(இள்.) ஸ்த:—அந்தக்கரண விசிஷ்ட ஆத்மா ஆவது (பிரமாதா) அந்த:கரணாத்—அந்தக்கரணத்தினின்றும், அந்யோபி—வேறாயினும், மந்த்ரிவந்ந்ருப:—மந்திரியும் அரசனும்போல, அந்விதஸ்து—சேர்ந்தனுக்கொண்டும், மலருத்தத்ருக்க்ரிய:—ஆணவாதி மலத்தினால் தடுக்கப்பட்ட ஞானகார்யத்தை யுடையவனாகவும், அவஸ்தாபஞ்சகஸ்த:—ஜாக்ராதி ஐந்தவஸ்தையிலுமிருப்பவனாகவும், ஸ்யாத்—ஆவான். எ-று. ஆத்மா அந்தக்கரண பிரதிபிம்பனுப் விசிஷ்டத்தன்மையை யடைந்து, அந்தக்கரண தர்மமாகிய ஸுகதுக்காதிகளைத் தனதென வரோபித்துக்கொண்டு நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவனும், ஸ்வதந்திரமுடையவனுமான அரசன் துஷ்டமந்திரியின் சங்கத்தையடைந்து அவன் குணத்தையே தனதாய்க்கொண்டு, அம்மந்

திரியினுடைய சேர்க்கைகளைத் தானுமனுபவிக்கின்றவன் போல் வாதி ருள். ஸம்ஸர்க்கித்தமாய் ஞானாகாரமான ஆத்மா அவித்யாத் தன ஸம்பந்தத்தில் ஜனனமரணாதி பந்தத்தை யடைந்தவன் போல. ஆகிறான் ஆதலால் ஸ்வதஃ— ஆத்மாவுக்கு பந்தமில்லை ஆரோபத் தினாலேயே பந்தியாகிறானென்று இந்தச் சூத்திரம் விளக்கிறது.

அவதாரிகை.

விசேஷணமா மந்தகரண ஸம்பந்தத்தையடைந்த விசிஷ்டனான ஜீவன். கூடஸ்தனான அதிஷ்டான சைதன்யத்தினாலேயே இந்திரிய வாயிலாக விஷயங்களை யறிகிறானென்றும், விசேஷணாம்சம் உள் ளமையில பந்தனென்று ஸாக்ஷியினால் அறியப்பட்டவனென்றும், ஸாக்ஷியின ஸந்நிதானத்தில் காந்தத்தின்முன் இரும்புபோலச் சேஷ்டிக்கிறானென்றும், விசிஷ்டாம்ச மாத்திரமாய் விசேஷணமசமில் லாதபோதோ தான் கூடஸ்தனாய் ஆவானென்றும் இசசூத்திரம் திட மாய்க் கூறுகின்றது.

ஐந்தாம் சூத்திரம்.

[illegible] ।
[illegible] ॥

(இ-ள்) சக்ஷுராதீனி—கண் முதலான இந்திரியங்கள், ரூபாதீன்—ரூபாதி விஷயங்களை, யம்—அந்தக்கரண விசிஷ்டசேதனனை ப்ரமா ணாதினாலே, விதந்தி—அறிகின்றன. ஸோபி—அந்த ஜீவனும், [illegible]—விசேஷாம்சத்தோடு கூடினதாகையால், ந—அறிகிறதில்லை [illegible]—ஜகத்தை, [illegible]—செரிப்பவன் ஆவது, ஸூரி யன் தானும்பிரகாசித்துக்கொண்டு உலகத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவ துபோல் தானும் ஸ்வஸ்வரூபமாயிருந்துகொண்டு உலகத்தையும்பிர காசப்படுத்துவதுபோல தானும் ஸ்வஸ்வரூபமாயிருந்துகொண்டு தன்னையடுத்த அந்தக்கரண இந்திரிய விஷயாதிகளை பிரகாசப்படுத் துவதான கூடஸ்தனான ஸாக்ஷிசைதன்யத்தினாலே, [illegible]—தான் டப்பட்டு அறிகிறான் [illegible]—அந்த அந்தக்கரணத்தினாலே, [illegible]— ஸாக்ஷி சைதன்யமானது, [illegible]—விகாரியாவனெனில், ந—இல்லை (விகாரியாகமாட்டான்) ஸ:—அந்தக் கூடஸ்தன், தம்—அந்த அந்தக்கரண விசிஷ்டனை, [illegible]—காந்தமானது, [illegible]

[illegible]—தன்னுடைய சக்தியினால், அயோவத்—இரும்பினைச்சேஷ்டிக்கச்செய்வதுபோல, சேஷ்டிக்கச்செய்கின்றான். எ-று. ஆதலால் விசேஷ்டாம்சமே கூடஸ்தனென்றும், நித்யமுக்தனென்றும், விசேஷாம்சமே அவித்தையென்றும் பந்தமென்றும், நாசமுடைத்தென்றும் இச்சூத்திரம் கூறிற்று.

அவதாரிகை.

இந்த ஜீவஸாக்ஷியாகிற ஆத்மா காணக்கூடியவனா? காணக்கூடாதவனா? காணும்பொருளானால் ஜடமாகும். காணாப்பொருளானால் அஸத்தாகும். எனில், ஆத்மா காணும் ஜகத்துமல்ல; காணாச்சூன்யமுமல்ல. ஸச்சிதானந்த அதிஷ்டானமே ஆகுமென இச்சூத்திரம் தெரிவிக்கின்றது.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

அத்ருஶ்யம் [illegible] த்ருஶ்யம் [illegible] |
ஸம்வேத்ய [illegible] விதுர்புதா: ||

(இ-ள்.) [illegible]—பிரபஞ்சைதன்யத்தினுடைய (ஆவது) கூடஸ்தசைதன்யத்தினுடைய, [illegible]—வடிவானது, அத்ருஶ்யம்—காணக்கூடாததானால், [illegible]—முயற்கொம்புபோல் இல்லாததாகும், த்ருஶ்யம்—காணப்படுமெனின், ஜடம்—அறியாமையையுடைய ஜகத்தாகும். [illegible]—அந்த இருசிபத்துக்குவேறான ஸச்சிதானந்தமாகவே, [illegible]—அறியத்தகுந்ததென, [illegible]—விவேகிகள், விதுர்:—அறிகிறார்கள், எ-று. த்ரிகாலத்திலும் பாதிக்கப்படாதததுவோ, அதுவே பிரகாசமானது: நித்யமாயும், பிரகாசமாயுமுளதே. அறிகப்பிரியத்துக்கு விஷயமானது இரிசியமான ஜகத்து ஸதம்சமாய்த் தோன்றினும் பிரளயத்தில் நாசமடைதலாலும், உத்பத்திக்குமுன் இல்லாததினாலும், மத்தியில் மாத்திரம் தோன்றுவதாலும் ஸத்தல்ல, சித்தல்லவென்பது எல்லோருமே ஸர்வஸாதாரணமாய் அறிந்ததே ஒருகாலத்தில் பிரியமுள்ளது மற்றொரு காலத்தில் பிரியமில்லாமற் போவதால் பிரமாநந்தமல்ல அதனால் இரிசியத்திற்கு வேறுபென்றும், ஸுஷுப்தியில் அனுபவித்த சுகத்தில் ப்ரீதியும், அறியாமையில் அப்ரீதியும் எல்லோர்க்கும் உளதே. ஆதலால், இரிசி

பந்தர்க்கும், துன்பமான வறியாமைக்கும் வேறென்றும், ஸச்சிதா னந்த லக்ஷணமுடையதென்றும் ஆத்மாவை விளக்கிற்று இச்சூத் திரம்.

அவதாரிகை.

அப்ரகாசமான பிரபஞ்சம் முக்திபடையாது, பிரகாசமான ஆத்மா நித்யமுக்தனாதலால், பந்தமுக்தி யாவர்க்காகுமெனிலோ, தேகாத்மபாவம் உள்ளவரையில் ஜீவன் பந்தனாகிறானென்றும், ஜட மாயிருக்கிறது போலவென்றும், கூடஸ்த சைதன்யமே தானெ னும் பாவமுள்ளபோது முக்தனென்றும், சுத்தசேதனனாவானென் றும், ஜீவனுடைய அஞ்ஞானதி ஏழவத்தைகளில் ஸித்தாமவத்தை யில் ஜடசேதன பிரண்டையு மறிவதால் அவனே முக்தனென்றும், அவனே பத்வைத ஸ்வரூபத்தை படைவனென்றுமிந்த ஏழாஞ் சூத்திரம் விளம்புகின்றது.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

ஜாட்யம் ஸவிதரி நைதே ந விதுஷீ உபே மிதஃ ।
ஏவம் விதிவிதியோர்வேத்தா யஃ ஸ ஆத்மா தயோஃ வ்யதிரிக்தஃ ॥

(இ-ள்.) ஜட்க—அப்ரகாசமான பிரபஞ்சம், ஸவிதரி—பிரகாச மான சுத்தசேதனத்தின்முன் (கூடஸ்தன்முன்) ந—இல்லை. தே —அந்த, உபே—ஜடசேதனமிரண்டும், மிதஃ—ஒன்றுக்கொன்று, நவிதுஃ—அறிந்துகொள்ளுகிறதில்லை. ஏவம் விதிவிதியோஃ—ஜட சேதனங்களான பிரபஞ்ச கூடஸ்தர்களை, வேத்தா—அறிந்தவன், ய —எவனோ, ஸஃ—அந்த, ஆத்மா—ஆத்மாவானவன்(ஜீவன்), தயோஃ —அவ்விரண்டிற்கும், வ்யதிரிக்தஃ—வேறானவன், எ-று. கூடஸ்தாத் மா நித்யமுத்தன். அதனால் (சிவனெனும்) மங்களகரனெனப்படுகின் றவனும் பிரகாசமுடையவன்—சகத்து அப்ரகாசமுடையது. சூரி யன்முன் இருள் நில்லாததுபோல் சித்தின்முன் ஜடப்ரபஞ்சம் நில் லாது. சித்தைக்காட்டிலு மன்னியமில்லாததால், சித்தன்றி ஜடமே யில்லையல்லவா? ஆனால் ஜடமானதென சித்தெப்படி யறியக் கூடும்? அறியவாகா பிரமாதா தன்னுடைய ஸித்தவஸ்தையாகிற அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தில் தான் ஜடமல்லவென்றும், சித்தே தானென்றும் அறிவதால் அவனுக்கே பந்தநிவ்ருத்தி ஸுகப்ராப்தி யாகிய மோக்ஷமென்று இச்சூத்திரம் கூறியவாறு காண்க.

அவதாரிகை.

தேகாத்மபாவத்தில் பந்தப்பட்ட ஜீவன் எப்படி முக்தியடைவன் எனச் சங்கையுறாதேல், ஸத்குரு கடாக்ஷத்தாலும், மஹாவாக்ய உபதேசத்தாலும் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைகிறானென இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

எட்டாம் சூத்திரம்.

ஊஷித்வா ஸஹ வ்யாதைஸ்த்வம் ந வேத்ஸீதி போதித:|
த்யக்த்வைதாந் குருணாநந்ய: க்ருதீ ப்ராப்நோதி தத்பதம் ||

(இ-ள்.) க்ருதீ—அநேககோடி ஜன்மார்ஜித புண்ணியமுடைய பாக்யவான், குருணா=பரமேசுவரனை ஸத்குருவினால், ஸஹ வ்யாதைஸ்ஸஹ = புறக்காரணங்களான வேடர்களோடுகூட, ஊஷித்வா—சேர்ந்திருந்து, த்வம்=உன்னை, ந வேத்ஸி=உன்னுடைய நிஜரூபத்தை நீ சிவமென்று அறிந்தாயில்லை, இதி=என்று, போதித:=உபதேசிக்கப்பட்டவனைக்கொண்டு, ஏதாந்=இவ்விதரிய வேடர்களை, த்யக்த்வா=குருகிருபையால்விட்டு, அநந்ய:=பிரம்ஹாபின்னனாய், தத்பதம்=தத்பதயான ஸ்வரூபஸ்திதியை, ப்ராப்நோதி=அடைகின்றான். எ-று.

ஸஞ்சிதம் ஜந்மநாநேகே ஸத்கர்மாஜாயதே ததா |
தஸ்யாஸ்ய ஸம்ஸாரிண: ஸ்ரீ த்ருஷ்டி ப்ராதிவஸ்யை மோக்ஷணம் ||

அநேக ஜன்மத்தில் ஸத்கருமங்களைச்செய்து புண்ணிய மிகுதியாகிய நிஷ்காமியத்தால் அச்சுருதவானுக்குக் கடைசி ஜன்மம் ஆகவினால் மோக்ஷேச்சையுண்டாகும். அப்பொழுது ஈச்வரனை பூரணதயையினால் ஸ்ரீ குருமூர்த்தியாய் வர அவரையடைந்து சேவித்து அவர் உபதேசத்தினால் பந்தநிவிருத்தியாகி மோக்ஷத்தை யடைகின்றான்.

ஏவம் ஸம்ஸாரதோ பீதம் ஜநாப்யூஹாதி தேஹிநம் |
தத்ப்ரஹ்ம தாநவாரோணை காருண்யாத் ப்ரபு: ||

இப்படி ஸம்ஸாரத்தினின்று பயமடைந்த அதிகாரியை அவன் யோக்யதைகளை அநுஸரித்து ஈச்வரன் அனுக்கிரக பூர்வமான கடாக்ஷத்தினாலே அனுக்கிரஹிக்கிறார். [illegible] — ஆசார்யனையுடைய புருஷன் தன் களங்கமற்ற ஸ்வரூபத்தை அறிகிறான். [illegible] — அந்த ஸ்வரூபஞான ஸாக்ஷாத்காரத்தின் பொருட்டு சிஷ்யன்தையில் லயித்தையுடையவனும் பிரமநிஷ்டனுமான ஸத்குருவை அடையவேண்டும். [illegible] — அந்த சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய இந்த அத்வைதமான இந்த ஆத்மா கிழத்தனமில்லாதவனும், அம்ருதமயமாயும், பயமில்லாதவனும் இருக்கிறான். [illegible] — சிஷ்யன் பிர்ம்மத்தையறிந்த மட்டிலேயே பிர்மமாகவேயாகிறான். [illegible] — அது நீயாயிருக்கிறாய் நீ அதுவாயிருக்கிறாய் நீ பிர்மமாயிருக்கிறாயென்கிற மகாவாக்கிய லக்ஷணத்தினாலே குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டு தன்னுடைய ஸாக்ஷாத்காரத்தைத் தானேயடைகின்றான் என்று இச்சூத்திரம் கூறிற்று.

ஆசாரியனால் சொரூப சித்தியை உபதேசிக்கப்பெற்ற சிஷ்யன் [illegible] விபரீதமன்றியில் திடமாயிருக்கும் மார்க்கத்திற்கு உபாயம் [illegible]த்திரம் கூறுகின்றது.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

[illegible] ।

[illegible] ॥

(இ-ள்.) [illegible]—நல்ல புத்தியுள்ளவன், [illegible]—அஞ்ஞானத்தினால் அறியப்படாத ஸ்வரூபத்தை ஐக்யவிருத்தியாகிய ஞானக்கண்ணினால், [illegible]—ஆத்மாவாகிய தன்னிடத்தில், [illegible]—ஸச்சிதானந்த கனத்தை, [illegible]—அகம்பமாயறிந்து, [illegible]

க்ஷா — கானல் ஜலம்போன்ற பிரமமாகிற (பொய்ப்பொருளாகிய) த்யாஸம்—என்பதை (ஆரோபிதத்தை), த்யக்த்வா—விட்டு, ஸர்வ ஸாக்ஷிம் ஶிவஸ்வரூபம்—கூடஸ்தாத்மாவாகிய சிவஸ்வரூபத்தை, ஜ்ஞாத்வா—அடைந்து, ஸர்வஸாக்ஷிம்—ஐந்துகோசத்திலும் பிரகாசியா நின்று நாசமில்லாத (ஸ்வரூபத்தை), த்யாயேத—நிதித்யாஸனஞ் செய்யவேண்டும். எ-று. ஸ்ரீ ஸத்குருவிடம் சிரவணஞ்செய்து தனது யுக்தியினாலும், சாஸ்திரயுக்தியினாலும் மனனஞ்செய்து, பாதியென்கிற ஆவரணம்ச முற்றுமொழிய நானே பிர்மமென நிதித்யாசனஞ் செய்வதே திடஞானத்திற் குபாயமென இச்சூத்திரங் கூறிற்று.

ஸம்ஸாரகாரணம் மாயா ஸதா ஸத்விலக்ஷணா |
ப்ரதீதிமாத்ரஸத்பாவா தஸ்யா நைவ ப்ரமாணத: ||

ஸம்ஸார காரணம் மாயை. அவள் எப்பொழுதும் ஸத்துக்கு விலக்ஷணமானவள். அவளிருப்புத்தன்மை தோற்றமாத்திரமே யன்றி வாஸ்தவத்தில் இல்லவேயில்லை என்றும்'

ஸங்கோசவிகாஸாத்மக மோஹமாயாவிலாஸாத்மக |
ஸமஸ்தாவித்யாப்ரபஞ்ச பாவ: ||

சுருங்குதல், விரிதல் மகாமாயாவிலாஸமே ஸமஸ்த அவித்யா பிரபஞ்சத் தோற்றத்திற்கு ஹேது, வாஸ்தவத்தில் கொஞ்சமேனு மில்லை என்று மனனஞ்செபது நபாதி என்கிற ஆவரணாம்சம் முற்றிலுமொழிய நானே பிர்மமென நிதித்யாஸனத்தி லிருத்தல் வேண்டும் எனவும், நிதித்யாஸனமே திடஞானத்திற்கு உபாயமெனவும் இச்சூத்திரம் உரைத்தது.

அவதாரிகை.

இப்படி ஸ்வரூப ஸித்தியை அடைந்த ஜீவன்முக்தனுடைய ஸ்திதியை இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

பத்தாஞ் சூத்திரம்

ஶிவேநைக்யம் ஸ்வதஸ்ஸித்தம் ததைவாஸ்ய ப்ரவ்ருத்தய: |
தேஹாத்ய ஸம்ஸ்ருதே: ஸர்வத்ராநுத்ராவஸ்ருதிர்ந ஹி ||

(வி-ம்.) [illegible]— ஞானவிருத்தியினால் ஸ்வரூப ஸித்தியை யடைந்தவன், [illegible]— கூடஸ்த சைதன்யத்தோடு, [illegible]— [illegible]த்தை (அதாவது ஏகத்வத்தை), கத:— அடைந்தவனுக்கொண்டும், [illegible] [illegible]க:— தனது விசேஷணம்சமான அந்தக்கரணத்தின் தர்மத்தை முற்றிலும் ஒழித்து கூடஸ்த சேதனத்தின் ஆதினமாகிற ப்ரகாசா விருத்தியினை யுடையனுக்கொண்டும், [illegible] [illegible]— மஹமாயை முதலியவைகளாலே பற்றப்படாதவனுக்கொண்டும், [illegible]— அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்கார ஸித்தியை யுடையவனாக, பவதி— ஆகிறான். எ-று.

யஸ்மிந்ஸர்வாணி பூதாந்யாத்மைவா பூத்விஜாநத: ।
தத்ர கோ மோஹ: க: சோக: ஏகத்வமநுபச்யத: ॥

எவ்விடத்திலெல்லா பூதங்களு மாத்மாவாகவே ஆனதென்றறிந்தவனுக்கொண்டு ஒன்றாய்க் காண்கின்றானோ, அவனுக்கங்கு அறிவின்மையேது, துக்கமேது. யதோதகே சுத்தே சுத்தமாஸிக்தம் தாத்ருகேவ பவதி— சுத்த ஜலத்தில் சுத்தஜலம் சேர்ந்தாற்போல் சச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய கூடஸ்த சைதன்யத்தில் பாகத்பாக லக்ஷணையினால் ஸச்சிதானந்த லக்ஷணமுடைய விசிஷ்ட சேதனத்தைக்யமாகும்.

யதா ஜலே ஜலம் க்ஷிப்தம் க்ஷீரே க்ஷீரம் க்ருதே க்ருதம் ।
அவிசேஷோ பவேத்தத்வஜ்ஜீவாத்மபரமாத்மநோ: ॥

ஜலத்தில் ஜலமும், பாலில் பாலும், நெய்யில் நெய்யும் எப்படி வேறுபடாதோ, அப்படியே ஜீவாத்மா பரமாத்மாக்களுக்கு வேற்றுமை யின்மையாகிறது.

[illegible] [illegible] ஸஞ்சிதஸ்ய சேஷம் ஜ்ஞாநேந தஹ்யதே ।
[illegible] [illegible] [illegible] ॥

அப்படி ஜீவன்முக்தியடைந்த மஹானுக்கு ப்ராரப்த கர்மமட்டும் அநுபவிப்பதினாலேயே நாசமடையும், மற்றவை ஸஞ்சிதம் ஞானத்தால் தஹிக்கப்படும் ஆகாமியம், புண்ணியகர்மா பூஜிக்கின்ற

[illegible] பாவகர்மா நுஷிக்கின்றவனையும் அடையும். ஆதலால் ஸ்வரூப வைபவமடைந்த ஜீவன்முக்தனுக்கு எவ்வித கர்மமும் துக்க [illegible]மும் ஒட்டாது என்று இந்த சூத்திரம் பகர்ந்தது.

அவதாரிகை.

ஜீவன்முக்த தசையைத் தெளிவுறவுரைத்து அம்முக்தனிடத்துட் அநுபவித்தே நசிக்கக்கூடிய பிராரப்த விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போதும் ஸ்வாநுபூதியில் குலையாதிருக்குமாறு இச்சூத்திர முணர்த்துகிறது.

பதினோராஞ் சூத்திரம்.

𑌦𑍃𑌶𑍋𑌰𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾 𑌶𑌿𑌵𑌃 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑍇 ॥

(இ-ள்.) 𑌦𑍃𑌶𑍋𑌃 — கண்களுக்கு, 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾 — காணுந் தன்மையைக் காட்டிக்கொடுத்தவன், 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 — பிரமாதிரு சைதன்யமே, 𑌤𑌸𑍍𑌯 — அந்த பிரமாதாவுக்கு, 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌤𑌾 — ஸர்வத்தையும் காட்டுகிற கூடஸ்த சேதனனே, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 — ஆகையினாலே, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑍇 — ஸர்வஞானத்தையும் அளித்து உபகரிப்பவனான, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 — அந்த கூடஸ்தனிடத்தில், 𑌪𑌰𑌾𑌂 — மேன்மையான, 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 — ஐக்யத்தை, (𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 — தன்னுடைய ஸ்வரூபானுஸந்தானமே பக்தியெனப்படுவதால்) அப்பேர்ப்பட்ட ஐக்யமான பக்தியை, 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 — செய்யவேணும், எ-று. ஆதலால் பிராரப்தவசத்தால் விஷயங்கள் தோன்றினும் விஷயத்தையும், விஷயத்தையறியு மந்தக்கரண சேதனத்தையும் அதிஷ்டான சேதனத்திற்கு அன்யமில்லையென்றும், அவ்வதிஷ்டான சேதனனே நானென்றும் திடபாவம் செய்யவேண்டுமென விச்சூத்திர முணர்த்திற்று.

அவதாரிகை.

முன் பதினொரு சூத்திரத்தில் சொன்னவற்றையே சுருக்கி ஞானத்தால் மோக்ஷத்தைப் பெறுமுபாயமும் ஞானஸாதனத்தையும் கூறுகின்றது.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

முக்த்யை ப்ராப்ய ஸதஸ்தேஷாம் பஜேத்வேஷம் ஸிவாலயம் |
ஏவம் வித்யாச்சிவஜ்ஞாநபோதே ஸைவார்த்தநிர்ணயம் ||

(ப-ரை.) முக்த்யை—முத்தியின்பொருட்டு, ஸத:—ஸ்வாநுபூதியடைந்த ஸத்துக்களை. ப்ராப்ய—அடைந்து. தேஷாம்—அவர்களுடைய. வேஷம்—உடையுடை பாவனையையும், ஸிவாலயம்—அவர்கள் உபதேசித்ததினால் அடைவிக்கும் ஜீவன்முக்தியையும், பஜேத—அடைவன். ஏவம்—இந்தப்படி, ஸிவஜ்ஞாநபோதே—சிவஞானபோதமென்னும் இந்த அத்வைத கிரந்தத்தில், ஸைவார்த்தநிர்ணயம்—மோக்ஷமாகிற வஸ்து தத்துவநிர்ணயத்தை, வித்யாத்—அறியக்கடவன். எ-று. ஜிக்ஞாஸுவானவன் சமதமாதி ஸாதனத்தை யடைந்து தலையிற்றீப்பற்றினவன்போல் தாபத்ரயாக்கினிக்குப் பயந்து, ஸ்ரீ குருநாதனென்னும் கங்கையையடைந்து அவனுபதேசமென்கிற பிரவாஹத்தில் மூழ்கி, மோக்ஷமென்னும் ஆனந்தத்தினால் உள்ளும் புறமும குளிர்ந்தவனாய் ஆவானென இவ்வத்வைத சிந்தாமணியான சிவஞானபோதமெனும் அரியநூல் நன்கு விளக்கிற்று.

சிவஞானபோத வியாக்யானம் முற்றிற்று.

இந்த ஸம்ஸ்கிருத ஸூத்திரத்திற்கு திருவையாற்றிலிருக்கும் லக்ஷ்மணாசாரியாரால் இவ்வுரை யியற்றியது.

கலி விருத்தம்,

எந்தை வேதவடி வெனும்லக்ஷ்மணானந்தம்
அந்த வேதாந்தத்தின்றே வாகமக்
தந்தனனுரை சார்ந்தவர் யாவரும்
பெந்த நீங்கிப் பிரம்மானந்த மெய்தவே.

சிவமயம்.

ஸ்ரீ சிவஞானபோத மூலமும் வேதாந்த தீபிகை யென்னு முரையும்.

முதற்சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

பரசிவம் பிரமமென்னு மொப்பற்ற வேகசைதன்னிய வியாபகத்திற் சகசீவபரமென்னுங் கற்பனை (அத்தியாரோப அபவாத) கிரமமாகச் சீவர்கள் தங்கள் சஞ்சிதமுதலிய மூன்று வினைகளால் முறையே சிருட்டி, திதி, சங் காரத்தை யடைந்து திரிகாலத்துப் பஞ்சமலங்கள் நீங்கப்பெறாமையின் மீளவு முண்டாம். இவற்றிற்குச் சிவன் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமாமென் றறிஞர் கூறுவரென, இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

முதற்சூத்திரம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
றோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துளதா
மந்த மாதி யென்மனார் புலவர்.

(இதன்பொருள்) அவன் அவள் அது எனும் அவை (ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாயும் சசாதி விசாதி சுவகத பேதமற்றதாயும், காரண காரிய மில்லாத தாயு மிருக்கின்ற பிரம்ம பூரணத்திற் கற்பிதமாக) அவனவளென்று சுட்டப் பட்ட உயர்திணையும், அதுவென்று சுட்டப்பட்ட அஃறிணையுமாகிய இரு கூற்றுப் பிரபஞ்சம், மூவினைமையின்—காமவெகுளி மயக்கங்களா லுண்டாம் ஆகாமிய முதலிய மூன்று வினைகளின் காலபாகத்தால், தோற்றிய திதியே யொடுங்கி—முதற்கடவுளினது பஞ்சகிர்த்தியங்களி லுற்பத்தியான கிரமமாகவே லயத்தையடைந்து, மலத்துளதாம்—திரிகாலத்து மலதோடம் நீங்கப் பெறாத சீவர் அவை நீங்குமளவும் மீளவுமுண்டாம், அந்தமாதி யென்மனார் புலவர்—(பிரபஞ்சமெல்லாங் கானனீராதிபோற் கற்பிதமாகப் பிரம்மத்திற் றோன்றி லயமாதலின் அவற்றிற்குப் பிரம்மம் காரணமாம். காரணத்தை யின்றிக் காரியமின்மையின்) இவற்றை விவர்த்த உபாதான காரணமாமென் றறிவாலுணர்ந்த சத்துக்கள் கூறுப என்றவாறு.

[illegible] குற்றமுமில்லை [illegible] அஞ்ஞான சந்தேக விபரீத மென்பார், [illegible] நாந்தாமுன் செய்தவினை [illegible] அவித்தியா சம்பந்த [illegible] முத்திபெறுமளவும் தனுகரணபுவனபோகங் [illegible] குறிப்பித்துப் [illegible] மென்பார், தோற்றிய [illegible].

[illegible] சத்காரியவாதம் [illegible] பிரபஞ்சத்தித் [illegible] மிருக்கின்ற தென்பார் [illegible] சம்பந்தமென்பார் [illegible].

“[illegible]” என்னும் விற்பத்தியால் [illegible] உபாதானமென்பதனையே தெரிவிக்கின்றது. அது [illegible] இவ்வாறு கொள்ளாக்கால், [illegible] அதுவே [illegible] மென்பது தோன்ற [illegible] “சத்காரிய [illegible] முதலாக [illegible]” என்றும், “உலகம் [illegible]” என்று சிவஞானசுவாமிகளும், உரைத்தமை காண்க.

[illegible] சிவாசாரியாரும் தமதுரையில் இவ்வாறு [illegible] சத்தியாயிலாக [illegible] உபாதானமாகப் பிரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி [illegible] செய்கின்றான்; அங்ஙனமே தேவி காலோத்தரத்தில் “[illegible] பூதங்கள் யான், [illegible] யானே; [illegible] யானே; பிதாவும், மாதாவும், பிரமனும் நானே; என்று கூறப்பட்டுள்ளது” என்று எழுதியிருக்கின்றனர்.

திருக்களிற்றுப்படியார் 64-ம் செய்யுள் “[illegible]” என்று கூறுதலன்றி, ஸ்ரீகண்டசிவாசாரியரும் தமது பாஷியத்தில் முதலாவது அத்தியாயம் [illegible] 28-வது சூத்திரத்தில் பரம சிவன் பிரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தமும் உபாதானமுமான காரணமென்றும், 4-வது பாதம் 23-வது சூத்திரத்தில் [illegible] மறுத்து [illegible]

குடம்போல உலகிற்கு சிவன் உபாதானகாரணமென்றுக் கூறியதுமன்றிக் குலாலனைப்போலச் சிவனை நிமித்தகாரணமென்று கூறுவதைக் கண்டித்திருக்கின்றார். பின்னர் 2-வது அத்தியாயம் ஒன்றாவதுபாதம் 14-வது சூத்திரத்தில் சடசீவர்களான இருபொருளும் சிவனைத்தவிர இல்லையென்றும், 19-வது சூத்திரத்தில் வஸ்திரத்துக்கு நூல் காரணமாவதுபோல, உலகிற்குச் சிவன் காரணமென்றுக்கூறி, 2-வது அத்தியாயம், 2-வது பாதம், 37-வது சூத்திரத்தில் சில சிவாகமப்ரஷ்டர் ஆகமங்களின் உட்பொருளை யறியாமல் உலகிற்குச் சிவனைக் கேவல நிமித்தகாரணஞ் சொல்லுகிறார்களெனப் பீடிகைபோட்டு ஆகமங்களுக்கு வேதத்தை யனுசரித்து அபின்ன நிமித்த உபாதானவாதமே கூறவேண்டுமென்று முடித்தனர். அன்றியும் அவர் பலவிடங்களில் கேவலம் நிமித்தகாரணத்தை மறுத்துமிருக்கின்றனர். மேற்காட்டிப்போந்தவைகளால், கடத்துக்கு மண்ணும், ஆடைக்கு நூலும்போல, உலகிற்குச் சிவன் அபின்ன நிமித்த உபாதான காரணமா மென்பது பெறப்பட்டது.

அன்றியும், மனதால் விளையும் பந்தமகலாக்காறுந் தூலதேகம் வந்துவந்து அழிதல் எல்லையனரும், அதனால்மூவகைக் கிருத்தியந் தூலதனுபற்றி நிகழுகின்றது. அன்றேல், சூக்குமதனுபற்றியெனச் சுருதி யுத்தி யனுபவ மிருக்க வேண்டும்; அங்ஙனமின்றே. ஆதலின், பந்தவிளைவுபற்றி மனமே தனுவாகவும், நாசம்பற்றி யிலதாகவுங்கோட லெவர்க்குமுடம்பாடாம். மனோவிளைவு மகேசுரனுக்கும், மனோநாசஞ் சதாசிவனுக்கு மியல்பாயெய்தி யிருப்பதால் அதனைக் குறிப்பிற்காணத் தோன்றியதறியே ஒழிந்தி மலத்தனுதாமெனக் கூறினுமெனினுமாம்.

இனி இதற்கிணைய, பிரபுலிங்கலீலை, பரசிவம் பிரமமென்னுங் கவி முதல் மூன்று கவியினுந்தாற்பரியம், சகுணநிற்குணங்கடந்த தானென்னு நிலை தனக்கதோமுகத்ததாய் நிற்குணம் வாய்ந்தவவசரத்துப் பரசிவம் பிரமமெனவும், அந்தத் தானென்னுநிலையே தனக்கதோமுகத்ததாய் சகுணம் வாய்ந்த வவசரத்து அறிவானந்த வைக்கியமெனப்படலாற் சதாசிவமெனவும், அவ்வைக்கியம வாய்த்தல் சுத்தஞானத்தாதலின் ஞானசத்தியெனவும், இங்ஙனமாகாநின்ற தம்தோமுகத்ததா யறிவானந்தமேகம்மனைற் இடைபூறவாய்த்த வவசரத்து, அந்தத் தானென்னுநிலை மகேசானெனவும், அங்ஙனம் பேதமுறச்செய்த சத்து யிச்சாசத்தியெனவும், அந்தத் தானென்னுநிலை இங்ஙனமாக நில்லாநிதனினு மதோமுகத்ததா யறிவுதானெனனிலை மறந்தவவசரத்து உருத்திரனெனவும், இங்ஙனமாக மாறச்செய்தது கிரியாசத்தியெனவும், இந்தத் தானென்னுநிலை இதனினுமதோமுகத்ததா யயல்தானென்னும் பிராந்தியை யாதோர் விக்கினமு மெய்தாது காக்கும் அவசரத்து, விஷ்ணுவெனவும், இங்ஙனங் காத்தற் கிசைந்த சத்திக்கு இலக்குமி யெனவும், இவ்வண்ணங் கீழ்ப்பட்டிறுவாகக் காணப்பட்ட இந்தத் தானென்னுநிலை, இதனினுமதோமுகத்ததாய் அயல்தானென்னும் பிராந்தியைத் தூலமாகச் செய்யுமவசரத்

இப்பிரம் [illegible] அபரமா [illegible] தந்திரையைச் சந்திரைச் சார்வதியெனவும். கொள்க. [illegible] சிக்கமதிரையிருபமென்றதனுற கற்பித மெனவும் [illegible] சிருட்டியைச் சண்ணர்க்கப்பெற்றும்.

[illegible] பாகத்தாற் சிருட்டியாதி நடக்குமென்பதற்கு உதாரணங்கள் வருமாறு.—

பிரமகீதை.

([illegible] முனைக்கு மத்தியாயம்.)

[illegible] தன் [illegible] தாறும் பரிபாக மானவாறே
[illegible] குணத்தினைக் கலந்துநிற்கும்
[illegible] சத்தியான் படைத்தற்காக
[illegible] மென்றுகொண் டிசைத்துபார்த்தான்.

குமாரதேவர் விஞ்ஞானசாரம்.

[illegible] துரைக்கெனின்றது சிருட்டிமுன் றனைப்
[illegible] னின்ற நிலைவெனு மாயையிற் பாய்ந்து
[illegible] போலவே விரிந்து
[illegible] நின்றிடு வெனிது நிசமே.

உதாரணம் திருமந்திரம்.

தானே படைத்திடுந் தானே காத்திடுந்
தானே அழித்திடுந் தானே மறைத்திடுந்
தானே யிவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே.

பெற்றமு மானு மழுவும் பிரிவற்ற
தற்பரன் கற்பனை யாகுஞ் சராசரத்
தற்றமு மல்லி யடியேன் சிரத்தனி
னற்பதமு மளித்தா னெங்க ணத்தியே.

திருக்களிற்றுப்படியார் 68-வது செய்யுள்.

அவனே யவனி முதலாயி னானு
மவனே யறிவாய்நின் றானு—மவனேகா
ணுணர்வப் பெண்ணு ணலியாகி நின்றானுங்
காணுடை நின்றானுங் கண்டு.

தாயுமானர்.

காணுங் கண்ணிற் கலந்தக ணொளியைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
வாணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்திய னிற்கவே.

திருவாசகம்.

அண்ணா மலையா னடிக்கமலஞ் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகைவீ றற்றாற்போற்
கண்ணா ரிரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணா ரொளி மழுங்கித் தாரகைகடாமகலப்
பெண்ணாகி யாணா யலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி யித்தனையும் வேறாகிக்
கண்ணா ரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணேயிப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோ ரெம்பாவாய்.

திருவாய்மொழி.

பாருருவி னீரெரிகால் விசும்புமாகிப் பலவேறு சமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற, ஏருருவின் மூவருமே யென்ன நின்ற விமையவர்தந்திருவுருவேறெண்ணும்போது, ஒருருவம்பொன்னுருவமொன்றுசெந்தீயொன்றுமாகடலுருவமொத்துநின்ற, மூவுருவுங்கண்டபோதொன்றாஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே.

இந்திரற்கும்பிரமற்குமுதல்வன்றன்னையிருநிலங்கால்தீநீர்விண்பூதமைந்தாய், செந்திறத்ததமிழோசைவடசொல்லாகித்திசைநான்குமாய்த்திங்களாயிருகி, அந்தரத்தில்தேவர்க்குமறியலாகாவந்தணனையந்தணர்மாட்டந்திவைத்த, மந்திரத்தைமந்திரத்தால்மறவாதென்றும்வாழ்த்துதியேல்வாழலாமடநெஞ்சமே.

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் டடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவுந் திரிபவும்
நின்னுளே படங்குகின்ற நீர்மைநின்க ணின்றதே.

சீர்மைகொள் வீடு சுவர்க்க நரகீறு
ஈர்மைகொள் தேவர் நடுவாய்மற் றெப்பொருட்கும்

வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற
கார்முகில்போல் உன்னையென் கண்ணாரநான் கண்டேனே.

ஈர்மை—அன்பு, வேர்முதல்—அனாதிகாரணம், வித்து—உபாதானநிமித்தகாரணம், தனிநின்ற—பிரிந்துநின்ற.

தாயுமானார்.

ஆக்குமை யாமையுடையாய் பொருடியிலே வைத்துறையாமா
நீக்குமை நீக்கமிலா நிலையைப் பொருமறைப்புறாற்றிப்
போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனிதமா யருளானந்த
நாக்கவுஞ் செய்வாயன்றே சச்சிதானந்தவாழ்வே.

ஆனந்தமானபரம்.

"வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய் மலையாகி வளைகடலுமாய்
மதியாகி ரவியாய் மற்றுமுளவெலாமாகி வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகி நின்றவனு நீயாகி நின்றிடவு நானென்பதற்றிடாதே
நானெனக்குளு நானுமிகாரியாய் நானறிந்தறியாமையாய்."

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே பரமு மனைத்தும்—அவனேதா
மானவரே சொன்னவரே குருவெனக்கு
நானவனுஞ் சிற்பதெர்ந்த நாள்.

பட்டணத்துப்பிள்ளை.

மையாடு கண்ணியு மைந்தரும் வாழ்வு மனையுஞ்செந்தீ
ஐயாவின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத்துள்ளே
மெய்யா யிருந்தது நாட்செல நாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய்மெல்லப் போனதுவே.

"மாயப் பேய்த்தேர் போன்ற நீப்பரு முறக்கத்துக், கனவே போன்று நனவுபெயர்பெற்ற மாய வாழ்க்கையை மதித்து."

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க் குமிழி பதினாறு மின்பம் கானலிற் புனலது தனக்கிக்
காயமத் துயர மனைவிமை மதலை யாய்வுறு மையினழிந் தற்றுப்
பேயினிக் கவலை மயல்களைத் தவிர்த்து நெஞ்சமே வந்தெனக் குடன்
டாயவச் சொரூபத் தன்பதே புரியி லியபதே தார்சமக் கெதிரே.

ஈசுரகீதை.

நன்றாய் ஞான கனமாகி நானு மெல்லாம் பிறப்பிடமா
பொன்றாப்பேரோர்பொருளின்றிப் பொலியாவொன்றேயேமிப்ப
தன்றா யகில சராசரங்கட் காதாரந் தானு மென்றும்
பொன்றா தருவா யவிகாரப் பொருளாய்ப் புலனாய்ப் புணர்ப்பரிதாய்
இரண்டா வதிலா தளவைகளா லெட்டாததுவா யெங்கெங்குஞ்
சிரங்கால் கைகண் முகமுடைத்தாய்த் தெரியப்படாதாய்த் திரயாகி
யிரும்பார் நீர்தீ கால்வான மெல்லா மிருத்தற் கிடமாகும்
பரந்தா னுணர்ந்தோர் நிர்க்குணமாம் பரமவ்யோம மென்பர்களால்.

மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

1. யுகம் நான்கின் பெயர்.—
கிரேதந் திரேதந் துவாபரங் கலியிவை
யொருநான் கென்ப யுகத்தின் பெயரே.

2. யுகம் ஒவ்வொன்றிற்கு வருடமேற்பட்ட விதிகளாவன.—
மாந்தரி னியல்பாய் வயங்குஞ் சுவாசம்
நாள்தனக் கெழுநூன் றயிரத் திருநூ
றறு மதனை யெண்பா னறுடான்
நாற்பா னிருபான் முறையே தனித்தனி
பெருக்கி லெவ்வோர் யுகம் பிறக்கு மாண்டுகள்.

அவற்றுள்,

(1) கிரேதாயுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
கிருத யுகம் பதி னெழிலக்கத்து
இருபத் தெண்ணா யிரமாண் டென்ப.

(2) திரேதா யுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
திரேதா யுகம்பன் னிரண்டிலக் கத்துடன்
றெண்ணூற் றாறா யிரமென மொழிப.

(3) துவாபர யுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
துவாபர யுகந்தா னெட்டிலக் கத்தோ
டறுபத்து நான்கா யிரமென வறைகுவர்.

(4) கலியுகத்துக்கு வருடங்களாவன:—
கலியுக மாவது நாலிலக்கத்து
முப்பத் திரா யிரமென மொழிகுவர்.

இவையே சதுர்யுக மென்னப் படுமே.

3. இப்படி போர் சதுர் யுகமோரெண் டாயிரஞ்
சதுர்யுகம் பிரமன் றனக்கொரு நாளை
யிவன்பக லொன்றிற் பதினா லிந்திரர்
பதப்பெறு பட்டமாம் பார்தனிற் புகன்றனர்
வயதொரு நூறும் வாழ்ந்த பிரமா
ஓராயிரவர் விண்டுக் கொருநாள்
இன்றியொரு கோடி விண்டுக் காலம்
அரன்றனக் கொருநாழிகை முடிக்கும்
போதினை யென்றே புகன்றனர் புலவர்.

இனிப் பிரளயங்களின் முறைமையைச் சிறிதாராய்வாம். அவையாவன.— நித்தியப்பிரளயம், அவாந்தரப்பிரளயம், தினப்பிரளயம், பிரமப்பிரளயம், அத்தியந்தப்பிரளயம் என்று ஐந்துவகைப்படும்.

இவற்றுள் சகலஜீவப்பிராணிகளுடைய சுழுத்தியே நித்தியப்பிரளயம், கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகமாகிய அவ்வவ் வாதிபத்தியம் ஒருமிக்கழிக்கும் அவாந்தரப்பிரளயமென்று சொல்லப்படும். பிரமதேவருடைய சத்தியமான காலத்தில் பதினான்கு அவாந்தரப்பிரளயம்வரும். அவைகளுக்கு நைமித்திகப்பிரளயமென்றும், மன்வந்தரப்பிரளயமென்றும் சொல்லப்படும். அதற்கும் பிரளய மந்தர்ப்பூதம். பிரமதேவருடைய சுழுத்தியே தினப்பிரளயம். பிரமதேவருடைய நாச வகன்றதையில் ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சங்கள் சர்வாத்மனுள் லயமாக அஞ்ஞானமாத்திர மிச்சமிருப்பது பிரமப்பிரளயம். அதற்கு மகாப்பிரளயமென்றும், பிராகிருதப்பிரளயமென்றும், மகா சுழுத்தியென்றும் மூன்றுபெயர். முத்திநிலையில் அஞ்ஞானமு மதன்காரியமுஞ் சர்வாத்மனை விலகாதிருப்பது அத்தியந்தப்பிரளயம்.

இப்படிப் பஞ்சப்பிரளயங்களையும் ஸ்ரீ சற்குரு முன்னிலையில் விசாரித்து இவைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாய் அநுநுசனாய் அசங்கனாயிருக்கின்ற ஆத்மாவே நானென்றறிகிறவனே உடனே சீவன்முத்தனென்று சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச புராணங்களாதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதிற் சம்சயமில்லை நிசம்.

அத்தியந்தப்பிரளயத்துக்கு உதாரணம்:—

பாகவதம்.

சடையறுத் தொடைய வொன்றே நாசமாய் விளைந்த வாபோற்
றடையுறு மாயை நீக்கித் தற்பர மாவ ராய்ந்தோர்
விடலரு ஞான போத வித்தக விவேகந் தீவ்வா
றடைதரும் பிரள யப்பே ராத்தியந் திகமென் றோதும்.

மேற்கூறிய ஈசனது அபிமான நிலைகளை யித்தகையதென விளக்கத் திருப்படாந்த முணர்த்துகின்றது.

சித்திரப்படமானது சித்திரமாகவோர் விகாரப்பொருளொன்றும் அமையாது தனித்து விளங்குமிடத்துத் தவுதபடமெனவும், பசைகூட்டித் தடவ அதனாற் கடிதபடமெனவும் நிலக்குறத்தைத் தடவ அதனால் இலாஞ்சனபடமெனவும், வரிசை வரிசையாகச் சித்திரம் வரையப்பட்டு அதனால் இரஞ்சிதபடமெனவும், பெயர் பெறுமாறு போன்று, பிரமசைதன்னியமும் மாயையைக் காரணமாகக் கொள்வதனாற் சான்றோர்களால் அமைத்து வைத்த காரியமாகிய பாஞ்சபூத பௌதிகங்களைச் சற்றுந் தன்பாலில்லாது கடந்து நிற்கும் அவசர நிலையில் சித்தென்னும் நாமந் தரிக்கப்பெற்றுச் சதோதயமாக விளங்கும். அங்ஙனம் வயங்கும் பிரமம் சமஸ்தத்திற்குங் காரணமாய் நின்றுள்ள மாயையோடு சம்பந்தித்து அந்தரியாமி யென்னும் பெயரையுடையதாயும், மாயையினது காரியமாகப் பலவாறாக நின்றுள்ள சூக்கும வுடலோடு சார்ந்து இரணியகருப்பனென்னும் பெயரையுடையதாயும், குறைவிலாத தூல சரீரத்தைச் சார்ந்து விராட்டென்னும் பெயரையுடையதாயும் நிற்குமென்று நீயறிதி.

இலாஞ்சனையெனல் உருவமைத்தற்கியைந்த அடையாளச்சின்னமெனவும், இரஞ்சிதமெனல் சித்திரங்களை நிறைய வரைந்து மகிழ்தலெனவுங்கொள்க. கொள்ளவே சித்திற்குப் படமும், ஈசனுக்கு வெளுத்த படமும், அந்தரியாமிக்குக் கடித படமும், இரணியகருப்பனுக்கு இலாஞ்சன படமும், விராட்டிற்கு இரஞ்சித படமுமென வுவமித்ததாகப் பெற்றாம். படமானது வெளுத்தவிடத்துத் தவுதமெனவும், துவரிட்டுக் கொட்டிய விடத்துக் கடிதமெனவும், ஓர் வர்ணத்தி லுருக்கள் தோன்ற அச்சக்கட்டினவிடத்து இலாஞ்சனை யெனவும், மனோரம்மியமாகப் பலவித வர்ணங்கள் இடமறிந் தமைத்த விடத்து இரஞ்சிதமெனவும் பெயர் பெறுமாறு காண்க. இந்நால்விதக் கற்பிதங்கட்கும் ஆதாரஞ் சுபாவ பட மெங்ஙனமோ அதுபோல விராட்டாதி நால்விதக் கற்பிதங்கட்கும் ஆதாரம் சுயம் பிரமமெனக் காண்க. பிறவிகளுஞ் சுக துக்கங்களு மெங்ஙனை மெங்ஙனமாக வந்து மாறினும் தானெங்ஙன மங்ஙனமாவதுபோற் காணப்படினுந் தன்பாற் போக்கு வரத்தாகிய சலனத் தினைத்துணையு மின்மையால் பிரமமும் மாயை வைத்த காரியங்கள் கடந்துற நிலையில் சித்தெனும் பெயர் புனைந்து வயங்குமென்றார்.

மாயையைக் காரணவுடம்பெனக் கொள்க. சமட்டி சூக்கும வுடலெனல் அபஞ்சீகிருத பஞ்ச மகா பூதத்தை. பிரமமுஞ் சித்தெனும் பெயர் புனைந்து அந்தரியாமியாய்ப் பொன்கருப்பனென்றாகி விராட்டாய் நிற்குமென முடித்துக் கொள்க.

சதோதயமாக விளங்காநின்ற பிரமசைதன்யஞ் சித்திரப்படம்போலிருக்குமாயின் அப்போது சித்திரமெனப்படுவது யாதென்று மாணாக்கனே நீ கேட்பையாயின் பிரமன் முதலிய சித்தப்பொருள்களும், பர்வதமுதல்

[illegible] சித்திரமெனப்படுமென் றறி [illegible] பொருத்தில் [illegible] பெரிய [illegible] காணப்படும் [illegible] நிருக்கின்ற [illegible] சித்திரப்படாத [illegible] வகைப் [illegible] பொலிவானது [illegible] சிக்கற்கு வலியுள்ளன [illegible]. [illegible] தளிர் [illegible] போல, அமாக்க [illegible] இலக்கணமும் [illegible] பிரமாணமிருக்கும். அத் [illegible] மென்னமோ, அக் [illegible] பிரகாசி [illegible]. எவ்விடத்திலுந் தன்னைத்தா [illegible] விளக்கா [illegible] சித்திரப்படாத [illegible] சடாசடமா முகமெனப் [illegible] சொரூபமொன்றின் [illegible] சராசரத் தோற்றம் பயன்படும். பட [illegible] வியாபகத்தையன்றி யுலகத் [illegible]. [illegible] இவ்வுமை பொருந்து [illegible] வேற்றுமைப்பாலதென்க. [illegible] நாட்டத்தில் உலக மென்னத் தோன் [illegible] இருப்பது போலச் சகத்துக்கு ஞெப்தி [illegible] கோடற்க. கொள்ளின் [illegible].

[illegible] தமிழ்ப்போலியெனல் [illegible]. பிரமத்திற்குஞ் சகத் [illegible] வேற்றுமை கூறியது வேறிட [illegible], [illegible] திரிபற வெங்கும் [illegible]. [illegible] தன்னில் தானேயன்றி பிறரா [illegible] லெவர்க்கு மரிது. [illegible] சத்துக்கள் கூறுவிர்ப்பர். [illegible].

[illegible] எண்பத்துநான்குலெட்சம் [illegible] பேத முணர்த்தல்.

அமுதசாரம்.

ஏறுணக் தக்கடாயப் நன்றாகி பொன்றுன
தாறு மெயபடத் தித் றன்றன்று—றுனவா
பார்த்த கடலுகை யாமேர வியமொழிதிப்
பார்த்து மகிழ்ந்தான் பரன்.

ஈனிலத்தி லுடம்புகொண்ட நாலுவகை பொனிகளர்
மானிடர்தம் வாழ்பறவை யாகிருக—ஞானமிலா
மண்பட்ட தாபரமென் றேழாம் வருக்கமது
றெண்பத்து நான்கா யிரம்.

ஊர்வ பதினொன்று மொன்பானு மானுடவர்
நீர்பறவை நாற்காலி நேர்பத்தாம்—சீர்திகழு
மூவாறுத் தாபரங்கள் முப்பத்து மும்மையபோ
ராவா றொருபதா றும்.

ஆன கடக்க லாவிலைமட் டுட்டத்த
வானகந் தானின்ற வாகிருக்கும்—பேராளிகொன்
பத்துநான் காவிரு நூறப் படைத்தவற்று
ளீர் நின்ற நிலை.

மூவினைமைப் பேற்றி ன்றுல்லதற் குதாரணம்.—

பாரதம்.

தாயரொடு தந்தையர்க டாரமொடு தனையோர்
தூய துணை யோர்களொடு சுற்றமென நின்றோர்
மாயையெனும் வல்லப மயக்குறு மயக்கா
லாய வுற வல்லதவ ரார் முடிவில் யார்யார்.

வந்துபிற வாதவனை வில்லுமிலை யாமித்
தந்துபரி பாடவொழி தாயர்களு மில்லை
புந்திபுணர் வற்றவர் புலம்புறுவ தல்லா
லிந்தவுல கத்தறிஞர் யாதினு மயங்கார்.

உம்மையினும் பாருற வுணர்ந்தில மினிப்போ
மம்மையினும் யாவரு றவாவரென வறியே
மிம்மையி னிகழ்ந்தவுற வித்தனை யிரங்கள்
மும்மையு முணர்ந்தவரு மூதறிவி னோரே.

மூவினைமையிற் றோற்றிய திதியேபொடுங்கி மலத்துளதாம்
என்பதற்குதாரணம்.—

திருமந்திரம்.

மாறு மலமைந்தான் மன்னு மவத்தையின்
வேறுய மாயா தநுகர ணாதிக்கிற்

நினைவா செத்தடங் கும்பிறப் பிறந்திறக்
காருக வல்வினை யாகட் டன்றுமே.

தன்னை யறிய துடலொடுமுன் றுவென்றான்
தன்னை முன் கண்டான் றுரியந் தனைக்கண்டான்
உன்னத் துரியமு மீசனொ டொன்றாக்காற்
பின்னையும் வாரா பிறந்திறந் தானே.

தன்னை யறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை யறியாமற் றானே கெடுகின்றான்
தன்னை யறியு மறிவை யறிந்தபின்
தன்னையே யர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே.

தன்னை முதல்வினை யாட்டத்து முன்வந்தோர்
பின்னைப் பெருமலம் வந்தவர் பேர்த்திட்டுத்
தன்னைத் தெரிந்துதன் பண்டைத் தலைவன்றாண்
மன்னிச் சிவமாக வாரா பிறப்பே.

தானே தனக்குப் பகைவனு நட்டாளுந்
தானே தனக்கு மறுமையு மிம்மையும்
தானே தான்செய்த வினைப்பயன் றுய்ப்பானுந்
தானே தனக்குத் தலைவனு மாமே.

மற்றும் வருவனவற்றுட் காண்க.

இனி மேற்கூறிய ஈசனது சட்வித குணங்களும் சாமர்த்தியங்களும் பஞ்சகிருத்தியங்களும் உணர்த்துகின்றது.

உதாரணம் வேதாந்தசூடாமணி 47-வது செ.

இத்திறத் தீசன் முக்கியகுணங்க ளெலாமறிதன் முதலனவாங்
கர்த்திருத் துவமேயகர்த் திருத்துவம்பி னந்நியதாகத்திருத்துவமே
பத்தனமெய்ப்பிரபுத்துவமவையாக்க லளித்தல்போக்குதல்சமனந்தா
னைந்திடலைகநுமனுப்பிரவேச மென்பனவீசனைந்தொழிலே.

(பொருள்) இத்தகைத்தாய சிவபிரானுடைய ஈசனது முக்கிய குணங்களாவன சர்வக்ஞத்துவ முதலியனவாம். அவை கர்த்திருத்துவமும் அகர்த்திருத்துவமும், பின்னர் அந்நியதாகர்த்திருத்துவமும் ஈசனது மெய்ம்மையான பிரபுத்துவ மென்பனவாம். சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்பவைகள் ஈசனது பஞ்சகிருத்தியங்கள். எலாமறிதல் முதலியன வென்றதனுள் சர்வஞ்ஞத்துவம், சர்வேசுவரத்துவம், சர்வவியாபகத்துவம், சாமர்த்தியத்துவம், சர்வாத்மகத்துவம், சர்வசத்தித்துவம் முதலியவை யெனக் கொள்க.

சருவக்ஞத்துவமாவது:— ஜீவான்மாவை மொழி மெய்களாற் செய்யப்பட்ட நல்வினை தீவினையாதிகளைச் சாக்ஷியாய் ஏககாலத்தி லறிதற்றன்மை. சர்வேசரத்துவமாவது:—இயற்கைஞானம், பேரருள், முடிவிலாற்றல், வரம்பிலின்பம், வரம்பில்காட்சி, முதலின்மை, அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவங்களோடு, தூயவுடம்பு, மக்கள், பொன், மணி, அடிமை, வாகனங்களாதிய சகல ஐசுவரியங்களு முடைவாந் தன்மை. சர்வ ஸ்வதந்திரத்துவமாவது:— சமுத்திரம் அலைகடவாதிருக்கவும், சோமன் சூரியன் கிரகம் நக்ஷத்திரம் காற்று தென்றல் முதலியன கிரமந் தவறாது செல்லவும் நியமிக்குந்தன்மை. சருவாந்தரியாமித்துவமாவது:— ஜீவர்களுடைய அந்தக்கரணங்களி லுள்ளிருந்து அவரவர்கள் கன்மதாரதம்மியத்துக்குத் தக்கதாகச் சுக துக்காதி போகங்களை யனுபவிக்கும்படி சூத்திரதாரி பாவையை யசைப்பதுபோல அசைப்பிக்கும் பிரேரகத்துவம். (சர்வாத்மத்துவம்) அல்லது சருவகாரணத்துவமாவது:— சிருட்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகமென்னும் ஐந்திற்குங் காரணத்தன்மை அல்லது உபாதானம் நிமித்தமென்னு மிரண்டிற்குங் காரணத்தன்மை. சருவசத்தித்துவமாவது:— இச்சா ஞானக் கிரியைகள் முதலிய சர்வசத்திகளையுடைய தன்மையுமாம்.

விசேடம்—கர்த்திருத்துவமென்பது ஒன்றின் உபாதான இச்சா ஞானக் கிரியையுடையதன்மை. அகர்த்திருத்துவமென்பது அத்தன்மை நீங்கி நிற்றல். அந்நியதாகர்த்திருத்துவமென்பது ஒன்றை மற்றொன்றாக்குந் தன்மை. பிரபுத்துவமென்பது விபுத் தன்மை யெனக் கொள்க.

பதசாரம்—சமனம் திரோபவம் எய்த்திடவகற்றும் அணுப்பிரவேசம்:— பிறவிதோறும் எய்துவம் இளைப்பை யாற்றும் அநுக்கிரகமென்பது இக்குமப் பொருள்.

அன்றியும், அவித்தியாசம்பந்தமான ஆத்மாக்களை அதினின்றும் நீக்கி முத்தியை யடைவிக்க நிமித்தம் தனு கரண புவன போகங்களைக் கற்பிதமாக வுண்டாக்கி அச் சீவர்களின் இருவினைகளை ருசிப்பித்துப் புசிப்பித்து நசிப்பிக்க நிமித்தஞ் சிருட்டிமுதல் முத்திபரியந்தம் உயிர்க்குயிராயிருந் தசைப்பித்துக்கொண்டிருக்க தனது சாமர்த்தியமே கர்த்திருத்துவமும் இவைகளிற் கூடிக் கன்மானுசாரமாக ஆத்மாக்கள் பிரவிர்த்திக்கும்படி பிரேரகஞ் செய்தும் அவற்றிற் பற்றின்றித் தனியே தானிருத்தலே அகர்த்திருத்துவமும் சித்சத்தியின் நியமப்படி வழுவாமல் செய்யும் முறையின்றிக் கடத்தைப் படமாகச் செய்வதுபோல, ஒன்றை மற்றொன்றாகச் செய்யுஞ் சாமர்த்தியமே அந்நியதாகர்த்திருத்துவமுமாமெனினு மமையும்.

வினா:—இங்ஙனங் கூறிய குணங்களா லுண்டாகும் இருவினைகள் அவ்வீசனைச் சாராவோ?

விடை:—சூரிய சன்னிதானத்தில் நடைபெறும் இருவினைகள் அவனைச் சாராவதுபோல ஈசன் அனைத்தையுஞ் செய்துஞ் செய்யாதவனாதலின் இவையுஞ் சாராவெனக.

வேதாந்த சூடாமணி.

மெய்மைச் சத்தியிற் போகபோகத்திரனவிடர்ந்தொடர் [illegible] தருத்திய ருவான்
மயமுறு மாயா காரியமு நிறைத்தன வந்தரு [illegible] மருவாய்
அத்தமுறு [illegible] பேசன் [illegible] பாரத்துவமினனவுநிக
[illegible] கட்டுறும் போகம்.

(இ-ள்.) [illegible] போகத் [illegible] பயப்படைத்
தன்னுடை [illegible] காரியத்தினும் [illegible] அ [illegible] காரியத்
[illegible] அனாதி பிரவி
[illegible] தனது [illegible] வடிவத்தோடு
[illegible] செய்வினை [illegible] கட்டும் பாசனுக்
கும் [illegible] வென வுதி.

[illegible] காரியப்படுத்து [illegible] தனக்கெனச் சொரு
பமின்றி [illegible] காணப்படுவன அனைத்தும் ஒன்றன்
[illegible] ஒன்றாற்றலானும் "மயமுறு
மாயாகாரிய" மென்றுமென்க.

இனி [illegible] மறுக்க அயர்வுறென்றனட கொடுத்து
[illegible] நியமசத்தி யின் [illegible] ஆசிரியர் போல
[illegible] தனுவாதிகளைக் கொடுப்பித்துப் புசிப்பித்
து [illegible] நியமசத்தி யென்
றார். [illegible] உருவுகிரண சலத்தையும் சிவே
[illegible] பிரதிவிம்பத்தையும் [illegible] இமகிரணத்தையும் சந்
திரனுக்கு உஷ்ணகிரணத்தையும் [illegible] மேககிரணத்தையும்
[illegible] பிரதிவிம்பத்தைத் தனனிடத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுதலை
டம் உவமித்ததென்க.

வினா:—திருவுளமைப்படி பஞ்சகிருத்தியத்திற் குவமேயம் யாது?

விடை:—[illegible] யென்பது பிரமமெனவும், மாயாசத்தியோ
டொன்றி யென்பது மாயாப்பிரத [illegible] விசனனவும் சிற்பாதான மதனு
வென்பது தனது காரணம் மறைவுபடாமல் அறிவுமேலிட்டிருத்தலெனவும்,
[illegible] காரணமென்பது தனது காரணத்தை மறந்த சீவர்கட் கது வெளிப்படி
[illegible] தனுகரணங்களைக் கொடுப்பதற்பொருட்டு நோக்கிச் சிருட்டிக்கும்
பிரமனெனவும், [illegible] தானுண்டாதற் கேதுவாயிருந்த
மாயை மேலிட்டிருத்தலெனவும், ஆற்றுபாதானகாரணமென்பது அம்மாயா
[illegible] புத்தியாதிகளிற்றோற்றுபு சீவ
ருப மென்பது அவித்தியாபுத்தியிற் றோற்றிய சீவர்களெனவும், நியமசத்தியி
னற் போகபோக்திருவை [illegible] யென்பது நியமப்படி சீவர்களை விஷ்
ணுருபமாய் நின்று [illegible] ட்சித்தலெனவும், உருத்திரவுருவான் மாயாகாரியத்
தை [illegible] தென்பது [illegible] முதலிய தோற்றங்களை யுருத்திரருப

டைத் தெரிந்த சக்கரத்தினை மத்தியமாகின்றுந் தோன்றுதலுடைத்தெனல். பிரகாசரூபமாய் மணிப்பிரகாசத்தினையுடைய சுத்தநிராமய வொருமைவென்பது கற்பனைபிறந்தவிடத்து ஊடாகிய சகலபோகத்தினையும், சேர்ந்தவரையே தன்னுடைப்பிரிய மாக்குவனென்பது பிரபஞ்சப் தன்னுடன்கூடச் சதாசிவ வுருவாய் அபிஷேக மாத்திரையைக் கொள்க.

இவைகளாக்கருத்துக் குணவாதிய தோற்றம் சிருட்டி, அதற்கு மிரட்சித்தல் திதி, அவற்றை யொடுக்குஞ் சங்காரம், அவித்தைபற்றித் திரோபவம். அவர்களுக்குத் தற்போதம் மொழிப்பது அனுக்கிரகம். இவற்றில் மூன்று தேகத்திற்கும், நான்கு சித்தமாக சித்தம் பற்றுவிருத்திய மெனக்கொள்க.

உதாரணம் சிவஞானவள்ளல்.

சிருட்டி திதி சங்காரந் திரோபாவ ஞான
வருட்டி ரத்தே தானைக் கிரிச்சிக்க லாம்.
தேகத்தின் முன்மூன்றுஞ் சிவன்பால் மற்றிரண்டு
மாகத்தான் செய்வா னரன்.

வினா:—அப்பேறல் இச்சிய சேர்க்கை யுபாசிபோபித் கூடினவரென மூற்கூறியிக்கனர் தத்தேற்று மிச்சிய ராக்கிக் கொள்கவென்ற தென்னை?

விடை:—அவ்விரண்டு மதிப்படானவரான பிரமமும் சிவனுக்கதிட்டானமான கூடஸ்தனும் ஏகமாய்க் கலந்தலினென்க.

வினா:—அப்பேறு அவை யியைபுகுச் சித்தாகாவோ?

விடை:—அங்ஙனங் கலப்பதோ ருபாதியாதலி னாமென்க.

இதுகாறும் பிரமசந்நிதியில் மாயாப்பிரதிவிம்பமான ஈசான் அவித்தையாப் பிரதிபலனமான சிவர்களை முன்னிட்டு அவர்கள் தமது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை யடையும் பொருட்டு பஞ்ச கிருத்தியஞ் செய்யுங் கிரம முணர்த்திய தென்க.

இனி நிமித்தோபாதானகாரணம் பிரஹ்மமெனற்கு உதாரணம்.

வாசகம்.

'ஆதியு மந்தமு மில்லா வரும்பெருஞ
'ஆதியு மந்தமு மாயினார்க்கு ஆடப்பொற் சுண்ண மிடித்து நாமே'
'அத்தனே யண்ட ரண்டமாய் நின்ற வாதியே' என்றும்

அமுதசாரம்.

அணுவென்பர் மாமாயை யென்ப ரணுவின்
புணர்வென்பர் பூதமே யென்பர்—குணமென்பர்
எவ்வேது வும்மோ ராகவிதற்கோ ரேதுவென்று
வவ்வேது வேபேது வாம்.

தாயுமானார்.

உற்று ணர்ந்தெலா மேபல இல்லையென் றனையே
பற்று கின்றனர் எந்தைநின் னடியர்யான் பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதலா
வைத்தி ருத்திடத் தொழில்செய்வான் றனைநிக ரானேன்

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்ததாம் யோக பூமி
யென்றுதெளிந்தவர்பேசாமௌனசொரூபத்தைநிறைநிறைவைத்தன்னை
பன்றியொருபொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்முதலா யசலமாகி
யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தன்னையென்ற சாந்தபத வியற்கை தன்
[னை.

சூதசங்கிதை ஞானி பணிவிடைப்பேறு.

வானை யனியே யொளியே யறலே மண்ணேமற்
றானை யுயிரே கதிரே மதியென் றேரெண்மெய்
யானை யுடைய னென்பாய் மறையு மவிக்கிற்கு
பானை யுடையா யடியேன் வேறே யருளாயே.

தைத்திரிய உபநிடத தாற்பரிய முரைத்தவிடம்.

பிரமன் முதற்று பரீறாப் பேசா நின்ற வுலகமெல்லாம்
பரவு மந்தப் பசுவினைப் பசுபா சந்தப் பரசிவன்றன்
சொரூப ஞான முன்னோர்வினை தலை
கரும பாதி களாற்சிவன் முத்த ஞானங் கடைப்பு.

கூர்மபுராணம் விகலதுப அத்தியாயம்.

அணுவா மேலைக்கு மணுவா யிருத்தியலங்கள் மூவா வொளிருந்
தனியாத வண்ட வுருவா யிருத்தி தருபஞ்ச பூத மதிவான்
மணியா மருக்க னபரசேம பாசி வடிவா யிருந்தி மறையுங்
கனியா திருத்தி யினையார் கனிப்பர் கனகன்ன தாப மொழியோம்.

வாயுசங்கிதை பாசிவப்பிரபாவம்.

நிற்பன நடப்பன யாவு நேர்ந்திடும்
பொற்புறு சடையவ னுருவம் போலுமால்
அற்புதப் படிவமா றமல னென்றதைச்
சொற்படி பசுக்கடாந் தோன்ற லோர்ந்திடார்.

இலிங்கபுராணம் பதிபசுபாசமுரைத்த அத்தியாயம்.

பதிபாசப்புரைபவினைமாயையெனும்பாசத்தார்பசுக்களாகி
வதிபார்பிறப்பெனவேலையுங்கட்டிவன்முதலைகளிரண்டமேலக்கவிழ்த் [ப
துதிபாலெபய்ஞ்ஞானத்தால்தொழுதிடைத்தொடர்ச்சியுநீயைகற்றித்து
கதிமேவியமர்ந்துறைபக்கண்ணிரங்கிக்க ன.

ஷை நான்முகனு மாயனுந் துதித்த அத்தியாயம்.

சினைப்புமாய் மரப்புமாகி நினைவினுக் கெட்டா தோன்றாய்
அனைத்துமாய் நின்றாய்போற்றி யருமறைக் கொழுந்தே போற்றி
கனைத்துவண் டிமிரவின்றுங் கடுக்கையங் கண்ணி யோடு
புனிற்றுவெண் டிங்கட்கண்ணி புனைந்தசெஞ் சடையாய் போற்றி.

ஷை சத்தசத்து முதலானவை யுரைத்த அத்தியாயம்.

யோகசிகோபநிஷத் 4-வது அத்தியாயம்.

பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதானகாரணம் பிரமத்தைத் தவிர வேறில்லை. ஆகாசத்தில் நீலத்தன்மையும் பாலைநிலத்தில் ஜலத்தோற்றமும் கட்டையிற் புருஷனென்கிற பிராந்தியும்போலச் சிதாத்மாவிடத்தில் பிரபஞ்சந் தோற்றுகின்றது. வேதானமென்பதும், கந்தர்வநகரமென்பதும், ஆகாசத்தி லிரண்டு சந்திரனும் எப்படி யில்லையோ அப்படியே; சத்தியமான பிரமத்தினிடத்தில் ஜகத்தினிருப்பு.

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிடத தாற்பரிய முரைத்த அத்தியாயம்.

காரண மதனை யன்றிக் காரிய முளவாய்த் தோன்றா
காரண மொழிய வேறு காரிய மின்மை பாலே
காரிய மனைத்தி னுக்குங் காரண மதுவே யுண்மை
பேர்தா மிரண்டும் வேறென் றியம்பிட வியல்பின் றாமால்.

அப்பைய தீக்ஷித சுவாமிகள் இயற்றிய சிவதத்துவ விவேகம்.

(*சிவஞான சுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பு.*)

விச்சு வாதிகனும் விசுவ சேவியனும் விமல னீயேயென மறைகள், நிச்சய மாக முழக்கவு மறியா நீசர்தாம் பிணங்குவ ரந்தோ, மச்சுரத் தனக்கே தீங்கிழைத் தவர்தம் வாழ்க்கையும் பயன்படா தாலத், துச்சர்சொற் கேட்டோர்க் கிறுதியில் தண்டஞ் சொற்றிடு நூலெலா மன்றே.

முனைபோல் முதலாஞ் சராசரம் படைத்த முதல்வன் ஒருமையில் நின்றே, [illegible] தன்மை பரமசிவன் றவரை யகற்றியால் விடை [illegible] முறை யெல்லாத் தன்மையு முடையோன் வருமுதற் காரண [illegible] நுண்மையுறு பொருளைப் பொருளோனைச் சிகைதீர்த் [illegible] சிலரே.

பகவற்கீதை உ-வது சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

மன்னிய உடல் விகாரமுறா [illegible] யந்த மன்னொழிக்கப்
[illegible] றுருஞ் சிரிக்கு பன்னப்பட்ட பலபொருட்க
[illegible] அதுவதன் முன்புபிறந்த பொழுது நிகழ்விடத்துங்
கன்னி [illegible] மன்றொழிப்பக் கண்டார் நூன்மோர் கட்டுரைப்பாய்

இருக்கு [illegible] நின்றுத் திரிசியத் தோற்றத் தேதுவாய மாயாசத்தியி னிலக் கண மிவ்வெண்பா உபமான பூர்வக மாக வுணர்த்துகின்றது.

பூரண சந்திரனை யாதி தொட்டு விடாதுடைத் தத்தச் சந்திரனை முழுது மறைக்க வலியின்றி யத்தச் சந்திரனுந் தனதாகிய நிலைமையினை விளக்கு வித்துக் கொண்டும் ராகு வென்பனவோ அதுபோல, என்னையாளுடைத் [illegible] னைக் கூறாக் கிடைய்த்த பிரத்தியட்சமாக நின்றுள்ள உலக வியவகாரத்திலும், ஆதிதொட்டு இவனை யடைத்து அதனை மறைத்தற்குச் சற்றும் வலியின்றி, எப்போதும் அந்த வைராக்கிய வுணர்வால் அறியப்பெற்று, அக்கினியினது உஷ்ணத்தைத் தம்பிக்கச்செய்யும் மந்திரசத்தி யென்பனவோ அது போலன்றி, சதோதயமாக விளங்கும் ஆத்மசொரூபமு மாகாமல் அதற்கு வேறு பொருளாக நின்று தோற்றுமலும் உண்டெனக் கோடற் கியைந்த ஆகாய முதலிய ஐந்து காரியங்களை வேறாகத் தோன்றவொட்டாது தன்பாலடக்கி நின்று சேர்க்கும் விளக்கமாய் நின்றுள்ள கடவுளுடைய சாமர்த்திய முடைய தாகுங் காணப்பட்டு, தார்க்கிகராக நின்றுள்ள வனங்களைத் தருதற்குக் காரணமாக நிற்பதுயாதோ அதுவே திரிசியமெனத்தக்க மாயா சத்தியாம்.

இங்கு இந்து வென்பது ஆன்மாவாதலால் உயிர் எனவே யான்மாவெனக. அவ்வான்மா சச்சிதானந்தமெனத் தகையுமாதலின் அதனைப் பிரமமென வெரக்கும். இந்து அனல் இவ்விரண்டும் பிரமத்திற்கும்; கலக்கம் மந்திர மிரண்டும் மாயாசத்திக்கு முவமை கூறியவாறு காண்க. ஆகாய முதலிய [illegible] யென்று பூதத்துடைய [illegible] பிண்டங்களையுங் கொள்க. மந்திர சத்தி யக்கினியி னுஷ்ணத்தைத் தம்பனஞ் செய்யின் அக்கினியோ ராதாரத்தைப் பற்றிப் பிரகாசிப்பது கூடாது. அங்ஙனமின்றிப் பிரகாசித்தலின் அச்சத்தியை யுடைய மாந்திரிகனுக்கு மாத்திரங் கற்பனையாகக் கெடுத்துத் தோற்றினதேயன்றி வேறின்று. அவ்வக்கினி சுபாவ

மாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருப்பதுபோல மாயாசக்தி யவ்வா றாவரணமான சிற்சக்தியை முழுதும் மறைக்கின் பிரம ஞானம் பிரகாசிப்பது கூடாமையின் அங்ஙனமின்றிச் சொரூபமுதல் ஸ்தம்ப பரியந்த யாவினிடத்தும் பூரணமாய்ப் பிரகாசித்தலின் அம் மாயாசக்தியை யுடையவனுக்கே நிர்ச்சித்துக் கற்பிதமாய் மறைத்தது போலத் தோன்றினதே யன்றி பிரமம் சுபாவமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருந்தமெனக் கொள்க.

பூச்சாயை யானது சொப்பிர காசமாய் விளக்கும் சந்திர னிடத்திற் றோற்றி, அதனை மறையாமற் றான் விளங்குவது போல, பிரமப் பிரகாசத்திற் சங்கற்ப ரூபமான மாயையானது அதனை மறைக்காமல் அதனிடமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணைப்போல அனைத்தையு மறிகின்ற சித்தாகிய அறிவு தன்னைத் தானென அறியாததே யறியாமை. அவ்வறியாமை யறிவினிடத் திருந்து அதனை மறையாம லதனாற் றான் விளங்குகின்றது. அக்கினியினது உஷ்ணத்தை மந்திர சத்தியி லதனுள் அடக்குவது போலப் பிரம சுபாவமான சிற்சத்தியை யதனு ளடக்கும் அம்மாயை யப்பிரமமு மாகாது. அதற்கு வேறு மாகாது. பிரமத்திற் கெதிர்ப்பட்ட சங்கற்பமாகிய கண்ணாடியில் னியல்பாய்த் தோற்றுகின்ற அப்பிரமச் சாயை கண்ணாடியா லுண்டாக்கித் தோற்றுகின்ற தென்றது போல மாயையாற் சகலமுந் தோன்றும். இங்ஙனங் கூடாத காரியங்களை கூட்டுவிப்பதாகக் காட்டும் வல்லபமுடைய அகடித கடனா சாமர்த்தியமுள்ள மாயையே சகல வனர்த்தங்களுக்குங் காரணம். ஆனதால் திரிசியம்.

வினா:—அதிரிஸ்ய மான மாயா சத்தியைத் திரிஸ்ய மென்ற தென்னை?

விடை:—வித்துவானது சத்தி அவன் வித்தை செய்யுங் காரியத்திற் றெரிவது போலப் பிரமத்தினது மாயாசத்தி பிரபஞ்ச ரூபத்திற் காட்டுவித்தலின் திரிசியமாய மாயாசத்தி யென்றா ரென்க. இன்னும் பூச்சாயா களங்கமானது கலாநிதியி னிடத்தி லிருப்பதுபோலத் தோற்றி யதனை மறையாமல் அதனாற் றான் விளங்குவது போல் அதீதப் பிரம ஸ்புரணம அவ்வதீத மாகவே விளங்க, அதை யறியேனென்ற அறிவி னறியாமை யவ்வறிவு மாகாமல் அதற்கு வேறு மாகாமல் அவ்வறிவினிடத் திருப்பதுபோலத் தோற்றி யவ்வறிவை மறையாமல் அதனாற் றான் விளங்குவ தன்றியுந் தான் வெளிப்படாது தனக் காதாரமான திருக்குவின் சத்தியைக் கொண்டு ஆகா முதலிய திரிசியங்க ளென்னும் பொய்ப்பொருள்களை மெய்போலத் தோற்றுவிக்கும் மாயாசத்தி யொன்றுண் டென் றவாந்தர மாகச் சுருதி யங்கீ கரித்த தென்க.

வினா:—அற்றேல் முன் சுத்தப் பிரமத்திற்குச் சுவகதாதி பேத மின்றென்று கூறிய சுருதி இவண் இதனை மங்கீகரித்த தென்னை?

விடை:—இம்மாயா காரியங்களி னிற்பவர்கள் அவற்றினின்று நீங்கும் நிமித்தம் அதை விசாரித்து என்று மின்றென்பது தோன்றற் கென்க. அங்ஙனமாயின் வேதாந்தி யொருவனிற்க ஏனையோர் யாவரும் இம்மா

வடிவை யுத்திப்படக் கூறுக தென்னை? இம்மாயையின் உண்மை வெளிப் படாமையினு மென்க. அஃதேல் மாயையி னுண்மைதான் யாதோ? தனக் கென ஓருருவ மில்லாமையே யாமென்க. மாயையி னுண்மை தெரியாத மதங்க ளபரத்தமான முத்தியி னிலக்கணங் கூறுவ தென்னை? மதங்கள் மாயைக் குட்பட்ட பதமுத்தியைக் கூறுமேயன்றி, பதற்கதீதமான பரமுத்தியைக் கூறுவ தன்றென்க. மதங்க ளற்பப் பிரயோசனமான பதமுத்திகளை முத்தியெனக் கூறுதற்கு வேதஞ் சம்மதித்த தென்னை? யாதுமின்றிய ஆதுலர்க்கு யாதேனு முள்ளவன் ஆத்யனென்பது லௌகிக சம்மத மாதல் போல வென்ப தொன்று மின்றிய பெத்தர்கட்குக் கிஞ்சித்து சுகத்தைக் கொடுக்கும் பதமுத்திகளைக் கூறுதலும், சக்கிர வர்த்திச் செல்வமுள்ள பெருமன்னனுக்கோர் தேசாதிபதியான குறுநில மன்னன் தரித்திர னென்பதுபோல, பரமுத்தியான சிவசாயுச்சியம் பெற்ற மகதைசுவரிய வானுக்கு இப் பத முத்தி யான வற்ப வைசுவரியவான் தரித்திரனெனக் கூறுதலும் வேத சம்மத மென்க.

அக்கினி பிரகாசத்தோடு கூடியிருக்க அதன் குணமான உஷ்ணத்தைத் தன்வசமாக்கிக் கொள்ளும் மந்திர சத்தியைப் போல, பிரமம் தனதருளோடும் பிரகாசித்திருக்க அதனுல்லாசமான சித்து விலாசத்தைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டிருத்தலும், பிரமத்தைத் தவிரத் தாமொரு பொருளுந் தனக்கோர் சுதந்தரமுமின்றி, அதன் பிரதிபலனாச் சாயையாகிய சிவேச்சா சகத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற மாயா சத்தியி னியல்பை விளங்கக் கூறிய தென்க.

சத்து முதலிய பஞ்ச இலக்கணங்களால் திருக்கை விளக்கிய வாறு போன்று அசத்து முதலிய பஞ்ச இலக்கணங்களால் மாயா சத்தியினையுமென வுணர்த்துகின்றது.

அத்தகைய தாகிய வோர் மாயா சத்தியி னிலக்கண மாவன அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தம், கண்டம் என்னு மிவையைந்தாம். இவற்று ளசத்தெனல் முயற்கோடு முதலிய போல்வதாம்; சடமெனல் உருவா நின்றுள்ள கன்முதலியவை போல்வதாம்; துக்கமெனல் புத்தியைவந் தடையும் கோர விருத்தி மூட விருத்திகளின் றன்மையாம்; அநித்தமெனல் முன்னர்க் கூறிய மெய்யல்லாத பிராக பாவ முதலியவை போல்வதாம்; கண்டமெனல் கால பரிச்சேத முதலிய வடிவை பெற்பது போல்வதாம்.

இத்திரிசியத்தை புத்தி விசாரணை செய்து பார்க்கு மிடத்து இல்லாமை யால் அசத்தும், தனக்கெனவோ ரறிவின்மையிற் சடமும், இன்பம் போலத் தோற்றி யழிதலிற் றுக்கமும், இருப்பது போலத் தோற்றி யழிதலி னநித்தமும், பின்ன மயமா யிருத்தலிற் கண்டமு மாமென்க.

ந:—இவ்வைந்து தன்மையும் மாயைக்கே யென்றால் அதன் காரிய மாய சத்திக் கின்றோ?

விடை:— சமுத்த சத்திடக் காரிய மென்ற நியாயத்தாற் காரணத்தி லுள்ளது காரியத்திற்கு முண்டென வுணர்க.

இம்மாயை யநாதியு மத்தையென்பது போன்ற அசத்தாதி வைசித்திரியங் களை முணர்த்திய தென்பது கருத்து.

கனிந்தற் கரிய சுருதி சம்பந்தம், யுத்தி சம்பந்தம், உலௌக சம்பந்த மென வழங்கிவரு ஞானங்கள் முறையே மாயையைத் துன்றாது மயக்கைக் கூறும்படித்து. மாயாசத்தி யானது ஆகாய தாமரை போலவுதின் துச்ச மெனவும், சத்திகா ரசிதம் போலவதின் அநிர்வாச்சிய மெனவும், ஆண்டாவைப் போ விரித்தா மாகக் காணப்படலின் நித்த மெனவும் பெயர்பெறும். மாயை சுருதி சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் ககன குசுமம்போ லின்மையாற் றுச்சம், உத்தி சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் சுத்திகா ரசிதம்போ லுண்டின் றென்று தாதலின் அநிர்வாச்சியம், உலக சம்பந்தமாய் விசாரிக்கின் ஆத்மாவைப்போ லுள்ளதாகத் தோற்றலின் நித்திய மெனவுங் கூறுவர்.

இங்ஙனமாக வன்றியும் யாவரு மனத்திலுந் தங்கி யிருப்பதாற் றமம், மாயை, மோகம், அவித்தை, பொய்யுருவி யெனப் பெயர்பெறும் இவ்வைந் தையும் மாயா பஞ்சக மென்றறிஞர் கூறுவர்.

இம்மாயை பிரவியை வெழுளி மறைத்தது போல ஆத்ம ஞானத்தை யேக தேசத்தின் மறைத்தது போலத் தோற்று விக்கும் அந்தகார மாத லின் தமமெனவும், தன்னை மறந்த விடத்துப் பிரபஞ்ச மாகத் தோற்று வித்தற் கேது வாகலின் மாயை யெனவும், குற்றியை மகனென்றது போலச் சடத்தைச் சகமாகத் தோற்றுவித்தலின் மோக மெனவும், தன்னை யறியே னென்ற தன்மை யறிவா யிருத்தும் அதனைத் தோற்றுமற் கேதுவாத லின் அவித்தை யெனவும், இங்ஙனஞ் செய்வதற் கேதுவான வுருவந் தனக் கென வொன்றின்மையின் பொய்யுருவி யெனவுமாம். அசத்து, துச்சம், பொய் யுருவி யென்பன வொருபொருட் கிளவி யாயினுஞ் சிஞ்சித்து தாரதம்மிய மிருத்தலி னவைதோன்ற ஆசிரியர் கூறினார். வடநூலார் அநிர்தாத்மிகை யெனவுங் கூறுப.

இந்துவினை யென்ற விடத்து மறையா தென்ற மாயை இங்ஙன மறைத்த தென்றது. சந்திர னுருவங் களங்கத்தி னளவெவ் வளவோ அவ்வளவு மறை பட்டதாகத் தோற்றல்போல ஆத்ம ஞான வியாபகத்தி லேகதேசமான மாயை யெவ்வளவோ அவ்வளவு மறைபட்டது போலத் தோன்றினதே யன்றி வே றின் றென்க.

மாயையின் சங்கோச விகாச தருமம் உணர்த்து கின்றது. படமானது தான் விரிந்து தன்பாலடங்கிய பலவேறு விகற்ப சித்திரங்களை விளங்கக் காட்டி மீண்டுங் குவிந்தொடுங்கிக் காட்டும்வித மெங்ஙனமோ வதுபோல, இன்பம் போலக் காட்டித் துன்பத்தைத் தாற்பால தாகிய மாயா சத்தியும் தனது விகாச தரு மத்தினால் விரிந்து சமஸ்த வுலகங் களையுங் காட்டி, அவ்வுலகங்களைத் தனது சங்

[illegible] நிற்குமென்பது காட்டும். அன்னக்கொடி கட்டுதலா [illegible] மெத்தானத்தின் மேலிருக்கும் விளக்கம் போல, சமுச்சித்த [illegible] விக்கப்பட்ட காரணத்தின் மேலிருத்தலின், கர்மமாயைக்குச் சித்திரப்பட்டதை புலப்படுத்து கொள்க. இச்சகலாகிய காரியத் தொடர்ந்து நிற்றலை பொருளுடைக் காரண மாதலின் அதன் பிரிவு [illegible] இதனைப் [illegible] மென்க.

இவைகளன்றி மாயைக்கு இடமாக நின்றன்ன குணங்கள் சதந்திரத்துவ மனமேனையும், சாந்தித்துவ மெனவும் [illegible] வாம். தனக்கென ஒரு சொரூபமான [illegible] பரமத்தைத் தவிரத் தனக்கெனவோர் செயலின் காரணமாய் [illegible] விடுதல் அறியாமையின் [illegible] சக்திகளை அப்பிரபஞ்சத்தைக் கொண்டே [illegible] சுதந்திரமும் உளவென்க.

முன்னர் மொழியப்பட்ட மாயையின் விருத்தி தெரிய உணர்த்துகின்றது. மெய்ப்பொருள் விளங்கிய காலையின்கட் டோன்றிய பானை முதலிய வகை கொள்கையை. அதுபோலச் சுத்த சிவ பரம் மாயையின்கட் டோன்றிய வைகரி முதலிய [illegible] சத்தமாக அறியும். சுத்த சத்துவ வடிவமான மாயையும், அசுத்த சத்துவ வடிவமான அவித்தையும், தமப் பிரதான வடிவமான மூலப் பிரகிருதியுமெனக் கூறிய மூன்று விருத்திகளையும் மாயாசத்தியான தனையுடையதாகும். மாயையின் சத்துவத்தில் மூன்றும், ரஜசில் மூன்றும், தமசில் மூன்றுமாக ஒன்பதாய் விரிந்தது விருத்தியென்க.

மூலாங்காரத்தின் சத்துவத்திற் காரணம் நான்கும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆக ஒன்பதும், இராஜசின் பிராண வைந்தும், கன்மேந்திரிய மைந்தும் ஆகப் பத்தும், தமசின் பூதமைந்தும் இவ்விருபத்தி நான்கின் முதன்மையான மனமும். இதனையறிதற்கென் றமைந்திருக்கும் அகங்காரமும், அதற்காதாரமான சித்தமும், அதற்கு விபரீதமான [illegible] மும், இவ் விரண்டிற்கும் அதிட்டானமான புத்தியும் பிரமமுமாக இருபத்தொன் பதாந் தத்துவமாமென்க.

இங்கனமாயின் வேறு நூல்களிற் சத்துவத்திற் பத்தும், இராஜசிற் பத்தும், தமசிற் பதினொன்றும், இவைகட்குக் காரணமான அவித்தை, வித்தை, சிவன், ஈசன், பிரமம் இவைகளாக முப்பத்தாறெனக் கூறியதென்னை?

இன்னணம் சத்துவத்தில் உதித்த பத்தில் முன்னுதித்த ஞானமொன்றை அகங்காரத்தில் அடக்கி, ஒன்பதெனவும், இராஜசில் உதித்த பத்தும் பத்தே யெனவும், தமசில் உதித்த பதினொன்றில் அன்னம், மாமிசம், உதிரம், நரம்பு, மேதசம், மச்சை யென்னின்ற ஆறையும் இவற்றின் காரணமான தூல பஞ்ச பூதத்திலடக்கியும். முன்விலக்கிய ஞானத்தை அகங்காரமெனக் கொண் டும், அவித்தை வித்தை யிரண்டையும் ஒன்றுவாகி அடக்கியும், பிரமத் தைக் கூடஸ்தனோடு விரித்தும் ஆக இருபத்தொன்பதெனக் கூறிய தென்க.

பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன் என்னும் வாயு வைந்தும் நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சய னென்னும் வாயு வைந்தும், வயிரம்பன். முக்கியன், பிரபஞ்சனன், அந்தரியாமி, மகாப்பிராணன் என்னும் வாயு வைந்தும் ஆகிய பதினைந்தையும் பத்தெனக் கூட்டிய தென்னை? நாகன் முதலிய புறவாயுக்களைந்தையும் பிராணாதி யைந்திலும், வயிரம்பன் முதலிய வாயுக்களைந்தையும் சிவனிடை யடக்கியதா வெண்க. வயிரம்ப னாதிய வாயுக்களைச் சிவனி டடக்கிய தென்னை? இவ்வைந்தும் விராட்புருடனது பஞ்ச வாயுக்க ளாதலின் சிவ சம்பந்தமா யிருந்த தெண்க. தத்துவங்க ளடங்கிய சுழுத்தியி னிடத்துள்ள சிவனிடத் திருப்ப தெங்ஙனம்? இருபத்து நான்கு தத்துவங்க ளொடுங்கிய சுழுத்தி யவத்தையிற் பிராண னசைதல் அனுபவ மிருத்தலி னாலும் பிராணனு மக்கேயென்ற சிவன்னை போதக் கவியினாலு மிருக்கின்ற தெனக்காண்க. அப்படியாயி னச்சிவ னிடத் திவ்வாயு எங்ஙன மிருக்கின்றது? சிவனுக்குச் சங்கற்ப ரூபமான அத்தக் காரணங்களை படைப்பித்தலின் அவனது சிவ சத்தியா யிருக்கின்ற தெண்க. இதனை விப்பிராண னென்றெப்பது போன்று மகாப் பிராணனென்னா நாமம் வந்தது. முற்கூறிய சிவசத்தி கவிதையி னிக்கமும் வினைதை ஒக்குமு முண்டாகு நிமித்த மதற்குச் சாதனமாகக் காலமுதற் பௌதிக மீறாய தத்துவங்க ளீசுரனது கிருபா நிருட்டியினாலுண்டாயிருக்கு அந்த மாயா காரியத் தோற்றங் கிரம சிருஷ்டி யுகபற் சிருஷ்டியென விருவகையாயிருக்கும். பிரகிருதி முதற் பிருதிவி பரியந்தம் ஒன்றன் பின்னொன் றடைவாக வுதித்தல் கிரம சிருஷ்டியும், ஒருங்கே யுதித்த லுகபற் சிருஷ்டியு மாமெண்க இவ்விரு வகை சிருட்டியும் வேத சம்மத மாதலா லெமக்கு முடன்பாடாகும். பரசுத்தப் பிரம மெனப்படும் நிர்விகார சிவத்தினால் மாயா காரியங்களாயும் சடரூப மாகவுமுள்ள சகமாதி முத லறு பிரிவுகளெங்ஙனந் தரப்பட்டன வென்னில், புடைபெயர்ச்சி யின்றிய சூரிய காந்தக் கல்லில் இச்சா எத்தனமின்றி யுதித்த பூத சூரியனால் அக்கினி சனிக்குமாறு போன்று பரம சிவத்தினால் மூலப் பகுதியி னிடத்தில் மகதத்துவ முதல் உலகீறாய காரியங்கள் சனித்தற்கு யாதொரு தடையு மில்லையென்று சத்துக்கள் கூறுகின்றனர்.

மாயா காரியங்கள் தோற்றுதல் நான்கு வகைப்படும். அவைகள் விருத்தி, பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்த மெனப்படும். விரிந்த வஸ்திரமே விருவமா நிற்றல் விருத்தி திட்டாந்தம், பாலே தயிர்வடிவமா நிற்றல் பரிணாம திட்டாந்தம், நூலே வஸ்திர ரூபமா நிற்றல் ஆரம்ப திட்டாந்தம். பிராந்தியினுங் மிக்கு விக்கும் ரச்சு சர்ப்பமும், கந்தர்வ நகரமும் கட்டையிற் கள்ளனும், சொப்பனமும், இந்திரசாலமும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் ஆகிய இவை முதலியவைகள், மெய்ப்பொரு ளாகிய பிரமத்தில் அதுவே மாறாகத் திரிந்ன பொய்யாகிய சகத்து கற்பித மெனற்குக் கூறிய விவர்த்த வுவமம் ஆம்.

சுத்த மாயையிற் றோற்றிய ஈசனுக்குச் சூரியனையும், மூலப்பகுதிக்குச் சூரிய காந்தக் கண்ணாடியும், சகத்திற் கழலையு மூவமித்த தெண்க. மாயைக்

ஞரிய ஞன்றுயிரக் [illegible] ணர்த்தி அனிர்வாச்சிய மெனல்:—பிரம விகாரத்தின் [illegible] வித்தக் காரணம் [illegible] போது திரிபு டினைத்தல் [illegible] பின்னமாம். பின்னமெனின் பிரமத்துக் கன்னிய மாக நிற்க வேண்டும். பொன்னுக்கும் சித்திரிகளுக்கும் வேருகாத கடத்திற் சித்திரிகத்திற்போல ஐக்கிய மாகாமையின் கூடாது. சமாதி யின்கண் ணின்றெழுந்த ஞானமுதிர்ந்து அத்திரிபுகள் தனதுருவாக விளங் கலின் அபின்னமாம். அபின்ன மெனின். வேம்பினைக்குக் கசப்பும் கனிக்கு மதுரமும்போ லென்றாற், சுருதிகள் கூறிய பிரம விலக்கணத்திற்கு மா ணம் அன்றியும் 'ஏக மேவா த்வைதத்' தென்பதில் மாயா பஞ்சக இலக்கண முரைத்தலி னாலும் கூடாது. சாதனத்தில் வேறாகவும், சாத்தியத்தில் ஒன் றாக விருத்தலிற் பின்னுபின்னமாம்; பின்னு பின்னமெனின், எதிர்மறை இலக்கண மாகிய, பேதமும் அபேதமு மொன்று யிருத்தல், தூரமும் சமீ பமு மொன்றென்றாற்போல் விரோத மானமையின் கூடாது. சமாதியி னின் றெழுந்த தன்மையிற் அத்திரிபுகள் அறிவாய் நிற்றலின். சத்துமாம்; சத் தெனின், முக்காலத்தினும் முன்னதா யிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றிப் பிரம ஞானத்தால் நாசமடைதலின் கூடாது. திரிபு மினைத்தனுஞ் சமாதியி னிற்கு மாயின், அசத்துமாம்; அசத்தெனின் வந்தியா சுதன்போல் தோற் றமும் இன்றாய் வேண்டும், அங்ஙனமின்றிப் பிரபஞ்ச மாகத் தோற்றலின் கூடாது. சற்போ லிற் சங்கும் யதார்த்தத்தி லசத்துமா யிருத்தலின். சதசத் தாம்: சதசத்தெனின், சத்து, உள்ளது: அசத்து இல்லது; எதிர்மறை யிலக்கண முடைய இவ்விரண்டு மொன்றெனல் இரவும் பகலும் ஒன்றெனல் போலுதலின் கூடாது. அது அவயவ மாகத் தோற்றலிற் சாவயவ மெனின், அவயவ சகிதமா யிருக்க வேண்டும் அங்ஙனமின்றி, கந்தருவ நகரியங்களைத் தோற்றுவிக்கும் சத்திக்கு வித்துவானைத் தவிர வடிவ மில்லாமைபோல் பிர பஞ் சத்தைத் தோற்று விக்குஞ் சத்திக்குப் பிரமத்தைத் தவிர வடிவ மில்லா மையாற் கூடாது. அங்ஙன மதற்கோ ருருவ மின்மையின், நிரவயவ மாம்; நிரவயவ மெனின், அவயவ சகிதமாகத் தோன்று திருக்க வேண்டும். அவயவ சகிதப் பிரபஞ்சமாகத் தோற்று கின்றமையின் கூடாது. சகசத்திற் கண்டே ன்மை யது போல் பிரமமே யாவுமாக விளங்கலிற் சாவயவ நிரவயவமாம்; சாவ யவநிரவயவ மெனின், எதிர்மறை யிலக்கண மிரண்டு மொன்றது மாமையெனல் விரோத மாதலிற் கூடாது. ஆதலின் முற்கூறிய ஷவித விலக்கணங்களில் பரிதாரும் ஒரிலக்கண முடையதென்று வசனித் தற்குக் கூடாமையின் அனிர் வசனீய மாம். (உ-ம்) சித்தாந்த சாரம். "அறிவின்மிற் சொருப மீது மன் னவதா மதைவிட வேறுமல் லாதாய், அறிவுசெய் யஞ்ஞா னத்தினை சத்தா மரீதனை நிகழ்பொழு தற்றாய், அறிவின்றித் தேறி னைக்காது மிவதா யநுதிப மனிர்வ சையதாய், அறிவுறு மாயை புடையமா யாவி வாதெனா மொழிமே லோரை." "பரிசொரு பத்துக் கமெனமும் பகர்பிறு பின்னமு மதாய், நிரவய வமதாய்ச் சாவய மதாய்நிரவய சாவய மதாய்த், திரசத்தை

உலகத்தைச் சாசுவத மயமாய்ச் செய்விக்கு மீசுரனையாம், பரம்பர கிருதி நடைபெறு மென்பதை யாவரு முணரலாம்.

பதிபசு பாசங்களிற் பதி அநாதி முத்த சித்துரு வென்பதை யுணர்ந்தோம். பதியை சர்வஞ்ஞத்துவ முதலிய குணங்களையுடைய தாக அறிந்தோம்; பசு பாசங்கள் அநாதி யென்பது முன்னமேதான். அது சத்தாகவா? அசத்தாகவா? சதசத்தாகவா? அநிர்வசனீய மாகவா? அநாதி யென்பதை யாமும் ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் இதனைப் போலச் சத்தாக வொப்புக் கொள்வதில்லை அநிர் வசனீய மாக வொப்புக் கொள்கின்றோம்.

இவ்வாறே சர்வசார உபநிஷத்தானது: சத்துமல்ல, அசத்து மல்ல, சதசத்து மல்ல. அநிர்வசனீய மென்று கூறுகின்றது. இவ்வநிர்வசனீயத் தின் றன்மையை உவமான வாயிலாக விளக்குவோம்.

கயிற்றிற் காணப்படும் அரவு சத்தா, அசத்தா, சதசத்தா வென விசாரிப் புழி மூன்று மல்லாத அநிர்வசனீயமென் றேற்படும். எங்ஙன மெனின் அரவு சத்தாகில் தெரிந்த போது மிருத்தல் வேண்டும். இல்லா திருத்தல் காட்சிப் பிரமாணம். அசத் தெனின் மலடி புத்திரனைப்போலத் தோன்றா திருத்தல் வேண்டும். தோற்றிக் கொண்டு பயகம்பாதிகளை யுண்டாக்குவ தால் இல்லை யென்றுஞ் சொல்லப் படாது. சதசத் தென்று சொல்லவா மெனின் மேலே காட்டிய இருவகைக் குற்றங்களும் உண்டாகும். இம்மூன்றி னிடத்துந் தோஷ மிருப்பதால சதசத் விலட்சண அநிர்வசனீய மென்று சொல்வதே நியாய மாகும். மாயை யென்பது மிப்படிச் சம்பாவித மெனில், காரியப்பொரு ளுண்டாதற் கிசைந்த சத்தி காரணத் தின்கண் சம்பாவித மாதல் போலவாம் என்றறிக.

உதாரணம் திருமந்திரம்.

பதிபல வாவது பண்டிவ் வுலகம்
விதிபல செய்தொன்று மெய்ம்மை யுணரார்
துதிபல தோத்திரஞ் சொல்லவல் லாரு
மதியிலர் நெஞ்சினுள் வாடுகின் றாரே.

பதிபசு பாச மெனப்பகர் மூன்றிற்
பதியினைப் போற்பசு பாச மநாதி
பதியினைச் சென்றணு காப்பசு பாசம்
பதியணு கிற்பசு பாசநில் லாவே.

வேதாரணிய புராணம் வருணச்சருக்கம்.

பிறப் பநாதியா மிறப்பொடு துன்பமும் பிணியு
மறப்பு மீசனும் வையமு நாதியா மற்று

பிறப்ப யாக்கையே பிந்திப் பந்தனைக் கிரந்தித்
துறப்பி னாரமலத் துன்பசாகரத் திடைத் தோய்வார்.
சுருதி யுண்மையைக் கேள்வியே முதலிய துணிவாற்
கருதி வேறுக் காண்பது ஞானமஞ் ஞானம்
பருதி முன்னிருட் பாம்பெனும் பகைமை யட்டு
மிருதி வாழ்வுறன் பின்போடு மடைந்தோய் விடுமே.

தத்துவஞான தீபிகை.

உருவொடு மாயைமா யாபுலகந் தோன்று
முண்மையற் றாகாத வத்துவித நிலையைத்
தெரிவதற் கெரியினது சொரூபநிலை யென்றும்
செகமெனாத தெரியினது சிவனிலை யென்றும்
கரிசறவும் மாயினடையே ரறவுமூர்த்தி னதுவே
சுகானுசக நிலையென்றுங் காங்கமற வுணர்ந்தோர்
பெரியசொரூ பாநந்த நிலையினிட் டகலார்
பேசியமற் றிரண்டினையும் பெத்தமெனத் தவிர்ப்பார். ௫

சகமுயிர்தற் பரமெனுமுப் பொருளொருதன் மயமாய்ச்
சார்ந்திடுமத் துவிதநிலை பிரமநிலை யாகும்
விகலமுற மலைவெவ்வே றுபமைத ருப்பன
விளக்கிடு மிதோபாச வியாமம் மூன்றும்
மிகவொருமித் தெபறிபய பலபொருளாய்த் தோன்றல்
விபுலசக நிலையாமென் றுணர்பவர்சற் றோறும்
தவறிலவ புதனிலையிட் டிருநிலையான் சாரார்
சார்வினெனிற் சார்வொரு தத்துவமுத் திசையே. ௬

சனவுகன வொடுசுழுத்தி யவத்தைகண்மூன் றினையும்
சுழுகலறப் பூரணமின் மாத்திரமாய் நிற்றல்
இனமுறாத் தெவிதிபோ மவத்தைகளிற் றோன்றும்
இன்பெருந்தன் பக்கனான் கருபவியாய் நிற்றல்
தனிநோரு சிவனிலை பாமவத்தை மயமாய்ச்
சார்தலது சகநிலைய மெனவுணருந் தக்கார்
வினைபகதுக் துரியமெனும் பதமதனை விடுத்தே
வேறுபதந் தனையறுக வீனாரினை றுபவார். ௭

சுத்தொடு மித்தானந்த பூரணமாஞ் சிவமே
தானெனான் கதிதொரு தனிப்பிரம நிலையாம்

சித்தரா [illegible] தன்னைக் கந்த சிற்றுண் டென் றுணர்த்தல்
சிவனி[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
நேரு[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] றிரர்
விபக்ஷமெயாரு சகத்தியா மெனக் குருவார் மேடக
கொத்தறவே புணருமவர் பகர்க்கவிட் டேவர்
கூறியப லிங்கத்தாடுட் கொள்ளுவோ ரமரும். அ

அறிவாதுந் தனிக்கேவறந் துபர்சகமா கிடுமே
அரியசிவா நந்ததிலே யாருமுடு ருவம்
செறிவாகா வசியென்னே தெரிமின்று நிலைமே
சிவனிலே பரமுறியி றேபதுநா தாரும்
குறிதாமென் றுணர்கிலேமே சகத்தியா மெனவே
குருபரனும் மொளிதருநம் புண்ணியர்க ளல்ல
நெறியாருஞ் சகத்திலவிட் டேதுவதோ மறை
நிலைகளிலவ் வளவுதுன்ப நிலையாட தமினே. கூ

சூத சங்கிதை, அநித்திய, நித்திய வஸ்து விசாரம்.

விளம்புக ஞற்ற வநித்திய வஸ்து விசாரத்தால்
உளம்பயி லச்சமு சார விராகமு மன்னடாரும்
இளம்பிறை சூடி தனக்கய லாஞ்சட மெல்லாநால்
வளம்புனை வோர்கள் அநித்திய மென்று வகுப்பாரால்.

சுத்தமாய் நிரஞ்சனமா மவிகார மாயொளிர்சிற் சொரூப மேயாய்
உத்தமமாய்ச் சருவசான் றாய்விளங்கும் பரமசிவ மொன்றே யென்றும்
எத்தகையோ ரும்புகழு நித்தியவத் துயர்மறையு மிவ்வா றோதும்
ஒத்தசட மநித்தியமல் லாதுசித்துக் கநித்தியம்வத் துறுத லின்றே.

மிக்ககடா திப்பிரத்தி யேயத்தக் தக்காண விருத்தி யாலே
தக்கநித்தியவத்துவுந்தான் றோன்றுகின்றதே தவிரத்தனியாய்நின்ற
முக்கணுடையெம்பெருமாற்காளாயபெருந்தவத்துமுனிவிர்மேலாம்
எக்கலைஞ ரும்புகல்வார் பரமார்த்த மாகவிலை யென்று மாதோ.

இலையித்த தன்னி லென்னும் உதாரண வெண்பாவில் பாண்டிப் பெருமான் "இல்லதற்குத் தோற்ற மில்லை யாதலானும், உள்ளது தோற்றுவிக்க வேண்டா வாதலானும், உள்ளது மில்லதுமா யிருப்பது தோன்றுமென உரைகூறிச் சித்தியார் க-ம் சூத்திரத்தில் 5—செ. 6—செ.

சார்பினிற் றோற்று மெல்லாந் தருபவ னில்லை யென்னிற்
றேரினில் லதற்கோ தோற்ற முள்ளதற் கோர்சு செப்பா

போரின் [illegible] தோன்று தன்மைத அறிக்க வேண்டாங்
கொள்ளா திருக்கி யன்றி நிற்பது தொன்று மன்றே.
உள்ளது மெது மின்றி நின்றதொன் றுளதே துண்டா
மிக்க தே மக்கட்டாகு தோற்ற முமிலைமா தாகும்
உள்ளன தாக்கி துண்டாக காரிய மதித்து மன்னி
விள்ளாமை [illegible] யடைகாதி யெழிந்து மிப்பற்று வாறுல்.

என்றுக்கு [illegible] பொருட்டன்று மேற்செப்பட்டவை மேற்கோளாக கேட்டு நகலு.

இப்படி [illegible] வேண்டப்பட்டு சிவஞான முனிவர், இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின் உளதே உள்ளதெனவும் இதனானே இல்லது முளைக்கும் [illegible] என்னும் ஆரிய வாதிகளும், இல்லது முளைத்து [illegible] அசற்காரிய வாதிகளும் மறுக்கப் பட்டார் [illegible]. இதை இம் மேற்கோளில் குறிப்பிக்கவில்லை. இவர் சார்பினை [illegible] முதற்சூத்திர [illegible] அதிகரணத்தில் எழு திய மெய்த்தோர் [illegible] தன்மையும் [illegible] எழுதி விட்டார், பாவம். அறியன்னர் [illegible] அதை கருதாது.—

மேற்கோள். "இல்லது உளதாம் உள்ள தென்றது"
ஏது. "இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின்"

"இல்லதற்குத் தோற்றமின்மையின், என்ற ஏதுவால், உள்ளதற்கே தோற்ற முண்டாகின்றது" என்பது. அங்ஙனமாயின், ஷெ வாக்கியம், [illegible] யம் பாவகின்றது; [illegible] முதலியவைகளுக்கு தோற்ற மிருப்பதா லெனக. இன்மை நான்கு வகைப்படும். (1) சொல்மாத் திரையா யுள்ளது, இதற் குவமானம் வான்மலர், மலடிமகனும். (2) (3) சொல்லும் தோற்றமு மாம். இதில் ஒன்று காரணத்தை நோக்கிய போது, காரியம் தோன்றா திருத்தலும், மற்றொன்று தோற்றதலு மாம். முன்னை யதற் குவமானம் [illegible], பின்னையதற் குவமானம் கான லீருமாம். (4) சொல்லும் தோற்றமும் பொருளுமா யிருப்பது. இதற் குவமானம் சொப் பன வுலகு. பேதந்தோன்றும் கூடிய இந்நான்கு இப்பொருளில் (1) வான் மலர், மலடிமகனுமிய இருபொருள்கள் தவிர மற்றவை தோன்றுகின்றன. இது யாவருக்கும். பிரத்தி யக்ஷ்டமாம். இங்ஙனமாக "இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின்" என்றது எங்ஙனம் பொருந்தும். இன்மைப் பொரு ளில் மேற் கண்டவாறு (1) தோன்றாமையும். (2, 3, 4,) தோன்றுதலு மிருக் கிற போது "எல்லைசேட்டி [illegible]" என்றவாறு எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து "இல்லதற்குத் தோற்ற மின்மையின்" என எவ்வாறு கூறலாம்.

யசுர்வேதத்தில் சர்வசா ரோபநிஷத்.

[illegible] இக்காத பிரபஞ்சத்தை ப்ரம்மத்தி லாரோ பிப்பது. மாயை யென்பது யாது? அனாதி யாவுக்கு மூலமான தெதுவோ அதுதான்

மாயை.....அந்த மாயையானவள் அநாதி, ஜடமாய் ;ருக்கின்றவளு மல்ல, இல்லாதவளு மல்ல, அநிர்வசனீயமாய் வாக்குக் கெட்டாதவள் (பிரம்மமாகிய) அதிஷ்டானத்திலேயே யல்லாதவள்.....எவள் வாஸ்தவத்தி லில்லையோ அவள்தான் மாயை. அவள் ஸ்வரூபம் அக்ஞானம். அதுவேதான் மூலப் பிரகிருதி.....ஜகத்கா ரணமாய்ப் பரிணமித் திருப்பவள்.

சக்கில யசர் வேதத்தில் நிராலம் போடநிஷத்.

இரண்டாவ தற்றதாயும் என்றும் தொடர்ச்சியா யுள்ளதாயும் சகல ஸ்வரூபமாயு மிருக்கிற பிரம்மத்தி னிடத்திலேயே தேவ, மிருக, நர, ஸ்தாவர, ஸ்திரீ, புருஷ, வருணாசிரம, பந்த மோக்ஷ உபாதி (கற்பிதமான வேஷம் அல்லது கற்பிதமான தடை) யாகவிருக்கிற பலபேதக பேதங்களெ றுலே கயிற்றிற் பாம்பென்கிற பிரமைபோல் கற்பிதமா யிருக்கிற ஞானமே யஞ்ஞானம்.

சூத சங்கிதை சத்தா விசாரம்.

அத்தருசத்தாவாகியபிரமமம்மாயையுங்கடாகிபாலுற்போல்
சுத்தமாமுனிவிர்பற்பலவானசொரூபங்களாய்ப்பரிணமிக்கும் [ம்
உத்தமப்பிரமம்மூலகமாய்த்தோன்றுமொளிசுருக்தியிவெண்பொன்று
வித்தகமுற்றக்கொன்றிடுதலைபோலும்வேதமும்மிக்கனமுரைக்கும்.

நிருமல சிவன்றன் மாயைபரற் கனுப்போ விருமிக்கப் பட்டன வெல்லாம், மருவுகா ரியக்கா ரணத்திற்கு வேறு காமையின் மாயை ரூபந்தான், பெருகுமா யையுமற் றதிட்டான மாகும் பிரமத்தின் வேறன தன்று, குருபர னருள்வகைக் கொண்டிமுக் குறுப்புங் கொன்றுயர்ந் தோங்கிய முனிவீர்.

பிரமகீதை கேனோப நிடதம்.

எப்பொருளு மாயையினு லெனச்சிலவ ரியம்புவர்கள்
மெய்ப்பரமன் றனைபொழிய வேறெருமா யையுமில்லை
ஒப்பரிய பரனெழிய வொருமாயை யுண்டாகில்
அப்பரமன் றன்பெருமைக் கதுகேடே யழிவன்றே.

சிவானந்தமாலை.

எங்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன் றனனை
யங்கந் திரள்கருவி யானவமாம்—பொங்குமிருண்
மைசெய்த மாமாயை மாயைவினை மற்றனைத்தும்
பொய்ப்பொய்பொய் பொய்ப்பொய்பொய் பொய்.

எனவே [illegible] த்திலே, உலகத் சத்தன் மென்பதை, [illegible] காரியத்திற்குப் பொரு [illegible] பொன்னாத்தலிற் பணிடம் [illegible].

"உலகம் காரியமுடையது [illegible]. ஆகையால் பாதுபா நிலையதா [illegible]. [illegible] அவ்வம் பாதுபா நிலைபது. அது [illegible] காரணம்." என்னும் அநுமானப் பிரமாணத்து [illegible] பிரமாணமாகவுள்ள சிவஞான சித்தி 1-சூ. 13-வது [illegible] காரிய [illegible] காரண வுண்மை யென் னீர். [illegible], என்று கூறுவதினு [illegible], ஆகவே, காரியமாய்த் தனக்கே [illegible]. மேலும் [illegible] சத்தெனக் கொண் [illegible], சாதாரண தருமம் இன்றழி யில்லாது பெரு [illegible] விசார மின்மையாம். [illegible] நின்றழி யில்லாது பெருந் தன்மை [illegible] சத்தாய் நின்றழி யில்லாது பொருந்தன்மை [illegible] னமாய்ப் பிறக்கிவி னின்றனென்க. [illegible] வியத்தையும், சாஸ்திரத்தில் உலகை [illegible] தோற்றமா யிருக்கின்றதோ [illegible] யிருக்கிறதென்று கொண் டால் [illegible].

பரிணாமப் பிரபஞ்சத்தில் உலகு கற்பிதத் தோற்றமா யிருக்கின்றதென்ப தற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு —

சூத சங்கிதை வேதாந்தம்.

சற்றுமா டாகீர்த்தி தானதிட் டான மாய
தோற்றமை தன்னி யத்தின் சொரூபமா னதுமற் றின்ப
மற்றுமக் கீர்த்தி தானு மபரமா மனைய மாயை
மாற்றருஞ் சதசத் திற்குப் பின்னமாய் வயங்கு மாலோ.

பிரமக்கீதை ஐதரேய உபநிடதம்.

வேதகீயா நிமித்த மெய்ப்பொருள் மற்றைப் பொருளெலா மித்தையே வேதம், ருதமே யுற்ற பொருளிரு வகையா மிதனிலொன் றென்னுமுண் மையதாய்ப், போதவா னந்த மாகிய சிவனும் பொரு ளது மறுதப் பொருளில், ஏதமே லாமற் கற்பித மாகு மற்றதனிய லஃதையு மிசைப்பாம்.

இச் சத்பிரமாணங்களுக் கிணங்க உலகம் கானல்நீர் போன்றதெனக் கூறியவர்களோ சிவஞான சித்தி நிந்தித்தது; தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டதோடு, வேத முதலிய வுரைகளையும், இச் சிவஞான போதவுரையையும், "பூத்தாரும் பொய்கை புனலிதுவே யெனக்கருதிப், பேய்த்தேர் முகக்குறும் பேதை குணமாகாமே, தீர்த்தா" வென்று கூறிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகளையும், அவர்போன் றாரையு நிந்தித்ததாமென்க.

சிவஞான போதம் "உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவ," என்று பாசத் (மாயை) திற்குக் கானலி னுவமைகூறிற்று, ஷெ சிவஞான சித்தியோ; "பாச ஞானத்தானு மென்னுஞ் செய்யுளிலாசைதரு வுலகமெலா மலகைத் தேரா மென்றறிந் தகல" என்று உலகிற்குக் கானலினை யுவமை கூறிற்று. முதனூலான சிவஞான போதம் பாசத்திற்குக் கானலினை யுவமை கூறினால், பெயர் மாத்திரையில் வழிநூலான ஷெ சிவஞான சித்தி பாச காரிய மாகிய உலகிற்கு அதனை யாக்கிக் கொண்டது, மலைவா மன்றிப் பின்பு யாதாம்?

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரமா
மத்தன்றா னின்ற வவர்வினைபால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனு மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்து
கூட்டானை மண்போற் குளிர்ந்து.

என்னும் வெண்பாவில். இவர் கொள்கை நிலஸ்தானத்தில் பிரமமும், வித்து ஸ்தானத்தில் மாயையும், அங்குர ஸ்தானத்தில் உலகமுமாம். நிலத்தைக் குளிரச் செய்ய நீரிருப்பது போன்று பிரமத்தைக் குளிரச் செய்ய வொன்று வேண்டும்? நீர் ஸ்தானத்தில் பிரமத்தின்கண் ணுள்ள சிற்சத்தியைக் கூறுவாமெனின்: நிலமு நீரும் பின்ன மானமை போன்று பிரமமுஞ் சிற்சத்தியும் பின்ன மாதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பின்ன மாமா? நிலமும் வித்தும் பின்ன மென்பது நிதரிசனமாம். அங்ஙனமே பிரமமும் மாயையும்பின்னமா? அபின்னமா? என்புழிப் பின்ன மென்றே சொல்ல வேண்டும். சொல்லுங்கால் பிரஹ்மம் அபரி பூரணப் பொருளாகும்.

இனிவித்து அங்குர மாகுங்கால் வித்துக் கெட்டே அங்குர மாதல் கண்கூடு. அங்ஙனம் மாயை கெட்டே உலகாக வேண்டும். அங்குரமா யிருக்கும் போது வித்தில்லை அங்ஙனமே, உலகா யிருக்கும் போது மாயை யில்லை என்றாகி, இப்போ துள்ளது பிரமமும் உலகமுமே யாயிற்று. அதனால் மாயையென்று மொருபொருள் போகவே போயிற்று. அதைச் சத்தென்றும், நித்திய மென்றுங் கொண்ட இவரது செவிக்கு இல்லையெனக் கேட்பது நாராசங் காய்ச்சி விட்டது போல்தா னிருக்கும்.

அங்குர மாயபோது வித்தில்லை யெனினும் பிறகு விருக்ஷமாய் வித்தை யீனு மெனின், அங்ஙனமே இப்போ துள்ளவுலகு இனி மாயையை யீனு மென்று சொல்ல வேண்டும் இது விந்தையினும் விந்தை, இதுநிற்க, மாயை

யைப் பிரமத்துக்கு உடம்பாகச் சொல்லுகின்ற [illegible] பரிணாமமாது கொள்ளு [illegible] சொல்லப்படும்; என்பது அப்பொழுது விளைவது. [illegible] சத்தி யென்னின், [illegible] சத்தியொரு பொருளா அன்று [illegible]; பொருளாயிருந்தது, [illegible] அக்கத்துக்கு ஆக்கமாமா? [illegible] பொருளாக சொல்லுகின்ற சத்தி யென்பதனால்? இரண்டு பொருளாக வைத்துப் பாரமேயாக, பிரமமும் [illegible] யின்றோ? பின்னையோ? [illegible], பிரமம் அபரிபூரண மாகும். அதின்றியெனின், சிவா, துணை. தொழிக்கணி [illegible] சொல்ல வேண்டும். அங்ஙன மாயின், பிரமமே [illegible] வேண்டும். இவன் [illegible] ஞானம், சுகம், [illegible] [illegible], [illegible], [illegible] என்பாய், மாயைக் குள்ள சடமுத [illegible] உண்டாம். அன்றியும், [illegible] முறை [illegible] வித்திலிருந் துண்டான அங்குரம் [illegible], மாயையிலிருந் துண்டான உல [illegible] உண்டாக வேண்டும். உண்டாமேல், [illegible] [illegible] என்றாற் [illegible] விரோதமாம். இன்னும் சிவஞான சித்தி [illegible] 33-வது செய்யுளாலும் மலை [illegible] காட்டுதல். அதுவுமாது, [illegible] காலத்திலும் பிரமத் [illegible] காலத்திலும் பிரமத்திலே தோன்று மென்னில், [illegible] பிரபஞ்சம் பிரமத்தி லபேதமாயின் பிரமமும் அசேதனமாக வேண்டும், ஆகையால், அகம்பிரமமென்கிற உன்னு டைய பிரபஞ்சமும். [illegible] செய்கையில் மெய் [illegible] வடைந்து, என்க வென்றும்

பாற்கரியன் மத மறுதலைச் செய்யுள்.

வித் தெழுந்து மரமாய் வித்தினை விளைப்பி [illegible] வேறுநீ
நீத்த [illegible] [illegible] தழிய நின்பர
[illegible] [illegible] தாக [illegible]
[illegible] [illegible] பிரம [illegible] பிதற்றிலே.

(இ-ள்.) [illegible] வித்திலே நின்று மரமுண் டாகுற்போல பிரபஞ்ச [illegible] பிரமத்திலே நின்று பிரபஞ்ச முண்டா மென்று உரைக்கு [illegible]. அங்ஙன மாயின், அந்த வித்து மரத்திலே யுள்ளதுமாய்ப், பின்பு [illegible] [illegible] காலத்து [illegible] தான்கெட்டுத் தோன் [illegible] [illegible] முண்டாய், அந்தமரம் பினவும் வித்தை யுண்டாக்கி [illegible], பிரமமும் பிரபஞ்சத்துக்கு வேறாய் நித்தமாய் நிற்குமென்ற வுரை [illegible] பொய்யாய்ப் பிரமமும் பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கியும், பிரபஞ்சமும் பிர மத்தை யுண்டாக்கியும் [illegible] பகுதியாய்த் தோன்றிக் கெடும், இன்பிரமம், [illegible] அந்தவித்து மரமாம் பொழுது பூமி தசிப்பாகத் தோன்றும் அது

போல உன்னுடைய பிரமம் பிரபஞ்ச மாம்பொழுது. தரிப்பதற்கு ஆதாரம் மாயிருய், இப்படி மயங்கக் கூறுவையாயின் உன்னைப் பேயனென்று மிக்கோர் சொல்லா நிற்பார் என்க. வென்றுங் கூறியதற்கு முதுப்,

சிவஞானசித்தியார் க-சூ. 32-வது செய்யுளில்

(உயிரவை யொடுங்கிப் பின்னு முதிப்பதேன் னாரென்பா யென்னில்)

உலகினை யிறந்து நின்ற தாணுரு வென்ப ரோரா
ருலகவ னுருவிற் றோன்றி யொடுங்கிடு மென்று மோரா
ருலகினுக் குயிரு மாகி யுலகுமாய் நின்ற தோரா
ருலகினி லொருவ னென்ப ருருவினை யுணரா ரெல்லாம்.

(இ-ள்.) சித்தி ருபினும் அசித்தினை யென்பதற்கு உருத்திரன் உருவம் உலகினைக் கடந்து நிற்றலான், வேதத்துள், உருத்திரன், விச்சுவாதிகனென்று கூறுஞ் சுருதியினையு முணரார், அவன் திருவுருவில் உலகந் தோன்றி யொடுங்கு மாதலான் விச்சுவ காரண னென்று கூறுஞ் சுருதியினையு முணரார், உலகிற்கு உயிராய் நிற்றலால் விச்சு வத்திற்கு அந்தரி யாமியென்று கூறுஞ் சுருதியினையு முணரார், உலகமாய் நிற்றலான் விச்சுவ ரூபியென்று கூறுஞ் சுருதியினையு முணரார், திருமேனியின் இயல்பு உணரா ரெல்லாம் அச்சிவ பிரானை உலகத்தி லுள்ளார் கூறுங் கடவுளரில் ஒருவ னென்பர். என்க. வென்றும், மாயையிற் றோற்றி யொடுங்கியதுமா மென்பது, கிழங்கினின்றுந் தோன்றிய தாமரையைப் பங்கய மென்பதனோ டொக்க. என்று உரையாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

கிழங்கிலே நின்றும் பிறக்குந் தாமரையைச் சேற்றிலே நின்றும் பிறந்ததென்று பொருள்படப் பங்கஜ மென்று கூறுதலின் கிழங்கு மாயையும், சேறு பிரமமும், தாமரை யுலகமு மாயிற்றே? சேறில்லா விடத்துக் கிழங்கும், கிழங்கில்லா விடத்துத் தாமரையு மிருப்பது போன்று; பிரம மில்லா விடத்து மாயையும், மாயை யில்லா விடத்து உலகமு மிருந்தா லன்றோ இவ் வுபமானம் மணம்பெறும். பிரமம் பரிபூரண மென்றுரைத்து அதனிடத்தில் மாயையானது சேற்றின்கண் கிழங்கைப் போல வேறு யிருக்குமென் றுரைத்தல் அசம்பவ மென்க.

திருக்குத்திரிசிய விவேகம்.

(அ-கை.) தனதுண்மை நிலை யிஃதென விசாரித்துத் தெளியா தார்க்கு வாயேனென அவரை யிகழ்ந்து கூறல்.

கடவுளை யுண்மையெனக் கட்டுரைப்ப தன்றிக்
கடபடமெய் யாமயக்கைக் காணார்—உடலளவே
நானென்னுர் வைதுணரார் நாட்டம்வா யென்னிருந்து
மானிடரா யிவ்வுலகில் வந்து.

(இ-ள்.) [illegible] சாதிப்பதே [illegible] பித்த மெனவும், அன்னிய மெனவு [illegible] [illegible] ரீபாதா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொன்னது [illegible] தன்னிய [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பத்தியைச் [illegible] [illegible] [illegible] வைத்து, தன் வாய் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] எ-று.

[illegible] மானிட [illegible] [illegible]. என்னை? மானிட வடிவ த்தா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விக்கின ரென்றும். [illegible] [illegible] [illegible] பற்றி யென்க. [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] பிரசிவா திப்பது வேதாந்தமாத [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தெரிந்த வேதாந்தியின் மகிமையை [illegible] [illegible].

[illegible] சிவமெனா [illegible] மெய்ஞ்ஞான னென்றற்கு
[illegible] மவனை [illegible] யிங்கெவரின்—வல்லான்கேள்
[illegible] தாந்தப் போலியல வேதாந்தி யெனக்கண்டாய்
போதாந்த [illegible] பற்று.

(இ-ள்.) உபநிடதார்த் தத்தை மெய்ப்பட எவர்க்கும் புலப்படுத்துவான் வேண்டிச் சர்வமும் பிரம மென்றதற்குஞ், சர்வமு நானே யென்றதற்குஞ், சர்வமு மல்ல வென்றதற்கும், ஞானஞேயஞாதிருமுங் கற்பித மெனக் கழல வெருவா மல் வெளிப்படு இச்செவிக்கு மிக்க வல்லவ ருவானைக் கேளுதி; வேதாந்தப் போலியாவா ரல்லர். மெய்யுணர் வுணர்ந்த வேதாந்தியே யெனக் காணுதி எ—று.

அநிர்வசன துக்கமா யுள்ள வற்றை யெல்லா மபேத காரண காரிய வாதத் தால் வந்து பரிசோதனை செய்து விடத்துப் பூர்வபட்ச சித்தாந்த மாக்கி யவற் றின் முடிவிறு மிடையிறு முதலிறு மவற்றைச் சின்மாத்திர மாக்கிக் காட்டு தல் சொல்லாரு மெமெனத் தெனவும்; தன்னை யன்றி யறிவு மறிவை யன் றிச் சங்கற்பமுஞ், சங்கற்ப மன்றிச் சமஷ்டி வியஷ்டி தோற்றமு மத்தோற் றத்தை யன்றி யெழுகையைப் பிறப்பு, மவ்வெழுகைப் பிறப்பை யன்றி யவ் வவை [illegible] பறப்பன இருப்பனவும்; இவற்றை யன்றி யாண் பெண்ணலி யென்பனவு மிவற்றை யன்றிக் காம வெகுளி மயக்கமு, மிவற்றை யன்றி யினவி யாதிகளும் [illegible] மாதிகளுந் தனதான யாதிகளுஞ் சகுனம் [illegible] திகளு மில்லை யாதலி னிவையாவுந் தனது சொரூப மெனவு, மன்றெனத் [illegible] வரமெனவுஞ் சுருதியாதிகளால் வைப்புறத்தத் தரும் ஞானனுபவத் திரானீ இருத்தல் பற்றி [illegible] சொன்றற் செனவுஞ், பொன்று [illegible] பனி

[illegible] பொய்யென்று [illegible] யென்னென்ப தாராந் [illegible] கள் ஞூலப்போத. [illegible] மாயை [illegible] மாயினும் [illegible] பிரகிருதி [illegible] லாகா [illegible] ரூஞக வுடைக்கும் வேதாந்திரா வேதாந்தப் பாஷை [illegible] மாயத்த மாசத்தா கீதர் சாக்ஷாட்சி யென்று மனுபவ [illegible] றென்றுக வகித்த பின்னா சிக்கனமா யிப்போ நிருக்கின்றே மென்று [illegible] பாசிலா யாதவ னதுடை ரசிக்க வேண்டுமெனுபற்றி போதார்த்த முக்குய வெனவுங் கூறிய வாறு காண்க. இதனு லனுபவமோன் றில்லாத வேதாந்திக ளெல்லாம் போலி வேதாந்திக ரெனவும், தன்னனுபவ [illegible] சுருதி யுத்தியாற் காட்ட வல்லவன் யதார்த்த வேதாந்தி யெனவும் பொருள்பட மாறு காணக.

சுக்கில யசுர்வேதம் பைங்களோபநிஷத் க-வது அத்தியாயம்.

"அதினிடத்தில் மருபூமியல் (பாலைவனத்தில்) ஜலம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி, கட்டையில் புருஷன், ஸ்படிகத்தில் வர்ணமுதலிய வைபோல் சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு இந்தக் குணமய மானது மேற்றக் குறைவன்றி யொக்கவொன்றும் சமமா யிருக்கிற குண சுவரூப மயமானதும் வாக்குக் கெட்டாததுமாகிய (என்றும் வித்தியாசமானதுமாகிய) மூலப்பிரகிருதி யிருக்கது." என்றும்.

ஷை வேதம் நிராலம் போபநிஷத்.

திரணைடாவ தற்றதாயு மெங்குக் தொடர்ச்சி புள்ளதாயுஞ் சகல சுவரூபமாயு மிருக்கிற பிரமத்தி னிடத்திலே தேவ மிருக நர ஸ்தாவர ஸ்திரீ புருஷ வருணு சிரம பந்த மோக்ஷ உபாதி கற்பிதமான வேஷமல்லது (கற்பிதமான) தடையாக விருக்கிற பல தேக பேதங்களி ஞலே கயிற்றிற பாம் பென்கிற பிரமையைப்போல்; கற்பிதமா யிருக்கிற ஞானமே அஞ்ஞானம்" என்றும்.

ருக்வேதம் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

"பழுதையிற் பாம்பு முதலியனபோல் (பழுதையிற் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுதைபோல) பிரபஞ்சத்திற் காதார ரூபமாய்ப் பிரம்ம சத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண் டிருக்கிறது. ஆகையால், ஜகத் தில்லை. என்றும், கயற்றிற் பாம்பு முக்காலத்திலு மெப்படி யில்லையோ அப்படி அகங்காராதி தேகம் வரையிலுள்ள ஜகத்தானது அத்வயனு யிருக்கிற என்னிடத்தில்லை" என்றும்.

யஜுர்வேதம் வராகோபநிஷத் மூன்றுவது அத்தியாயம்.

"கிளிஞ்சலில் வெள்ளி எப்படி (அஞ்ஞானத்தினுல்) கற்பிக்கப் படுகிறதோ, அப்படிப்போல, என்னிடத்தி லேயே மாயா மயமான மகதாதி ஜகத்தானது மாயையினுலே கற்பிக்கப் படுகிறது" என்றும் கூறுப.

விசார சந்திரோதயம் பிரபஞ்ச மித்தியா வர்ணகம்.

ஐந்து பிராந்திகள் நிவர்த்தி.

அவை யாவன:—பேதப் பிராந்தி, கர்த்திருத்வ போக்த்ருத்வப் பிராந்தி, சங்கப் பிராந்தி, விகாரப் பிராந்தி, பிரமத்திற்குப் பின்னமாகிய ஜகத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தி என்னுமைந்துமாம். பிம்பப் பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தத்தால், பேதப் பிராந்தியும், ஸ்படிகத்திற் செம்பருத்திப் பூ திருஷ்டாந்தத்தால், கர்த்திருத்வ போக்த்ருத்வப் பிராந்தியும், கடாகாச திருஷ்டாந்தத்தால் சங்கப் பிராந்தியும், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்ப மாகிய சர்ப்ப திருஷ்டாந்தத்தால் விகாரப் பிராந்தியும், கனகத்திற் குண்டலந் தோன்றும் திருஷ்டாந்தத்தால் பிரமத்துக்குப் பின்னமாகிய ஜகத்தின் சத்தியத்துவப் பிராந்தியும், போம். இவை, வாசுதேவ மனனம் பஞ்சப் பிரமை நிரூபணத்திலும் காண்க.

சுருதிப் பிரமாணம் அந்த பூரணோபநிஷத் முதலத்தியாயம்.

ஜீவேசுரர்கள் வேறு வேறு ரூப மென்பது முதலாவது பிரமை. கர்த்திருத்வ குணமானது வாஸ்தவமாய் ஆத்மா விடத்தி லுள்ளதென்பது இரண்டாவது பிரமை. சரீரத்துடன் கூடி யிருக்கிற ஜீவன் அதி லொட்டி யிருக்கிறானென்பது மூன்றாவது பிரமை. ஜகத்காரண ரூபனுக்கு விகாரித்வம் சொல்லுவது நான்காவது பிரமை. காரணத்தைக் காட்டிலும் ஜகத் வேறென்றும் ஜகத் ஸத்திய மென்றுங் கொள்வது ஐந்தாவது பிரமை. இந்த ஐந்து பிரமைகளும் எப்போது நிவர்த்தி யாகு மென்றால். பிம்பப் பிரதிபிம்ப தரிசனத்தி னாலே பேதப் பிரமையும், ஸ்படிகத்தில் செம்பரத்தையைப் பார்த்ததி னாலே கர்த்திருத்வம் வாஸ்தவ மென்கிற பிரமையும், கடாகாச மடாகாச தரிசனத்தி னாலே ஒட்டி யிருக்கிறதென்கிற பிரமையும், கயிற்றில் பாம்பைப் பார்த்ததினால் காரணத்தைக் காட்டிலும் ஜகத் வேறு சத்திய மென்கிற பிரமையும், தங்கக் கிண்ணப் பார்வையி னாலே விகாரத்வப் பிரமையும், நிவர்த்தி யாமற்று.

திருவாசகம்.

" வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி
ஊனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்
கோனாகி யானெனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே."

வெளிநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத் தானொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.

என்று கூறுதலும் [illegible] மாயைப் பிரமமென ஆரோபமாய்க் கூறுமது, அக்[illegible] "ஈர்தாவா காயம் [illegible] வென்னும் [illegible] பத்தைக் குறிக்க, உடனே "அமை மல்லவாய் ஆக்கிக் காக்குமே குறிக்கு" என்றுங் கூறி [illegible] குக்கின்றமையுங் காண்க.

வேதாரணிய புராணம் துளகேசச் சருக்கம்.

ஆனந்த வுருவ மாகி யமலமா யறிவு மாகி
வானந்த மாய வெல்லா வுலகுமாய் மதித்த லொன்றுந்
தானந்த மின்றிச் சத்தாய்த் தற்பரந் தானு மாய
மோனந்த நிலைமை யாகு முதல்வனைப் போற்றி போற்றி.

அலகி றந்தபல் விகற்பமு மீசனு மாவியு மயன்மாலு
மிலகு மந்திர யாவியு முலகுரு விறைவனும் பதமூன்றிற்
குலவு மப்பதன் கொண்டிடு முபாதியிற் குறித்தமூர்த் திகண்மற்றும்
பலவு மாயுளம் பற்றறும் பிரமமாம் பரமனிற் பணிவாமே.

கனவி னூற்றிடும் பொருளெலா மோர்ந்திடக் காண்பவன் றனேயா
மனவி கற்பமா மிவையெலா நீபவான் மற்றிலை மறைதேடு
மனக மாயுள தாய்ச்சிதா னந்தமா யகண்டமா பருண்மேவித்
தனது தாளுறு மன்பருக் கின்பமாந் தலைவனிற் பணிவாமே.

கால தேசமும் பொருள்களும் வரைபறை காண்பதற் கரிதாகி
மூல மாகியவ் விபத்தமாய்ப் புருடனும் மூழுமுத றனேயா
மேல வித்திற மிதுவென வுணர்வுறு தெல்லைபற் றெனைபான்வான்
ஞால மார்மறை வனத்தமர்க் கருள்செய் நாதனிற் பணிவாமே.

ஷை பிரவரச் சருக்கம்.

நிறை சராசர மனைத்தினு நீக்கமா நிலைபாற்
குறை விலாதனை குலவிடுந் தொழிலொடு குணமா
பிறையு நீபல தில்லையா னின்னிலை யேய்ந்து
மறையு மாற்றறு மெனிலெவர் நின்புகழ் வகுப்பார்.

முதற்சூத்திரம் முற்றிற்று.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

[illegible] இனி அவ்வாறிய [illegible] விளக்கிடாகப் பொன்றுடு [illegible] முணர்த்துகின்றது.

இரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

(பொ-ரை.) அவையே தானேயாய்—அத்துவிதமாய் (அவையேதானென்னும்) எல்லா ஆன்மாவும், [illegible]—அவை யல்லவாகியும், இருவினையிற் போக்குவரவு புரியவாணையின்—[illegible] இருவினைக்கீடாக [illegible]—அக்கினிசெறுதபடி யெங்கும் [illegible] மருவோடு நிறைந்திருக்கும் எ—று. அன்றே அசை.

பதசாரம்.

[illegible] பிரமமுமாகாது பிரமத்துக் கன்னியமு மாகாதென்பார் அவையே தானே யாயெனவும்,

வேதத்தின் முன்னிட்டன்றி யீசுவரத்தின் விளக்காதென்பார் இருவினையிற் போக்கு வரவு புரியவெனவும்,

பிரமசக்தியின் மாயாப் பிரதிபிம்பமான வீசுவரன், அவித்தியாப் பிரதிபிம்பர்களான சீவர்களை முன்னிட்டு அவர்கள் தமது யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை யடையும் பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்திய மியற்றுமென்பார்; ஆணையி னீக்கமின்றி நிற்குமெனவுங் கூறினார்.

பரமன்று வேறாகா வல்லவா யிருக்குமென்பதையு மினைத்துஞ் சித்தத்திலுவமத்திலும் தத்துவமில்லையெனின் மாறுமென்பதையு மிச்சூத்திர முணர்த்திற்றென்க.

அத்தியாரோப அபவாத யுக்தி.

மேற்கூறிய பிரமத்தில் அவஸ்தாமாகத் தோற்றலை அத்தியாரோப மெனவும், அதினின்று நீக்கலை அபவாதமெனவு மவ்வவற்றிற்குரிய இலக்கணங் களை விளக்குதும்.

அத்தியாரோப மெனவும், அபவாதமெனவுஞ் சத்துக்கள் யுக்தி யிரண்டெனக் கூறுவர். அவற்றுள் சற்பிரமமான அத்தியாரோப மெனப்படுவ தென்ன

மினுக்கலில்லாத வெள்ளி யுடைதாகக் கற்பித்தல்போல அதிஷ்டானமாகக் கூறும் பிரமசைதன்யத்தி லில்லாததாகிய ப்ரபஞ்சத்தைக் கற்பித்துக் கூறுதலாம்.

அபவாத மெனப்படுவது:— இப்படிக் கற்பித்தவற்றை விசாரிப்புத்தி யென்னுமொளியின் வெளிச்சத்தில் சிப்பியெனத் தெளிதல்போலக் கற்பித்த பிரபஞ்சத்தைக் காரணமாக வோர்த்து காரியங்களெல்லாம், உலகமெல்லாம் பிரமமென்று தெளிதலாம் என்க. அன்றி, தன்னைச் சரீரமாகக் கொண்டறியாமையாற் பந்தமாகிய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை, இங்ஙனங்கொண்ட சரீரமுதலியவற்றை மித்தையாக விசாரிப்புத்தி தன்மாத்திரம் விளக்கல் விசாரத்தின் பயனென்றும் அபவாதமெனவுங் கொள்க. நான்குநாளைக்கு முன்னர் சிப்பியில் வெள்ளியைக் கண்டு நான்குநாளைக்கு முன்னர் தெளிவுதி இடையில் கண்டவர், தெளிவு பெறுதலால் வந்தபயன் விளக்கமெனக் காட்டத் தாஷ்டாந்திகமாகத் திருஷ்டாந்தத்தால் விளக்கியதென வறிக.

இங்ஙன மெய்யாக விளக்கப்பெற்ற கைவல்யப்பொருளின் பதிதர்க்கியை த்த அத்துவா விருத்தி, தடத்தம், சொரூபமென்று மூன்றிலக்கண முள. அவற்றுள்:— நாமதேகமுதற் பிரகிருதியீறாகத் தத்துவங்களை யொவ்வொன்றாக நீக்கிச்செய்து கொண்டுபோய் அன்னநீயதிசெய்தற் கூடன்படாது நின்ற ஆத்மாவிலையெனை விளக்குவித்தல் தத்துவாவிருத்தி யிலக்கணமாம்.

இம்மரத்தின் மேல் வானம் பிறைச்சியில் மூன்றாம்பிறை யிருக்கின்றதெனக் காட்டுமாறு போன்று புறமுதற் சமிதமாக இடந்தன்னிலைகளைக் காரணமாகக்கொண் டறிவிளக்கக் காட்டல் தடத்தலக்கண மெனப்படும்.

சிறந்த சூரியன் பிரகாச கிரணவடிவ னென்றாற்போல ஆன்மாவின் நிசவடிவஞ் சொப்பிரகாசமாகிய இத்தியலையெனை விளக்கிக்காட்டல் சொருபலக்கண மெனவுமாம். ஆதலின் நீ பிரம சொருபமே யாம். உனது நிசவடிவம்: சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமாக விளங்குவதா லதனை நீ சமாதியிடமாகச் சிந்தித்தறிந்து கொள்ளுதி யென்றவாறாயிற்று.

ஆரோப மத்தியாச மென்னுஞ் செய்யுளில்; பழுதைப்பாம்பு, தறிபுமான், கானனீர் முதலிய இத்தத் திருஷ்டாந்தத்தை யேற்றற்கு இயைந்த தாஷ்டாந்தம் இலையெனை இக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

கைவல்யம்.

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி
யொப்பமா யிரண்டற் றொன்று யுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கு
மப்பிர மத்திற் றோன்று மைம்பூத விகார மெல்லாஞ்
செப்பிய கற்பி தத்தாற் செனித்தவென் றறிந்து கொள்ளே.

(இ-ள்.) நீட்டப்பட்ட காமரூபங்க ளிரண்டுமின்றி எ-து. யாங்கூறிய இத்திருஷ்டாந்தப்பொருள் காமரூபங்கள் இரண்டுமில்லாமல், ஒப்பமா யிரண்டாகியொன்று முணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும் எ-து. என்று மொருதன்மைத்தாயும், நீயாயின்றுங் காரணகாரியப் பாகுபாடின்றி ஏகசொரூபமாயும், எக்கண்ணுந் தன்மை ஞானப்பிரகாசமாய் இருப்பது எந்தப்பிரமமோ? அப்பிரமத்தினின்றும் ஐம்பூதவிகாரமெல்லாம் எ-து. அந்தப் பிரமத்தினிடத்தில் மெய்போலத் தோன்றுப் பஞ்சபூதமும் அவற்றின் விகாரமுமாகிய அண்டாண்டங்களோடு சராசரங்க ளனைத்தும், செப்பியகற்பிதத்தாற் செனித்தவென் றறிந்துகொள் எ-து. முன்சொல்லிய கற்பிதத்தினால் உதித்தனவென்று அறிந்துகொள் எ-து. சுடம்பாகப் பழுதையிற் பாம்பென்னு காமரூபம் எங்ஙனமின்றோ? அதுபோன்று சைதன்யமிருத்தலின் காமரூபங்க ளிரண்டுமின்றியெனவும், பாம்பென்றும் பிராந்தி தோன்றியவிடத்தும் மறைந்தவிடத்தும் பழுதை அங்ஙனமாகாது ஒருதன்மைத் தாக நின்றவாறு போன்று, விசாரணைக்குமுன் றுள்ளதாயும், விசாரணைக்குப்பின் இல்லாததாயுந் தோன்றுஞ் சகசிவபாசம்போலாகாது, ஒருதன்மைத்தாகச் சைதன்ய மென்றும்விளங்கலின் ஒப்பமாயெனவுங் கூறினர். பிராந்திபாம்பாற் பழுதைகாரணமும், பாம்பு காரியமு மாயிற்று. மெய்யாக பாம்பு காரியமாயிற் பழுதையும், மெய்யாகக் காரணமாகலாம். இங்ஙனமின்றே லிங்ஙனமுமின்றாம். ஆகவே காரண காரியத்துவிதம் பழுதைக்கு இன்மையடைய வாறுபோன்று, பிராந்தி சகசிவபாசத்தால் சைதன்யங் காரணமுஞ் சகசிவபாசங் காரியமுமாயின. மெய்யாகச் சகசிவபாசங் காரியமாயின், மெய்யாகச் சைதன்யமுங் காரணமாகலாம். அங்ஙனமின்றேல் இங்ஙனமுமின்றாம். ஆகவே காரணகாரியத்துவிதம் சைதன்யத்துக்கின்மையால் இரண்டற்றெனவும் பழுதைக்குக் காரணகாரியப்பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை; நீங்கியபோது மேகமாகவில்லை. இரண்டு காலத்தும் பழுதை இருந்தபடி யிருக்குமாறு போன்று சைதன்யத்துக்குக் காரணகாரியப் பிராந்தி வந்தபோதும் அது துவிதமாகவில்லை நீங்கியபோதும் ஏகமாகவில்லை. இரண்டுகாலத்தும் சைதன்ய மிருந்தபடி யிருத்தலால் ஒன்றுமெனவும், இங்ஙனமாய வந்து தன்றுருவாக முயல்வார்க்கு இலக்காக நிற்கும் குறியெனத் தோன்ற உணர்வொளி நிறைவாய் நிற்குமெனவுங் கூறினர். இங்ஙனம் நிற்பது எந்தப்பிரமமோ வென்றது எஞ்சிநின்றது. பாம்புகள்ளன் முதலியபிராந்தி தோற்றற்கு ஆதாரம் பழுதை கட்டைமுதலியவை யாயினாற்போலச் சகமுதலிய நிர்பதார்த்த பிராந்தி தோற்றற்குப் பிரமமென்பது ஆதாரமெனவிளங்க, அப்பிரமத்தின் றோன்றுமைம்பூதவிகாரமெல்லாஞ் செப்பிய கற்பிதத்தாற் செனித்தவென்றும், சமஸ்தமும் உண்மையெனக் கோடலைத் தவிர்தற்குக் கற்பிதத்தால் செனித்தவென் றறிந்துகொள்ளே யென்றுங் கூறினர். இத்திரிபதார்த்தமும் சோதனையில் ஆம்உண்டெனத் இசைந்து உறுதியாக நில்லாது அல்ல வில்லை யெனத்தே இவைத் துறுதியாக நிற்பதென்னை? ஆதலின் இவ்வுதாரண மனைத்தும் ஐயமின்றி வேற்றுப் பாலதென வுணர்க.

(இ-ரை.) [illegible] டுமெ ன்பது, [illegible] சோதப் பிரமமொன் [illegible] றிருக்குமென் மறை [illegible] ரங்கம் [illegible] பொருளாகவேனும், [illegible] கூறுமையால். [illegible] ஞானமாகிய [illegible] பிரமம் இங்ஙனமாதலெனச் சங்கற்பிக்க [illegible] பிரமசங்கற்ப [illegible] னைக் கொண்டிடுக. இவை உபநிஷத்துக்களிலும் இ வேதாந்த சம்மதம் [illegible] ஞானமூர்த்தி [illegible] அவரையாலுங் காட்டுதும். [illegible] யில் இல்லா [illegible] சங்கற்ப மாத்திரையாற் செய்வதாம் காரணத்தாற் செய்வதாகிய விரோதம் [illegible] என்பது உம்; காரணத்தானன்றிச் செய்யமாட்டாத [illegible] சங்கற்ப மாத்திரையானே செய்ய [illegible] ஒரு புடை [illegible] சங்கற்ப மாத்திரையாற் [illegible] பொருளாகவாறும், [illegible] கூறி வதுவை [illegible] என்றவா.

திருக்குத்திரிசியவிவேகம்.

குடபடத்தைப் போலறிவுங் காணுஞ் சகமுமென்பர்
குடபடத்தி னுண்மைதனைக் காட்டக்—குடபடத்தை
வேறுபடக் காட்டுதல்போல் வேறுபடக் காட்டிடினும்
மாறுபடா தென் றறி.

(இ-ரை.) மண்ணுங் குடமும்போலும் நூலும் வஸ்திரமும்போலும் அறிவும் பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுஞ் சகத்தும் இருக்குமென்று அறிஞர் சொல்லுவர்; அங்ஙனமிருக்கக் குடபடத்தில் உண்மையாயுள்ள மண்ணும் நூலு மாதலால் அவற்றின் உண்மையை வெளிப்படுத்திக் காட்ட வேறுபடுத்தக் கூடாத அவ்வவற்றின் காரியமாகிய குடபடங்களை வேறுபடுத்திக் கூறுமாறு போல் அறிவு சகத்தென்ப வற்றில் உண்மையாயுள்ளது அறிவாதலால் அவ்வறிவி னுண்மையை வெளிப்படுத்திக் காட்ட அஞ்ஞானத்தால் வேறுபடுத்தக் கூடாத அறிவினது காரியமாகிய சகத்தை ஞானத்தால் வேறுபடுத்திக் கூறிடினும் அக்குடபடங்கள் அவற்றின் காரணங்களுக்கு வேறுபடா வாறுபோலச் சகத்தானது தனக்குக் காரணமாயுள்ள அறிவினின்றும் வேறுபடாதென நீ மதித்தறியாய் எ-று. சகத்துங் கடவுளும் நிமித்தகாரண காரியமெனத் தெரிந்தார்போற் கூறுஞ் சமயவாதிகளை மறுத்து அறிவுஞ் சகத்தும் முதற்காரண

காரியமென வியாபகதாக் கொள்ளித்த தென்றுணர்த்தக் கடபடத்தைப்போல அவ்வியாப்பியமாக வென்றவா றுமிற்று. என்னே? கடவுளுக்குச் சகத்து வேறி டத்தாயவளின் பரிச்சேதத்திற்குத் தோடமும், கடவுளுக்குள் சகத்தெனின் [illegible] தோடமும், பார்த்தவிட மெல்லாம் [illegible] அவ்விடத்தெனின் சகத்து சடமாதலின் ஞான [illegible] தோடமும் வருமாதலி னென்க.

24-வது புத்தகம் (122) ப-ம்.

சிவஞான முனிவர், [illegible] காரணக் கடவுள் எல்லாமாயும் அல்ல வாய் [illegible] அதற்குபாதொரு [illegible] "உலகெலாமாகி வேறாய் உடனுமாய் ஒளியாயோங்கி" என் [illegible].

[illegible] காரணமாம் [illegible] முதற்காரணத்தினிடத்தும் காரியத்தைத் [illegible] நிமித்தகாரணக் கடவுள் [illegible] அதுமையாதாக இவ [illegible] உடனுமிருக் [illegible] உடனுமிருக்கிறா னென் [illegible].

இ. "அருக்கனொடு சேர்ந்தும் பனித்தவக் கற்பே
[illegible] பிறப்பின்றித்
தானே உலகாந் தமியே னுளம்புகுதல்
யானே யறிந்தன வின்று" என்றும்,

4-வது. உதாரண வெண்பா உரையில் இவ்வாசிரியனார் தானே பேத மென்றும் அபேதமென்றும் பேதாபேதமென்றும் பிணங்குறு சமயிக ளெல் லாம் மறைந்து, அம்மூன்றையும் தன்கட் டோன்றச் செய்யும் அத்துவிதத் [illegible] உணர்த்திடமாறு புடைநூலாசிரி யரும் இவ்வாறே பொருளோடு [illegible];

"பரசமயத் தருக்கவிருளை யகற்றுமயத் தோன்றிமாய்ப் புகலளவைக் [illegible] பெறுவதாய், பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ் சொற்பொருள்போற் பேதாபேதமு மின்றிப் பெருநூல் சொன்ன, வறத்திறன் [illegible] அத்துவித மாகுஞ், செம்பொருளாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்றாம்." என்றார்.

என்றெழுதினர் இது சிவப்பிரகாசப் பாயிரமெழுத்துச்செய்யுள். இவ்வா காமத்திற் பாசவினையைப் படைத்திற் [illegible] வாகம மிருபத்தெட் டின் சாரமா யுள்ள சிவஞான போதமென்று முநூலுக்கு உபநிடதர்கட்

கேட்கை முதலாய்ப் பட்டுப்பிர் கள்ளாருக்க நற்கேள்வி போற் பிறிது மத்து
விதமாநற் சிறப்பினை தென்றும் பெறுர்க்குத் தரிசார்க்கு ஸைவசித்தாந்த மென்
றுங் கூறியச் சிவப்பிரகாசம் படைறவாமெய்றதும், சிவஞானசித்தியார்
சுபக்ஷமெனக் கூறுவதும் எறுப்பன்றன் றியாய மெருத்தினை யின்று
தென்பதற் கினமாமென் றறிக. இதுநிற்க.

ஷடி வெண்பாவில் "உருக்கி அரக்கொடுசேர்த்தி யிணைத்தகற் கற்போல்" என்பதுவரைக்கு முதாரணம்; இவ்வுதாரணத்தில் ஒன்று எல்லாமாதலு மல்லவாதலு மிருக்கின்றதா வெனிலோ வஃதில்லவே யில்லை. அரக்கை யுருக்கி அதனொடு சேர்த்துள்ள கல் அவ்வரக்காயு மஃதன்றாயு மிருக்கின்றதென்பது விசாரணையுடையார் கூற்றாமா? அரக்கிற் கற்சேர்ந்தது சையோக சம்பந்த மாதலின் அச்சையோக சம்பந்தத்தில் அனுயோகி சம்பந்தமுள்ள பொருள் பிரதியோகி சம்பந்தமுள்ள பொருளாயு மஃதன்றாய மிருக்குமா? பட்சிக்கு மரத்திற்கு மிரண்டாட்டுக் கடாக்களுக்குமுள்ள சையோக சம்பந்தத்தில் ஒன்று மற்றொன்றாயு மஃதன்றாயு மிருந்த வெங்ஙனம்? அங்ஙனம் கல்லு மரக்குமாயிருக்க; அவர்யாதோ ராசாச்சியு மின்றிக்; கடவுள் எல்லாமாகியு மல்லவாகியு மிருத்தற்கு. "அரக்கொடுசேர்த்தி யிணைத்தகற் கற்போல்" லென் றெடுத்தவுவமை யெவ்வாறு பொருத்தமாம்? இதனால் சிவஞான போத உதாரணவெண்பாவு மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

இதுவேயுமன்றி யிவரினத்தவர் கடவு ளெல்லாமாயு மல்லவாயு மிருத்தற் குவமை பாலினெய், பழத்தில்மதுரம், என்றற் றொடக்கத்தன வற்றையுங் கூறியிருக்கின்றனர். பாலின் நெய் யின்னசம்பந்த மாயும், பழத்தில் மதுர மின்னசம்பந்த மாயு மிருத்தலின் இவை யெல்லாமாயு மல்லவாய மிருக்குமா? "அரக்கொடுசேர்த்தியென்று ஷை வெண்பாவி னுரையில்; சிவஞானசுவாமிகள் "இறைவன் பொருட்டன்மையால் வேறுநிற்கின்றான்" என்று கூறுதலால், பொருட்டன்மையால் வேறுநிற்கு மிறைவன் எல்லாமாதலு மல்லவாதலும் கூடுமா? இறைவன் கலப்புத் தன்மையா லவை கூடுமெனின், இக்கூறுங் கலப்புச் சையோக சம்பந்தத்தி லாதலின் சையோகசம்பந்தத்தி லொன்று மற்றொன்றாதல் கூடாதாதலின் அஃதிணையிற் சிறக்காதென்க.

இவரினத்தவரான உமாபதி சிவாசாரியார் சங்கற்பநிராகரண நிமித்த காரண பரிணாமவாத நிராகரணத்தில், "மட்டிகை மிருத்தாவினை படைக்குந் தன்மை, கடம்மாதி சாரங் கலச மாதிக, ளாடுறு தயல முயின மனைத்தும், முதன்மை யாகா வகையதா ளூக, ளுயின வனைத்துந் தாமிலா வாறுபடு, மாறு பேய்ப தனைத்து மட்கலை யாகு காலமடை சாற்றியுள்ளத்" என் றுகூற, அதனை குளையிட்டவரும், "உலகே மேழாத்திலச பகுதொனத்தா ரொருவனுமே" என்ற திருவாசகத்தின் றன்மை, குடங்கள் சட்டிகள் கலசங்கள் இவையாதியாகச் சொல்லப்பட்ட பாத்திரங்களெல்லாம் விளைவிலே பொருந்தச்செய்யப் பட்ட குயவன் ஆயினனென்று சொன்னால் அந்தக்குயவன் அந்தப்பாத்திரங்களானான், அந்தப் பாத்திரங்களாய்க் குயவனுமா, ஆயினனென்ன அக்கினை

[illegible] 'வா[illegible]றைப் பன்று
[illegible] அர்த்தமாறும், மன்னும்
[illegible], துயவன் அட
[illegible]மன்றே, அவ்
[illegible] கிஞ்சின் [illegible] வின்வேறன்பது
[illegible] இயாது ஸித்தாந்தமாக,
[illegible] மேலும் குயவன்
[illegible], சோமபள் சிலையாயினன், கொத்
[illegible] உமாபதி சிவாசாரி
யர் '[illegible] அனுபவ துயினனென்றான்'
[illegible] பிறக்கும்பதும் பிழையினும் பிழை
[illegible] பொருள்
[illegible] தான்வேறெனக் கொள்ளின்,
"[illegible]", "உண்மையுமாய்"
[illegible] பொருள்கொண்டு, உண்
மைக்கு [illegible] கொண்டும், உண்மைக்கு
[illegible] பொருளாமென்பது
[illegible] ஸித்தாந்தம். அத்வைதிகள், பிரமம்
[illegible] தென்று கூறுகின்றார்களே,
[illegible] என்று கருதி, புல்லைப்
[illegible], பொருத்தமில்லா வுவமைகளைக்
கூறி [illegible].

வேதாரணிய புராணம் விஸ்வாமித்திரருக் குபதேசச் சருக்கம்.

செல்வ[illegible] மிகு அதியுறக் கிடைத்த வின்பத்
தான்விளைவான் [illegible] மதம்போல வகில முற்றுந்
தோன்றிலங்கும் பிரமமதாந் [illegible] சிதானந்த குணத்தி னூ
[illegible] இன்பமுற [illegible] சீவன்முத்தி யெய்த்தி னுளும்.

சூதசங்கிதை 2-ம் அத்தியாயம்.

ஒன்றுமாய்ப் பலவு மாகி யுருவுமா யருவு மாகித்
தோன்றுமாய்ப் புதிது மாகித் தூரமாய்ச் சமீப மாகி
யின்றுமா யென்று மாகி [illegible]றுமா யொளியு மாகி
நன்றுமாய்த் தீது மாகி நயந்தரும் பொருளை போற்றி.

பிரமகீதை.

சிவத்தி லுதித்து வீழ்ந்துல தெப்படி தேகத்தே
புகுந்து தேக வுயிராய தெப்படி மண்ணிற்கே

பலகநூ [illegible]
அவர்க்க [illegible] யுமாதல்

திருமழிசையாழ்வார்.

ஏழுபா ரேழுகட லெங்குமொட்டு வெற்புடன்
சூழுவான் கிரிகடந்த சொல்லுமோ ருருவமும்
ஆழியாய் விசும்புகொள்ளும் பாற்கடற் கண்டமும்
ஊழியா னொருங்கிணை புகைந்துட னெழுந்துமே.

அரியமாகி பயனுமாகி பண்டுமெந்த வொன்றதாய்
பெரியதாகி புகைந்தனின்றி னின்றடாத மொன்றனே
விரிவிதென்று வேறுசெய்து வேடமிட்ட யூடனே
அறிவிலேறி பாருமிக்கு மந்தமந்த மொன்றதே.

கடவுள் சொல்லாமா யல்லவுமா யிருக்கின்ற தென்பதற்குக் காரண காரிய வுவமை பொருந்துமேயன்றி (அதாவது கற்பிதமேதமல்லவ அபேத தாதாத்மிய சம்பந்தம் பொருந்துமேயன்றி) மற்றொன்றும் பொருந்தாதெனவுணர்க. அஃதாவது: மண்குடமாய் மண்ணன்றாயும், பொன்பணியாய் பொன்னன்றாயும், கயிறரவாய் கயிறன்றா யிருத்தல்போன்று: கடவுள் எல்லாமாகி, யல்லவா யிருக்கின்றனவெனக் கொள்ளாய் பரிசிருகருதப்படாது. எல்லாமாதல் கற்பனையாம் அல்லவாதல் யதார்த்தமா மிருத்தலா லொன்று மற்றொன் றாதல் கற்பிதத்தி லிருக்குமென்பது மண்ணொழியக் குடமும், பொன்னைத் தவிரப் பணியும், கயிற்றைத்தவிர அரவு மின்மையாற் காணலாம். இதனை யோசியாமல் புறச்சமயத் தவர்க்கிருனா யென்னுஞ் செட்டினி லுமாபதிசிவம் பொற்பணிபோ லபேதப் பிறப்பிலதா யென வுதாரணமெடுத் தோதியது பய னில்சொல்லா மென்பதற்கு அடியிலெழுக் திருமந்திரமுதலிய நூல்களே சான்றாமென்க.

திருமந்திரம்.

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம்
பரத்தில் மறைந்தது பார்முதல் பூதமே.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னில் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாந்
தன்னில் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.

[illegible]

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தில் மறைந்தது மாமத யானை [illegible]
காயமுங்கிங் கருத்திலிருந் தானே.

அத்துவிதவுண்மை.

கடக்க டகமது காரணத்தைக் காட்டாது முன்விளங்கும்
படக்க டமது பட்டுடைப் பார்க்கா ரணமு நோக்காது
சடக்க ளாகு மிச்சகமுந் தான்முன் விளக்குங் காரணமாம்
இடக்கொண் சொரூபத்தைப் புக்காட்டா திருக்குமதைவிட் டகலாதே.
மரத்தை நோக்கின் மதகரி மறைந்து விளங்கு மதைநோக்கின்
மரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கு மாறு போலச் சகமுழுதும்
பரத்தை நோக்கி லதின் மறைந்து பாயாய் விளங்குஞ் சகநோக்கில்
பரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் பரமே யனைத்து மாதலினால்.

இங்ஙனங் கூறியுள்ள பிரமாணங்களின்படி பார்த்தால் காரணமே காரிய மாகின்றது; மரமே யானையாகிறது போலாம். மரம் காரணம் யானை காரியம் மரம் யானை யாகிறபோது மரமே யானை ஸ்வரூபமென்று சொன்னால் தோஷமென்னை? மரத்தின் காரியமான யானை, குதிரை, தேர்முதலிய வற்றை யெல்லாம் பார்த்து இவைகளெல்லாம் மரசொரூபமென் றெப்படிச் சொல்லலாமோ; பொன்னின் காரியமான பூஷணங்களையெல்லாம் பொன் னின் சொரூபமென் றெப்படிச் சொல்லலாமோ; நூலின் காரியமான வஸ் திரங்களையெல்லாம் நூலின் சொரூபமென் றெப்படிச் சொல்லலாமோ அப் படியே பிரமத்தின் காரியமான பஞ்சபூதாதிகளைப் பிரம சொரூபமென்று சொல்லத் தடையென்னை? இப்படிச் சொன்னால் பிரமத்துக்கும் பூரணஞ் சித்திக்கிறது; பஞ்சபூதாதிகட்கும் நிருவிகாரமாக இருப்பு ஏற்படுகிறது. பிரமமே எல்லாமாய் அல்லவுமாய் இருக்குமென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு.)

தாயுமானார்—மண்டலத்தின்.

தன்னிலேதானாக...பொன்னிலே பணிபோலு யாவைதரு மனமே.

கம்பராமாயணம்

பொன்னிடைப் பிறந்த முடிபல பணியாப் பூண்பன போலவும் புனரி, தன்னிடைப் பிறந்த தடந்திரை யெனவுந் தரையினின் றெழுதரு மெனவும், மண்ணிடைப் பிறந்த சராசர சாதி முதலபல் லுயிர்களு மியும், அன்னிய மாகியாயினென் றுதி யாழியா யாருனை யறிவார்.

பாகவதம்.

அன்பு செய்வதிங் கரிதிலை யன்புசெய் வதுதான்
பொன் பிறங்கிய வணிபெலாம் பொலிந்திருப் பதுபோன்
மன் புகழ்ச்சரா சரங்களாய் மாயனென் றுரைக்கு
நன் பெரும்பொரு ளிருக்குமென் றுளத்துறை நிலையே.

இதுவமது.

எங்கு மாய்நிறைந் திலங்கிய ஞானவா ரிதியிற்
பொங்கு தெண்டிரை நுரைவரும் புற்புத மெனவே
பங்கண் மாகில முதலிய வுலகங்க ளனைத்துந்
தங்கி நின்றெழும் வேறுவே றறிகிலர் சார்ந்து.

இதுவுமது.

மறிந்து தோன்றிய திரைநுரை குமிழியற் றனைத்துஞ்
சிறந்து தோன்றுமச் சீரவாற் றெரிக்கில்வே றிலைபோற்
குறைந்து தோன்றிய வுலகங்க ளனைத்தையுங் குறிக்கி
னிறைந்து தோன்றுநல் லறிவலா னிகழ்த்தவொன் றிலையால்.

திருவாசகம்.

இரந்திரந் துருக வென்மனத் துள்ளே யெழுகின்ற சோதியே யிமையோர், சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, நிரந்தவா காய நீர்நிலந் தீகா லாயவை யல்லையா யாங்கே, கரந்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக் கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று, நின்றநின் றன்மை நினைப்பற நினைந்தே னீயலாற் பிறிது மற்றின்மை, சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே, யொன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற் பாரே.

இலிங்கபுராணம் தியானவிதி.

விரிந்தபூ தங்களி னெறி விளம்பிந் திடங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா கங்கா ரத்திநெறி செறிமூக் குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்து மாயை சிவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
பிருந்தெவ் விடத்து நிலைபெறுவோ மதனாற் றானு வெனாவிசைப்பர்.

சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் உ-வது சூத்திரம் ௬௦-ம் செய்யுள்.

அம்பொனை [illegible] தன்னை பறிவுதனை யருளினு னம்பொருந்த [illegible] சுத்தாத்த ஞானங்க ளெனநிக் கடந்தபடி [illegible] [illegible] [illegible] பரமேய், மெய்யாத சிவன்றனை பிரித்து தொன்று [illegible] வேதமல்லாத் நாறும்த் தோன்றி, செம்பொருள் வினைபொருந் [illegible] வாதி ன்ெறின்றாற் தோன்றிமெ னொருதார ரூபம்.

ஷை உ-ம் சூத்திரம் எச-வது செய்யுள்.

சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீசன்
உவந்தருள் ருத்திரன்றான் மாலய னொன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவநா லுபய மொன்று
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்.

திருமந்திரம்.

தன்மையான [illegible] தானதுவாகு
பன்மையா [illegible]
[illegible] தொன்று [illegible]
[illegible] யாடல்ல தொன்றே.

திருக்களிற்றுப்படியார் எசு-ம் செய்யுள்.

பொன்னிறங் கட்டியினும் பூணினு நின்றாற்போ
லென்னிற மன்னு மியல்பினையு—செந்நிறத்த
னெந்நிறத்த னாயிருப்ப னெங்கள் சிவபதியு
மந்நிறத்த னாயிருப்ப னங்கு.

அமுதசாரம் காரணகாரிய வேறின்மை.

மண்ணு முதற்பொருளின் மன்னுத லிவ்வுலகம்
பின்ன [illegible] [illegible]— பொன்னே
[illegible] [illegible] பொன்னே சாய்ச்சி
[illegible] [illegible] [illegible].

திருவிளையாடற்புராணம் நரியைப் பரியாக்கிய படலம்.

பன் [illegible] [illegible] கலாய் வளிபகி
[illegible] [illegible] சீதுவேயும் வேறுகிப்

பண்ணு மிசையாய்ப் பனுவலா மெங்கண்ணுங்
கண்ணுறு மென்னுறுகண் காணுவா ரென்கொல்லோ.

இதுவுமது.

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்றகேள்வி
வல்லார்க ணால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலா
யெல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை
[வெல்வாம்.

பிரமகீதை ஐதரேயவுபநிஷதார்த்த சேஷமும் தைத்திரீயவுபநிஷதார்த்த தாற்பரியமு முரைக்குமத்தியாயம்.

பிரம னிவனே யிந்திரனும் பிரசா பதியு மிவனிவனே
யுரம துடைய வும்பர்கள்பூ தங்க ளுலகங் களுமெல்லா
முறைசெய் திடுமண் டசமுதலா மியோனி பேதங் களுமிவனே
குரக தங்கோ மாநடருங் குஞ்ச ராதி களுமிவனே.

இதுவுமது.

ஏனை மற்று மியம்பாத வியங்க நிற்கப் படுவவெலா
ஞான கனமா மிறையவனே நலமாஞ் சிவனு மானுமுத
லான நாமங் களையுடைய யாவு மறியு மெய்ப்பரம
னின மில்லா வறிவுருவே யெல்லாப் பொருட்கு மிறைபேறும்.

ஈசுரகீதை—சாங்கியயோக அத்தியாயம்.

அழியா தென்று முளதாகி யனைத்துட் புறம்புந் தானிரம்பி
யொழியா வறிவா யொருகுற்ற முரைத்தற் கரிய தொருபொருளே
கழியா மாயை யதனாலே காணப் பலவாய்த் தோன்றியிடு
மழிவா யினதென் றென்றுமிலா திருக்கு மதுவே யியல்பென்முன்.

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

யோகசிகோபநிஷத்து.

"கயிற்றிற் பாம்பென்கிற தன்மைபோல ஜீவத்வத்தை யறியவேண்டியது. கயிறென்கிற ஞான மில்லாததினு லொருக்ஷணத்திற்குள் கயிறு சர்ப்பமாய்க் காணப்படுகின்றது. அதுபோற் கேவலஞ் சித்தானந்த தானே பிரபஞ்சமாக விளங்குகின்றது பிரபஞ்சத்திற் குபாதான காரணம் பிரமத்தைத்

[illegible]. ஆகையால் [illegible] பிரபஞ்சமும் [illegible] மையாகவே யிருக்கின்றது, [illegible].

பாசுபதப் பிரமோபநிஷத்.

" [illegible] நிருஷ்டியிருளேயன்றி வேறில்லை [illegible].

இதனால் கூறியுள்ள பிரமாணங்களாற் பொருள்பெறப் பேதப்பிறப் [illegible] மறுக்கப்பட்டது.

இனி யிருளும் வெளியும் பேதமாதல் யாங்ஙன மமையும்? அதனை யாராய்வாம்: இருளென்பது பொருளல்ல தொளியினது குறைவாகும். வெளியென்பது ஆகாய மதுவொரு பொருள்தான். ஆகாயமென்னும் பொருளு மிருளென்னு மொளியின் குறை பெக்ஙனமாகும்? ஆகாயத்தின்கண் [illegible] போதவன் [illegible] பார்வாமென்னி னஃதுபொருந்தாது. எவ்வாறெனில் :—

ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவுற்பத்தி; ஆகாயம் காரணம் வாயு காரியம்; ஆகாயத்திற்கும் வாயுவுக்கு முதற்காரண காரியசம்பந்த மிருப்பதா லபின் [illegible] காரண காரியமோ எப்படியபின்னமோ அப்படியே ஆகாயமும் வாயுவுமாம். அதன்பின் வாயுவினின் றுத் தேயுவுற்பத்தி: [illegible] தேயுவாம். வாயுவுக்குத் தேயுவுக்கு முதற்காரணகாரிய சம்பந்த [illegible]; [illegible] நூலாடையுங் காரண காரியமோ வெப்படி யபின்னமோ அப்படியே வாயுத் தேயுமாம். பஞ்சினது காரியம் நூல்; நூலினதுகாரிய மாடை பஞ்சினுக் கபின்ன நூல், நூலினுக் கபின்ன மாடை. ஆடை நூலினுக்கு மாத்திர மபின்ன மன்று; பஞ்சினுக்கு மபின்னமேயாம். அங்ஙனமே யாகாயத்தினது காரியம்வாயு. வாயுவினது காரியந் தேயு; ஆகாயத்தினுக் கபின்னம்வாயு, வாயுவுக் கபின்னந்தேயு: தேயு வாயுவுக்கு மாத்திர மபின்னமன்று, ஆகாயத்துக்கு மபின்னமேயாம்.

இனித் தேயுவினது குணம் ஒளி ஒளியினது குறை வேயிருள்; ஒளியை விட இருள்வேறன்று. வெறென் கூறின் ஒளியென்னுங் குணத்தைத் தேயுப் பெற்றிருப்பதுபோ லொளியில்லாத விருளென்னுங் குணத்தைப் பெற்றிருக்க வோர்பொருள் வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பொருளொன் றிருப்பதாய்த் தெரியவில்லை. இவ்வுண்மைத் திருஷ்டாந்த வாயிலாகவும் பார்ப்போம்: பகலிர்த்திலை பிரகல் சொருத்தி வைத்தா லது எரிய எரிய வதற்குமுன் னிருந்த இருள் காணப்படாதுபோய் ஒளி மிகுதியாகின்றது. அதுபின் னவிய வவிய வொளி குறைவுபட்டு ஒளியினது குறைவாகவிருள் அதிகப்படுகின்றது. அங்ஙனமே: யொளிக்கு மிருளுக்கு மிடமானபொரு ளிரண்டல்ல வொன்றேயாம். ஒளியென்னுங் குணத்தை யெது குணியாகப் பெற்றிருக்கின்றதோ, அதுவே யிருளென்னுமதன் குறைவையுங் குணியாய்ப் பெற்றிருக்கின்றது.

அந்தக்குணி தேயுவாம். இரண்டுங் குண[illegible]ன்று சேஷபாவமும் [illegible] மாறும் ஒன்றிருந்தபோது மற்றொன்றிருக்கவில்லையெனின் அவ்விரண்டுஞ் சேர்ந்தபோது முன்னவைகளின் ஒன்றிருந்தபோ தோன்றிரா, நீட்சி குறுகலான இரு குணமு மொன்றிருந்தபோ தொன்றிருக்கின்றதா? இல்லையே, அப்படியிருக்கும் ஒருகழிக்கு நீட்சிகுறுகல்கள் குணமன்றோ? அங்ஙனமே தேயுவுக்கு ஒளியும் இருளும் சேஷங்களாம். உதாரணம் கொடிக்கவி; "ஒளிக்குமிருளுக்கு மொன்றேயிட மொன்றுமேலிடி லொன்றொளிக்கும்." ஒளவையார் விநாயக ரகவல். "இருள்வெளி யிரண்டுக் கொன்றிட மென்ன, அருடரு மானந்தத் தழுத்தியென் செவியில்."

திருமந்திரம்.

தானேவிரிசுடர்மூன்று......தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே.

தேயுவானது முன்கூறியபடி ஆகாசத்தினது காரியத்தினுக்குக் காரியமாம், ஆடை பஞ்சினது காரியத்தினுக்குக் காரியம்போல, எப்படி ஆடை பஞ்சினுக்கு அபின்னமோ, அப்படியே தேயு, ஆகாயத்தினுக்கு அபின்னமேயாம். எப்படி ஆடையின் நீட்சிக் குறுக்கல்களுக்குப் பஞ்சு அபின்னமோ, அப்படியே தேயுவின் ஒளிக்கு மதன் குறைவான இருளுக்கும் ஆகாயம் அபின்னமேயாம். குறுகலான கழி யிருப்பதுபோல் ஒளியின் குறைவானதேயு இருக்கின்றதா வென்று சங்கைபண்ணக்கூடும். உஷ்ணத்தோடுகூடிய வெந்நீரில் ஒளி காணப் படவில்லை. காணப்படாதேனுந் தேயு இருப்பதாய் ஒத்துக்கொள்வோம். அதன் கண் ஒளியிருக்கின்றதா? இருள்நிறைந்த ஓரறையில் கொதிக்கும் நீரைக் கொண்டுபோய் வைத்தால் அங்கிருந்த இருள் ஓடிப்போகின்றதா? இல்லையே, இதனால் தேயுவினிடத்தில் ஒளியும் அதன்குறைவான இருளு மிருப்பனவாய் ஏற்படுகின்றது. உதாரணம்.—திருவாசகம். "பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே, நிருதியே நினைவதே லரிய நின்மலா" என்பதனாலும். விளங்கும். இதுவரையில் கூறிப்போந்த நியாயங்களால் வெளியின்கண் இருள் பின்னமென்று கூறுதல் ஒவ்வாது; அபின்ன மென்றே கூறுதல் தகுதியாமென்க.

'இனி சொற்பொருள் பேதாபேதமெனலையு மாராய்வாம். ஒருபொருளுக்கு மற்றொருபொருள் பேதமாகவேனும், அபேதமாகவேனும் இருத்தல் வேண்டும். பேதாபேதமென்று ஒருபோதுஞ் சொல்லவியலாது. பேதமென்பது மபேதமென்பது மெதிர்மறைக்குணங்கள். எதிர்மறைக்குணங்களொரு குணிப்பொருளி னிடத்திருக்குமென்ப தசங்கதம். சொல்லின்கண் பொருள் பேதமென்றுவ தபேதமென்றுவ துணைக்கவேண்டு மங்ஙனமின்றி யிரண்டுஞ் சேர்ந் தொருபொருளி னிடத்திருக்கு மென்பது; சூரியனிடத் தொளியு மிருளு மொன்றுபட் டிருக்குமென்பதற் கிணமாம். ஒருபொருளிடத்து மற்றொருபொருள் ஒருகாலத்துப் பேதமாயும் மற்றொருகாலத் தபேதமாயு மிருக்குமென் றுரைத்தல் பொருந்தாதோ? வெனின் பொருந்தாது. யாங்ஙன

மெனின் காட்டுதும். எது, பேதமோ வதுவென்றும் பேதந்தான்; எதுவு பேதமோ வதுவென்று மபேதந்தான்; மரத்தின்கண் பறவையென்று மிடத்து அதுவென்றும் பேதந்தான் அது வேறுபோது மபேதமாகாது. மரத்தின்கண் கிளியென்றுமிடத் ததுவென்று மபேதந்தான் பேதமாகாது. அங்ஙனமே சொல்லின்கண் பொருள் பேதமாயின் பேதமாயே யிருத்தல்வேண்டும் அவ்வாறில்லாம லிரண்டையு மொன்றுகூட்டிப் பேதாபேதமென் றுரைத்தல் பொருந்தாது.

இனிப் பேதமபேதமென்று பிரசண்டனுள் யாதுண்மையென வாய்தல் செய்வாம்: சொல்லின்கண் பொருளிருக்கு மென்கை நமது மனோகற்பிதமே யன்றி வாஸ்தவமன்று. சொல்லானது ஒலிரூபம்; ஒலிக்கெல்லாம் பொருளுண் டென்னின் சமுத்திரவொலிக்குங் காற்றொலிக்கும் பொருளிருத்தல் வேண்டு மவ்வாறில்லை. சொல்லின்கண் பொருள் கற்பிதமன்றி யுண்மையாயின் ஒரு சொல் ஒருபொருளையே யுடைத்தாதல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி யொரு சொல்லுக்கும் பலபொருளுண்டென்பதற்கு நிகண்டே சாட்சிபகரும். ஸ்படிகமானது தான் சுத்த வெண்ணிறமா யிருந்தும் தன்னைவந் தடுத்தபொருள்களின் நிறத்தைத் தனக்குரியனவு மபேதம்போற் காட்டுகின்றது; அவ்வாறே சொல்லுந் தனக்குரிய வபேதம்போற் பொருளைக் காட்டுகின்றது. ஸ்படிகமானது கறுப்புமுதலிய நிறத்தை யபேதம்போற் காட்டினு முண்மையி லெப்படிப் பேதமோ; அப்படியே சொல்லு மபேதம்போற் பொருளைக் காட்டினும் பேதம் பேதமேயாம். ஸ்படிகத்திற் கியற்கைக்குணம் வெண்மையேபோற் சொல்லுக் கியற்கைக்குண மொலியேயாம். மற்றையாவுஞ் செயற்கையான பேதகுணங்களே யாகும். இப்பேதகுணங்களைப் பேதாபேத குணமென்று உமாபதிசிவன் சொல்லியதற்கு மாறாகச் சிவஞானசித்தியார் பேதமெனக் கூறுவதை யடியில் காட்டுதும்.

யார்.

(சத்தப்பிரம வாதிமத மறுதலை நான்காஞ் செய்யுள்.)

உரைபோற் பொருளுக் குருவின் மையினவ்
வுரையே பொருளென் றனை யின்றரியென்
றுரையே கவி மாலவ னுக்குளதா
முரையாய்க் கவி யாகவோர் மாலினையே.

(இ-ள்.) சத்தத்தைப்போல அர்த்தத்திற்கும் உருவமில்லாமையினால் அச் சத்தமே அர்த்தமென்று கூறினாய்.—இன்னும் அரியென்று சொல்லப்பட்ட சத்தம் திருமாலுக்குங் குரங்குக்கும் மற்றும்பல பொருட்கும் பெயராகச் சொல்லலாம்; அதனைப் பொருட்டன்மையிலே நின்றுஞ் சத்தங்கொள்ளாமற் சத்தத்தின் றன்மையிலே நின்றும் பொருள்கொள்வாயாகில், திருமாலைக் குரங்காகச் சொல்வாயாக வென்க.

எனவே சொல்வேற்றுமையும் பொருள்வேற்றுமையும் உண்டென்பதாயிற்று. இதனுல், சத்தமும்பொருளு மொன்றுபட்டிருந்தாலும் இரண்டும் வேறென்றே காண்க என்றதாம். என்றும்.

ஷை ௩-வது செய்யுளில்எனவே சத்தத்தினும் அர்த்தமே சிறப்பையும் நிலைபேற்றைய முடைத்தென்பது கருத்து. பரிணமமாகின் நெருப்பென்றபோது நெருப்பா யெழுந்திருக்கவேண்டும்; விருத்தியாகின் நெருப்பென்றபோது வாய்வேக வேண்டும்; ஆதலால் தாதான்மியமுமன்று உற்பத்தியுமன்று இடுகுறிப்பெயரா மென்றதெனக் கொள்க. என்றும் உரையெழுதியிருக்கின்றனர்.

இவைகளினுற் சொல்லும்பொருளும் பேதமென விளங்கினவன்றே? இவ்வாறு உமாபதி சிவாசாரியர், சொல்லும்பொருளும் பேதா பேதமென்றதற்கு மாருக ஷையாருக்கு மூலபுருஷரான அருணந்தி சிவாசாரியர், சொல்லும்பொருளும் வேறென்று கூறுகின்றமையின் அதற்கென் செய்வரோ அறியோம்.

இன்னும் ஷை புறச்சமயத் தவர்க்கென்னுஞ் செய்யுளில் உடலுயிரும் கண்ணருக்கனொளியுந் திருட்டாந்தங்கூறினுர் இவைகள் பின்னமுதலிய மூன்றையுங்கடந் திருக்குமா? உலகி லெந்தப் பொருள்களும் பின்னமாகவாவது, அபின்னமாகவாவது, பின்னுபின்னமாக வாவது இருக்கவேண்டும். இம்மூன்றையுங்கடந்த இலக்கணமுள்ளபொருள் கிடையாது, அம்மூன்றினும் பின்னுபின்னப்பொரு ளகப்படவே மாட்டா. அங்ஙனமாக விம் மூன்றிலக்கணத்தையுங் கடந்து சொல்லவருவது எவ்வளவு புத்திநுட்பத்தைக் காட்டுகின்றது. அதிலும் பின்னம், அபின்னமாகிய இரண்டு குற்றங்களுக்கே யிலக்காகின்ருர். உடலுமுயிரு மிரண்டுபொருளென் றுெவ்வொரு ஆஸ்திகரும் ஒப்புவர் அதனை யொப்பாது ஒன்றெனக் கொள்வர் நாஸ்திகர். இவ ரதனைப் பிரிவரு மத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினதா யென்றுகூறினுர். இதற்குவமேயம் உரைகாரர் "கர்த்தாவையும் பிரபஞ்சத்தையுந் தன்னிற் பிரித்ததற்கரிதா யநந்நியமா யிருக்கிற சிறப்பினை யுடைத்தாகிய" என்கிருர். அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொருள் ஒன்றுமல்லவா மிரண்டுமெல்லவாம். பிரிவருமென்பதற்குப் பிரித்தற் கரிதென்கின்ருர்; உடலுமுயிரும் பிரித்தற் கரிதோ? உடலுமுயிருந் தன்னி லொன்றுபட் டறியுமென்றுங் கூறுகின்ருரிதனு லிவர்க்குவந்த லாபமென்னை? உடலுமுயிரு மொன்றல்ல வென்பது நியாயமேயன்றி, யிரண்டு மல்லவென்று கூறுவதெப்படி நியாயமாகும்? இரண்டு மல்லாவிடின் மூன்று நான்கு முதலிய வெண்களி லொன்றைக் கூறலாமா? உவமான மிவ்வளவு இலக்கணத்தைக் கொண்டிருக்கும்போது உவமேயமு மப்படித்தானே யிருக்கும். உடலுமுயிருந் தன்னி லொன்றுபட்டறியுமறிவைப் பிரிக்கவொண்ணுதெனவும் வியாக்கியானத்தி லிருக்கிறது: அறிவு உயிரினதுகுணம், உடலினது குணமன்று; அறிவைப் பிரிக்கவொண்ணு

தென்பதில் ஐயமென்னை? உடலைவிட்டா? உயிரைவிட்டா? உடலைவிட்டுப் பிரிந்துபோவது கண்கூடன்றோ? உடலுக்கறிவு குணமாதலின் பிரிந்துபோகா தென்பது சரியே.

நன்னூல் உரியியல்.

உணர்விய லாமுயி ரொன்று மொழித்த
உடல்முத லனைத்தும் உயிரல் பொருளே.

(இ-ள்.) அறிவுடையதாகிய உயிரொன்றையு நீக்கியுள்ள உடம்புமுதலாகிய (உலகத்துப்) பொருள்க ளெல்லா முயிருடையன வல்லாத பொருள்களாம், எ-று.

ஒற்றுமை நயத்தி னொன்றெனத் தோற்றினும், வேற்றுமை நயத்தின் வேறே உடலுயிர். (இ-ள்.) ஒற்றுமைநயத்தின் = (உயிர்தானடைந்த உடம் பின்மயமாய் நிற்கிற) ஒருமைப்பாட்டின் தன்மையால், ஒன்றென = (உடம் பும் உயிரும்) ஒன்றுபோல, தோன்றினும் = தோன்றினாலும், வேற்றுமைநயத் தின் = (உயிர் சித்தாகியும் உடம்பு அசித்தாகியும் நிற்கிற) வேறுபாட்டின் தன் மையால், உடல் உயிர் = உடலும் உயிரும், வேறே = வேறாகும். என்றவாறு (சித்து) ஞானம், அறியுந்தன்மையுள்ளது. (அசித்து) சடம், அறியுந்தன்மை யில்லாதது.

திருக்குறள், நிலையாமை.

குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்பொ டுயிரிடை நட்பு.

உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பினுட்
டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு.

தேவாரம்.

கடலை வாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் காணிலீர்
கடலை சேர்வது சொற்பிர மாணமே
கடலி னுர்கிட முண்டவர் கைவிட்டால்
உடலி னுக்கிடர் தீர்முனி பண்டமே.

ஐயினுள் மிடறடைப்புண் டாக்கைவிட்டு ஆவியார் போவதுமே அகத்தார் கூடி, மையினுற் கண்ணெழுதி மாலை சூட்டி மயானத்தி லிடுவதன்முன் மதியஞ் சூடும், ஐயனுர்க் காளாகி, என்றும்,

தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும்போவார், கொந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டுபோவார், எந்தநாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியா லேழைநெஞ்சே, அந்தணாரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே.

செடிகொள்நோ யாக்கையம் பாம்பின்வாய்த் தேரைவாய்ச் சிறுபறவை, கடிகொள்பூந் தேன்சுவைத் தின்புற லாமெனக் கருதினாயே, முடிகளால் வானவர் முன்பணிந் தன்பரா யேத்து முக்கண், அடிகளாரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே.

வருந்து முயிரொன்பான் வாயி லுடம்பிற்
பொருந்துத றானே புதுமை—திருந்திழாய்
சீதநீர் பொள்ளற் சிறுகுடத்து நில்லாது
வீதலோ நிற்றல் வியப்பு.

தாயுமானார்.

நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்கு மிடத்திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ.
எந்தவுட லேனு மெடுத்தவுட னல்லதென்று
சிந்தைசெய்ய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே.

இனி, கண்ணொளியில் சூரியனொளி வியாபித்த உபமானத்தையும் ஆராய்வாம். கண்ணொளியில் சூரியனொளி வியாபித்ததுபோலப் பசுபாசங்களில் பதி வியாபித்ததென்று சொல்லலாமே யென்னின், இவ்வுபமானமுந் தோஷமாய் முடிகிறது. ஏனெனின் கண்ணுக்கு ஒளியுண்டென்று சொல்லுகின்றமையா னென்க. ஒளியில் ஒளிவியாபித்தலே யொவ்வாதாக ஒளியில்லாமையில் ஒளிவியாபித்த லெங்ஙனங்கூடும்? சூரியன் ஒளிப்பொருளென்பதற்குச் சூரியோதயமுதல் அஸ்தமிக்கிறவரையிலுள்ள நிலைமையே சாக்ஷிபகரும். கண் ஒளிப்பொருளல்லவென்பதற்குச் சாக்ஷி சூரியோதயம் சந்திரோதயம் தீப முதலியன இல்லாதகாலத்து ஒருபொருளுந் தெரியாமல் கண் இருளடைந்திருத்தலேயாம். இனிக்கண்ணுக் கொளியுண்டெனச் சாதிக்கவெழுந்த, சிவஞானசுவாமிகள் இந்தச் சிவஞானபோதம் 10-வது சூத்திரம் முதலதிகரணம் முதல்வெண்பாவுரையில் "மின்மினித்துணையாயினும் தானேவிளங்கும் இயல்பில்லாத கண்ணுக்கு ஒளிக்குண முண்டென்பதற்குப் பிரமாணமென்னையெனின், அறியாது கடாயினாய், ஆகாயத்தின் குணமாய சத்தகுணம் வியஞ்சகத்தானன்றித் தினைத்துணையாலும் தானென விளங்குமா றின்மையின் அதுபற்றி யெதிரொலிவடிவாய வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன்று, வியஞ்சகப்பொருளின் குணமென்பார் யாருமில்லை. அதுபோ

லக் கண்ணின் கண்ணதாகிய வொளிடம் வியஞ்சகமுள்வழி விளங்கி, அல்வழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லை யாகலின். அதனைக் கண்ணின்குணம் அன்றென்றல் அறிவிலார் கூற்றே யாமெனவும். அக்கண்ணொளியானது தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொரு ளேகதேசமாயின் அனேகதேசமாய் விளங்கிடம் ஏற்பதோ ரியல்பிற்றெனவும், உணர்க." எனக்கூறிக் கண்ணுக்கு இயற்கையில் ஒளியுளதெனவும், உளதாயினும் துணையில்வழி விளங்காதெனவும், துணையில்வழி விளங்காமைபற்றிக் கண்ணுக்கு ஒளியின்றெனக்கூறுதல் அடாதெனவும், பேசி, கண்ணின்ஒளியை விளக்குதற்கு விளக்கொளி துணையாமென் றுவிளக்கினார்.

ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் இயற்கையென்பது நூற்பிரமாணம். இயற்கையேனும் வாயுமுதலிய துணையில்வழிச் சத்தகுணம் உண்டாதலில்லை, அங்ஙனம் கண்ணுக்கொளி இயற்கையாயுண் டென்பதற்குப் பிரமாணம் ஏதுமில்லை, விளக்கு. சூரியன்முதலிய இயற்கை யொளிப்பொருள்க ளுள்வழிக் கண்ணுக் கொளியிருத்தலைக் காண்கின்றோம், அவையில்லாவழிக் காண்கிலேம், வாயுவாதித் துணையினால் ஆகாயத்தின்கண் சத்தகுணம் உண்டாம், அவையில்லாவிடத்துச் சத்தகுணங் காண்கிலேம், காண்கிலமேனும் ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுண முண்டென்பது சுருதியாதி நூற்பிரமாண மாதலினாலும், வாயுவின்கண் ஆகாயம் நிறைந்திருத்தலினாலும் ஆகாயத்தின்காரியம் வாயுவாதலாலும், கடத்திற்குப் பொருளாயிருப்பது எங்ஙனமண்ணோ அங்ஙனமே வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயமாதலினாலும், மண்ணைவிட்டுக் குடமிராததுபோல ஆகாயத்தைவிட்டு வாயுவிராமையாலும், காரணத்தின் றன்மை காரியத்திற் குண்டென்னும் நியாயம்பற்றி நேரே காணப்படாவிடினும் இருப்பதுகொண்டு ஆகாயத்தினிடஞ் சத்த முண்டென் றனுமானிக்க இடமுண்டாதலாலும் ஆகாயத்திற்குவாயு அபின்னமாகலினாலும் ஆகாயம் சத்தகுணமுடையதென அங்கீகரிக்கின்றோம். அங்ஙனம் எவ்விதத்தினும் கண்ணுக்கும் விளக்குமுதலிய பொருட்கும் சம்பந்தமின்றே. இல்லாதபோது கண்ணுக்கொளியுண்டென் றெவ்வாறு அங்கீகரிக்கலாகும்.

முதலாவது:—கண்ணுக் கொளியுண்டென்பதற்குப் பிரமாணமில்லை.

இரண்டாவது:—சத்தத்தையுண்டாக்கத் துணையாயிருக்கும் வாயுவாதிகளில் ஆகாயம் நிறைந்திருக்கின்றது. இவ்வாறு விளக்கொளியில் கண்ணொளி நிறைந்திருக்கிறதென்று கூறுதல்கூடாது. ஏனெனில் கண்ணுக்கு ஒளியில்லை; இருக்கிறதாகக் கொள்ளினும் ஒன்றிலொன்று நிறைந்திருக்குமென்பது கூடாது.

மூன்றாவது:—வாயுவுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயம்போல, விளக்கொளிக்குப் பொருளாயிருப்பது கண்ணன்று.

நான்காவது:—ஆகாயத்தைவிட்டு வாயுவில்லை. அன்றி, ஆகாயத்திற்கும்வாயுவுக்கும் அபேதம் அவ்வாறு விளக்கைவிட்டுக் கண்ணில்லாமற்போகவில்லை; அன்றி, விளக்குக்கும் கண்ணுக்கும் பேதம்.

ஞக்தாவது:—காரணத்தின் றன்மை காரியத்தில் இருக்கவேண்டும் என்கிற நியாயம்பற்றிக் காரியமான வாயுவின்கண் சத்தகுண மிருக்குங்கால் காரணமான ஆகாயத்தின்கண்ணுஞ் சத்தகுணமிருக்கவேண்டும். அதுபற்றி, ஆகாயஞ் சத்தகுணமெனக் கொண்டாம். அங்ஙனமே விளக்கினுக்குக் கண் காரணமன்று, ஆதலால், காரணத்தின் றன்மை காரியத்தி லிருக்கவேண்டு மென்று கூறுவதுபோலக் கண்ணினொளி விளக்கின்க ணுளதெனக் கூற வியையாது.

இனி, இயற்கையில் கண்ணுக்கொளியுண்டென்பது பிரத்தியக்ஷத்தானே? அனுமானத்தானே? பிரத்தியக்ஷமல்லவென்பதற்கு இருட்காலத்திற் கண் இருளடைந்திருப்பதே சாக்ஷியாம். விளக்கு சூரியன் முதலிய பொருள்களுள்ளபோது ஒளிசெய்கின்றனெனின் அக்காலத்துக் கண்மாத்திரமா? எப் பொருள்களுமே யொளிசெய்கின்றது. கண்: ஒளிசெய்யவில்லையெனயாம் கூறவந்தோமில்லை; அதற்கியற்கை யொளியுளதா? இலதாவென்பதுவே யிப்போதுகோர்த்த ஆக்ஷேபம், கண்ணுக்கொளி இயற்கையா யுண்டென்னுங்கால் மின்மினி, விளக்கு, ஜோதிவிருக்ஷ, முதலியன இருட்காலத்தில் தாமே விளங்குதல்போல, கண்ணும் விளக்கமுறவேண்டும். அங்ஙனமின்மையின் பிரத்தியக்ஷமன்று, அனுமானமென்னின், அவ்வனுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷம்யாது? அந்தப்பிரத்தியக்ஷம் கண்ணுக்கு ஒளியில்லாக் காலத்திலன்றோ நிகழவேண்டும், ஒளியில்லாத இருட்காலத்தில் கண்ணுக்கொளியுண்டென் றனுமானித்ததற்கு எதும் பிரத்தியக்ஷமின்மையின் அநுமானமென்று கூறுதற்குமிடனின்றாம்.

தாயுமானவர்பாடல்.

“பண்ணி னிசைபோலப் பரமன்பா னின்றதிற
னெண்ணி யருளாகி யிருக்குநா ளெந்நாளோ.”

(க-ரை.) பண்ணும்இசையும் பேதமன்று, அபேதமேயாம். அவ்வாறே கடவுதபிரமம் பேதமன் றபேதமேயாம். என்பது, இச்செய்யுள். முத்தியிற்றுவிதஞ் சாதிக்கும் பூர்வபக்ஷிகளுக் கெவ்வனமுரித்தாகும். பண்ணும் இசையு மபேதமெனப் பாமரரும் அங்கீகரிக்கத் தக்கதாயிருக்க அதைப் பேதமென் கின்றனரோ? உபமானத்தையு முபமேயத்தையும் பொருத்தித் தமது மதஸித்தாந்தத்தையுஞ் சற்றுயோசித்துப் பார்ப்பாராகு லங்ஙனங் கூறத்துணியார்கள். இனிப்பழத்திற் சுவையும் பேதமன் றபேதமாயாம்; அவ்வாறே கடவுட்பிரமமும் பேதமன் றபேதமேயாம். இவ்வாறன்றித் துவிதிகள் தங் கள்கொள்கைப்படி யுரைசெய்யப்புகின் பழத்தினின்றுஞ் சுவையை வேறுபிரித் தற்கொண்ணாது. எனெனிற், பழம்குணி, சுவைகுணங், குணியைவிட்டுக் குணம் வேறுபிரியாது. அங்ஙனமே பதியைவிட்டுப் பசுபாசங்கள் வேறுபிரியாமை லபின்னமாகும். ஆதுமேல் பசுக்கள்செய்யு மஞ்ஞானகாரியமாகிய

தொழில்க ளெக்காலத்துமாம் பதிசெய்ததாகவும், பசுக்கட்கும் ஞானமுதலான சதுர்விதமுக்தியுண்டாம்படி பசுபதித்தாகவும்முடியும். அத்தன்மைக் கின்றேமுத்திக்கொன்றுந் தொடர்பில் பசுக்கள் பதியையடைக்காம், பதி யானவைகள் முத்தி பசுக்களுக்குத்தப்பதி வேறுபக்கத்தைக்கொடுப்பார்; பதிக்கு வேறாக் கொடுப்பதேதுவர்? ஞானகுணங்களி லொன்றுகொடுப்பது மொன்று பெறுவதாக்கவேன்? பதியானவன் பசுபாசக்கள் ஞானமாகாமின் பாசத் துக்குரிய சடத்தன்மை பதிக்குப் பொருந்த முன்னனைாகிச் சடமெனப்படும்; பதியே வேதமுடையோ னதனா லெல்ல நிலைமதத்திற்கு முடன்பாடனமை யின் பதிபசுபாசசத்தாம். அதற்கேதன்பதின்பொரு ளில்லெதனும் பொய் யானவை விளக்கப்படி கடவுளுஞ் சீவர்களு மூலகமும் பொய்யாகு மதனாலக்கமதன்றர் பயபக்திருக் குழூச்சுனிய வாதிகளுமாமென்க. பாச ஞ்ஞானத்திற்கு சடமாகவும் பதியையும் பசுவையுஞ் சித்தாகவுஞ் சொல்ல வாமேயவனில் மெய்யடி யமானப்படி மூன்றும் அபின்னமாதலிற கடவ மென்க.

"கருகருவு நுணைமான காயத்தினடுவட் களிப்புதோய் செம்பனையயான் காரிட்ட ஆணவக்கருவறையி லறிவற்றகண்ணிலாக் குழவியைப்போற் கட்டுண் டிருந்த வெமை." என்றாயிவற்றுள் கூறியவை சிவஞருக். இதனைக்கைவல்யத் திலும்; "பணிகள் நானாகா மிசன் றனைபுக் கிளர்ந்தாக் கண்ட, ஞானிக டமையமன்றி காலந்திரபரதி டென்றும், வனிடை யுயிர்க ளுன்னத் துணா விழித் துரு டாம் வணனம், டானிகள் திசைகள் மூடி மழைசிசி யிருங்போன் மூடும்." என்றாள் கூறுகின்றன. "அருளுடைய பாமென்றே வன்று நாமே யாளுமனென்றும். எனக்கே யாவைாதி பெருகுவிலைக் கட்டென் றும்." "என்றுமோர் பன்றுமப்பாம்." என்றும் கூறவதின்கருத்து:— மாயா சம்பந்தமான சானெனன்றுமடோ அந்நேற யவித்தியா சம்பந்தமான சிவனு ன்பி அந்தச்சீவனுக் கந்நுரானபந்த முண்டாதலால் சிவனகாநியாம் என்பது. இதுபோற் கைவல்யத்திலும்: "அதுதானெனப் படியென்றக்கா லகாதியாஞ் சீவரக்கள்." மென்றன.

செக்கதிரின் முன்மறியக் தேசடங்கி நின்றிடல்போல்
அக்கணனுர் தானி லடங்குாா னெக்காளே. என்றன.

இது கைவல்யாதிகளி லிருக்குஞ் சருவைப் பாமசிவுங் திருவடியில் சிவ னடங்கியிருக்கு நிலைமை. சர்வஞ்ஞத்துவாதி குணங்களுள்ள பாமசிவ சக்தி நானந்திநீ மெற்சித்துக்காதி குணமுள்ள சிவனிருத்தற்குச் சூரியன்முன் மதி யம்போலச் சொல்லாமல் வேறென்ன சொல்லுவர்? இதனுவிது பதவி முத்தி யாயிற்று. தாயுமானவர் டகவிமுத்தியை விரும்புவரோ? வென்னின். சரியை, கிரியை, யோகங்களைக்கடந்த ஞானியான தாயுமானவர்; "எல்லா முதவு முனியொன்றுந் பாவனை வேறாக்செய்து, புல்லாயினுமொரு பச்சிலை யாயினும் போட்டுணர்ந்தி சிவ்வேல்!" எனக் கிரியையில் விருப்புற்றவர்போ

ஊ: பேசவாகினோம்? இவ்வுரைகளாவன சொல்லப்பட்டிரு: "என்னைத் தானுஞ்சிக் கொண்ட." "நீயேயான்." "யானுநீ பிரண்டறநின்று." "நிர்மலாசத்தானி பிரண்டல்ல வொன்று என்னவே." இதுமுதலிய வாக்கியங்களே சான்றுபகரும். அங்ஙனமின்றி யதுவே யதார்த்தமுத்தி யென்னும்பக்ஷத்தில்; சூரியன், சந்திரனிரண்டுங் கண்டமா யபரிபூரணப் பொருளாகின்றன; அங்ஙனமே தாரியசிவனும் உயிருங் கண்ட வபரிபூரணப் பொருளாகின்றனவே? உயிர்கண்டப் பொருளென்பது சுருதிசம்மதமாகலின் அது குற்றமின்மைபேனும் சிவமும் கண்டப்பொருளெனச் சொல்லத் துணிவதெங்ஙனம்? இது சுருதிவிரோதமுமாமே. ஆதலால், அதைப் பதவிமுத்தியில்வைத்துச் சொல்வதே சுருதி, யுக்தி அநுபவ சம்மதமாம். பதவிமுத்தியில் ஜீவேசபேத மொப்புவதில், அத்வைதிகட்கு யாதொரு விரோதமுமில்லை யென்றறிக.

தாயுமானர்.

வானா டடங்கும் வளிபோல இன்புருவாங்
கோனா டடங்குங் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ.

ஆகாயத்தில் வாயுவடங்கிய வுபமானத்தினாலே சிவன்சத்தும், ஜீவன் சத்துப்போலியுமாமென்க.

திருமந்திரம்.

மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடு
முண்ணின்ற யோனிக ளெல்லா மொருவனே
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா
வண்ணலு மவ்வண்ண மாகிநின் றானே.

இதுவுமது

தானே படைத்திடுந் தானே காத்திடுந்
தானே துடைத்திடுந் தானே மறைத்திடுந்
தானே யிவைசெய்து தான்முத்தி தந்திடுந்
தானே வியாபித் தலைவனு மாமே.

இதுவுமது.

ஒன்றது வாலை யுகப்பிலி தானுமாய்
நின்றது தான்போ லுயிர்க்குயி ராய்நிலை
துன்றி யலையல்ல வாருக் துணையெனா
நின்றது தான்விளை யாட்டென்று மேயமே

இதுவுமது.

கடக்கடற் றீதாடுங் கதிரவன் றோன்றி
யடக்கிட மூடு மவற்றி னடங்கான்
விடக்கொண்ட கண்டனு மேவிய காயத்
தடக்கிட நின்றது மப்பரி சாமே.

இதுவுமது.

தானே விரிசுடர் மூன்றுமொன் றாய்நிற்குந்
தானே யகண்ட மெனநின்று தாபிக்குந்
தானே யுடலுயிர் வேறன்றி நின்றுளன்
தானே வெளியொளி தானிருட் டாமே.

இருவினைப் போக்குவரவுபுரிதற்கு—உதாரணம்.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்.

ஊட்டுவிப் பானு முறங்குவிப் பானுமிங் கொன்றொடொன்றை
மூட்டுவிப் பானு முயங்குவிப் பானு முயன்றவினை
காட்டுவிப் பானு மிருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி
பாட்டுவிப் பானு மொருவனுண் டேதில்லை யம்பலத்தே.

திருமந்திரம்.

தானவ னாகிய தற்பரந் தாங்கியே
னானவை மாற்றிப் பரமத் தடைந்திடு
மேனை யுயிர்வினைக் கெய்து மிடஞ்சென்றும்
வானு நிலனும் புகுந்தும் வருந்துமே.

இதுவுமது.

எல்லாந்தன் னுட்புக வல்லவன் றானாகி
நல்லார் துரியம் புரிந்தக்கா லல்லுயிர்
பொல்லாத வாறாறுட் போகாது போதமாய்ச்
செல்லாச் சிவகதி சென்றெய்து மன்றே.

ஆணைபிரிக்கவின்றி நிற்குமென்பதற்கு. =ம்.

..ரம்.

ஆணையே யாவுடைய பூதங்க ளனைத்துமான்
வினையவை பாவையுள வெளிவயுமான் அவதாரமை

ஆனவிபா வையுமல்லே னென்னைபற்றி னறிவோர்க்கு
ஞானமொன்று மென்னுருவ நாமேனெவ் வுயிர்க்குறவும்.

இதுவுமது.

இல்லாத விடமில்லையா னெமக்குமல மியாதுமில்லை
எல்லாருந் தொழுமீச னெனக்கவத்தை யெவையுமில்லை
வில்லாரும் புருவத்து வேலாரும் விழியாய்கேள்
நில்லாத வுலகத்தை மிகநீங்கி நிற்பேனான்.

தாயுமானார்.

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறா யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப், பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல வாகிப் பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித், துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந் தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி, நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

விவேகசூடாமணி.

சகமிது மெய்யாமாகிற் சத்தியப் பிரமத்திற்குப்
புகல்பரி பூரணத்வம் போமிடும் வேதத்திற்கு
மிகவுமப் பிரமாணத்வ மேவிடும் பரசிவற்கு
மிகலசத் தியவாதித்வ மெய்திடு மிவையொன் றன்றே.

வேதாந்தசூடாமணி.

ஓர்வடி வாகக் குளிர்முதன் மாற்று முண்மையாஞ் சித்திரப் படம்போன், றூர்வம தொருங்கே அகற்றிடற் கிசைந்துங் கணிபெற நிற்பதோர் பிரமம், ஏர்பெற வரைந்த சித்திரமென்ன விருக்குமப் பாத்திவ் வுலகர், தேர்வுறிற் றன்னைத் திரிபறவெங்குந் திகழுமிந் நிலையது பின்னும்.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார் திருக்கழுமல மும்மணிக்கோவை.

"எந்தைநின், திருவளர் நாட்டக் கருணையிற் பெறலும்
பாவையு மெனக்குப் பொய்யெனத் தோன்றி
மேவரு நீயே மெய்யெனத் தோன்றினை
ஓவியப் புலவன் சாயல்பெற வெழுதிய
சித்திர விகற்ப மெல்லா மொன்றிற்

ருவிராறு தடலினர் தபக்குச்
சுயமாய்த் தோன்றுந் துணிவுபோன் றனவே”

பைங்களோபநிஷத் க-வது அத்தியாயம்.

“அவனிடத்தி லடங்கியிருந்த, சகலசகத்தையும், பிராணிகளுடைய, கருமவசத்தினாலே, சுருட்டியிருக்கிற சித்திரமெழுதிய துணியை விரித்தாற் போலத் தோற்றச்செய்தான். பிராணிகளுடைய, கருமக்ஷயத்தினால் மறுபடி மறைந்துபோகின்றான். அவனிடத்திலேயே சகலமான பிரபஞ்சமும் சித்திரமெழுதிய துணியைச் சுருட்டியதுபோ லடங்கியிருக்கின்றன.”

சாமவேதத்தில் மைத்திராயண்ணியுபநிஷத் ச-வது பிரபாடகம்.

“இந்திரஜாலம்போல் மாயாசுவரூபமாயும் சொப்பனம்போல் பொய்த் தோற்றமாயும் கதலிகருப்பம்போல் சாரமற்றதாயும் வேஷக் காரனைப்போலப் பலபல வேஷமெடுக்கிறதாயும் சுவரிலெழுதிய சித்திரம்போல் பொய்யான மனோக்கியமாயுமிருக்கிறது” இவ்வுலகத்தோற்றமென்க.

பாகவதம்.

சுவரேயாய்ச் சேர்த்துற்ற சித்திரம் பலவா மாபோல்
ஞாலமே முதலவாகி நவையறு முயிர்க ளாகிக்
காலமாய்க் கருவியாகிக் காரண மாகி யொன்றாய்
மூலமா மழிவொன்றின்றி முதன்மையாய்ப் பிரமம் வைகும். என்றும்.

இங்ஙனம் சுருதிகூறுகின்றபடியால் மேற்காட்டிய பிரமாணப்படியே சித்திரபடதிருட்டாந்தத்தை வித்தியாரண்ணிய சுவாமிகளும் பிறரும் கூறினரென்பது பசுமரத்தாணியா மென்க.

ஔவைக்குறள்.

ஆதியாய் நின்ற வறிவு முதலெழுத்
தோதிய நூலின் பயன். என்றும்.

இச்சூத்திர உதாரண வெண்பாவில்

“அக்கரங்க ளின்றாம் அகரவுயி ரின்றேல் இக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு” என்றிருக்கிறது. இதனுரையாவது, அகரவுயி ரில்லையாயின் அக்கரங்களில்லையென்று வேதம் நுதலும் என்பதாம். அகரமில்லாவிடில் மற்ற எழுத்துக்களில்லை அதுபோலப் பிரமமில்லாவிடில் மற்றப்பொருள் அதாவது சகத்தாமெபொருளும் இல்லை. இதனால் பிரமத்துக்கும் பிரபஞ்சத்துக்கும் அபேதஞ் சித்திக்குமா றெங்ஙனமெனின், அகரத்துக்கும் மற்றவெழுத்துகளுக்கும் எப்படி அபேதஞ்சித்தித்ததோ அப்படியே பிரமத்துக்கும் சேதனாசேதன உலகுக்கும் அபேதஞ் சித்தித்ததென்க. “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு.” என்னுந் திருக்குறளின் பொருளும் இதுவேயாமென்க.

மெய்கண்டதேவர் எந்தச்சூத்திரத்திற்கு வெண்பா கூறினாரோ அந்தச் சூத்திரமும் "அவையேதானேயாய்" என அபேதமோதுகின்றது. மண்ணானது கடாதிகளாயும் அல்லவாயும் எப்படி அபேதமாயிருக்கின்றதோ அப்படியே பிரமமும் சடாசடப் பிரபஞ்சமாயும் அல்லவாயுமிருக்கின்றது. இத்தப்பிரகாரமே, சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம். இதிகாசங்களும் முறையிடுகின்றன. அன்றியும், மண்கடம், கயிற்றரவு, இப்பிவெள்ளி, கானல்நீர், மனம்சொப்பனவுலகு முதலிய திருட்டாந்தங்களைக் கூறி வலியுறுத்துகின்றன. இங்ஙனங் கொண்டால் சுருதி, யுக்தி, அநுபவங்கட்கும் பொருத்தமாகின்றது. இதற்கு மாறாகப்பேசும் இவரது அவைத சித்தாந்தத்திற்குச் சுருதியுமில்லை, யுக்தியுமில்லை, அநுபவமுமில்லையென்க.

இரண்டாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

தேகேந்திரிய அந்தக்கரணங்களினும் வேறாய் ஆத்மாவொன்றுண்டென்பதைப்பற்றித் தோன்றுமாசங்கையை நிவர்த்திக்கும்பொருட்டு ஆத்மாவாத்ம இலக்கண மின்னதென அஷ்டவிதப் பிரமாணங்களினாலும் இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

மூன்றாஞ் சூத்திரம்.

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலின்
ஐம்புல னொடுக்க மறிதலிற் கண்படில்
ஊண்டிவினை யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினு ளான்மா.

(இ=ள்.) மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது = மாயாகாரியமாகிய இத்தேகத்தினுள் தேகியாகியவொருவன் இருக்கின்றானென்று ஆசிரியர் கூற (மாணாக்கனையனே யித்தூலதேகத்தையன்றித் தேகியேறனையோ? இஃதென்னவியப்பு இருக்தாற்காணேனோ, இல்லையாதலிற்காணேனென) இலது என்றலின் ஆன்மா உளது = (ஆன்மாதன்னைமறந்து தனதுமேலாய துரிய நிலையை அறியாதிருப்பதே அஞ்ஞானம், ஒருவர் ஆன்மவிலக்கண மின்னதெனக் கூறுமிடத்து, அஃதில்லையென்றும், அந்தப்பிரத்தியகாத்மா உண்டெனிற், றோன்றாவென் றெய்து நாஸ்திபாதியென்னு மிரண்டு முத் தூறிய அஞ்ஞானகாரியவாவரணமெனப்படும்) அந்தத்தன்னிழப்பைத் தன்னிடத்தில் வேறதேசமாகக்கண்டு கூறுதலின் ஆன்மாவுளது, எனதுடல் என்ற

வின் றுப்புவன் மறிதலின் ஆன்மாவுளது = சாக்கிரத்திற் றூலதேகத்தை யென தென்றலினானும், ஐம்பொறிகளாலும் நுகர்தவிஷயங்களை அறிதலினானும், ஆன்மாவுளது, நீட்டலொடுக்கம் அறிதலின் ஆன்மாவுளது = அச்சாக்கிர மொடுங்கிய சொப்பனத்தை அறிதலின் ஆன்மாவுளது, கண்படில் உண்டி வினையின்மையின் ஆன்மாவுளது = அச்சொப்பன மொடுங்கிய சுழுத்தியி லுணவுத்தொழிலு மில்லாதிருத்தலிற் பிராணனு மாத்மாவன்று அதற்குவே றுசச் சகமாய் நித்திரைசெய்தே னென்றமறிவேனெனு மநுபவத்தானு மாத் மாவுளது, உணர்த்த உணர்தலின் ஆன்மாவுளது = ஆசிரியருணர்த்திடவுண ணர்ந்தென்ற தன் சிவவடிவத்தை யறிதலினான்மாவுளது. எ=று.

(ப=ம்.) விடயகரப் பிரத்தியட்சம், காட்சிப்பொருள், கருத்துப்பொருள் களை, விகற்பமின்றியாகக் காண்டலும், ஞானகரப் பிரத்தியட்சம் தன்மானை யாகக் காண்டலுமாமென்பார், உணர்த்தவுணர்தலி னான்மாவுளதென்றும்.

அநுமானப்பிரமாணம் :-பிரதிஞ்ஞை, ஏது, திருஷ்டாந்தமென மூன்ற வயவமுடையதாம். அவற்றுள், உபமானம், இம்மலைஅக்கினி யுடைத்தென் றாற்போல, உபமேய மிவ்வுடலம் அறிவாகிய சத்துடைத்தென்பது பிர திஞ்ஞையென்றும். உபமானம் புகையிருப்பதினா லென்றாற்போல, உப மேயம் நெருப்பிருப்பிரிய மிருப்பதினாலென்றறிதல் ஏதுவென்றும்.

உபமானம் மியாதுமே லதனைத்தனித்தற்குப் பாகசாலை யென்றாற் போல, உபமேய மூயிர்களைக்காட்டுதல் திருஷ்டாந்தமுமென்பார். மாயாவி யந்திரமருவிற னான்மாவளதென்றும்.

ஞானத்தை யுணர்த்துவதாகிய விந்நூற் பிரபலசுருதி யென்பார்: ஆகமப் பிரமாணமென்றும்.

உடல் பரித்திருப்பதினால் நித்திய வுபவாசியெனல், பொய்ப்படுமாறு போன்று: உலகம் பிரியமயமா யிருத்தலின்; நாஸ்தி கபாதியெனல் பொய்ப் படுதற்குரியது திருஷ்டாருத்தா பத்தியென்பார்; இலதென்றலின் எனதுட லென்றலின் ஐம்புலனறிதலி னான்மாவுளதென்றும்.

தன்னூர்ச் சேடப்பு நீந்தபுருட னகத்தின்க ணின்றேனும், புறத்திலிருப்ப னென் றென்னுமாறுபோன்று; தன்னூர்ச்சேடப்புநீக்க பரவஸ்து விருத்தி பேதத்தினுந் தன்பாற் காணப்படு வின்றேனும். விருத்தி நிக்கிரகத்தாற் காணப்படுத லுண்மையாதலின், கேள்வியருத்தா பத்தியென்பார், ஐம்புல னுசேக்க மறிதலிற் கண்படி லுண்டிவினையின்மையி னான்மா வுளதென்றும்.

அனேகாடியிற் நின்றிடேயினைய அவயவங்களோடு விளங்கும் பசுவொன்றுள தென்; அதனையொக்கும் பவாயென்னு மிருகமென்றாற்போல, அசிர்தாதி ருதியின்றிய ஆகாய மொன்றுளதே லதனையொக்குஞ் சிதாகாயமெனல், உப மானப் பிரமாணமென்றும். பசுவைப்போல், மரையைவிளக்கல் திருட்டவுப மானமெனவும், புருடனைப்போல சாயாபுருடனைவிளக்கல் அதிருட்டவுப மானமெனவுங் கூறுப.

அபாவத்தையும், சம்பவத்தையும், ஐதிகத்தையும் உணர்வினதாகக் கூறியதால் : கடம், நூறு, இயக்கன் என்பவை திருஷ்டாந்தம் இம்மூன்றிடத்தும் அறிவெனல் தாஷ்டாந்தம்.

மண்ணையன்றிக் கடமெனல் காண்குகாலத்து மின்றாதல்போல, அறிவையன்றிச் சகத்தெனல் காண்குகாலத்து மின்றாதலின்; இங்கிவ்விற்கட மில்லை யென்பதனாற்றோன்று மின்மையுணர்வு அபாவமாமென்றாம்.

ஆயிரமென்னுந்தொகையி லொருநூறென லெங்ஙனமுண்மையோ, அதுபோலச், சராசர பற்பலபேதப் பல்லாயிரங்கோடி யுயிர்த்தொகையினு ளொருயிராகிய வுணர்விருத்தலின், "ஆயிரமாகிய வெண்டன்னி லொரு நூறாகிய ஞானந்தான் சம்பவமா" மெனவும். நூறென்னு மெண்ணிக்கைத் தொகையன்றி யாயிரமென்னும், பிண்டத்தொகை யின்றாதல்போல, ஒவ்வோருயிரெனல் சொல்லும், அறிவெனல் பொருளுமா யிற்றலினானும், இவ்வனையோ ருயிரைச் சோதிக்குங்கால், முடிவில் சிற்பிரகாசமா விளங்குதலினானும், இவ்வாறொருவன் றன்னைத்தான் காணில், சமஸ்தமு மவனுக்குச் சிற்பிரகாசமாய் விளங்குதலினானும், நூறெனலைப் பிண்டித்த பொருளெனவும், ஆயிரமெனலைப் பிண்டப்பொருளெனவு முவமானித்ததென்க.

இம்மரத்தின்கண் பேயாகிய யட்சனுளனெனச் சொன்மாத்திரமா வழங்குமாறு போன்று, காமனென்னு மகத்தை யெவ்வுயிர்பாலுஞ் சொன்மாத்திரமா வழங்கலின், "இம்மரத்தி னியக்கனுளனென்னுஞ் சொன்னிகழ்வில் வருமியக்க விடயவுணர்வதனைச் சொற்றிவே யைதிகமாக" என்றார்.

மேற் பிரத்தியட்சப்பிரமாண மாவது ஞானகதப்பிரத்தியட்சமெனவும் விஷயகதப்பிரத்தியட்சமெனவு மிரண்டாம். அவற்றுள், ஞானகதப்பிரத்தியட்சத்தை நிருவிகற்பப் பிரத்தியட்சமெனவும், விஷயகதப் பிரத்தியட்சத்தைச் சவிகற்பப் பிரத்தியட்சமெனவுங் கூறுவாருமுளர். இவற்றுள், ஞானகதப் பிரத்தியட்சமாவது, அபரோட்சஞானமாம், விஷயகதப் பிரத்தியட்சமாவது, விஷயகதப் பிரத்தியட்சமெனவும், இந்திரியப் பிரத்தியட்சமெனவும், மானதப் பிரத்தியட்சமெனவும், வேதனைப் பிரத்தியட்சமெனவும், யோகப் பிரத்தியட்சமெனவு, மைந்தாம். இவற்றுள் வேதாந்தமுடியினுள்ள மகாவாக்கியபடி, பரமாத்ம ஐக்கியமான அத்துவிதவேதாந்திகட்கு, ஞானகதப் பிரத்தியட்சமொன்றுமேயாம். ஏனையவுலகாயுதன்முதற் பாட்டவேதாந்தியீறானசமயவாதிகட் கைந்துவிதமான விஷயகதப் பிரத்தியட்சங்களில், அவரவர்க்குத் தகுந்தவைகளேயாம். இன்னும், பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாவது மூன்றுவிதமாயிருக்கும். அவையாவன :— விபரீதப் பிரத்தியட்சமெனவும், சந்தேகப் பிரத்தியட்சமெனவும், யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமெனவுமாம். இவற்றுள் உஷக்காலாந்தகார விமோசனபூர்வங் கண்ணிருக்குங் கட்டையைக் கள்வனாக்கண்டு பயகம்பனாதிகளை யடைவதுபோல, அஞ்ஞானாந்தகார விமோ

சனபூர்வம் சித்திருந்தும், சச்சிதானந்தஸ்வரூபமான பிரமத்தை யசிர்தசடதுக்கரூபமான சகத்தாகக்காட்டிய விபரீதப் பிரத்தியட்சமும், அருணோதய பூர்வம் யாங்கண்டது கல்லாகவிருந்தாற் சரிக்கவேண்டுமே; அங்ஙனஞ்சரியாமையின்றேர் கட்டையோ, கள்வனோவென் றையுறுதல்போல, அஞ்ஞான விமோசன விவேகபூர்வ மியாங்கண்டது, சகத்தாகவிருந்தாற் பிரியமன்றியுந் தோற்றவேண்டுமே; அங்ஙனந்தோற்றாமையாற் சச்சிதானந்தமோ, சகத்தோவென் றையுறுதல், சந்தேகப்பிரத்தியட்சமும், சூரியஉதயகாலத்தி லுண்டாகிய பிரகாசத்தால் யாங்கண்டது நிச்சலமா யசைவற்றிருத்தலிற், கள்வனன்று, கட்டையேயென்றறிந் தாங்கிப்பதுபோல, ஞானோதயகாலத்திற், யாங்கண்டது நற்பிரியமாகத் தோற்றியிருத்தலின், அசிர்தசடதுக்கரூபமான சகத்தல்ல, இருப்பது சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய சித்தே, யெனக்காண்பது யதார்த்தப் பிரத்தியட்சமுமாம்.

வினா:—இங்ஙனம் ஸ்வரூபப்பிரத்தியட்சமான அனுபவமுண்டானால், மேல் அனுமானப்பிரமாண மெதற்கு?

விடை:—பூர்வஞ்செய்த நிட்காமபுண்ணிய பரிபாகத்தினால், இவ்வனுபவங்கிடைப்பது, அதிதீவிரபக்குவர்க்கேயன்றி, மேனையோர்க்கின்மையின் அவர்களெல்லாம் சூட்சுமகாரணமான சித்தைக் காரியமான திரிஸ்யத்தினால், யனுமிதிப் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பிக்குநிமித்தம், இப்பிரமாணமும் வேண்டுமென்க.

வினா:—அனுமானம் யாது?

விடை:—அவ்வனுமானப்பிரமாணமும் பஞ்சவிதமாயிருக்கும். அவையாவன:—பிரதிக்ஞை, ஏது, திட்டாந்தம், உபநயம், நிகமனமென்பனவாம். இவற்றுள்: பிரதிக்ஞை: பிரதிக்ஞை, சாப்பிரதிக்ஞை, விப்பிரதிக்ஞையென மூவகையாம்; ஏது:— இயல்பேது, காரியவேது, அனுபலத்தியேதுவென மூவகையாம்; திட்டாந்தம்:— அன்னுவயம், வியதிரேகமென இருவகையாம். உபநயம், நிகமனம் இவற்றிற் பேதமின்றாம். இவ்வைந்தங்கங்களையுடைய அனுமானம் பூர்வ பிரத்தியட்சானுமானமெனவும், அனுமானானுமானமெனவும், ஆகமானுமானமெனவும் மூன்றாம், முற்கூறியவற்றுள் இப்பருப்பதத்தில் வேயாதிவிருட்சங்களும், காந்தமாதியகற்களு மிருப்பதனால், அத்தருக்களொன்றோ டொன்றுரைந்த அவற்றுள், வியாபித்திருந்த அக்கினியும், கதிர்காந்தங் கற்களிலிருக்க. அவற்றுள், வியாபித்திருந்த அக்கினியம் வெளிப்படுதலின் இம்மலையின்கண், அக்கினியுண்டென நிச்சயிப்பதுபோல, இச்சகத்தின்கணுள்ள, சராசரவுயிர்க ளொவ்வொருபோகங்களை யனுபவிக்குமிடத்தவற்றுள், வியாபித்திருந்த தற்பிரீதிவெளிப்படுதலின். இவ்வுயிர்களிடத்திற் பிரமமிருக்கின்றதென, நிச்சயிப்பது பிரதிக்ஞையெனவும், அத்தருவின்கணுள்ள அக்கினி வெளிப்படுதற்கு அதன்காரியமானபுகை முன்வெளிப்படுதல் போல, இவ்வுயிர்களிடத்துள்ள ஆனந்தப்பிரியம் வெளிப்படுதற்கு, அதன்காரிய

மான விடயானந்தம் வெளிப்படுதலின், னிஃதே யேதுவெனவும், சலமாதியவற்றிலுள்ள தூமம்போலன்றிப் பாகசாலையின்கணுள்ள தூமத்தால் அக்கினியைப் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பதுபோலக் காலவரம்பைக்காட்டும் கடியாரமாதியவற்றின் சித்துப்போலன்றி, அஃதின்னவிதமாகச்செய்யி னின்னவிதமாகக் காலவரம்பைக் காண்பிக்குமென்றறிந்து, அதுசெய்யுஞ் சத்தியைக்கொண்டு, அசசத்தவையறிவதுபோல, இச்சகத்துற்பத்திலய மிவ்விதமாய்ச் செய்யி னிவ்விதமாய் நடந்துவருமென்றறிந்து, செய்யுஞ்சிற்சத்தியைக்கொண்டு, அதனுதாரமான சயஞ்சோதியைப், பிரத்தியட்சமாகக் காண்பதே, திட்டாந்த மெனவுமாம்:

வினா:—இங்ஙனம் இவ்விரண்டு பிரமாணங்களினால் ஞானகதப்பிரத்தியட்சமானால், மேல் ஆகமப்பிரமாணமேயாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவத்தை யடைவோர்கள் அதையடைந்த ஆப்தர்கள் வசனத்தை, முக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டு மாகலின், இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—இவ்வாகமமுஞ் சாத்திரம், அசாத்திரமெனவிரண்டாம்; இன்னும்வைதிக தந்திரகலை, மந்திரகலை, உபதேசகலையெனமூன்றுமாம். இன்னும்அர்ப்பசுருதி, பிரபலசுருதியென இரண்டுசுருதிகளுமாம். அவற்றுள் கானலாற்றின்கரையிற், கனியிருக்கின்றதென்னும், ஆப்தனல்லாதவன் வசனத்தைக் கேட்டுச்சென்றதுபோல, தேவர்முதற் ருமையீறுமுள்ள, வுலகங்களிற், சொர்க்காதி விடயானந்தங்க ளிருக்கின்றனவென்னும், பாமரர்வசனத்தை நம்பச்சொல்வது, அசாத்திரமெனவும், கனகையாத தந்திரங்களில், முக்கனிமுதலியவைக ளிருக்கின்றனவென்னும், ஆப்தன்வசனத்தைக் கேட்டுச்சென் றவற்றையடைவதுபோல, மனுடாமுதல் லோகசுருபாந்தமுள்ள 11-வகை ஆசுத்தங்களும், விசாரித்துத்தள்ளத்தக்கன. சுயம்பிரகாசத்தை யருக்கின்றதென்று, ஆப்தன்வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வனுபவசொரூபப் பிரகாசத்தைப், பிரத்தியட்சமாகக் காணச்சொல்வதே சாத்திரமெனவுமாம்.

வினா:—இம்மூன்றுபிரமாணத்தா லச்சுயஞ்சைதன்னியம் பிரத்தியட்சமானால் மேலுமொருபிரமாணமேயாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவம் அழிவில்லாததுக்கணம் அந்தமாக வேண்டுதலால் இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வினா:—அஃதெங்ஙனம்? விடை:—அதிட்டம், திட்டமெனவிரண்டாம். அவற்றுள் புருடனைப்போலச் சாயாபுருட னிருப்பானெனக்காணுதலின், சத்தாவத்தையிற்றோன்றும் அனுபவம், ஆத்யந்தமா யிருக்குமென்பது, அதிட்டமும், பசுவைப்போல, மரை யலைதாடியின்றி யிருக்குமென்றபடி, யதைத்தேடிக் கண்டடைந்ததாய், அதுவதுவாய்ப்பட்டு நிற்றல்போலச், சமா

நியின்கண், தத்தரிசனமான ஆத்மானந்தத்தைப்போலச், சிவானந்தம் போத மின்றி யிருக்குமென்றபடி, சிந்தித்தவிடத் துதயமானபோது, அவ்விரண்டு மின்றி யதீதானுபவம், பிரத்தியட்சமாய்க்காண்பது நிட்டையுமாம்.

வி௱:-இந்நான்கு பிரமாணத்தார், சுவானுபவம் பிரத்தியட்சமாயிருக்க, மேல் அருத்தாபத்தி யாதுக்கு?

விடை:—அவ்வனுபவி யெவ்விதமா யிருக்கினும், அவ்வானந்தா தீதமாகவே யிருப்பனென் றறிதற்காகவென்க.

வி௱:—அஃதெங்ஙனம்? விடை:—அவ்வருத்தாபத்தி, சிரவணம், திட்டமெனவிரண்டாம். அவற்றுள், சீவிதமானபுருடன் வீட்டின்கண் இல்லையென்றால், மற்றோரிடத் திருப்பானென் றறிவதுபோல, அவ்வறிவினிடத் ததீதானுபவ மில்லையென்றால், ஆனந்தத்தி லிருக்குமென்பது, சிரவணருத்தா பத்தியெனவும். பகலிலுண்ணாத புருடன்தேகம், பருத்திருப்பதைப்பார்த்து, இராவிற் காவிலொளிந்துண்பானெனக் காண்பதுபோல, புறம்பினுள்ள விடங்க ளோக்கடி, யார்த்தியாதவன் முகத்திற், பிரமதேஜஸ் ஜொலிக்கின்றதைப் பார்த்து, அகத்திற் பிரமானந்தத்தைப் பிரத்தியட்சமா யடைந்திருக்கிறனெனக் காண்பது, திருட்டாருத்தா பத்தியெனவுமாம்.

வி௱:—இவ்வைந்து பிரமாணத்தாற், சமாதியனுபவம் பிரத்தியட்சமானுல், மேல் அபாவப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வனுபவஞ், சகசத்தில் விளங்குநிமித்தம், இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வி௱:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—பிராகபாவம், பிரத்தொம்ஸாபாவம், அன்னியோன்னியாபாவம், அத்தியந்தா பாவமெனப்படும். முன்பின் இடை யொருகாலத்து மில்லையென நிற்பனவாகும். அவற்றுள்:-உற்பத்திக்குமுன் மிருத்திகையைத் தவிரக் கடமின்மைபோலச் சிருட்டிக்குமுன் சத்தைத்தவிரச் சகமில்லாமையாற் பிராகபாவமெனவும், லயத்திற்குப்பின் மிருத்திகையைத்தவிரக் கடமின்மைபோல லயத்திற்குப்பின்னுஞ் சத்தைத்தவிரச் சகத்தில்லாமையால் பிரத்தொம்ஸா பாவமெனவும், இடையில் கடத்திற்படமும் படத்திற்கடமு மில்லையென்பதனுள் மிருத்திகையுந் தந்துவுமே யிருக்கின்றதுபோல இடையி லறிதலினறிபொருளு மறிபொருளி னறிதலுமின்றி யறிவாகியசத்தே யதுவதுவாய் விளங்குதலிற் றிரிபுடிரூபமாகிய சகத்தில்லாமையா லன்னியோன்னியா பாவமெனவும், இந்மூன்றிடத்து மிருத்திகையைத்தவிரக் கடமில்லாததுபோல எப்போதுஞ்சத்தே பிரத்தியட்சமாயிருத்தலி னெப்போதுஞ் சகமில்லாமையா லத்தியந்தா பாவமெனவுமாம்.

வி௱:—இந்த ஆறுபிரமாணத்தாற் சிதாதயமான சத்தே பிரத்தியட்சமானுல் மேல் சம்பவப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வநுபவம் எக்காலத்திலும் இயல்பாய் விளங்குகின்ற தென்பதை யறிவிக்குநிமித்தம் இப்பிரமாணமும் வேண்டிற்றென்க.

வி௲:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—சுதந்திரத்திற் சதமிருக்குமென்னுமிடத்திற் சுதந்திரத்திற்குஞ் சதத்திற்கும் அபேதந்தோன்றல்போல, பிரமத்திற் கூடஸ்தனிருக்குமென்னு மிடத்து அக்கூடஸ்தனே பிரமம், பிரமமே கூடஸ்தனென அபேதம் பிரத்தி யட்சமாகத் தோன்றுவதே சம்பவப்பிரமாண மெனவுமாம்.

வி௲:—இவ்வேழு பிரமாணங்களால் அத்துவிதசொரூபம் பிரத்தியட்ச மானால், மேல் ஐதிகப்பிரமாண மியாதுக்கு?

விடை:—இவ்வநுபவந், தொன்றுதொட்டு விளங்குகின்றதென்பதை, யறிவிக்குநிமித்தம், வேண்டிற்றென்க.

வி௲:—அஃதெங்ஙனம்?

விடை:—இம்மரத்தில், இயக்கனுளனென்பது, அநாதிசித்தமா யிருப்ப தென்னுமிடத்து, இம்மரமே பேயாய்க்காண்பதுபோல, இச்சகத்திற் சித்துள தென்பது, அநாதிசித்தமா யிருப்பதென்னுமிடத்து, இச்சகமே, சித்தாய் விளங்குதல், பிரத்தியட்சமாதலின், ஐதிகப்பிரமாணமென்பதாம்.

வி௲:—இவைகட்குச் சுத்தாநுபவமியாது?

விடை:—சுவாநுபவாதீத, சுயம்பிரகாச ஸ்வரூபமே, பிரத்தியட்சமும், அநந்த, சுகப்பிரகாசமான ஸ்பூரணமே, அநுமானமும், அகண்டபூரணரூப மான சங்கற்பம், அநித்தமான தத்தெரிசனார்த்தமாய், வந்ததேயன்றி வேறின் றென, நிச்சயிப்பதே, சத்தமும், நிட்பூர்ணமான சங்கற்பத்தைப்போல், அவ் வறிவிருப்பினும், அறிதல்மாத்திரங் கலைக்குநிற்றல், உவமானமும், இச்சங் கற்பம் பகிர்முகத்தில், அதிசயமான விடயானந்தங்களான் மொத்துண்ட துவே, யகத்தி னி.நிசயானந்தத்தைக் காட்டுதலின், அருத்தாபத்தியும், அச் சங்கற்பம் முன்பின் இடையொரு காலத்துமின்றி, யெப்போதுந்தானுகப் பிரகாசித்தலின், அபாவமும், இச்சங்கற்பம சத்தின்சுபாவமா யுண்டென்ப தனாற், சம்பவமும், இச்சங்கற்பத்தை யநந்தம்வியாபித்து நிற்றலின், ஐதிக மும்ஆம். இந்த சுருதிகுரு சுவாநுபவரீதியாற், குருவாக்கியப்படி, யனுப வத்திற்காண்க. இன்னும் சந்தேக, விபரீதமாகிய சவிகற்பஞானத்திற்கு; பெயர் சாதி குணமே கன்மம் பொருளெனவைந்துண்டு: (தாண்டவனெ ன்னும்) பெயர், (பிராமணனென்னுஞ்) சாதி, (சிவப்பென்னுங்) குணம், (தேவபூசகனென்னும்) கன்மம், (இடையனென்னும்) பொருள் என்பனவாம். பொருளினுண்மைமாத்திரத்தின் விண்டவில்லாவறிவாகும் விகற்பமில்லாக் காட்சியே=சத்துவாபத்தியால் முற்கூறியசவிகற்பஞானந்தோன்றுதது நிரு விகற்பஞானமெனப்படும்.

இது சவிகற்பஞானமானது; விஷயசுதப்பிரத்தியட்சம், இந்திரியப்பிரத்தியட்சம், மானதப்பிரத்தியட்சம், வேதனைப்பிரத்தியட்சம், யோகப்பிரத்தியட்சமெனவைந்துவிதமாம்.

பிரமேயம் (அளக்கத்தக்க) பொருளினது தன்னியல்பு பொதுவியல்புகளையுணர்த்தல். அதாவது; பதிபசுபாசங்களாகிய பிரமேயங்களினது தன்னியல்பு (தனதசாதாரண லட்சணத்தையும்); பொதுவியல்பு (பொருந்தியசாதாரணலட்சணத்தையுமுணர்த்தல்).

1. அநாதிமுத்தசிவன், ஆதிமுத்தசிவன், அபரமுத்தசிவனென்றுகூறும் பதிபதார்த்தத்துள் ஒவ்வொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பசுபாசங்களையும்; தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையு நீக்கிநிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பசுபாசங்களைமாத்திரம் நீக்கித் தன்சாதியாகிய மற்றிரண்டிற்குஞ் சமமாகிச்சிவனென்றுநிற்றல் தனதுசாதாரணலட்சணம்.

2. விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரென்னும்பசுபதார்த்தத்துளொவ்வொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பதிபாசங்களையும் தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையுநீக்கிநிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பதிபாசங்களைமாத்திரநீக்கித் தன்சாதிக்குச்சமமாகிப் பசுவெனநிற்றல் சாதாரணலட்சணம்.

3. மலமாயைகன்மமென்னு பாசபதார்த்தத்துளொன்றொன்றும் அன்னியசாதியாகிய பதிபசுக்களையுந் தன்சாதியாகியமற்றிரண்டையு நீக்கிநிற்றல் தனதசாதாரணலட்சணம்.

பதிபசுக்களைமாத்திரநீக்கித் தன்சாதிக்குச்சமமாகிப் பாசமெனநிற்றல் சாதாரணலட்சணம்.

மூன்றுபக்கம்.

1. பிரதிஞ்ஞை = பக்கம் = சாதிக்கப்படுவதாகியவன்னி யீசான்முதலிய பதார்த்தத்துக்குத்தானமாகிய மலை யுலகுமுதலாகியபொருளாம்.

2. நிகர்பக்கம் = சபக்கம் = உவமை = திருட்டாந்தத்தானமாகியபாகசாலை குடமுதலாகியஇடம்.

3. நிகரில்பக்கம் = விபக்கம் = சாத்திய சாதனங்களாகிய அக்கினி தூமமுதலியபொருள்கள்போலப் பொருந்தாத மடுமுதலியதானமாம்.

ஏதுமூன்று.

1. இயல்பேது = இது மாமரமென்கிறவேதுவான்மனசு குதிரைமுதலியபிறவற்றிற் செல்லாமல் இயற்கையாக மாமரத்திற் செல்லுதல். இயல்பேது.

2. காரியஹேது = (மலையிது வன்னியுடைத்துப் புகையுடைத்தாதலா லென்னும்) தனக்குக் காரணமாகிய வன்னியைக் காட்டும்புகை காரியஹேது.

3. அநுபலத்திஹேது = ?தம்மின்மையைக் காட்டும் கும்பனி ஞானாபாவமாகிய ஹேதுப்போலும்.

இயல்பு = இயற்கை, காரியம் = பண்ணப்படுவது, அநுபலத்தி = ஞானாபாவம்.

திட்டாந்தமிரண்டு.

1. அன்வயம் = எங்கெங்கேபுகையுண் டங்கங்கேவன்னியுண்டு பாகசாலைபோலென்கை.

2. வெதிரேகம் = எங்கெங்கே அக்கினியில்லை யங்கங்கே புகையில்லை மடுவிற்போலென்கை.

அன்வய. வெதிரேகமுறைமையி லைந்துறுப்புங்கூறல்.

1. மலையிது வன்னியுடைத்து இதிப்ரதிஞ்ஞை யென்கிறதுவுமாம். புகையுடைத்தாதலா லிதுஹேதுவென்கிறதுவும். எங்கெங்கேபுகையுண் டங்கங்கே வன்னியுண்டு; எப்படி? அடுக்களை; இதுதிருஷ்டாந்த மென்கிறதுவும். அப்படியிந்தமலையும் புகையுடைத்து; இது உபநயமென்கிறதுவும். ஆகையால், அப்படிவன்னியுடைத்து, இது நிகமன மென்கிறதுவும். இப்படிஅன்வயத்தி லைந்துறுப்புக்காண்க.

2. மலையிது வன்னியில்லாதது இதுபிரதிஞ்ஞையென்கிறதுக்கும். புகையின்மையால் இதுஹேதுவென்கிறதுக்கும். எங்கெங்கே வன்னியில்லை அங்கங்கே புகையில்லை; எப்படி மடு, இதுதிருஷ்டாந்த மென்கிறதுக்கும். அப்படியிந்தமலையும் புகையில்லது; உபநயமென்கிறதுக்கும். ஆகையாலப்படி வன்னியில்லது, இதுநிகமனமென்கிறதுக்கும். இப்படிவெதிரேகத்திற் பஞ்சாங்கமு மறிக.

1. பூர்வக்காட்சியநுமானம் = மறைவிலுள்ள புட்பத்தை மணத்தா லறிதல். இதுமூன்றும்பின்னும் பிரத்தியக்ஷ யோக்கியப்பொருளை யுணர்த்துதலாற் பிரத்தியட்சாநுமானம், தன்மாநுமானம், திருட்டாநுமான மெனவுமாம்.

2. கருதலநுமானம் = (பிரதிவியோகிக்கு மாத்திரமன்றி யொருவர்க்கு பிரத்தியட்சமன்றாதலாற். புத்திபூர்வமாய் வார்த்தையுருவென் றநுமித்ததிக்க) இதுமுறையாக வறிவினதுயாசனையை யநுமிதித்த லநுமானநுமானம்; இதுகாரியாநுமானம் (சாமானிய) திருட்டாநுமான மென்றுமாம்.

3. ஆகமாநுமானம் = பிரமாணத்துக்குமிடத்துவரும் ஆகமியமன்மம் காரணமாக; சுதுர்க்கமோக்ஷான் சுவர்க்க நரகங்களிலேயும் சுவர்க்கமாக சேடமாகிய பூலோகத்திலேயும் இனிமேல்வருவது பொருத்தும்; சுதுர்க்க

யோகபலகாரணம் கண்டதென்றாகமஞ் சொல்லுதலால்என்றறிதல் உரையானு மானம். இவ்விரண்டுமொருகமம். கிரமத்திலே காரியானுமானம், காரணா நுமானமென்றுஞ் சாமானியத்திருஷ்டானுமானமென்றுஞ் சொல்லப் படும்.

அவ்வாகமம் = சரியா, கிரியாப்பாதப்பொருளையுணர்த்துந் தந்திரகலை யென்றும்; யோகபாதப்பொருளையுணர்த்தும் மந்திரகலையென்றும்; ஞான பாதப்பொருளையுணர்த்தும் உபதேசகலையென்றும் மூன்றுவிதமாம்.

இனிமுன்சொன்ன பக்கம்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போம் பக்கா பாசமொன்று; ஏதுப்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப்போம் ஏத்துவாபாசம் மூன்றுமிருபத்தொன்றுமாம்; திருட்டாந்தம்போலத்தோன்றி யல்லவாய்ப் போம் திருட்டாந்தாபாசம் பதினெட்டாம்; தோல்வித்தானமிரண்டு இத்தனிக் கிரகத்தானங்கள் இருபத்திரண்டாம். முன்சொல்லியபக்கப்போலிமுதலிய வெல்லாம் தொகையாக்கி யெடுத்துரைத்தாம். இன்னும் பிரமாணங்களின் விரி வைத் தர்க்கசாத்திரங்களிற்கண்டுகொள்க.

இனிப்பிரத்யக்கான்மாவுளதென்பதற்குப்பிரமாணங்கள்.

“நுண்புலனுயிர்”—என்னுயிர் நீக்குமென்றுகூறுமிடத்து, அவ்வி னையன்றி, பர்கணக்கூறுதற்கு, வேறேருருபிருமுண்டோ? இதையோர்த்து சொல்லுதி, குற்றமில்லாதநல்லதிருப்பாமலைபோன்றவரே, யென்று கோக்கண் செல்வ, செழுமையுடன் மிருதுவும், பொருந்திய தாமரைமலர்போன்ற, தமது திருவடிகளா, வெண்மையான்பவன் ஆகியஅல்லமன் சொல்லுவன்; உயிரென்ற சொல்லப்பட்டபெயர், குருத்தபோலியங்கும். பிராணவாயுவிற்கு இயற்பெய ராகச் சொன்னூல், இதனொடு, கலப்புறு தயவாகிற்கும், பிரத்தியகாத்மா வாகிய தனக்கு, அர்த்தவியற்பெயர், ஆகுபெயராக வருமென்று, முத்தமிழு ணியற்றமிழ் நன்குணர்ந்தோர், சொல்லுவார்களென்று, நமக்குக் காரணாசிரிய னாகிய அல்லமன், நன்றையொன்றாகக்கொள்ளும், பிராந்திதீரும்படி, விந்த நிலைமையைச் சொல்லினன்.

உழக்கத்தாலன்றி, என்னுயிரெனற்குச் சுத்தான் வேறின்றே, எனக் கருதி வினவினன், அதற்கு:—உலகருவப்ப வென்னுமிடத்து, இயற்பெய ரும், உலகமுவப்ப வென்னுமிடத்து, ஆகுபெயருமாய் நிற்றல்போன்று, உயி ரெனும்பெயர், பிராணவாயுவிற் கியற்பெயராயும், பிரத்தியேகாத்மாவிற், காகுபெயராயும், நிற்றலையுணர்பவர், எவைய, தமிழுணர்ந்தோ ரல்லாதவின் இயலுணர்த்தல சியம்புவரென்றார். விசாரியாதழி, பிராணவாயுவிற்கும், விசாரித் தையத்தவிர்த்தழி, ஆன்மாவாகிற சத்தசைதன்யத்திற்கு, மாகச் செறலின், உயிரெனவே, இயற்பெயரெனவும், ஆகுபெயரெனவுங்கூறினர், அபவிலக்கணத்தில் சொல்லாற்றலும், தன்னிலக்கணத்தில், ஞானகதப் பிரத் தியட்ச வாற்றலும், இன்றியக்கண், இக்கவியின்கருத்துப், புலப்படாதென்

பது நின்றமென்க. அஃதேபடி, ஞாபிப்பித்த பொருளுணர்த்துமது, நித் யமாய் அனுமானத்திற் பொருளுணர்த்து[illegible]மென்க.

அன்றியும் ஆகாமிதத்தின்றோக், ககேதாகாந்த ஸம்பந்தமென்று, அசிவசேதனங்கள் கூறுஞ்சித, மின்னலைப்போற் றோன்றிமறைதம், தனுவினை யென்பதுதான் செய்த, இன்னற்பொய்க்குடைய வடிவினை, ஈசனன், ஈனவிச்செட் டனை யென்கொளி, பென்றிலுதம்பம்.

அகங்காரமானது. கர்த்தாத்மாவென் றறிவிப்பான்றொடக்கத், தூல முதலியனவாகிய தத்துவங்களை யறிவுறுத்தி, சுயமாய பதார்த்தமென்றனை வுணர்த்துகின்றது.

சிலதுணையாகிய விசேடத்தோடே, புருஷனென்னும் விசேஷியமானது, விளக்க வெளிப்படுது மாறுபோன்று, யானின்தொன் பகுத்தறிவினென்றும், ஞானேந்திரியத்தோடும், யான்கேட்பன் பரிசிப்பன், காண்பன், உண்பன், மோப்ப னென்றும், கர்மேந்திரியங்களுடனும், யான்வசனிப்பன், கொடுப்பன், கம னிப்பன், விசர்க்கிப்பன், ஆனந்திப்பனென்றும், அந்தக்கரணங்களுடனும், யோசிப்பன், சங்கற்பிப்பன், சிந்திப்பன், அபிமானிப்பனென்று, அந்தக்கர ணங்களுடனும், கூடியவற்றின், குறைதங்களோர்ந்து, விலக்கணமா யிருத் தலும், ஆன்மா, நிறுத்தப்பெறுதலால், அகங்காரமான்மாவன்று. அங்ஙன மாயின், அறிதலிழுந்த, அகங்காரமானது, போகத்தனைக் கன்னியமாயுள்ள, விஷயங்களை யறிவானெனைக் கேட்பின், காந்தக்கல்லின் முன், இரும்பெவ் வாறு சேட்டிக்குமோ, அதுபோலென்றறிவாயாக. "வினைவிளை வினையொழி முதல்வனொடுசெறியும்" என்பதினால், யானென்றோன்முதலிய, நான்கு வகையும்; வத்துவாதுகாண்க. தரியறுக்கு உற்பவமும், அகங்காரசம்பந்த மான தூலாதிகட்கு, சிலநிறமு முடைமித்ததென்க. தரிப்பனே நானாவிதத் துவங்களைச், சாட்சியாயறிந்துநிற்றலி னவனேயாத்மாவெனவும், அகங்கார மக்கனம் அறியாமையின், அனாத்மாவெனவுங்காண்க. அங்ஙனமாயின் புற விடயங்களை, யறிவதெங்ஙனம்? அவனது. சத்துரூப விசேடத்தாலென்க, அற்றேல். ஆத்மாவிற்கும், அனாத்மாவிற்கும், விடயங்களை யறியுந்தன்மை, யொன்றென்றால், இவர்கட்குப்பேதமென்னை? ஆகாயமானது, பிருதிவியா தியவன்று, பூதத்திலும் உடனிருந்தும், கடாமலதற்கு வேறாயிருப்பது போலச் சின்மாத்திரமான, ஆத்மாவானது, தனுவாதி விஷயங்களோடேகூடி, யதன்றொழில்களை யறிந்தும், அவற்றிற்சம்பந்தப்படாமற், சாக்ஷியாயறி வதும், மாணிக்கச்சாயை, பற்றினபடிகம், அச்சாயையைத் தனதாகக்காட்டல் போல, ஆத்மாவினது பூரணமான, சிற்சாயையிற் பிரதிபிம்பிக்கப்பெற்ற, அகங்காரம் விடயங்களிற் சம்பந்தமாய், அவற்றின்சுகதுக்கங்களைத் தானறி வதுபோலக் காட்டுதலாமென்க. இன்னும்அகங்காரமானது; விடயஞானத் திற்குமுன்று, சுழுத்தியிடத்துமிலைமை மீளபவென வுணர்த்துகின்றது.

சூரியசன்னிதானத்திற் காட்டப்பெற்ற, கண்ணாடியானது, அறைவீட்டைவிளக்கும்விதமென்னமோ, அதுபோல, ஆன்மாவினது சன்னிதானத்தில், சேர்த்தண்டால் தனதுதசைதன்னியப் பிரதிபிம்பமான தடையப்பெறவும், அங்ஙனம், பெற்றதுராஜர். சடமாகின்றதின் வகங்காரமானது, விடயவுணர்ச்சிகாரணமாக, கனவுகளவுகளிற் பலவாறழுன்று, காமாதிகளாலியீடுபற்றச் சுழுத்தியின்கண், நீங்கிநிற்றும்; அவ்வகங்காரமானது, ஒவ்வொகத்தக்க சுழுத்திடைநிலைதயில். திடமானஅவித்தையென்னும் உட்சவரும். நித்திரையென்னும்கதவில்லாமல், அசைவற்றதீபம்போலத், தன்னைத்தானே விளக்கிக்கொள்ளுதல், பிரத்தியக்காரமாவினது சொப்பிரகாசமாம்; பின்புவிடாமற் றொடர்த்துவருகின்ற, காலகரும முதலியவைகள், மகாப்பிராணனென்னும் வாயுவினால். சித்திரையென்னும் கதவைத்திறக்க, முற்கூறிய அவத்தையிலிருந்திருக்க முதலவித்தையென்னும், மகதத்துவமாகிய வாசற்படியிற்சேர்ந்திருக்க, அகங்காரமென்னும் வெண்பளிங்குக் கல்லானது, ஆத்மப்பிரகாசமானது பிரதிபிம்பிக்க, அதனை அமையப்பெற்று, முன்போலச் சிவனென்று சொல்லும்படியாகவேயிருந்து, சொப்பனமென்னும் நடுவீட்டைவிளக்கச்செய்து, ஐம்பொறியென்னும் பலகணிவாயிலாக வெளிப்பட்டு, சாக்கிரமென்னும் முற்றத்தில்விளக்குகின்ற, முற்கூறியமகதத்துவ காரியமாகிய அகங்காரமென்னும், கல்லபடிகக்கல்லானது, காலகருமாதிகள் மகாப்பிராணனும், அந்தநித்திரைக்கதவையூடவும், அவித்தையிடத் தடங்குமாறுசென்று, சாக்கிர சொப்பனமென்னும், முற்றம் நடுவீடுமுதலியவைகள் இருளாகும் வண்ணம், தானுதிரபடிகக்கல்லிற பிரதிபிம்பித்த சிதாபாசன், தனக்குமுதலாவுள்ள, ஞானப்பிரகாசத்தையுடைய ஆத்மாவையடைந்து, ஏகமாகவிளங்கும்.

ஆத்மாவின் சிற்சாயை தங்கியவிடத்து, அவைபோலத்தோற்றிய அகங்காரமானது, கனவுகளவுகளிற் சஞ்சரித்து, சுழுத்தியிலடங்கும்போது தானவித்தையிலும் தான்பெற்றிருந்த சிற்சாயை அதன்காரணமான ஆத்மாவினிடத்திலும் அடங்கும்.

கருமமுதலிய வென்றது, உயிர்களின இச்சாஞானக் கிரியைகள். முதலவித்தை மகத்துவமென்றமையின், இதற்குக்காரணமான அவித்தை மூலப்பிரகிருதியெனப்படும். இங்ஙனம்பிரமத்தைத்தவிய கூடஸ்தனுக்குக்கூறுதலின், அதினாலாராபிதக்கிரமப்படி பிரகிருத்யாதிய மூன்றையுங்கூறினுமொக.

ஆத்மாகாத்ம இலக்கணமிவையவென வுணர்த்துகின்றது.

அகங்காரத்தின நிலைறியாமை விளங்குகின்ற, சாக்கிரமுதலிய அவத்தைகள்கண், அவிகார முடையதாகிச்சென்றறியும், பிரத்தியேகாத்மாவென ஒன்றிருப்பதினால், முற்கூறிய, அகங்காரமெப்போதும், ஆத்மா அல்லவென்று, சேதிக்கின்றி. முரம்பகளைக்கப்பட்டுள்ள. விடயங்களுக்கு ஆன்மாவாகவும், பிரத்தியகான்மாவிற்கு, அநியப்பொருளாகவு மிருக்கப்பெறுதலின், கடமாயும் என்றும் சரமாம் பின்போல, நிர்விகாரியுளதாயும், தம்மிடனாயினதாயும்,

[illegible] அகங்காரத்திற்கு [illegible] சித்திரமைபோலே, ஆத்மா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அகங்காரமானது. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சத்துக்கங்கூறுவர்.

ஆகாசமும் ஒளியும், [illegible] இருட்டும்போல், அகங்காரத்திற்கு [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவ்வகங்காரத்தின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இவ்வகங்காரஞ் [illegible], உடல் [illegible] விடயங்களை, [illegible] நிகழ்கின்றது.

சாக்ஷிசைதந்யத்தினின்று விசாரத்தோடுஞ் சஞ்சரிக்கும், அகங்காரத்தை [illegible] அறிவுக்குரியதான ஆத்மாவெனவும், அங்ஙனஞ் சலித்துருவமாய்ச் சஞ்சரிக்கு மகங்காரம், ஜீவாத்மாவெனவும், அவன் சஞ்சரிக்குஞ் சாக்ஷிசைதந்யத்தை, பரமாத்மாவெனவுந் தெரிவித்த தென்க.

அவித்தை—அகங்காரமென்னும். ஒருபொருள்.

இவ்வைந்தவத்தைகள், இடைவிடாது, தத்தமக்குள்மாறிநிற்பினும், அனவரதமாக, பிரஹ்மம், ஒருதனைத்தானேயும், [illegible], சுழுத்தியின்கண் [illegible], [illegible] விடையையு முணர்த்துகின்றது.

மேற்கூறிய பஞ்சாவத்தைகளினும், நீக்கமற்றபோன், உடம்பினுரு வேயாம். சாக்கிரத்திலுஞ், சொப்பனத்திலும், அறிவுள்ளமையெல்லா, மையந்திரிபின்றி பெறக்கப்பெற்றனம், மேற்கூறிய சுழுத்தியவத்தையிலும், அத்தன்மைதன்ப மிருப்பதாக, ஏற்பெறுவதைப்பற்றிச், சொல்லுமிடத்து, ஒருவ னித்திரையை விட்டெழுந்து, வேறொன்றுங்காணுமற் சுகமாக, நன் றூங்கினேனென்று சொல்லப்பார்த்து. இருவிதமானவிப்பு மனுபவமுஞ் சுழுத்தியின்கண், இல்லாமல்லாதென்னும், திருஷ்டாருத்தபத்தியிலும், சம்பந்தபொருள்களையுந் தன்பாலடக்கிய, இருளை விழியின்காணுமாறுபோ லது, மாயகாரியங்களின்றைமையுந், தன்பாலடக்கிக்கொண்ட பெரியதிய,

அவ்விடத்தினின்றும் [illegible] மேற்கூறிய அவ்வவத்தையினது சூக்குமவிருத்தியாய், சாக்கிரமுதலியவைகளுக்குக் காரணமாகும். இவைகளின் இடையிடையே வந்து தோன்றும், [illegible] நனிகளைப்போல, வந்து விலக்கி [illegible] கூறுபாடுகளாம், மாறுகின்ற மனக்காரணமாக, [illegible] ஆனது. முற்கூறிய சுழுத்தியவத்தையின்கண் அடங்கியிருக்கின்ற [illegible]. அச்சுழுத்தி யவத்தையின்கண், [illegible] அடங்காது விருக்கின்றனவாம். அவ்விடத்து, யாதொன்றும் அறியாது, [illegible] கூறுதற்குக்காரணம், முறையே விஷயஞானமின்மையும், துக்கநிவர்த்தியுமாம், என்றறிக.

அநுபவத்துக்குத் தெரியப்படும்பொருள்கள், அவற்றைப்பிருவினையும், ஆராய்ந்து [illegible] கொள்க. சூக்குமவிருத்தியென்பது, சுழுத்தியவத்தையிலுள்ள, [illegible], துக்கநிவர்த்தி சுகரூபமான, பந்தநீக்கம். [illegible] பிராணன்றாமிசவேசமெனல். இதனைச் சாதிப்பதற்கு, [illegible] மானந்தமெனினு, மமையும். முறையே விஷயங்களின் அபாவஞானமின்மை, அறியாமையாகும், துக்கநிவர்த்தி, சுகத்தாகுமென்பதற்குக் கொள்க.

உயிர் சச்சிதானந்தமென்பதை, யுவமானபூர்வமாக வுணர்த்துகின்றது.

அச்சுழுத்தி யவத்தையின்கண், அதற்குச்சாட்சியாக, ஆனந்தமயமாகின்றுள்ள ஆன்மாவை [illegible], ஒருவனாகிய, மவ்விடத்தறிக்கே [illegible] கிணற்றில் தவறிவிழுந்த, [illegible]. நீர்மூழ்கினோன், அவ்விடத்திருக்கின்றபொருளைக், கையிற் கொண்டவளவில், சொல்லக்கூடாமை யெய்தினனேல், அதுபோல், [illegible] யதைச்செய்யவேண்டுமென்னுஞ், சங்கற்பத்தினை யெழுத்திருந்து, அதற்குத் துணைக்கருவியாக நின்றுள்ள, அந்தக்கரண சம்பந்தத்தினின்றும், அச்சீவன், அறிந்தபொருளைச், சொல்லக்கூடாததாகும்; ஆகையாலாத்மா, சச்சிதானந்த, சொப்பிரகாச வடிவினதா, மென்றறிக.

[illegible] யதிலறிந்தபொருள் [illegible] தென்றமையின், [illegible] யாமென்பதுபொருளாம். முற்கூறிய, ஐந்தவத்தையினிடையிலுள்ள, சுழுத்தியிலும் [illegible], யிவற்றையறிகின்ற விசுவ, தைசத, பிராஞ்ஞ, சிவன், சாக்ஷியென்றிருதற்கு, இம்முறையே, யிவைகட்கு அதிஷ்டானமான சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பூரணமென்னு, மைந்து தன்மையையுமுடையதே, யாத்மாவெனவும், இவற்றிற்கெதிர்மறையா, மைந்தன்மையுமுடையதே, யநாத்மாவெனவுந்தோன்ற, விளக்கியதெனக் கொள்க.

வினா:—அங்ஙனம், சுழுத்தியிலுள்ள சீவனையும், மரணத்திலுள்ள சாக்ஷியையும், [illegible]?

வி-டை:—"[illegible] துரியனையா" வென்றதென்னை. [illegible], [illegible], அந்தந்தவிளம்பத, [illegible] விளங்கி [illegible] க்குதலும், இச்சாக்கி [illegible] ததலும், [illegible].

வி-னா:—அந்நேரம், ஆன்மா [illegible], இல்லைத் [illegible], கூடாவோ?

வி-டை:—"[illegible]" வெனவும் [illegible] சருதிவாக்கியத்தால் [illegible] சத்தா [illegible] டென்றமை, [illegible] முற்கூறியருக்கின் றது. [illegible].

இங்ஙனம் [illegible], [illegible], நிகழ்ந்தவுற்றபின்வது, தற்பி ரத்ய [illegible], இனையபாடா, [illegible] பிரகாசமே, யாத்மா வெனவும் விளக்கியவாறு காண்க.

வேதாந்த இலக்கணம்.

நூல வென்னி லனைய வெட்டம், பாம்பு பாது மைத்துத யனவே,
கான்மா வறுவது வாகக் காணும், காணினு மாறு தலைமா றிடனுற், சத்தென
லான்மா வென்பது திண்ணம்.

இ-ள். நூலவெட்டமே சத்தென்னில், வினையவெட்டம்யாதோ? எவ்வெவ் வுடலிடத்தும், அக்கவ்வுடைத்தாக, [illegible], அப்போது, ஆன்மாவே, அவ்வப்பாதிவைகளாய், ஆக்காங்காணும், காணிலும் அவை போல், மாறுதலின்றும் ஒருதன்மைத்தாயிருக்கும். ஆதலின், சத்தென்பது, ஆன்மாவே யென்று; திண்ணம். எ-று. சத்துயிர்ந்து என்பதற்கு ஏதுக் கூறியது.

(ஆதலின்) உபாதிபோ [illegible] பிரோபாதிமனப்படுவ,
துயிர்ச்சித் தாதவி னெற்று மென்ப.

இ-ள். ஆதலால், [illegible] துபாதியோ, உயிரோவென; ஐய முறில், ஆன்மாசித்தாதலி, ஞுயிருயென்பது, எற்றுமெனச் சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். எ-று.

[illegible] ஆன்மாவெனப்பட்டது, உடலுயிர்பருத்துணையாதா; ஒன்றெனினும், சித்துசடமாதலின், அவைசம்மதிக்குமோ? இன்பதன்பம் [illegible], ஆன்மாவென்றும்.

கைவல்யநவநீதம்.

இத்தவான்மாவாகிய சாக்ஷியே நீயென்பதைக் கூறியது.

அலருக் குமலர் ருணக் தோன்றுமுன் றவத்தை தாமுங்
காலமே யார் மூன்றுஞ் சடக் கடலெழுங் கல்லோலங்கள்

[illegible] தன்னைப் பெற
[illegible]

[illegible] ஞானம் [illegible] மூன்றுதலுக்கணும், [illegible] சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி யென்று [illegible] மறைமாறின்றன்ன, இறப்பு, [illegible] சாகரத்தில் [illegible] போலப்போலவே, [illegible] பெத்தனையெனக் கவலைக்கேடன் [illegible] கல்லாலவிருக்கத்தின்கீழ், [illegible] பாசங்களின்றோனையப்படி, பந்தத்திரி [illegible] வெறில்லை, [illegible] யறு [illegible] ௩-ஆ.

[illegible] கடலுக்கலைகளியல்பாமாறு போன்று. [illegible] இயல்பாமென்பதாயிற்று. [illegible] கூறுதும், [illegible] ன்று. கேளுதி, ஞான [illegible] னின், [illegible] பிறவிபோ, அன்றே; [illegible] னின், [illegible] தாலமுதலியவல்லவொன்பதும், தோன்றுந் [illegible] மறைகின்றனவோ, இன்றே; மறைகின்றனவெனின், இப்பிறவி [illegible] தொகைபொருமையெத்தனை, கணக்கில்லையெனின், இப்பிறவிக்கிவை [illegible] வேண்டும், உளதாதலிற், பிறவி தோற்றமுளதாகவேண்டும், இதனைமறுத்தற்குஇடமின்று. இனிப்பிறவிக் [illegible] பாதிக்கோ, அறிவுக்கோ; உபாதிக்கெனின், உபாதிசடமாதலி னறிவாகுமா? ஆருமெனின், உபாதிதன்னால் தானறியப்படுகின்றதோ, அன்னியத்தாலோ; தன்னாலெனின், சொப்பன சுழுத்திகளிலறிந்துகொள்ள வேண்டுமே; அங்ஙனமின்றமைக்கேதென்னை? அறியாதேனும், யோனிவழித்தாத முடைமையின், உபாதிக்கேயாம். யோனியென்பது, நால்வகையை. இதனிற்க; இனியுபாதிக்கதிலோ. அறிவுக்குபாதியோ, உபாதிக்கெனின், உபாதிக்கறிவுயாதக்கு? சுசாதனத்துக்கெனின், அறிவுசுசாதனமாயின், சுத்தமையுறுபவித்தல்யாது? உபாதியெனின், தன்னையேனும், அன்னியத்தையேனும், [illegible] அப்போது நூலமன்று. சூக்குமமெனின், சுழுத்தியிற், கேவலசகத்தைத யநுபவித்தற் கியைந்த, வுணர்வினதாக வேண்டுமே, இல்லாததால், சூக்குமமன்று. காரணமெனின், அவித்தையாகவேண்டும், தன்னைத்தானறிதல்போல தன்றுமையின், தன்னைத்தான் சுகிக்குமாறு எங்ஙனங்கூடும்? ஆதலால், உபாதிக்கறிவன்று, அறிவுக்குபாதியெனின், ஒருவர்க்குத்தோருக்கும். அவஸ்தாத்ரயம், சாட்சித்ரயம், உபாதித்ரயம். அபிமானித்ரயமாய், [illegible] சாக்கிரத்தில், ஸ்தூலத்தைமுடைதப்பட்டு [illegible] ஸ்தூலபோகத்தைநுகர்வதும், சொப்பனத்தில், சூக்குமத்தைத் தனதாகப்பெற்றதன்கண், சூக்குமத்தைநுகர்வதும், சுழுத்தியில் காரணத்தைத்

[illegible] அறிவென்றும், [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] ஞானநுகர்ந்தபோது, [illegible] வேண்டுமே, [illegible]. [illegible] றம், அறிவுருத்தாயி, சாக்கிராதவென்பம். அப்படியாதலால், நீயே சாக்ஷியென்றார். [illegible] கடவாளினுடைய பட்டது. [illegible] போல [illegible] குறிக்கின்றது. [illegible], அறிவுக் கன்று; அப்படிப்போதலி னியெசாக்ஷியென்பது பொருந்தும்.

உதாரணம். பாகவதம்.

பிறந்தது பிறந்தபும் பேசி லாக்கைக
ளுறந்தது முன்மையா யுற்ற நல்லுயிர்க்
கறத்துறை பரசவக் குராக்க மின்னமபா
விறக்கமுற் றுனக்கிட மென்றும் வைகுவாய்.

விளங்கு மெய்ப்பொரு ளாக்கையே யிறைதன் குணங்க
ளொன்கொ டென்னிடப் பொருட்கில்லையென்பது மோர்ந்தேன்
களங்க மென்பது மதிக்கே யுதுமக் களங்கம்
வளங்கொள் பூமியின் சாயையென் பாரதை மதித்தே.

கடத்துறை வாறுபக் கடமுடைக் கில்லா
விடநதொடு மொன்றுபட் டிருக்கு மாறுபோற்
சடத்துறை யுணர்வமச் சடந்த னக்கிலிங்
கடக்கரும் பரத்திலான் குறி வைகுமே.

பக்குவத்தி லாசிரியர் உணர்த்தியவண்ணஞ்சென்று துரியத்துத்தானே தன்னையறிதலின் றுண்டாவது என்பதற்கு உதாரணங்கள் திருமந்திரம்.

ஆன்மவிலக்கணம்.

அறிவைம் புலனுட னேரொன்ற தாகி
நெறிபுறி யாதுற்ற நேராளம் போல
வறிவறி வுள்ளே யழிந்தது போல
குறியறி விப்போன் குருபர னாமே.

ஆயவு பானீர் பிரிக்கின்ற வன்னம்போற்
றாமே தனிமன்றிற் றன்னைத் தனித்தந்

தேவர் பக்ஷ ராக்கத ரேருந்தன
தாயே பிறவே பெரி சேர்ந்தயித் தாயே.

வித்தைக் கெடுத்து வியாக்கிரத் தேமிக
சத்தத் தரியம் பிறந்து துடக்கற்று
சுத்தப் புலனுயிர் ஒன்ற யுடம்பொடு
செத்திட் டிருப்பர் சிவயோ கியர்களே.

துரிய மிருப்பது சாக்கிரத் துன்னே
நரிகள் பதினாறு நருங்கண்டு செத்தன
பரிய புரவியும் பாறிப் பறந்தது
துரிய மிறந்திடஞ் சொல்லவொண் ணாதே.

முன்னை யறிவினிற் செய்த முதுதவம்
பின்னை யறிவினைப் பெறுத லறிபலார்
தன்னை யறிவ தறிவா மஃதன்றிப்
பின்னை யறிவது பேயறி வாமே.

தானே யறியும் வினைக ளெழிந்தபி
னானே யறிகிலெ னந்தி யறியுங்கொ
லூனே புகுந்தெ னுணர்வை புணர்ந்தபின்
றேனே யனையனந் தேவர் பிரானே.

*விஞ்ஞானத் தோர்க்கா ணவமே தனுவாகு
வெஞ்ஞானத் தோர்க்குத் தனுமாயை தானென்ப
வஞ்ஞானத் தோர்க்குக் கன்மந் தனுவாகு
மெய்ஞ்ஞானத் தோர்க்குச் சிவதனு வேயுமே.

அவத்தைபேதம்.

ஐயைந்து மத்திமை யானது சாக்கிரம்
கைகண்ட பன்னொன்றிற் கண்டங் கனவென்பர்
பொய்கண் டிலாத புருடனித யஞ்சுழுனை
மெய்கண் டவனுந்தி யாகுந் துரியமே.

சீவன்.

மேவிய சீவன் வடிவது சொல்லிடில்
கோவின் மயிரொன்று நூறுடன் கூறிட்டு

* விஞ்ஞானத்தோர்-விஞ்ஞானகலர்-வெஞ்ஞானம். பிரளயாகலர், வஞ்ஞானத்தோர் சகலர்.

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible] பாதியோ டொன்றிநின்ற [illegible]
[illegible] பகுத்தறி வாகுமே.

போதகன்: "[illegible]
[illegible]."

வாயசங்கீதை ஞானநிலையை யுரைத்த வத்தியாயம்.

[illegible]

பிரமகீதை கைவல்ய உபநிடதார்த்த முரைத்த அத்தியாயம்.

தாக்கரும் பரமன் றன்சதர் தாந்தாந் தன்னுடை மாயைதன் னுலே, யாக்கையனைந்த வுடம்படைந் தறிடான் போகின் றனைத்தையு மறிந்தே, சாக்கிரத் தென்னு மிடம்வருந் தன்னை பானமூர்த்தையகார முதலாம், போக்கியங் கனிடம் புசித்திடுங் கனவம் பண்ணியத் தன்மையே புசிக்கும்.

உறங்குமவ் விபத்த மன்னிய தமத்தி னுட்புகுந் தொன்றேறி யாம, விறந்தவவ் விடத்தே தன்னுருவான வின்பமே புசிக்குமீண் டெழுந்து, கரந்துபோ னனைவை யடையினு மடையுங் கனவைவந் தடையினு மடையுந், சிறந்தமுப் புரமு மெவன்வினை யாடத் திரிதரச் செய்ததே திகழ்ந்தில்.

இதுவுமது.

பொற்பொருள் புதைத்தபுவி மிற்புல வினர்போய்
நிற்பினு மிதுப்பர்தனி தித்தமுல கத்தோர்
தற்பொருள் சுழுத்திதனி லாற்றுமது தானே
யப்பமறி கிற்றில ரபர்ச்சிவனி யையோ.

ஸாமவேதம் மைத்திரேயோபநிஷத் ௨-வது அத்தியாயம்.

[illegible] மைத்திரேயர் கைலாசத்திற்குப் புறப்பட்டு அவ்விடஞ் சென்று [illegible] பகவானே! பரமாத்தவாசியத்தைச் சொல்லுமென்றுகேட்டார்; [illegible] காலமென்று சொல்லப்படு [illegible] அத்தூலமாகிய, [illegible] காலியத் [illegible] பாவியோனாலே, புத்திக்கெட்டின் [illegible] சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அப் [illegible] சங்கிக்கலாம். அதற்குப், [illegible] இருப்பது [illegible] போகின் [illegible] இந்த அர்த்தத்தின்மேரில், [illegible] சொல்லப்படுகிறது.

திருமந்திரம்.

உரையற் பெருந்தேரிச் சுவுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானுக்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந் தோர்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

பிரமகீதை முண்டகோபநிஷத் தாற்பரிய முரைக்கு மத்தியாயம்.

இந்தவுடம்பு செயாக்க மெனப்படு மன்னபிரான்
டந்தவிரண்டு மொன்று விளைப்பவ னந்தநகர்ந்திடுமோக்
கொந்தமுமம்பர மொன்றுமுணது சொலப்படு பேதமும்வான்
வந்தவுடற்றி லகப்படு பேத மெனப்படு மாயையினால்.

தற்பர னுருவ ரசித்தே தற்பர னிடையேயக்
கற்பித சிவன் றுருவ மதானக் காலந்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே வேறெனின் மற்றது சித்தாமோ
வற்புறும் வேறு காதசித் தாகா ரத்தாலே.

பாவடண் ணியங்க ளிரண்டையு முதற்ப் பற்றுத லொன்றேயி யின்றி, பாவையுந் தானும் வேறிலா தவனெனப் பெய்துமற் றிப்பொரு ளறிந்தான், சிவனும் பானுஞ் சின்மய மாகு மாதலா லொப்பெனச் செப்பன். மேவிபோன் றுமி விந்தமே யன்றி வேறவே றுகுமோ விடு. ந.க

எப்படி யாதும் பண்டுபேப் போத மெப்பொழு துஞ்சிவ சிவர்க், கொப்பான தாகு [illegible] ருன வுண்மை பால் வேறுற தோன்றே,

[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... பாணத்தை ... [illegible] ... [illegible]. ௯௨

[illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ... [illegible]
ஆயன் [illegible] ... தயபாகான். ௯௪

கைவல்லியபாகத் தாற்பரியமுரைத்த அத்தியாயம்.

[illegible] பெறும்பொருள் [illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ௨௧

ஆதலா [illegible] ... [illegible] ... [illegible]
போத [illegible] ... [illegible] ... [illegible]
[illegible] ... [illegible] ... [illegible]
தெறு முத்தி பயன் [illegible] போகமிக் [illegible]. ௨௨

[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible].

பிரபுலிங்கலீலை.

தாய்தாகப் பெருந்தனை பார்த்துத் தாமே [illegible] தோன்றுமால
தீதாகப் பெருந்தனை பார்த்துத் தெளிய [illegible] மிகவின்றி
வேதாகமங்கள் விளம்பிடினும் விளங்கா தென்றும் வேறென்றும்
வாதா [illegible] அவர்பாவை [illegible] மறந்தி [illegible] ஞர்.

தாயுமானுர்.

போதமென்பதே விளக்கொவ்வு மனத்தையொப் பிருளாக்
காவிளக் கெதிர்த்திருள் கெடவுஞ் சிக்காது
ஆதலா லெ வாய்ந்த விட்டதும் மலமே
பேதமில்லையென் றெம்பிரான் கருதியே பேயபும்.

[illegible] சானையடி
[illegible] சாத்தி [illegible] விட்டதுந்
[illegible] சொல்லுதிட்டை
[illegible] தக்குவித்த பாம்.

சிவஞானசித்தியாருலகாயதன்மதமறுதலை.

காணுறு [illegible] த்துயிர் கண்டிடாமையி னின்றொளிர்
[illegible] கண்டக்கினவை கண்டிருப்பதுங் கண்ணதே
காணுறு [illegible] கண்டிருக்கா ணக்கினை
காணுறு [illegible] க்குந் தன்மையாவதுங் கண்டிடே

[illegible] காட்சிக் [illegible] ஆன்மாவின் றென்றிருக்கலையன்றுகூறின்,—சரீர [illegible] அசரீரத்தைக்கண்டிருப் [illegible] காட்சியானவையாகிய கண்ணுக்குக்கா [illegible] கருவியாயிருந்ததனைத்து,—[illegible] சேதனமாகையாற் காணக் [illegible] அறியாதவாறுபோலக் காணக்களும் அக் [illegible] ஆகையால் ஆன்மாவையுண்மையாக உண் [illegible] தன்னிற் றன்னை யறியுந் தலைமகன், தன்னிற் றன்னை யறியத் தலைப்படும். தன்னிற் றன்னை யறிகிலா தவர்கள், தன்னிற் றன்னைச் சார்தற் கரியனே.

மூன்றாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

நான்காஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

முற்கூறியவான்மா தனக்குச் சகசமலமும் அவற்றினவத்தையு முற் றனபோர் [illegible] தானேயென்பதை யிச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

நான்காஞ் சூத்திரம்.

அந்தக் கரண மவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேய்ப்பநின் றைந்தவத் தைத்தே.

(இ-ள்.) ஆன்மா = உடம்பினுள்ளேயறிவு, அந்தக்கரணமவற்றினொன்ற ன்று = அவ்வந்தக்கரணங்களாகிய மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னு மந்தக்கரண

[illegible]

அந்தக்கரணமுதல் [illegible] ட-ம்.

[illegible]

[illegible]

உரை.

பொன்போல [illegible]
விசாரித்த [illegible]
தன்போல [illegible]
தன்னைக்காட்டு [illegible]
மின்போலுஞ் [illegible]
விசாரித்த [illegible]
வன்போத [illegible]
வைத்தவிடத் திருந்துசித்த மகத்துவமுறு நருமே.

(பொ-ரை.) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] கின்றனவாம். மெய்ப் [illegible] வைக்கையும் [illegible] பட்டது. அக்கார [illegible] சதோதயமாகவிளங்கு [illegible] பருக்காக் [illegible] கைத்தவிடத் திருந்து [illegible] [illegible] வுகுமென்க.

[illegible] முதலியன.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] அதுவோ: [illegible]

[illegible] காரணமெனில்: [illegible] காரணமோ [illegible]? காரணமெனில், [illegible]? [illegible] காரணமெனின், [illegible]. [illegible] காரணமெங்கே? [illegible]? [illegible] எனக்காட்டி [illegible].

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] வறுபவிக்குமாறு [illegible] என்பதாம்: [illegible]

[illegible] அந்த [illegible] சம், [illegible] அறிதலும், [illegible] இந்திரியங்களுக்கும். [illegible] எனக்கொள்க. [illegible] நான்கிற்கும் [illegible] எனவே, [illegible] தனியே [illegible] தேகசம்பந்த [illegible] ஞாதாகப்பாவித்தலின் மித்தியாத்தி [illegible]

[illegible] ஞாதகக்காண்டலின் இர [illegible] சங்கற்பிக்குஞ் சங் [illegible] ஞாதாவாபாவித்தலின் [illegible] தியாசமெனவும், தானல்லா [illegible] அக்காரத்தை [illegible] சத்தியாத்தியாச [illegible] மாத்திரத்தின் இலக் [illegible]

[illegible] நிருபாதிகத் [illegible] சோபாதிகாத்தியாசம், தத்ருபாத்தியாசம், சம்பந்த மாத்திரத்தி [illegible] அகத்தை அகங்காரமாயிருத்து [illegible] தன்மை [illegible] நிருபாதிகாத்தியாசமெனவும், படிகத்திற் [illegible] அகங்காரத்தை [illegible] ஆத்மாவிற்கு [illegible] சோபாதிகாத்தியாசமெனவும், [illegible]

ட்டைசக . . . சிற்பிரதிய . . . ந்த . . . த்தைக் . . . டமாகப்போக . . . இடமிட . . .
லெழுந்த அக்கரங்களை பரமாத்மாவிற்கு . . . ம் . . . முதற்றாம் தத்
. . . ந்தெரியாதெனவும் . . .
. . .
. . .
. . . குசாதிகாத்தியாசங் கழிர்ந்தபோலவும், . . .
தியாசம் பலசத்திக்கேறும் சிகப்புமுதலியபோலவும், தத்துவாத்தியாசம் சம்பந்திகளிப்பதிலேயும், சம்பந்தமாத்திரத்தியாசம் . . . விகாரங்களிரபோலவும் . . . நிறைவுகொள்க.

இங்ஙனங்கூறிய அகங்காரான்மாவாது?

அன்மசந்நிதியில் அகங்காரான்மா, அகங்காரமிடமான்மா, . . . தான்மா, இந்திரியதருமான்மா வென்றுமக்கந்தக்குப்பான்மா ஆகியவன்றுமாம்.

இவைத்திரிபாசகன் . . . தைப்பிற . . . அனுதிக்கு . . . ம். . . . ஆதியர்க்கு . . . ம். . . . தூலசரீரம் . . . வியம் . . . நாசமும், அகங்காரமிடத்தாக . . . நாசமும், ஆகியவிவைகளை . . . தோற்றியவென்க.

மேற்கூறிய இந்தவத்தைகளுள் சாக்கிராவஸ்தையின் இலக்கணமுணர்த்தல்.

பெருந்தலைக்கீழுறமும், ஞானேந்திரியங்கன்மேந்திரியங்கள்பத்தும், பிராணாதிவாயுக்களீரைந்தும், மனமுதலிய நான்குகரணங்களும், ஆகியவிவைகளோடுபொருந்திய வடிவமான்றாலுள்ள அதியருளாகச்சக்கரத்தில், சாக்கியவித்துறையும், அவர வழுத்தும், இத்தகைவிஷ்ணுவுமாகிய இவர்நிற்கும் கண்டோதந்தப் பொதுவையான்றள்ள இருதயமாகிய . . . திஸ்ல, விசுவனென்று நாமமுள்ளசீவனும், விராட்டென்று நாமமுள்ளசனும் ஒருங்கேகூடிநின்று, பலமுடற்சிகளைக்கொருத்தி. வனிதாதி விஷயங்களைப் பெல்காக்கரணக்களாலும் கூடியனுபவிப்பதிலே சாக்கிராவஸ்தை யெனப்படுதாம். இஃதிடம் பரவைவதைவரும். முற்கூறியசான்றாகிய ஜீவாத்மா தூலசரீரத்திலுள்ள இருதயகமலத்தில் விசுவனாகத்தோன்றி, விராட்டோடுங் கூடியிருந்து, நேத்திரஸ்தானமுன்னிலையிற் சகலவிடயாநுபவங்களை யிந்திரியங்களாற் புசிப்பது சாக்கிராவஸ்தையென்க.

சொப்பனவஸ்தையின் இலக்கணம்.

பஞ்சமகாபூதமும், சித்தமும், புத்தியுமாகிய இவ்வேழினின்றும்சேர்ந்த பதினேழின்வயமாகின்றுள்ள சூக்குமசரீரத்திலிருந்து, ஏனையாசதருணமும்,

[illegible] ஜாக்கிராவஸ்தை [illegible] [illegible] அடைகின்றது.

[illegible] பிராணாபஞ்சக [illegible].

முதற்கூறியவைகளுள் [illegible] இருதயகமல [illegible] கண்டத்தானமுதலிய [illegible] சொப்பனமெனப்படும்.

சுழுத்தியவஸ்தையி னிலக்கணம்.

[illegible] இந்திரிய [illegible] விருத்தியிலே [illegible] அந்தக்கரணாதிகளுடன் [illegible] காரணசரீரம் [illegible] சுழுத்தியவஸ்தை [illegible].

இது [illegible] அவித்தையால் [illegible] ஆனந்தமயன் [illegible].

முற்கூறியவைகளுள் [illegible] காரணதேகத்திலுள்ள பிராஞ்ஞனும் [illegible] விஷயசுகமனைத்தும் [illegible] ஆனந்தமனுபவிப்பதே சுழுத்தியவஸ்தை.

துரியாவத்தையினிலக்கணம்.

இப்படிக்கூறிய சாக்கிராதிய மூன்றவத்தைகளும், மூன்றுதேகங்களும், [illegible] மூன்றவத்தைகளும், அவற்றிற்குரியதானங்களும், இவையல்லாத பிரமன்முதலிய மூர்த்திகளுக்களுமெனக் கூறப்பட்ட பரியாய [illegible] சாக்கிராவஸ்தையில், முற்கூறியவைகளின் [illegible] பிரகாசித் திருப்பதுவே துரியமெனப்படுவதாம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] மெனவுங்கொள்க.

வி-ரு:—[illegible] அறுவகைப்பாரும்பற்றிய [illegible] ?

வி-டை:—[illegible] வினையன்றி மறைப் [illegible] வினையின்மையானும், மனிடர்க்கு [illegible] தவ்விரண்டும் நீக்கியவிடம் நுகர் [illegible] ரென்க.

வி-ரு:—அத்தேகம் [illegible] கூடிவிகற்பத்து [illegible], இவற்றில் அன்றுமுதற் பதமொன்றவிற்க, வினையிருபத் [illegible]; இவற்றில் [illegible] விகற்பத்து [illegible] வினையமுன்றதத் [illegible], இவற்றில் [illegible] இரண்டு [illegible] மெனவுங்கொள்க. [illegible] சமுதாயத்தின் [illegible] கரோத்திரியனு [illegible] மெனக்கூறியதென்னை ?

வி-டை:—[illegible] புனலாயினும் வராத் [illegible] சஞ்சரிக்குமிடத்து அவ்விரண்டும் [illegible] மெனவும், சுரோத்திரியன் அறிவி [illegible] சஞ்சரிக்குமிடத்து அம்மூன்றும் இவற்றிலடங்கிப் போதல் [illegible] மெனக்கூறியதென்க.

[illegible]

முன்றுவது சந்தியப் பா[illegible]க்கணம்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பயத்தாக் [illegible] காண்டாம்.

(இ-ள்.) [illegible] எ-று.

[illegible]

(இ-ள்.) [illegible]

[illegible]

[illegible] காறு.

(இ-ள்.) [illegible] எ-று. [illegible] காரணத்[illegible] [illegible] வென்பது.

[illegible]

[illegible]

காறு வாகி [illegible]தும்.

(இ-ள்.) [illegible] அப் போதுயாது [illegible]. எ-று.

[illegible]

சீவ னான்மா வென்றிரண் டுடையுயிர்

ஒன்றெனல் போது முரைப்பார் மிசைப்பிழை.

(இ-ள்.) சீவனென்பதும், ஆன்மாவென்பதும் ஒருபொருட்பல்பெய ரென்பது, உடலென்பதும் உயிரென்பதும் ஒருபொருட்பல்பெயரென்றற் போலும். இப்பெயர் இவற்றின்மேலன, ஆயதுணைப்பார்மேற்று. எ-று. இவ்வையமகலக்கூறுதும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] ... உபநிஷத்துக்களில் [illegible]

[illegible] ... தத்துவம், உபநிஷத்துகளில் [illegible] ... உபதேசித்திருக்கிறார்கள் [illegible] ... முதலியவர்கள் [illegible] ... சொல்லுவார்கள் [illegible] ... என்பதன்றி, வாஸ்தவ [illegible].

(ஐ-ஊ.) அறிவென்பது [illegible] ஆன்மா [illegible] அறிவுக்கு வாஸ்தவமன்று [illegible].

அது, வாஸ்தவம், [illegible] சுதந்தம். இது [illegible].

[illegible] மாயை வசமாகி [illegible], [illegible].

(ஐ-ஊ.) அறிவாவது: ஞானேந்திரியம், கன்மேந்திரியம், [illegible] இருக்குமெனச் சந்துக்கள் சொல்லுவார்கள்.

[illegible] காரணமாம்.

[illegible].

"[illegible]
[illegible] என்றும்"

[illegible]

[illegible]

(பொ-ள். [illegible]) ... [illegible] ... க-று.

இத்தேகமானதையாவது [illegible] உதாரணம். "[illegible]" [illegible] ஞானம். [illegible] ... இம் [illegible] ... ஒத்துக்கொள்ளுதற்குத் தடையென்னை? இதுநிற்க. [illegible] ஞானத்தில் மனமுரைத்தற்குத் தடையென்னை? [illegible], மித்தையெல்லாமாக் கூறும். [illegible] அத்துவிதானந்தமாகத், திரிபுடியொழிவுக்கு மிட முண்டாம். உண்டாகவே, [illegible] [illegible]. [illegible] அச்சபாவமே மகாமௌனமாம்.

இவ்ஞானம் விரும்பல் ஞானநூல்படிகல், சடனைகள் விடல், இம்மூன்று மூலத்தை மறக்கற்பாலதன்றமையின், புவிமுன் [illegible] தோன்றுமெனவும், அவை சாக்கிரமெனவும், ஞானிகளுக்கு உலகு சாயாவடிவம் போத்தனைச்செய்தலின், மூன்றதப்பால் சான்காம்பூமிசொற்பனமெனவும், [illegible]த்துவத்தின் [illegible] [illegible]யெனப்படுமென [illegible]யெல்லாம்

[illegible] தெளிவுற்று [illegible] மாகுந் [illegible] போதத்தைக் [illegible] [illegible] ஞானம், அதனா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

பிரபோதசந்திரோதயம் மோகவேந்தராசாட்சி.

நீ [illegible] வயர்ந்தன்
[illegible] கொடு [illegible]
[illegible] தாக்கி [illegible] கொடு [illegible]
[illegible] நமது தன்மை பக்கத்துச் சிறைசெய்தானும்.
[illegible] கொடு
[illegible] மென்வா ளெறன்னிற்
[illegible] யமக்கெண்ணிக்
கடக்கொடு [illegible] நாட்டுதல் போதுமன்றே.

விவேகவேந்தன் முடிசூடல்.

[illegible]
[illegible] த்திக்கவைத்
[illegible]
[illegible]

தாமெயனு மெய்த்தி யோகிக் கந்தைசேர் துவளை கூர
வேபதற் சுடரு வேழுங் கிடை மிடைந்த வேறு
[illegible] முதலோர் சூழத்
தபசிசய் வேறு டாக்கித் தொலைப்பம் புரக்கு நாளில்.

பிரபோதன் முடிசூடல்

தேவர் மனிதர் விலங்கு [illegible] ஒரு மல்லென் நிகழசா
மாவ வையே பங்கேன் மன் னீர்த்திக் கால்வா னனைத்துமல்லே
னெவு கருமேயர் இயங்கலோக்கு மிகது ஞானைத் திபங்களைந்து
சாணி துயரத்து புயிரக் கொந்தும் காண நான்கு நானலனே.

பொங்கு கடலு மலையும் விண்ணும் புவியுஞ் சுரருமானிடருஞ்
சிங்கர் புலியர் இயவிலங்குஞ் சிவகோடி பிறவு மென்ன
வக்கந் துறாமை நடமாதி பவற்றுற் பலவா யிருப்பதெல்லா
மெக்குஞ் சக்தி தாக்கு மாயா யிருந்த தெனக்கென்றான்.

திருவிளையாடல். அங்கம்வெட்டியபடலம்.

நிலைநிலையாய்ப் பொருளுணர்ந்து உற்றிருந்து ஞானயோகநெறி யேசெல்லப், புலனெறிந்த் தருள்வழியே போதுவார் தம்வழி யைப் பொருந்திநின்று, பலவழிவிட் டகலவரா வடிந்துநமது போல் விளங்கி யாற்போதிர் தலைவனடி நிழல்பிரியாப் பேரின்பக் கதியடைந் தான் தமிழ்நர்கோமான்.

சுக்கிலயசுர்வேதத்தில் பைங்களோபநிஷத் ௪-வது அத்தியாயம்.

“ நானேபிரமம் ” என்றறியாதவனுக்கு முத்திபுண்டாகிறதில்லை.

யசுர்வேதத்தில் வராகோபநிஷத் ௨-வது அத்தியாயம்.

என்னுடைய பூரணான்மாவைத்தவிர ஜகத், ஜீவன், ஈஸ்வரன், மாயை முதலியவைகளில்லை. அவர்களுக்கு நான்விலக்ஷணன். (இவ்விடத்திலான்மா வென்பது பிரமத்தை அறிவுறுத்தியதாயிருக்கிறது.) சத்தியமான பரப்பிரமம் நான் என்னைத்தவிர வேறொன்றுமில்லை. மகாகாசத்தில், கடாகாசம், மடாகாசம்போலச் சிதாகாசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற்பிக் கப்பட்டிருக்கிறார்கள். (ஜீவேசுவரர்களாகிய) ஆன்மாவின் சிருட்டிக்குமுந்தி ஏதொன்றுமில்லையோ, அப்படியேமுடிவிலும் ஏதொன்றுங்காணப்படாதோ, அதானதுமாயையென்று விவேகத்திலேயே பிரமஞானிகளாற் சொல்லப்படு கிறது. மாயையும், அதன்காரியமும் நசித்துப்போனால், ஈசத்துவமுமில்லை சீவத்துவமுமில்லை, ஆகையினாலே நிருபாதிகமான ஆகாசம்போல நான்சுத்த னாகவும் சித்தாகவுமிருக்கிறேன்.

(இவ்விடத்தில் ஆன்மாவென்பதுபிரமம், நானென்பது சீவத்துவங் கடந்த துரியாதீதமானபிரமமே.)

மேற்படி மூன்றாவதுஅத்தியாயம்.

அந்தப்பிரம்மம் நானே (நீயே), என்றெப்போதும் மௌனத் தை ஆசரி.

மேற்படி நான்காவதுஅத்தியாயம்.

சிவனே குரு, சிவனே தேவன், சிவனே வேதம், சிவனே பிரபு, சிவனே நான், சிவனே சகலமும், சிவனைக்காட்டிலும் வேறொன்றுமில்லை.

வாயுசங்கிதை ஞானநிலைமையுரைத்தவத்தியாயம்.

அறையுமிகச் சான்சத்தி மாயையார் மலத்தால்
இறையுமுன மேமறைந்து நின்றறையு மான்மாவை

[illegible]

[illegible] முறைத்த அத்தியாயம்.

[illegible] சிவான் [illegible] தெரிந்து [illegible] கொண்மின், [illegible] மான்போத [illegible] தாத்தவாக் [illegible] தெரிவிக்கிறாரும். [illegible]

[illegible]

[illegible] குட்டி.

[illegible] முன்னுள, [illegible] குறித்திடுள் [illegible] நன்று [illegible] புணர்த்தின் பார்தரு [illegible].

மேற்படி ஆன்மாநாத்ம விவேகமுரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் [illegible] பக்கான்மா
[illegible]
போதத்து [illegible] மான்மாவாய்
[illegible]
காதலு [illegible] பாவாகத்
தெரிந்திரான் [illegible] மாலையுங்கற்
பேதலுக் [illegible] கப்பேய
[illegible].

[illegible]

[illegible]

துதசங்கீதை [illegible] [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] பா.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ரான்.

[illegible] சயாத்தலத்தைரத்தவத்தியாயம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] யாகும்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible]ரானைச் சாங்கியயோகமுரைத்த வத்தியாயம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] தொன்றும்.

காசிகாண்டம்.

இல[illegible] கதிரொன்று [illegible] துடக்கொடு [illegible] [illegible] [illegible]

க... ப்பதாயும், பாசத் ...போதின் ...ன் செயற்கை வணக்கு வாரே.

பாகவதம்.

... ருக ... பாசம் முக்கைகள் ...
... கை ... ... ருவ னென்பது ... ந்தேன்
... ருதி ... ... டக்கின்
... ... வாடு பதித்தே.

அமுதசாரம் அணுப்பிரவேசம்.

ஆய கடைக்க ... வினைத் தப்புதற்கு
யாவக் காரின்றி யாதிருக்கும்—போனிகளெண்
பத்துமான் காயத்து ளுகப் படைத்தவற்றன்
சித்தனுர் செய்ற கிலே.

சிவஞானசித்தியார் ...ப. சூ. மனைபாதிபாலென்னும் வெண்பாவையும், "இந்திரியங்களை ... ... சித்தமாதும், மேலும் ... ... சித்தமாதுக் கண்டுகொள்க." என்றுரைத்திருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

சிவஞானசித்தியார் 4-ம். சூ. 24-ம். செ.

தோற்றபாவைக் கூத்துத் தொல்லைப்பாவை யிபக்க முஞ்சேர்த்
தேர்ப்பாரிற் செலவும் வேறுப் செறுக்குமோர் செய்தி தானும்
பார்ப்பாய வேடங் கட்டி யாடுவோர் பரிசு போலும்
ஆர்ப்பாய காயந் தன்னை யான்யாகென் றூட்டு மாறே.

திருமந்திரம்.

சாக்கிர சாக்கிர மாதி தனிலைந்து
மாக்கும் மலத்தை யைந்து மவாதி
போக்கி ... பொய்யான வாறுது
நீக்கி நெறிநின்றோன் ஞானியே ...

இந்திரிய பஞ்சக் கரண மிலையுயிர்
வைந்த ... வுடலின்று வாறது
தந்திடு ... தாற்றுப் புருடனு
முந்தும ... முதல்விலே.

முன்னை முதல்விளை யாட்டத்து முன்வந்தோர்
பின்னைப் பெருமலம் வந்தவர் பேர்த்திட்டுத்
தன்னைத் தெரிந்து தன்பண்டைத் தலைவன்றன்
மன்னிச் செயலாக வாரா பிறப்பே.

உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

"பிராணவல்ல தாயெனிற் பேதைபுலசம், குராலென்னும்."

அன்றிய பாச இருளுந் தானாகுஞ்
சென்றிடு ஞானச் சிவப்பிர காசத்தா
லொன்று மிருசுட ராமரு ளுதயந்
தன்றிருள் நீங்குதல் போலத் தொலைந்ததே.

கடங்கடந் தோறுங் கதிரவன் தோன்றி
யடங்கிட மூடி வைத்த டடங்கான்
விடங்கொண்ட கண்டனு மேவிய காயத்
தடங்கிட நின்றது மப்பரி சாமே.

சாம்பிரதாயச் சிந்தனை.

பஞ்சேந்திரியமாகிற விஷயத்துக்குத் துரியமாகிறமயில் ஜாக்கிரத்தாயிருந்தும், தன்னைப்பாராமல் தன்கண்ணைக் கொத்திவிட்டது; தன்னைப்பார்த்தால் கொடாது. தன்வியாபகத்தைப் பார்த்தபோது, தன்னிச்சையென்று தெரிந்தது, இதுதன்னிச்சையென்று பார்க்கின்றதற்கு விவேகமில்லை. மயிலானது—குஞ்சரத்தையுங் கொல்லும்படியான விஷமுள்ளபாம்பைப் பிடித்துவிழுங்குஞ் சக்தியுள்ளதாகியும் பெரியஜந்துவாகியுமிருந்தும்; சிறியஜந்துவாகிய பஞ்சேந்திரியைக் கண்டவுடனே, தன்னைப்பார்த்தால் கண்ணைக்கொடாது, தன்னைப்பார்க்காமல், அதற்குப்பயமடைந்து சமீபத்திற்சென்று கண்ணைக்காட்டியவுடனே, அதுகொத்துகின்றது. எப்பொழுது கண்ணைக்கொடுத்ததோ, அப்போதேதன் பலத்தைமறந்துவிட்டது. அதுபோலத், துரியமென்னு மயிலானது சத்தமாத்திரமாகியும், அவஸ்தாத்திரய, முதலியவைகளைச் சாக்ஷியாகவிருந்து அறியுஞ் சக்தியுள்ளதாகியுமிருந்தும் அசத்தாகியும் அல்பமாயுமிராநின்ற விஷயத்தைப் பார்த்தவுடன், தன்னைப்பார்த்தால் தனதுஞானங்கெடாது. அங்ஙனந்தன்னைப்பார்க்காமல் தன்சொரூபஞானத்தைப் பஞ்சேந்திரியவிஷயத்திற்குக் கொடுத்துத்தனது வியாபகவிளக்கத்தையு மறந்துவிட்டது. ஆதலால், விஷயவாசனையி லறிவைச்செலுத்தாமல், தனதுஞானவிளக்கத்தை விடாதிருக்கவேண்டும்.

[illegible] கோவையார்.

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 20

[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 21

[illegible]
[illegible]
[illegible] போல்
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible] போல்
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] இன்பமொக்கும்
[illegible] காட்டுமொரு
[illegible]

[illegible]
[illegible] பொருளின்பம்
[illegible]
[illegible]

உதாரணம்.

[illegible]

தாயுமானர்.

[illegible]

நான்காஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை

அவ்வான்மாக்களாகிய [illegible] சுட்டப்படுந் [illegible] காந்தத்தின் முன் னிரும்புக ளசைவதுபோற் [illegible] சூத்திரமுணர்த்து கின்றது.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்.

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

(இ-ள்.) விளம்பியவுள்ளத்து = ([illegible]) [illegible]

வாய் கண் மூக்குச் செவி மெய் - ஊமை குருடு செவிடாதி ஞானேந்திரியங்க ளாற் சத்தமுதலிய பஞ்சவிடயங்களைப் புலவிட்டறிந்து தம்மையறிய மாட்டா, ஆக்கையேபோல, தாக்குமாக்கள் = (அந்தக்கரணமுஞ்செலும்) நனவேபோலக் கொப்பனைப்புத்தி ல் தத்தமக்குரிய விடயங்களையறிந்து தம்மையறியமாட்டாது. தமருள் மூன்) காந்தங்கண்ட பசாசத்தைப்போல அசங்கமான சொருபஞானமுடைமைபுன் தேகேந்திரியகரணங்களாகியவைக ளைச் சார்ந்தவைகளின் முன் விரும்ப நொக்கைமைதையுமோ அங்கனமேயாமென் றறி.

இந்தவிடத்திலே தன்னுடன்று மேலேயுக்கறைமையுடைத்து. என்னை? ஆயத்தமேதுவாக உவரக்கினைத்தல். அந்தரங்கமையனவாகிய புலன்கள், அறியப்படுந் தன்மையனவாகிய, சத்தமுதலியவிடயங்களாகுமாயின், காணக் கன் புலன்களாகும், நீலன் அந்தக்கரணமாகும். உடல்தன் நீலனுக்குடைமை யாம். ஆதலின், சொறுபல்லாதார், நீலசாட்சியாகிய உடல்நிலைபோல் ஆதாரமாம், உற்றுமச்சாரித்தமையாது அதனோக்கவேனைக் கோடல்தவிர்த் தும்: இவ்வாறாகவென்றே [illegible] தமமாறுபோன்று, நீல சாட்சியாகிய [illegible] திருக்கவென்றமையென்னுஞ் சங்கையாரத்து [illegible] ஏதுகாரணத்தநந்து மிக்கனக் கூறுமேனைய.

[illegible] மெய்யுணர்வில்லை யன்றென்பது மிது. [illegible] யுக்திபூர்வகமும், அனு பவத்தொடுகூடிய [illegible] ஞானகதப் பிரத்தியட் சமுமாம். [illegible] பத்திபூர்வகமெனவும், அறியத் தகுமேயெனவும், தொடக்கியுமாறுகாண்க. ஆப்பத்தனுபத் தோரமாய மில்லாவாறுபோன்று. [illegible] நாறுமிடையதன்றிலகுவதாம். [illegible] சொல்வேண்டும். அத்தப் [illegible] இச்சூத்திரம் கூறப்பட்டதன.

எனவே, அனுபூதியில்லாவிடத்தில் வையந்திரிபருமெனக் கண்டாம்.

(உ-ம். தம்மையறியப்படுமவை தாமாகாவெனக்)

எண்சீர். வுபசிடதம்.

விடயமறிந் திடும்பொறிகள் விடய மாமோ
மிக்கவொளி யறிகணப் பொறிக ளாமோ
வடையமுறி வினைக்குக் காண மாமோ
வறியமுறித் தடுக்கூட்டி யென ஞமோ

தனையடுத்தவன் றனையுநீ யொன்று மிலனாந்
சாட்சியையவன் றனைப்பற்றுத் தருமோ தானு
மினையடுத்தவன் றிலகுமொளி யதனைக் காண்டற்
கேதுண்டா மதுவாகி யிருந்து தானே.

தமியருள்காந்தக்கண்ட, பசாசத்தன்மையே=ஒப்பற்றகுருவினுடைய ஆன்ம ஞானுண்ணியத்தின், சந்நிதியில் காந்தக்கல்லின்முன் னிரும்புகளசையுமாறு போன்று, தேகேந்திரியகரணங்க ளசையுமென்பதற்கு.

உதாரணம். கைவல்லியம்.

செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மற்றிருக்குங் காந்தச்
சிலையின்முன் னிரும்புகள் சேட்டிக்கு மாபோற்
செய்கையுஞ் செய்விக்கையு மற்றிருக்கு மென்முன்
செடமான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்யு
மெய்கலந்த விந்திரிய விகார ரூப
விவகார விருத்திக்கும் விருத்தி தானு
மெய்கலந்த சபாதிக்குஞ் சாட்சி பேரான்
வெயில்போலென் றுரைத்தவனே விபுவா கர்த்தன்.

(பொ-ரை.) தன்வினையாகியசெய்கையும், பிறவினையாகிய செய்விக்கையுமின்றிச், சும்மாவிருக்குங் காந்தக்கற்களாலமைந்த பர்வதத்துக்கெதிரில், இரும்புகளெல்லா மசையுமாறுபோல:— செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமின்றிச், சும்மாவிருக்கின்ற வெனக்கெதிரில் சடரூபமாயுள்ள சகலவுலகத்தும், பற்பலகிருத்தியங்களைச் செய்யாநிற்கும்:— தேகசம்பந்தமான ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங் காரணமாகவெழும் பற்பலவிகற்பரூபமாயுள்ள விகாரச்சேட்டைகட்கும், சகலவிருத்திகளுந் தானாகவிளங்கிய வாத்மசம்பந்தமாகவெழும் சொரூபசமாதிக்கும்:—தன்முன்சகலவுயிர்களும் பற்பலகிரியைகளியற்றற்குச் சாட்சியாகின்றவன்ன சூரியனைப்போல, நானேசாக்ஷியெனத் திடமாகக்கலங்காது நின்றேனெனவனே, அவனே விபுவனைத்திற்கும் விபுவாயுள்ள மாகர்த்தனெனப்படுவோன். எ-று.

செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமாவது; அசைத்தலையுமசைப்பித்தலையு மெனக்கொள்க. காந்தமலையானது அசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்ஙனமிருக்க இதின்னெதிரி லிரும்புக ளசையுமாறு போன்று; உபாதிரகிதமாக விளங்குநா னசைக்கவுமில்லை யசைப்பிக்கவுமில்லை யிங்ஙனமிருக்க எனக்கெதிரில் சமஸ்தவுலகமு மசையுமாதலால் என்முன் னுலகமெலாஞ் சேட்டைசெய்யு மெனவும்; சகலவுயிர்களுந் தத்தங்கிரியைக ளியற்றற்குச் சாட்சியாகின்ற

[illegible] அந்நவிகாரமென [illegible] [illegible] கரணக்கோறி [illegible] விபேகரனாக [illegible] அக்கிரியை யுடைமைக் [illegible] விருவனக்கிரியை, யென்று [illegible] அஞ்ஞானத்தின் [illegible] ஞானமக [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வி ருத்தியும், மெய்யவத்த [illegible] [illegible] விருத்திகாறுமென்றதறு வறிவை [illegible] [illegible] பெறுவே, அன்மாவே சத்தி [illegible] [illegible].

உதாரணம் திருமந்திரம்.

அறிவொன் றிலாதன வையேழு மொன்று
மறிகின்ற வென்னை யறியா திருந்தேன்
அறிகின்ற நீயென் னருள்செய்தார் நந்தி
யறிகின்ற [illegible] [illegible] தேனே.

செப்பம் பெருக்குந் திசையென்று மெய்த்தோற்றத்
தப்பா யவர்க்குங் காண பசித்து
வெவ்வா றிருமிடை பாட்ட வாடலாற்
கவ்வாயி லாமெய் [illegible] கண்டதே.

உத்தம [illegible] [illegible] [illegible]
சித்த [illegible] [illegible]
பொய்த்தவ மாயைய போயிடு மவ்வழி
தத்துவ மாவ தகார மெழுத்தே.

தன்னை யறியா துடலைமுன் றானென்றான்
றன்னையுங் கண்டான் றாயைத் தனைக்கண்டா
னுன்னத் தரியபர மேதொன் றக்காற்
பின்னையும் வந்து பிறந்திறக் காரே.

தன்னை யறிவு யறிவை நனிவிட்டு
வென்னை யறிந்து [illegible] [illegible]
வென்னை யறிந்த வறிவினை [illegible]
யென்னை யறிந்த [illegible] [illegible].

[illegible] ... னான், அதைப்பெறுதற்காய் [illegible] ... மறைந்து (14-ம் பாட்டில்) " [illegible] ... தெரிக்கும், [illegible] ... தே" என்றுங் கூறியிருத்தலின் [illegible] " [illegible] காந்தக்கல்லின் [illegible] இரும்பை [illegible] ... [illegible] ... [illegible] " என்று கூறியிருக்கின்றார். [illegible] ... [illegible] ... ஸ்ரீசிவஞானபோதம் [illegible] ... [illegible] ... சிவஞானசித்தி [illegible] ... [illegible] ... சிவஞானபோதத்தின், [illegible] ([illegible]) " [illegible] ... [illegible] ... தன்றென்பது கருத்து" என்று கூறினார், [illegible] ... கொண்டால் ஸ்ரீசிவஞானசித்தி [illegible] ... உவமையைப்புகுத்தது, அதற்கேபொருந்தாமையின். உவமைக்கு [illegible] ... யென்று கருதாதுபேசுதல் உவமையையறியாதார் கூற்றேயென் றறிமின். காந்தக்கல்லின் முன் இரும்பு தொழிற்படுதல்போன்று, சிவசந்நிதியின் முன் உயிர்தொழிற்படுகின்றது என்பதில், தொழிற்படுவதைச்சாதாரணதருமமாகக்கொள்ளாது; [illegible] ... [illegible] ... மாகக்கொண்டதல், அறிவுடைமையாமோ? காந்தசந்நிதானம்போல, அதனெதிரில் தொழிற்படாமல், [illegible] ... [illegible] ... றது. [illegible] அவ்வாறு [illegible] ... படியால், அதன்சந்நிதானத்தில் தொழிற்படும், உலகத்து [illegible] ... [illegible] ... இதன்மேல் என்னசொல்லக்கிடக்கிறது, காந்தக்கல்லின்முன் இரும்பு தொழிற்படுவதுபோலப் [illegible] ... தொழிற்படுகின்றனவென்பது, காந்தம் விகாரமின்றியிருக்க, அதன்சந்நிதானத்தில் இரும்பு தொழிற்படுதல்போலப், பிரமம் விகாரமின்றியிருக்க, அதன்சந்நிதானத்தில், உலகந்தொழிற்படுகின்றதென்பதுவரைக்குமுபமையாம். இதுகொண்டேபேசும் செய்யுட்களாலும் செவ்வனேவிளங்கும்.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகமுரைத்த அத்தியாயம்.

மாயையைக் கருத்தவாஸ்பர (பிரமம்) மாயையாற் சகதனைதாரு
போர்வைபோ லுடுத்த வெள்ளை பின்னர்ப் புகுமப் பொல்லா
மாயையை வென்கொ லென்னிற் கார்த்தருன் முந்த்தி
பெறுமவன் புனிதன் விருஞ்சக லடத்து மன்றே.

பிரபோதசந்திரோதயம்.

போர்த்துமிகா ரந்தி தம் பொருந்தாது தன்னியல்பிற் பொரு
ந்தி நிற்பக். கார்த்தனை மாதிரத்தும் அக்காரத் தெதிருசி கப்பித்
தாற்போல், வரப்பதைதன் (பிரமம்) சத்தியின் மாயையினா லம்
புரிந்து மனிதருண் முத்தி, பெய்ந்தபெட் டானதனென் றெந்த
ேதாத வொருக்கலை யின்றுன் மன்றே.

கீதாசாரம்.

இருக்கிறு மகிதனைத்துக் கிச்செயலுண் டோவென வே
உருக்குபடாக் காந்த முன்னி லாசிபக வென்றவரோ.

(இ-ள்.) இருக்கிறும் (கைகர்ணபதின் சந்நிதானம்பற்றி) யிருத்தா
லும், அசேதனத்துக்கு—சடமாகியவ (சரீரத்துக்கு), இச்செயலுண்டோ—
இக்கன் மாதிகளைச்செய்ய நிற்க செயலுண்டாகுமோ, எனவே—என்றுக்
கனைக்கேட்க, உருக்குபடா—அக்கினியிறுலுருக்கப்படாத, காந்தமுன்னில்—
காந்தாச்சிதாணத்திலுள்ள, மாசிகர்—மனிக்குக்கம்பிக்குஞ்செய லுண்டாதல்
போல, என்றவரோ—ஆன்மாசந்நிதானத்திராசிக்க, சரீரத்திற்குக் கன்மச்
செயல் காக்கப்பெண்ற கூறியருளியவரோர். எ-று.

சிவதருமோத்திரம்.

இயக்கிறுட துயிர்கிறுத்த் பெளிந்புணிக் கியந்திரத்தின்
றியக்குவிக்கு மிறையவனை யனிந்தெருழிலுண் டிறைவனுக்கு
மியக்கமிரு மிகவெய்து மிராவிக்கே யுதவில்லை
மியக்கமிரும் மெய்ந்நியிடுங் காந்தத்தை யில்லத்தொழிலே.

எ-று. சேதனசேதனித்திரிபகா மக்கதை யியக்குவிப்பானெனின் அற்
றன்று, சவைடமைப்பக்குமெருமை பியக்குவிப்பானொருவன்போல உல
கத்தைநடத்துவான் சிக்கலையாகிய சேதனேயெனின் அகர்த்தாவுக்குத் தொழி
லுண்டாக வேண்டியெனின் அதுஅப்படியல்ல; பெரியவிலத்துள்ளார் தொழில்
செய்வது குரியனைவல்லவோ; மதுவல்லாமல் காந்தக்கல்லின்முன் இரும்பு
செட்டிக்கப்பெதைதல் காந்தக்கல்லின்தொழிலல்லவே; ஆகையால் கர்த்தா

[illegible]

பிரமகீதை ஐதரேயவுபநிடதார்த்த முரைக்குமத்தியாயம்.

இன்பாத் திரயமா யுள்ளவெலாஞ் சிவனை யிகழ்வான் பாதகனும்.
முன்பாத் திரயமா யுலகெலா முற்றுமவனை மொழியுற்ற
என்பாத் திரயமா யன்பரிவன் றமைக்கு நாமத் தினுடையான்
தன்பாத் திரயமா கியவத் தன்மை யான சங்கரன்றன்.

மேற்படி தைத்திரீயவுபநிடதார்த்தம்.

செய்வான் செயப்படு பொருள் செய்யும் பொருள்செய் கருவி செய் தொழிலென், றைவகைப் பொருளும் வேறு மன்பராவகித் தோன்று மிறைவனூர, மெய்ஞ்ஞான மறிபொருளு மறிவோ னென்னப் பகுப்பத, மெய்யாமிறைவன் றிருவருளா லென்றறுதானுப் விளங்குமால்.

அறைபு மறைபா லாகமத்தா லறிவா லுயின் மற்றுந்த
னறிவு தொருபா டையினைவிப் பவரா னென்று மனைவதுவே
யிறைவைப் படைத்ந் தெய்வத் திதனுப் பாய போகெய்தும்
பிறவொன் றுமேவ சிவன்றன்னை யோகத் தாலே பெறலாமால்.

இந்தப் பிரமாணு பாகுதி பாரா துண்டா மிலங்குவதின்
செந்தப் புறடன் புன்பாக வெல்லா மிப்பகை யீற்றுத் [தென்று
தொந்தப் படவெத் தொழிலுஞ்செய் தேவன் றொழிலந் திருக்
கைத்தப் பரனை பாவர்க்கு முள்ள மன்பர வாகின்றான்.

சூதசங்கிதை பராசத்திவிசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரவுதா னென்னுங்கை யன்பானி னின்றும்பல் லுலகமுஞ்சேர்
மேவுசி வனுமிச்ச ரனுமாய சத்தியும்பே றல்லாம்பர
யோனிச்சபம் பூரணநற் சிவஞான முன்னவனு முபாயபூண்டோன்
றானிச்சா ருவபெரியன் போன்றுந்தந் தானுகித் தனையவனென்றும்.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோக முரைத்த அத்தியாயம்.

சொச்சமாய்ச் சாந்தமாகிச் சூக்கமாய் நின்றுப் நானும்
நிச்சயமா ஞான மாகி மெங்கணு நிறைந்த தாகி
அச்சமில் தமத்துக் கப்பா லாயபேத வமலா மென்றும்
எச்சமி லான்மா வென்றெனன் றினிதுன தென்பர் மேலோர்.

[illegible] பசாஸ்திரங்களைத் தியக்கள்
[illegible] நிலைகளை நைந்துபன்றும்
[illegible] யாத்தி யக்காத் யவ்வகொன்று
செந்தலை [illegible] திகழும் பெருந்தபன்றே.

உழுந்து [illegible] கருந்தமன் றுண்டோவென்று
[illegible]
[illegible] ஆன்றாயாரந்
தொ[illegible] தனியடாயாம்.

பொருவிலா [illegible] தத்துவம் புரிந்தவர் புகன்றவான்மா
[illegible] வேறுதத் துவக்கட்கெல்லாம்
[illegible] கடந்து நின்று
[illegible] வென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

இலிங்கபுராணம். தியானவிதி யுரைத்தவத்தியாயம்.

[illegible] யானைப்புங் காசொன் றில்லாத்
[illegible] றறிந்து கொண்டோன்
[illegible] நாதெதன் றெண்ணி
[illegible] திருப்பனன்றே.

[illegible] அறிவறியாமை [illegible] சக்துஞ் சித்தும் அபேதமாமெனல்.

திருக்குத்திரசியவிவேகம்.

இக்குணங்கள் போலே யதார்த்தமாமென் றிரண்டின்
பொய்க்குணங்கள் [illegible] மெய்யாமோ—பொய்க்குணங்கள்
விட்டின்மை காணின் வெளிபோல் விடாதாகில்
விட்டுவிடு [illegible].

எ-று இக்கச்சித்தானந்தமய [illegible] க்குணங்களும் போலியதார்த்தமென் றிருவகைப்படும். அவற்றுள்போலிக்குணங்கள் யதார்த்தகுணங்கள் போல மெய்யாயகதேனும் அவ்யதார்த்தகுணங்களாகுமா? ஆகாவே. ஆதலின் போலியாகிய அப்பொய்க்குணங்களைவிட்டு மெய்க்குணங்களையே விடையாது [illegible] ச்சிதானந்தமாகிய மெய்க்குணங்களும் வெளியின்கண் [illegible] விளங்குமாதலின் [illegible] மெய்க்குணங்கள் வெவ்வேறுமென் றுரைத்தல் வினையன்றிப் பயன்படாவாம். எ-று.

[illegible]

... பொருள், இடம், ... [illegible] ... பரிபூரணமாயிருப்பது. இத்தப்பரிபூரணமென்றே பொருளிடத்திலே [illegible] ... பரிபூரணமாகக் காணப்படுகின்றதே ... [illegible], மெய்த்தனைக்கண்போலுடிக்கின் ... [illegible]? இத்தனைக்கண்போல் யதார்த்தமென்றிரண்டுவகையும், அம்மெய்த்தனைக்கள் வெவ்வேறுபடாது ஏகத்துவமானதால் ... [illegible] ... பொய்த்தனைக்கள் ... [illegible] ... இத்தனைக்கூறியது பொய்த்தனைக்கேயே மெய்த்தனைக்களாக ... [illegible].

பிரதிபலித்தவாகியசக, ... சத்தியப்பொருளாகக் ... பிராதிபாஸிகத்து, ... [illegible] ... பிரதிப

வுத்தநுண்ணைப் பச்சாசாட சேந்து தாசக்காண்டல் விடயகாரிசசத்தது. பிறந்திண்டுடக்கிச்சுட பசக்காண்டல்: அதாவது வேவகத்திற் பிரதிபலிக்குத் தோடக்கத்து [illegible] பாரபாத்திசேத்துளைடயிட் திம்முன்னையும் வோரிசத்திருக்கு: திவைபோதுபோதனைடயத் ஒரு போதிமைகாமையத் தென்க.

இவ்வாறுதப் பிரவிசைக் சொல்லப்பட்ட சான்கைபற்றித்தன்றது அவித்தியன்மைபற்றி. அவ்வித்தன்மை யொத்தசன்றிதை சான்றென்றது காரணசரீரமோடாதிபற்றி. அச்சனமாயிருக் சித்திரஞ்சென்றமையே யெனின். அவித்தைதானைடயன்றிச் சுட்டவியட்டுடையுள்ள குக்குமே பாதி யிக்காரிருக்கவேண்டும். உண்டாருத்தப்பற்றினன்றே. காரணமைகடாப் அவித்தை மாயையென்றிரண்டோதியும், காரியவையைமாற் சுட்டி யிட்ட நாக்கரபென் றிரண்டோதியபாகிட இவற்றுள் சித்து அவித்தையா மையென்பயத்தின் சொரூபத்தும் மரவுதறுள் பிரதிபலித்தாற்றும். அக்கனம் [illegible] சித்துக்குப் பிரகடன்றபோனவும், பிரதிபிம்பித்தவித்தங்கு காண். சுடசொனவுமாம்; திக்கர்கையும் போலிகாத்தென்றது ஞானுஞ் ஞானக்கட்டேத்தக்காணப்பட்டமையத்தனது பாதலனென்க.

அச்சமையாயின் சுவேதாசர்களுக்குக் கடவுள்பிரமம் யதார்த்தமெனவும், சகத்தோயம் சொப்பன தாய்தகட்சியாத்தமெனவுஞ் சுருதிகூறுவதெனின்; சகமேவாசமாத்திரட்க்குள்ளது கடவுள்பிரம மாதல்பற்றியும், இவ்வுலகம் பொய்யென்றது: தன்னை யன்வாறுகாணும் ஏகாகாரமுடையன் றன்பாசமும் வேசாசமும் பொன்றாதல்போலத் தன்னைத்தவிர வேறின்றாதல்பற்றியுமென்க.

உயிர்த்தொடகையென்னும் உத்தியாலெண்ணிறந்தவுடந்த பேதங்களென்றது: பஞ்சேந்திரியமென்னும் ஒன்றறிவினுட் பரிசமென்னும் ஓரறிவுயிராயுள்ள புல், பூடு, செடி, மரமுதலியவை யப்பொறியாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனிலுயர்ந்த பரிசம், இரசமென்னும் ஈரறிவுயிராயுள்ள இப்பிசங்குமுதலியவை அவ்விரண்டினாற் சுகித்த சுகமும்; அதனிலுயர்ந்த பரிசம், இரசம், கந்தமென்னும் மூவறிவுயிராயுள்ள கறையான், எறும்புமுதலியவை யம்மூவறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனிலுயர்ந்த பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபமென்னும் நாலறிவுயிராயுள்ள தும்பி, வண்டுமுதலியவை யந்நான்கறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும்; அதனிலுயர்ந்த பரிசம், இரசம், கந்தம், ரூபம், சத்தமென்னும் ஐயறிவுயிராயுள்ள புள், விலங்கு, மக்கள், அசுரர், தேவர் முதலியவை யவ்வைந்தறிவாற் சுகிக்குஞ்சுகமும், இச்சுகம் பொதுவிலொத்ததாயினும் மக்கட்கும் புத்தியும், அசுரர்க்கும் புத்தியோகாதிகமும், திரிமூர்த்திகட்குப் புத்திசித்தி யுடன் சர்வஞ்ஞத்துவமுதலிய குணங்களும், பஞ்சகிருத்திய தாரதம்மியமும், பக்குவதாரதம்மிய சுகமுமாமென்க.

இவற்றிலும்மேலாய எல்லையிலாத்துக்களுள் விடையபாகத்தும் ஆனந்த வைத்தாறுள்ளடாற்சகம். இதுபக்குவமுத்தர்க்கேதுவாயுள்ள எண்ணிறந்தவுள்

த்திபேதக்கதூனொன்றுமிருக்க, இதனைவேறுபிரித்த விதிதான்மந்தக்கேது வாயுள்ள ஞானக்கிருமசமியவுகற்றுட் சேர்த்துக்கூறியது: எனையவிடயசுகம் உபாதிகபிரசங்கியத்தாலும் இப்பாலிக்கனசுக பிரத்தியட்சஞானத்தாலும் செ தெல்பட்டிடும்; எனப்போராயினுந் திரிபுடியற்றிருப்பதிறநுமென்க. இதனையே ஞானசுகமென்றது உபாதிபற்றிகந்ததாலும், சித்தாயிக்காதலானும் கூடாதென்க. இதனைப்பிரகஸ்பதிபகவான் இந்திரனுக்கு ஆலிங்கனசுகமே சுகமென்றது: சுகிப்பானோக்கண்டு சுகிப்பதுஅரிதரிதெனக்கருதி. இச்சுகம் ஆன மாக்கனைச் செவிக்கத்தக்கதாயினும் இதனின்மூழ்கித் தெளிந்தவன்றி மும்மலக்கமறுமையாலும், உபாதிகவிராக்கியத்தாலற்றதுபோர்க்காணிறுமவித்தை கெடாமையாலற்றதன்றமையாலும், இம்மைக்கமறுவிடத் துன்மைகூறிறு மதுமட்டற்பால தன்றமையாலும் இம்மைபக்கத்தாருக் கிதுவேமுத்திசுகமெனக் கவனமாகக் கூறினதேயன்றி முக்கியமன்றென்க. இதனையவர்கூறிய மதநூலாலறியலா மிதன்சுருக்கத்தை புரைச்சிறப்புப்பாயிரத்துட்காண்க.

இனிப்பிரமானந்தமாவது: கேவலாவத்தையினுதிக்கு மானந்தமாகும். இக்கேவலாவத்தையாவது ஈனவிர்சின்னஞ்சின்னமாயுள்ள வடிவங்களைப்பலவாறு இடைவிடாது சர்பித்தலின்கண்ணும் அதுபற்றிச்செய்யும் இச்சாஞானக்கிரியைகளின்கண்ணும் அதுபற்றியுண்டாஞ் சுகதுக்கங்களில் மொத்துண்டலின்கண்ணுமுண்டா மசதியாதலானு மிளையாவுஞ் சத்தியமெனத் திடக்கொள்ளுந் தாற்பரியத்திற்கு இவ்வசதி யாறுதல்பற்றி யிளைப்பொன்றுந்தோன்றுப்பாடென்பதினுறு மிவ்வசத்தகேவலத்தி லுதிக்குஞ்சுகத்தை நின்மலத்திலுதிக்கும் பிரமானந்தமென்றது: விடயானந்தமனைத்திலுள்ளும் திரிபுடியற்று செடுநேரஞ் சுகிப்பதற்கு இதுவே மேலானநிலையாதலாலும் கனவுகனவுகளிலுண்டாம் அலுப்பாற்றுதற்குத் தக்கஇடமதுவாதலாலும் இச்சுகமான்மாக்கட் கின்றியமையாமையாலும் இதுபோன்றசுகம் விழிப்பின்வேறின்மையாலும் விடயானந்த சுகங்கட்கெல்லாம் இதுவே பிரமானந்தமென்றறிக. திரிபுடிச்சுதிகாளுற்சால் விருத்திகட்கோய்வுண்டாம்; அவ்வோய்வுகண்டவிடஞ் சும்மா இருப்பதற்கிடமாம்; அங்ஙனஞ்சும்மா இருப்பதேசுகமாம். இவ்வசத்தகேவல சுகத்தை நின்மலத்திலுதிக்கும் சிவானந்தமுதலியவற்றோடு சேர்த்துக்கூறியது; அவித்தையொன்றொழிய மற்றைய விருத்தித்திரிபுடிகளின்றித் தான்மாத்திரமிருக்குந்தன்மைய தாதல்பற்றியென்க. அவித்தைபொருந்தாவ் இதுவும்விடயானந்தத்துக் கன்னியமன்றாயிருக்க, இதனைவேறுபிரித்தல் விடயானந்தத்திற்குப் பின்வைத்துக்கூறியது: ஞானசுகப் பிரத்தியட்சத்தாற்கேயும் ஆலிங்கனசுகம் போலாது ஞானகாரத்தாற்கேயே நிதுவாதல்பற்றியென்க. விலக்கற்பாலதாமிதனைப் பிரமானந்தமெனச் சாமனாதிமதக்கூறுவது: சர்வசூனிய மயானந்தி லுதிக்கும் ஆனந்தமே பிரமானந்தமெனக்கூறுஞ் சுருதிவாக்கியத்தின்கருத்து மாயைபோடு அவித்தையும் அவற்றின்காரியமாகிய சமட்டிவியட்டி அவலுக்குலங்களாயுள்ள அனைத்துமொருங்கே சித்தவிடமெனக்காணுது அவித்தையா

யையாரியா தசற்பின் காரியப்படி யொருமைப்பாட்டுப் பாதியாற்றென்றாதவிடம் அது வாய்ப்பாத் தப்பாசைகளுக்குக் கூறுமதேயன்றி யுண்மையாகாதென்க.

இனிவாசனாச்சயமென்பது : பசுஞானமேதனித்துத்தெரியாவிடத் தகமுக மாக சங்கற்பித்ததுஞ் சங்கற்பனைகளுஞ் சமூத்திசகமாயுளையாவ அந்த மூக்கிமுச்சம். இழுக்கிற மையைக்ககத்தாகாது அக்கேயறிவு தழிவையாய் நிற்கையாலும் அர்த்தவேதா சமாசமாதலாலும் அச்சமாசமே சுகப்பேறு மென்க. இதனைமேமூத்திமென்றாற் குற்றமென்னையெனின் : சமாசமாக நிற் கேம் முன்னைச்சிறப்பாதியபாத சங்கற்பிக்கலாமிற்று. அதனைக்கேவலசகத் தங்கறும் இன்னஇன்னசங்கற்பகள் இன்னஇன்னவிதமாக முயற்சிக்கின் றன்னின்னவென்றதுமென்பது கேட்டுகேட்ட அக்கேவலசகம் முன்னர் மெய்ப்பட்டவாறு காரணதனிடம்; அது தனியதனிய இந்த்திரியால் இன் னின்னதாம்பத் தடையாட்டுமென்று நித்திரைவிட்டெழுந்து இச்சாஞானக் கிரியைகள் செய்யவேண்டுவதும்; அதுவா இச்சமாசசிலாசமூமும்; இதுமூல அக்காமூக்க சகமூசமூவுமாதலால் இதுமூத்தியாகாதென்க. ஆயின் சத்தக் கள் சமாசநிலையெழுமியென்றது : சுத்தசகலகேவலத்திற்கு நிசிலையாதலா லிதனையன்று. அக்கனையமனிதனைச் சுத்தாவத்தையிலுதிக்கும் சிசாகந்தமூத வியவற்சிறகு சேர்த்துக்கூறியது என்னையெனின் : அசத்தமாயினுஞ் சகல கேவல வசத்தாகா திருப்பதுபற்றியென்க. அந்ஞானங்கெடாததா லிதுவும் விடயாசத்தந்து வொன்றாயிருக்க இதனைவேறுபிரித்து கேவலாசத்தத்திற்குப் பின்வைத்துக்கூறியது : கேவலசகஞானஞானத்தாற் கெமொறுபோல நி லையாயுள்ள இக்காசனைகளுந்தமும் ஞானஞ்ஞானங்கட்கு ஆதாரக் தானெனக் கண்டவிடத்துக் கெமொதல்பற்றியென்க.

இனிமூக்கியாசத்தமென்பது : மண், பெண், பொன் என்பவற்றின் நிலை யாமையைப்பற்றியுண்டாம் விராகதசம். அவ்விராகத்தாற் சுகமுண்டாதற் கேதென் னையெனின் : விராகத்திலக்கின் மனையாதிருங்கும்பசப்பந்தமும் அதனைதானி விருத்திய மனமுண்டாகுஞ்சகாசகமும் அக்குடும்பத்தின்மேற் றனக்குண் டாம் விருப்புவெறுப்புகாரையம் அக்குடும்பத்தைச் சமக்கும்பாரமும் அது பற்றி யாத்திறக்கப்பக்குஞ் சேசிருட்டியுமில்லையாம் : இவையில்லாவிடத்துக் கவலையற்றிருக்குமாதலால் அதுவேசுகமாமென்க. பந்தமற்றவிடத் துறக் குஞ்சுகமாதலா லிதனையே மூத்திசுகமென்னலாமெனின் : தன்னையுஞ் சுத்தையும்பன்னையாற சருதிகுருசுவாநுபவத்தாற் சந்தேகவிபரீதங்களற விசாரியாவிடத் துரிக்குஞ்சுக மிதுவாதலால் மூத்திசுகமாகாதென்க. இங் ஙனமாயின் இம்மூக்கியாசத்தமே மூத்தியாமெனச் சிலநூல்களிற் கூறுவது : இத்நிலையாவது வாராதாவென்னுங் காருண்ணியத்தாற் கூறியதேயன்றி மூத்தியாகாது : விடயதப்பிரத்தியட்சத்தின் நிலையாமைபற்றி யுண்டா மிதனை அவ்விடயத்தினின்று வேறுபிரித்து ஞானதப்பிரத்தியட்சத்திலுதிக் கும் சிசாகந்தமூதவியவற்சிறகு சேர்த்துக்கூறியது : ஞானதப்பிரத்தியட்சத் திற்கு விராகங் காரணமாதலினென்க.

நிமித்தகாரணமென்பது: ஸகல ஸித்துருவமாகாதம். சமமென்பது: அற்ற விகற்பாகாரமாய்க்காணாது ஓர்குறிமுன்னிட்டு பதார்த்தத்தை அறிய விளக்கல். யதார்த்தவஷையமாவது: அநித்யம், அசுத்தம், ப்ராக்ருதமாய் யிருக்கல். அவ்விளக்கம் திரிபுடம் அஞ்ஞானகாரணம் அப்ருப்பதாலும், அபரிச்சின்னமாதலாலும், உபாதித்திரயமில்லாததாலும், சடப்ரதியுபமத் தொடர்பில்லாததாலும், இக்காபால மற்றாலும் மீட்டானந்தசம நிலையுடையதாய மாம்; ஞானதைப் பிரத்தியட்சத்தினுதிக்க மிக்க நிலையும் பூதிசகவிடமா ஞான பாவச்சகமென்பது: அதிப பதார்த்திகக்குறிப்பு ஓர் குறிப்பித்தா அக்கனம்விளக்குதல் மனோலயமாகத்தகுயிர் நிலையோகமாக வென்க. யோகதானால் மனோநாசமாகும் நிலைய முத்தியாமெனக்கூற வது: இதனினும் சிரேயசரின்மையின் ஸைகட்கிதுவே பலமாதலாம். அஃதாம் மந்த்ராய்விளக்கினும் மிக்க நிலைமனோலயப்பாவெனின்: "மனமதுசென்ற காதலினமயவிட்டான் மேலாகிலையனதாந், சத்தினைசத்தி யிடமின்று கைதன்னியத்திற்சாட்டியதி, வெதுதாங்கின் நிலைதுவே புன்மையா மலவன்னாந், சித்தின்முயலைரந் சிக்காருஞ் செடத்தின்முயல்வாந் சடமா கும்." என்றருளிச்செய்தபடி மனமானது சித்தினோடுங்கடத்தினோடும் முயற்சித்துத்தக்கவாறு வயக்கினுமதுவயமன்று. எனெனின்: மனோநாய பதித் திடமாடினா சகலகேவலங்கள் நிலையாவாறுபோலச் சடசித்துக்கள் நிலையா வாதலினாலும், சடசித்தென்பவற்றாட் சித்தோ குறியன்றிவிளங்கு வது; இதுவெகுநிலையாதபோது தேகநிலைகொர் குறிமுன்னிட்டு விளங்குஞ் சித்ஜர நிலைக்கும்? நிலையாது நிலையாது. மனோலயமாகும்நிலையாவது: சித்து சடக்கட்டும். மறந்திக்கும் ஆதாரமாயுள்ளதக்கணத்தில் அதிலயிப்பது; அதுதான் குறியின்றிவிளங்குஞ் சித்தாகிய ஸ்வஸ்வரூபமென்பது. குறிவழித்தாயதிக் கும் ஜாக்ரத்தில் மனோலயம்போல் காண்டவடாற்றி லமமாமென்கின்ற விடையாசாமாயுதித்துக் "கிளைக்கற்சமமாயுற்று" வெனக் கேட்க லுருமா? கேட்கவர்தபடியால்லவமன்று; மனமீஅத்தக்ரதாவேலும் ஞான மடைதற்கிது சாதனமாதலாலும், இஃதன்றி ஞானமெய்ப்பற்பால தன்றுமை யாலும் ஞானத்திற்குச்சாதனம் யோகமெனக்கூறியதென்க. அஃதெங்வனமெனின் :—

அசைவறுங்கடத்திற்சலமும் அதிற்பிரதிபிம்பித்த சூரியப்பிரதிபிம்பமும் அதனதுசாயாவொளியுமல்லாநிலையும்: அலையிட்டத்து அவ்வொளிக்காரக்கா காணவேண்டிஞென் குடத்தையசையாதிருத்த அதினிறைவுற்ற சலமு மசையாதிருக்கும்; அதுநிற்க அதிற்பிரதிபிம்பமும் அசையாதிருக்கும்; அதுநிற்க அக்கடத்திற்குமே யசைவாடின்ற அப்பிரதிபிம்பவொளியு மசைவற்றிருக்கும்; அதுநிற்க அப்போது யதார்த்த பிம்பசூரியன்வெளிப்படும்; அதுவெளிப்படப் பிரதிபிம்பமு மதனதுசாயாவொளியும் போய்விடக்காணப்படும். அதுபோலப் பிராணவாயுக்கள்சம்பந்தமாயுள்ளதாற் சஞ்சலிக்க அசையபியானத்து அதினிறைந்துள்ள மனஞ்சலிக்கும்; அது

[illegible] [illegible], அதுசெய்க் [illegible] [illegible]; அதனால் [illegible] [illegible] முறையே [illegible] இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்னும் அஷ்டாங்கயோகமெனப்படும். இயமமாவது: கொல்லாமை, பொய்யாமை, கள்ளாமை, பிறர்மனைநயவாமை, [illegible]. நியமமாவது: [illegible], [illegible], மனமகிழ்ந்திருத்தல், [illegible]. ஆசனமாவது: சுவஸ்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகாசனம். இவற்றில் சுவஸ்திகமாவது: தொடைக்கும் முழந்தாட்கும் [illegible] [illegible] இருத்தல். கோமுகமாவது: [illegible] அவ்விருகாற் [illegible] இருத்தல். பதுமமாவது: இருதொடைமேலும் [illegible] வைத்தல். வீரமாவது: ஒருதொடை [illegible] இருத்தல். கேசரியாவது: [illegible] [illegible] இருத்தல். பத்திராசனமாவது: [illegible] [illegible] இருத்தல். முத்தமாவது: [illegible] [illegible] இருத்தல். மயூரமாவது: முழங்கைகளிரண்டும் [illegible] [illegible] இருத்தல். சுகமாவது: [illegible] இருத்தல். பிராணாயாமமாவது: இரேசகபூரககும்பகஞ் செய்தல். பிரத்தியாகாரமாவது: [illegible]. தாரணையாவது: கண்டம், இதயம், நெற்றி, கபாலம், முடியென்னும் [illegible] [illegible]. தியானமாவது: [illegible]. சமாதியாவது: இந்திரியங்களை [illegible] [illegible]; இவ்விரு [illegible] இயமாதிப் பிராணாயாமமீறாகவுள்ள [illegible], பிரத்தியாகாரமுதல் தியானமீறாகவுள்ள [illegible] [illegible]. [illegible].

இனிப் பிரமாணங்களாவன: [illegible] பிரத்தியட்சம் [illegible] [illegible], அனுமானத்தை [illegible] [illegible], [illegible], [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
திரயாயுக சொன்மாத்திரமாயும், [illegible] ஆன்மாவென்றுந்
தனக்குமிகுந்தேத்றும் வெறுப்பில்லாததாயுங் காணப்படுகாட்சியே யாமா
நந்தமெனவறிக.

ஆன்மாவே ப்ரியவடிவமென்றால் அஞ்ஞானதசையில் விடயப்ப்ரியத்
துக் காத்திருப்பானேனெனில்: நாயானது பகையற்றவனைப் பகை
யுள்ளதாகக்கருதிக் கடிக்குங்காற் [illegible] மனுப்பல்
வீரலிற் [illegible] தனதாகக்கருதாது அன்னதாகக்கருதி யல்
லெல்லை மேலும்மேலும் புரட்டிப்புரட்டிக் கடிக்குமாதலின் ஆன்மாவுந்
தனது சற்சிதானந்தவடிவம் விடயமென்றதையும், தற்ப்ரியமே அதன்ப்ரிய
மாக தோற்றுமென்பதையுமறந்து அதனுட்பகையற்ற விடயத்தைப் பகை
யுள்ளதாகக்கருதிப் பாடுபட்டுத்தேடித் தனக்குப்ப்ரிய மல்லாததைத்தன்னிற்
ப்ரியமுள்ளதை யனுபவிக்குங்கா லுண்டாயப்ப்ரியத் தனதாகக்காணாது அதன
தாகக்கருதி, அவ்விடயங்களை மேன்மேலும் பதிமாறி யனுபவிக்கும்;
அனுபவகாலும் அவ்விடயப்ப்ரியம் உதிப்பதுமடங்குவதும் தற்ப்ரியத்தி
னாலால் அதிகாத்தலேபோற காணப்படுமென்றி யதகாதமன்றென்க.

ப்ரியவடிவமே விடயமன்றாயின் புகழ், சுதந்தரம், சங்கீதம், நடனம், சர்வ
வாத்தியம், [illegible], குயில்கூவல், கிளிகொஞ்சல், மழலைச்சொல்,
பஞ்சணை, அலங்காரக்காட்சி, ஷைபாகம், தீங்கனி, பால், தேன், சர்க்கரை,
கற்கண்டு, மன்னர், சுகந்தம், விசேடதுமுதலியவை காரணமாகப்ப்ரியமும்;
இகழ், அவகாரம், அவாச்சியம், [illegible], காக்கைக்கத்தல்,
கழுதைக்கூவல், முள்ளணை, பருக்கை, விகாரவடிவம், கறுமைபாகம், கசப்புக்
கனி, மூத்திரம், உவர்நீர், அபுடம், துர்க்கந்தமுதலியவை காரணமாக அப்
ப்ரியமுமெழுதற்கு [illegible]: தானவாடுடம்புதன்னைத் தானெனக்
கருதி யபிமானித்தலால கரணேந்திரியமும் அக்கபிமானேந்திரியத்தால் இவ்வ
ாதகளும் சதபாதிகளும் இவற்றால ப்ரியாப்ப்ரியமும் வந்தனவென்று பேத
[illegible] இதனைகுபுலப்படுவண்ணம் யாறுமான்மாவாத
லாற் ப்ரியவடிவமென்பதை விளக்கவேண்டுமென: [illegible]ப்ரியத்தை
விடயத்தினதெனக்கருதி அனுபவிக்கினும் அதுவிடாக்கலையாதலாலும்,
அதினைத்தனிப்பான்வேண்டி விடயவிருத்திகளடக்கி புறங்குமுறக்கத்தில்
ஆன்மாவே தான்மாத்திரஞ் சேடித்துநிற்றலாலும், அங்ஙனம்டிக்குஞ்சுகம்
அவ்வான்மாவையன்றி வேறின்குதலாலும், அவ்வெதார்த்த சுகத்தைத்
தானேசுகித்து அக்கலையைத் தனித்துக்கொள்ளுதலன்றி வேறொன்றாற்
றனிக்கப்படாதென்பது அநுதினமுன்னக்கே அநுபவசித்த மாதலாலும்
இதுவேப்ரமாணமெனவறிக. ப்ரியவடிவாயுள்ள அனைத்தினுக்கும் ப்ரியக்

[illegible] தன்மையெனின் : பிரம
[illegible] ஏகதேசமாயும்
[illegible] முன்னர்வி
[illegible] ஆன்மாபிரமத்
[illegible] அழுக்கேயாகத்தக்க இம
[illegible] :
[illegible] பாவிதன்பதே
படுமென்க.

[illegible]மென்பது : துவிதாசத்தி [illegible] மாத்திரமாம். துவிதமென்றது : கடந்தபிரமத்தை. அஃதென் : மெளியிரண்டின் [illegible] விளக்கும்விளக்கமே கடந்த [illegible] கரைந்துக் [illegible] விளக்கும்விளக்கமே பிரமமெனக்கொள்க. கடந்தவியா பகத்திற்கு [illegible] ஏகதேசமாக்கித் துவிதமென்ற தன்மையெனின் : அகம்புறமென்பதும் அங்கம்புறத்தில் விளங்கும்விளக் [illegible] அகமென்பதுபுறம்பிற்கு ஏகதேச [illegible] ஏகதேசமாமென்பதினாலும், அக [illegible] மென்பதினாலும் [illegible]. இத்துவிதர்க்க [illegible]மெனின் : ஒன் [illegible] கடந்தவியாபிப் பிரமமென்ப [illegible] வெளிபேதங்களும் [illegible], அதுபோலப் பிரபஞ்சமன்றிக் கடந்தபேதங்களுந் [illegible] விளக்கத்தினாற் கூடுமென [illegible]. [illegible] உண்மையைவிளக்கக் கூற [illegible]மெனின் : [illegible] விசாரித்துத் தெளியுங்கால் [illegible], [illegible] காண்டலாற் கடந்த [illegible] அதுவேபிரமமென [illegible] தெரியாதவா விதுவேயது, அதுவே [illegible] பிரமமே கடந்தனை [illegible]. இத்துவிதர்க்கத்திற் சுழுமுப்ப தெய்வாதெனின் : [illegible] அதுபற்றியுண்டாம் பிரம [illegible], பிருதிவிதத்துவமுதல் [illegible] [illegible] அதற்குமேல் [illegible] [illegible] இதனையும்போலிக்க மென்ற [illegible]யெனின் : [illegible] அறிவு கடந்த [illegible] துவிதமாகு.

வன்றோ பின்னர்விசாரத்தா லத்துவிதமாதல்? நிகழ்வதேயில் : ஆதலாற் பேதாபேதமெனவறிக. இங்ஙனமாயின் அத்வைதகடவுள் நின் ஆனந்தவேயிட மெனச் சொல்கூறுவதென்னையெனின் : தானொன்றாய்ச் சுதந்தரப்படாமின் வசப் பார்த்த வட்சியார்த்த மின்னவிதனைச் சிந்திக்கு முயற்சிபுடைச் சொரியாதன வென்க. அஃதெங்ஙனமெனின் : தன்னோடொத்தியற்கை, வரைவுமன்றி ஆக்கமு மில்லாததாலென்க. அவிதமாற்றதன்மை பேதமென்றதற் கென்னையெனின் : ஒன்றென்னில் இரண்டென்னுதலும் அதனின்கூட தென்க. அற்றாயின் ஒன்றேயொழிய இரண்டாவதில்லையென்னு மொரு வேதமெனக் கூறவானேனெனின் : சகசிவபாவமென்னும் விகற்பத்தை யொழிக்கவேண்டியதென்க. ஒன்றென்னின் மாணமிடன்ன உருவென்றதேத னம்? தானேதானுய் விளங்குங்கலை யொன்றேற புன்மையெனின் வகனம் கூறவருமா? வாராததால் இரண்டெனப்படுமெனவறிக. அப்பன்மைதான் யாதாமெனின் : தானேயெல்லாமா யல்லவுமா யிருப்பதாதலிற் றானே புன்மையெனவறிக. தானேபன்மையென்றற்கும் பிரமாணம் வேதாந்த நூன்மணி கடு-வது சுவி "பிரியமூலகனைத்தும்போய் பெரியதானென் னும் விவேகத்திற் சிறந்தமய பத்துவிபார்த்தம்" என்பதனாலறிக. தானே தனதுவிகற்பமாயுள்ள ஞானஞ்ஞானங்களில் வேறுமாகவும் பாதாபாவமாக வுஞ் சகனிலீதமாகவுங் காரணகாரியமாபதி பேதங்களாகவுங் காணப் படுங் காட்சிகளொத்தனவோ, அத்தனையுஞ் சடமாதலாற் சடமாகவும் அச்சட பேதங்களை யங்ஙனே யவ்வற்றிற்கு ஆதாரமுஞ் சாட்சியாயுநின்று தெரியத்தெரிவதேபற்ச் சொத்தனவோ அத்தனையுஞ் சித்தாதலாற் சித்தாக வுமிற்றலின் அத்தத்துவிதசிச்சம யத்துவிதமென்றற் கேமாணமென்னை? யெனின் : "சித்தம்பிறக்கு சேதப்பறக்கு காணவேயோர், சத்தன்பிறக்க வழி கண்டோமே—சித்த மடங்கரணம் போமாவ மப்பாவ மாய்ப்பார், திடத்தமே சாயுச்சியம்" என்பதினாலும், "விளக்குமிரவிபு மலருமுண்டா முண்டாம் வசொளிபும்பகற்பொழுதும் விழையும்போலத், துளக்கமில்சித் துண்டாகி ஞடைமறாவக் கேதாற்றரவுமாத்திரமே சொருபமாகும்" என் பதினாலும், "சங்கற்பசாலா சகத்தோற்றரவெல்லா மிங்கற்பமென்றுநிழி வரோ" என்பதினாலும், சித்தினதுவிகற்பஞ் சடமெனப்பெற்றும். பெறவே, சித்தினதுவிகற்பமற்றாற் சகத்தாகியசடபேதமனைத்தும் ஒருங்கேசித்தச சின்மாத்திரமாய் விளங்குவது சேடித்துசிற்றுமாதலானும் அங்ஙனந்ற்பது அவித்தியாமயாகாசத்தால் இரண்டுபோலக் காணுமாதலினானும் அவைகட ஸ்தபிரமமாதலால் அவற்றிற்கே ஐக்கியமாதலானும் அக்கேசடபேதமின்றாத லானுங் கூடாதென்க. வியாபக வியாப்பியமென்னுங்குவமுங் கூடஸ்தபிரம மென்னுங்காமமுஞ் சடமாகவும் அக்கேயவற்றிற்கு ஆதாரமுஞ்சாக்ஷியாயும் விவட்சணமாயுநின்று அவற்றைத் தெரியத்தெரிவு சித்தாகவுமிருக்க இத்து வித்தைப் போக்கத்தக்கதன்றோ அத்துவிதமென்றது? என்னின் : கடோ பாதியாயும் மேகோபாதியாயுந் தடிப்புற்றுநின்ற அறிவு அவ்வவ்வுபாதிகட்கு

[illegible] அதன்கண் [illegible] ஆறாவது [illegible] எனின்: [illegible] [illegible] [illegible] என்னை? எனின்: [illegible] [illegible] [illegible]

இனி [illegible] யாது? எனின்: [illegible] [illegible] [illegible] இருந்து, [illegible], ஞானம், [illegible] [illegible] [illegible]

ஞானப்பிரமம், இரண்டாவது அகண்டாகாரம். மூன்றாவது ஏகரசம், நான்காவது அபயானந்தப்பிரமமென்பதாம். இப்பிரமத்தினைச் சுருதியுக்தி யால் ஐயந்திரிபறவிசாரித்துச்சேவிப்பது வாக்கியார்த்தமெனவும், அங்ஙனம் விசாரித்தகாறு ஞானகதப்பிரத்தியட்சத்தால் தன்னைத்தன்னைபடிகண்டு அநுப விப்பது லட்சியார்த்தமெனவுமாம். இதனையுதாரணமென்றது: அக்கினி யினதுகாரியம் புகையாயினும் அப்புகையுன்னிட்டு அக்கினியைக் காணு மதுபோல், "தன்னிடத்திலே தோன்றித் தன்னிடத்திலேயிருந்து தன் னிடத்திற்கடுகுஞ் சகத்தோற்றம்" என்றவிடப்பட்ட தனதுகாரியம் வாக்கிய மாயினும் அவ்வாக்கியமுன்னிட்டுத் தன்னைக்காணபடினிற் புகையுள்ள போதும் இல்லாதபோதுந் தானிருப்பதன்மையாதலின், ஆபாசமாமென்க. இங்ஙனமாயின் வாக்கியமுன்னிட்டுத் தான்விளங்குமானென்? எனின்: சாதுவிய ஞாயம்போலாமென்க. சதகன்மபுண்ணிய பரிபாகத்தால் விளங் குமாயின் வாக்கியவிசாரத்தாற் பயனென்னை? யெனின்: "பண்ணியபயிரிற் புண்ணியந்தெரியும்" என்பதனுல் வாக்கியவிசாரத்தால் அப்புண்ணியந் தெரியு மாதலின் அதுவேபயனுமென்க. விசாரமின்றி ஞானமுதித்தபேருமுண்டா? உண்டு; அவர்கள்முன்னரே கிருதகிருத்தியராமென்க. இனிமுன்னே அபாவமென் றொருநித்தியத்துவம் உண்டென்றீரே; அவ்வபாவம் என்பதற் கருத்தமென்னை? இல்லாமையாம். அவ்வில்லாமையை பேதப் தெது? ஜக, சீவ, பரங்களாம். அஃதெங்ஙனம்? கடபடங்களுக்கு முன்பின் னன்றி மன்னுமிருமிடமன்றி அப்பொருள்கள் அப்போதில்லாதது போலச் சக, சீவ, பரங்கட்கு முன்பின்னன்று காணேந்திரியமென்னுந் தெரிவேயன்றி அவ்விகற்பங்கள் அப்போதில்லையாதலால் பிராக்பாவம் பிரத் தெம்சாபாவமெனவும், கடநோக்கிற்படமும் படநோக்கிற்கடமும் எங்ஙன மிப்போதில்லையோ, அதுபோலப் பசுபதிசித்தும் சகத்துசடமுமாதலாற் சித்துநோக்கிற்சடமும் சடநோக்கிற்சித்தும் இப்போதுமில்லையாதலால் அன் னியோன்னியாபாவமெனவும். முன்பின் இப்போதுமில்லாக் கடபடங்களைப் போதுமிருக்குமா? இராவே. அதுபோலவிப்புதியனவுநிய வர்த்தமான காலத்திலில்லாச் சடசித்துக்கள் சதாகாலமும்இருக்குமா? இராவே. அது பத்தியத்தியந்தாபாவமெனவுங்கொள்க. இதனானபாவமென் றொருநித் தியத்துவ மென்றதென்னை? அபாவமேநித்தியத்துவமாகக் காண்டலி னென்க. கல்வியின் மிகுபயர்ந்தன்ன எம்மதத்தோரும் இம்மூன்றையும் அபாவமென்றுணராததென்னை? தன்னைத்தானறியாது விசாரித்துத் தெளியாமையாலென்க. இதனையும்போலியென்றதென்னை? மலடிமைந்த னென்றாற்போல அபாவமென்னுஞ்சொல்லே போலியென்றதற் கருத்தமென வறிக. அத்தியாசமென்றொரு பரிபூரணத்துவமுண்டென்றீரே: அவ்வத்தி யாசத்துக்கு அருத்தம்யாது? என்னின்: பழுதையைப்பாம்பென்றது அத்தியாசமாம். அதுபோலப்பரிபூரணமாயுள்ள பொருளிடங் காலங்கட்கு

அத்தியாசமாவதென்னை? யெனின்: இன்னதுஆகும் இன்னதுஆகா தென்று வரைந்ததருமத்தை வேற்கப்படாதிச் சடசித்தாயுள்ள சமஸ்தபொருள் களும் விருப்புவெறுப்பு மையமான்றிப் பிரியமயமாகாவாதலின் வஸ்துபரிச் சேதமெனவும், கடம்பந்திரவியம் காலபந்திரவியம் வயல்பந்திரவியம் மனோ பந்திரவியம் பாவேபந்திரவியம் என்பனவேயன்றி இப்பொருளனைத்தையுந் தன்பாலுள்ளதோர் இடமன்றாதலின் தேசபரிச்சேதமெனவும், ஓர்பருவத்துள் ளது மற்றோர்பருவத்தின்றாதலானும் அப்பருவங்கடோறும் விளைவனவற் றைத் தன்பாலுளவாதோர் காலமின்றாதலானுங் காலபரிச்சேதமெனவுங் கூறப் படுவனவேயன்றிப் பூரணத்துவமில்லாமையாற் பரிபூரணப்போலியெனப் படும். இதனாற் சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்தியம் பரிபூரணமென்னப்பட்ட குணங்களை யதார்த்தமெனவும், போலியெனவுங்கூறியது யாதுபயன்கருதி, யெனின்: போலிக்குணங்களைக்கண்டு விலகில் யதார்த்தகுணங்களின் ஒருமைதோன்றுமெனக் கருதியென்க.

இம்மெய்க்குணங்கள் அறிவுக்கபேதமாயிருக்க இவற்றை யவ்வறிவினி ன்றும் வேறுபிரித்துக்கூறுவ தென்னையென்ற வினவுக்குவிடை.

"செம்மை யொளிவெப்பந் தீபமே யென்றாற்போல்
மெய்ம்மை குணமறிவே வேறல்ல—நம்மை
அறிவே வடிவென் றறிதற்குச் சொன்ன
குறிபாகு மித்தக் குணம்."

யதார்த்தசோதனை செய்யவேண்டினன் அபேதமாயுள்ளதைச் செப்பு, ஒளி, வெப்பமெனப் பகுத்துணர்ந்து இவைதாம்பேதியாது ஏகத்துவமாகக் கண்டபோது தீபமெனத்துணிந்தாற்போல அறிவுசோதனை செய்யவேண்டி னன் அபேதமாயுள்ளதைச் சத்தாதியாகப் பகுத்துணர்ந்து இவைதாம்பேதி யாது ஏகத்துவமாய்நின்று ஒளிர்வதே யறிவெனத்துணிவதற்கன்றி இக்குணங் களை யறிவினின்றும் பிரித்தற்குக்காரணம் வேறல்ல. இஃதன்றியும் நம்மை அறிவே வடிவமென்று நாமுணர்தற்கும்; அவ்வறிவைலட்சியிப்பதற்குஞ் சுருதி சொன்ன குறிகளாகும் இக்யதார்த்த குணங்கள்.

"நம்மையறி வேவடிவாய் நாங்கண்டோம் நம்மையன்றிச்
செம்மை யுகத் திரள்காணேம்—நம்மைநாம்
உற்றப்பா சத்திருந்தோ மல்லா லொருக்காலும்
இற்றுப்போ னோமே யியாம்." சொரூபசாரம்.

ஐந்தாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அங்ஙனமாய சதசத்தாகிய பதியை அறியுமியல்பு யாதெனில் வாச்சியார்த்த இலட்சியார்த்தங்கள் காரணமாக இச்சூத்திரம் உணர்த்துகின்றது.

ஆறாஞ் சூத்திரம்.

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

இ-ள். உணருருவெனினசத்து—(மேற்கூறியவான்மா) இஃதெனச் சுட்டியுணரப்படும் நாமரூபப்பிரபஞ்சப்பொருளெனின் அசத்துசடமாதலினாலும், உணராவெனினின்மையின்—இஃதெனச்சுட்டியுணரப்படாதபொருளெனின் சூனிய (துச்ச) மாதலினாலும், இருதிறனல்லது சிவசத்தாமென—இரண்டுவகையுமல்லாத மேலாயசச்சிதானந்த இலக்கணங்களையுடையதென்று, இரண்டுவகையினிசைக்குமன்னுலகே—தத்துவமசியென்னு மகாவாக்கியத்தால் வாச்சியார்த்தம் இலட்சியார்த்தமென்னு மிருநெறியானும் நிலைபெற்ற சத்துக்கள் சொல்லுவார்கள். எ-று.

ப-ம். ஆன்மவிலக்கணம் சதாசத்தமென்பார்:—சிவசத்தாமெனவும். வாச்சியார்த்த சீவேஸ்வரர்களுக்கு ஐக்கியம்பொருந்தாது இலக்ஷியார்த்த கூடஸ்த பிரமத்துக் கைக்கியம்பொருந்துமென்பார்:—இரண்டுவகையி னிசைக்குமன் னுலகேனவுங்கூறினர்.

உணருருமுதல்சிவசத்தாமென்பதுவரை. உ-ம். சசிவஞானபோதம். அறி யும்பொரு ளன்றறி யாப்பொருளன், றறிவாகிய சீவெனு மப்பொருள்தான், பொறியின்வழி நின்றறி யும்பொருளோ, போதக்கண் விழித்தறி யும்பொருளே.

இ-ள். இஃதெனச்சுட்டியறியப்படும்வஸ்து காரியமானசகத்தாம். அறியப்படாதவஸ்து மூலாஞ்ஞானமாம். இந்நெறியால்; அறிவேவடிவாயுள்ள சீவென்னுமந்தத் துரியப்பொருளானது திரிசியமுமல்ல, அதிரிசியமுமல்ல (ஆயின் அஃது) மனுதிஐம்பொறி மார்க்கமாகநின்று காணும்வஸ்துவோ? அறிவாகியநேத்திரமலர்ந்து தானேதானாயறியும் பரவஸ்துவாம்.

சித்தாந்ததரிசனம்.

அறியாப் பொருளு மலனறிவா னுன்கண்
ணறியும் பொருளு மலன்.

ஆதாய போக [illegible] நிற்பானை
[illegible] நின்று.

[illegible] பட்டம்போ [illegible] நின்றானைப்
பாருட்கண் [illegible] பெரிது.

[illegible]

அறிவுக் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] தார்க்க [illegible] பலமாய்த் [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பல்ல
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தார்க்கமூடராகிய [illegible] ஞானிகளுக் [illegible] [illegible] (இதனைக் [illegible] [illegible] [illegible] அறிப்படாதரசிய [illegible] [illegible] [illegible] அ [illegible] [illegible].

கைகொண்டு [illegible] [illegible] தோன்றா, தானுமிய உறி [illegible] [illegible] பறடாது, அறிவுக்கறிவென்பர், (அதாவது; [illegible], [illegible], [illegible]. பாவறிவுணர்ந்ததாது சிவ [illegible] [illegible]; சிவவுணர்வுணர்த்தல் பாவனை [illegible]; பசுவுணர்வுணர்த்தல். வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், அதனையுணர்த்த வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், அதனையுணர்த்த வேறுணர்வுண்டாகவேண்டும், இங்ஙனஞ் செல்லமுடிவெய்துவது, இன்றதலினிதனை யனவத்தாதோட மென்பர் வடநூலோர். இங்ஙனமாதலையறியாது, அறிவுக்கறிவெனக் கூறற்குப்பயன் அனவத்தாதோடம். இதனையறியாதார அறிவற்ற தார்க்கமூடரென்றார். இதற்கேதுவென்னை? இவரை ஞானியென்பா ரிவரிறும் [illegible] [illegible]. இது ஞானமாகுமா; [illegible] ஞானமென்பதைக் கேட்டறியார்போலும், அந்நூலிலும் குதர்க்கத்தறியாமேபாலும். இவர் குதர்க்கமூடரென்பதில், குதர்க்கமாவது; ஒழுங்கின்றிவாதித்தல். அதாவது, [illegible] [illegible] [illegible], இதோம்தாற்றமென்றதே யது [illegible]. அதற்குரிய பெயருளவாமிருக்கச் சொல்லெனுமபெய ரேற்றப் [illegible], முன்போலவே [illegible]. இதுவேதோற்றமன்றோ, [illegible] [illegible], வினாவிதுதானெனச் சுட்டிக்காட்டல். [illegible] இல்லை, [illegible] இல்லை, [illegible], [illegible] தனைக்காட்டுமேனின், இதற்குபோக [illegible]

கண்டபடிசொல்லாதற்செயல். காட்சாற்கட்டிக் காட்டவொ[illegible]றும், வாக்காலேனுங் காட்டுதியெனின், சொல்லாதுடைமைக்கூடும். சொல், அத்தத்தையன்றியில்லை, அத்தம், ஆகாயத்தையன்றியில்லை, யோசையன்றத லால், வெறுமிருந்தலைக்காட்டுதியெனின், இதற்கும்முன்போல சொல் லாதற்செயல். காயத்தாலும் வாக்காலுஞ் சுட்டிக்காட்ட வகையின்றேனும், மனத்தாலேனுஞ் சுட்டியறிதியெனின், எச்சமெனவரும். மனமொழிய க்கலாது வெறுமிருந்தன்னவென்றியெனின், வெறு. நந்ததா னன்னின னைவரும். வெறிடம்பாழன்று, அங்கேமனமிக்க, உள்ளதனெக்கே, காணப்படுமலசெக்கேயெனில், முன்போலச் சொல்லாதம்வரும். இவனாற் செட்டலே குதர்க்கமெனப்படுவர். இக்கனடாயகத்தில் சூழ்ந்திடுதராகு வேதாந்தபட்சமிது, சித்தாந்தபட்சமிதுவென் றபக்ஷ ஸம்பந்தனிகற்கெட்டதும். ஆதலினவர்வழிச் சொல்லாதிதனைக்கொளு; நீயன்றுவறியப்படும் பொருளா மெனி லுலகமாம், நீயன்றுவறியப்படாப் பொருளாமெனிற் சூனியமாம், உலகஞ்சடமாதலினல்ல, சூனியஞ்சடமாதலினல்ல. இவ்விரண்டையு மறிதலறியாதலை னதுகொளாமன்பார:—அறியப்படுவதல்லவாகுமிடமாம் பெயதுனியல்ல யறிபொருளாதுமெனவும், சொல்லவாகாத வொருவராக வும் போகாதேயென்பார:—அறுபவித்தவொரடை நியெபடனவுக்கதிருர். மேயென்பதில், ஏகாரந்தேற்றப்பொருள்.

உதாரணம். திருமந்திரம்.

அறிவிக்க வேண்டா மறிவுற் றயர்வோர்க்கு
மறிவிக்க வேண்டா மறிவிற் செறிவோர்க்கு
மறிவுற் றறியாமை யெய்திநிற் போர்க்கே
யறிவிக்கத் தம்மறி வாவறி வோரே.

தன்னை யறிந்து சிவனுடன் றானாக
மன்னு மலகுண மாளும் பிறப்பறும்
பின்னது சனமுத்தி சன்மார்க்கப் பேரொளி
நன்னது ஞானத்து முத்திரை நண்ணுமே.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமமித்து யாதரர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாயமே.

சிவஞானவள்ளலார்.

ஒன்றுடனுந் தோய்விலா னென்றவுரை யாலே
யென்றும் பிறப்பறுத்தா னென்றுமே—யென்று

ஓயவரு ஞானமொன்று மேனதிக லீ
தயமிலக்க நிசகரணம் போமு சாம்.

கைவல்யநவநீதம்.

உபதேசக்ர மெய்ந்துகின்ற தத்தொமசியென்னு மகாவாக்கியத் தில் வாச்சியார்த்தத்தைக் கைவிட்டிலக்ஷியார்த்தங் கொண்டதென்பதை யுணர்த்தல்.

இந்தநீ தொம்பதத்தி னிலக்கியப் பொருளீ தென்றும்
பந்தமில் பிரமமேதற் பதத்தினி லக்க யார்த்த
மந்தமாஞ் சீவனீச னவர்களை வாச்சி யார்த்தஞ்
சந்ததம் பேதமாவார் தமக்கைக் கியங்கூ டாதே.

(பொ-ரை.) இந்நீயாமென்ற நீயென்றுங்கூடஸ்தனே தொம்பதத் தின் லக்ஷியார்த்தமாம், எப்போதும்பந்தரகிதமாயுள்ள அதுவென்றும்பிர மமே தற்பதத்தி னிலக்ஷியார்த்தமாம், முதலிற்சொன்ன ஜீவேசரனைப்பவர் களே நீயென்றுந் தொம்பதத்திற்கு மதுவென்றுந் தற்பதத்திற்கும் வாச்சி யார்த்தமாம், இக்கியமாக்கிறு மெப்போதும்பேதமுறுவாரதலி னிவர்க்கைக் கியமென்பதுகூடாது. எ-று.

பேதமாவாரெனப் பொருட்பட்டக்கூறினுஞ் சமஷ்டி வியஷ்டிபேதஞ் சாக்ஷிகளின்மையின் ஜீவேசரைக் குறிக்கப்பெறும். பெறவே கற்பித மைதன்மையின்றாயிற்று. இது சுருதிபூர்வகமாக வுபதேசிக்கப்புகுமர்த்தம்.

வேதாந்தமுதலியகல்விகள், தத, தொம், அசி, யென்னு மூன்றுபதத் தைக் கடவாதென்பதற்கும்; இம்முப்பதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக் கடந்தபொருளை யுணர்ந்து மாகமங்களெல்லாம் விரியப்பெறு மென்பதற்கும், உதாரணம்.

தொல்காப்பியம். க௪௪-ம். சூ.

வேண்டிய கல்வியாண்டுமூன் றிறவாது.

இது "ஓதலாந்தூதும்" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கூறிய ஓதற்பிரிவிற்குக் காலவரையறை யின்றென்பதூஉம், அவ்வோத்து இதுவென்பதூஉ முணர்த் துகின்றது.

இ-ள். கல்வி வேண்டிய யாண்டு இறவாது = துறவறத்தினைக்கூறும் வேதாந்தமுதலியகல்வி வேண்டியயாண்டைக்கடவாது; மூன்று இறவாது = அக்கல்வியெல்லாம் மூன்றுபதத்தைக் கடவாது. எ-று. இறவாதென்பதை யிரண்டிடத்துங்கூட்டுக. மூன்றுபதமாவது:—அதுவென்றும் நீயென்றும் ஆனாயென்றுங் கூறும்பதங்களாம். அவைபாமுஞ்சேவலும் அவ்விரண்டுமொன் றாதலுமாதலின் இம்மூன்றுபதத்தின்கண்ணே தத்துவங்களைக்கடந்தபொரு ளையுணர்ந்தும் ஆகமங்களெல்லாம் விரியுமாறு உணர்ந்துகொள்க, இது

மூன்றவருணத்தார்க்குங்கூறினர். ஏனையவேளாளரும் ஆகமங்களானு மப்பொருளைக்கூறியதமிழானும்உணர்தல் "உயர்ந்தோர்க்குரிய" என்பதனு னுணர்க. இதுஇல்லறம்நிகழ்த்தினர் துறவறநிகழ்த்துங் கருத்தினராகவேண்டுதலின் காலவரையறை கூறாராயினர். என்பது நச்சினார்க்கினியாருரை.

தாயுமானசுவாமிகள். ஞானிகளிடம்

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினைக மென்பார்
நிற்குமிட மேபருளா நிஷ்டையரு ளொட்டிக்
தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற்
றட்டுபெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்.
பிணையொன்று மிலைபந்த வின்பமெனு நிலையம்
பெற்றோரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றந்தான்
மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாசனையா மாசையொழி மன்றெருஞ்சாற் கொண்டே.
ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த
ஒருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமென மொழிந்த
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாங்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்
கருமொழியின் குணக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்
கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனைமேற்
றருமொழியின் குணக்கில்லை புன்னைவிட்டு நீங்காத்
தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே.

நிஷ்டானுபூதி.

ஒருமொழி யாலே சுருதியா கமநூ லுபர்புரா ணமுமெலா மொழியும்
ஒருமொழி யாலே சரியைநற் கிரியா யோகபா வனையெலா மொழியும்
ஒருமொழி யாலே யண்டபூ தங்க ளொடுக்கிடுந் தன்னிலே தோன்றும்
ஒருமொழி சும்மா விருத்தலா மதனா லொப்பிலாச் சிவபத மடைவார்.

ஐக்கியங்கூடாமைக்கேதுகூறுகின்றது.

கைவல்யம்.

பேதமா னதுவுங் கேளாய் போது மிடங்க ளாறு
மோதரு முபாதி யாறு முடலாறு முணர்வி னாலும்
பாதலம் விசும்பு போலப் பலதூர மகன்று நிற்பா
ராதலா லிவர்க்கெந் நாளு மயிக்கியமென் பதுகூ டாதே.

(போ-ரை.) [illegible] தன்மையின்னதெனக் கூறு கின்றது:—[illegible] பசுமுதலியவிடங்களாலும், [illegible] முதலியவிடங்களாலும், சொல்லுதற்குரிய [illegible] வேறு [illegible], காரண[illegible] காரியமென்னும் வேதபேதங்களி னாலும், [illegible] பேதங்களினாலும்:—[illegible] [illegible] அவிநாபாவ [illegible]:—[illegible] ஞானத்தியமென் [illegible] கூடாது. எ-று.

பெயர், இடம், உருவம், எண், உணர்வு, என்றும்மைகளால் தனித்தனி வேறுபட்டுள்ளவை. எனவே, இக்காரணங்களது [illegible] என்றமைவு [illegible] அவ்வேறுபாடு [illegible] [illegible] விடையெனக்கொள்க. [illegible] அதனைப் [illegible] இல்லை. [illegible] பொருளல்லதும் [illegible], [illegible] இல்லை, [illegible] பேதமெய் [illegible] அதனைத் [illegible] தெளிதலும்; [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] பொருளில்லை [illegible]. [illegible] [illegible], [illegible]. [illegible]. அன்னியமா [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible]. ஆதலினாற்றா. இதனைத்துணைக்கருவியாகக் கொள [illegible]. அதனாலன்மா. அதனுடைன்று. அவனை [illegible]. [illegible]. போதாசமுடையோனென்ப. அவனுக்கு [illegible] [illegible]? இல்லையே. [illegible] [illegible]. வேண்டவே, [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible]. [illegible] [illegible]? [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]. [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible]: [illegible] [illegible] [illegible]? ஆதலிற்பேதம். இதுவாக்கியார்த்தம்.

(க-து.) இலட்சியார்த்தம் ஏகத்தையும், வாச்சியார்த்தம் பேதத்தையும் விளக்கின்றதென்பது, இனியேகமாக்கற்கிப் பேதங்காட்டியதெனவறிக.

இன்னும்மேற்படி மகாவாக்கியத்தினால் முப்பாழ்கடந்த சச்சிதானந்த வடிவைத் திருக்குசொரூபமே யதுரீயாவிருக்கின்றாயென வுணர்த்துகின்றது.

குமாரதேவர் அபிடேகமாலை.

தூலமுத லாச்சாக்கிர சொப்பன சுழுத்தியாந்
துரிசகல் வியன்சிவனே
சொற்றுரிய காலபர வியோமமென வித்துரிசு
தொலைநிமல வறிவாம்பரன்
மால்றுஞ் சொலிதைபிற சாபத்ய புவிசாந்த
மாந்துகளில் சிவமிவர்கடா
மனுதமப் பிரதான காரணியு மோகக்கா
ரணியமோ கக்காரணி
சீலசத்திக ளாமிம் முப்பா ழுகன்றநிகத்
சிவபர சிவதுரியமாய்ச்
செப்புசற் சிற்சுகம தாகுமது நீயெனத்
திகழுமொரு மொழிவாக்கியந்
நாலமர்ந் தடியர்பவ மாலகற் றுறுமதிப
வபிடேக மாடியருளே
யமலமுது கிரியிலமர் குமாரசற் குருபரால்
லபிடேக மாடியருளே.

இ-ள். தூலமுதலா = தூலசூட்சமகாரணதேகங்களிலவடையும், சாக்கிரம் = சாக்கிராவத்தை, சொப்பனம் = சொப்பனவத்தை, சுழுத்தி = சுழுத்திய வத்தை, ஆம் = ஆகிய, துரிச = குற்றம், அகல் = நீங்கிய, வியன்சிவனே = சிவ துரியனே. சொல் = சொல்லப்பட்ட, துரியம் = பாசாக்கிரம், காலபரம் = பர சொப்பனம், வியோமம் = பரசுழுத்தி, என = என்றுசொல்லப்பட்ட, இத்துரிச = இக்குற்றம், தொலை = நீங்கிய, நிமலம் = பரிசுத்தமான, அறிவாம் = அறிவேவடிவான, பரன் = பரதுரியனே, மாலறும் = மயக்கமற்ற, சிற்சொலிதை = சிவசாக்கிரம், பிரசாபத்தியம் = சிவசொப்பனம், பொற்புவிசாந்தம் = சிவசுழுத்தி, ஆம் = ஆகிய. துகளில் = குற்றங்களீங்கிய, சிவம் = சிவதுரியன், இவர்கடாம் = ஆகியவிவர்கள், மனு = பொருந்திய, தமப்பிரதானகாரணியும் = தமப்பிரதானகாரணியென்றும், மோககாரணி = மோககாரணியென்றும், அமோககாரணியென்றுஞ்சொல்லப்பட்ட, சீலம் = குணம்பொருந்திய, சத்திக

[illegible]

மதிற் குமது [illegible]:— [illegible] குமாரர் [illegible] வெளியிட்டார்.

(வி=ம்.) தத்துவமசியென்னு மகாவாக்கியார்த்தத் தொம்பதக் கேட்டுச் [illegible]:—ஸ்தூலசரீரமுடைத்து, சூக்ஷ்மசரீரமுடைத்து, காரணசரீரமுடைத்து, [illegible] காண்டு, பிராணவாயுக்களைந்து. [illegible]. இவைக்கு பதியாம் [illegible]:—[illegible], அந்தக் கரணங்கள் நான்கு. [illegible]. இந்திரியங்கள் [illegible], குணம் [illegible] மூன்று [illegible]. [illegible] சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி யென்று மூன்றவத்தைகளாம். விசுவன், தைசதன், பிராக்ஞ யென்று மபிமானிமூன்றாம்.

அவற்றுள்:—சாக்கிரமாவது [illegible] செய்து, அதனதன் [illegible] சப்தாதி [illegible] விஷயங்களை [illegible]; [illegible] விசுவனென்னு மபிமானியைக் கொண்டு [illegible] கடக்கின்றது சாக்கிரம். இந்தச் சாக்கிரத்திலுள்ள [illegible] அந்தக் கரணங்கு, பிராணவாயு ஐந்து ஆகியபத்தொன்பதுடன் கண்டத்தானத் [illegible] சாக்கிரத்திலறிய விஷயவாசனையும, பூர்வசன்மவாசனையு மீன்று [illegible] தைசதனென்னு மபிமானியைக்கொண்டு [illegible] மேடுத்தலைக் கடக்கின்றது சொப்பனம். இந்தச்சொப்பனத்தில் மனம், புத்தி, [illegible] மூன்றாகச். சித்தம், பிராணவாயுவாகிய இரண்டுகருவிகளுடனிரு தயஸ்தானத்தினை [illegible] பிராக்ஞனென்னு மபிமானி யைக்கொண்டு காரணத்தைக் கடக்கின்றது சுழுத்தி. இச்சுழுத்திக்கு மேலாய் [illegible] மூன்றவத்தைகளையும், மூன்று அபிமானிகளாகிய [illegible] நீக்கி [illegible] தொம் பதலக்ஷியார்த்தமான [illegible]துரியன். இந்தத்துரியன் தன்னைமறந்து ஜீவத்வம் [illegible] சாக்கிரமாயுஞ் சொப் [illegible] காரணமாயும் [illegible] அபிமானிக்கையாற் [illegible] சனனமரணப்படுவன். ஆதலால்தற்பதமுக் கிய சமஷ்டி [illegible] வேண்டும்.

அவ்வுபாதியாவது —சர்வஞ்ஞத்வம், சர்வகாரணத்துவம் சர்வாந்திரியா மித்துவம், சர்வேஸ்வரத்துவம், சாவநிருட்டித்துவம, சர்வநிதித்துவம், சர்வ ஸம்காரத்துவம். ஆகவுபாதியேழு. இவைமூன்றவத்தையாம் துரியம், [illegible] பம், வியோமமென்பன. இவற்றிற்கு விராட்டு, இரணியகர்ப்பன், அந்தரியா மியென வபிமானிமூன்று. இதில்சாக்கிரமாவது:—முன்சொன்ன தொம்பத

வைத்துப்பார்த்தமானது ஈசன்கைப்புகுந்தடையாளைப்பாக் சங்கற்பத்துவமுதலியவா ஞோபாதிபடைத்தன விபாகப்பேன்றஞ் சமஷ்டியமானியைக்கொண்டு; தொகுப்புவிட்டு நாமபேதாதியைப் பிரிசித்துக்கொண்டு விளங்குகிற ஞானமே பாசக்கிரகம். முக்கூடியமைந்த சங்கற்பத்துவமுத ஞோபாதியுடிக்க, சாக்கிரத்ததுவ, சுழுத்திதத்துவம், சங்காக்காரத்துவமென்னுமூன்று பாதிகளுடனிராவிபக்ஷபென்றுஞ் சமஷ்டியமானியைக்கொண்டு தொகுப்புவிட்டு ஆச்சரியதோசப்பேதாதியைப் பிரிசித்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற காரணமேவிடயப்போசப்பணம். இனிச்சாக்கிரஞோபாதிமேனுசூக்கும வாசனைபெற்றவா மத்திபாவிபேன்றஞ் சமஷ்டியமானியைக்கொண்டு தொகுப்புவிட்டு அந்தரங்கசாதியைப் பிரசித்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற விடயமேயோசனமே, பிரத்தியக்ஷமாகிப்பல சொரூபாணவென்று இரண்டாம்பாபுரமபட்டாகூடியதே. இக்காரியஞ்சொல்லிய உபாதியைத்தியானியா வெல்லாமவன்செய்ததன் விரிந்து விளங்குவதே. தற்பதவகைப்பார்த்த மானமேதம். இத்தத்துவசிவஞானபொருள் சொல்லியகாரணேஞோபாதிகளும் ஒருமிக்கத்தொகுப்பின் தொகுதிகணக்கிட்டென்றும் சொன்னுக்குப் பாச்சியவெனவ பார்வைக்குட்பட்டதங்கள் விமர்சிக் காரணே பிரகாசவாச்சியச் சொரூபமேம்பொருள் அபேதமேசாதனமுஞ் செய்யவென்க. உதாரணம்,

திருமந்திரம்.

பண்டை மறைகள் பரவான் உடலென்னுங்
கண்ட மறையுங் கடவுளைப் பாதித்துக்
கண்ட பரனுங் கார ஞோபாதிக்கே
மிண்டு வைச்சத்தை ஞானம் விளைவிலே.

என்பதனுங் காண்க. இனி, அடைவுமாறு கூறுமாறு:—இக்காரணத்தைச்சொல்லிய பதங்களின் அரியாதிசிலவற்றுக்குப் பொருள் கூறுமாறு வருமாறு:—வைராக்கியம், (பாசானுபோகத்தியாகம்.) சிவசோபானம், (லிங்கக்கிரகம்.) சிவசமூகதி, (பாசக்ஷயம்.) எனமூன்றும். இதற்கிதச்சொல்லினைப்பெறுகிற வழியானியைக்கொண்டு காரியகாரணமுபாதிகள் விட்டுநீக்கமேயென்று விளக்குகிற பாசானுபோகத்தியாகமே வைராக்கியம். பிரபஞ்சமென்கிற வழியானியைக்கொண்டு நீயேவைராக்கியத்தென்ப தொன்றுந்தான்று தெம்பைக்கொண்டமைந்தவிளங்குமிடமே லிங்கக்கிரகமே சிவசோபானம். பொதுப்புலக்கண்ணென்கிற வழியானியைக்கொண்டு முன்சொன்னவைராக்கியாதி மூன்று, அரியமென்று, சமயமென்று, விவேகமென்று, பரமென்று, லிங்கக்கிரகமென்று. ஆகவேட்சேர்ந்தமூன்றுஞ் சிவசமூகதியான முனைக் காரியமென்றுந் தற்பிரமானகாரணம், பாசமூத்திரியான மனாதத்துவமென்று சோபானம் விருத்தியாகியபடியாகி, அபேதமானிசொரூபமாய் மனமானது பரிபூரணமாகிவின்று விளக்குகிற பாசக்ஷயமே சிவசமூகதி. இதற்கு திருட்டாந்தம் முன் சொல்லப்பட்டதுவே.

உதாரணம். திருமந்திரம்.

காரிய மேழுங் கரந்திடு மாயையுட்
காரண மேழுங் கரக்குங் கருமெனி
காரிய காரண வாதனை பற்றறப்
பாரண வும்முப சாந்தப் பரிசதே.

காரிய மேழ்கண் டறுமாயைப் பாழ்விடக்
காரண மேழ்கண் டறும்போதப் பாழ்விடக்
காரிய காரண வாதனை கண்டறுஞ்
சீருப சாந்தமுப் பாழ்விடத் தீருமே.

தத்துவரத்நாகரம்.

தத்துவந் தீர்ந்த பாழுந் தனையறிந் தற்ற பாழும்
முத்தமா முபசாந் தத்து முன்னிய மூன்று பாழுந்
தொத்திய மாயை போதந் தொல்பரா சத்தி போதஞ்
சித்தறுஞ் சிவசத் திப்பாந் திரிந்தது திரிதல் காண்டி.

என்பதனாற்காண்க. இந்தமூன்றுபாழினு மூன்றுமாயை யிருப்பிடமாகை யாலு மிம்மூன்றுபாழு மொன்றாய்க்கூடினவிடம் உபசாந்தமாகையாலு மிம் மாயாசத்திக ளொழியட்டுண்டோ வம்மட்டுமே பிறப்பைக்கொடுக்கு மென்பதற் குதாரணம்,

திருமந்திரம்.

பத்திக்கு வித்துப் பணிந்துற்றுப் போற்றலே
முத்திக்கு வித்து முதல்வன்றன் ஞானமே
சித்திக்கு வித்துச் சிவபரந் தானுதல்
சத்திக்கு வித்துத் தனதுப சாந்தமே. என்ப.

ஆதலாலிவைகளெல்லாங் கடந்தொன்றாய் நிற்கின்றஅறிவே சிவதுரிய மென்றுஞ் சச்சிதானந்த லக்ஷணநிருக்காமியசிவம் சிதானந்தமாத்திரமாய் விளக்கும். உதாரணம்.

ஷை தத்துவரத்நாகரம்.

ஒழிபவ வுபசாந் தமதா யுளதாங்
கழியா விகாரிய காரணமே
மொழியா விருமூ வுலகற் றவிடத்
தழியா வுணர்வே சிவமா னதுவே. என்பதனாற்காண்க.

இந்தச்சிவதுரியன் சிற்சொலிதை, பிரசாபத்தியன், பொற்புவிசாந்த னுமிய சோவபிமானிகளாய் வாசனுருவாதிகளோடுங் கூடினபோது அபேத

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

திருமந்திரம் — [illegible] கண்டு கொள்க. [illegible]

[illegible] பரியாயமாகக் கூறவர் [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

போலவுலகத்திற் கலந்திருஞ்சாட்சியாய் விளங்குவனாதலின் அவனே பரமான்மா வெனப்படுபொருளாவன் என்பதாம்.

இருட்டறைக்காட்சிபடைத்துவிட்டது அக்கடியக்கிளிக்கு மாமாறுபோலத் தோன்றுதலாய நுட்பத்திறங்கூடி விளங்கித்துவிட்டது விளையுஞ்சகலர்க்கும் அவற்றின்றொலிச் ஆன்மாக்கருபாதமாம், அந்தவுவகாரஞ் சீவான்மாவென வும், நாமனாமிலையோர் சம்பந்தமுற்றுந் தனக்குக் கிஞ்சித்துமில்லாத சீர் போலத் தோன்றுதலிய பெரிதநுட்பத்தோடு சம்பந்தமுற்றும் அதுகாரணமாக வெய்தும் விகாரத்தாக்கு அக்காரண்டு ஆன்மாவுக்குச் சற்றுமின்றாத லால் அப்பவைகாரம் அந்தரான்மாவெனவும்.

அந்தரத்தினின்று தன்கதிருலகமெங்கும் பரவச்செய்யினும் அவ்வுலகத் தாலெய்தும் வாட்டந்தனக்குச் சற்றுமின்றி பதிதராமாகவும் சாட்சியாக வும் விளங்குஞ் சூரியன்போலச் சிதாகாயத்தினின்று தனதுக்காரணம் உல கெங்கும் வியாபிக்கச்செய்யினும் அவ்வுலகத்தாலெய்தும் வாட்டந்தனக்குச் சற்றுமின்றி பவித்திரமாகவும் அதிதூரமாகவுஞ் சாட்சியாகவும்விளங்கு வது ஆன்மாவாதலால் அந்தவுவகாரம் பரமான்மாவெனவுங் கோடற்றிறை யருண் இருக்கைக்கூறியதென்க.

சீவான்மாவெனல் போககோறும், அந்தரான்மாவெனல் முமுட்சுகோறும், பரமான்மாவெனல் பிரம்மசூத்திரமறிமென்க. இதனையேலாதார் ஆத்மதரி சனையக்கோதார். எல்லெவற்றுள்ளமூதிச்சாமை பாக விளக்கியதெனப்பெறும். உபநிடதனைச்சொன்மா, செய்திடற்றைதன்னியம் காருகாமைதந்தான் மா, ஆனவிட்டுத அபலச்சமை பரமான்மாவெனுமமைமையும் இங்கே ஆன்மா வெனல் விடயவிளக்கமாகின்றதென்றிலை. ஆன்மாவொன்றேனும் இவ் வனம் மூவிதமாகநின்றுபோற் காணப்படுதலின் இதனைவிளக்க மூவித வுவமைகூறியதென்க.

கருத்து—தோம்பதிலைக்கியார்த்தர் தோன்றுமித்தம் அதன்முக்கி யார்த்தமுமைவிரித்துக் கூறியதென்பது.

ஆன்மாக்கள் வினைக்கீடாய்ப் பிறவிக்கேடாறு மொத்தமுன்னுயிருமென் றும், வீடாதுபிறவிக்கேடாறும் வினைக்குவிரைந்து முழைத்துநுழைந்து செல் லுயிருமென்றும் வழங்குவழக்கத்தைமறுக்க உபமானபூர்வமாகக்கூறுதலை யுணர்த்துகின்றது.

வெப்பமுள்ள சூரியன் ஆகாயத்தினின்று நிலவிழுந்து தத்தளித்துக் கொண் டிருக்கிறதென் றவர்க்குத் தார்மெய் போலவும்; மேகம்விளைவி லோடத் துளிர்த்தலெல்லாமுடைய சந்திரன் விகாரவிகாரமிதிருமெனக் கூற நல்லோசைவிருக்கும்; நரியுழைந்தேசிய வென்றுமொருதலைத்தாளின் தன்னை நாறுப்பாவித்துத் தலைதெரிந்தவிய வாதித்திரியங்காரணமாக அபி மானிப்பரியாயமாக்கலின் வேற்றுவெப்பாவனையெய்தியது; ஆதலால், பிரிய வடிவென்றகலுமிடமாகப் பெருவிகாரப்பேற்றின் விம்மயக்கமெய்திய தென்றறிக.

என்றுமொருதன்மைத்தா யிருப்பதாகும் அன்மயத்து உபாதிக்கிரியா காரணமாக சேஷ்டைமெய்தியதைவிளக்க இப்பிரதிவெளிபடுமென்க. பிரதிபிம்பத்தை விம்பமெனக்கொண்டபோன்ற அஞ்ஞானமானது சரீரமெனக் கொண்டதும், ஒன்றின்புடைபெயர்ச்சியை வேறொன்றனதாகக்கொண்டபோன்று அனாத்மாவின்புடைபெயர்ச்சியை ஆத்மாவினதாகக்கொண்டதும் மயக்கமோ? தெளிவோ? தெளிவெனின், பிம்பருசிடன் நிற்றவிடுத்தலைதலும், சந்திரன் வேகத்தினையுங்கொண்டதும் மெய்யாகவேண்டும். கூடாதெனின் மயக்கமே யென்க வேண்டும். இவ்வையத்தெளிதற்கு பிரதிவிம்பத்தையும் மேகவினையை யுங் காணாதிருக்கவேண்டும். அதுபோலவுநாத்மாவாகிய உபாதிக்கிரியைத்தை காணாதிருக்கவேண்டும். காமன் இவ்விரண்டுமானமும்பொருந்தும். எனவே அநாத்மாவைவிட்டு ஆத்மாவைத்தைக்கைப்பற்ற வேண்டுமென்றாகிறது. இத னுள் ஆன்மா என்றுமிருந்தபடி யிருக்கின்றதெனலைக்காணுதல். ஆன்மாவி னியற்கைவடிவம் வேறன்றாதலின் ஞானவான்மாவென்றார். இங்கே ஞான மெனல் தன்னையும் அயலையுமுணருந்தன்மையதை. சேதாவியெனல் அயலை மாத்திர முணருந்தகைமயதையென்க. நூதனதாகருத்து. தொம்பதத்தின் வாச்சியார்த்தத்திலக்கணம் இலக்கியார்த்தமானகூடஸ்தனுக்கு வந்தகைத் தோற்றத கற்பனையபுணர்த்தியதென்பது.

தசதுக்கப்பிமானத்திரயகளையும், அவைகளுக்குப்பரியாயநாமங்கள் விரா ட்புருடனென்றும், இரணியகருப்பனென்றும், அந்தரியாமியென்றும் உள் ளனவென்பதையும் விளக்குக.

தசாதபிமானநாமங்கள் விராட்புருடன், இரணியகருப்பன், அந்தரியாமி யென மூவகையாகிறது; அவருள்சமஷ்டிஸ்தூலதேக வபிமானியாகியசைத ன்ய விராட்புருடபரியாயநாமம் வியாபித்த வைசுவாநரன்முதலியனவையாம். சமஷ்டிசூக்ஷ்மதேக வபிமானியாகியசைதன்ய இரணியகருப்ப பரியாயநாமங் கள் மாப்பிராணனும், சூத்திராத்மகனுமெனக் கூறப்படும்பெயர் முதலிய வையாம்; சமஷ்டிகாரணசரீர வபிமானியாகியசைதன்ய அந்தரியாமியினது பரியாயநாமங்கள் அவ்வியத்தன், ஈசுரோபாதிகன், அந்தர்யாமி, பரமே சுவரன், பரன், தற்பதமுக்கியார்த்தன் முதலியனவைகளாம்.

பிருதிவிமுதலியவைகளைத்தையும் தனதுருவாகக்கொண்டவே விராட்புரு டனெனவும், இலக்கமாகப் பிரகாசிக்கின்றவைகளைத்தையும் தனதுருத்தனாடக் கொண்டவே இரணியகருப்பனெனவும், ஆகாயம்போல வகம்புறமற்ற நிலை கொண்டவே அந்தரியாமியெனவுங் காரணவிருத்தியாகக் கூறினமைகாண்க. பிருதிவிமுதலியவையெனல் அஷ்டமூர்த்தங்களை விடாப்பத்தியென்றமைகை யால் சேதனவியாபகத்திற்கு வியாபகமாகநிற்றலைப்பெற்றும். பெறவே விசுவத்திற்கு விசுவமென்றாயிற்று. வைசுவாநரனெனல் சாக்கிரப்பிரபஞ்ச மாகிய விசுவவியாபகனும் நாற்முதலிய சகலபிராணிகளிடத்திலுந் தங்கியிருத் தலையும், மாப்பிராணனெனல் மகாமாருதமே மூச்சாயிருத்தலையும், சூத்தி ராண்மகனெனல் எவற்றிற்குஞ் சூத்திரதாரியாகின் றவற்றையாக்கியத்தலை

ம், அவ்வியாபகமெனைக் [illegible] விஷயமாக [illegible] பற்றியும், காரணரூபமாகிய [illegible] காரண [illegible] பாசமுடைமையைப் பற்றியும், அசேதனமெனைக் [illegible] யாயிருத்தலைப் பற்றியும், பரிச்சின்னமெனைக் [illegible] யிருத்தலைப் பற்றியும், [illegible] யாயிருத்தலைப் பற்றியும், தற்பர [illegible] வேறாக [illegible] யிருத்தலைப் பற்றியும் காரண [illegible] [illegible] உணர்த்தினின்றது.

இக்கிரம [illegible] தொகுத்து [illegible] [illegible] ஆன்மாவென்று [illegible] தனித்தனியே [illegible] [illegible] பிரகாசமாகக் [illegible] [illegible] தனித்தனியே [illegible] [illegible] கொள்க.

வினா :—ஆன்மாவின் லக்ஷணமேதோ?

விடை :—யாதொன்றானுக்குத் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஞானசத்தியும் கிரியாசத்தியும் இச்சையின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சொரூப ஞானத்தினாற்றானே [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பரிச்சின்ன ஞானத்தினாலே ஜீவ [illegible] [illegible] வெளிப்படச்சொல்லுகிறோம்.

சொரூபலக்ஷணம், தடஸ்தலக்ஷணம், [illegible] [illegible] ஆத்மாவைப்பிரதிபாதிக்கின்றது. அஃதெப்படியெனின் பிரமமானது சத்திய, ஞான, அநந்த, ஆனந்தசொரூபமென்று சொல்லுகிற சுருதிவாக்கியமானது சொரூபலக்ஷணம், [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] தடஸ்தலக்ஷணம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

ஆறுக்குத்திரம் முற்றிற்று.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை

[illegible] ஞானவான்மா [illegible] அறிவி [illegible] [illegible] சூத்திர [illegible].

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராதலிற்
சத்தே யறியா தசத்திலது அறியா
திருதிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா. எ.

[illegible] — [illegible]; யாவையுஞ் சூனியம் — [illegible] ஆதலின் — ([illegible]) ஆதலின் ([illegible] [illegible] சத்தாதிநிலைக்கணக்கின [illegible] [illegible], அசத்தில [illegible] — [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible] — [illegible] [illegible]. [illegible].

[illegible] சத்தே யறியா [illegible] — யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதிராகவும்,

[illegible] சதசத், [illegible], சூக்கம், [illegible], அகண்டம் [illegible], — அசத்து சடஞ் சூக்கம் அநித்தியம் கண்டம் [illegible] — சத்தேயறியா தசத்திலதறியா தெனவும்,

தம்மவினை, பிறர்வினையென வினை இருவகைப்படும். தம்மவினை, தன்னினைந்து [illegible]. பிறர்வினை, தன்னினைந்தா [illegible] [illegible]. [illegible] பொருளாகக்கொண்டதெய்வத்தினை [illegible] [illegible] பொருளாகக்கொள்ளல்வேண்டும். [illegible] [illegible], [illegible]. எங்ஙனமெனில், [illegible] [illegible], [illegible]; என்றும்போலும். [illegible], சித்திரப்புகள். இங்ஙனம [illegible] [illegible]. அசித்திறப்புகள்; [illegible] மென்பார்:— [illegible],

நாராயணனுக்கு ஒன்றுபட்ட விஷயம். அம் மாயன் கர்த்தாவான சிவரூபமாயின் சகல ஞானத்தையும் சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. நாரணனே மாயன் எனக் கூறுகின்றார்.

திருமந்திரம்.

அறுதி சிவரூப மாகிய வான்பாத்
தறுதி யகத்தாற் றடைப்பட்டு நின்றது
தறுதி பலவுந் தடையற்று போர்த்த
பறுதி சிவரூப மாகிய வாறே.

வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் வீட்டுமபருவம்.

மேவரு மாறுணர்க வென்றாய் விதிக்கோதாறுதி
மூவரு மாகியர்த முயர்ந்த முதல்வனுதி
பாவரும் பாவமாகி யிறைநூரா நிறைஞ்சப்படும்
தேவரு மாகின்ற விசக்கண்மா விலக்கள் கோலே.

பாலையின் றிருநத்தித்தன்பால் பணிவோடு மடர்த்தன் றிறன்முத
னாடகல் வறிவான்றன்னைத் தொழுதமின் னுக்கிவைத்தான்
றுமொடு தாரதைப் பக்கடாரிமன் றிவர்பால்வைத்த
தேவமு மவன்றனுவே கேந்த்த தொர் நிலைவுகண்டாய்.

துயின்றவைம் பொறிவாட்டின்று துடிக்கவைம் பொருளுந்தானே
பயின்றுமுக் குணங்கமோடு மறுவகைப் படைகளோடும்
பயின்றா சாருமந்த யனமேனும் படைவறுக்குத்
துயின்றபோ தொரித்துநின்ற தோன்றலுந் தோன்றுங்கண்டாய்.

அந்தகல் வறிவன்றன்னை யறிந்தவ ரறிஞராவார்
தந்தையால் வகுக்கப்பட்ட சராசரப் பொருள்கடோறும்
வந்தவான் றிம்பாமென்போ லுயிர்க்குயி ராகிவாழும்
பந்தமு முணர்ந்துமேரோ பார்க்குங்காற் பலைபரகன்பார்.

உம்பரு முனிவர்தாமும் யாவரு முணராவொன்றை
யிம்பரின் றனக்குநானே யிசைவுற வுணர்த்தாநின்றே
னைம்பெரும் பூதத்தாலு மமைத்தன வுடலம்பார்க்கு
மம்பலு மொருவனுன்னை யாளியாய் நடத்துகின்றான்.

என்னைநீ புகலக்கேண்மோ வெங்குமா யாவுமாகி
மன்னிய பொருளும்யானே மறைக்கெலா முடிவும்யானே
யுன்னையான் பிறிவதில்லை யொருமுறை பிறக்குமேனு
மென்னிலா வெறிக்கும்பூணும் காதலா கனையாயேனும்.

பிணைவிரு ... ... தயா ... யிடுமிரு
... ... நின்று
பின்னிடை யமாதுமிந்த விபஞ்ச மெயாப்பமென்று
தன்னிலே பவர்க்குக்காட்டித் தத்துவத் தெளிவித்தானே.

பாவைபற் றுனித்துச்சமேந்திர னென்றவையின் சத்தைக்காட்டி யசத்தை யொருவர்த்து. ௩-ம்.

கைவல்யாவர்த்தம்.

போதத்தினுடனுக்கூடுகின்றது.

சத்தொடு சித்தா னந்தஞ் சமந்திரஞ் சாக்ஷி யேக
நித்திய வியாபி யாம்யா ரியைது வாவ றிந்து
பொத்தொடு சடந்துக் காதி பொருந்துமே தங்க ளான
துத்திரப ஞ்ச கோசக் குகையிட்டு வெளியி லாவார்.

(பொ-ள.) சத்து, சித்து, ஆனந்தம், சமம், நிரம், சாக்ஷி, ஏகம், நித்தியம், வியாபியெனப்பட்டவை ஆன்மாவாதலின், ஏய்ந்தவான்மாவென வுன்னைப்பிறந்து:—அசத்து, சடம், துக்கம்முதலியவைகளைத் தமக்கியல்பாக வுடைய பேதப்பொருள்களான்றன்:—பஞ்சகோசமென்னும் வஞ்சகக் குகைகளினின்று வெளிப்படுதி. எ-று.

சத்து—உள்ளது; சித்து—இயல்பாகவுள்ளையறிவது; ஆனந்தம்—மாறுக் ககம், சமம், என்றுமொருதன்மையொருபடித்தாயிற்றல்; நிரம், இங்ஙனமிற்றற்கு மாறின்மை. சாக்ஷி, அதுவதுவாகிய மாயாதவற்றை விலக்ஷணமாக நின் றுணர்தல்; ஏகம், பலவாகியுமாகாதுத் தனியாயிற்றல்; நித்தியம், இங்ஙன மிற்றவொருபோதன்றெனல். வியாபி, வியாபகத்துக்கெல்லாம் வியாபகமா யிற்றல்; ஆன்மா, இக்குணங்களுக்கெல்லாம் குணியாகநிற்குமறிவு. நீ, இக் குணிதானீயெனப்படுவது, எனவே, நீவேறாகாதுவெல்லென்பதாயிற்று. அறி வுக்கவன்; பஞ்சகோசங்களுக் கவலன்மையின் அசத்தாதிகளைப் பஞ்சகோசங் களுக் கடையாக்கினர். அசத்தாதிகட்கருத்தம்விளங்கச் சத்தாதிகளைக்கூறி னும். சென்மக்கட்டுமையத்து தேகம், அறிவன்மையின் அறிவேசத்து. தன்னையறிதற்பாலது வேறன்றுமையின் அறிவேசித்து. சத்தேசித்து சித்தே சத்துமனற் றெய்தற்பாலது வேறன்மையி னறிவேயானந்தம். யாவுமறியா நிற்றலி னறிவேசமம். அதனைவெவ்விதயாதத்தானு மற்றக்கூடாமையி னறிவேநிரம். தானேசயம்தருமாயினு மன்றுகநின்றிவற்றைச் சாக்ஷியாக வறிதலி னறிவேசாக்ஷி. காசசபேதமறிவுக்கன்மையி னறிவேயேகம். முத லிடைகடையின்மையி னறிவேநித்தியம். சமஸ்தவியாபகமுந் தன்னிடத் திருத்தலி னறிவேவியாபி. இங்ஙனமாயகுணங்களுக்கெல்லாங் குணியாக வமுக்கிறந்து நிற்றற்பாலது வேறன்மையி னறிவேயான்மா. ஆன்மாவை

[illegible] அறிவையும் [illegible]
[illegible] பஞ்சகோசமு [illegible]
[illegible] சொல்லுகிறார்.

(க-ரு.) [illegible] தெரிகைவிடே [illegible]
பது. [illegible]. [illegible]. சொல்
[illegible]. [illegible].

அ—௯௩.

[illegible] தெரிவித்[illegible], விக்கவிப்
சொல்லுகின்றார்.

பஞ்சகோ சமும்விட் டப்பாற் பார்க்கின்ற போது பாரே
விஞ்சிய [illegible] தெரியக் காணே
வஞ்சனை [illegible]
வஞ்சமில் குருவே [illegible] தெளியச் சொல்வார்.

(பொ-ள்.) [illegible] பஞ்சகோசமுந்தாண்டி [illegible] பார்க்கும்போது [illegible]:— அந்தப்பரஞ் [illegible]. [illegible]:— [illegible], [illegible] தெளிவிக்க [illegible] குருவாய் [illegible] தெளிய [illegible] [illegible]. [illegible].

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயமென கோசங்களைந்தெனப்படும். அவற்றுள்:— [illegible] அன்னமயகோசம், [illegible] பிராணமயமும், [illegible] பிராணமயகோசம்; மனதும், ஞானேந்திரியங்களுங்கூடியது மனோமயகோசம், [illegible] ஞானேந்திரியங்களுங்கூடியது விஞ்ஞானமயகோசம், [illegible] ஆனந்தமயகோசமெனப்படும். [illegible] விஞ்ஞானமய கோசமுடைய [illegible] ஆன்மாவெனப் புத்தி [illegible].

[illegible] அகங்காரத்தை [illegible] [illegible]. [illegible].

ஞானியவைகள் [illegible] ஸ்தூலதேகம் கூடன்றுமே மறைக்குறித்த வாய் [illegible]. ஆனந்தமயகோசத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தி டைபெற்றதனால் அவிச்சை [illegible], அந்தஞானாகந்தையைபற்றிய [illegible] பாசையும், அச்சத்தை [illegible] போகமெனவும், அச்சத்தியாவில் கூடி [illegible] பரிபோதமென்பதை [illegible] கொள்க.

[illegible] பாசம் [illegible] கூடக்கூறியக்கணக்கெரியாது கற்பித பான அக்காரத்தை [illegible] கொள்ளும் சிவஞானத்தை. அதரின் கண்கெல்லாம் [illegible], பாற்சொற்றிக வையாவர் கருவென்றாலும். அக்கணக்கூற்றமைப்பு.

ஆனந்தமயகோசத்துக்கு அப்பால் ஆத்மா விஞ்ஞானமயகோசத்துக் குகிருந்து [illegible] ஆக்ஞானமய [illegible]. [illegible] பஞ்சகோ சத்தைத் [illegible]. பஞ்சகோசத்தை [illegible]: [illegible]. அதாவது, பஞ்சகோசமும் [illegible] கட்டியவன்னார் [illegible] தானுருபாதலினாலும், [illegible] மாவதலானும், [illegible] அக்கவற்றினிலக் [illegible]. [illegible]: பஞ்சகோச [illegible] இப்போதன்றுசித் [illegible]. முன்னை [illegible] இப்போது [illegible]. முன்னர் [illegible] இப்போது [illegible] என் [illegible] பஞ்சகோசமும் [illegible] தெரியவில்லை [illegible], [illegible] மறியனாதகப்பித்தோர் [illegible]. இவ்விருவகை முதலாயிருப்பதில். இப் [illegible] பஞ்சவிருவியோரா [illegible]. பஞ்சகோசமும்பாழு [illegible] அவையுடைக்கு தெரியுமன்றி [illegible] தெரியும். [illegible] சொல்லப்பட்டது. உலகில் [illegible] இதுபஞ்சகோசத்தி [illegible] தெரியாது [illegible] [illegible]. இங்ஙனமாகப்பலவெல்லா [illegible]: இதுவே [illegible] [illegible] குருவாகவின்வினைத்து பஞ்சீ [illegible] வித்தையானதுரு [illegible]. [illegible] தெரிவிக்கப்பட்டது.

[illegible]

(பொ-ரை.) [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible], அவன்தன்னோ [illegible] விருத்தி [illegible], [illegible] வசப்பட்டபத்தாவான் [illegible] [illegible] அபரோக்ஷ மெனப்படுவதாம்; [illegible] [illegible] போதமே, [illegible]; [illegible] [illegible] இருதயமே [illegible] மெனப்படுவதாம் என்றறிக.

அஞ்ஞானம், [illegible]. ஆவரணம், [illegible] [illegible]. அவா [illegible] [illegible]. பிர [illegible]. இருவின் [illegible]. அபரோக்ஷம். பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண்டல். [illegible], [illegible]. [illegible] [illegible], ([illegible]) [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] — [illegible]?

விடை:— [illegible].

நினைத்தலுக்கு முன்னும் பின்னும் நின்ற விசாரமுதலைத் [illegible] ஆகாத்தா [illegible] தோன்றிடுகின்றபோல, ஆன்மாவிற்கும் [illegible] தோன் [illegible]: அப்பொறிக்கிடையே [illegible] சமுசாரத்தை [illegible] தன்னோர்க்கான் உணர்ந்து [illegible] சித்தப்போ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] மினையை பற்றியாதிருப்பதே யஞ்ஞானமெனப்படுவதாம்; பின்னொருகாலத் தில் ஆன்மாவிலக்கணமொருவர் [illegible] கூறக்கேட்டு அக்கேள்வி யென்றும், அந்தப்பிரத்தியகாத்மாவுண்டெனிற் றோன்றுதாலென்றும் [illegible] [illegible] காந்தியென்னும் அசத்தாவரணமும், பாதியென்னும் அபாநுவாவரணமுமாகியவிரண்டும், மூடுகிறஅஞ்ஞானகாரியமென்று சொல் லத்தக்க ஆவரணமெனப்படும், கர்த்தாவும், [illegible] கருமபலத்தை யநுபவிக் கும்போக்தாவும் தானெனவே நினைத்துத் தூலவுடம்பையபிமானிக்கும் அபி மானியாகிய ஜீவன் றானேயெனக்கூறுந் [illegible] அநாதியவிக்ஷேபமெனப்படு வதாம். பிரமசுருதியி [illegible] சற்குருவி [illegible] லும் பிரத்தியகாத்மாவுண்டென வன்மையாகவேயறிந்து [illegible] னர்க்கூறிய முதலாவரணமானது நீக்கமாகத்தக்க பரோக்ஷமெனப்படுவதாம் [illegible] பிரமசுருதியையே விசாரிக்கும்விசாரத்தாற் பிரத்தியகாத்மாத்தானென்று அநுபூதியாற்றெளிந்திடுதலே முன்னர்க்கூறிய இரண்டாமாவரணமானது நீக்கமாகத்தக்க அபரோக்ஷஞான மெனப்படுவதாம். ஆன்மாவட்சாத்காரத்தை [illegible] [illegible], அதன் பின்னர்ப் [illegible] கண்மைக்கு [illegible], [illegible] போத [illegible] [illegible] [illegible] தத்தின் [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible] ஆக்கவியலின்றா [illegible] அத்தாயுக்குமோரா [illegible] டக்கொண்டு [illegible] சங்கப்பாதுதயைப் அந்தானாயும் [illegible] டித்து அப்பக்கம் [illegible] ஞாயானாயும், அக்குடைய [illegible] கருத்திவிரின்ற விருத்திலைபடைய [illegible]. ஆரியனும் அப்பதிலைய் திருக்கின்ற [illegible] முன்னிக்கையென்ற [illegible] டேயாகவும். அக்காரியன் காருடைத் [illegible] முன்னொன்றின்ற [illegible] ஸ்ரீகாசமும், [illegible] தாக்கனிருக்க சோகிடத்திடம், இப்படியிச் [illegible] ட்டிருத்திட மாமென்க.

ஆதலிற்காணமே [illegible] ௬-ம.

திருக்குத்திரியவிலகம்.

காரண [illegible]
காரியமே காரணமாக் காணுமே—[illegible]
[illegible]
மெய்யுணர்வாய் [illegible].

(ப-ரை.) [illegible] காரியமாக [illegible] காரணத்தைப் [illegible] பொருளென் [illegible]. [illegible] காரியமோகாரணமாகத் [illegible] [illegible] அறியாமையென்பதற்கு அறிவாமையோ [illegible] பின் [illegible] முடிபுடென் றுணர்தி. ௩-ழ.

விசாரித்துத்தெரியாவிடத்தும் [illegible] தெரியாவிடத்து அறியாமையே யறிவுக்காணப்படு தலின் காரியமோகாணமாக் காணுமெனப்பட்டது.

வேதாந்த இலக்கணம்.

[illegible]
[illegible] புலவர்.

[illegible] [illegible] கடவுந் [illegible] ரு.

கம்பராமாயணம்.

[illegible] பதைக்குதும்
[illegible] விக்கப்
[illegible] கையில் வேந்து
[illegible] பொருதார் [illegible] மறைகளுக் கிறுதி பாவார்.

காசிக்காண்டம்.

காணரிய தெய்வத்திருக் கயிலாய [illegible] கடவிற் [illegible] வெள்ளிடையம் முதலான்மை [illegible] ஆனவை [illegible] றுப்பசுக [illegible] [illegible] கயிலைப்பணி செல்வதினை [illegible] [illegible].

சூத்திரம் க-வது உதாரண வெண்பா.

சத்தியப் [illegible] பரிவுறாத செல்வ
[illegible] கண்டா றுபி—வசத்தவப்
[illegible] பெயர்த்தேரு
[illegible] பிறப்பு.

விசாரசாகரம் நாலாவது தரங்கம்.

[illegible] கயிற்றின் முதலியவைகளில் சர்ப்பம், வெள்ளி முதலியன பிரமையிருக்கின்றனவோ; சத்கியாதி, அசத்கியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அந்யதாக்கியாதி, அக்கியாதி, அநிர்வசனீயக்கியாதியென் [illegible] ளுண்டு. அவற்றுள்:—தார்க்கிகரும், வைசேடிகரும் சத்கியாதிவாதிகள். சூனியவாதிகள் அசத்கியாதிவாதிகள். க்ஷணிகவிஞ்ஞானவாதிகள் ஆத்மக்கியாதிவாதிகள். [illegible] அந்யதாக்கியாதிவாதிகள். சாங்கியர், பிரபாகரர் அக்கியாதிவாதிகள். வைதிகசைவர்கள் (வேதாந்திகள்) அநிர்வசனீயக்கியாதிவாதிகளெனப்படுவர்.

[illegible] சத்கியாதிவாதிகள்:—சத்தியினுடைய அவயவங் [illegible] சத்தியமெனவும், சித்தார்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (விளக்கமும், [illegible]) [illegible] பர். இதனை [illegible] :—[illegible] புத்தி [illegible] ; [illegible] இப்படி [illegible] [illegible], ஞானம் [illegible].

[illegible] திரச்சயினுடன் [illegible] சர்ப்பமென்று [illegible] டாகின்றனவென்பர் [illegible]; இவ்விருவகைஞானத்தி னவிவேகமேபிரமமென்பர். இதுவுந் தகுமென்றுக்கூடாது [illegible] சாமானியப் ப்ரத்தியட்சஞானமன்றும் [illegible] பூர்வகண்டசர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதிஞானமென்றுங் [illegible] சர்ப்பத்தின் [illegible] எதிரிலுள்ள ரஜ்ஜுவை சர்ப்பமெனுமதை பொய்பாவிடு வெதிரே [illegible] ரஜ்ஜுவைக்கண்டு பயந்தோடலாகாது. [illegible] வதால் ரஜ்ஜுவிலேயே சர்ப்பம் [illegible]; முன்கண்டசர்ப்பத்தின் ஸ்மரணை முண்டாவதில்லை. அன்றியும் ரஜ்ஜுவின்யதார்த்தஞான முண்டானபின்பு சர்ப்பப்பிராந்தி நீங்குதலால் ரஜ்ஜுவினிடத்திலேயே சர்ப்பப் பிராந்தியாதலின் முன்கண்டசர்ப்பத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகிறதில்லை. இது சர்ப்பமென்னும் [illegible] பந்தக்காரணத்தி லேகா [illegible] ப்ரத்தியட்சஞானமுந்தோன்றாது ஆதலா [illegible].

வேதாந்தத்திலுள்ள அநிர்வசனீயக்கியாதியின் தன்மை. அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி நேத்திரவாயிலாகவெளிப்பட்டு விஷயசமாகாரமாகிறது. அதனுல்விருத்தி ஆவரணப்பங்க விஷயத்தோன்றுகிறது. அதற்கு (சக்ஷுராதி) ப்ரகாசசாதனமின்றிப் பதார்த்தம்விளங்காது.

யாண்டு ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பப்பிரம முண்டாகின்றதோ, ஆண்டு அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி நேத்திரவாயிலாகவெளிப்பட்டு ரஜ்ஜுவுடன் அதன்சம்பந்தமுண்டாகிறது. ஆனுலந்தகார மங்கலதுகாமாலைமுதலிய நேத்திரதோஷமும் ப்ரதிபந்தகமாயிருக்கின்றது. ஆகலால் விருத்தியின்சொரூபம் ரஜ்ஜுவின் சமாகாரமாகிறதில்லை. அதனுல்ரஜ்ஜுவின்ஆவரணம் நாசமாகிறதில்லை. இவ்விதத்தால் ஆவரணபங்கத்தின்பொருட்டு விருத்தியின்சம்பந்தமுண்டாயினும், எப்போது ரஜ்ஜுவின்ஆவரணம் பங்கமாகிறதில்லையோ, அப்போது ரஜ்ஜுசேதனத்திலுள்ள அவித்தையில் க்ஷோப (கலக்க) முண்டாய் அவ்வவித்தை சர்ப்பாகார பரிணாமத்தையடைகிறது. அந்தஅவித்தையின் காரியமானசர்ப்பம் சத்தாயிருக்குமாயின் ரஜ்ஜுஞானத்தினுல் பாதமாகாது ஆயின் நாசமுண்டு. அசத்தமாயின் மலடிமகன்போலத்தோன்றாது அவைதோன்றுவதால் அசத்துமன்று. ஆதலால் சதசத்விலக்ஷணமான அநிர்வசனீயமாம். மொழி:—பிரத்தியும், சொல்லுதலும் அநிர்வசனீயத்தின்மொழிபெயர்ப்பாம். எங்ஙனம்? சத்தின்விலக்ஷண மசத்து; அதனை அசத்துக்கு விலக்ஷணமெனல்விருத்தம். அசத்துக்கு விலக்ஷணஞ்சத்து; அதனைச்சத்தின்

வில்லுடைமையிலிருந்தும், [illegible] கயிற்றில் பாம்பு [illegible] பாதிக்கப்படாதது [illegible]; அதைப் [illegible] சர்ப்பம். [illegible] அதையறியாதவர் [illegible]; அதினாலே [illegible] பாதிக்கப்பட [illegible] அறியாமையால் [illegible]; அதனாலே பிரபஞ்சமும் [illegible].

[illegible] அதன்றான [illegible]; அத்திஷ்டானத்தின் பரிணாம [illegible]. கயிற்றின் [illegible] சர்ப்பம் பாதிக்கப்படுவதுபோல அதன்றானும் பாதிக்கப்படுகிறது. [illegible] ஆதலால் [illegible] அசத்துக்கு [illegible] மித்தியை யென்றார்.

சித்தாந்த சிகாமணி.

கயிற்றரவிப்பிவெள்ளிநுப்பிக்கல்வல்பமிக்க
வெயிற்படுகொணர்நென்னிரின்னீர்கத்துருவழிபோல்
இயற்பிரித்தசச்சித்தானந்தசியத்தில்கன்னியை
செப்பிடைகுனாய்த்தோன்றுஞ்செப்பமுசையன்றே

விருத்திப்பிரதீபிகை

பழுதைதனிற் றனையின் புனைக்கிரன்றும்
பாம்பம் பம்பூமகயானது போல்
முழுதுணர்க்கும் வாக்கன்னே பொகாளின்
மூலாறுசாரசரமுலைய
பெழுதருமரி [illegible] வழிக்குமென்றிசைத்தே
னொழுமவர்துடைத்தினைபரித்தான்
செழுமணி யுக்காநிலெசறிவிருத்த
கிரியைக்கொடியோயமகிழே.

அரவிப்பழுகையணர்தவர்க்கதுபோ
லகிலமெய்ப்பொருளினையுணர்த்தோர்க்
கொருவுறுதிருத்தமெல்லைபெளிக்கான
தாருசலமிலையெனவுணர்த்தும்

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சிவஞானவள்ளலார்.

இருக்குவேதம் பஞ்சபூதங்களை [illegible] மென்று சொல்லிற்று, பின்னொரு வேதங் [illegible] மந்திரமென்று சொல்லிற்று, பின்னொருவேதம் [illegible] சொல்லிற்று, [illegible] மாயையேயில்லை [illegible] சொல்லிற்று.

வேதாரணியபுராணம் வான்முறைச்சருக்கம்

பாச வல்லியை [illegible] பரத்தினிற் [illegible]
[illegible] தீயமுறக் [illegible]
[illegible]
[illegible].
சத்தி [illegible] வையொக் [illegible]
[illegible] விடயா [illegible]
மொத்த [illegible] புலத்துயிர்க் கிடமாகும்
தத்துவத் தினைச [illegible] முத்தியுமாமே.
மயக்க முற் [illegible] டையாப்பதே
துயக்க முற் [illegible] பேசலாம்
வியந்து [illegible] வெய்யவி [illegible]
[illegible].
இல் [illegible] புகைன்றுக்
கொலை [illegible]
பல்லு [illegible] வடைக்கச [illegible]
மெல்ல [illegible] பேட்டே.
வேறு [illegible] மேலுறும் [illegible]
கூறு [illegible] காணையர்
தேறு [illegible] பரம்பரற் [illegible]
மீறி [illegible] பாமே
[illegible] பெனவேட்கை
மனம் [illegible] பரித்திட் [illegible]

நிலையாத்திரை [illegible] கொள்ளிர் சிறப்பாக [illegible] [illegible] கானில [illegible] [illegible] கூறுபதே.

சிவஞானசித்தியார்.

[illegible] காரணம் [illegible] என்றவாறு.

[illegible] காரணக் [illegible] தன்மையா
[illegible]
[illegible] பாசையோசாது [illegible]
வாரிபன் [illegible] லொழிந்தவாம்.

அ—ளை.

பதார்த்தங்கள் தோற்றமென்கின்ற அறிவிபோகபதார்த்தங்கள் உண்மையின்றாமாறு அறிவிப்ப தற்குக்கூறுகின்றனன்.

அறிவோ டறிவனவாம் பாசங்கள் மன்காணப்
பிரியாத வொன்றாக பேதித்—தறிவிக்கக்
கூடா தெனிலுமிறைக் கூறிடிற் கூறிடவன்
றாடாமற் பொய்பெத்து ரான்.

இ-ள். [illegible] கூறப்படுவனவாகிய இவ்விரண்டும் [illegible] திரண்டாகக் காணப்படுவதாய் மன்காணும். [illegible] [illegible] அனாதி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. இவ் [illegible] பிருக்கதிரிபத்தைச் [illegible] [illegible] பகுத்தறிவிக்கக்கூடாது. [illegible] பகுத்துக் கூறுதற்கு வல்லுநிலன். [illegible] தோற்றமெனப்படுங் கற்பனையைப் பொய்கள் [illegible] கொள்க. எ-று.

அறிவொடறிவனவாம் என்றது: [illegible] உலகப்பொருளாகக்கருதி, அதற்கு [illegible]. அதுகாரணமாக அதனையாக்குதற்கு [illegible] ஒருவனிருக்கவேண்டுமென்று அனுமானிக்கத்தக்கவன்சகனையும், அவனிடமிருந்து அனுபவிக்கத்தக்கவன்சேதனையும் அறியாமையாற்கொள்ளும் மயக்கத்தையுந் தருதல்; மன்காணென்றது: அறிவும் அறியப்படுவனவுமாகிய இரண்டும் அறிவுக்குவக்கைத்தைக்கண்ணும் காணப்படுவனவேபகிரியம் பொருளாய்ப்பொருளாகவும், பொருட்பொருளாகவும் பிரத்தியட்சப்பிரதயின்

அந்நிர்விகற்பமான [illegible] அனுமேயப் பிரத்தியக்ஷப்படுவது அறிவுக் காதலின் [illegible] பொருளைப் பொரு ளொன்றுக்கு [illegible] பொருளைப் பொருளொன் [illegible] ஞானமாகவும் விளங்கலின் அத்திருக்கு [illegible] பிறிதொன்றாகமெக் கது: பொருளொன்றாகப் [illegible] கொண்டதென்பதுபோ? அவ் வற்றைப்பொருளாப்பொருளாகக்கொண்டு [illegible], அறிவையன்றியறியாமை [illegible] அறிவியமை [illegible] அசத்துசடத்தக்கமெனப் [illegible] சொன்மாத்திரமாய்முடியும். முத [illegible] சாதனங்களும் [illegible] [illegible] [illegible].

இருக்குத்திரிசியப்பொருத்து அவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறப் போயத் தாற் சுருதியுத்திகொண்டு விசாரித்துத்தெளிந்து வாச்சியார்த்தமெனவும், அவ்வாச்சியார்த்தமுதாம் லெய்ப்பொருளைத் தெளிந்திடுவதும். அத்தெய்வத்தை மெய்யுணர்விலாலறிவித்து அதுவே அதுவென்ற [illegible] இங்ஙனமிருக்கக் [illegible] அசத்தாகக்கூடுமென்ற தன்மை யெனின் முன்னர்ப்பகுப்பது சாமானியமாயும், பின்னர்ப்பகுப்பது ஞானதப்பிரத்தியக்ஷமுமாதலிற் கன்றுக்கண்டெகுப்பதே மெய்யா மென்றுணர்க.

அ—௯௩.

கற்பிதமானதிருசியப்பொருத்தால் யதார்த்தமானதிருக்கு பலவாறுந் தோற்றரமேயன்றி பன்மையாகாதெனல்.

ஆடியொளி யொன்றாகு மாடிக்கு வேறுமேல்
ஆடுதலிற் காண்பவைக ளாய்காத்தே—பாடு
தெரிவாதி யொன்றுகா ணேய்பங்கா திங்கு
பொதியுவமை கண்டிலே முந்து.

எ-து. அக்கண்ணே ஆடிநேரதும் காணப்படுவனவாகிய சாயாவடிவங்கள் அவ்வாடிக்குவேறாகுமாயின் ஆடியெனப்படுவனவனைத்தும் ஒன்றேயாம். ஆடிவேறுவேறாகுமாயின் ஆடிபலவாகுமெனக்கூறியதில் மயக்கமேல் இவ்வு வமையினிற்கேற்றபடைவது வேதாந்தன்றமையின் இருக்குதிரிசியமெனக் கண்டு இதனைத்தெளிபின்னுள் விடைத்துமுற்றது. எ-று. அவித்தைமாயை யென்றும் அறியாமையும் அவைகாரணமாகச் சமஷ்டிவியஷ்டியாகத்தோற் றுஞ் சகைத்தின்னும் அசித்சடத்தக்கமெனவும் அவற்றிற்காதாரமாகிய

[illegible]

[illegible]

[illegible]

௩-ஆ. [illegible] தெரிவிருக்குமவன் [illegible] டாயிருக்கும்: [illegible] யாம்; [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] ௪-ஆ.

அன்னமாயிஞர் [illegible] சக்கரத் தோற்ற[illegible] மேனியெனின், [illegible] புணைமையாகாதெனின்.

கன்று [illegible]
கன்று [illegible]

பயப்படைந்த கிப்ச்சதுப் பற்றென்னும்
மையாதுப் பிந்நகையைப்போலவாம்.

ப-ரை. கண்ணாடியோட்டம்பார்ப்போரது அக்கண்ணாடியிற்றோற்றம் பிரதிபிம்பங்காணுமாறுபோல, அவ்வோட்டம்பெற்றோர்க்கு அவ்வறிவிற் றோற்றும் பிரதிபிம்பசகத்து எங்ஙனங்காணப்படும்? ஆகலின்கண்ணாடியைப்போலப் பிரதிபிம்பங்களை மெய்ப்பொருளாகக் காணுமாறுபோல் அப் பிம்பப்பொருளை மறுமைப்போல மெய்ப்பொருளாகக்கண்டிலம். சுருதி யுத்தியநுபவத்தால் அத்திரிசித்திக்குமிடத்தில் அக்கண்ணாடியிடமாகவும் பிம்பமேறுகம்போற் பிரதிம்பம்போலாது பிரதிபிம்பவுலகத்திற்கு அறிவேயிடமும் இடமுமாமென யோகத்தார் கூறுதுமன்றிப் பித்தரைப் போல ஒழுகின்மிகழுதிக்கும் வம்பாகாகிய சமயவாதிகளைப்போல மூடமதத்தால் நித்தியமாகச் சத்துவேறெனவாயாற்பிறழ்த்துங்கூறோம், சிவஞானி. ஈ-டு. சாக்கிரகாய்த்தலைச்சுழ சொப்பனகற்பிதவுலகமும் அறிவை யன்றியின்றெனவன் பிம்பமாமறிவெனவென்றார்.

அ-கை.

அறிவேயிடமும்இடமுமாமென்றதெங்ஙனமெனின்.

அறிவின் விகற்ப மனைத்துலக மாகி
யறிவி னதித்தொடுங்கு மாகிலே—யறிவுதனைக்
காணி விகல்விகற்பங் காணு மிடத்துண்டாம்
பூணின் விகற்பமிலை போல்.

ப-ரை. அறிவானதுதனது சச்சிதானந்த இலக்கணங்களை மறந்தவிகற் பமேய சகலபுவனங்களாயும் அவ்விகற்பவுலகங்கள் உதித்தொடுங்குதற்குத் தானேயிடமாயுமிருக்கும்; இங்ஙனமிருப்பதை யறியவேண்டுமாயின் எவ்வாறு விரிவுற்றதோ, அவ்வாறு ஒன்றியொன்றையடக்கி அவ்வறிவைக்காணின் விகற்பமென்பதின்றித் தான்மாத்திரமாய்விளங்கும். இங்ஙனங்காணுமிடத்து அறிவின்விகற்பம் நீங்காதாம். அதுநீங்காவனவும் கற்பனையுலகங்கள் உண்மையாகக் காணப்படும். பொன்னைப்பொன்னாகப் பணிகளோடுங் காணுமிடத் துப் பொன்னேயன்றிவேறுவிகற்பப் பணிபேதமிலையாகக் காணுமாறுபோன்று. ஈ-று.

௩-ம். அதி. நீத்தார்பெருமை.

அஃதாவது—முற்றத்துறந்த முனிவரது பெருமையைச் சொல்லுதலாம். அஃதறமுதலாகிய நான்கினையு முலகத்தார்க்குள்ளவாறு அறிவிப்பவராதலான் வான்சிறப்பின் பின்வைக்கப்பட்டது.

ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவற் றுணிவு.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

(குறி.) [illegible] — [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

திருவையாறு-555-ப. "தொண்டொற்றுவேயுமில்லை........கண்டனா தருளுமில்லை கவாதயன் பிறையிலே." தனிநேரிசை-801-ப. "மெய்ம்மை ய.........வகைந்திலேன்டே." 768-ப-சித்தத்தொகை. "தன்னிற் றன்னையறிந்தவன்." 704-ப-திருக்கடம்பம். "சிந்தைபட்டுவைமாய்விந்த செம்மையே." 676-ப-திருவன்னி-ஞானங்காட்டுவர், நன்னெறிகாட்டுவர், நானங்காட்டுவர் நம்மையுட்புக்கெவரக், ஞானங்காட்டித்தன்னுணைவுக்காட் டுவ, வானங்காட்டுவர்போல் வன்னியூரரே.

[illegible]

[illegible]

1012-ம் [illegible] ..[illegible]க்கு, [illegible] [illegible] [illegible]." 1016-ம்-திருக் கோவை. "[illegible].....[illegible] மற்றவை." 1026-ம்-திருக் [illegible] "[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]வே." 1029-ம். "[illegible]". (திருமூலர்) திருமந்திரம். 985 ம். "[illegible] [illegible] [illegible] பாவிக்கவும் வேண்." [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible]

சமாதி.

சிவனும் பரனும் வேறு என்றிவற் றெரியக் கொள
சிவனைப் பரத்தின் செய்ற் றெரிந்து காரிய மாத
[illegible] காரியத்தா னிதனை யசிவு மென்போற்
பாவிய காட்போ லாகி நாசமும் பயமுமுண்டாம்.

சொரூபானந்த சித்தி.

தற்பர [illegible] சித்தே தற்பா னிடைபேயக்
கற்பித [illegible] [illegible] தானைக் காலத்தச்
சிற்பொரு ளொன்றே [illegible] மற்றது சித்தாமோ
வுடலும் வேறு காது சிதாகா ரத்தாலே.

மெய்ம்மொழி.

பசுபதி சைத்த [illegible] பசர்ந்திடு மிருப்பு யாகா
பசுவவன் பேதத [illegible] பதியவ னமல னென்றும்
பசுவவன் பாசந் தீர்க்கை பதிதொழி லாகுந் தீர்த்தாற்
பசுபதி பேதஞ் சொல்லிடு பரவைசேர் நதிக ளன்றே.

அ—கை.

அறிவின்கற்பமே சகத்தாமென் றதைபெற்றின் அதனுலுண்டாந் தடை கனைக்கற் குறுபடுகிறும்.

அறியுசகத் தாயி னசத்துசட மாகா
தறியுந்து வேறெனினு யாகா—தறிவென்றீ
னன்று லறினி னிலக்கணகன் டக்கெறியில்
நின்றுகப் போதறிவை நீ.

எ-து. அறிவேசகத்தாகப் பரிணமித்ததெனின், அசத்துசடமாக்கருப மானசகத்துக்கு முதற்காரணமாயுள்ளஅறிவும் அசத்துசடமாக்கருபமாக

[illegible]

சந்ததிலக்கெட வின்பத்தன்மையனாகேவலராகத்தின்றும் [க்கப்
பித்திமிற்சித்திரம்போலப்பிறந்தமுன் [illegible]
வைத்தவிலம்பலவாக்கொமப [illegible]
கொத்திலருமறை [illegible] தென்றெபதன்றுறையிலேனே.

வேறு.

கண்டேனுனை சேவடி நாணுமே
விண்டேன் மனமாயவிகற்பமெலா

முன்பெறலுதன்னையொருதாய்ப்
பின்பெறுதேகப்பயன்வரவினை.

அளிபெறு மூசனைபெறுமாற்
தெளிவாயுகத் தீவியவாயதுவே
பொளிபெறுவளி பெறுமாற் பெறுமாறும்
ஏனிபெறு கசிபெறுகன் ஞாசமே.

ஏழாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

ஆன்மா பிரத்யக்ஷொருபமாயென்பதை உருவகித்துமகா வாக்கியங்காரணமாக விச்சூத்திரங்கூறுகின்றது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

இ-ள். ஐம்புலவேடரினயர்ந்தனைவளர்ந்தெனை—ஆத்மாவாகியசிறப்பின் னாய் நீ உன்னைத்தன்மையென்பதையுமறந்து அதனால், அஞ்ஞானமாகியவேடச் சேரியை முன்னே வினைப்பயனடைத்தும், வேட்டையனாகிய படைகத்தையடைத் தும், வேட்டைக்காரரான பஞ்சேந்திரியத்துவாரத்தினால் வேட்டைக்காரராகிய தன்மாத்திரைகளோடுகூடி வேடக்கோலமான சரீரத் தைத்தழுவிச் சேவித்துமென்றுமாகத்திறப்ப வளர்ந்தனையென்று, தவத்தி னின்தம்முதல்குருவுமாயுணர்த்த—தானியற்றியபட்சாமிய தவத்திற்கிரங்கித் தன்னுன்னைத்தகவோதான்ற ஆன்மெய்ப்பொருளென ஞானசிரியவேந்தனு மாய்வெழுந்தருளி ஞானவேட்டையாடுகோன்காலைக்கண்டு, ஜீவராஜவேடப் பிள்ளாய் நீ சம்மினத்தாய்; என்வண்ணமேநின்வண்ணம் அவித்தியாகாரிய மான அந்நியர்வண்ணமும் நின்வண்ணமன்றென மகாவாக்கியவுபதேசம்புரிய, (அது) விட்டன்னியமின்மையினரன்கழல்செலுமே—ஜீவேஸ்வரபேதமாய்நின் றன்ன வாக்கியார்த்தத்தைக்கையறவிட்டு, எப்போதும்பிரமமேகூடல்தனும், கூடல்தினைபிரமமேயென்னும்அர்த்தம் கெளமன்றே அபேதமான துவித பாசத்தையினத்தெயன்னைத்து வோசக்கியசாட்சாத்காரத்தைப்பெறும். எ-று.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உ—ம். திருமந்திரம் மகாவாக்கியம்.

[illegible]

அறுபான் [illegible] [illegible] படரொக்க
[illegible] நக்டக மெய்ந்து சாதகத்துப்
பேறு கெபரில [illegible] சாதத்து
விறல தொக்குக் தரிசத்வ [illegible]டே.

தானெனு நவெனும் இரண்டெனும் தத்துவந்
தானென் நவனென் இரண்டற் றன்மையை
தானெனல் இரண்டின்றாய் சேவடித் தானவர்
தானின்றித் சாருகத் தத்துவ சுத்தமே

இம்புலவேடரினையர்ந்திலவார்க்தேனென்பதற்கு உ—ம். ஷை.

அன்பாலே யையர்த குறியின வென்பது
தானாரா னையாற் றன்மை யறிகில
ராண்பாலே யைந்த வாதுக் கிவனென்று
வான்பாதை யில்லையா லையந்து மில்லையே.

சிவஞானவள்ளலார்.

மன்னைய மறந்து மிக்க வாசா வயவ மாகித்
தன்னைய மறந்தி நுந்த தவைமைப் போன்று கீபு
பென்னைய மைந்தைப் போக வெயிரிக்கம் வடிவ மாகி
புன்னைய மறந்தாய் சிவென்று நவைய வுணர்ந்து கொள்ளே.

சிவஞானசித்தியார் ௮-சூ. 1-வது பாட்டு.

மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி
வளர்ந்தவனை யறியாது மயங்கி நிற்பப்
பின்னவனு மென்மகனீ யென்றவரிற் பிரித்துப்
பெருமையொடுந் தானாக்கிப் பேணு மாபோற்
றுன்னியவைம் புலவேடர் சுழலிற் பட்டுத்
துணைவனையு மறியாது துயருறுந்தொல் லுயிரை
மன்னுமருட் குருவாகி வந்தவரி னீக்கி
மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்.

திருமந்திரம்.

எவ்வாறு கண்டா னறிவுதனைக் கெல்லை
யவ்வா றருட்செய்வ னாதியரன் றானே.

[illegible]
[illegible]

சிவஞான[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

குமாரதேவர் பிரமானுபவ அகவல்.

நானு மிரண்டே ஞானத் துருவை
வினவிட [illegible] விளங்கிய பிரமம்
நீயே யென்று நிச்சய மாக
தத்துவ மசியெனச் சாற்றின னன்றே.

[illegible]

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் திருநாரையூர் 465-ம் ப.

[illegible] பழியாது, [illegible] குற்ற முறைவாற் பிரிதின்றி." [illegible], [illegible], [illegible] நாரையூர் [illegible], [illegible] செய்யும [illegible]."

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

[illegible]. 5[illegible]-ம் ப. "[illegible]" "[illegible] [illegible]." திருவாரூர். [illegible]-ம் ப. "[illegible] பெருமான்." திருக்[illegible] 912-ம் ப. "[illegible]......[illegible]" [illegible]. 907-ம் ப. "[illegible]" திருவாரூர்த். 912-ம் ப. [illegible], [illegible].

திரு[illegible]. [illegible]-ம் ப. "[illegible]" [illegible]. 901-ம் ப. [illegible]. 937-ம் ப. "[illegible]......[illegible]" [illegible]. 532-ம் ப. "[illegible]." திருப்புத்தூர். 951-ம் ப. "[illegible]......[illegible]" [illegible]. 941-ம் ப. [illegible]. திரு[illegible]. [illegible]-ம் ப. "[illegible]......[illegible]." திருப்[illegible]. 850-ம் ப. "[illegible]." "[illegible]......[illegible]."

ஸ்ரீசைலம். 901-ம் ப. "[illegible]......[illegible]."

திருமறைக்காடு. 970-ம் ப. [illegible] "[illegible]." திருவாரூர். 905-ம் ப. [illegible]. திருவையாறு. 895-ம் ப. "[illegible]."

[illegible]. திருவெண்ணெய்நல்லூர். 915-ம் ப. "[illegible]." [illegible]. 925-ம் ப. "[illegible]......[illegible]." [illegible]. 930-ம் ப. "[illegible]......[illegible]."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வினா:—அப்படியானால், [illegible] இருவர் [illegible]?

விடை:—சரியே.

வினா:—அங்ஙனம், [illegible] அதனுல் [illegible] தனுக்கு [illegible] மேலவனுக்குத் [illegible]?

விடை:—[illegible] அதன்மையைத் [illegible] பிரகிருதிக்காமல் [illegible]. அங்ஙனம் [illegible] அவ்வுலகத்தைக் [illegible]. வினா:—அதனைக் [illegible]? விடை:—பிரகிருதி [illegible]. வினா:—அங்ஙனமாக [illegible]? விடை:—[illegible], "தொம்பதத்தி [illegible] முதலாய [illegible]

[illegible] பகர்கிரன்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

குமாரதேவர் அத்வைதவுண்மை

அவைய குமாரன் [illegible]
அவைய குமார [illegible]
[illegible]
[illegible]

மகாராஜாதுறவு.

ஒருத்த ரொருவர் [illegible] தாக்கின் முன்னம்
இருக்கு மிடத்தை [illegible]

இருக்கு மன்றி முன்க ணிருந்த போதான் சொல்லாய்
திருக்குராட்ட முடையோர் செகத்தை மெய்யென் றுழலார்.

குருகேர்த—நாசன். இருக்கு—அறிவ.

வேதாரணியபுராணம் மாகாசமச்சிய பிராசீனயோக்கியச்சருக்கம்

வேத மதனின் மேன்மை யினுள் மேவி மூன்றாம் வியாகிருதி
போத மான்று மகசெனாம் பெற்ற தனைச் சிற் றெளியவாய்ப்
போத மேனிப் புமுதலாப் பகன்ற மூன்று மங்கமதாத்
கேத மகன்ற வங்கியது விதுவே பிரம மெலாமுயிர்க்கே.

(இ-ள்) வேதத்தின் மகிமையினுள் மூன்றுவிதமாகிய வியாகிருதி மந்திரங்களை யுணர்ந்து செபிக்கவே, மகசு (ஒளி) என்னும் பெயரையுடைய மந்திரம் பிரகாசிக்கும். அதைமனத்தாற் சிந்திக்கவே, ஞான முற்பத்தியாகும். பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்லோகமாகிய மூன்றவியா கிருதிகளும் அம்மகாவுக்கு அங்கங்களாக துரியமென்னு மர்த்தத்தைவிளக்கும் அம்மகசு அங்கியாகும். இதுவே எவ்வுயிர்க்கும் பிரமமாம். எ-ம்.

அங்க மூன் றுமாக்கிய பாரணி பாத மெனப்பேதத்
தங்குந் திராண முவர்க்கந் தானே யங்க மூன்றாகத்
துங்க விரவி மகசாகுந் சொற்ற வனல்கால் சூரியனு
மங்க மாகி யென்சால தாகு மகிய மங்கியதாம்.

(இ-ள்) இத்தலம் மங்களம்பேச வியானந்தோன்றவே, அம்மூன் றுமவைகளும் அங்கங்களாக, அங்கியாகியதுரியன் மகசுவாகும். முற்கூறிய மூன்று வியாகிருதிகளுள் பூலோகம்அக்கினியும், புவர்லோகம்வாயுவும். சுவர் லோகஞ்சூரியனுமாம் அங்கங்களாக, மகசுவாகியசந்திரன் அங்கியாகும், ப மாவி—பரமன்பு. எ-ம்.

இருக்குமுதன்மூன் றங்கமதா மெல்லை மகப்பூரணம்பரமாய்க்
குருக்குப் பிராணன் முதலாகக் குலவி னவற்றி னேதாவாம்
பெருக்கு மனவு முதலாய பிறக்கி யாயிற் பிரம்மா பத்
திருக்கு மகற்றக் கபோதுப் பிரம மகமாத் தேர்ந்திடினே.

(இ-ள்) இருக்குவேதம், யசுர்வேதம், சாமவேதமாகியமூன்றும் அங்கங் களாகும்போது பூரணமாய்ப்பரமாகிய மகசுவே அங்கியாகும். பிராணன், அபானன், வியானனாகிய வாயுக்கள்மூன்றும் அங்கங்களாகும்போது அன்ன மாகியமகசே அங்கியாகும். சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்திகளாகியமூன்றும் அங்கங்களாகும்போது ஞானமாவதாகியதுரியமே அங்கியாகும், அம்மூன் றுக்கும் சாட்சியாகுந் துரியமாகியமகசுவே நானானேன். எ-ம். வேதா—படைத்தவன்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(௫-பு.) [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(௫-பு.) [illegible]

[illegible] கூறியிருக்கின்றனர்.

இவர் [illegible] சிவஞானபோதப்பேருரையென்றும் தம்புரையைத் திராவிடபாஷியமென்றும் அதையியற்றினோர் திராவிடமகா பாஷியக் காரரென்றுஞ் சொல்லிக் [illegible] பரம்பரை வழக்கு.

சிவஞானபோதமூலத்தை [illegible] இவர் [illegible] தமிழ்ப்புரையை [illegible] "சடகோபன் [illegible]" [illegible] மொழிபெயர்ப்பன்றே; அது [illegible]. அதுபோலவே சிவஞானபோதமூலத்தை [illegible]

[illegible] அது அத்வைதமதத் [illegible]

[illegible] அத்வைதமே [illegible] சிவஞான போதத்திற்கு [illegible] அத்வைத பக்ஷமாக [illegible] இருக்கின்றது. [illegible] அத்வைதத்தின் [illegible] இவர்கள் அத்வைதத்தை [illegible] சித்தாந்தத்தோடு சம்பிரதாயமாக் கேட்டவரல்லர் [illegible] இவர்கள் கேட்கவில்லை. [illegible] சிவஞானபோதம் வேதாந்தசாரத்தை [illegible] அத்வைதப்பொருள் விளக்கம். [illegible] பொருத்தமாய்ப் போகும் [illegible] அத்வைதத்தின் சித்தாந்தத்தோடு கேட்டுணர்ந்த [illegible] குருவிருந்திருப்பாராகுக் [illegible] பக்கத்தினரது [illegible] சாதிக்கமுந்துவார்கள். [illegible] இருக்குமென்று [illegible] காட்டுவதுபோலுமென்றறிக.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள். ஆதிபுராணம் 772-வது ப.

கூவலாமை குரைகடலாமையைக்
கூவலோடொக்குமோ கடலென்றல்போல்
பாவகாரிகள் பார்ப்பரிதென்பரால்
தேவதேவன் சிவன் பெருந்தன்மையே.

ஸ்ரீ சங்கர விஜயம்.

௧௫-வது சருக்கம்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியருக்கும் ஸ்ரீ நீலகண்டாசாரியருக்கும் நடந்த சம்வாதம்.

சமுத்திரதீரத்தை விட்டு [illegible] ஸ்ரீ சங்கரர் கோகர்ணத்திற்குப் புறப்பட்டார். அவர் அங்குச் சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்து, பார்வதிப் பிரியனுகிய மகாதேவனை வணங்கி, (சன்னியாசிகளால் புகழப்பெற

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]கண்டா.

[illegible]முடையவரே! *க. [illegible] ([illegible]) [illegible] [illegible] சொல்லும் [illegible] [illegible] [illegible] அது [illegible]. என்னை? [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அபேதம் [illegible] [illegible] *உ. [illegible] [illegible] அபேதம் பொருந்தாது. (௧)

*க. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] உத்தரங்களே [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] அர்[illegible], [illegible], [illegible] முதலியனவும், [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ஸ்ரீ-[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] பிரதிபிம்பத்திற்கும் அபேதம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அபேதம் [illegible], [illegible] [illegible]. என்னை? [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] *உ. [illegible] [illegible] [illegible]. (௨)

*உ. பிரதிபிம்பம் மித்தை; பிம்பம் சத்தியம். ஆதலால் பொய்யும் மெய்யும் ஒன்றெனல் எவ்வாறு பொருந்தும்?

[illegible] [illegible] பிம்பமுகத்திலும் பேதமாமென்றறிவுள்ளார் [illegible] பிரதிபிம்பித்த முகம் பொய்யாமென்பது நமது [illegible] [illegible]. ([illegible]) அபேதமெனல் எவ்வாறு பொருந்தும்? (௩)

[illegible] [illegible] அறியாமையும் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible] [illegible]) [illegible] இரண்டினும் [illegible] [illegible] [illegible] அபேதமே [illegible] [illegible]. (௪)

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ([illegible]) [illegible]. [illegible] ([illegible]) [illegible], [illegible] [illegible]. [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பொருள். (௫)

[illegible]

[illegible]

சங்கா.

[illegible]

[illegible]

[illegible] (40)

[illegible]

[illegible]

[illegible] (௪௪)

[illegible]

[illegible]

[illegible] [illegible] இந்த [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] வேண்டும். (கூ)

[illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தன். (கூ)

[illegible] [illegible] [illegible] தன்மையும் [illegible] [illegible] [illegible] அங்கீகரிக்கத்தக்க தாம். (கூ

[illegible] [illegible] இவ்வாறு *அ. யுக்தி [illegible] [illegible] சத்தியமென்றும் [illegible] [illegible] [illegible] அங்கீகரிக்கத் தக்கதாம். (கூ)

*அ. [illegible] [illegible] [illegible] இப்பிவென்பிமுதலியவற்றைப்போல என்றும் [illegible].

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] *க. நிருபாதிக [illegible] [illegible] முற்றறிவு என்னும் இரண்டும் இல்லை; [illegible] [illegible] செம்மைக்கு நிருபாதிகமான [illegible] [illegible]. (கூ)

*க. [illegible] [illegible] [illegible]. பிரத்தியக்ஷம் [illegible].

அன்றியும், பேதபுத்தி யதார்த்தமாயின், பேதமுணர்பவர்கட்கும் பயத்தைச் *௧௦. சுருதி சொல்லமாட்டாது. [illegible] அவர்க்கு [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] பேதபுத்தி யுண்டாகாது. (கூ)

*௧௦. "இரண்டாவதனால் பயமுண்டாகின்றது" என்பது தைத்திரிய சுருதி.

அப்பேதம் சுருதியின்கண் [illegible] யதார்த்தமன்றாதலின் *௧௧. அபேதமுணர்த்தாவத்தும் புருஷார்த்தம் கேட்கப்படுகின்றது. [illegible] [illegible]

[illegible] (௯௮)

[illegible]

[illegible] ஸ்ரீ [illegible].

திருமந்திரம். தத்துவமசிவாக்கியம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

திருமந்திரம் சுத்தசைவம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible].

[illegible] (௯௯)

சீவகண்டர்.

[illegible] (௨௦)

சங்கரர்.

[illegible] (௨௧)

ஸ்ரீகண்டர்.

அங்ஙனமாயின், இவ்வாத்மா ஈசனுக்கொப்பாவன் வேறும்; சுதந்த்ராதி விசித்திரத்தன்மையைக் காண்டலால். என்றால், பக்திபோதமுடைய மனிதர் மாத்திரமே கருவியைப்போல் சிவ வொவனுக்குத் தோன்றத்தக்கதாம். (௨௰)

அப்படிச் சொன்னாலின், அப்போதைய தீக்ஷையுடையோன் இவனை பிரதுவான ஞானத்தை சேர்க்கப்பட்டவனுடையவன். அன்றியும், இவன் ஞானமுடையோன் இன்றேன் ஞானமுடையோனென்று மயங்குதலை மூன்றாவது: அவைப்பிறிதொன்றில் விருத்தலின். (௨௧)

ஞானமுடைய இவ்வாத்மாவே கர்த்தா; அசேதனத்திற்குக் கர்த்திருத்துவம் காணப்படுகிறதில்லை. ஆகையால் போகத்திற்கும் அதுவே (ஆத்மாவே) கர்த்தாவாம். வேறு போக்திருத்துவம் ஒப்பின், (தேவதத்தன் செய்த கர்மபலனை போக்திருத்துவம் சோமதத்தனுக்கா மென்னும்) அதிப்பிரசக்தமாம் தோஷமுண்டாம். (௨௨)

இங்கு வேதத்தில் அதற்கு உலகத்திற் புருஷார்த்த மென்பது துக்கமாகமாம்; கைப்பிராப்தி மன்று: சுகாசுகமும் துக்கத்தோடுகூடியிருத்தலால், விஷங்கலந்த அன்னம்போல, தள்ளத்தக்கதன்மை அதற்கிருத்தலின். புருஷார்த்தத்தன்மை மோக்ஷமென்றும் வேசிக்கப்படாத முக்தியிருத்தலாலெனின்.

சங்கரர்

அங்ஙனமன்று: சுகாதி ௨௰. விசித்திரத்தன்மைக்கு மனதின் தர்மத்தன்மையால் ஆத்மாவை பேதிக்குந்தன்மை எவ்விதத்தாலும் பொருந்தாது. ஆனால் அவ்விசித்திரத்தன்மை மனதிலுள்ள பேதத்தை விளக்குகின்றது. (அது மனதின் தர்ம மென்பதற்கோ, காமசங்கற்பமென்று மிவைமுதலிய சுருதிப்பிரமாணமா மென்பது ஞாபகம்.) (௨௰)

௨௰. சுகாதி விசித்திரத்தன்மை மனதின் தருமமாயிருத்தலால் மனதைப்பேதிப்பதாகுமேயன்றி ஆத்மாவை பேதப்படுத்துவதாகாது. இவற்றை ஒன்பதாஞ் சூத்திர மனனத்திற் காண்க.

சேதனாகிய சேர்க்கைவிசேஷமே அசேதனமாகிய (இரண்டு) தேகத்தின்கண்ணும் கர்த்திருத்துவத்தை விளக்குவதாம். அதன் (சித்தின், சேர்க்கை விசேஷமின்) றிய பக்ஷத்திலவற்றிற்குக் கர்த்திருத்துவமின்றென்றும் கற்பனை சுருதியநுகூலமாயிருத்தலின் சிரேஷ்டமாம். (௨௧)

விஷயத்தினின்றெழுந்த சுகம் துக்கத்தோடு கூடியதாயினும், ஈசனின் நிரதிசயானந்தம் துக்கத்தோடு கூடியதன்று. "பிரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தினையறிந்தவன் எதனின்றும் பயப்படான்." "ஒருமையை அறிகிறவனுக்கு மோகமேது? சோகமேது?" என்று மிவைமுதலிய சுருதியால்.) ஆதலால் அதுவே (பிரஹ்மானந்தத்தின் அடைவே) புருஷார்த்தத்தன்மையை யென்றறியத்தக்கதாம். துக்கமாகிய துக்காபாவமாத்திரம் (புருஷார்த்தம்) அன்று. (௨௨)

[illegible] (௩௮)

[illegible] (௩௦)

[illegible] (௩௧)

* [illegible]

* [illegible] ஸ்ரீ [illegible] (௩௨)

* [illegible]

ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகள் சரித்திரங்கள்

(1) [illegible]:—[illegible] எழுதியது.

(2) கேரளீயம்:—[illegible] எழுதியது.

(3) மற்றொரு கேரளீயம்:—[illegible] எழுதியது.

(4) [illegible]:—[illegible] எழுதியது.

(5) சங்கரவிஜயவிலாசம்:—[illegible] இயற்றியது.

(6) சங்கரவிஜயம்:—[illegible] இயற்றியது.

(7) சங்கராப்யுதயம்:—[illegible] எழுதியது.

(8) [illegible]விஜயம்:—ஸ்ரீ [illegible] எழுதப்பட்டது.

(9) [illegible]:—[illegible] எழுதியது. [illegible] சங்கர [illegible] எழுதியிருக்கின்றது. [illegible] சங்கர சரித்திரமுள்ளது

தொம்பதலக்ஷியார்த்தமாய உடல்தனது பதினொருவித பரியாயநாமங்களை யடைவேயுணர்த்துகின்றது.

சீவன்மூன்றவஸ்தையிலுந் தனக்குவாய்த்த மூலகையதிஷ்டானன். சேதனன், அந்தரியாமி, விருப்பின்றிய அனுசந்தாதிரு, சுயஞ்சத்தார்த்தன், அவிச்சின்னசிவன், பாரமார்த்திகன், துரியன், சான்றினன், பிரத்திகான்மா, குற்றமற்ற தொம்பதலட்சியார்த்தன் முதலியவையுடல்தனது பரியாயநாமங்கள்.

விகாரமின்றி மூன்றினுக்கும் அதிட்டானமாயிருத்தலின் மூலகையதிட்டானனெனவும், அறிவுடையனாயிருத்தலின் சேதனனெனவும், அகத்தினிறைந்திருத்தலின் அந்தரியாமியெனவும், அவாவின்றியெவற்றினும் அனுசந்தித்திருத்தலின் அவாவியனுசந்தாதிருவெனவும், தானேயுண்மைப்பொருளாயிருத்தலின் சுயஞ்சத்தார்த்தனெனவும், கடாகாயம்போல் தேகத்தாலெல்லைபட்டிருத்தலின் அவிச்சின்னசிவனெனவும், யதார்த்தமாவிளங்கலின் பாரமார்த்திகனெனவும், நாலவஸ்தையுங்கடந்துவிளங்கலின் துரியனெனவும், எவற்றிற்குஞ்சாட்சியாய்விளங்கலின் சான்றினனெனவும், உபாதித்திரயங்கட்கு விலக்கணமாயிருத்தலின் பிரத்திகான்மாவெனவும், நீயென்னும்பதத்தின் நிச்சயப்பொருளாதலின் தொம்பதலக்ஷியார்த்தனெனவுங் கூறியவாறுகாண்க. உபாதித்திரயங்கண்மாறினுந் தான்மாறாதிருத்தலின் மூலகையதிட்டானன்.

தற்பதலக்ஷியார்த்தமானபிரமத்தின் ஆறுவிதபரியாயநாமங்களை யடைவேயுணர்த்துகின்றது.

ஈசன்மூன்றவத்தையிலுந் தனக்குவாய்த்த மூலகையதிஷ்டானன், ஒரு பரப்பிரமம், பாசவிநிர்முக்தபாதத்துவம், பரமான்மா, குணாதீதமானவிசுத்தசித்து, தற்பதலட்சியார்த்தன் இவைபோல்வனபிறவும் பிரமத்திற்குத் தொன்றுதொட்டுவழங்கும் பரியாயநாமங்கள்.

விகாரமின்றி மூன்றினுக்கும் அதிஷ்டானமாயிருத்தலின் ஈசனென்றும் மூலகையதிட்டானனெனவும், ஒப்பற்றபிரமமாதலின் ஒருபரப்பிரமமெனவும், மாயாதீதமாதலின் பாசவிமுக்தபாதத்துவமெனவும், மாட்சிமையான ஆன்மாவாதலின் பரமான்மாவெனவும், தாரதம்மியமிறந்த பரிசுத்தசித்தாதலின் படிமலாவிசுத்தசித்தெனவும், அதுவென்னும்பதத்தின் நிச்சயப்பொருளாய் விளங்கலின் தற்பதஇலக்ஷியார்த்தனெனவும் கூறியவாறுகாண்க. உபாதித்திரயங்கண்மாறினுந் தான்மாறாதிருத்தலின் மூலகையெனவுபாதித்திரயமென்னும்.

முற்கூறியவுடல்தப்பிரமமென்னுந் துவிதாசம் இனியவென வுணர்த்துகின்றது.

மண்ணானதுபானைசட்டிமுதலிய பலவேறுவகைப்பட்ட வடிவங்களுக்கிசைந்த பெயர்கொண்டிருப்பதென்னமோ? அதுபோலவும்; பசியபொன்னொன்றே வேலைத்திறத்தாற்பலவேறுவகைப்பட்ட ஆபரணவடிவங்களாமாறு

போன்றன; இத்தகையபரமானந்தமயமேதனைக்கருணையினாற் றந்தருளுடன் பாதிருந்தின்ற உடலுயிரென்பது போல நண்ணுவது வேண்டும் முதலிய பசுவையறிப்பவையாய் பாசத்தையுந் தொன்றுதொட்டுச் சேர்க்கப்பட்ட ஆன்மாக்களிக்கண்ணிருந்து அறிவு ஞானானந்தம் இருக்கு மிவைகளெனக்கூறுகிறோம்.

உடமுதலியவிகாரங்களை உண்டாக்கும் மாயை, உடம்புமுதலியவிகாரங்கள் போன்றவிடத்து விடுகின்றனவென்றே, அதுபோலச் சகலமாயைக்குட்படுவதுங் கன் மேற்றினையுமன்றி நிலைக்குமென்பதுமில்லையெனக்கூறியது புடையவர் க்கியோதனைக்கொக்கிலுவினின் கர்த்தா, கர்மம், கிரியைகளாம்; அவையிடத் துத் தோற்றுவனவாம்; அவையிடத்துப் பிறப்பிப்பதுங்களாம்; அவையிடத்து மீளுமாசமென்னவாகும்; வாயுத்தக்கடுஞ் சற்றுமுன்னையின் அதனை யறிந்து எவ்வேளைத்தனையும் வைத்தற்கு உபாதானமாமென்பனவாம் சொல்லுவென்க. சகலதுக்கும் பிரபஞ்சத்துக்குமாயையின் செயலென்றறிந்தமன்று. அறிவொளி யனைத்திற்கும் முதற்கண் ஞானமென்பதாமென்க.

ஆன்மா: சத்துமுதலிய இந்திரியங்களைக்கொண்டு முடையவிதனைய. அறி வறியாமைபேதைகள் இம்மை, மறுமை, மேன்மை, கீழ்மை, சுழுத்தி, மூர்ச்சை, மரண முதலியஅவத்தைகளிலுஞ் சைதன்னியமாகியதனக்கோர் பாசத்துப்புண்ணிய விருத்தமுள்ளவாகின் றதனைச் சத்தியமாக்கவதாம்; எல்லாஅவத்தைகளிலும் அவ்வவற்றிற்கு உடைத்தனாய் ஞானரூபியெனக்கூட்டுவதாகிய சத்தியத்திச் சித்தியமைப்பதுவதாம்; பிரிவதற்கில்லாதது ஒத்து மகராய்ப் பிரமிக்குமாக்கப் பிறப்பதென்பதாம்; மலையுள்ளனென்றுஞ் சிற்றுயிர்களின் குக் அவசரப்பொருத்தமாம்; வேதுனையில்லவிகாரணமாகப் பிரதி பலித்துக்கொண்டிருக்குஞ் சாதகத்தினதனுஞ் சகலத்தையுஞ் சம்பந்தித்துக் கொண்டிருக் அவசரமற்றும் பூரணமெனப்படுவதாம் என்றுச்சுலிப் பாய்.

ஆன்மாசத்துமுதலிய இந்திரியங்களையுமுடையதனைக்கூறுகிறேன், அவ ற்றுளானைத்து உடம்புபிக்கன்றும் விளக்காத காரணமென்னவெனின்; வெப் பமும்பிரகாசமுமே வடிவாயுள்ள அக்கினியானது, விளக்கின்கண்பிரகாச மொன்றே வெளிப்படைக்காதிருக்கும். வெந்நீரின்கண் வெப்பமொன்றே வெளிப்படையாயிருக்கும். விறகின்கண் வெப்பமும் பிரகாசமுமாகியஇரண் டும் வெளிப்படையாயிருக்கும். இவ்வண்ணமாயவிதமைபோல், பரிசுத்தமானசத்தே னல்லன்றே மலையுள்ளிருட்சமுதலியவைகளில் விளக்கிநிற்கும், கடி னப்புத்தியாகிய தாமதகுணத்தின்மூடவிருத்தியின்கண்ணும் ராசதகுணத் தின்கோரவிருத்தியின்கண்ணும் சத்துச்சித்துமாகிய இரண்டுமேவிளங்கும், சாத்துவிதகுணத்தின் சாந்தவிருத்தியின்கண் சத்து, சித்து, ஆநந்தமாகிய மூன்றுமேவிளங்கும்.

அறிவறியாமைப்பகுதி மனைக்கருவிகளாக மேலுங்கூறும் சித்தப்பிறவியும், உலகமுதலியஅவத்தைகள் நத்தமக்குள்ளாறிலும் இவற்றிற்கெல்லாம் அறிவு,

டனையாய சின்றன்னைசுன்னிய தருட்டையிருட்டதற் சத்தேனவும்; ஆக்காங்குமிழ்டக் கற்பனைபேதங்கள் போலதுவானதுபோலாகாது, சின்றுந்யுத்தமையைத்தார் சிவ்விதனைடும். சதந்த ட்தகேருந் தனதுப்ரதிபலனாயுத்த மயமாற்நிவெழும்பிரிய அன்னியமெனக்கருதி வெங்னவேத்ப்பிம் கூடமையாற் சம்பிடவேயய யபிம். பிந்தப்பற்றிபாங்தமை ஆதாரீசத்தநத்துக்காடையடமை சற்றுமின்மையினித்தமெனவும், ஆனமயம் பஞ்சைகுந்தியமிருந்தப்பிப்பிடுக் தனதுரிதாத்தன்மைக் கிடைடிற்நித்தாக்கற்று மறுவாயிருத்தலிற் பரிபூரணமெனவுங் கூறியதென்க.

அக்கினியானது தற்கிழமையாக வெப்பத்தைபு மொளியையுந்தன்பாலுடையதேனும் விளக்கின்கண்ணும் புனலின்கண்ணும் ஒளியையும்வெப்பத்தையுந் தனித்தனியுடைத்தாயிருந்து விறகின்கண்வெம்மையொளியிரண்டையுங் காட்டுமாறுபோன்று, ஆன்மாவானது தற்கிழமையாகச் சத்துச்சித்தாங்தன்மைகளைத் தன்பாலுடையதேனும் மூடவிருத்தியிற்சத்தொன்றையும், கேவலவிருத்தியிற்சத்துசித்திரண்டையும், சார்தவிருத்தியிற்சத்துசித்தாங்தன்மையையுங் காட்டுமெனக்கொள்க. அக்கினியானது தனதுவெப்பத்தையும், ஒளியையும்விறகைப்போல் விளக்கின்கண்ணும் புனலின்கண்ணும் ஒருங்குவிளக்குமாறுபோன் ஆன்மாவுந்தனது சச்சிதாகந்தமென்னு மூன்றுருணங்களையும் சார்தவிருத்திபோல் மூடவிருத்தியின்கண்ணுங் கோவிருத்தியின்கண்ணும் ஒருங்குவிளக்குறும். விளக்கின்கண்ணும் புனலின்கண்ணும் வெம்மையொளி ஒருங்குவிளங்காமை அக்கினியின்குற்றமாகுமா? அதுபோலக் கேவலவிருத்தியின்கண்ணும் மூடவிருத்தியின்கண்ணும் சச்சிதானந்தமொருங்குவிளங்காமை ஆன்மாவின் குற்றமாகுமா? ஆகாதே. விருத்திபேதத்தால் மூன்றுகந்தோன்றுவதேயன்றி ஆன்மாவாவன்றெனவுணர்க. பலமுதலியனவை யாருங்கண்மையிருத்தலினாலும் சரித்தலில்லாமையினாலும் அசரவியெனப் பெயர்க்குந்தோன்றுமைபற்றிச் சத்தொன்றேவிளங்குமென்றும்; சாவிலுந்தகுபற்றிவிறுவாயுன்னவை சரிக்குந்தன்மைத்தென்றல், சரிக்குந்தன்மையில்லாத மலைபுல்முதலியவற்றை பொறியுயிரென்னலாகாதோ? அவற்றைமூடமென்றுதத இப்பி, சங்கு, எறும்பு, கறையான், தும்பி, வண்டு முதலியவைகளைப்பற்றியும், இவற்றைக்கோவிருத்தியென்றுதது தன்மாவினைசற்றுமின்றிய வானவர், மக்கள், நாகர், விலங்கு, புள்முதலியவற்றைப்பற்றியும்; இவற்றைச்சார்தவிருத்தியென்றுதது சீவன்முத்தர், விதேகமுத்தர்களைப்பற்றியுமென்க.

சப்பிரபோதம்.

சத்தஞா னத்தா லெய்தார் அகளிஞ்சா புச்சிய முத்தி
பத்தன்மை யப்பி னப்புப் பாலிற்பா லெய்யி னெய்போன்
மெய்த்தன்மை யுயிர்ப ரத்தின் வேறின்றி யொன்றே யாகு
மத்தன்மை யூர்வன் றன்னின் பெருமையை யாக்க லாமோ

சுபக்.

சுருதியின் முடிவா லீச னறிந்ததே ஞானம் வேறு
கருதிய ஞானமெல்லா மஞ்ஞான மாதல் கண்டாய்
தெரியவிஞ் ஞானந் தன்னின் பெருமையைச் செப்ப லென்னே
பரிதிமுன் னென்று துன்று முடைய தாரகை போலும்.

சிவப்பிரகாச தரிசனம்.

ஞானமுங் கருமந் தானு மிலக்குறிற் புனிய பாவ
மானதுங் கருடன் பாம்பு மங்கியும் பஞ்சும் வெய்ய
பானுவும் பிருகு வென்னப் படுதலாற் சிறையுங் கன்ம
ஞானநற் பெருமை யின்ன தின்மையுந் தெரிதி தேராய்.

கரும ஞான மிரண்டும் விரண்டுற
கருமம் வேதத்தின் காண்ட முற்கூறு
பொருமை ஞானமறை போக்கு சிரத்தினே
பிருமை ஞான மிருக்கவுங் கிடந்த.

கருமமே முயல் வோரைக் கன்மமே
இருமை பேய விராப்பகல் கொண்டது
பெருமை ஞானியைப் பீடை வேதமே
சிரம தாற்றுதி செய்திடும் வேறுங்கேள்.

போதரத்நாகரம்.

காரணமா மொருபொருளைக் காணலத்தின் காரியமாம் பலவு மன் கண்டாற்போல, மோரணையா மண்ணொன்றை யுணர்வத்தி னில மெகா ரியங்களெல்லா முணர்ந்தாற்போலக். காரணமா யுள்ளதிற் சந் தொன்முதற் காரியமா முலகெலாந் தாங்கலாலே, பூரணமா மொன் றனை யுணர்கிலெல்லாம் புணர்பாலே யறிவதுமெய்ப் பொருண்மை காணே.

எட்டாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வான்மா இந்திரியவாட்டத் துணரப்படாத பதியறிவைத் திருக்கூட்டத்திற் கண்டு, பாசமாகிய திருப்பத்தை நீப்பதே லைவுறுத்து நீக்குதற்குச் சாதனமாக ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தைச் சாட

வேதாகமவாக்கியமென்றறியிற் சிந்திக்குமென இச்சூத்திரமுணர்த்துகின்றது.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதி யெண்ணுமஞ் செழுத்தே.

(இ-ள்.) ஊனக்கண்பாசமுணராப்பதியை = அஞ்ஞான, ஆவரணப் பந்தமிக்கசடக்கண்களால், (பாசஞானத்தால்) அறியக்கூடாதசிவத்தை, ஞானக் கண்ணினிற்சிந்தைநாடி = சமாலோக்கண் (அருட்கண்) ணாகியபிரஹ்மாகார விருத்திஞானத்தால் தானேதானாகக்கண்டு, உராத்துனைத்தேர்த்தெனப்பாச மொருவ = பிருதிவிதத்துவமுதலாக நாதத்துவமீறாகிய பாசசாலங்களைக் கானற் சலம்போலவுந்தனக்கன்னியமென்று நீத்துத்துறந்து, தண்ணிழலாம்பதியஞ்செழுத்தைவிதி யெண்ணும் = ஜனனமரணதுன்பமாகிய வெப்பத்திற்குக் குளிர்ந்தநிழல்போலும் அருளையுடைய சிவபெருமானது ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரத்தை ஆன்மாசாமவேத மகாவாக்கியமுறைமைப்படி சிந்தித்துத்தெளியும். எ-று.

(ப-ம்.) அருட்பேற்றுக்குச் சுபாவத்திலுள்ள ஆன்மாவானது; சிருட்டிக்குமுன் சுழுத்திபோன்ற ஆணவமலத்திற்கட்டுண்டதுபோற் காண்பது பசுவெனவும்; சிருட்டியிற்சொப்பனம்போன்ற மருட்டேகமான மாயாசரீரத்தைப்பொருந்திச் சஞ்சரிப்பதுபோற்காண்பது சீவனெனவும்பெயர்பெறும்; இந்தப்பசுபாசஞானத்திற்குத் துரியாதீதசிவம்எட்டாதென்பார் :—ஊனக்கண் பாசமுணராப்பதியை யெனவும்,

பிராரத்தியினுற் காலமாதியிற்றோன்றும் ரோகிகள் அவ்வவற்றிற்குரிய முதற்காரணத்தைக் கண்டவிடத்துத் தடையின்றிநீங்கிவிடுமாறுபோன்று; பிராரத்தியுடலையமாகிய பாசத்திற்குமுதற்காரணமாகியசிவத்தைப் பிரஹ்மாகாரவிருத்திஞானத்தால் தானாகக்கண்டவிடத்துப் பாசமும், பிராரத்தியமாகிய உடலுமுடனழியுமென்பார் :—ஞானக்கண்ணினிற்சிந்தைநாடி யுராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவ வெனவும்,

அவ்வாறுசிவஞானத்தைப்பெற்றுப் பாசத்தையொழித்ததற்குச்சாதனமாக ஆன்மாதுரியத்தில் பிரகாசியாநின்ற பிரணவதேகத்தைப்பொருந்தியபோது அதுரூபாரூபமுதலிய ஏழுமியாக; சிவரூபமுள்ளபஞ்சாக்கரவடிவங்களாதலா லவ்வடிவங்களைத் தத்துவமஸிமகாவாக்கியமுறைமைப்படி யொடுக்கிக்காணி லருட்டனுவைப் பழுமபடியேபெற்று அத்துரியாதீதசிவமாய் விளங்கிநிற்கு மென்பார் :—தண்ணிழலாம்பதிவிதி யெண்ணுமஞ்செழுத்தே யெனவுங் கூறினார். பதிஅஞ்செழுத்தை விதியெண்ணுமென்றமையின் ஆகமநெறியையும், துனைத்தேர்த்தெனப் பாசமொருவவென்றமையின் வேதாந்தசித்தத்தையு முணர்த்தியவாறுகாண்க.

திருமந்திரம்.

நாதாந்த [illegible] சுடர்க்க
[illegible] வேதாந்த [illegible]
பாலொன்று [illegible]
சோதியான் [illegible].

தன்னிடுமைப்பதிவிதி யென்றுணைக்கொருபிறவென்பதர் [illegible]
சன்மருமாது.

ஒழிவிலொடுக்கம். நிலையியல்பு.

தாமரைநீர்தல் போலச் சரீரியத்துக் கூறத்தி
தாமரையா துண்டென தானுசே—தாமதிய
அஞ்செழுத்தா [illegible] தடியார்க் [illegible] செயின்
பஞ்சமலக் கொத்தறுமப்பா.

(இ-ள்.) அஞ்செழுத்தா [illegible] நிறைப், அர்ச்சி தற= செத்தைப்பூசித்து, அடியார்க்கு [illegible] செய்து, அவ மைசெயின் = வைராக்கியமானதுல் தாமரைநீர்போல = [illegible] தைப்புசிப்பதுபோல, தமை = [illegible] சிவனுக்கு= [illegible] மனுச்கி= புசிப் [illegible] செய்து, தாம்= [illegible] தான். அ [illegible] = [illegible] யிறல். உண்டு = [illegible] புசி [illegible], [illegible] தானுவே = தச்சிர [illegible] தாறுப், தாமதிய = [illegible] சத்தியானுடைய பிராப்பிராசமாய்க் [illegible], பஞ்சமலக்கொத்து = [illegible] காரணமாகிய [illegible], அற மப்பா = சத்தமாத்திரமாய்க் கெடுமப்பா. [illegible]

தாமரைநீர்தல்போலவென்றது: [illegible] உவமானமாம். தாமரைநீர்தல்போலவென்றமையால்:-[illegible] தையும் [illegible] தாமருளாலுண்டென் றமையால்: செத்தைப. பஞ்சாக்கர [illegible] றமையிற்கூறினமையால்: காரணமெனவும். பஞ்சமலக்கொத்தென்றமையால்: மூலக்குறுனாறும் கருவிக்கப்பட்டன.

(ப-ம்.) இக்கவியின்முன்புறைக்கு மத்துவி [illegible] நிசயாக்தம், பிர சன்னமாக வெளிப்படுத்துகி தம்; [illegible] புசிக்குங்காலத்திற் புசிப்பவனுமெயறிவாறு, புசிக்கப்படுவனவாகிய பொருளுமின்றி யபற்றி னேதார்த்தசக மாத்திரமாய்ச் சேர்ந்திருப்பதைத் தாமரைநீர்தல்போலெனவும், தமதானந்தத்தை [illegible] மனுபவிக்குமென்பதைத் தமைச்சிவனுக் கூறுக்கெனவும். தமதறியாமை [illegible] அறிவிறுத்திவா னந்த மனுபவிப்பதைத் தாமருளாலுண்டென. அவ்வறிவுதானுமிருப்ப தைப் பலைதானுமெனவும். அவ்வறிவு [illegible] சுயம்பிர காசமாய்விளங்குவதைத் தாமதியவெனவும். [illegible] தமதிரு பாவிலும் வியாபித்திருக்கு [illegible], அதினிருபாவிலும்வியாபித்திரு

ந்த சொரூபத்தைத் தெரிசித்திருப்பதை அஞ்செழுத்தாலர்ச்சித்தெனவும், அதனால் அப்போது அனைத்துக்காரணமான தன்னைத்தானே பூசித்திருப்பவர் ஞானசத்தக [illegible] [illegible]. அதனையடைந்து அவரறிவின்வழியொழுகு [illegible] [illegible] [illegible]. தசிவப்பிரகாசமாய் [illegible] நிற்றலே ஆணவ [illegible] [illegible] தன்னைத்தானுகவேயறிதலே மாயா [illegible] [illegible] தன்னைவிட்டுவிலகுபொழு [illegible] [illegible]. எப்போதத்தப்பிரகாசமாய்நிற்றலே திரோதா [illegible]. [illegible] சொப்பிரகாசமாய்விளங்குதலே [illegible]. [illegible] மறதியின்மையானதே மூலாஞ்ஞான [illegible] [illegible] கூறினர். இந்நூலாசிரியர் ஆ [illegible] அஞ்செழுத்தாலர்ச்சித்தெனவும். வேத [illegible] தமைச்செ [illegible] கூறுக்கித் தாமருளா [illegible] கூறினர்.

[illegible] பரமவல்லதனாலது சர்வவியாபகமாயிருந்து தன்னை [illegible] அனுபவிக்குமித்தத் [illegible] சிவத்துவமாயதன்புடை [illegible] [illegible]. ஞானமுதலிய உத்தக்கா [illegible] [illegible] [illegible]ச்சென்று, சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களினின்று, [illegible] கன்மேந்திரியங்களாற்சென்று, சத்தாதிவிஷயங்களை, [illegible] சகல விஷயங்களையு மனுபவித்துவந்த [illegible] தனதுவியாபகமான சிற்சகமாகவே யனு பவித்துக்கொண்டிருப்பதைத் [illegible] கொள்க. இவற்றைச் [illegible] அனுபவப்படுத்தக்காண்பது பேதத்திசையும், இக்கருவிகளெல்லாஞ் சர்வவியாபகமான சிற்சகமாய்க்காண்பது முத்தித்திசையுமாம்.

இதற்குதாரணம்.

[illegible] தெரிய புள்ளவா [illegible] போகங்களைத் தனதாக்கிக் கொண்டிருந்த கருத்தோடு [illegible] சிம்மாசனத்திற்றுவக்கபோது, அமைச்ச ருதி [illegible] யாவருடையசித்தமு மாசனு டையசித்தத்தைப் பார்த்திருந்தபோது, அரசனது கருத்தானது வெளிப்பட அக்கருத்தின்வழியேயிவர்களுஞ் செல்லவேண்டியகருவிகளோடுஞ்சென்று, தெய்வசைச்சிந்தித்துத் தன்னாசின்கருத்திற் [illegible] போலுமாம்.

பட்டணத்தார்.

அன்னையர் வீதி [illegible] பா [illegible] பணிவிடையோர்
[illegible] தாமவ [illegible] நன்றுமிவ்வூர்
[illegible] பரிக்க [illegible] ப்பள்ளியான சுகமெல்லா
[illegible] [illegible] [illegible] ஒண்ணாதே.
இன்னமில்லைநம்பி லத்துவிதானந்த முதையமாமென்பதற்கு.

உதாரணக் ஞானாசிட்டம்

[illegible] தீர்த்தின் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அத்திருக்குத் தாமத ஙைப் பெயரவெய்வார்.

(பா-ம்.) [illegible] ஞானமென்பார், அறிவானென்பம். [illegible] அறிவோருரென்பம். [illegible] விடுத்துநிற்றல [illegible] [illegible] அவ்வருத்தமின்றி விளக்கமாமாம் [illegible] [illegible] பாக்கியமாதலை [illegible] [illegible] தாமென்பார். [illegible] [illegible] அதற்குளென்ப [illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] சத்துறையாய்.

(பா-ம்.) [illegible] [illegible] வக்கியான்மே [illegible] [illegible]:—வயிக்கெல் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]:— [illegible] [illegible]:—[illegible] [illegible] கருத்து. [illegible] [illegible]

வி [illegible]:—[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] கருதிகூறிய [illegible]?

வி டை:—[illegible] [illegible], அதை [illegible] வெளிப்படுத் [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible];

[illegible] அதிர்வபக்குவ [illegible] சாதனைத்தை [illegible] பிடித்து [illegible] தம்மோடு [illegible] டைந்திருக்கின்றார்கள். அவ [illegible] மருந்தைப் பொருந்தக்கூடிய [illegible] அருந்தைப்பொருந்தக்கூடிய [illegible] என்னவென்க. அருமெய்க்ஞானி [illegible] முக்கிய [illegible] அம்மெய்க்கன [illegible] தேவையுமிவ [illegible] காண்கும்போதே [illegible] கொண்டிருக்கின்றார். அவ்வருந்த [illegible] வைக்கக்கூடாது. அவர்கள் [illegible] முக்தியடைவதெப்போ, [illegible] மருந்துப்பொருந்த [illegible] அதிர்க: முத்தி [illegible] தேகத்தைக்கொண்டு [illegible] மருந்துப்பொருந்த [illegible] கொண்டால் இத்தனை [illegible] இப்பொழுது [illegible]? இவ்வருந்தப்பொருத்தமுடைய [illegible] வேண்டும். [illegible] முற்றுஞ்சகாயமாக [illegible] மருந்துப்பொருந்தியாவ ருக்கு [illegible] பக்குவமடையாமல் [illegible] அதுகாரணமாகவே யிருக்கு மென்க.

வினா:—அம்மெய்க்கன மருந்துப்பொருத்தில் [illegible] ஞானம்பெற் றவ ருண்டோவெனின்?

விடை.—வியாசர், சுகமுனிவரான பிரமரிஷிகளும்; சனகாதியோரா கிய [illegible] இன்னுமநேகம்பேருமுண்டென்க.

வினா:—அத்தேகம்வைத்தவர்களில் சுகர்முதலியபல சருக்கரையுஞ் சிவபோ [illegible] நியமித்த [illegible] முக்திபெற்றனர்களென்பதென்னை?

விடை:—இச்சகாதியமுனிவர்களு மவற்றைத்துறந்ததேயின்றும் மெய்க்கனமெனி மருந்துப்பொருத்தமென்பதற்குப் பொருளறியாதவர்க ளவ்வாறு சொல்லுதுபோலு மிருக்கின்றது. அம்மெய்க்கனமெனி னருந் தன்மைத்தையும் பொருந்தலென்னினுமையு மெய்ப்பக்கொண்டவர்கள் சொல்வதேயன்றி யுணருந்த முழுதுங்கெரிந்தவர்க ளங்ஙனங்கூறார்கள். அம்மெய்ஞ்ஞானிகள் தன்னைத்தைத்துறந்து சுத்தமூலங்களைக்கொள்ளினு மவற் றையுந்துறந்து சருகுதீர் கனிகளைக்கொள்ளினு மவற்றையுந்துறந்து வாயு பக்ஷணம்பண்ணியும், அவற்றையுந்துறந்து சமாதியிலிருந்தபானம்பண்ணியும், மிகுதியில்தேகமுண்டாயிருக்கும் யாதாயினுமோர் சருக்கரையிருக்குமேயன்றி வே றின்று. பொருத்தமுள்ளதேகத்தில் சருமமுள்ளபரியந்த மின்னுஞ்சொருத்த

[illegible]

உதாரணம் [illegible]

[illegible]

[illegible]

திருமந்திரம். [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பழுத்தன [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

திருவாசகம்

"...வினைப்போ தவத்தினேன் சேவடியை நினைப்பிப்பேற் றேன்."

ஔவையார்.

சிவாயநம வென்று சிந்தித் திருப்போர்க் கபாயமொரு நாளுமில்லை.

தேவாரம்.

காத லாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
ஓது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னாம நமச்சி வாயவே.

பட்டணத்தடிகள்.

மாயநட் போரையு மாயா மலமெனு மாதரையும்
வீயவிட் டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன் சென்றுபின் றாதையைக் கூடிப்பின் றாயை மறந்
தேயும் படிக்கு ... றினைநிற்கக் கச்சி யேகம்பனே.

அஞ்சக் கரமெனுங் கோடாலி கொண்டிந்த வைம்புலனாம்
வஞ்சப் புலக்கட்டை வேரற வெட்டி வளங்கள் செய்து
விஞ்சத் திருத்திச் சதாசிவ மென்கின்ற வித்தையிட்டுப்
புஞ்சக் களைபறித் தேன்வளர்த் தேன்சிவ போகத்தையே.

சிவஞானவள்ளலார்.

அஞ்செழுத்தென்னும் மறையின்காலே, சிவாயநம வெனுந் திருவாக்கியத்தில், சிவஞானமாகிய பிரேமைமயமில்லை, பாசநிவர்த்தியாய் பருவட்டமான் பொருந்த, சிவன்பிள்ளையாக் கிவனிடைக்கு, மோதாழுகையாகி மலபிணைவைப்பக்கு, பூர்த்தமுத தி றுந்துவழித்தனவே.

அருளம்பலத்தி லருவுருவாகிச்
சொரூபமிரதத் தினைப்பலித்தி
யகாரவுயிர்தன் னடியிணைசேர்வான்
திருநடஞ்செய்யுந் திருத்தில்லைக்கனே.

பதிபசுபாசவிளக்கம்.

அஞ்செழுத்தி னிலொருபுடை பதிபசு மரும்
வஞ்செழுத்தி னொருபுடை பாசமாய் வந்தாயுந்

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible] பொருளைக் காட்டி [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] அடுக்கு [illegible] சொல்லுதற்குப் [illegible] பொருள். [illegible]

அசைபை மூலசித்த்.

அந்த மென்றிறுதி வாக்கிய மென நுதெ மொனிருயப் பரமத்தின்
தன்க தகதாக் கெழுதல் லசைமோற சமப்புமென் றிடவரும்

ஞானச் சின்றிமூ வேழுதா பிரத்தய ஞானார் சுவபமேல
உந்த நின்றினெ டு [illegible] நுதன பொருவி டைபம் வேதம்.

தத்துவசாரம்

அசவைதுக்கினிலை டுந்தரு முழுவது க்கலைபெறு மதின்பாரு
யிசைபு டம்பிடை பதுதொரி மணிமம் போகரு முபல்கின்று
ஈசைனி அதுடை மெய்பெ டையபுது வசனபமி னினைவன்று
சசம தாமுயிர் பரகதின் கதநுவ ங்கந்ந்துத வினைவையா.

பூரணப்பிரகாசம்

அகட தெந்நி முவாமிசி நுடர்முக லறுமப தடையின்றி
மிருப ரம்பர பரம்பி மதுபர பதுரக மெமூமைத்தாறு
நகவ தோன்றிய பரவுடன் பிடைதரு தகைவறு வுசமெய்பா
பிகப ரந்தித நிதமக மறவெறு மெம்பெறு சிவபாபால்.

ஆத லாலும் பிரபுரா வதுவென் பசையான் மொழிபாலே
சபத மின்றியா வாகிய பவா தர மிகிப பிரணவத்தாறு
பேத மொன்றறு வுரைசெய்த பாசெனப் பெரியவா தாத்தேடே
போதமின்றது வுவமைய தறயிரு மொளியுப கிடந்தானே.

அசவை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரம். ஆனந்தபோதம்.

அஞ்செழுத்தி னரும்பொருள் பறிபக்குவி ஞக்ககமனம் பிரா றுத் பர்வதநுவ மெமூய்த், தஞ்சமு வமுமையுணர் நாமே பக் தச சோகவிருந்த சகாசிமயாய் முடிந்த னனகை, மெருசனிலா மறையவரத கோயபாது மசதவிந்து கரும்பொருளஞ் செழுத தாலிங்கன், வஞ்சமறு புணர்தியிரன் மொழியி லுண்மை மதித்தவர் தம் பெருமையினை மதிக்க லாமோ.

இப்பரிசு சிவசிவ வென்னும் வண்ண மிரண்டெனவக் கிடைக் கிடந்த வுபாதிக்கி, மெய்ப்பரிசு கரைபிறந்து விளங்க நின்ற விமல சதா சிவத்தையே மெய்ம்மை காட்டி, மொப்பரிய வஞ்செழுத்தை பிவணமெய்யே புணர்த்தவனோன் சிவயாருருணா தோயுஞ், செப் புறவோ ரவர்களுமித் திருவாயத்தின் தேசதனுந் தியபவஞ் செற வர் மானே.

ஸ்ரீ [illegible]

[illegible]

திருமந்திரம். உ-ம்.

அகார முயிரே யுகாரம் பரமே
மகார மலமாய் வருமுப் பதத்திற்
சிகாரஞ் சிவமே வகார வடிவே
யகார முயிரென் றறையலு மாமே.

[illegible]

உ-ம் திருமந்திரம்.

அருட்கண்ணி லாதார்க் கரும்பொருள் தோன்றா
அருட்கண் ணுளோர்க்கெதிர் தோன்றும் அரனே
இருட்கண்ணி னோர்க்கங் கிரவியுந் தோன்றா
தெருட்கண்ணி னோர்க்கெங்குஞ் சீரொளி யாமே.

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கர ணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன்கர ணங்களே.

மாயை மறைத்து மறைந்த மறைப்பொருள்
மாயை மறைய வெளிப்பட்ட பப்பொருள்
மாயை மறைய மறையவல் லார்கட்குக்
காயமு மில்லைக் கருத்தில்லை தானே.

அறிவா யறியாமை நீக்கி யவனே
பொறிவா யொழிந்தெங்குந் தானான போது
அறிவா யவற்றினுட் டானா யறிவின்
செறிவாகி நின்றவன் சீவனு மாமே.

சீவ னெனச்சிவ னென்னவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை யறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை யறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட் டிருப்பரே.

அத்துவிதவுண்மை

தன்னைச் சிவனெனத் தெரியாத் தாரின் றுணர்த லஞ்ஞானம்
தன்னைப் பிரம மெனவுணர் வரியாய்த் தாரின் றுணர்த லேஞானம்
முன்னைத் தொடர்ச்சி யடைய தூல மாயம் வாதனையும்
பின்னை பொருந்தே பொழிந்துவிடப் போனால் விடுத லதைவேண்டா.

டாக்குரோத்தேர்த்தெனப்பாசமொருவவென்பதற்கு உ-ம்.

திருமந்திரம்

பெருக்கப் பிதற்றிலென் பேய்த்தேர் நினைந்தென்
விரித்த பொருட்கெல்லாம் வித்தாவ துள்ளம்
பொருந்தி யொருத்தி கருவாகி யுருத்த
மருக்கரு வத்தை யடைந்துகொள் வார்க்கே.

பாகவதம்.

ஐயமிக வுற்றி ருகை யறிவின்றி யகண்ட பாசி
னொப்பெயுறப் பொருள் யாவு மேவலுக் காரணர்போல்
வையக பாதிராச் சக்கிர வுலக மெக்காய்
பொய்ப்பெரு மாயை யாமே பொருந்துவான் றொன்னால் நீவன்றிம்

வேதாந்ததீபிகை.

"உலகமொன்றேயாகு அதுஅழிவதில்லையென்றும் மாணாக்கனை நோக்கி, உலகங்காரியமேயன்றி காரணமல்லவென்றும், காரணமாவது எங்கும்பரிபூரணமான பரவஸ்துவேயென்றும், தாயிடத்திற்பிள்ளைஎப்படியோ, அப்படியே பரவஸ்துவின்கண் உலகுதித்ததென்று ஆசிரியர்கூற, மேலே மாணாக்கனுக்கும் ஆசிரியருக்குமுண்டாகுஞ் சம்வாதமாவது:—

(மா.-ன்.) தாயிடத்துப் பிள்ளைபிறந்ததுபோல் பரவஸ்துவின்கண் உலகுதித்ததாயின் தாய்வேறுபொருள் பிள்ளைவேறுபொருள்; அன்றியும் இரண்டுங் கண்டபொருள்கள். இவ்வுவமானப்பிரகாரம் உபமேயத்தைப்பார்ப்போமானால் பரவஸ்துவுங்கண்டபொருள் உலகமுங்கண்டபொருளாகின்றன, இதுபரவஸ்து பரிபூரணமென்றுரைத்ததற்கு விரோதமாகின்றதே.

(ஆ.-ன்.) உலகமேபொருளென்றும் அதற்குக்காரணம் பிறிதொருபொருளில்லையென்றுங்கூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டி இதற்குமேல் பொருளொன்றுண்டெனத் தாய்பிள்ளையுவமானங் கூறினதேயன்றி அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னைப் பால்தயிராவதுபோல் பரிணாமபக்ஷமாம். தாய் பிள்ளையுவமானத்திலுள்ள கண்டத்துவம்இதிலில்லை. இவ்வுவமானத்திற்கு உபமேயம் பரவஸ்துவேயாகுமாம்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] அப்படியேயாகும் விசாரப்படாமல் [illegible] பிரதிபிம்பிக்கின்றது.

(மா-ன்.) இதிலுஞ் சங்கையில்லாமற் போகவில்லை; பிம்பமேயாகும் பிரதிபிம்பமாகிறதென்று ஆரோபிக்கின்றனையே. (சங்கையோ) நீருண்டென்று நீராகத்தில் பிரதிபிம்பிக்கிறதோ அதுவே பரிபூரணப்பொருளாயிருக்க வேண்டுமேயன்றி, நீர்போன்ற பரிபூரணப்பொருளாகாது. ஜலத்திற்பிரதிபிம்பிக்குஞ் சூரியனை, சன்னலில் பிரதிபிம்பிக்கும் சூரியனும் பரிபூரணப்பொருளாமா? சூரியனுக்கு ருபமும் ஒருவிடத்திலிருந்து [illegible] பம் பிறிதோரிடத்திலும் இருக்கின்றமையால், பிம்பப்பிரதிபிம்பங்களைக் அபரிபூரணப்பொருள்களே பொருத்தமென்றறியவேண்டும். இடைவெளிப் பிரகாசம் பரிபூரணப்பொருளாகின்றது.

(சூ-ன்.) பிம்பப்பிரதிபிம்பத்திருஷ்டாந்தம் பலவிதமாக விசாரப்படவேண்டுமென்பதற்கு மாத்திரமே. இனிப் பரிபூரணப்பொருள் விஷயமைக்கு சொரூபத்திருஷ்டாந்தம் கூறுகின்றோம். அதாவது ஆகாயம், ஆகாயமும் வெளியும் ஒப்புமையுள்ளதாகையால், அப்படியே பரமாத்மாவிடத்தும் சீவாத்மாவிடத்தும் [illegible] ஒரு சேர்த்துவையாம்.

(மா-ன்.) இதுவுஞ் சேருகின்றது; ஏனென்றால் ஆகாயமாகிய வெளிச்சத்தின் பின்னர் பரம்பொருட்டாவதில்லை, [illegible]

இல்லையென் றுணர்ந்தும் [illegible] நிற்கின்றது. அதாவது மன்னாக் கிடையென்று ஒரு [illegible] பெயர்த்துத்தோற்று வதைப் பார்க்கின்றோமன்றோ?

(ஆ-ன்.) உடம்பு பொருளல்ல வென்பதற்குச் சாத்திரம் கற்றிருப்பதும் கேள்வியறிவும் [illegible] முற்றுமல்ல. [illegible] தோஷமுடையதாய் [illegible] கின்றோம். [illegible] காணலாம். காணலென்றறிந்தும் [illegible] மீண்டும் தோற்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றது, அதுபோலவே உடம்பும் அசத்தென்றுணரினும் தோற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்.

(மா-ஞ்.) கானல்நீரைக் கண்டு நீரில்லையென்று தெளிந்தபின்னர்த் தோற்றினும் அதனை [illegible]; [illegible] நீர் அருந்தவாசிக்குமது இல்லை. [illegible]; [illegible] அநுபவிக்கப்படுகின்றன; [illegible] தோற்றுமேயாகும்.

(ஆ-ன்.) உடம்பு அசத்தென்றுணர்ந்தும் பெயர்த்துத்தோற்றமென்பது வரையில்லாதிருக்கும் காணல்நீர் திருஷ்டாந்தம். மற்றநுபவமாகின்றதைப்பற்றி வேறு [illegible] கூறுவோம்: அஃதாவது சத்திநிபாதத்தோடத்தில் அது [illegible] [illegible]. [illegible] காணுமுலகு தோற்ற [illegible] தோற்றமாம்.

திருப்போரூர்ச் சிதம்பரசுவாமிகளும் இவ்வாறு இந்நெறியில் கூறியிருக்கின்றார். அது வருமாறு.

—சுகசொரூபம்

ஒன்றென்ற சொன்னூலை நன்றென்றிடவே
நின்ற பழுதையிடை நீளரவம்—மன்று
வறிக்குமா றடபொருளி லுண்டாமென் றோத
விரித்த பழுதை விளக்கின்—மறித்தபாம்
பெருமதுபோல் வெழிச்சிவக்கண் கொம்முலக
மோனத்தே தோற்ற முமென்ன—மோகமறக்
கானலின் நீரில்லையெனக் கண்டபின்நீர் தோன்றுதல்போல்
ஊனமில்லாப் பரத்தோற்ற மென்றிசைப்ப—வான
பழுதையினிற் பாம்பும் பகர்கானல் நீரும்
எழுமே தலைபா லிவைதாங்—குழுமியே
காணுவதே போர்பொருளில் கண்ணுவதே தென்றிசைப்ப
ஆணுத பொன்மன்னி [illegible]—காணு
டையாறி தோன்றுமொரு வாணம்போற் றோற்றுந்
திடமாக் காவென்று செப்பத்—திடமாய்

நாயகன் [illegible]
உருவிலை [illegible]
வில்வளை [illegible] மருமப்பாக
கன்று [illegible]
பழனை [illegible]
தப்புடைய [illegible] — [illegible]
கார்த்த [illegible]
போர்த்திய [illegible]
இவற்றன் [illegible]
கைப்புத [illegible] — [illegible]
ஆமான் [illegible]
தோ [illegible] — [illegible]
தொடுக்க [illegible]
தருக [illegible] — [illegible]
மதர்த்து விழிவிழுமியோர் [illegible] கேட்பக்
கறித்த கனிக் கண்டாய் — இவைபெயர்ப்பின்
நன்றாக கேட்டு [illegible]
மூன்றும் பாழுபிக்கன் பெயர்த்தெழுக — [illegible]
உலகியைவ தொன்று [illegible]
கலைமகளும் [illegible] — பிழைபிதேர்
மெய்மொன் [illegible] மிளிரு [illegible]
[illegible] — [illegible] ரத்தான்
உன்னிலை [illegible]
தனிநிலை [illegible] — அந்நிலை
கொடி [illegible] நித்திரைபுனை வில்லுலகு
ஈடற் கருவுருவ [illegible] — பிறபெரத்
தோற்று நிலையைத் தனித்தாய்சற் சிரசகமே
மாற்றுங் கிரதப் பெயக்குறும் — சாற்றுமிதால்
உள்ளமே யிவ்வுலகா மிவ்வுலகே யுள்ளமாம்
உள்ளமா தெயுலக மொன்றிலை — புள்ளை
மதுரக் தருஞ்சாத்தல் லன்கோயின் முன்னை
சதுரங்க மாபகையாத் தக்குக் — துறைசுகி
தோர் மொழுக்கெபடநுந் செப்பியபேர் சொன்னுறுவம்
சொருத பொய்ப்பெயற சீக்கிரமே — ரெதுமிடத்

நாறும் முகைகாந்தள் [illegible] பொன்விலை [illegible]
[illegible] பொட்டாய் [illegible] — [illegible]
பெயர்ந்து [illegible] [illegible] [illegible]
செயிர்தீர்த்த தோன்றா திகழும்.

அத்துவிதபோததீபிகை.

இந்தனாலன்றி அக்கினிருபமாகிற சத்தியானது சன்னிபாதத்தை யடைந்தவன், [illegible] உன்மத்தன், [illegible] [illegible] ஆதியாயுள்ளவர்கள் தங்களை விபரீதமாய்க் காணுகிறது போல: சாக்ஷிபூதன் ஆதாரகனாய் [illegible] இருந்தாலும் அந்தக்கரணமாகிற பிசாசினாலே பலக்கமெய்பண்ணப்பட்டு அதினாலே தான்றானே நானென்று விகாரியானவர்போலவானர்.

இரகசியமென்கிற அக்கினிருத்திரமாகிற சத்தியானது சாக்ஷியைத்தா னிப்படி விகாரமாய்த் தோற்றுவிக்கிறதோ அல்லது சாக்ஷியினிடத்திலே தான் றானிப்படி நானென்று விகாரியாய்த் தோற்றுகிறதோ வென்றதற்கு.

ஆத்மாவைத்தவிர தனக்கு வேறே சொரூபமில்லாமற் போகிறபடியி னாலே தான் தன்னைத் தோற்றப்படாது. பின்னையோவென்றால்; தனக் கதிஷ்டானமான ஆத்மாவைத்தானே விகாரியாய்க் காண்பிக்கிறது அஃதெப் படியென்னில் கயிற்றிலேயிருக்கிற சத்தியானது தான்றானே சர்ப்பமாய்த் தோற்றப்படாமல் ரச்சுவைத்தானே சர்ப்பம்போலேயப்படித் தோற்றுவிக் கிறதோ, அதுபோலவும்; இன்னும் ஜலசத்தி, அக்கினிசத்தி, மிருத்துசத்தி யைப்போலவுஞ் சாக்ஷியினிடத்திலேயிருக்கிறமாயையும் ஆத்மாவைத்தவிர சொரூபமில்லாதபடியினாலே ஆத்மாவைத்தானே விகாரிபோல நானென்று சிலுப்பத் தோற்றுவிக்கிறது.

ஆத்மா அசங்கர் ஆகாசம்போல நிருவிகாரமுமன்றியிலே நிர்விகாரி யன்றோ? அப்படிப்பட்டவரை மாயையப்படி விகாரியாய்ச் சலனிப்பான் ஏனெ, [illegible] ஆகாசத்தைப் பருமாகாரமாய்ச் செய்துவும் வாயுவைகருதிர்ச் [illegible] தரு [illegible] கூடாத [illegible] சக்கர [illegible] சந்தேகமறத் தெளிவிக்கவேண் மென்ற மாணாக்கனுக்காசிரியர் கூறுவதாவது.

கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறது மாயைக்குச் சுபாவந்தானே: இல்லாமற் போனது எதற்கு மாயாசத்தியுடன் [illegible] இல்லாமற்போகும் இல்லாததை யுண்டானது போலத் தோற்றுவிக்கிற சாமர்த்தியத்திற்கே மாயாசத்தியென்று பெயராம், [illegible] ஆகாசமத்தியிலே கந்தருவநகரத்தைத் தோற்று விக்கிற இந்திரஜாலக்காரனுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு மாயையென்று எப் படிப் பெயருண்டாயிற்றோ அப்படிப்போல் கூடாததைக் கூட்டிவைக்கிறதோ அது போலவும், [illegible] கூடாததைக் கூட்டிவைக்குமென்றபடி.

[illegible] சித்திராசத்தியம் [illegible]
[illegible] அறிவினிடத்திலேயிருக்கிற [illegible] தத்தா

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வினவி [illegible] மசையா திருந்திடவே
[illegible] தெளிந்த முதலாம்.

காயம் [illegible] உணர்ந்தக்கால்
[illegible] போல்
[illegible] மேனவே
[illegible] நின்றிடும்.

மனத்திற் [illegible] பலகாரத்
[illegible] பக்குவமுள்ள
[illegible] திருப்பனதின
[illegible] திருப்பான்.

[illegible] கலமடைந்து
[illegible] யுணரின்
அங்காந்த [illegible] கண்டே நீங்குமதின்
இங்காந்த [illegible] தன்மைத் தோன்றத் தக்கவே.

கனவிற் கனவன் [illegible] கனவி லவை நோக்கிடினக்
கனவை யொழித்த [illegible] கனவில் விழிக்குமதின்
நனவைச் [illegible] நனவிற் றன்னை நோக்கிடில்
கனவை யொழித்த [illegible] சொரூபத் தெளிவிழிக்கும்.

கனவை யொழிந்து நனவுதனைக் கண்டார் கனவி லின்றுயினக்
கனவை நோக்கி யிடின் முன்னங் கண்ட படியே தோன்றுமதின்
நனவை யொழிந்து தம சொரூப நன்று புணர்ந்தோ ரதினின்று
நனவை நோக்கி [illegible] முனமேபோற் றோன்றிவிடும்.

உலகமே லோக மதிற்கனவி லுலக முயிர்கள் விவகாரம்
இறக்கு மெய்போற் றோன்றியதைத் தெரிற் பொய்யாயிடுமஃதின்
மறக்கு மாயா யோகமதின் மாசார் தத்தம் விடதெனப்
பிறக்கு மவைக டமைத்தெரிற் பேசும் பொய்யாய்ப் போய்விடுமால்.

ஒருவ னாதாரை பற்றக்கனவு முண்டா முறக்க மோகமதின்
ஒருவ னீதாரைப் பற்றக்கனவு மொருகாலையினு மிலதாகும்
சொரூப மதன் டாகையினுந் தோன்று நாளு மிதசகம்
சொரூப மியம்பி விடைதனுந் தோன்று மனைத்துஞ் சொரூபமே.

படிகத் தமைத்த நிறங்களிற் பத்திப் பாயு மந்நிறமாய்ப்
படிக மாமே லென்னிற் பசுரு மிகுதத் தகைமைபோல்

[illegible]

[illegible]

உண்மைநெறி விளக்கம். [illegible] பாசங்களைச் செய்திடுதும் [illegible]

சிவஞானசித்தியார். [illegible] பதிகிரியாச் சுத்தியென்னும் [illegible] செய்யுளில் : [illegible] என்றும்.

அரக்கொரு சேர்ந்து பெண்ணும் [illegible] என்பனவற்றால் [illegible]

திருக்களிற்றுப்படியார் : [illegible]

பக்ஷ [illegible] மருடையாய்த்தென் டென்னையாய்ப் [illegible] நுவலுமே, பல [illegible] சாத்திரங்களிலும், தானே [illegible] த்தலையாக்கிநூட், தானே [illegible] மேலுமாமே. என்று, [illegible] பிறக்குமென்று கூறுகலாக் [illegible] வென்று கூறிய [illegible] தின்பதை இவ்விசாத் [illegible] மாயைபிரமமென் [illegible] பாவின்று கூறுதல்கூடுமென்று மயக்கக் கூடிய [illegible] தருபாவமென்ற பாவநூத் கூடியதே [illegible] தனையபிப்பிராயத்தை வேதமின் [illegible].

" [illegible] பிரமமாகனக்கேன்." என்று [illegible] பாட்டில்கூறிய சிவஞானம் (சிவஞானமே [illegible]) இல்லைவாகரூ [illegible] தென்னைச், [illegible] சேர்த்தல்லே." வென்றுகூறிய [illegible] தைப்பமறிதலினாற் [illegible] மெனி [illegible] மயக்கமூ [illegible], [illegible] தரதையாதல் காரணமாக வது சதசத்தென்று சொல்லப்படுதலுமுண்மையில் [illegible] தல்போலுமென்க.

இன்னும் சிவஞானசித்தியார் மாயாவாதிமதமறுதலையேழாவதுபாட்டில் "பேதைமையுளது பிறிதுமல்லபொருள் பேசவொருமுளரோ;" என்றும், இச்சிவஞானபோத மூலசூத்திரத் திலைபிசத்தவென்னு மூன்றாம்வெண்பாவி னுரையில் இல்லதாமுள்ளதல்லதபொருடோன்றுமென்னுஞ் சூனியவாதிகளும், இல்லதாமுள்ளதாயபொருடோன்றுமென்னு மநேகாந்தவாதிகளு மறுக்கப்பட்டவாறறிக" வென்றும்; "உள்ளதாயிருவலகத் தோன்று" மென்றும் சிவஞானசித்தியார் சுபக்கமேழாவதாகுஞ்சூத்திர மிரண்டாவதுபாட்டில் "சத்தசத்ததீதமான் றாந்தானசத்துமசத்துமன்று, சித்தனுமசத்தாமி ன்றிவை" என்றும், ஆன்மா சதசத்தாவது [illegible] லதன்றென்று கூறுத லென்னோ? முன்பின் சம்பந்தமறியாத மயக்கமன்றோ? அறியப்பொருள் காரணமாக அறிவாரைப்பொரு ளாமின்றியென்னின் "உணர்ருருஅசத் தென்னு மணர்ந்த்துத்திட்டபடி அறிபொருள்யாண்டு மசத்தேயாதலி னறி வாலுமியாண்டு மாத்தானுக்கவேண்டும்.

சதசத்து அசத்தேயென்பதற் குதாரணம். சிவஞானசித்தியார் பக்கம் பிபுகீதை.

"சதசத்தாய்த் தோற்றுவது மாயேயமாகும்." இன்னையம்யாதையுஞ் சூனியமென்னு மேழாஞ்சூத்திரத்தில் அசத்திவது என்றிருத்தலையு முணர்ம்

[illegible]

[illegible] அத்தியாயம்.

[illegible]

மாண்டூக்யோபநிஷத்து

[illegible]

அமிர்தபிந்தூபநிஷத்து

[illegible]

அக்கினிபுராணம் [illegible]-ம் அத்தியாயம்: பிரம்மஞானங்கூறும்.

இவ்வாத்மாவாகிய பரப்பிரமம் [illegible] விளங்குகின்றான். [illegible] சின்மாத்திரன். அத்துவைத [illegible] சத்தியமாயும், [illegible] ஆனந்தமும் அத்வயமுமான பிரமம் [illegible] பிரமம். [illegible] ஆத்மஸ்வரூபமான [illegible] பிரமம். [illegible] பரப்பிரமம், அந்தப்பிரமம் [illegible] பிரமம், [illegible] அத்வைத ஆதித்தியன் அந்தஇருள் [illegible]. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி [illegible]. பிரம்மஞானிக்கு அந்தப் பிரம்மமே [illegible].

என்றுள்ள அத்வைதிகளின் சித்தாந்தம் [illegible] நான் [illegible] பிரமமென்பதைத் [illegible]. [illegible] மாயாவாதி, [illegible], [illegible] [illegible].

இதுவேயன்றி: அது அத்வைதசித்தாந்தத்தில் நான் என்பது [illegible] சித்தென்றும், [illegible] என்றும், நான் பிரமமென்பது [illegible] காணத்தாவென்றும், [illegible] [illegible] காணத்தா வென்றும், [illegible]

கிடுபெறு மாத்திரையுணர்த்தியதோடமையாது பாவிக்கப்படுமெய் தசத்தாகவின், பாவனை யென்பதும் பாவிக்கப்படும் பிரம மசத்தாமெனின்: நன்று சந்மார்க்கத்தாரும் பாவிப்ப தசத்தாகுமேயன்றித் தனதெதார்த்த சொரூபத்தைப் பாவனையாற்றிரிபடையத் தாமேனாம்பாவித்த லசத்தாகாது. எங்ஙனமெனின்: காத்திரான்பகன் கொற்றவனென்பவனைத் தானெனக் கருதுதலசத்தே: கொற்றவன் சாத்தனிடத்தே பாவனையாயிருத்தலிலும்: இதுபோன்று முத்தரான்மாக்களின் சித்தாந்தப்படி தானேயாகச் சிவனைத் தானெனக்கருது வசத்தேயாம். கேட்டுத்திங்களார்த்த அரசகுமாரன் பின்னர்த்தா னரசனென்றபோ தேடவன் செயற்கைக் கருதுமதிறு லசத்தன்மை யடையாதி ருமையாத வெட்டினைப்போறு, அங்ஙனமே அத்வைத சித்தாந்தப்படி சிவன் றனை நிதியுடைய வுடைமைத் தானெனக் கருதுவதிறு லசத்திடனை (பிரமம்) அசத்தாகவின்று. இதனுங் நவையுதபாவனா வேதசம்மதமன்பதன்று போறும். இன்றும்;

மாயாவாதி மதநூல் 1-வது செய்யுள்.

“யானேபிரம மென்றுரைத்து ஞானப்பேய்த்தே ரனைவெள்ளி
யூனேயுதர்த்து நின்றுயிர்கட் குபதேசங்க ளுரைத்துவரு
மாறுட்டுதிக ளுடையவே மாயாவாதி போகித்
தானே புரைக்குமர்நாதி னான்மைதன்னைச் சாற்றிடுவாம்.”

என்று கூறுகின்றது. இச்செய்யுளுக் கெழுதினவர் “ஆன்மாவுந் தெரும்பென்றுது அகம்பிரமமென்று சொல்லிப் பிரபஞ்சமெல்லாங் கானற் சலம்போலப் பொய்யெனக்கருதிக் கருப்பாசய நீங்காமனின்று தான் மற்றுள்ள ஆன்மாக்களுக் குபதேசங்கள் சொல்லித்திரிகிற ரணையில்லாத அறிவீனருகிய மாயாவாதி பித்தேறி வேதாகமங்களுக்குப் பொருந்தாமற் றனக்குப்பொருந்தத் தானேசொல்லிக்கொள்ளு மதநூலின தான்மையின் றன்மையைச் சாற்றுவாம் என்க” என்றும்,

“ஊனேபுகுந்து நின்றென்பது தான்பிரமமாயின், ஊனிற்புகுதல் வேண்டாமென்பது கருதியென்க, உயிர்கட்குபதேசங்க ளுரைத்துவருமென்பது சீவ ஆன்மாக்களுந் தன்னைப்போலப் பிரமமாகையால், உபதேசஞ்சொல்லவேண்டாமென்பது கருதியென்க,” என்றுமுறைகூறி யிருக்கின்றனர். இதில்:

(1) தானே பிரமமென்று கூறுதல்கூடாது.
(2) ஞானத்தையும் பேய்த்தேர்போல் கூறுதல்கூடாது.
(3) எல்லாம் பிரமமாகையா லுபதேசம் புரிதல்கூடாது.

இவைகூடுமென்பதன் மதிகேடனு மாயாவாதியும் பேயுமாமென்பது முக்கிய விஷயம்.

[illegible]

(1) [illegible]

(2) [illegible] "[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible]

* உலகம் அசத்து (காரியம்) என்பது [illegible]

காசிகாண்டம்.

[illegible]

கூர்மபுராணம்.

“ஆதலால் ப்ரபஞ்சமொன்றே நித்தியம் அல்லாததேயாம். பேதமற்றே ஈறு பரபஞ்சம் மறுபடி தோன்றும்” என்றும்,

மகோபநிஷத்து 4-ம் அத்தியாயம்

“பாலோகத்திற்றோன்றும் சகமுழுதும் பாலேயன்றி வேறில்லை” அதுபோல மூன்றுலகமும் சகப்பிரபஞ்சமும் விசாரணையிலுஞ் சின்மாத்திரந் தானேயென்றுங் கூறுஞ் சத்தப்பிரமாணமும், இதனை (உலகஞ் சத்தன் றென்பதை) உணர்த்தலுடைத்தும்.

தாயுமானார்: “விரிக்கும் பிரபஞ்சமெல்லாஞ் சத்தியமின்மஞ்சமென் னவே யேதாகமங்கள், மதிக்குமதனை மதியார் அவர்மார்க்கந் தன்மார்க்கம்” என்றபடி தீயர் முன்னோர்கள் சொப்பனமுதலியன சத்தியமென்போர்கள் மற்ற சங்கற்ப நிராகரணத்தில் “கனவின்பயனும், கனவின் பயனும், வினையின்பயனைக் பொய்யெனக்கண்ட” என்றும்,

“அசத்தறிபாப் பேசனி பரிவறிந்த தெல்லா
மசத்தாகக் கொய்கண்டா ரபி—லசத்தலாய்
ஈரி யெழுத்து நிகழ்கனவும பெய்த்தேரும்
நிலைமை யின்றுமா மெறப்பு.”

இதற்குச் சிவஞானமுனிவருரை செய்குங்கால், “கீரியெழுத்துமுதலியன பொய்யென்பாரை மறுத்தற்கு நிகழ்கின்றடை கொடுத்தார்” என்றும் கூறினர். இதனால் இவற்றைப் பொய்யென்று கூறப்படாதென்பது இவ ரிணத்தோர் கொள்கையென்க.

சிவஞானசித்தியார் 6-வது செய்யுள்.

மண்டனில்வாழ்வும் வானத்தரசபன் மலர்வாழ்வு
மெண்டருபூதபேத போனிகளிப்பவு மெல்லாம
கண்டவிந்திரமா சாலங்கனாகழு திரதங்காட்டி
உண்டுபோலின்றும் பண்பினலின்னை பசத்துமென்பர்.

என்ற 3-வது பாட்டில் ஞாலமுழுவதும் இந்திரம், கனா, கழுதிரதம் (பேய்த்தேர்) போன்றனவென்றும்; 9-வது சூத்திரம் 6-வது பாட்டில் “சூரியதிசையினின் றட்டுணமெட்டிச் செத்திக்கேகாதன் முதல்வாழ்வு முடையதமெல்லாம், வெறுத்த நெறி பறவைகையு மேலோர் மிடைக்க மெ தும் பொய்யென நினைத்திருக்க என்றும் கூறி, இவ்விரண்டிற்குமாறாக முன்னர் மயானாதி மதமறுதலை 3-வது பாட்டில் (உலகம்) விவகாரமன்று பரமார்த்தமா மவைசெதிர்ந்தே” என்று கூறுதல் முன்பின் முரணன்றோ?

இம்மா ... முதல்வன் ஆசிரியர் ஞானசித்தி முதலிய நூல்களிற் ...
... முதலிய அருணந்தி பிரமாணங்கள் கண்டுகொள்க.

சிவஞானமுனிவர் கலைசைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

மன்னாக்கம் கமழ்பு மடக்கைதயர்போன்
னென்னப்படு பெயறி மாக்கிடுமே
தன்னைப்பு மாயை விகாரமெனாய்
கனவிற கழியாய் கலைசைக் கிறைவே.

இராசைப்பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

“காட்டுறு முலகெலாங் கனவுபோன்மென.”

அத்துவிதவுண்மை.

இல்லா மாயை தங்கணிலை யாரு மிக்க வம்மம்ம
பொல்லாப் பிறப்பிற் பட்டதுயரப் போக்க மிகவுந் தவிர்ந்ததுயரம்
எல்லா நினைக்கஞ் சேர்ந்தயோப் ஞான விசார முதித்ததுமாய்
எல்லா மாம்வி டைத்துயா பார்க்குங் காட்ட மறைத்திடுமே.

எல்லா சீக்கிச் சற்குருவை யெங்குந்தேட படைத்தனின்
எல்லா குணரு ஞானமு னவின்ற விசாரஞ் செய்வதுவும்
பொல்லாமனத்தைபோக்கிவிட்டடைபொருந்திநோக்கல்லாநோக்கும்
இல்லா மாயை தன்னுக்குளியா யில்லை யெனவே காண்குதற்கே.

படியிற பொருளின் மெய்யென்ற படியேறன் றிந்த விருவகையு
முடிவின் மெய்யாய் பரிந்திடா மொழியு மிந்தத் தகைமையேல்
கொடிய வுலகை மெய்யெனவே கூற மதையு மறிந்திடலாம்
முடிவிற் சகம்பொய் யேயாது முத்தி யொன்றே மெய்யாகும்.

பந்த மின்றி வீடின்றி பரமே யெங்கும் விளங்கிடவும்
பந்தம் வீடென் றெணவுரைத்தல் பார்க்கில் மாயா மோகமதில்
சிந்தை விரியே பந்தமதாஞ் சிந்தை யொடுக்க மேவிடாம்
இந்த வகையாம் பந்தம்வீ டியம்பு மவை தமதாகும்.

மாயை யதனில் மும்முதலும் வகுப்பாய் விளங்கி யிடுமெந்த
மாயை நீங்கி லொருமுதலாய் வகுப்பொன் றின்றி விளங்கியிடும்
ஆய பிரம மென்றுநாதோ வன்றே யில்லை மாயையுமுன்
டாய பிரம முன்னாவு மந்த மாயைக் கழிவில்லை.

இந்த மாயைக் கழிவிலே தெளிந்த வுயிருக் கொருக்காலும்
அந்த முத்தி யில்லையென்னி லனைய முயிர்க டமைமறந்த
பந்த நீங்கி ஞானமே பரமாய் விளங்கு மதையன்றி
இந்த வில்ல மாயைக்கழி வின்றி யில்லை யென்கூடா.

தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீக்கிற் றன்விளங்கும்
தன்னை மறந்த தேகந்தத் தன்னை மறிக்க தேமுத்தி
தன்னை விடவேறா ஞானந் தானே பிரமம் மாயையுடன்
தன்னை விடவே நம்பிரங்க தானே யாகி விளங்கிடும்.

இல்லா மாயை தானிருந்தென் னிறந்தென் னவைபந் தமதாக
இல்லா மாயை தனையெய்யா வென்று மதியே பந்தமதாம்
இல்லா மாயை தனையெய்யா வென்று மதியே முத்தியதாம்
இல்லா மாயை யிருவையென்றே யெப்பாய்த் தொன்றுந் தன்னிலையில்.

வினையு நீக்கி ஞானமே நீக்கு மலமைத் தள்ளிடுறு
வினையு நீக்கு மற்றவையி னீக்கிக இச்சை யதினின்று
வினையு நீக்கி நின்றிடவே நிலையை யான முத்தியென்று
வினைய தொண்டன் னிலையைவிட்டு நீக்கா தென்று நின்றிடுக.

வினையை நீக்கி நோக்கிவிடி னமல சொரூபந் தோன்றியிடும்
வினையை மேவி நோக்கிவிடி னினைவி லுலகந் தோன்றியிடும்
வினைவி லுலக மறிந்ததுவு நீக்கிச் சொரூப மறிந்ததுவும்
வினைவி னெக்கிற் றனில்லை நிகழு மாயா மோகமதில்.

கான னிருங் கயிற்றரவுங் கட்டை யதனிற் கள்வனுமே
ஆன வவைதம் மதிட்டான மாகு மவைக டோன்றளவும்
ஆன தவைமெய் போற்றோன்று மதுபோற் சகமு மதிட்டானம்
ஆன சொரூபந் தோன்றளவு மசத்தல் லாது போல்விளக்கும்.

மூல வக்க ரம்மதனின் மூன்றக் கரமு நின்றது போல்
நீல வுற்ப லம்மதனி னிறமுன் மூன்று நின்றது போல்
சீல மதனி னெக்கிவிடிற் சிவன் பரமச் செக மூன்று
கோல மவையுஞ் சொரூப மதாய்க் கூடி நிகழு மொன்றுமே,

எல்லா மாருந் தற்சொரூப மிருக்கு மளவு மாயையுமுன்
டில்லா மாயை யுள்ளளவு மீசன் புரியும் பஞ்சதொழில்
இல்லா தொழிந்து போவதில்லை யிதனாற் சிவ பரமுண்டு
சொல்லா நின்ற விவர்க்குக்கரி சொரூபந் தானே பருத்துநிற்கும்.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

சேர்த்துப் பத்துத் திசைகளினும் நடுவும் பதிறு துலகத்தும்
பார்த்துப் பார்க்கு மிடமெல்லாம் பரமே நீடு பரவையாய்ப்
[illegible] சேர்க்கிற் பாராது சொருபை [illegible]
[illegible] விருத்த வடிவமைவின் [illegible] பார்க்கண்டேன்.

நானு வரகத் தொன்றுமே நாம ரூப மிவையனைத்தும்
நானு மல்ல வொருநாமே நாடி மகிழுஞ் சித்திரங்கள்
தானுஞ் சித்தா காசத்திற் றன்னைத் தானே தான்றானே
தானுங் கருவி யின்றுவைத்துத் தானே சேர்க்கை பகிர்ந்திடுமே.

தங்கத் தானே பணியாய்ச் சாற்றும் விதமாய் விளங்குதலின்
அங்க முதலாஞ் சகங்களா யுமே விளங்குமயமில்லை
இங்கள் ஒன்றே பல்வொன்று மிங்கு பகண்ட வறிவொன்றே.
துங்க வறிவு தோன்றுவதுந் தோன்று நானு விதரூபம்.

இன்று என்று விதுவதுவென் றியம்பு மூலகம் வேறன்று
தன்று வாக்க விகற்பிருந் தன்னைத் தானே தன்னிடத்தில்
அன்று மின்று மதுவிதுவென் றனைத்த விதமாய்த் தான்பகுத்தே
உன்று நின்று தானடுக்கு மொருவுத் தெனவே யியம்புவரால்.

தங்கம் பொன்றே பணிதிகளிற் சார்ந்தும் விகற்கள் வெவ்வேறு
தங்க விலக்கணமுமன்று தங்கம் விடவும் வேறன்று
தங்க மழியாப் பணியழியுஞ் சார்ந்து மித்தத் தகைமைபோல்
எங்கு நிறைசித் தாரம்பி விலகு மிந்த வுலகமுமே.

தானுண் டாகி யுலகுண்டாந் தானுண் டாகி யுயிருண்டாம்
தானுண் டாகிப் பரமுண்டாந் தானுண் டாகில் வீடுண்டாம்
தானுண் டாகிப் பஞ்சதொழிற் றானுண் டாகுந் தனையன்றித்
தானுண் டோடப் படையதனுந் தனை யனைத்தும் வேறில்லை.

மந்த விருளிற் கயிற்றரவின் மாறு பாடாய்த் தோன்றுதல்போல்
இந்த வுருவு முயிர்களுடன் ஈசன் றனது முயிரடையும்
பந்தம் விடு சேர்ந்திசைப் பஞ்ச கிருத்தி யங்களுமே
அந்த மமது சொரூபத்தி லாரோ பிதமாய் நின்றிலகும்.

உண்டாய்த் தோன்றி யழிந்திடுக வொருநாம் வடிவே யுருநாமம்
கண்டே யிடமாத் திரமல்லா கருதிப் பார்க்கின் வேறில்லை
பண்டே யுதனிற் ககவாதும் பலவாய்க் காணன் மைத்திரிவால்
விண்டாற் றிரிவை யேகமாய் விளங்கு நமது வடிவமே.

வேதாரணிய புராணம்.

சாதிதரும மாச்சிரமத் தரும மனைத்துந் தனித்தனியே
யோதிப் பலவாம் விதிநூலி னுணர்வாய்ச் சுருக்கத் துரைத்தனமாற்
காதி யளித்தோ னெனவசிட்டன் கரைய மகிழ்ந்து கௌசிகனும்
போதித் தவனைப் பணிந்திதுவும் புகல்வா யென்னப் புகல்கின்றான்.

சந்நியாசி தருமம்.

தார மக்கள்வாக் கையொழி தக்க குரவன் றாட்பெற்றே
வார மாய கேள்விமுதன் மறையின் சிரத்தை மதித்தமலஞ்
சேர வுயிரும் பரமுமுறுந் தெளிவு சிவன் முத்தியினின்
பார வுணர்ந்து சரீரமுத லனைத்து மிலையென் றனுபவித்தே.

மோன மதிபோ கவிலை முதிர்ந்தே சாந்த முதல்வாய்ந்து
கான மூரின் புறமேவிப் பயிக்கங் காலஞ் செலவயின்றே
ஞான மாய சிவ்விலையுடன் ஒன்றுங் குணக்க லனைத்திலையும்
ஊன மாக்கிப் பொறைபாதி யேய்ந்து தாதனிசைவற்றே.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வேதம்.

[illegible]

[illegible]

வேத தாற்பரிய சித்தமே ஞானமென்பது.

[illegible]

ஞானகாண்டம்.

[illegible]

[illegible]

3-வது:—எல்லாம் [illegible] சிவஞானசித்தியார் 12-ம் சூத்திரம் 5-ம் [illegible]

[illegible]

[illegible]

சபாநாதனை வருமாறு :—

[illegible] சொரூபமாய்த் [illegible] யாருக்கு [illegible] [illegible] ஆகக் [illegible] தொடங்கின.

திருக்குத்திருசிய விவேகம்.

[illegible] விவேகம்மாக், [illegible] தன்மைத்தாத்தானே [illegible] குருவென்பதைக் கண்டுகொள்ளைக்.

[illegible]வென்ப தெதென்று கூறுன்றும் போதெல்லாம்
ஞானுருஞ் சிற்சொருபத் தான்விளங்கும்—ஊனுறு
அன்னியமல் லாதிருக்க வாண்ட பெருமானே
என்னையுநீ யென்றுரைப்ப தெங்கு.

(இ-ளு.) [illegible] யாதுவதியாது? யாதுவதியாது? என்பதுன்னுஞ் சுதிகளிலெல்லாம் தானேதானாகவிளங்குஞ் சிற்சொருப

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

தண்ணிழலாம்பதி விதியெண்ணுமஞ்செழுத்தே என்பதை
சிரவணத்துமுறையி லுணர்த்துகின்றது.

இங்ஙனஞ்சுருதியினாற் ஞானமுண்டாயினும் அதற்குமாறான அஞ்ஞானாதி நான்கின் இலக்கணமும் அவற்றைநீக்குதற்குச் சிரவணாதி மூன்றின் இலக்கணங்களுமுணர்த்தல்

அஞ்ஞானம்; பொதுவாகப் பழுதையைப்பாம்பெனவும், கட்டையைக் கள்வனெனவுங்கோடல். சந்தேகம்; பழுதையோ பாம்போவெனவும், கட்டையோ கள்வனோவெனவுங்கோடல். விபரீதம்; ஸ்திரமாகப் பழுதையன்று பாம்பெனவும், கட்டையன்று கள்வனெனவுங்கோடல். கேட்டல்; சிரவணமாகிய ஷட்லிங்கதாற்பரியம். சிந்தித்தல்; மனனமாகிய யுக்தி, தர்க்கம், அநுமானமென்பன. தெளிதல்; நிதித்தியாசனம், மந்திரயோகம், ஸ்பரிசயோகம், பாவயோகம், அபாவயோகம், மகாயோகமென்பன. சாட்சாத்காரம், ஜீவன்முத்தி, விதேகமுத்தி யென்பன. சன்மாந்தரப் பழக்கத்தினுற் கற்பிதமாகியசடம் நிற்சித்துத்தோற்றத்தால் தான்சித்தென்பதை மறப்பது அஞ்ஞானமும், இதனைக்கெடுப்பது இச்சடத்தைக் காண்பவன் சித்தேயன்றுங் கேள்வியே சிரவணமும், இக்கேள்வியிருந்தும் அடிக்கடிசடந்தோற்றலால் நான்சித்தோ அலலேனோவென மயக்கல் ஐயமும், இதனைக்கெடுப்பது முன்னுன்னசித்துத் தானென்னக்கண்டு அதைச்சிந்தித் திருக்கின்றதே மனனமும், இச்சிந்தனாதாலுண்டாய சித்துத்தானாயினும் முற்கூறிய சகசிவ பரம் உண்டெனக்கொண்டதல் விபரீதமும், இதைக்கெடுப்பது முன்சித்தப் புசித்தது தானேயசித்தே யாயுமாய் விளக்குகின்றதென் றறிந்ததே தெளிவான நிதித்தியாசனமுமாம். சுவானுபவத்திற்குவிலக்கான அஞ்ஞானாதிகளின், அவற்றைப்போக்கற்கு சிரவணாதிகளின் அநுஷ்டானத்தினற் கெடுக்கவேண்டுமென்பது.

முற்கூறியசிரவணத்தில் உதயமான ஞானத்தைத் தீபமாகவும், அத்தீபம் புறவிருத்தியான காற்றினலலையாமல் அகவிருத்தியினாற்சிந்திக்கும் மனனமாகியகாப்பே திரையாகவும், அத்தஞானதீபத்தைச் சதோதயமாகப் பிரகாசிப்பிக்குந் தெளிவாகிய நிதித்தியாசனமே தூண்டுகோலாகவு முவமித்தல். அரணிபார்க்கடைந்தெடுத்த அக்கினியாலேற்றிய தீபம்போல, ஆகமுதலிய அவத்தைகளை நீக்கினவிடத்துள்ள அத்துவிதப்பிரகாச சயஞ்சைதன்னியஞ் சிரவணத்தினலுதவி எஃதைபக்கியெனவும், இங்ஙனமுண்டான சிற்பிரகாசதீபம் அவித்தைவசத்தால் அலையாமற் றரிசித்தனமாகியதிரையாற் றடுக்குதலால் அதுவே மனனமும், அச்சிற்பிரகாசத்தைத் தெளிவாகிய தூண்டுகோலால் தூண்டி விளக்கச்செய்தலால் அது நிதித்தியாசனமுமாம். இவ்விரண்டும் அச்சிரவணத்திற்குச் சகாயமாதலால் அங்கமெனவாயிற்று.

இதுவரையுஞ்சொன்ன விசேஷணவிசேஷ்யங்களுடன்:— இனி மேலே சொல்லிய சிரவணத்திற்குச் சகாயங்களாக தாற்பரியலிங்கங்களாவன; உபக்கிரமம், உபசங்காரம், அப்பியாசம், அபூர்வதை, பலம், அர்த்தவாதம், உற்பத்தியென்பவை. சிருஷ்டிக்குமுன் ஏகமாயிருந்த ஏகமேவாத்விதீய பிரமசொரூபமாய் இருந்ததென்றும், அச்சப்பிரமத்திற்கு வேறு தாதிருஷ்யமில்லையென்றும், பூரணத்துவச்சாதிப்பதே உபக்கிரமமெனப்படுவதாம். உலகத்தைச் சிருஷ்டித்தவன் அதுவாகக்கொண்டும் பிறவிக்கட லிருந்து கடல்தனுக்கும் பரமத்துக்கும் ஐக்கியங்கூறி ஏகத்துவத்தைச் சாதிப்பதே உபசங்காரமெனப்படுவதாம்.

சிருட்டிக்குமுன்பின் எப்போதுஞ்சத்தாகத் தோன்றியிருந்ததுவே உபக்கிரமமும். இதனைத்தோன்றிய சத்தினைச்சமாகச் சகலவாதங்களைக் கட்டப்படுத உபசங்காரமுமாம். அத்துவிதத்தினுண்டாகிய ஸ்வரூபம் உதித்துவிளங்கி யோகிகளிடத்தும் அத்துவித ஸ்வரூபமாகவே விளங்குமென்பது. இவ்விரண்டும் ஒருவிக்கமெனப்படும்.

கடவுள்தனைப்பிரமமென்று மீண்டும்மீண்டும் தெளிவுணர்த்துவது அப்பியாசமெனப்படுவதாம். வேதமென்போன் அஷ்டவிதப் பிரமாணங்களுக் கப்பாற்பட்டவனென்பது அபூர்வதையெனப்படுவதாம். வேதமின்றி விளங்கு மொருபிரமமாத்திரம் காரணகாரியமற்றது விசாரித்தறிக்கவல்லது உணர்தல் சமஸ்தவுயிர்களையும் விசாரித்துத்தெளிந்த போதுமெனக்கோடல் பலமெனப் படுவதாம். கடவுள்தன்சொரூபமாகவிளங்கும் பிரமத்திற்கு இடையிலிருக்காத பஞ்சகிருத்தியங்களையும், சாத்திருத்துவத்தையும் உபகாரச்சாதித்தலே அர்த்தவாதமெனப்படுவதாம். கடவுளதிகருணையையும் பஞ்சகோசகாரப்பூவையும் உபாதானமென்ற கூறுமாறுபோன்று, முன்னாட்டைத்தபிரமமே சகத்திற்கு முதற்காரணமெனக்கூறுதல் உற்பத்தியெனப்படுவதாம்.

சாமவேதத்திற் பிரத்தியகான்மாவே பிரமமென ஒன்பதுதரம் போதித்திலை அப்பியாசமென்றார். மூற்கூறியவண்ணம் மாயுஞ்சின்மாத்திரமாகச் செந்திக்குமிடத்திற் சகலவாதந்தோன்றின் அதின்வாவேமேயின்னைத் தோன்றவதெனக்கண்டு அவற்றைபதுவேயெனப் பழகுவதேயப்பியாசமெனவும், இவனைப்பியாசித்த அச்சித்தில் அதிகமாதலே அபூர்வதையெனவும், இத்துரியாதீதம் யாவுமாய்நிறைந்திருக்கின்றமையால் அதனையறிதல் யாவையுமறிந்ததாதலே பலமெனவும், இங்ஙனம்விளக்கிய சத்தனுக்கும், அதின் சத்தியாகிய சகலவாதங்களுக்குஞ் சிருட்டியாதி கர்த்திருத்துவஞ் சொல்வது அர்த்தவாதமெனவும் ஆம். முதற்கட்சொன்ன இலிங்கத்தால் நிச்சயித்தப்பொருளினை ஐயந்திரிபின்றி யனுபவமாக அனுஷ்டித்தற்கும் அங்ஙனமனுபவித்தபொருளி லதீதமாதற்கும், அவ்வதீதமே யாவுமாய்விளக்குதற்கும், அங்ஙனம் விளங்கு

தலைவனாய்த்திருக்குமென்பதற்கும் இயைந்து நிலைக்குமுப் பொருளென்படுவ. கூறப்பதி உண்டாதல. ஆகவே, இக்ஙனமுண்டாதற்கு உபாதானகாரணம் மாயையென்பதாயிற்று.

வி:—இக்காரியத்திற்கு இச்சத்திரத்து உபாதானகாரணம் மாயையென்று சொல்லுதலென்னை?

விடை:—சத்தியின் இயைபு பற்றி உடல்காரியமாதல்போலப் பிரபஞ்சத்திற் சாக்ஷாத்துப்பற்றி மாயாகாரியமாதலென்க.

வி:—அப்படியாயின், இதனைக் கூறியகாரணமென்னை?

விடை:—இச்சசூத்திரத்தில் சித்தாந்தசாராதலின் இதற்குக்காரணம் பிரமமென்றுசொல்லுகின்றவர். எனவே, அவர் நிறுவப்படுக்குச் சகமுண்டாதற்கு ... சத்தியாதாரசாதலின் ... கொள்க. உடற்கு உபாதானகாரணம் பிருதிவியேயும், அப்பிருதிவியை ... பக்குவமுள்ளசத்திய மென்பதைபோலவாம். காரணகாரியக் கூறு ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தங்களைக்காட்டி பலவகைப்பட்டு அதிகமான பிரபஞ்சத்தை ஆதாரமாகத்தாற் தரிப்பிக்கதலென்க. முற்கூறிய சிவஞானத்திறல் உதயமான ... ருத்திரசொரூபம் ... எக்காலத்தும் ஒருபடித்தாய்ச் சித்தாதமாக விளங்குமென்பதைச் சம்பிரதாயிக்க தாற்பரியத்தால் விளக்குவித்ததென்பது.

சத்தி, தர்க்கம், அனுமானமென்னும் மூன்றும் சிரவணத்திற்குப்பின் அறிதலுக்கும் மனனத்திற்குத் துணைக்காரணங்களாம். ஆன்மா சாங்கியத்தில் ஏகமென்பும், வியாபகத்தில் அநேகமெனவுங்கூறுப. அவற்றுள் சரீரங்கடோறும் கூடியிருத்தலின் ஆன்மா ஏகமாம். அங்ஙனமாயின் இத்தேகம் இவனுக்கே சுகத்தைக்கொடுப்பதன்றி மற்றவர்களுக்குக்கொடாமையால் ஆன்மா அநேகமேயாம். ஆயின், அப்போகத்திற்கு நிலைசொல்லக்கூடாமையால் ஆன்மா ஏகமேயாம். இவன் காரணத்திற்கிடாய தேகம்வருதல் இவனுக்கேபோக மென்பதனுல் ஆன்மா அநேகமேயாம். மகவர்க்குக் கனமமிருப்பதனுல் ஆன்மா ஏகமேயாம். இவன் தம்மானத்தாற் செய்தகன்மம் இவனுக்கேவருதலால் ஆன்மா அநேகமேயாம். இங்ஙனமாக இத்தேகங்களிலுள்ள ஆத்மாவுக்கெல்லாம் இருத்தலின் ஆன்மா ஏகமேயாம் என்றவிடத்து ஒன்றும்முற்றுப்பெறுது அவைத்தாதேரவுமுண்டாமென இவற்றைநீக்கி ஏகான்மாபக்கத்திற் போகமில்லையென்றும் அநேகான்மபக்கத்தைக் கொள்ளினும் முற்கூறியவண்ணம் இதற்கும் போகத்திதியில்லையெனவரும். அங்ஙனமவரின் இவ்விருபக்கத்திற்கும் ஒக்குமாயினும் ஏகான்மபக்கத்தில் விம்பமாகிய ஆத்மாவானது காணகத்திற் பிரதிவிம்பமாம் ஜாக்ரவிதமாயிருத்தலிற் பலவிதமாய் போகனுபவம் விளங்குமெனவும், பிரதிபிம்பம்போல அநேகான்மபக்கமும் விம்பம்போல

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வினா:—இங்ஙனங்கூறப்பட்ட ஐந்தினுள்ளும் ஒவ்வொன்றினும் பிரமத்தை யடைதலின் இவைகட்குத் தாரதம்மியம் வந்ததென்னை?

விடை:—ஒன்றொன்பதின்றி யாவுமாய் நிறைந்திருக்கின்ற பிரமம் இவ் வட்சரத்தின் அடங்கிநின்று வெளிப்பட்டதெனக் கண்டமையானும் அங்ஙனம் நிறைந்துள்ள பிரமம் இத்தேகாக்கிரத்தின் வெளிப்பட்டதாகத் தரிசித்தமையானும், அவயவங்களை நீக்கினவிடத்தன்றி அவயவியைப்பாரக்கும் பாவனையில் உதயமாமென்றமையானும், அப்பாவனையிறந்து அதீதமாய்விளக்குமென்றமையானும், மனம் உதித்தவிடத்தே மெய்க்கின் உண்மைவிளக்குகின்றதென்றமையானும், இவ்வைந்திற்கும் ஏகதேசமானதோஷங்களும் இவையென்றத் தோன்றவிபரீதவருத்தலின் உயர்வுதாழ்வான தாரதம்மியங்களும் உண்டாகும். இம்மூன்னிலைகளினியாவுமின்றிச் சித்திக்குமனதின்கண் நிறைந்திருக்கின்றதென்றும் அத்துவிதஸ்வரூபமே முக்தியெனவும், ஏனைய ஐந்துயோகங்களும் கவுணமெனவும் வந்ததையாமெனக்க.

இவைகளில் மந்திரயோகத்திற் பிரமம் உதித்ததென்பதற்கு மேற்கோள் பிரபலிங்கலீலை: "ஓமெனச்சொல்லு மடைக்கதழ் வுறுது தெரிவா, காமமின்றாணி யான் வடிவுகாறு மதுபோ, லாழுடம்பி லழிவின்றி மறைநின்ற வமல, னூ மெறும்பொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பில் வெளியாம்" என்பதனானும், பரிசயோக மென்பதற்குதாரணம் வாதவூரர் புராணம்: "முக்குணம்புலனைத்துடனடக்கி மூலவாயுவை யடைத்திரு வழியைச், சிக்கெனும்படி யடைத்தொரு வழியைத் திறந்து தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த், தக்கவைம்பெழுத் தோரெழுத் தருவார் தன்மை கண்டவர் தரும்பெரு வெளிக்கே, புக்க மூர்த்தினை ரேமதுரும் பெறுவர் புலியில் வேட்டுவ னெயித்தமன் புழுப்போல்" என்பதனானும், பாவயோக மென்பதற்குதாரணம், வாசிட்டம்: "கரையறு பரமாகாசங் கவித்தறப் பருத்த கண்டம், புரையறு மதன்கீ ழெல்லை யற்றவின் பொற்றூட் கஞ்ச, நிரைபவின் முடிவி றிக்கு நீண்டற வுயர்ந்த தோள்க, ளுரையுயிர் காணுலோக மொளிசெ ளாயுதங் களாமே." என்பதனானும் அபாவயோக மென்பதற்குதாரணம் சுருதிசாரம்: "தனித்தசவா னுபவாதீதம் பிரமோக மேதாற் றானவனு மிருப்பதுஞ் சங்கற்பத் தாலு, மனித்தமென விட்டிடிற்கு வியமாத வானு மதமறவா விடிவிலவா யழிதலானும், மினித்த கிட்டை சாதகமா யிருந்த வானு மெதுமல்ல மூடமென்றே யியம்ப லானுந், தொனித்த சுபா வமுங் கடந்த வநீதர் தாமே சுயம்பிரகா சமெனவே சொல்வர் தாமே" என்பதனானும், மகாயோகமென்பதற்குதாரணம் ஞானவாசிட்டம்: "ஆங்கதுவே யநீதபத மாத லாலே யதுவின்றி யன்றேக்க மதுவே யாகும், பாங்குறவீ டென்றமப்பு குவலி னில்லை பாதலத்திற் பூதலத்திற் பார்க்கி லில்லை, வீங்கியவா சைமொல்லா மிறந்த காலை விரிந்தமன மிறப்பதுவே வீடென் றோது, மோனமியவீ டெனக்குணதென் னுன்னே யென்ன முண்டாகின் மீண்டுமன முற்பவிக்கும்" என்பதனானும், சகத்தானதுதயமாகின்ற தெவ்விடமோ வவ்விடத்

சிச் சொரூபமானதுவே ஞானயோகம்" என்று ஸ்ரீ ஆசாரியர்கள் சொல்லுக மென்றும் அவிர்துரைக்கின்றனர். இப்படிப்பட்ட யோகமும் முத்திக்கு சாதன மாவதெப்படி, சட்சாதிக அனுகூலமானதுவாகும் [illegible] பொருளைச் சகஜத்தில் அறியத்தக்கதல்லவாக கற்றுக்கொள்வது.

பிராரப்தத்திற் கேதுவான பிரதிபந்த சூக்ஷ்மமும் இவையாக்கு காரிய ஞானமுதலிய மூன்றும் விலக்கலாகுமென்பதே கூறுதற்கு [illegible] மாய் ஆத்மதரிசனமாகிய, முன் சொல்லிய விடயானுபவத்தைத் தெரிதல்; வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம் இப்போது காட்டப்பட்ட விஷயங்களில் இச்சை யடைதல். ஆகாமிப்பிரதிபந்தம் மேன்மேலும் விடயங்களைக் கருதுதல். இவையே இறந்தகாலம், எதிர்காலம், வர்த்தமானமென்பனவாம். ஒருவனாற் சத்விசாரஞ் செய்யப்பட்டது, முன்னனுபவித்த விடயவாசனைகளால் தடைப் பட்டது பூதப்பிரதிபந்தமாம். அக்காலவிசாரித்த வேட்கையை [illegible] விடயாசக்தியாதிகளைத் தொலைப்பது வர்த்தமானப் பிரதிபந்தமும், இன்றேற்பட த்தப்பெறுதற்குப் பெரும்போகங்கள் [illegible] சகஜம் என்று நிச்சயமெரிந்தும் [illegible] ப் பிரதிபந்தமுமாம். [illegible] காக வுணர்த்தியதென்பது. வைராக்கியம், ஞானமென்ற மூன் றுக்கும் தனித்தனியே, காரணம், சொரூபம், காரியம், அவதி, பலமென்று மைந்திலக்கணமும் வர்ணையும், அவற்றுள்: [illegible] செய்வதே காரணமும். அவற்றில் [illegible] [illegible] பிரதியதம் [illegible] [illegible] பிராப்தியே பலமுமாம்.

வைராக்கியத்திற்கு விடயங்களிற் [illegible] காரணம். அவ்விடயவாசனைகளை நீக்குதலே சொரூபம். [illegible] பின்னிச்சையுறாததே காரியம். இவையனைத்தும் வர்த்தமானப் பிரதிபந்தம் நீங்கும். பதப்பிராப்திகளனைத்தையும் துரும்பாக மதிப்பதே அவதி. [illegible] பலமுமாம்.

ஞானத்திற்குச் சிரவணமனன நிதித்தியாசன விசாரணையே காரணம். அவற்றால் அநாத்மசம்பந்தமின்றி ஆத்மாவைத் தனியேயறிதல் சொரூபம். அநாத்மசம்பந்தமான அறியாமைக்குத்தான் சாட்சியாய்நிற்றலே காரியம். இவ்வண்ணம் விசாரஞானத்தினால் ஆகாமியப் பிரதிபந்தம் நீங்கும். அந்த ஞானகாலத்தில் தேகத்தை விரும்புதலேபோல் [illegible] அவதி. முத்தியே பலமுமாம்.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

—

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

இந்த இலக்கணவாக்கியத்தைமாத்திரம் விடாதுசிந்திக்கின், முன்னர், சிரவணாதிமூன்றினாலு முதற்படியானஞானம் திடாபரோட்சமாதற் கேதுவான சமாதிகைகூடும். அதனால், மலமாயை கன்மங் களற்றுத் துன்பந்தாவ பிறப்பிறுக்குமென இச்சூத்திர முணர்த்துகின் றது.

பத்தாஞ் சூத்திரம்.

அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
ஏகனா கி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

(இ-ள்.) அவனேதானே ஆகியஅந்நெறி = வெவ்வேறான இடமுங், காலமும், தேசமும், அவனுமிவனுமென்று சொல்லப்பட்ட பேதங்களுக் கிடங்கொடாத புருஷனையே விடாதுபற்றில், அவனேயிவன் இவனேஅவ னென, ஏகத்துவம் விளங்கின்ற முறைபோல, ஏகன் ஆகி இறைபணி நிற்க = கூடஸ்தப்பிரமவைக்கியமான, அத்துவிதசொரூப அறிவாகித் தயக் கத்தானேசெய்யு மாசிரியபணிவிடையாகிய நிட்டையிலகலாது நிற்க, மலம் மாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே = ஆணவாதி பஞ்சமலங்களு மில்லை தொழியும். எ—று.

(பொ.) ஒருபுருடன் பொருட்செல்வத்தை விரும்புங்காலத்து இப் பூமிக்கரசனாகவும், அருட்செல்வத்தை விரும்புங்காலத்து வனத்திற்றுறவி யாகவு மிருந்தபோதினும், அவ்வேடங்கட் கரசன்றுறவியென்னு நாமரூப மேயன்றி, யப்புருடன் எக்காலத்திலு மொருவனேயாவன். அவை யெங் ஙனமெனின்? ஆத்மகோடிகளைச் சமரக்ஷணை செய்யுநிமித்தம் அவர்களில் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்யுந் தொழிலுக்குரிய வரசவேடங் கொண்டபுருடனே, பின்புதன்னைச் சமரக்ஷணைசெய்யுநிமித்தந் தனதுகா ரணிகளிற் றுராமான காமக்குரோதாதிகளைக் களையுநிக்கிரகமும், விவேக மாதிகளைக்காத்தும் பரிபாலனமுஞ்செய்தற்குரிய தவவேடங்கொண்டவனே னக் கண்டவர்க்கனைவே, அவனேயிவன் இவனேஅவனென்னும் ஏகத்துவம் விளங்கும். அதுபோலவென்பார்:—அவனேதானே யாகியவந்நெறியென வும்; சந்தரதயமாகவிளங்கிய வோர்வஸ்துவே தன்னுல்லாசத்தினுந் றன தம்சமாகத்தோற்றிய வாத்மகோடிகளைச் சம்ரக்ஷணைசெய்யுநிமித்த மவர்க

மான் மந்தின்கண்ணிருந்து அவர்கள் தூக்கலைத்தையாற்றிச் சற்குணங்களை வருவித்து அதனுற் றெழுவிளக்கச்செய்யுந் தீட்சாதி சொரூபத்தரிய சொரூபங்கொண்ட பிரமமாகவும், இங்ஙனமவோதகரிடத்துந் தானி ருப்பதைத் தானுகவேகாணுமியற்றார் தமையே தனித்தனியே தன்னைச்சித்தித் த விசாரணைசெய்யுஞ் சொரூபமுடைய ஜீவனேகொண்ட கடவுளது ரூபம், பிரமமேகடவுள்தன், கடவுள்தனேப்பிரமமெனக் காணும்போது, அவ னிவனென்னுந் தவிதச்சிச் சமத்துவித்தாகவும் விளங்குமாதலி னக்கேவலார்த் தத்தை யன்னபடிபறிவதே விட்டுவிடாத லக்கணையின் பயனென்பார், வக ளுசிபெனவும்; சொரூப நிட்டையாவது: அறிவேவடிவாய் விளக்கல். உண்மைஞானிகள்கொண்டுங் கைமாற்றவேயன்றி வேறன்றெனக்குறிக்க கின்றது. இவர்கூறியவகைமாறு, எனவே, பொருள் டகத் அடிமை முதலிய வை வேண்டியன்று. இவைவேண்டியுறு ஆசாசிரிய ரெனப்படுவோர். நூவேரபுவிற் பெரும்பான்மையோர். அவாசியர். ஆதலினிங்ஙே வழு வற்கவென்றுயிற்ற. வழுவற்கவென்றது, சீ வழுவின் அங்ஙே வழுவும், வழுவின் முன்போற் சகர்தோன்றும், தோன்றின் அதகமரைதவுன்டாக், உண்டாயின் பந்தவினைக்கிடமாம், இடமாயின் தவயாம், தீராயின் பிற விக்கிடமாம், இடமாயின் ஒழிவின்றாம், இன்றாயின் அமைதியின்றாம், இன் றாயின் நித்தியதிருத்தியின்றாம, இன்றாயின் அவ்வலே யொழிவின்றிய பய ரும்முடியும். ஆதலால், முன்னாளவைகளால் ச பட்டவருத்தத்தை டன்றுக. உன்னிடுவ், சொருப நீட்டு பிருப்பை. இருத்தலே கைமாறென்பார் இறைபணி நிற்கவெனவும்; "ஐயனே யெனதுளேநின் றுணர்தகன்மங் களாண்ட மெய்ப்பினைவபதேசிக்க வெளிவந்த குருவேபோற்றி" என்று, கைவல்லியாகித்தப்படியும், "ஆனந்தத்தரு அங்கேசிடமென்ற" தத்தாத் திரையசுவாமிகள் சாம்பிரதாயப்படியும், "தேட்டற்றிரண்ட திருமேனி" யெ ன்ற வன்னலார்வாக்கிப்படியும், தனதறிவிற்காதாரமான வாணக்கேதாதயத் தில் அங்ஙவதல்களைதகாக் அவ்வினைகளிங்குமென்பார், மலமாளையதன் றுெ வல்வினையல்லேற வனவுங், கூறினர்.

அவனேதானே யாகியவந்நெறி, யேகனுகி என்பதற்கு உதாரணம்,

திருமந்திரம்.

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தனிடத்
தாகிய வவ்விட் டாகாய ரூபாதான
மேகிய தொந்தத் தசிபெனப மெய்பறி
வாகிய சிவன் பரன்சிவ னுமே.

ஆகிய வச்சோயந் தேவதத் தன்னிடந்
தாகிய விட்டு விடாத விலக்கணைத்

சார்பு ணர்ந்தோ ரொரதக் கசோம்ப
வாடு பேன் பரந்தெ ஞூ.

தானமு ஞாக வமரொச ஞெ—
வான விரன் [illegible] மெயான்
தானவ னன்று மாயா பரதக்
தாளவ ருருபோ சாதிக்க தேவரே.

திருவாசகம்

இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேனைச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லைக் கண்டேனே.

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணஞ்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே.

பண்டாரமும்மணிக்கோவை.

தானவ னாகிய தன்மைபெற் றானடி தாழப்பெற்றுற்
றானவ னாகிய தன்மைபெற் றப்பனைத் தன்மையின்றித்
தானவ னாகிய தன்மைபெற் றேற்கரு டாழ்சடிலத்
தானவ னாகம் பெறுபய சிகாமணிச் சம்பந்தனே.

எற்கமலஞ் செப்பு மொழிச்சிகா மணிதாட்
பொற்கமலஞ் சென்னி பொறித்தே—னற்கமலை
யூரேற் றநுவினை யேர்மாத் திரையனைவென்
பேரேற் றுநுவினேன் பின்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

சுத்தனையன் றனக்கரிய காயகனுக் கன்புடையா னவிவ்வாடேவ
தத்தனைப்பெரு மகனிபொழுதுபோக் கிருபோதுதைபவாவின் [னத்
உத்தனைப் பற்றினைப்பார்த் துக்கோடி பெண்ணைவைத்தகன்று னென்னு முன்
சித்தமை மங்கலக்கச் சிறுமனைவாட்டித் தன்மேற்செற்றங் கொண்டான்.

இறைபணி நிற்கவென்பதற்கு உதாரணம்

திருமந்திரம்.

வேண்டார்கள் கன்மம் விமலனுக் காட்பட்டோர்
வேண்டார்கள் கன்ம மதிலிச்சை யற்றபேர்
வேண்டார்கள் கன்ம மிகுசிவ யோகிகள்
வேண்டார்கள் கன்ம மிகுதிபோ ராய்ந்தன்பே.

பத்தர் சரியைப் படுவோர் கிரியையோர்
அத்தகு தொண்ட ரருள்வேடத் தாகுவோர்
சுத்த வியமாதி சாதகர் தூயோகர்
சித்தர் சிவஞானஞ் சென்றெய்து வோர்களே.

சார்ந்தமெய்ஞ் ஞானத்தோர் தானவ னாயினோர்
சேர்ந்தவெண் யோகத்தர் சித்தர் சமாதியோர்
ஆர்ந்த கிரியையோ ரர்ச்சனை தப்பாதோர்
நேர்ந்த சரியையோர் நீணிலத் தோரே.

பலமாமைபதன்னெறி வல்வினையின்றேயென்பதற்கு உதாரணம்.

திருமந்திரம்.

தானவ னாகித் தானைந்தா மலஞ்செற்று
மோனம தாமொழி யான்முத்த ராவது
மீனமில் ஞான னுபூதியி லின்பமுந்
தானவ னாயுற லானசன் மார்க்கமே.

பிரபுலிங்கலீலை.

இருவினை தாம்வரும் வாயெனை யாவவ்
விருவினை யால்வரு மின்பொடு துன்ப
மிருவினை யாமெனை யின்றெனி லில்லை
யிருவினை யில்லெனி லில்லை பிறப்பே.

மெய்ஞ்ஞான நிலையம்.

பூத பௌதிக மாய்ப்பொலி வேதமும்
ஏத மின்றி யிருஞ்சிவ மாய்விடப்
போத மாமது பூதியிற் கண்டவர்
ஆதி யாமதி லன்றுச் சிரமே.

மெய்ம்மொழி.

சாக்கிர ஞானபோகத் தன்மைதான் யாதோவென்னில்
சாக்கிரங் கனஞ்சுழுத்தி துரியந்தான் றுரியாதீதம்
சாக்கிர மதனிற்கண்டு சதுர்த்தச கரணம்பாவும்
சாக்கிரா தீதமாதல் தற்பர மாவதென் றன்.

சமாதி.

ஆதவா காச மத்திற் கடாகாயம் வேறுறும்போல்
பேதமி லான்மா சிவன் பரனெனப் பிராந்தியாலே
போதிடா நின்ற தன்றி புணர்விடைப் பேதமின் றி
னிதியி னிறைந்த சிவ னிலைபதில் வன்ன மென்றே.

சிவானந்தமாலை.

மித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்ப்பொருளாய் மெய்ப்பொழிக்குந்
தத்துவமுங் கேவலமுஞ் சார்வகற்றிச்—சுத்தத்
தனியாகித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
கனியா னிதுசத் தியம்,

ஔவையார்.

நன்றென்றுந் தீதென்று நானென்றுந் தானென்று
மன்றென்று மாமென்று மாகாதே—நின்றநிலை
தானதாந் தத்துவமாஞ் சம்பறுத்தா ராக்கைக்குப்
போனவா தேடும் பொருள்.

தாயுமானார்.

“ தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச்செய்தருளுஞ் சமத்தை ” “ அத்துவித வனுபவத்தை.........நினைவுக்குள்ளே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானாகவெந்நாளும் வளர்த்துக்காக்குஞ், சித்தனைமாத்துவெளியை.’,

“ பாராதிபண்டமெலாம் படர்கானற்சலம்போற் பார்த்தனையே முடிவி னின்ற பானேதுதானின்ற, தாராலுமறியாத சத்தசன்றேவலதுவா யங்கிருந் தெங்கிருந்த மதுவாவைகண்டாய்.”

அப்பொருளை யான்மாவு மாரணநூற் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு—லெப்படியுந்
தேரிற் றனிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்.

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் தெளிவா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வுற்பவரேல் மாறுமோ—நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றேதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்பும் போம்.

திருவிளையாடற்புராணம் : மண்சுமந்தபடலம்.

உம்மைநா னடித்தசீரா லுலகியல் வேத நீதி
செம்மையா யிரண்டு நன்றாய்த் தெளிந்தது தெளிந்த சீரால்
மெய்ம்மையாஞ் சித்த சுத்தி விளைந்தது விளைந்த சீரால்
பொய்ம்மைவா னவரி னீத்துப் போந்தது சிவன்பாற் பத்தி.

வந்ததப் பத்தி யாலே மாயையின் விருத்தி யான
பந்தமாம் பவஞ்ச வாழ்க்கை விளைவினுட் பட்ட துன்பம்
வெந்தது கருணை யாகி மெய்ப்புணர் வின்பத் தன்னைத்
தந்தது பாதஞ் சூட்டித் தன்மய மாக்கிற றன்றே.

சச்சிதா னந்த மாமத் தனிப்பர சிவமே தன்ன
திச்சையா லகில மெல்லாம் படைத்தளித் தீறு செய்யும்
விச்சைவா னவரைத் தந்த மேலவன் பிறவித் துன்பத்
தச்சமுற் றடைந்தோர்க் காரு வின்பவீ டளிக்கு மன்றே.

மந்தரங் கைலை மேருப் பருப்பதம் வார ணாசி
யிந்தநல் லிடங்க டோறு மிகபர போகம் யார்க்குந்
தந்தருள் செய்தெம் போல்வார் தமமனம் புறம்போ காமற்
சிந்தனை திருத்தி ஞானத் திருவுரு வாகி மன்னும்.

ஒப்பவர் மிக்கோர் வேறற் றொருவனு மெங்குந் தங்கு
மப்பரஞ் சுடரே யிந்து வாலவா யுறையுஞ் சோதி
கைப்படு கனிபோன் மேனாட் கன்னுவ னாதி யோர்க்கு
மெய்ப்பொருள் விளக்கித் தோன்றா வேதத்தை விருத்தி செய்தான்.

"அவனேதானேயாகிய" என்னுமிச்சூத்திரத்தில், "ஏகனாகி இறை பணிநிற்க, மலமாயைதன்னொடு வல்வினையின்றே" என்றதனால், அவனே தானாவதோடு ஏகனாகிவிளக்காவிடில், மலமாயையுளதாம். அஃதன்றாகவே அவனேதானாதலும் ஏகனாதலும் இயையா. அவனேதானாதலும் ஏகனாதலும் இவ்விடத்து, அத்துவிதமாகவேயிருக்கும். யாண்டு துவிதமோ (சிவம் உயிர் என்னுமிருபொருள்) எங்குளவோ, அங்கு மலமாயையுளவாம். யாண்டு

அத்துவைதமே (சிவமொன்றே) யுள்ளதென அத்துவைதமாயாவாதிகள். மாயு மாயாவாதமேதான் அங்கு, அபேதமுத்தியின்றாம். அங்ஙனமாகவே பந்தமு மில்லையென்றோம். இத்துவித சைவசித்தாந்திகள், முத்தியில் சிவம் வேறுயிர் வேறாய்ப் பிரிக்கமுடியாமல் சர்க்கரைபோற் கலந்திருக்கின்றமையால் இவர்களுக்கு வேதாந்தமாகிய மாயைப் பேசுவதுமில்லை. அங்ஙனமாகவே ஏகீபவ முத்தியில்லை, இவருக்கு முத்தியிற் பெறவேண்டிய; தமக்குள் சாதிக்கவேண்டும்; ம ரணமுங் கழியவேண்டிவன்றாம் வேதவியாசசூத்திரம் இடங்கொடாது. அன்றியும் உபநிடதங்களும், பாஷ்யங்களும் ஒப்புவதில்லையென்பதைப் பன் முறை யெடுத்துக்காட்டினோம். சுருதியாதிகட்கும், ஆகமமுதலியவற்றுக்கும் மாறாக (பேதமாகவில்) அத்துவைதாதித்த அபேதமுத்தியென்ற இவ ர்களுமுத்தி, வாய்முத்தியேயன்றி உண்மையதன்று. இவர்களுடைய முத் தியில் தலைக்குள்ளிருக்கின்றதாகும், அத்வைதத்தை எத்தனைதாரம் நிரூபிக்கின் றதாயினும், முன்சொல்லிய சூத்திரப்படி இவர்கள் முத்தியில் மலமாயை மாக வெதுவுமில்லாமையால், இரண்டு அசையாமையேமுத்தியாம். அங்ஙனமா யிருந்த லைத்துவமுத்தியின்றாம். ஆகவின், இவர்கள் கொள்கையாம் பர மார்த்தமே சார்ந்த தமிழ்நாத்திக சைவசித்தாந்திகளே மாயாவாதிகளெனப் படுவதோரூபேதமுமில்லையென்றறிக.

அடான்று:—முத்தியில் இரண்டுபொருள். அதாவது, சிவசிவம்பேதத் தையுடைத்தில்லையென்றாயோ? இரண்டுபொருளை ஒப்பாவிடில் எத்தனைபொ ருளிருக்கின்றன? ஒன்றெனில், அவ்வொன்று சிவமா? உயிரா? சிவ மென்னில், அது அத்வைதபக்ஷமாயிற்று. உயிரென்னில், அப்போதிருந் த சிவமெங்கேபோயிற்று? சிவமில்லையென்ப திவர்கள்மதமன்று. ஒன்று மல்ல, இரண்டுமல்லவென்னின், பின்னையெத்தனை? மூன்று, நான்குமுத லியன சொல்லலாமா? கூடாது. பந்தகாலத்தில் இரண்டேயிருந்ததமையா னென்க.

சித்தாந்ததரிசனம்.

அத்துவித மென்றேயா மாங்கிரண் டின்மையெனி
லத்துவித மன்றே யது.

துவித மிரண்டாகு மத்துவித மொன்றாகு
துவிதமபல் கேட்டோம் துணி.

அத்து விதத்துக் கருத்தம் பலவென்னுஞ்
சித்தநிலை கொண்டிலை நீ.

இனி, சிவஞானசித்தியார் சூத்திரம் ஒன்பதாவது செய்யுளின் சிவஞானசுவாமிகளுரையில் "சிவமுமுயிரும் ஒன்றென்பாரை நோக்கி, அவ் வனம் அதிலதொருபொருள் உண்டென்பதுபற்றி வேறுபடுத்தல் பெற்றாம்,

பேதென்பாரைநோக்கி, அபேதக்கப்படுபிறிந்து தோன்றாமையற்றி வேறு ன்றும் அறிவுக்கெட்டாது உடனாதல்பெற்றாம். அங்ஙனமே கூறுவாரை நோக்கி, அவ்வழியிலுள்ளாக நீர்நிழல்போல வொற்றுமைத்தாக்கியதுபற்றி உயிர்க ளேகெறும்படி ஒன்றாதல் பெற்றாம். ஆதலால், அப்பெற்றித்தாய அத் துவிதநிலையை யுருவிலுடையேமாகக் காண்டலே தக்கதென்பதாம்" வெனக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி, சைவஞானசுவாமிகள் ஒன்றென்பாரைப் பேதென்பாரையும் மறுத்துச் சமதுசித்தார்தம் நீர்நிழல்போல், ஒன்றுதலெனச் சொல்லுகின் றார். இதுமிக ஆபாசம். சூரியனுக்கெதிர் பொருளிருந்தால் அப்பொரு ளின்நிழல் பூமியில் அதற்கு பக்கத்திலிருக்கும். சூரியன் உச்சியிலிருக்க பொ ருளும் பூமியில் படிப்படியிருந்தால் அப்பொழுது அப்பொருளின்கீழ் நிழலிருக் குமென்பது அநுமானமாம். இதன்படியே சூரியனுச்சியிலிருக்கும்பொழுது பூமியிலிருக்கும் நீரினதுநிழலும் நீரின்கீழிருக்குமென்பது அநுமானமாம். இந்த உவமானத்தையே மயிர்க்கும் சிவஞானசுவாமிகள் உவமா னமாய்ச்சொல்லி ஒற்றுமைப்படுத்தி ஒன்றென்றும அநேகமென்றுஞ் சொல்லுகிறார். நீரும்நிழலுமாகிய இரண்டும் சத்துப் (மெய்) பொருளா யிருந்து ஒன்றா? அசத்துப் (பொய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றா? சதசத்துப் (மெய்பொய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றா? இவ்விரண்டுக்கும் சத்துப்பொரு ளாயிருந்து ஒன்றெனின், இரண்டு சத்துப்பொருள் இரண்டு சத்துப்பொரு ளாயிருக்குமேயன்றி, ஒரு சத்துப்பொருளாகாது. கடபடம்போல். இரண்டு அசத்துப்பொருள் ஒன்றாகுமெனின் அசத்தென்பது பொய்யாதலால், இல் லாத இரண்டு பொருள்கள் ஒன்றாதலென்பது வெற்றுரையாம். இது ஆகா யத்தாமரையும், மலடிமைந்தனும் ஒன்றாதல்போலாம். சதசத்துப்பொருளா யிருந்து ஒன்றாகுமெனின் மேடி இருவகைக்குற்றங்களும் வந்துபொருந்தும். இது கானலும் கயிற்றரவும் ஒன்றாதல்போலாம். சத்து, அசத்து, சதசத் துக்கள் ஒன்றாதலென்பதில் இவ்வளவுதோஷ மிருக்கின்றமையின் இது பொருத்தமில்லா வாதமென்றறிக.

மேற்கூறிய நீர்நிழலாகிய இரண்டில் நிழலென்பது இருள்; அது சூரி யன் இல்லாதிருக்கும்போதே யுளது. சூரியன்வந்தபோது எதிரிலுள்ள பொருள் சூரியனை மறைக்கின்றமையால், அந்தப் பொருளளவுவரையில் முன்னிருந்தஇருள் அப்படியேயிருக்கின்றது. பொருள் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் சூரியனொளி படுகிறவரையில் அந்த இருள் போகாது. ஆதலால் நிழலென்றுசொல்லப்படும் இருளுக்கும் நீராகிய பொருளுக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை. சம்பந்தமற்றதைச் சம்பந்தமுள்ளதாகவைத்து இயற்கையாயுள்ள இருளைப் பொருளின் நிழலெனச் சொல்லலாகாது. இருளென்பது தேயுவின்குணமான ஒளியின்குறைவு. ஒளியின் குறை

கொண்டிருக்கும் ... தேகத்தின் குணமென்பிராயர்க்கு. தேகத்தின் குணத்துக்கும், மற்றப்பொருளுக்கு மென்னசம்பந்தம்? ஒருபொருளுக்கும் அதன் குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாம். ஒருபொருளுக்கும் மற்றொருபொருளின் குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாமா? இது கடந்திருக்க, ... ஒற்றுமைசொல்லுதலே பொருந்துகின்றது. இவைகள் ... ஒற்றுமைசொல்லுதலே யென்க.

இத்தகைய காரணங்களால் ... ஆகாசம் உயிருக்கும் பெயருக்கும் ஒற்றுமைசொல்லுதல் பொருந்தாது. நீர் எப்படிப்பொருளோ அப்படியே சிவம் பொருளாகும். நீர்மையென்பது எப்படி மற்றொருபொருளாகிய தேகத்தின் குணமோ, அப்படியே சிவமென்பது உயிரல்லாதவேறொரு பொருளின் குணமாகவேண்டும். ஆதலால் உயிருக்குஞ் சிவத்திற்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. கடலாகியபொருளுக்கும், வாழைப்பழத்தின் ருசியாகிய குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லப்படாதோ, அப்படியே உயிராகிய பொருளுக்கும் மற்றொருபொருளின் குணமாகிய சிவத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லப்படாது. சிவமென்பது குணமாகிறபோது அதற்குத் குணியொன்றிருக்க வேண்டுமன்றோ? அக்குணிப்பொருள் யாது? நீர்மையாகிய இருமென்றும் குணத்துக்குத் தேக என்னும்பொருள் எப்படிக் குணியோ, அப்படியே சிவமாகியகுணத்துக்குக் குணிப்பொருள் யாது? குணமுங் குணியும் அபேதமாதலின் சிவமும் அதன்குணியும் அபேதமாக வேண்டும். குணங்களைக் கற்பனைப்படுத்திச் சிவத்தைக் குணநிதமென வேதாகமஇதிகாச புராணாதிகளனைத்தும் கோஷிக்க, அவைகளுக்குமாறாகப் பொருளான சிவத்தைக் (கதிக்கத்தகும்) கற்பனைக்குணமாக்கிக் கூறுவதுபொருத்தமாமோ?

இன்னும், மேற்படி சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் ஏழாவதுபாட்டில் “சோகமெனப்பாவிக்கத் தோன்றுவன்வேறின்றி” யெனக்கூறுகின்றது. இதில் ‘சோகம்’ என்பது ஸ + அகம் எனப் பிரிக்கப்படுதலினாலும் ஸ என்பதற்குச் சிவமென்றும், அகமென்பதற்கு நானென்றும் ஆணிப்பொருளாதலினாலுஞ் சோகம்பாவனையாவது சிவம் நானென்னும் பாவனையாயிற்று.

இப்பாவனையை மேற்படிசித்தியார் மேற்படிபாட்டில் “விண்டகலு மலங்களெனக் கருடத்தியானத்தின் விடமொழியுமதுபோல விமலதையு மடையும், பண்டைமறைகளு மதுநானானே னென்று பாவிக்கச்சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக்காணே.” என்றுகூறிற்று. இதன் கருத்தாவது: விஷரீக்கக் கருடனைத்தானாகப் பாவிப்பதுபோல மலங்கழலச் சிவனைத்தானாகப் பாவிக்கவேண்டுமென்பதும், இதுவே வேதத்தினபிப்பிராய மென்பதுமாம். இச்சிவஞானசித்திகூறுங் கருடபாவனையைச் சிவஞானபோதத்திற் குறை

கூறிய சிவஞானசுவாமிகள் மேற்படிபோதம் அவனேதானேயென்றும் பத்தாஞ்சூத்திரவுரையில் "சண்டொட்டுறைப்பிரகாசமு நடுவுடைத்தமுங் குடாகாயமும் ஆகாயமும்போல வொருபொருளா யொற்றுமைப்படுதலோ? புற்கைந்நிறைய மகவொப்பருவம்போலத் திரிவுக்கட்கா வொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிமண்மேனை குடமொன்பதுபோல ஒன்றுநீர்த்தோன்ற வொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிமெய்கண்டு தானாக நிற்பக் குணகுணிக்கவொருமைய வொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிச் சி. மூர்ப்பூட்டிப்போல அன்றியொன்றுவிரவுதலா வொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிப் பாலு நீரும்போலப் பிரிக்கப்படாத சையோகத்தா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் கருடோபாசர்த்திகளும்போல பாவனைமாத்திரையா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிக் காய்ச்சவிரும்பினீர்போல வொன்றியொன்றாகி யொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிப்பெயர்ப்பெயர்போல பண்டவுளும்போல ஆவேசத்தி லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றியிருளைத்தினீர்போல விளக்காமையா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிஞாயிற்றினொளியின் விளக்கொளிபோலச் சத்திகெட்டுநிற்றலா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றித்தோன்றாச் சரீரம்போல நின்பதுகாட்சிமாத்திரையா லொற்றுமைப்படுதலோ? [illegible] சரீரமாயா சிருமர்போல கட்புலிருதியா லொற்றுமைப்படுதலோ? அன்றிஆடும் ஆடலும்போல ஒப்புமைமாத்திரையா லொற்றுமைப்படுதலோ? என்றவச் சமயவாதிகள் மதம்பற்றிக்கூ யின்றொன்ன யெப்பாதெனோ வெல்லாரீக்குதற் பொருட்டவனே தானே யாகிடவக்கெறியென உவமையெடுத்துக்காட்டி போதினுரென்றும், சண்டிக்கூறிய ஒற்றுமைக்கட்படு மையாலதென்னவெனின் யாதுவருகின்ற சூத்திரத்திற் பெறப்படுமென்றுக்கூறியது 'அவனேதானே யாகியவக்கெறி யேகனுகியென்று' மிப்பத்தாஞ்சூத்திரத்தை யொழித்ததன்றோ? மேலெரிக்குதற் பொருட்டென்றுகூறி மறுத்தலினுற் கருடபாவனைபோன்ற பாவனையைச் சிவஞானசித்திகூறியது தவறென்றாயிற்று.

மேற்படிகருடத்தியானம்போன்ற பாவனைத்தையுமொப்பாது ஒருவரோடொருவர் பிணக்கிக் கடம்படம்போல முத்தியிற் சிவசமபதத்தைக் கூறுங் கொள்கையுடையார்க்கு மேற்படி சிவஞானசித்தி, "மலமற்றித் தானுக்கியென்றும், தனையடைந்தார்தம்மைத் தானுக்கியென்றும், சிவோகம் பாவிக்குமத்தாற் சிவனுமாவர்; அரனுமாகார்; குறிபொருளமதிய செறியது னாற்சிவமேயாய் நின்றிடுமென்றும், அவனிவனாய்நின்றமுறை யேகனுகியென்றுங்" கூறுதல்யாவு மெற்றிற்காம்? இவ்வாறுபுன்னமுரண்க ளச்சிவஞானசித்தியில் விரிவாயுண்டு.

கருடபாவனையைக்குறைகூறுவது தவறேன்பதற்கு உதாரணம்.

போதிக்கத்தக்க ஞானசிரிய னெப்போதுஞ் சற்கருமஞ் செய்யவேண்டுமென்ற வேதமுதலிய சகலகலைகளு மொருமிக்கத் தனித்திருத்தலைச் சொல்

ஆதலாற் சாதகனுகிய பரிபாக மாறுத்தாது, பாசவடிவைக் கெடுக்க வல்ல வனுகிய ஞானாசிரியனோடு மல்லானுக்கினமோ சேர்ந்துக் கொண்ட சற்குருத்திடத்தை [illegible] விடமாகவெதன்று, ஞாதான் பயிலக்கணைத்தாதர் [illegible] விருந்த தன்மை போல [illegible] ஆயினோர்களோன்றும் ஐக்கியங்கொண்டிருண்டு சேவையாயின் சாதர்க்கேட்ட வியப்பாகாது கருத்திராவசீப்ப சித்த மாறுமேபர, வலித்தைநீக்கியும், [illegible] நாள்திடன் [illegible] மொரக்கதைவளுத்த [illegible]. ஞானசிரியனாருநிறும் தனக்கு ணர்த்திய மதாபோதகோபாத்தரதை [illegible] தெளிந்து, உண்மையே லாற் கிடைபாத [illegible], யுண்மையுப ஜீவ ஞானக்கண், தானதைச்சேர்ந்து, தானதுவெனக்காணும் மயக்கர்க்கிந் நானேதானாகித் [illegible] கோரக்க தேவனைப்பகதே [illegible]. இதனுல, சிவபூரு [illegible], சிவம் [illegible], சிவம் ஞானமையும் பெற் றும். தானதைச்சேர்ந்தென்றது; தானதுவாகப்பதலே. தானதுவென் பதை மருமென்றது; தானுடலாளுமன்றே தான்சைதன்யமாகவார் தானி தன்மென்மையின் [illegible] கழுறற்கென்க.

திருமந்திரம்.

கருட னுருவங் கருது மளவிற்
பருவிடந் தீர்ந்து பயங்கெடு மாபோற்
குருவி னுருவங் குறித்தவப் போதே
திரிமலந் தீர்ந்து சிவனவ னாமே.

வேதாந்தசூளாமணி: அவதாரிகை.

மகாவேத மகாவாக்கியார்த்தத்தினுன் மேற்கூறியபாவனுவிற்குச்
சுவகதாதிபேதமின்றெனவே புணர்த்துகின்றது.

சுருதியி னேகமே வாத்துவித மென்னுஞ் சொற்கிடையு
னேகமெனுஞ் சொல்லதனுக் கபிக்க,

மருதினுண ரேவவெனு மிடைச்சொற்குத் தேற்ற மத்துவித
மெனுமொழிக்குத் துவிதவிலக் காகக்,

கருதுபொருள் வருதலினு லிம்முறையே மாயா கற்பனைகள்
கடந்துநிர வயமாகி யென்றுங்,

திரிதவிலசின் மயமாகு மொருபிரமந் தனக்குத் தெரித்தசுவ
கதமுதல பேதமூன்று மிலையே.

(சூ-ரு.) சருமபிறவெனவே யாதனுடைமையென்றாற் சொல்லிடை ம் எ-று. பசுவெனுத்திரட்டிய வேகமையாதலைமயன்று மொழிபல, எமிடுற்று சொல்லதனுக் கபக்க வர்தியா வேயடையு மடைந்சொரு நந்தேதற்ப உ-ஈ-று. எவ்வென்றும் பதங்கேற் கவிக்கிபதும், அர்நினைவ ட்ட வெவ்வெயற்றும் இடைச்சொக்குத்தத் தேர்றமூர், அத்துவித மொழு மொழிக்குத் துவித விலக்காகக் கருது பொருள் உருவிறுவென்று. அத் விதமெனு மொழிக்குத் துவிதத்திற்குமாகக் கருதற்கேயந்த பொருளுமு மாகிய உருவிகளும், இம்முறையேமாயாகப்பிலைகளைத் தூண்டு பிரயமாஞ் = எ-று. இம்முறை செறித்தாக மாயாகற்பிதங்களே மயப்பாகப்பேசட்டு மெய யமெனல் சற்றுமின்றி, என்றதித்தவில் சின்மயமாகு மொருபிரமக் தனக் குத் தெரித்த சுவகதமுதலியன வுன்றுமில = எ-று. தன்னிலையினின்று மாறுதென்று மொருதன்மைத்தா யிலக்குஞ் சின்மாத்திரமாகும் மன்னவென ப் பற்ற பிரமத்திரகு முன்னர்த்தெரிவித்த சுவகதமுதலிய மூன்றுபேதமு மில்லையென்றுணர்க = எ-று. உ-முகை. ககத்தவுமாயிடத்து அத்வைத மெனல், விவர்த்தமாமுமாமாகபற்றி, வெவ்வேற்றுமிடைச்சொலிடையிற் றத்திவிதன்க. வவ்வெனல் வகாரத்தை. எனவே ஏகமாதற்கிமையுதலே பத்ரு விதமென்றாயிற்று. ஆகவே, வகாரம் நிலைமொழிவருமொழிக் கிடையினின்று தேற்றப்பொருளதாகக்கண்டாம். இவர்கருத்தும் அதுவாதலின் வக மெனும் சொல்லதனுக் கபிக்கியமும், வவ்வெனும் இடைச்சொற்குத் தேற்ற மும், அத்துவிதமெனு மொழிக்குத் துவிதவிலக்காகக் கருதுபொருளுங் கரு தலினுலென்றார். இம்மூன்றிடத்தும் என்னுமமைகள் எஞ்சின்றன. இவ வாக்கியசெறித்தாகவே யென்பார், இம்முறையேயென்றார். மாயாகற்பிதங் கள் கடந்தென்றதனால், விசாதிகத்தையும், கிலயமாகியென்றதனால், சுவகத பேதத்தையும், என்றுந்திரிதலில் சின்மயமாகும் என்றதனால், சசாதிகத்தை யுங் கொள்க. கொள்ளவே இம்மூன்றுமின்றியது பிரமமென்றாயிற்று. மரத்திற்றோன்றிய பத்திரபுட்ப பலாதிகட்கு வெவ்வேறு தன்மையிருத்தல் போலச் சத்திற்றோன்றிய சகசிவபரக்கட்கு வெவ்வேறுதன்மையின்மையிற், சுவகதமும், மரத்திறகினமாய மரமிருத்தல்போலச் சத்திற்கினமாகச் சகசிவ பரம் வேறின்மையிற், சசாதியும், மரத்திற்குக்கல் மாறாயிருத்தல்போலச் சத் திற்குமாறாகச் சகசிவபரம் வேறின்மையின், விசாதியுமாகிய இம்மூன்றுபேத மும் பிரமத்திற்கின்றெனக.

வினா :—சத்திற்றோன்றிய சகசிவபரக்கட்குச்சடத்துவ கிஞ்சிக்ஞத்துவ சர்வக்ஞத்துவாதி பேதத்தன்மைகளிருக்கச் சுவகதமின்றென்பதென்னை ?

விடை :—சகமாதிகட்குச்சடத்துவாதித்தன்மை துன்னியவறிவுளோர் கூறார். அதெப்படியெனின் : சடமாயிருப்பது சகம், கிஞ்சிக்ஞனுயிருப்ப சிவன், சர்வக்ஞனுயிருப்பவன் பரன், என்னுமிடத் திம்மூன்றினுமிருப்

புது சத்தியபாதத்தின் இலக்கிற் சத்துத்தன்மையைக் காண்பதேயன்றி வேறுதன்மையைக் காண்கிலாதலிற் சுவகதபேதமின்றென்க.

வினா:—முற்கூறியசத்தைப்போல நிச்சலசிவபாகங்களிறுஞ் சத்திருந்தக் கால் சசாதிபேதமின்றென்பதென்னை?

விடை:—அச்சத்தைப்போல வேறோர்சத்தென்பதின்றி அச்சத்தே இருத்தலிற் சசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—நாமரூபவிகாரமான சகசிவபரங்கள் தோன்றுதோற்றுக்க, விசாதியின்றென்பதென்னை?

விடை:—அவையுஞ்சத்தாய்நின்று விளக்குதலின், விசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—அப்பிரமம், பிரமத்திற் சச்சிதானந்தமென்னும் பேதம்விளக்கச் சுவகதமின்றென்பதென்னை?

விடை:—சூரியனதனழகே பிரகாசம்; அப் பிரகாசமே சூரியனதன் போலச் சச்சிதானந்த தேஜஸே சித்தும், அத் தேஜஸான சித்தே சத்தும், அவ்விரண்டும் ஒன்றாயே ஆனந்தமுமாய் வேறுபாடிறத்தலின் சுவகதபேதமின்றென்க.

வினா:—சத்தைப்போல வியாவகாரிகம், பிராதிபாசிகம், பாரமார்த்திகம் என மூன்று சத்திருக்கச் சசாதியின்றென்பதென்னை?

விடை:—அங்ஙனமிருத்தல் சத்தொளியின் பிரதிபலனமேயன்றிச் சத்தன்றாதலிற் சசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—அந்தப்பிரமத்தின் ஆனந்தானுபவம் சுவசுவமா யனுபவித்தலின் விசாதிபேதமின்றென்பதென்னை?

விடை:—அது சச்சிதானந்தவொருமையே சுவானுபவமெனத் தோன்றுத பேதகாதிகட் கங்ஙனந்தோன்றுவதன்றி, அவ்வனுபவமுள்ள அபேதகாதிகட் கங்ஙனந்தோன்றாதலின் விசாதிபேதமின்றென்க.

வினா:—இவைகட்குப் பிரமாணமுண்டோ?

விடை:—அறிஞர்க்குல கானந்தமயமென்பதனானும்.

வாசிட்டம்: தாசுரன்கதை.

விளக்கு பிரபையு மலருமுண்டா மூண்டாம் வீசொளியும்
பகற்பொழுதும் விரையும் போலத்,

ஞாக்கமிச்சித் தண்டாகி யண்டா ஞானத் தெரிந்தய
பரத்திரமே சொரூப பரமும்,
கோர்த்தபர பார்த்தக்கா விக்கு மென்னக் கேட்டயமே
பார்க்கடக்கப் போற் கெம்பீ ரத்தால்,
ஆக்கரிதாய்ச் சிதனமா பாலபாகி யற்புதமா யின்மொழி
யென் றன்னாற் சொல்வான்.

பொருகடலிற் றிரை முதலாய்ப் பிறந்த வெல்லாம் புனலாகி
விளங்காமற் புதுதி யாமே,
வொருபொருளாம் பிரமமாத் திரமே யல்லா துபயமெனுங்
கற்பனைப்பே தொன்று மில்லை,
பெரியிடத்திற் றுமாத் திரமே யல்லா லிரண்டென்றோ
வவ்வகைபோ லென்று மொன்றாந்,
சரியைகிரி யாயோகப் பதத்தின் முற்றிச் சாதனங்க
ளிறைந்தவர்க்கே சாற்றல் வேண்டும்.

“ சத்தேசித் தாதுமய லெனிலசத்தா மசத்தாஞற் சாக்ஷி யெங்கே, சித்தேசத் தாதுமய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திரிபு மில்லை, யொத்தே தோன் றியசத்தஞ் சித்தாகல்ல சுகமாகு மேகத்துக்கோர், வித்தேயர் காணா கிற் சடமசத்தாஞ் சுகானுபவம் விளைத்திடாதே” என்ற கைவல்யத்தி னானும்.

ஏகமென்னும் பதத்தினாற்சுகதமும், ஏவவென்னும் பதத்தினாற் சஜாதியம், அத்துவிதமென்னும் பதத்தினால் விஜாதியுமின்றெனுஞ் சுருதியினாலும், சர்வம் பிரமமயமென்னும் பிரமோபதேசத்தினாலும்,

“ சகலுயர்சமா திர்க்கி.....மிசையுயர் கற்பனர்போன் மேதினியெட்டு ஙானே” என்றகவியினாலும்; “மேனியிற் புறத்தினுள்ளின் மேலொடு கீழ்திற்றிக்கில், வானில்லை யகத்திலெங்கு மியானன்றி மற்றொன்றில்லை, யானிலாவிடமுமில்லை யெனதிடத்தியாதுமில்லை, தானிகழ்பொருள் வேறில்லை சச்சிதானந்தமென்றான்.” என்னுஞ் சசமுனிசுவானுபவத்தினாலும்,

“ இல்லாதவிடமில்லையா னெனக்குமலம் யாதுமில்லை, எல்லாருக்கேதாழு மீச னெனக்கவத்தையெவையுமில்லை, யில்லாருமபுருவத்த வேலாருமிழி யாய்கேன், நில்லாதவுலகத்தை மிகநீக்கிநிற்பேனான்.” “ ஒன்றுடனுந் தோய்விலா வெத்தாரமிக்காரில்லா னுலகமில்லான், நின்றநிலைவுங்கேட்

டாகித்தாரணைப்பட மொழுகினீர்பாக், கொன்றுயிறப்பிணிமுதலா மறு க்கணிக்கையர்ப்பாடுமியான் பொருள்களிக்குவோன், என்றுதினைக்குமக்கு டம் பாசுக்பளையோர் தத்தகெ மிடப்படாறும்." என்றுந்தேவாரமொழிபிராத்தி றாறும், பாவர்தம்பாம் பிரத்ததை விப்போதுஞ் சுவதாதிபேதம் டாகத்திப்பின்றென்க.

வி று:—பரிபாகத்தான் சகலேடும் தத்தங்குணங்களோடு விளங்கி ரூர வித்தைமுடிதரிசனத்திற் கிருப்பனைசுவாமி காண்பித்ததென்னை?

விடை:—முன் பாகியத்திற் பேதமாகக்கண்டவிசயனுக்கு அவை யெத்தகும் அதத்தமிற்கேதாபேதமா யிருப்பதைக்காண்பித்து அதற்குமேல் அபேதமான பரம்வருபதைக் காண்பிப்பதற்கேயன்றி வேறின்றென்க.

வி று:—அவனைம் அபிக்கியகந்தவை மெற்றாசிப்பதற்குப் பிரமாண முண்டோ?

விடை:—அந்நூலிற்றானே "பிரமமாகேனர் பிரமநெருப்பிடைப் பிரம மாகிய கர்மிர்தன்னிற்றர், பிரமமாய சருவுடன்பெய்தபின், பிரமமேயடை வாரப்பிரமறகோர." "அறிவதாகிய வக்கியேகொள, அறிவையே சுவ ராகுபவர்றவர், செறிவதாஞ்சமதத் திபிடைபெசில, செறிவதாய மங்களெட்கள்." "உத்திபப்பொறி வைத்தையுமொக்கவே, யிக்தியத் தழல் வாய்க்கொர்சிவர். சத்தியத்தொழிக் பாவையுஞானசெய், சித்திபோக மோர் தியிவோர்சிவர்" என்றகவிகளிறுறும், "போதமாகும் புனிதத்தழலி னுட், பேதபாகனைப் போமிபெய்வனேக், ஆதிசோதுடை பாசியவனென, வேதம்பாடும் விளக்கவிளம்புமாக்" என்றும் பிரபுலிங்கலீலைக்கவியாலும், "சர்வபூதங்களிடு மாத்மாவினிடம், ஆத்மாவில் சர்வபூதங்களையும் செவ்வை பார்க்குனம், ஆத்மயாகஞ்செய்வோன் சுவாராஜ்யத்தினை அடைகின்றான்" என்றும் மனுதர்மத்தினாலுங் காண்கொள்க.

வி று:—இச்சகலதாதிபேத மொருவருமொப்பவில்லையோ?

விடை:—பரிபாகத்திற்சிவர்கள் பின்னபின்னமாயிருக்கின்றாரென் கிற விசிட்டாத்துவிதிகள் சுகதரும், பரசிவசமானம் ஆத்மாவென்கிற விசி ட்டாத்துவிதபக்ஷம் கேடுசித்தொப்புக்கொண்டவர்கள் சுசாதியும், பரம்வேறு, சீவர்களவேறு, அப்பரத்தினதருளா லிசசிவர்கள் தத்தங்குணங்களோடுஞ் சுகித்திருக்கின்றார்க ளென்கிற துவிதிகள் விசாதியுமன்றென இப்பேத வாதிக ளொப்புகவென்க,

வி று:—அவர்கள் அநுபவந்தான்யாது?

விடை:—சிந்தனஸ்வரூபமான பாவாசதேவசமூகத்திற் சீவர்கள் அவ் வடிவமாயிருந்து அவனதருளாற் பரமார்த்தம் அநுபவிப்பரென்கிற விசிட்

—ர்த்திகளாயுமுள்ளவைகளாயும், நித்யர்களுக்கு ஸ்வரூபமான பரமபதத்தினது போராக்த்திர தேசங்களுக்கு ஸ்வரூபமான ஆத்மாக்களுடையவிட்டபலென்கிற சிகரமான, நடுவென்றும் விசிட்டாத்துவித வசேதஸ்களுடையவும், நித்யர்களுடையான பரமாநந்தசமுகத்தில் ஆத்மாக்களையுமே சேர்த்தன்மையே அடியார்தன்மையில் வேற்றுக்குறைவின்றி யுபாசிப்பதினுல் அடியார்கொடுத்த ஆர்த்தத்தை யனுபவிப்பவரென்கிற துவிதிகளுடைய நூலாசிரியர்கள்.

வி.ரு:—இவர்களுக்கு இவ்வநுபவத்தால் முத்தியின்றோ?

விடை:—பரமாநந்தபேதமான பதமுத்தியேயன்றி யனைவகைபோன்ற பேதமான அபிக்கியமுத்தியின்றென்க.

திருவாய்மொழி: திருமழிசையாழ்வார்.

இன்றாக நாளையே யாக இனிச்சிறிதும்
நின்றாக நின்னருளென் பாலதே—நன்றாக
நானுன்னை யன்றி யிலேன்கண்டாய் நாரணனே
நீயென்னை யன்றி யிலை.

திருமங்கைமன்னன்.

இரும்புநன் றுண்ட நீர்போ லெம்பெருமானுக் கென்றன்
அரும்பெற லன்பு புக்கிட் டடிமைபூண் டுய்ந்து போனேன்
வரும்புயல் வண்ண னாரை மருவியென் மனத்து வைத்து
கரும்பினின் சாறு போலப் பருகினேற் கினிய வாறே.

இரும்புநன் றுண்ட நீரும் போதருங் கொள்க வென்றன்
அரும்பிணி பாவ மெல்லா மகன்றன வென்னை விட்டு.

யானுநீ தானே யாவதோ மெய்யே யருநர கவையுநீ யானால்
வானுய ரின்ப மெய்திலென் மற்றை நரகமே யெய்திலென் னெனினும்
யானுநீ தானாய்த் தெளிதொறு நன்று மஞ்சுவ னரகநா னடைதல்
வானுய ரின்ப மன்னிவீற் றிருந்தா யருளுநின் றாள்களை யெனக்கே.

யானுந் தானா யொழிந்தானை யாது மெவர்க்கு முன்னோனை.

நம்மாழ்வார்.

மேவித் தன்மய மாக்கினான் வல்ல னெம்பிரான் விட்டுவே.

சித்தியார்: ௮-ம் சூ. ௩௧-ம் செ.

பண்ணிறங்க ளனைத்துங்காட்டும் படிகம்போ லுள்ளம்
படைத்தவைந்த ளிறங்காட்டும் பரிசுபார்த் திட்
டெண்ணிறங்க ளென்னிறையன் றென்று தன்ற
னெழினிறங்கண் டுருவிறு விரிந்தத்தின் வெறுப்ப
பொய்ந்நிறமைம் பாலிறக்கள் பொய்யெனப் பண்டான்
பொருந்தியன் சிவத்திலுறிப் போதான் பின்னை
முன்னிறைத்த சிறைமுறிய மூழ்கி போர்
முற்றச்செய்த் தகர்ந்தாய்ப் பின்னிர்க்கா முறைபோல்.

'சிறைசெய்கின்ற செழும்புனலினுள்ள' மென்னும் ௯-ம் சூத்திர உரையான வெண்பாவும்;

கூர்மபுராணம்: உத்திரகாண்டம், ௨-ம் அத்தியாயம்.

கங்கையை முதலா வாய பற்பல நதியுங் கல்லென்
பொங்குதென் புரைய வாரி புகுதலொன் றாகு மாபோற்
றங்கிய ஞான பாதஞ் சார்ந்திடி லான்மா யாவுஞ்
சிங்கமில் பிரமந் தன்னிற் பிறிதின்றி யொன்றாய்ச் சேரும்.

நித்தியா னந்த மாகி நிமலமாம் பிரமந் தன்னை
தத்துவ வித்தா யுள்ளோர் பிரணவந் தன்னோ டொன்று
முத்தம வியானஞ் செய்வா ருளமுவந் தெனது தாளிற்
பத்திசெய் தென்பால் பாலிற் பால்கலந் தென்னச் சேர்வார்.

யசுர்வேதத்தில் கைவல்லிய உபநிஷத்.

"சர்வஸ்வரூபியாயும் இந்தப்பிரபஞ்சத்திற்கு முக்கியஇருப்பிடமாயும் சூட்சுமத்திலும் அதிசூட்சுமமாயும் நித்தியமாயு மிருக்கின்ற பரப்பிரஹ்ம மெதுவோ அதுவே; நீயேயது. ஜாக்கிரசொப்பன சுஷுப்திமுதலியவைகளில் எந்தப்பிரபஞ்சம் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறதோ அது பிரஹ்மமே. அதை நானேயென்றறிந்தால் சகலபந்தத்திலிருந்தும் விடுபடுகிறான்.

சாட்சியாயும் சின்மாத்திரமாயுமிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான், என்னிடத்திலிருந்தே சகலமுமுண்டாகின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமுமிருக்கின்றன; என்னிடத்திலேயே சகலமும் லயமடைகின்றன; அந்தஅத்துவயமான பிரஹ்மம்நானே. (நான்சிவன் என்றவிடத்தில் சங்கற்பவிகற்பமும்

உறும் அவஸ்தாத்திரயங்களும் ஞாதுருஞான ஜேயங்களுமல்ல. அச் சேதனமாத்திரமாயிருந்தும் துரியாதீதமில்லை)

யசுர்வேதத்தில் அமிர்தபிந்தூபநிஷத்.

அந்தப்பிரமமே நானென்றறிந்தவன் பிரமமேயாகிறான்... ...ஸர்வம் பிரமமே நானென்று நினைக்கப்படுகிறது.

ஸாமவேதத்தில் மைத்திராயணியுபநிஷத்து ௪ம் பிரபாடகம்.

எப்போதுமுண்டாக்கப்பட்ட சகாத்துமாக்கள் பிரமத்தினுடைய தோற்றின் பிரதிபிம்பமாக விருக்கிறார்கள்.

யசுர்வேதத்தில் ஸ்கந்தோபநிஷத்.

அஹமேவாஹமேவாஸ்மி. அஹமேவப்பிரமம், அந்தப்பிரமந்தான் நான். நானல்லவோ. ஜீவனேசிவன், சிவனேஜீவன். அந்தச்சிவன் சிவனேதான். உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லாயிருக்கிறது; உமியற்றபோது அது அரிசியாகிறது. அப்படித்தான் ஜீவனுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கருமாசயத்தால் எப்போதும் ஸகளசங்கியமாகிய சிவனாயிருக்கிறான். பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனாயிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது சிவனாயிருக்கிறான். சிவனே ஜீவனென்பது எப்படிக்கென்றால் கம்பிரமம்பரம்பரையுதல்போலவும், பிம்பத்தினை பிரதிபிம்பம் பிரிப்பதுபோலவும், ஆகாயத்தில் சொப்பனமுகரும், அவ்வுலகத்திலுள்ள ஜீவர்களுமாவதுபோலவும் ஆம்.

சரியைமுதல் மூன்றுங்கடந்த ஞானபாதத்தில் சமாதிக்கு சாதனமான சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானஸி யென்கின்ற மூன்றும் அப்பியாசபூமியெனவும்; சத்துவாபத்தி, அசம்சக்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியமென்கின்றநான்கும், அநுபவபூமியெனவும்: இவற்றினியல்பே, பிரமவித்து, பிரமவரன், பிரமவரியான், பிரமவரிஷ்டனென்னும் சீவன்முத்தர்களது தாரதம்மியங்களையும், இன்னும் இவ்வநுபவமாகிய புருடனுக்கு முறைப்படியுண்டாம் பதம் சாக்கிரமும், நான்காம்பூமி சொப்பனமும், ஐந்தாம்பூமி சுழுத்தியும், ஆறாம்பூமி துரியமும், ஏழாம்பூமி துரியாதீதமுமெனவுங்கொள்க. இவைகள் அப்பியாசத்தினால் சாதகமேயாதலென்றியும், அநுபவத்தினால் தாரதம்மியங்களைத்தக்கன் முக்கதிகட்டு அதிகாரவேற்படு ஞானபூமியென்பக்களென்று பரப்பியது. இனிச்சமாதியின் இலக்கணமுணர்த்துகின்றார்.

உபாதியை படைத்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற திரிசியாநுவித்தம், சத்தாநுவித்தம், நிர்விகற்பமெனத்தியைந்த புறம்அகமென்றும் இரண்டுபேதத்தால் எண்ணத்தக்க சமாதிகளாகிய இவற்றை யடைவதனின் நிலையின்முறையே விவரித்துக்கூறுதும்.

பரமாநந்தத்தி லழுந்தியிருத்தலுமாகச் சமாதியாம். இவற்றுள், சித்தமானது திரிசியத்தை யநுசரித்துவருதலால் திரிசியாநுவேதமென்றும், சித்தமானது சத்தத்தை யநுசரித்துவருதலால் சத்தாநுவேதமென்றும், இவ்விரண்டும் அநுசரியாமல் மேலும் விகற்பமின்றிச் சச்சிதானந்தமாய் நிற்றல் நிர்விகற்பமென்றும், திரிசியத்தில் நின்றாக்காணப்படுவது புறமென்றும், இதயமாகாசத்தில் நின்றாக்காணப்படுவது அகமென்றுங்கொள்க.

புறத்திரிசியாநுவித்தம்:—காணப்பட்ட திரிசியங்களின் நாமரூபங்களை நீக்கிச் சத்தியமான சச்சிதானந்தமே பிரமமாகத் யதார்த்தமாகவிளங்கிய சச்சிதானந்தமாகப் பாவனைசெய்வது. புறத்திலுள்ள பதார்த்தங்களெல்லாம் சச்சிதானந்த பிரமமாகப் பழகவேண்டுமென்பது.

புறச்சத்தாநுவித்தம்:—சத்தம் அநுசரித்துவந்த சச்சிதானந்தமே பிரமமென்று அநுசந்திக்கப்படுவது. சச்சிதானந்தமே பிரமமாகப் பழகவேண்டுமென்பது.

புறநிருவிகற்பம்:—இவ்விரண்டு சமாதிகளில் இடைவிடாது பழகியதால் தேகமே பிரமாகாரத்தில் மனக்கலைந்திருத்தல். யாதொரு சேஷ்டையுமின்றி நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அமைதிபெற்றிருக்கவேண்டுமென்பது.

அகத்திரிசியாநுவித்தம்:—இந்திரியாதி யந்தக்கரணங்களால்வரும் காமக்குரோதாதிகளின் சேஷ்டைக்குத்தான் சாட்சியென்றறிவது. அகத்திலுள்ள சகலதத்துவங்களுக்குந் தான்சாட்சியாயிருப்பதாகப் பழகவேண்டுமென்பது.

அகச்சத்தாநுவித்தம்:—அசங்கமாய் நின்ற சச்சிதாநந்த சொப்பிரகாச அத்துவித நானென்றிருத்தல். சத்தத்தியாகமாய்த் தனித்துவிளங்கிய சச்சிதானந்தமே ஆத்மாவெனப் பழகவேண்டுமென்பது.

அகநிர்விகற்பம்:—மேலே சொன்ன தனதநுபூதிரசத்தோன்றுங் காரணத்தால் முன்கூறிய திரிசியாநுவித்தஞ் சத்தாநுவித்தமிரண்டு மொருங்கேயகன்று, பவனமற்ற தீபமென்னவே, அங்ஙனமே பந்தசங்கற்பமற்றிருத்தல். ஆத்மாநந்தத்தின் முன்பு முனையிரண்டுமொழிந்து மனங்கரைந்து நிச்சலமாய் நிற்கவேண்டுமென்பது.

இங்ஙனம் ஆறுவிதசமாதியினாலும் யாதொன்றினும் பற்றுதலை யொழுகும் யோகிகளுக்கு அவன்மனம் எங்கெங்கு செல்லுகின்றதோ, அந்தவிடமெல்லாஞ் சமாதியெனக்கூறலாம்.

வினா:—திரிசியாநுவேதத்திற்குஞ் சத்தாநுவேதத்திற்குஞ் சவிகற்ப சமாதியென வொன்றுச்சொல்வதேன்?

நிஷ்டை:—ராகாதிபாசானதிரிகைகளை விட்டுவிட்டுச் சச்சிதாநந்தமான பரிபூரண பிரமம், சச்சிதாநந்தமே பரிபூரணமாகச் சர்வமுமாய் நிறைந்திருக்கிறதென்று நிச்சயித்திருத்தல் நிஷ்டையாம் என்றறிக.

பஞ்சதசாங்கம் எத்தனையென்றால் பதினைந்தாம். அவற்றில் முன்னே நியமம் வாக்கியார்த்தமான சகலமும், பின்னை ஒன்றும் லட்சியார்த்தமான பிரமமும் விளங்கும். அக்காரமும் முற்றும் தொம்பதசோதனை யாம். அவற்றின் முன்னை இரண்டும் வாச்சியார்த்தமான பின்னையொன்றும் லட்சியார்த்தமான கூடஸ்தனையும் விளக்கும். இவ்விரண்டும் அகண்டத்தின் வாச்சியார்த்தமெனவும், இவற்றின் அபேதமான அத்துவித சொரூபமே லட்சியார்த்தமெனவும் அனுபவமுள்ளவனே சதாசமாதியை யுடையவனென்பதும் இவற்றுக்கேலாய இலட்சணமென்பது கூறப்பட்டது.

ஆன்மா ஆனந்தமயமே யென்பதற்கு மேற்கோள்:—"ஏன நிறைந்திடு அமுதமாய் நிறைந்திடுமையம்." என்பதனாலறிக.

நிர்விகற்பசமாதிக்குச் சாதனமாயிருக்கிற இயமம் முதலான பதினைந்தங்கமும் அதன்விபரமும் யாதெனின் சொல்லுகின்றோம். அவையாவன:— இயமம், நியமம், தியாகம், மௌனம், தேசம், காலம், ஆசனம், மூலபந்தம், தேகசமத்தன்மை, லக்ஷியதிருஷ்டி, பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்ற பதினைந்தங்கங்கள். இவற்றின் விபரம் வருமாறு:—

1. சர்வம்பிரமமென்கின்ற விவேகஞானத்தினாலே இந்திரியக்கூட்டத்தினுடைய நிரோதத்தை யடக்கியடக்குவதே இயமம்.

2. அத்துவிவேகஞானத்தைத்தானே விஜாதீயவிருத்தியடங்கிச் சஜாதீயவிருத்திப் பிரவாகரூபமாகக் கொண்டிருப்பது நியமமாய்ப்பகருவதே நியமம்.

3. சர்வாதிஷ்டான சச்சிதாநந்தப் பிரமசொரூபத்திற் கற்பிக்கப்பட்ட நாமரூபப்பிரபஞ்சம் அதிஷ்டானத்தைக் காட்டிலும் வேறன்றென்று தள்ளுவதே மகான்களுக்குச் சம்மதமான தியாகம்.

4. சகலவாக்குகளும் மனதோடேகூட யாதொருசொரூபத்தை விஷயீகரிக்கமாட்டாமற் றிரும்பிவிடுகின்றனவோ; யாதொன்றானது சகலயோகிகளாலும் அடையும்படியான நித்தியமௌன சொரூபமோ, அப்படிப்பட்ட சொரூபத்தை யெப்போதும் நினைப்பதே மௌனம். வாக்குமாத்திரம் நிரோதமாயிருக்கிற மௌனம் அவிவேகிகளுக்கேயொழிய விவேகிகளுக்கன்று.

5. யாதொருசொரூபத்தில் ஆதிமேல் எவ்வொருவிடத்திலும் ஜனங்களும் பரமார்த்தமாகக் கிடையாதோ; யாதொரு சொரூபத்தினாற் சகலமும்

ஆதாரத்தினாலே பிரகாசிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்தச்சொரூபமே விவேகிகளுக்கு வசிக்க நியமமான சுத்ததேசம்.

6. யாதொரு சொரூபமானது பிரமாதி சகல சராசரப் பிரபஞ்சத்தையும் நிமிஷகாலத்திற் கற்பனைபண்ணுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட அகண்டமானத அத்வைத சொரூபமே காலம்.

7. எப்படிப்பட்ட ஆசனங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதினாலே மனதுக்குத் தேகவுபாதையில்லாமல் சுகத்தோடேகூட எப்போதும் பிரமானுசந்தானம் நடக்குமோ, அதுவே சுகமாயிருக்கப்பட்ட ஆசனம்.

8. யாதொரு சொரூபம் சகல பூதத்திற்கும், அதைத்தோற்றுவிக்கிற சித்தத்திற்கும் மூலமோ, அதுவே ராஜயோகிகளிருக்கிறதற்கு யோக்கியமான மூலபந்தம்.

9. சிரவணமனன நிதித்தியாசன பலத்தினாலே மனது சமமான பிரம சொரூபத்தில் லயித்திருப்பது தேகசமத்தன்மையேயொழிய காய்ந்த கட்டையைப்போல வொழுங்காகத் தேகத்தை வைத்துக்கொள்வ தல்ல.

10. விவேகக் கண்ணாகிய திருஷ்டியினாலே சகலசகத்தையும் பிரமமாகப் பார்ப்பதே லக்ஷியதிருஷ்டி. அல்லது ஞாதா, ஞேயம், ஞானமென்று சொல்லப்பட்ட திரிபுடியானது யாதொரு சொரூபத்தி லுண்டாகி யடங்குகிறதோ, அந்தச்சொரூபத்திற் றிருஷ்டிவைப்பதே லக்ஷியதிருஷ்டி. அப்படியில்லாமல் மூக்குநுனி முதலானதிற் றிருஷ்டிவைப்பது லக்ஷியதிருஷ்டியன்று.

11. சித்தமுதலானசகல கற்பிதவஸ்துக்களிடம் அதிஷ்டான பிரம சொரூபமாகப் பார்த்துச் சகலசித்தவிருத்திகளையும் நிரோதிப்பது பிராணயாமம். அஞ்ஞான தத்காரியமான சகல பிரபஞ்சத்தையும் பேதிபண்ணித் தள்ளுவது இரேசகம். பின்பு நிருபாதிகமான பிரமசொரூபமே நானென்கிற சித்தவிருத்தியைச் சம்பாதிப்பது பூரகம். அந்தச் சித்தவிருத்தியைச் சலியாமல் நிறுத்திக் கொள்வது கும்பகம். இந்தப்பிராணயாமமும் விவேகிகளான ராஜயோகிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. அவிவேகிகளான அடயோகிகளுக்குப் பிராணவாயு நிரோதரூபமான பிராணயாமம் மேற்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

12. திரிசியமான சகலவிஷயங்களையும் ஆத்மசொரூபமாகப்பார்த்து மனதைத் திருக்குரூபமான ஆத்மாவினிடத்திற் றிருப்பிக்கொள்வது பிரத்தியாகாரம்.

13. மனது எந்தெந்த விஷயத்திற்போகிறதோ, உடனே யந்த விஷயத்தைப் பிரம சொரூபமாகப் பார்த்து, அந்த மனதைச் சொரூபத்தி லிருத்திக் கொள்வது தாரணை.

14. இருபத்துமூன்றாம் சச்சிதானந்தபரிபூரண பதார்த்தத்தை ப்ரத்தி யக்ஷ பிரமசொரூபமேயாம், ஈதே பரமென்று பகுப்பட்ட தொடர்பு மாத்திப்பிரவாகமே பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் திடமாம்.

15. ஆகவே இத்திருப்பிரவாகம் தானேசத்தாகி யெப்பொழுதுந் தோன்றுமேனுந் தப்பாது சவிகற்பசமாதி. இத்தப்பதினோர் தகைத்தையும், நிர்விகற்பசமாதி யடைந்து நித்தியபரிசுத்த நிரூபாதிகபரமானந்த அநுபவத்தையடைந்து நீங்கி விட்டுவிடாமல் வெகுகாலத்தைப்போலே பழகினால், அதினாலேயும் சகஜா னுபவத்தினாலே நிர்விகற்பசமாதி சாக்ஷாத்காரங் கிடைத்து ஜீவன்முக்தி சுகங் கிடைக்குமென்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியசுவாமிகளாலே அபரோக்ஷாநு பூதிப் பிரகரணத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

இனி வாக்குமௌனம், கரணமௌனம், காட்டமௌனம் சுழுத்திமௌன மென்று நான்குளவாம்: வாக்குமௌனம் வசனத்தை யடக்குதலும், கரண மௌனம் இந்திரியங்களை வலிந்தடக்குதலும், காட்டமௌனம் செய்கின்ற பிராணாயாமத் தொழில்களில் திடசித்தத்தையுடையோராகி யிந்திரியங்களை மந்த ஈதுவல்லமையுடைய அட்டயோகத்தினால் ஜெயித்தலும், சுழுத்திமௌனம் ஸவி தமயக்கத்தையுடைய விச்சகத்தை ஐபத்திரிபரவசமாகித் தானுமே அா வாசத்தைப்பெற்றப்பூரண ஞானவடிவமாகிய சிவஸ்வரூபமே சகலசாக்ஷி யென்னும் முடிவான சித்தாந்தமே சிவன்முகதர்க்கயல்பினதாகும். ஞானா நாநுபூதி யுடையவர்க்காயினும், அவை யில்லாதவர்களுக்காயினு மொருநாட் பழ மொருக்காத சுழுத்திமௌனமே பிரமமாக்குமென்று சத்துக்கள் கூறுவ.

சத்தாகவும், அசத்தாகவும், சதசத்தாகவும் விளங்காநின்றவாயு பரமார்த்தமாயிராநின்ற சிதாகாசமே யென்றெண்ணிச் சமத்துவமுஞ் சாந்தமும் பெற்றுள்ள வச்சுழுத்திமௌனத்தினரும், சாங்கியரும், யோகியருமென விரு திறப்படுவர்.

தெளிவாகிய கல்வியறிவினாலும், நாடோறுஞ்செய்யும் பூரணசிந்தை யினாலும், பிரமாணவிசாரணையினாலும் பிரமமெனத்தன்னை யுணர்ந்தவர்களே சாங்கியயோகரெனவும், யுக்தியாதிபால் பிராணாதி பவனங்களடக்கிய வி த்தி வெளிதாக அந்தமில்லாத மேலானபதத்தை யடைந்தவர்களே யோக யோகியரெனவுமாம், சாங்கியரடையும் நித்திய உபசாந்தபதமே யோகியர்க்கு மிடமாகும்.

வாசனையென்னும் வலையினாற் கட்டப்பட்ட வேகமுள்ள பிராணனும், மனமுமாகிய விரண்டும் பொருந்தியியற்றுங் கிரியைகளை முழுதுங்கெடுமேயாயி னதுவே பிரமபதமாகும்.

பத்தாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை

இதுகாறுங் கூறியவற்றில் எல்லாமே பன்மையாய்க் கிடந்து கழி வினைப் போரகன்பதிகளின், அக்கண் இவையெனக் கண்டவிடத் தன்றித் தெரியப்படாதென்பது சாதியும், பசிர்முகத்தில் இருக்கக் காட்டும் வாராமையால் இயக்கமுடைமையைக் குறிப்பாலுணர்த் தும், இப்படிப்பட்ட அவ்வுருவம் அவ்வான்மாவின்கணுள்ளதாக மகாவாக்கியங்களுடைய இச்சூத்திர முணர்த்துகின்றது.

பதினொன்றாஞ் சூத்திரம்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போல்
காண வுள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

(இ-ள்.) காணுங் கண்ணுக்குக்காட்டும் உளம்போல் = காணப்படுவதாகிய விஷயத்தைக்காணுஞ் சிதாபாச அறிவுக்கு (அதான) ஞாதுரு, ஞான ஞேயமென மூன்றாக விகற்பித்துக்காட்டும் ஆத்மாவைப்போல, காண உள்ளத்தைக்காட்டலின் = (சற்குரு) காண்பானாகிய அவ்வாத்மாவையே திருக்காட்டத்தில் ஞேயமாக அறியும்படி நான்கு மகாவாக்கியங்களையு முன்னிட்டுக் காட்டலின், கண்டு = காண்பான் வெளிப்பட்டவிடத்துத் திரிபுடியில்லாமையால் எனைய ஞான ஞேயமாகிய விரண்டுந் தனைகாணுமற்போகத் தானே யப்படியே அபேதமாயுள்ள அறிவானந்தப் பொருளென ஐயந்திரிபறக் கண்டு, அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே = நிர்த்தர அன்பினால் லக்ஷியமேதானாகவிளங்கும் நிரதிசயானந்தத்தைப்பெறும். எ-று.

(ப-ரை.) அறிவானறிந்த வறிவெனவிம்மூன்றும் அறிவான்மறைய வென்பார்:—காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போலெனவும், அறிவான் மறையக்காற் காணுமிரண்டுமென்பார்:—காண உள்ளத்தைக் காட்டலிற் கண்டெனவுங்கூறினர். "அன்புஞ்சிவமு மிரண்டென்ப ரறிவிலார், அன்பே சிவமாவ தாரு மறிகிலார், அன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபின், அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே" யென்பார்:—அயராவன்பி னரன்கழல்செலுமே யென்றுங்கூறினர்.

வாசிட்டம்: சனகராஜன்கதை. இருக்குவேத மகாவாக்கிய நிரூபணம்

வெறிபாரும பொருப்பறைவெளர் விழிப்புலத்தின் மேவாதோர்
விராம்பக்த, வெறிபார்மன் னைன் கேட்ட பதுமையைப் பெட்டமனே
வினவிக்கொள்வாய், அறிவாய மறிபொருளுங் கூடப்பட்டதாகி
வெழு மறிவானந்தம், பிறிடாத வான்மதத் தயத்தெழுந்த தாரு
ளைப் பேணல் செய்வாம்.

(பொ-ரை.) வாசனையிறைந்த மலையிலிருப்பவர்கள், நேத்திரட்டத்திற்கும் பொருந்தாத சித்தர்கணங்கள், தங்களாறுபக்கமுதட் போகின்ற கோரமய, தீதிகணிவாறந்த சனகராசன் கேட்டபின்னமே பாற்கொல்ல, ஸ்ரீராமனனிரிப்பாய். ஞாதாவும், திரிஸ்யமும் கூடுக்கூட்டத்திலுண்டாகின்ற ஞானகமானது பிரிவுபடாத ஆத்மஞானத்திலுண்டானதாம். அவ்வாத்மஞானசுகத்தை விரும்பவேண்டுமென் றொருசித்தர் சொன்னார். எ-று.

(பதம்.) ப்ரக்ஞானமென்பார், அறிவாமென்றும், ப்ரம்மமென்பார், அறிபொருளென்றும், இவ்விரண்டுங்கூடி சேர்ந்துவிடத்தறிந்த ஞ கூடல்த பரமமென்பார், கூட்டரவிலெழு மறிவானந்தமென்றும், அறிவு ஆனந்தமின்றி விளங்காமையால், அவ்வறிவேயானந்தமும், ஆனந்தம் அறிவையன்றி யானந்தியாதபடியால் அவ்வானந்தமே யறிவுமாய்ப் பிரிவற்றுவிளங்கியதானென்பார், பிரியாதவாத்துமதத்துவத் தெழுந்ததாமென்றுங் கூறினார். அறிபொருளென்பதை ஈசனுருவெனக்கொள்க.

எசுர்வேத, சாமவேத மகாவாக்கியார்த்த நிரூபணம்.

காண்பானுங் காண்பனவுங் காட்சியும்வா தன்புடனே கழலவிட்டு
சேண்பாவு காட்சிக்கு முதலொளியா மச்சொரூபஞ் சிந்தைசெய்வா
மேண்பாலா முன்னதில தெனுமிரண்டி னிடையெய்தி பிறவிலாதாய்
மாண்பான வொளிக்கெல்லா மொளியாயச்.சொரூபத்தை மதித்தல்
[செய்வாம்.

(பொ-ரை.) ஞாதாவும், திரிஸ்யமும், ஞானமும், வாசனையோடு நீக்கச்செய்து, உயர்வானபார்வைக்கு முதற்ப்ரகாசமாகிய அவ்வாத்ம சொரூபத்தை தியானஞ்செய்வோமென் றொருசித்தரும், நிலையான குணமுடைய சத்தசத்தென்னும் இரண்டினுள்ளான விபாகத்தையடைந்து முடிவில்லாததாய் மாட்சிமையான ப்ரகாசங்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசஞ்செய்விப்பதாகிய வாத்மஞானஸ்வரூபத்தைச் சிந்திப்போமென் றொருசித்தருஞ் சொன்னார். எ-று.

(ப-ரை.) தகமென்பார், காண்பானென்றும்; பிரமமென்பார் காண்பனென்றும்; அப்பமென்பார், காட்சியென்றும்; இம்மூன்றினையுமுடைய சிதம்பரப் பிரகாசத்தோடும், இவற்றின் சுத்தமான கூடஸ்தபிரம அபிந்நபத்தையுஞ் சேர்க்கென்பார், வாதனையடைவே கழலவிட்டென்றும், இடையறாப் விளக்குமுத் சுயம்பிரகாசமென்பார், முதலொளியாமென்றுங் கூறியபின்பு, தற்பதமென்பார் உன்மைதென்றும், தொம்பதமென்பார் இவனென்றும், அசிபதமென்பார் இரண்டினிடை யொற்றியென்றும், இச்சிலேயா கூடஸ்தப்பிரமமென்கின்ற சாஸ்திரசத்ததிபமுச்சிய சயந்தைதன்பமென்பார், ஒளிக்கெல்லா மொளியாய்ச் சொரூபமென்றுங் கூறினார். இலக்ஷணையைச் சேர்ந்ததாசுமெனக.

அதர்வணவேத மகாவாக்கியார்த்த ஸ்ரூபானஞ்செய் திவைகளைத்தவிர வேறனுபவங் கூடாதெனல்.

அகமகமென் றனைத்துயிரி னிடத்துமிருந் தனவரத முரைப்பதாகி
நிகழ்பிரகாசியமா யான்மகத் துவமான சொரூபத்தை நினைதல்செய்வார்
திகழுமிந்த நனந்தனையுந் தெய்வத்தை விட்டயலே தெய்வந்தேடல்
மிகவுயர்வுத் தனத்தைப் பறித்துச் சிறுமணி தேடும் வேட்கைபோலாம்.

(பொ-ரை.) நானென்று சகலவாத்மாக்களிடத்துமிருந்து சதா காலமுஞ் சொல்லுவதாய்ப் பிரகாசமாக விளங்காநின்ற ஆத்மஞானமாயவஸ்துவை சிந்திப்போமென் றிருக்கிறதும் சொன்னார். விளங்காநின்ற தனதாத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் தெய்வத்தைவிட்டு வேறொருதெய்வந்தேடுதல் மிகவுயர்வுள்ள கையிலிருக்குங் கவுத்துவரத்தினத்தை யெறிந்து விட்டுச் சங்குமணிதேடுகின்ற ஆசையை யொத்திருக்கும். எ-று.

(ப-ம்.) அயமென்பார், அகமகமென்றனைத்துயிரி னிடத்திருந்தென்றும், இவ்விரண்டாகியும் விளங்குகின்ற பிரமமென்பார், நிகழொளியா மாத்துமதத்துவமான சொரூபமென்றுங் கூறினார். அனைத்துயிரினிடத்து மிருந்தென்றதை சர்வாபரதமெனக்கொள்க.

நிஷ்டையுள்ளவர்க்கிவ் வனுபவங்கிடைக்குமேயன்றி அஃதிலார்க்கின்றெனல்.

மானாத ராகமிலனும் வர்ச்சகா பிக்கெகாடியின் வனத்தைச்சுட்டு
நீராகை பனைத்துமறுத் தவர்க்கன்றே விப்பயன்ற னோசநிற்குங்
கோரான பெருநரகத்தின் முன்போதின் பினிமைபிலாக்குற்றந்
தீராதபாவமியாற்கட் டுண்பார் வேசரிபோவே றொன்றன்றால். [கண்டு

(பொ-ரை.) முடிவில்லாதபராசத்தியென்கின்ற விடைக்கொடியின் காட்சியைப்பெற்று மிகுந்த இச்சையோடு ஞானமுங் கொடுத்தகர்க்கங்களை இவ்வாத்மலாபமானது கிடைக்கும். நினைப்பானவன்றானேயாதலும் மூன்றும் பின்னமின்மையில்லாத குற்றத்தைப்பார்க்கிறதும் இருப்பதானமேயாய்ப் பந்தப்பற்றுக்கள் சுழுதையேயில்லாமல் கெடுகின்றனவல்ல. எ-று.

உற்பத்திப்பிரகரணம்: ஆத்மஸ்வரூப நிரூபணம்.

தோன்றியவை விளக்குந்தா னிருளைப்போக்குங் கொடாதிருக்கும். அன்புறுதார்த் தங்கணிமா மயிலின் கொழிக் தன்மை யாகபாடா. மெய்ப்பொருளா னறிபொருளா பிரபஞ்சமிலை பயிலாமற் கேயைத்தது, ஞானமிகுதி பொருளையே னறிவிலை பற்றிய பார்த்தவீர்.

(பொ-ரை.) தோற்றப்பட்ட மாயைகளுக்கெல்லாமறை ஞானப்ரகாசத்திறமுள்ளனவாகும். பஞ்சேந்திரியங்களுக்குஞ் சம்பந்தமாய் நிற்கின்ற அந்தமன்றுக்கவியாவும் ஞானத்திறமயமாம் உணவைக அசைவாட்டாவாம். உண்டாகிற ஞாதாவ உரிருபமாகிய இரண்டினுடையமத்தியில் ஞானத்தால் கிடைத்தவடிவம் சார்ந்திருப்பட்ட விடயங்களுக்கெல்லாம் இவை களா லறியப்பட்ட ஞாதாவ ஞானமுமில்லாததாகியும் இவைகளைப் பொருந்துவதாகிய மருக்கின்ற தேசான மேசுடராம். எ-று. நிர்புதிக்கு விலக்ஷணமாகியுஞ், சலக்ஷணமாகிய விருக்கின்ற வஸ்து சத்தியமாக சோதனைப் பிரபு தமென்றாம்.

ஆத்மாநுசந்தான நிரூபணம்.

பிடிப்பட்ட மொரிடத்தே புள்ளாழி மயற்சினி யன்மையாகிப் பெரிதா புணர்விலதாய்ச் சடமிராசா பதுப்பாய்ப் பிரிவேயின்றுங் கூடியுஞ் இயிறுமேல் முடிக்குங் குறிக்கும்பெறுங் குறிப்பையுமறிக் கூடித்தாட் பூதனத்தின்மனக்கருத்தயிருந்தபடி துணிந்திருப்பாய்.

(பொ-ரை.) ஒருவிடத்தினின்று மற்றொன்றில் மனம்போகாதிருக்கும் அவ்விரண்டின் மத்தியில் சத்தியாத்திரமாகியும், சாமவியோகதாகியும், அறிபத்தமாததாகியும், விடயமில்லாததாகியும் இருக்கின்ற அறிவென்னும் பிரமமும் நீயென்றறுகூடைந்ததும் மிகப்பெரிய சிதாநந்தஸ்வரூபமாய், எக்காலமும் பிரியதிருப்பாய், மிகுந்த நுட்பமாகிய அறிவினால் சத்தியாய் விசாரித்து, நான் சம்சாரியென்னின்ற கருத்தைக்கெடுத்து வேதோத செய்பபடி மனத்தின் றொழிலைக் கெடுத்து சுபாவமாயிருந்தபடியே தெளிந்திருப்பாய். வைதையாதபடிக் கனாக்கவென்க் மென்பதாம்.

பிரமகீதை: கேள்விபரிகூத தாற்பரியமுரைக்கு மத்தியாயம்.

ஞானத்து மேலாம் பிரமம் விடயமா மாமஞ் ஞானதன் சாட்சியா மிராம
லானந்தமே தத்தா ஞானப் பரத்தை யறிந்தவன் ஞானமிக் கவனு
மானந்தமிக் கறியா தவனறிக் கவனு மறிந்தவன் ஞானமிக் கிலனு
மூனமாக நம் பிரம முணர்ந்தவர்க் குணர்வன் முணர்வுறார் தமக்கு
[ணர்ந் ததுவாம்.

அமிர்தசாரம்: அதீததரிசனம்.

அறிவென் பதனு லறியும் பொருளு
மறிவு மறிவாரு மாகும்—பிறிதின்றிச்
சொல்லாட லில்லாத் துரியாதீ தம்பிறக்க
வெல்லா மழிவு விரு.

ஸ்ரீகுமாரதேவர்.

அறிபொரு ளறிவொ னறிவினைக் கொடுப்போ னெனும்பொரு ருமொர் விடயம், பொறிபுறப் படுத்தா லாவிதை விடுத்தோர் பொருளொரா மிதன்முன மிடைபெ, பிறிவறத் தோன்றுஞ் சொரூபமின் னிலையிற் பேசரும் பொருள்களு மிலவாக், கிறியற வறிதி யென்றனன் விருத்த கிரியமர் பெரியநா யகியே.

வள்ளலார்சாஸ்திரம்: ஞானவிளக்கம்.

சத்து மசத்துஞ் சதசத்து நீயல்ல
சத்தசிவ நீயென்று சொல்லினன்—மெய்த்தெழுந்த
கல்லாலின் கீழிருந்து சநகாதி நால்வர்க்குஞ்
சொல்லாமற் சொன்ன துரை.

ஒருபொருளை நீத்தங் கொருபொருளைப் பற்றி
யிருபொருளும் போக்கி யிடைபே—யொருபொருளு
மற்றநிலை வேதா வஸ்துவன் னிலையென்றான்
குற்றமற்ற ஞான குரு.

ஆக்கைநீ யல்ல வறிவுநீ யென்றுமறை
வாக்கியங்கள் நான்கும் வகுத்துரைத்து—நோக்கரிய
வீட்டைத்தரு மீசன் விழியெதிராய் முன்னின்று
காட்டிநா னென்றுங் கடை.

கம்பராமாயணதோத்திரப்படலம்

நெறியினை யுபிரு முடனும்வா சகத்துப் பேர்களாய்ப் பொருளு ரங் கெனவும், வெறிபுனன் மலரு மென்னுமென் னையும்போல பிரித்தலப் பொருள்களின் மேவிக், கருவிமேன் முயலுங் காரிய மாகிக் கண்ணுமாய்க் கருத்ததுவாகி, அறிவுமாய் அறியப் படுவது முவை யாயினு பாருளை யறிவார்.

திருமந்திரம்.

வேதாந்தங் கண்டோர் பிரமவித் தியாதவர்
நாதாந்தங் கண்டோர் நடுக்கற்ற யோகிகள்
வேதாந்த மில்லாத சித்தாந்தங் கண்டுளோர்
சாதா ரணமன்ன சைவ ருபாபமே.

விண்ணினைச் சென்றணு காவியன் மேகங்கள்
கண்ணினைச் சென்றணு காப்பல காட்சிகள்
எண்ணினைச் சென்றணு காமலெனப்படு
மண்ணலைச் சென்றணு காப்பசு பாசமே.

ஒன்று மிரண்டு மிலதுமா மொன்றாக
நின்று சமய நிராகார நீங்கியே
நின்று பராபரை நேயத்தைப் பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே.

சன்மார்க்க சாதனந் தான்ஞான நேயமாம்
பின்மார்க்க சாதனம் பேதையர்க் காய்நிற்குந்
துன்மார்க்கம் விட்ட துரியத் துரிசற்றோர்
சன்மார்க்கந் தானவ னாதஞ் சன்மார்க்கமே.

நீங்காச் சிவானந்த ஞேயத்தே நின்றிடப்
பாங்கான பாசம் படரா படரினு
மாங்கார நீங்கி யதனிலை நிற்கவே
நீங்கா வமுத நிலைபெற லாமே.

ஞேயத்தே நின்றோர்க்கு ஞானாதி நின்றிடு
ஞேயத்தின் ஞாதுரு ஞேயத்தில் வீடாகு
ஞேயத்தின் ஞேயத்தை ஞேயத்தை யுற்றவர்
ஆயத்தி னின்ற வறிவறி வாரே.

தற்பர மல்ல சதாசிவன் றானல்ல
நிட்கள மல்ல சகள நிலையல்ல
உற்பத மாகி யறிபோகக் காட்டம்போற்
கற்பனை யின்றிக் கலந்துநின் றனே.

பூதத்திற் றன்னிலொன்றிக் காய்கின்ற மூடர்கா
ளாதத்திற் றன்னிலொன்றிக் காய்பவிந்த பானந்த
மதைத்தந் தாய்த்தவ மனோ [illegible]
சத்தைத்தச் சொல்லென்றுஞ் சொல்லுடா மெற்றனே.

ஆத்மபோத டீகா.

(அ-கை.) ஞாதுருஞானஞேயமென்கிற திரிபுடிஞானமுண்டாயிருக்கும்போது அத்துவபாவனையான தெப்படிக்கூடுமென்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்குச் சமாதானஞ்சொல்லுகின்றார்.

௪. அவித்தைகளுடைய விர்த்திஞானமாக அறியப்பட்ட விஷயங்களாயிருக்கின்ற திரிபுடிகளுடைய பேதப்பிரதீதியானது மாயாவித்தையாகாரிபக்கரூக கன்னியமான வாத்மாவினிடத்திலில்லை. பின்னையோவென்றால் மாயாவித்தியா கற்பிதங்களான ஜீவசாக்ஷியினிடத்திலேயிருக்கின்றன. இதுவாத்மா வெப்படிவிளக்குகிறதென்றால் சிதானந்த வேகசொரூபியாய்த் தானே தானாய் விளங்குகிறார்.

(இ-ள்.) மாயாவித்தைக்கு விலக்ஷணமாயிருக்கின்ற சுத்தசைதன்னியத்திலே ஞாதுருமுதலான பேதங்களொன்றுமில்லை கேவலஞ் சச்சிதானந்த சொரூபியானபடியினாலே பாசங்களொன்றேனுஞ் சேராமற் றானேயாய் விளங்குகின்றார்.

அர்த்தகாரணமாகிய அரணி (கட்டை)யிலே மனனமாகிய மேலரணியையுடைத்தாச் சொரூபத்தியானமாகிற மதனவியாபாரத்தைச் சர்வகாலமுஞ் செய்யவே யுண்டாகின்ற பிரமாபரோக்ஷ சாக்ஷாத்காரரூபமாகிய அகண்டாகார விர்த்திஞானமாகிற அக்கினிச்சுவாலையானது ஆவரண விக்ஷேபமாகிய பாவனைகளுடனேகூடிச் சொச்சொரூபத்தை யறியவொட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற மூலாக்ஞானமாகிற வித்தனத்தைத்தகித்து, யிப்படியஞ்ஞானமதன்பரிவாரத்தோடும் பஸ்மமானவுடன், இந்த முமுக்ஷுவானவராத்மசாம்பிராச்சிய சிம்மாசனத்திலே பட்டாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டுக் கிருதகிருத்தியனாயிருப்பன்.

சிவஞானமுனிவர்—கலைசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி.

(ஞாதுரு, ஞான, ஞேயம்.)

மாய னாயினை மறையவ னாகி மன்று பிர்த்திதாளைக் கழித்
தாயு மொழித்தும்; மாயு மால்விடை யுருத்திர னாகி மன்று
மவர்க்கு மூலமா யினையாய்; ஞேய மாயினை ஞாதுரு வாகு
ஞானமு மாயினை மெய்த்தாய்; வேய தோளுமை பங்குடை
யிடைப்ப னேதிருக் கலைசையுத் தமனே.

மண்விண் விசும்பு கனல்கா லருக்கன் மதியாவி யென்னு முறைபா
லெண்ணிர்மைகொண் டிவைவெட்டென்றி யுலகெங்கு பதிக்கிலைமை
யன்று முனக்கு வடிவாது மென்னி லவைதோ றுயிர்க்கு யிரதாய
தன்றான தெய்வமெவர்வே றுளார்கள் கலைசைப் பதிக்கி றைவனே.

திருவேகம்பர்—ஆனந்தக்களிப்பு.

ஞானமு ஞேயப் பொருளும்—பற்றும்,
ஞாதாவு மில்லையென் பார்க்கரியாராம்,
ஞானமு ஞேயப் பொருளும்—பற்றும்,
ஞாதாவு மாய்ப்பகுப் பார்க்குமெட் டாராம். ஆனந்தம்

சிவஞானசித்தியார் ௰க-ம் சூத்திரம் 2-ம் செய்யுள்.

பரஞானத் தாற்பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே
பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார் பார்க்க

வருஞானம் பலஞான மஞ்ஞான விகற்பம்
வாச்சியவா சகஞானம் வயிந்தவத்தின் கலக்கம்

தருஞானம் போகஞா திருஞான ஞேயந்
தங்கியஞா னஞ்சங்கற் பனைஞான மாகுந்

திருஞான மிவையெல்லாங் கடந்தசிவ ஞானம்
ஆதலாற் சிவன்முத்தர் சிவமேகண் டிருப்பர்.

(பொ-ரை.) அபரோக்ஷஞானத்தாற் பரசிவத்தைத்தரிசித்தோர் அச் சிவத்தானகவே கண்டுகொண்டிருப்பர், அதனால் திரிசியப்பொருள்களைக் காணமாட்டார். "யாவையுந்துனியத்தக்கதேதீர்" என்றபடி அத்திரிசி யத்தைக் கருவிகளோடுங் கூடிநின் றறியவருஞானம் விஷயகதப் பிரத்தி

யக்ஷஞானமாம். சுருதியினால் அஞ்ஞானபேதங்களை யாராய்ந்தறிதஞானம் சாத்திரசன்யமாகிய பரோக்ஷஞானமாம், அச்சாத்திரம் பலவேறுவகைப்பட விரிந்திருக்குமாதலால் அபக்குவர்க்கு இது சரியோ அது சரியோ என்று கலக்கமுண்டாகும். தநுகரணபுவனபோகங்களை மெய்யெனநம்பி அநுபவிக்குந் திரிபுடிஞானம் கற்பனைபெறுகிய சங்கற்பபேத ஞானமாகும், அத்துவிதஞானமாவது திரிபுடிரகிதமான சிவஞானமாதலால், சீவன்முத்தர் அநுபூதியிற் சிவமேதாமாகக் கண்டுகொண்டிருப்பர். இதனைப் பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில். "அறிவரியான்றனையறிய" வென்னுமொன்றாஞ்செய்யுளில், "துரியோடுதாயழிவு தேறியதாறும் சிவமேயாய் நின்றிடுவர்." என்பதற்றனா அவ்வாறு உரைக்காலத்து நமிடம் நறிக்கின்றதாமுமின்றி நின்றதன்மையாலும் சிவமேயாவர் என திருவாவடுதுறை ஆதினச் சைவப்பிரசாரச் சூத்தமத்துக, போ. முத்தைய பிள்ளை யெழுதியவாற்றானும் உய்த்துணர்ந்திக. மாதவச்சிவஞான யோகிகள் உரையைத்தழுவியது.

ஷை 8-ம் சூத்திரம் 22-ம் செய்யுள்.

சன்மார்க்கஞ் சகலகலை புராண வேத சாத்திரங்கள் சமயங்க ளாம்பலவு முணர்ந்து, பன்மார்க்கப் பொருள்பலவுங் கீழாக மேலாம் பதிபசுபா சந்தெரித்துப் பரசிவனைக் காட்டு, நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞான நேயமொடு ஞாதுருவும் நாடா வண்ணம், பின்மார்க்கச் சிவனுடனாம் பெற்றி ஞானப் பெருமையுடை யோர்சிவனைப் பெறுவர் காணே.

என்றுங் கூறியவைகளை மறைத்துக் கொண்டழுக்காறுதிகளை மேற்கொண்டு ஷை சித்தியார் மறுத்தலை யெடுத்துக்காட்டுதும்.

சிவஞானசித்தியார்.

நீடு வேதமன வாக்கு வேகமெனு நீதி தானிகழ்வ தாகுமே
நாடு ஞாதுருவு ஞான நேயமுட னொரு நான்மறையு மோதவா
ஏக மாகுமுன நேக மோதுமிவை யூன மாகியுரை மாறுகேள்
கூடு மாகுமநு பூதி தானுமது கூடி டாதறிவி லாமையே,

என்னுஞ் செய்யுளுக்கு இவரினத்தவர்கள் "அநாதியே யுண்டாகிய வேதம் வரையறையாகப் பிரமமொன்றேயென்று சொல்லுவதாக நீ சொன்னாய்; அப்படியாயின் அந்த வேதத்தில் ஞாதுருஞானஞேயமாகிய மூன்றும் முதலு முண்டெனவே தெரிந்து ஈடோறுஞ்சொல்லுதலால் நீ ஒன்றென்று சொல்லுஞ்சொல் அவ்வேதவாக்கியங்கொண்டே பின்னிடாகிறது. இன்னும் நீ பிரமம் ஒன்றேயென்றும், அகம்பிரமமென்றுஞ் சொல்லுஞ்சொற்

கள் குற்றப்பட்டுத் தத்துவமசியென்னும் வாக்கியத்தோடு மாறுகோடலைப் பொருந்தும். உனக்கு ஆன்மா வில்லையாதலாலே அநுபூதிதானு முண்டாக மாட்டாது” என்றுரைபிட்டிருக்கிறார்கள். அது கூறியவிஷயத்தைக் கவனிப்பாம்.

(1) பிரமம் ஏகமென்றுகூறியவேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமுமுண்டென்றுங்கூறுதலால் அவ்வேதத்தினாலேயே பிரமம் ஒன்றென்னுஞ்சொல் பின்னிட்டுப்போம் என்பதும்,

(2) உனக்கு (வேதாந்திக்கு) ஆன்மா வில்லையாகையால் அநுபூதி கூடாதென்பதுமாம்.

முதலாவதின்மறுப்பு: பிரமம் ஏகமென்று கூறியவேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயத்தைப்பற்றிக் கூறியதினால் அதற்கு (வேதத்திற்கு) ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமென்பவை சத்தாயுண்டெனச் சம்மதமன்று.

வராகோபநிஷத் 2-ம் அத்தியாயம்.

“இருக்கிறதென்கிறவஸ்து இருக்குமானால் அப்படியிருக்கிற லட்சணத்தையுடையது பிரமந்தான்” என்றும்;

ஷை 3-ம் அத்தியாயம்.

“கிளிஞ்சலில் வெள்ளியெப்படிக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே என்னிடத்தில் மாயாமயமான மகதாதிஜகத்தானது கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது” என்றும்;

ஆத்மபோதோபநிஷத்.

“பழுதையில் பாம்புமுதலியனபோல் பிரபஞ்சத்திற்காதாரரூபமாய்ப் பிரமசத்துமாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஜகத்தில்லை” என்றும்;

கூறுதலினால் வேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமென்று கூறுதலினாலேயே ஞாதுருவாதிகள் சத்தாகா. ஞாதுரு, ஞான, ஞேயங்கள் வியவகாரத்திலுண்டென்றும், பாரமார்த்திகத்தி லில்லையென்றும், வேதம்விதந்துகூற, அஃதறியாது பிரமம் ஏகமென்று கூறியவேதம் ஞாதுரு, ஞான, ஞேயமுண்டென்றுங் கூறுதலால், அவ்வேதத்தினாலேயே பிரமம் ஒன்றென்னுஞ்சொல் பின்னிட்டுப்போமென்றுகூறிய சிவஞானசித்தியே வேதப்பொருளையறிய வியலின்றிப் பின்னிட்டது. வேதப்பொருளையறியாது வேண்டியபடி கற்பித்துக்கொண்டு வெளிவந்தாடிக்கும் வேதபாகியமான சிவஞானசித்தி

முதலிய நூல்கள் பெற்றுணர்க்கொண்டது எருமையாலேப்பிடித்துக் கூறிய விருக்கிறதற்கின மாமென்க.

பிரபுலிங்கலீலை—இட்டலிங்ககதி.

தனுவுடை யவரெலா மோர் தகுநற் செய்கையும்
மனமுடை யவரெலா வினையு ஞானமுன்
டெனவுரை யவருமே நுபமுயி வைந்தவன்
வினையுடை யவருமே நோய் பிறர்க்க கற்றுமே.

(இ-ள்.) தேகமுள்ளவரையும் தகுந்த ஒப்பற்ற நற்செய்கைக்கும், மனமுள்ளமட்டும் அது நசிக்கத்தக்க பாவனைக்கும், ஞானமுண்டெனக் கொண்டு நாவுக் கேதுவாகிய ஆனந்தத்திற்கும், உள்ளவாறு செய்பவிலை நேடார், பின்னர்த்தானுள்ளவையும் பிறவிநோயை அபலவருக்கு நீக்கவல்ல ரெவரோ. நேயமெனல் பிரியத்தை யனவே, நெருங்கிக்கபலாகாது நிற்றலைப் பெற்றும்.

ஷெடி கதலிவனகதி.

பூத நீயல்லை பொறிகளு மல்லை புந்தி
பேத நீயல்லை யிவற்றினை மயங்கியா னென்னும்
போத நீயல்லை யென்றிவை யனைத்தையும் போக்கிச்
சோதி யாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லி.

(இ-ள்.) பஞ்சபூதங்களு நீயல்லை, ஐம்பொறிகளு நீயல்லை, புத்தியு நீயல்லை, மற்றவேறுவு நீயல்லை, இவற்றை மெய்யென மயக்கமுற்று நானென்றுகொள்ளும அறிவு நீயல்லை, என்றாராய்ந்து இவைகளையெல்லா மொருங்கேயொழித்து, சோதிவடிவமாகிய பிரம (ஸ்வரூபமே) நீயென்றுவிளக்கி,

(ப-ம்.) நீயாகியவறிவையன்றிச் சுயஞ்சோதியும், சுயஞ்சோதியை யன்றிப் பிரமமெனலும் வேறின்மையின், சோதியாகிய பிரமமே நீயெனச் சொல்லியென்றார். குலாதனியெனப் போதிப்பாரைமறக்கச் சோதியாகிய பிரமமென்றார். மாலையாலையால் ஒளிதுன்றியதுபோற்றோற்றினுஞ் சூரியனுக் கியல்பன்றதல்போன்று பருவத்தாலான்மா வொளிதுன்றியதுபோற் றோற்றினு மதற்கியல்பன்றென்க. இங்கே போதமெனல் சற்பனுவறிவை,

ஞேய ஞானஞா துருவெனு மிவைபல கிற்கு
மாயின் வேறறு முத்தியன் றதுசக மாமென்
றேயு மாறிது வதுவெனுஞ் சட்டிலா வியல்பை
மாயை மாறிய தேவிபா லருளினன் வள்ளல்.

(௫-ம்.) ஞேய, ஞான, ஞாதுருவென்கின்ற திரிபுடிகள் [illegible] கெடுகின்றதுமாயின் முக்தியுமுத்திபெற்று; அம்முக்தி திரிபுடியாதி ரகிதமுமாமென்று பொருந்துவன்னைக் கூடஸ்தப்பிரமமென்றுஞ் சுட்டு [illegible] இயல்பை, என்றும் நித்தியம் [illegible] கடந்த மாதேவியிடத்தில் அவ்வமன் அநுக்கிரகித்தான். [illegible]. திரிபுடியல்லாத காட்சிப்பொருள் சுருதப்பொருளின் [illegible] க்கொள்க. வேறுமுத்தியென்றதனை, முக்தியுத்தியென்றும் [illegible] யிறந்த விடத்தாதலின், இதுவதுவெனுஞ் சுட்டொணாமைக் கூடஸ்தப்பிரமமென்றுங் கொண்டாம். நீக்கிய [illegible] அறிவ்டான [illegible] கடந்த நிலையை, எயமாறேனல், [illegible]

இரண்டாவதின்மறுப்பு:— உனக்கு [illegible] வேதாந்திக்கு [illegible] ஆகையால் அநுபூதிகூடாதென்று கூறியதும் மருவிர்தையாயிருக்கின்றது! அநுபூதியென்பது சண்நித்திரிபுடியற்றநிலையை, அதாவது நீக்கமறக் கலந்தநிலை, இந்நிலையைத்தான் அநுபூதிமான்கள் அப்பிரதிபந்த அபரோட்ச சாட்சாத்காரமென்று கூறுப.

அவ்வநுபூதியில் வேதாந்திக்கு ஆன்மாவில்லையென்று ஷெ சிவஞான சித்தியார் கூறுவது "மாண்டூக்கிய உபநிஷத்தில், இந்த எல்லாவுலகுக்கும் பிரமந்தான். இந்தப் பிரணவம் ஆத்மாவாகிய பிரமந்தான். இந்த ஆத்மாவானது நான்குபாதங்‡களையுடையது" என்று கூறும் பிரமமாகிய ஆத்மாவையா? அல்லது இருவினைவயத்தாற் பிறந்திறக்கும். சீவனாகிய ஆத்மாவையா? இவ்விரண்டில் எது? பிரமமாகிய ஆன்மாவில்லையென்பது [illegible]து. வேதாந்திக்கு அநுபூதிநிலையில் சர்வதுவைத முமபாதமாய் ஆத்மாவே அதாவது பிரமமே மிஞ்சுகின்றதென்பது வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாதலாலென்க. ஆன்மாவென்பது சீவான்மாவையுங் குறித்தலால், ஷெ சிவஞானசித்தி வேதாந்திக்கு அநுபூதிகூடாது. ஆன்மா இல்லாமையா வென்றது சீவான்மா இல்லாமையாலெனின், சீவான்மாவுள்ளவிடத்தில்

---

‡ சர்வசார உபநிஷத்து:—பிரஹ்மம், சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தம். சத்தியம் = அவிநாசி. அவிநாசியாவது தேசகாலவஸ்து நிமித்தங்கள் நசிக்குமிடத்து எது நசிக்கிறதில்லையோ அஃதவிநாசி. ஞானமாவது = உற்பத்திநாசமில்லாத இடையீடின்றிய சைதன்னியம் ஞானமெனப்படும். அநந்தமாவது = கடம், ஆபரணம், படங்களில், மண், சுவர்ண, நூலிழைபோல அவ்வியத்தாதி சிருஷ்டிப் பிரபஞ்சங்களில் பூர்ணவியாபகமான சைதன்னியம் அநந்தமெனப்படுகின்றது. ஆனந்தமாவது சுகசைதன்னியசொருபமும் அபரிமித ஆனந்தசமுத்திரமுமான அவசிஷ்டசுகஸ்வரூபம் ஆனந்தமெனப்படுகின்றது.

ஞானரூபங்கள் அவசியமிருக்குமாகலினாலும், இதுவே திரிபுடியாகலினாலும், திரிபுடியுள்ளவிடத்தில் துக்கமே நிகழுகின்றதினாலும், துக்கநீக்கம் திரிபுடி நீக்கத்திலாகலினாலும் அத்தகைபதிலையில் சீவான்மா இருக்கவேண்டுமென்பது சிவபூசைகாலத்தில் நாஸ்திகபுத்தி யிருக்கவேண்டுமென்பது போலாம். மேலும் துக்கசொரூபனாகிய சீவன், தனதெதார்த்த சொரூபத்தில் பாத *சமானாதிகரண மடைவதற்குமுன்னர் அநுபூதியுண்டாமென்பது ஆமைமயிர்போலாம். இன்னும் சிவனுக்கு நிலை பேதமில்லையாகலின் ஆன்ம அநுபூதியுண்டெனல் அசங்கதமாமென்றறிக.

உண்மையானபிரமத்தில் இன்மையான சகசிவபாசந் தோற்றுமாயின், அந்தப்பிராந்தி யாருக்குவருமென்ற வினாவிற்கு விடை:—

"பொய்ப்பொருள் கற்பிதமாயிற் றவிகாரியாகப் பொருந்துமுயி ரிடத்ததெனின்முன் பிராந்தியார்க் கென்னி, லொப்பில்சதி பதிநிமாலுருவச் சொற் பனைத்தா றெருமுனிவன் பாலுதிப்பி லதனாலக் கவனுக், கெப்பழுது மின்னதுபோற் சான்றமான் மாவி லிலந்துதன வுருவமாம் பகுதியினுன் மருளு, மெய்ப்பரிய ஞாதிருவும் பிராந்திஞா னமும்பொய் விடயஞே யமும் வரிறு மவற்கிடையூ றிலையே."

(இ-ள்.) பிருதிவிமுத லாதத்துவ மிறுவாக்கிடந்த பொய்ப்பொருளாகியதத்துவங்க ளென்றும் நிர்விகாரியாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மாவிடத்தெங்ஙனங் கற்பிதமாக வுதித்ததெனின், முற்கூறிய பிராந்தியானது யாருக்கெனவினாவரும். அங்ஙனம்வரின் நிகரில்லாத கற்புடைத்

---

* சமானாதிகரணம் = வெவ்வேறு அர்த்தங்களுடன்கூடிய இரண்டுபதங்கள் ஒரேவேற்றுமைப்பலத்தால் ஒரேபொருளைக் குறிப்பித்தல் சமானாதிகரணமாம். அதுவும் முக்கிய சமானாதிகரணமென்றும், பாத சமானாதிகரணமென்றும் இருவகைப்படும். எந்தவஸ்துவிற்கு எந்தவஸ்துவுடன் சங்கம் எப்போதும் அபேதமாயிருக்கிறதோ, அந்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன்சங்கம் முக்கிய சமானாதிகரணமெனப்படும். இதற்குதாரணம்: கடாகாசத்திற்கு மகாகாசத்துடன் சங்கம் எப்போதும் அபேதமாயிருத்தலின் முக்கிய சமானாதிகரணமாம். எந்தவஸ்து பாதிக்கப் (பொய்யென்று நிச்சயிக்க) பட்டு எதனுடன்சங்கம் அபேதப்படுகிறதோ, அந்தவஸ்துவிற்கு அதனுடன்சங்கம் பாத சமானாதிகரணமெனப்படும். இதற்குதாரணம்: பிரதிபிம்பமுகமும், யதார்த்தமுகமும், அல்லது ஆரோபமான அரவும் அதிஷ்டானமான கயிறுமாம். பிரதிபிம்பமுகமும் அரவும்பாதிக்கப்பட அவற்றினுக்கும், பிம்பமுகமும் கயிறுமாகிய இவற்றினுக்கும் பாத சமானாதிகரணமாம். இவ்விவகைகளுக்கிணங்க முக்கிய சமானாதிகரணத்துக்குக் கூடஸ்தபிரமத்தையும், பாத சமானாதிகரணத்துக்குச் சீவபிரமத்தையும் அறிவுடையோர்க ளமைத்துச் சொல்வார்கள்.

நிலையும் நிலைவனுங் கூடியனுபவிக்கும் ரதிகாங்கிசையென்னு முருவமாக வோர் சொப்பனமானது ஓர் யோகீசுவரனிடத்தி லுதிக்குமாயின், அந்தச் சொப்பனத்தால் அங்ஙனமாக நின்றுள்ள வர்தயோகீசுவரனுக்கு யாதோர் கலக்கமு மில்லாதமையுமாறுபோன்று, என்றுஞ்சாட்சியாய் நின்றுள்ள ஆன் மாவினிடத்தில் விளங்காநின்ற குணரூபமாக நின்றுள்ள மூலப்பிரகிருதி யினுவ் மருளத்தக்க மெய்யையிழந்த ஞாதாவும், பிராந்திஞானமும, மித்தியா விஷயமான ஞேயமுந் தானேவரும். வரினும, அந்த ஆன்மாவாகிற புரு ஷனுக்குக் கலக்கமில்லை. எ-று.

(க-து.) யோகீசுவரனுக்குத் தன்பாலெழுந்த மோகசொப்பனத்தாற் சற்றுங்கலக்கமில்லாத வாறுபோன்று ஐயந்திரிபின்றி விளங்கும் ஆன்மா வுக்குத்தன்பாலெழுந்த பிராந்தித்திரிபுடியாற் சற்றுங்கலக்கமில்லை என்பது.

சகசநிஷ்டையையுடைய யோகிக்கு இச்சாக்கிரத்திற் பிரார்த்தவசமாய எவ்வித அனுபவம்வந்தாலும், அவற்றைத்தனது பிரமாகாரமாய் அனுபவித்த லின் இவ்வுவமானங் கூறியதென்க. உயிர் அவிகாரியென்றதனுற் கூடஸ்த னும். ஆகவே, அதுவே பிரமமென்பதாயிற்று. முனிவன்போல ஆத்மா, கனவைப்போலச் சங்கற்பம், சதிகேளிமயக்கம்போலத் திரிபுடிகள்.

தானேநிருக்குந் திரிசியமுமாயின் திரிபுடிவாக் கணக்கென்னையென்ற

வினுவிற் குத்தரங்கூறல்.

வெண்பா.

அறிவா னறித லறிவனவிம் மூன்றும்
அறிவான் மறையி லறிவான்—மறையாக்காற்
காணு விரண்டுமெனிற் காணுவா றெங்ஙனென
மாணு வஃதுரைப்ப மற்று.

(எ-து.) காண்பான் வெளிப்படாவிடத்துக் காணப்படுவனவாகிய திரிசியமே ஞாதுரு ஞான ஞேயமென மூன்றாக விகற்பித்துக்காட்டும். காண்பான் வெளிப்பட்டவிடத்துத் திரிசியமில்லாமையால், ஏனைய ஞாதுரு ஞான ஞேயமாகிய இரண்டும் இன்னதிசையெனக் காணுமற்போகுமென்று ஆசிரியர்கூற, அங்ஙனங்கூறில் அவை காணுமற்போனவிதம் எவ்வாறென்று மாணுக்கன்வினுவ, அதற்காசிரியர் மாணுக்கனே! அதனையாம் விளங்கக் கூறுதுங்கேளுதி :—

ஞாதுரு ஞான ஞேயமென்பவற்றுள் ஞாதுருவையன்றி ஞானமும், ஞானத்தையன்றி ஞேயமும் இல்லாமையானும், ஞாதுருவின் புடைபெயர்ச் சே ஞானமாதலினாலும், ஞானமாவது தொழிற்பெயரென்பது தோன்றக்

காட்சியென்பாராயின் இதனையறியாது ஒருதுகளைப்போல் இதனையுப் பொருளாகக்கொள்வாரை மறுத்தற்கு அறிதலென்றும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சம் விடயகதப் பிரத்தியட்சமென்றும் இரண்டனுள், விடயகதப்பிரத்தியட்சத்தில் அவ்விடயம் அசேதனமாயுஞ் சடமாயமிருத்தல்பற்றிக் காண்பான் காட்சி வேறன்றாகவாய் அநுமானித்தல் மாத்திரமேயன்றிப் பிரத்தியட்சமாய் அநுபவித்தச் விடயத்தையாதலால் அறிவான் அறிதல் அறிவன இம்மூன்று மயங்கான் மறையவென்றும், ஞானகதப் பிரத்தியட்சத்தில் விளைந்தும் அறிவானிடம், அறிபொருளும் அதுபற்றிக்காணும் அறிதலும் இவ்வகையால், அறிவான் மறையாக்காற் காறு இரண்டுமென்றுங் கூறினார்.

மேல்கவிக்குத்திருட்டாந்தங்கூறல்.

சித்திரகாட் டத்தாற் செயலொழிசெய் வான்காணுஞ்
சித்திரிக னட்டத்தாற் செய்கைபோடு—சித்திரமும்
இல்லா தநுபோல மீங்கிவற்று மாதுண்மை
இல்லாத தெதிங் கிசை.

(எ-து) ஓர்படத்தில் வரைந்திருக்குஞ் சித்திரத்தை யாடு காட்டல் அதனைவரைதலும் வரைதற்கர்த்தாவுங் காணுவிடினும் அநுமானத்தா லுள்ளனவாகக் காணப்படுவர். சித்திரிகனாகிய வரைதற்கர்த்தாவை யாடு காட்டத்தால் வரைதலாகிய செய்கையும் வரையப்பட்டனவாகிய சித்திரமும் அவனையன்றி யில்லாமைபோற் காணப்படுவனவாம். இதனையறிந்து நீர் கேட்டிய திருக்குறிசிய வென்பவற்றி லுள்ளதியாது? இல்லாதியாது? அதனையிந்தச் சிந்தித்துச் சொல்லுதி. எ-று.

சித்திரம் அசேதனமுஞ் சடமுமாதலிற் செய்கையுஞ் செய்வானுமின்றி அமையாதநுபற்றி அநுமானத்தாற் காணுமென்றார். இதனால் அநுமானித்த வாறு காணுமை பொய்யெனவும், காண்டல் மெய்யெனவுங்கருதி, அவனை யறிய விளைவியதென்பது தோன்றக்கிடந்தது.

சித்தமுமிங்ஙன முயலவேண்டுமென்னீர். முடிவின்றேயென்ற மாணுக் கனையெடுக்கிக் காவவரையறை பிக்கவியிற் கூறுகின்றார்.

எத்தனை யான்ஞா தாவு ஞானமு மிருக்கு மென்னை
யத்தனை யாளும் வேண்டு மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா
சித்தமும் வெளிபோற் பற்று நேயமாத் திரமாய்ச் சிவன்
முத்தா ளவர்மி தேக முத்திபெற் றிருப்ப ரென்றும்.

(இ-ள்.) எத்தனையான்ஞாதாவு ஞானமுமிருக்குமென்னை. எ-து. எவ்வளவுகாலங் காண்பானுங்காட்சியு மென்னையிட் டகலவில்லை யென்னை போ—அத்தனையாளும் வேண்டுமப்பாலோர் செயலும்வேண்டாம். எ-து.

அங்ஙனமாகக்காலமு மிவ்விடைவிடா முயற்சி செய்யவேண்டுமோ வென்றால் திடப்படுமளவும் அப்பாலோர் முயற்சியும் வேண்டுவதின்று. இத்தகும் அப்பாலோர் பற்றாத ஞேய மாத்திரமாய்ச் சீவன்முத்தரானவர், எ-து. எப்போதுந் தன்னையொழிந்த பற்றினுந் தானென்றையும்பற்றாத பூதாகாயம்போலச் சகலவுயிர்களிலுந் தன்னைப்பிறிதினுந் தானென்றையும்பற்றாத சிதாகாயமாத்திரமாகச் சிவத்திற் றக்கோர்த சீவன்முத்தர்கள் விதேகமுத்திபெற் றிருப்பரென்றும், எ-து. விதேகமுத்திபெற்றுக் காலவரையறையின்றித் தானே தானாக விளங்கியிருப்பர் எ-று.

விடயம்பயனாகப்பெறின் ஞாதுரு ஞானம்வேண்டும், அறிவு தன்னைத் தானே பயனாகப்பெறின், ஞாதுரு ஞானம் யாதுக்கு? எனவே, தானே ஞாதுரு ஞான ஞேயமெனப்பெற்றாம். விடயந்தனது கற்பிதமாதலின், திரிபுடிவேண்டும். ஞானந் தனதிட்டானமாதலின் திரிபுடிவேண்டுவ தின்று. திரிபுடியைத்தனது விருத்திஞானத்தைக் கொடுத்துக்காணின், அனைத்துஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனங்காணுவிடின் திரிபுடியாய் நிற்கும். இதனைத் தினவனுபவத்திற் காணலாம். பரானம் போனம்பிக்கையன்று. பிரத்தியட்சம். நீ முன்னர்க் கற்பிதமாயவிடத்துந் திரிபுடியுங் கற்பிதமாயிற்று. நீ யிப்போது சொப்பிரகாசமாகப்பழகின் திரிபுடியுஞ் சொப்பிரகாசமாக விளங்கும். அங்ஙனமாயதும் நினது முயற்சி காரணமாகவன்றோ? இங்ஙனமாவதும நினது முயற்சி காரணமாகவெனக் கூறவேண்டுமோ? அப்போது விடயமானதுபோல, இப்போது சின்மய மானவ யென்பதுறுதியாதலால், சின்மாத்திர மயமாகச சின்னுட்பழகின் திரிபுடியுமங்ஙனமாம். ஆதலின் அப்பாலோர் செயலும வேண்டாமென்றார். பகிர்முகத்தில் ஞேயம் வியத்தையும், அந்தர்முகத்தில் ஞேயம் ஞானத்தையுங் குறிக்கின்றது. ஆதலிற் சிதாகாயமென்றாம்.

(க-து.) பொன்னைப் பற்பலபணிபேதங்க ளாக்கற்குப் பன்றுன் வேண்டும். அவையனைத்தையும் பொன்னுருக்கற்கு நிமிடமாகிற சின்னுன்வேண்டும். அதுபோலத் தன்னைக் கற்பிதமாகிய சகசிவபாமாக்கற்குப் பன்னுள்வேண்டும். அவற்றைத் தானுக்கற்குத் தவமுடிந்தோனுக்குச் சின்னுளவேண்டும். ஆதலினீ பழகுகவென்பது. இங்ஙனமாய முயற்சிவிடாதோரே சீவன்முத்தராகிப் பின்னர் விதேகமுத்தரானர். இதனைபு முணர்தி யென்பார். ஞேயமாத்திரமாய்ச் சீவன்முத்தரானவர் விதேகமுத்தி பெற்றிருப்பரென்றார். இதுகாறுமுரைத்த துபதேசமார்க்கமென வுணர்க.

பிரமகீதை சாங்தோக்கிய உபநிடதார்த்தமுரைத்த அத்தியாயம்.

காண்பவன் றனே யாருங் காண்பவை யென்ற யாவுங்
காண்பவன் றன்னில் வேறென் றின்மையிற் றனேயே காணுங்

பூரணப்பிரமம் றின்றி நின்ற பூரண மதுநீ யென்ற
மாண்டவார்த் தைக்கு முள்ள பொருளிது மற்றொன் றில்லை.

நீயென் கின்ற வார்த்தைக்கும் பொருளா யென்று நிற்பதுவே
நானென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நின்று நாடுவது
நானென் கின்ற வாசகத்தின் பொருளாய் நாடி நிற்பதுவே
நீயென் கின்ற வாசகத்தி னிற்கும் பொருளு நிலைபெறவே.

நானே முழுது மென்னையொழிய நாடிற் சிறிதும் வேறில்லை
யான பொருளை யருமறைதா னறையும் படியா னதனாலும்
யானு மிசைத்த படியானு மிதுவே யிடமா யுளபொருடா
னான மின்றி நான்முகனு முரைத்த தங்கட் குண்மையிதே.

தன்னிலே பார்க்கப் பட்ட கனவினி னுலக மெல்லாந்
தன்னுணர் வனவ தாகத் தனிலவை யடங்கு மாபோற்
றன்னிலே தோன்று மெல்லாப் பொருள்களுந் தானே யானுந்
றன்னிலே தன்னிற் றானே யாமதே தனில்வே றின்றே.

தாயுமானார் ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரகசியம்.

தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத் தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே, போனாலுங் கற்பூர தீபம் போல போயொளிப் பதல்லாது புலம்பே றின்று, ஞானாகா ரத்தினொடு ஞேயப் பற்று ஞாதுருவு நழுவாம லழுவி நிற்கு, மானாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா ரதுவானா லதுவரவ ரதுவே சொல்லும்

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி யற்புத மாய்நடந் தருளுங் [கண்ணே
காரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யு கண்கண்மூன் றுடையவென்
பூரண வறிவிற் கண்டிவ மதனாற் போற்றியிப் புந்தியோ டிருந்து
தாரணி யுன்ன மட்டிமே வணங்கத் தமியனேன் வேண்டிடத் தகுமே.

தத்துவஞானதீபிகை.

மலர்புரையு நயனமுனாளு சிவனெனு மூன்றும் மருளிலவா யசைவறநின் றிடுமோயி னத்த, நலமருவு நிலைதானே பதிநிலையா மவைதாம் நசையொடிசைந் தசையிலது பசுநிலையாம் விடயத், தலைவுறவுற் றிடினதுவே பாசநிலை யாகும் ஆதலினா லாயனு நிக்கிலதே நதினர், சலமுறவே யெப்பொழுது முதனிலைவிட் டயர்வாய் சற்றேனு மிடைகடையா நிலைகளில்வந் தழியார்.

மன்முதலாந் தத்துவங்க ளியல்பாரா [illegible] பாசமறுத்தின் [illegible] என்றுமழி யாவின்ப மருவியே மகிழ்ந்தார் பக்க இயல்பனர்க்கு மருளுடையான் [illegible] என்றும் பொருந்து பொருளினையே [illegible] நிலைபெற [illegible] மனையுணர்வா [illegible] அன்னாரே [illegible] நிலைமையுடைதான் அறிந்தார் [illegible] வைர்ப்போர் அறிந்தார்.

ஞாதுரு ஞானந்துறுவ மென்னுமவைகளிடைப் பேதமற [illegible] கருவிகளைப் பாகியா மக. ஞாதுருவா மிகிடைய [illegible] நிலையாம் ஞானமுதலாம் பொறியால் சகமிப்ப போலெனவே, அது வொடுபிரிவுறுமைப் பயிலாது பொருந்தும் [illegible] பிட்டிலைத் தலையும், பாதகப்ப சாரியன் மொழிகடந்த மறைப் பாழ்ராகில் வீழ்ந்தழிபோர் பந்தமெனக் கண்டே.

அற்பொருள் தற்பரமெய்ப் பொருளுமிகன் [illegible] மேசக்தியோ மவைகளிரண் டினையும், குறிமெய்யில் [illegible] காணுமிக்கு வேறுசெய்தில்லை புரிகியாக் கூறியவப் பொருள்கள், செறியமொரு பாசமொடு பொருளினைன் குணர்ந்த சிவநிலைய தென்றறிவோர் சிவநிலையிட் டேகா, உறுநிலைகடைய பொருளை மதித்தவற்றி னுடனா ளுழல்பவர்மற் றையரெனவே யுற்றுணர்வாய் மன்னே.

வையமுதி லேயுள்ள பொருள்களொலா மொன்றும் வாஞ்சையுறு மாசை நீங்க மருவுமனைத் திரையும், மெய்யுறவுடை பலவு மினமுமக ந்தை தானே ஆணவத்தி னிலையிலையா மற்றறிவு ஞானம், அப்ப சிவ ஞானத்தாற் சோதிமய மான சுகசொரூபக் கட்டபடிதன் முத்தி நிலை மற்றை, நைபுமிற நிலைகள்பெத்த நிலையெனவே கூறி நாய... பேற் கருணைமொரு ஞானதன் வாழி.

ஜீவன்முத்திக்குச் சொரூபமென்ன? அதற்குப் பிரமாணமென்ன? ஜீவன்முத்தி எந்தச்சாதனத்தாற் சித்திக்கும்? ஜீவன்முத்தி சித்தித்ததினால் பிரயோசனம் யாது? என்னும் வினாக்களுக்கு விடைகள் வருமாறு :—

1—கருத்துருத்துவ போக்துருத்துவ சுகதுக்காதிரூபமான சித்தருமந் துக்கரூபமானபடியினாலே பந்தமென்று சொல்லப்படும், ஜீவித்திருக்கிற புருஷனுக்குச் சித்ததருமமான அந்தக்கருத்துருத்வாதிபந்தம் நீங்குகிறதே ஜீவன் முத்திக்குச் சொரூபம்.

2—கடவல்லி, பிரகதாரண்ணியம், தாபநீயம் முதலான சுருதிகள் ஜீவன்முத்தியிற் பிரமாணம், ஸ்மிருதிகளும் பிரமாணம். ஸ்மிருதிகளில் ஜீவன்முக்தன், ஸ்திதப்பிரக்ஞன், பகவத்பக்தன், குணாதீதன், பிராமணன், அதிவர்ணாச்சிரமியென்று இதுமுதலான நாமங்களாலே ஜீவன்முக்தி யுண்டென்று சொல்லப்படுகின்றது. வாசிட்டத்தில் ஸ்ரீராமா! லௌகிக வைதிகமான சகல கருமத்தையும் விட்டுப்போட்டு ஆத்மவிசாரத்தையே சதா பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற புருஷனுக்கு முந்திச் சீவன்முத்தியுண்டாய்ப் பின்பு விதேகமுத்தி யுண்டாகும். தேகேந்திரியாதி யிருக்கிறது மில்லாததுமே பேதம். அனுபவகாலத்தில் தோய்தப்பிரதிதியில்லாதது இரண்டிற்குஞ் சரியென்று வசிட்டர் கூறினார்.

3—சீவன்முத்திக்குச்சாதனம்: தத்துவஞானம், வாசனாட்சயம், மனோநாசமூன்றுமாம். இம்மூன்றுஞ் சமமாக அப்பியாசிக்கப்பட்டதேயானால், ஜீவன்முத்தியாகிய பலத்தைக்கொடுக்கும். தனித்தனி யெவ்வளவுகால மப்பியாசித்தாலும் பலத்தைக் கொடுக்கமாட்டா. ஏனெனில், பஞ்சாக்ஷராதி மந்திரங்களில் முதல்நாள் ஓரக்ஷரம் மறுநாள் ஓரக்ஷரம் அதற்குமறுநாள் ஓரக்ஷரமாக எவ்வளவுகாலஞ் செபித்தாலும், அவைகளெப்படி சாஸ்திரத்திற் சொன்னபடி பலத்தைக்கொடாவோ; லோகத்தில் கறிபருப்பு, அன்னமுதலானவைகளில் ஒன்றொன்று கிடைத்ததுகொண்டு எப்படித் திருப்திக்கேதுவான போசனஞ் சித்திக்கமாட்டாதோ அதுபோல வெகுகாலஞ் சமமாகவப்பியாசியாத தத்துவஞானாதிகளுஞ் சித்தியைக் கொடுக்கமாட்டா.

இந்தமூன்றுக்குள்ளே இரண்டிரண்டாகச் சேர்த்து மூன்று துவந்துவமுண்டு. அவைகளாவன:— மனோநாசமின்றேல் வாசனாட்சயமின்று; வாசனாட்சயமின்றேல் மனோநாசமின்று; தத்துவஞானமின்றேல் மனோநாசமின்று; மனோநாசமின்றேல் தத்துவஞானமின்று; வாசனாட்சயமின்றேல் தத்துவஞானமின்று; தத்துவஞானமின்றேல் வாசனாட்சயமின்று என்றும் வாசிட்டத்தில் உபசாந்திப் பிரகரணத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

இனி யுத்திசொல்லுகிறோம்: தீபச்சுவாலையின் பாரம்பரைபோலே விருத்திகளுடைய பரம்பரைரூபமாகப் பரிணாமத்தையடைகிறதே மனது. இந்த மனமானது அது இது அப்படி இப்படி அதுகூடும் இதுகூடாது அதுநல்லது இதுபொல்லாது அதைப்பண்ணவேண்டும் இதைவிடவேண்டுமென்று இவைமுதலானதை மனனம் பண்ணுகிறபடியினாலே மனதென்று பெயர். இந்த மனத்தினாசமேதெனில்? விருத்திரூப பரிணாமத்தை விட்டுப்போட்டு நிரோதாகாரமாகப் பரிணமிக்கிறதே மனோநாசம்.

இந்தப்படி பதஞ்சலிபகவான் யோகசாஸ்திரத்திற் சூத்திரம்பண்ணியிருக்கின்றார். அதாவது: வாசனாட்சயமேதென்றால் "முன்பின்னென்றையுமாலோசியாமற் சித்தத்தி லுண்டாகாநின்ற குரோதாதிவிருத்திக்கேதுவான

சித்தத்திலுடைய ருசியாகிய அதந்தையாகிய சம்ஸ்காரமானது வாசனையென் றசொல்லப்படும். இது அனுபிதோட்ட இருதயத்தில் வசிக்கிறபடியால் இதற்கு வாசனையென்று பெயர்.

இதனுடைய க்ஷயமாவதேதெனில்: விவேக மின்னியமாயிருக்கிற சாந்தியாதிவாசனை திடமாகும்போது பாகியவிஷயத்திலே குரோதாதி விர்த்தி யுண்டாகாமலிருக்கிறதே வாசனாக்ஷயம்.

இப்படியாகவல்லவைவில் விர்த்திகளுடைய அடக்கமாகிய மனோநாச மில்லாவிட்டால் விர்த்திகளுண்டாகும்போது ஒருக்கால் பாகிய நிமித்தத்தால் குரோதாதி யுண்டாகுமானதால் வாசனாக்ஷயமில்லை. அப்படி வாசனாக்ஷய மில்லாதபோது விர்த்திகள் மென்மேலுமுண்டாமானதால் மனோநாசமில்லை. இப்படி மனோநாசவாசனாக்ஷயத் துவந்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது.

தோன்றுகின்ற ரூபரசாதியான சகலமுகத்தும் பரமார்த்தமாகப் பிரத்தியகபின்ன பரப்பிரமசொரூப மித்தக்ஷகத்து வேறாகத்தோன்றினபோதிலும், மாயாமயமானதால் எதார்த்தமாக இல்லையென்கிற நிச்சயமே தத்துவஞானம். இது எதார்த்தத்துவத்தை யறிகிறபடியினாலே தத்துவஞானமென்றுபெயர்.

இந்த ஞானமெப்போது சித்திக்குமென்றால்: தோன்றுகின்ற நாமரூபப் பிரபஞ்சமெல்லாம் எப்போது சச்சிதானந்த சொரூபமாகத் தோன்றுகிறதோ அப்போதுசித்திக்கும். இந்தத் தத்துவஞான மில்லாதபோது ரூபரசாதிவிஷயங்கள் சத்தியமென்கிற பிரமை திடமாயிருக்கும். ஆனதால், அந்த ரூபரசாதி கோசரவிர்த்திகள் விறகுபோடப்போட அக்கினிச்சுவாலை நசியாததுபோல நசிக்கமாட்டா. ஆனதால், தத்துவஞான மில்லாவிட்டால் மனோநாசமில்லை. அப்படியே மனோநாசமில்லாதபோது விர்த்திகளினாலே ரூபரசாதிவிஷயங்கள் கிரகிக்கப்படுமானதால், பிரமத்தைத்தவிர வேறொன்று மில்லை. பிரமமேயிருக்கிறதென்கின்ற தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. இப்படித் தத்துவஞானம் மனோநாசத்துவந்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது.

குரோதாதிவாசனைகள் நசியாதபோது சாந்தியாதிவாசனை இல்லாதபடியினாலே தத்துவஞான முண்டாகமாட்டாது. அப்படியே பரமாத்துவைதமான பிரமசொரூபமேயெல்லாம், அப்பிரமமே நாமென்கிற தத்துவஞானமில்லாவிட்டாற் குரோதாதிவாசனைக்கு நிமித்தமான பாகியவிஷயஞ் சத்தியமென்கிற பிரமை போகாததினாலே வாசனாக்ஷயமில்லையென்கிறதே நிச்சயம். வாசனாக்ஷயம் தத்துவஞானமென்கிற துவந்துவத்தில் யுத்திசொல்லப்பட்டது. இப்படி வியதிரேகமுகமாக அன்னியோன்னிய காரணத்துவமும் யுத்தியுஞ்சொல்லப்பட்டன.

இனி அன்றுபமுகமாக இந்தமூன்று அவத்தைகளுக்கும் ஒன்றுக் கொன்று காரணத்துவமுண்டென்கிறதில் யுத்திசொல்லுகிறோம்:—அஃதே தென்றால், மனோநாசமுண்டானால் வாசனையைக் கெடுப்பிவிடுகிறதில் நிமித்த மான பாகியமில்லைக் கென்றபடியினாலே வாசனாக்ஷயித்துப்போம். அப் படி வாசனாக்ஷயித்தால் எதுவில்லாதபடியினாலுங் குரோதாதிவிர்த்தி யுண்டாக மாட்டாது. ஆனதால் மனதுநாசிக்கும். இது மனோநாச வாசனக்ஷயத் துக்கேதுவம்.

அகண்டாகாரவிர்த்தி யொன்றினாலே பிரத்தியகபின்ன பிரமசொ-ரு பத்தை அறியவேண்டுமென்று சுருதியிற் சொல்லியிருக்கிறபடியினாலே பிரமாகாரவிர்த்தி யொன்றைத்தவிர மற்றசகல மனோவிர்த்தியின் நாசமுண் டால் தத்துவஞானமுண்டாகும். அப்படியே தத்துவஞானம் வந்தால், மித் தியாரூபமான சகத்திற் சசிருங்கத்தைப்போல விர்த்தியுண்டாகாதபடியினா லும், ஆத்மசொரூபம் அறிந்திருக்கிறபடியால் மறுபடி விர்த்திக் குபயோக மில்லாதபடியினாலும் விறகில்லாத அக்கினிபோல மனது நசித்துப்போம். இது மனோநாச தத்துவஞானத் துவக்துவம்.

சத்துரு, மித்துரு, பர்துவிடத்திலும், தன்னுடைய தேகத்திலும், பின் னும் உத்தம, மத்திம, அதமங்களாயிருக்கிற உபாதிகளிலுஞ் சமமாயிருக்கிற ஆத்மா ஒருவரே; அடமே சாமென்று திடாபரோக்ஷ ஞானமுள்ளவனுக்குத் தன்னுடைய சரீர அவயவத்தைப்போலப் பிறருடைய சரீரத்திலும் என் கோபம்வரும் வாமாட்டாதென்று வார்த்திகாசாரியால் சொல்லியிருக்கிற படியினாலே தத்துவஞானம்வந்தால் வாசனாக்ஷயிக்கும். அப்படியே குரோ தாதி வாசனக்ஷயரூபமான சாந்தியாதிவந்தால் தத்துவஞான முண்டாகும். இது வாசனக்ஷய தத்துவஞானத் துவக்துவம்.

இதனைவசிட்டர் சங்கிரகித்துச் சொல்லுவதாவது:—வாரீர் ராமா! தத் துவஞானத்துக்குச் சிரவணாதி சாதனம். வாசனக்ஷயத்துக்குப் பிரதிகூல வாசனைப்பழக்கம் சாதனம். மனோநாசத்திற்குத் தியானஞ் சாதனம். ஆனபடியால் இத்தன்மைத்தென்று பிரித்தறிந்துகொண்டு சகல போகத் தாசையையுந் தூரத்தில் விட்டுப்போட்டு, எவ்வருத்தப்பட்டாகிலும் எந்த உபாயத்தாலாகிலும் இந்தமூன்றையுஞ் சம்பாதித்துப் போடுவோமென்கிற உற்சாகமாகிய முயற்சியை நடுவிலே விட்டுவிடாமல் திடமாகப் பலன்கிடை க்குமளவுக்கும் பண்ணுவதே தத்துவஞானாதிமூன்றுங் கிடைக்கிறதற்குச் சாதனம்.

4—ஞானரக்ஷை, தவம், விவாதமில்லாமை, துக்கநாசம், சுகாவிற் பாவம் என்னும் ஐந்தும் ஜீவன்முத்திக்குப் பிரயோசனம்.

ஞானோதயத்திற் சகங்காணுமிருக்கப் பிராரத்துவம் எங்ஙனந் தகர்வ தென்ற வினவிற்கு இருவகைப்பிரமையால் விடைபகர்கின்றது:—

இடையில்வந்த பிராந்திபொழிந்த அக்கணமே கிளிஞ்சிற் காரணமாக எழுந்த வெள்ளிப்பிராந்தி பெயர்ந்தனை காணதொழியுமோ, அதுபோல விசார ஞானத்தினால் அஞ்ஞானங்கெட்ட அக்கணமே, இத்தேகத்தினால் சற்றுமே காணப்படுதலில்லை; இல்லாதிருக்க எதனால் பிராரத்துவமாக நுகர்தற் கிடையுமெனக்கேட்கில், மற்று பிராந்திகாரணமாகக் கிளிஞ்சலிற் றோற்றிய வெள்ளியானது நிருபாதிகப் பிரமையெனப்படுவதாம். அதனால் இக்கண மாய குணக்காரணமாக விசாரித்துணர்ந்த அக்கணமே வெள்ளியென்கின்ற பிராந்திவடிவ மொழிந்துவிடும். அங்ஙனமாகாது பந்தமுறச்செய்த இச்சகத்து சோபாதிகப்பிரமை யெனப்படும். அக்காரணத்தால் இது முன்னர்க் கூறிய நிருபாதிகம் போல்வதன்றாம். அஃதெங்ஙனமெனின், ஓர் தடாகத்தினுயர்ந்த கரையிலிருப்போன் தடாகஜலத்திற் றன்றலைகீழதாக இருக்கக்காண்பது பொய்யெனவே, தான்கொண்ட தெளிந்த சித்தத்தோடிருப்பினும் நீரிலதோமுகமாகக்காணும் தனதுவடிவைப் நீங்காதுதோன்றுத லெங்ஙனமோ அதுபோல, மூலவகங்காரம் காரணமாக அதனையடுத்துவருகின்ற ஜீவபாவ முதலியவைகளை முழுதுமித்தை, அவைதானல்ல. விலட்சணமாக நின்றறியுங் கூடஸ்தன்றானென்றே மையமறவுணரினும், ஜீவபாவ முதலியவைகள் சர்ப்பத்தில் வுலகங் காணப்பட்டுக்கொண்டிருத்தலாற் சீவன்முத்தனென்போனுக்கு அனுபவித்தற்குவைத்த பிராரத்தானுபவ போகத்தையேற்று விவகரிப்ப துடன்பாடாகும். இதனால் சகத்தில்லாமையில்லை. நிருபாதிகம் = உபாதியின்மை. எனவே, சகத்தோற்ற மின்மையெனவும், சோபாதிகம் = உபாதியிருத்தல்போலத் தோற்றுதலெனவும், தடாகச்சாயை பொய்யாயினும் நீங்காதுநிற்றல்போல, தேகாதிப்பிரபஞ்சம் பொய்யாயினும் நீங்காதுநிற்றலின் பிராரத்துவமகலாதென்பதுங் கருத்தாயிற்று. இரஜிதப்பிராந்தி நிருபாதிகப் பிரமையாதலின் நீங்கும். இச்சகஞ் சோபாதிகப்பிரமையாதலின் நீரின்கண் தானதோமுகமாக இருத்தல் மித்தையெனத்தெரிந்தும், அத்தோற்ற நீங்காதது போலச் சித்துருவமாகியதான் சகசீவபரமாய்த் தோற்றுதல் மித்தையெனத் தெரிந்தும், அதை நீங்காமற் றோற்றலின் பிராரத்தப் புசிப்பிருத்தற் கையமின்றென்க. நிருபாதிகப்பிரமையாகிய சுத்திகாரஜிதந் தோற்றல்மாத்திரமேயன்றிப் பிரதிபலிப்பாமையி னிங்ஙனமாதை நீக்கிச்சோபாதிகப்பிரமை சலத்திற் பிரதிபலித்தசாயை அச்சலமுள்ளபரியந்தந் தோற்றுதல்போல மாயாப்பிரதிபலனுஞ் சகத்தாதலினானும் அஃதுள்ளமட்டும் இஃதுந் தோற்றுவதனானும் அஃதும் பிராரத்தமுடிவில் நீங்குதலினானும் அப்பிராரத்தானுபவத்தை யையமின்றி யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்பது.

சீவன்முத்தர்க்குரிய சற்குணங்கள் நான்காவன:—மைத்திரி, கருணை, முதிதம், உபேட்சையெனப்படும். அவற்றுள்: சத்துக்கள் தனதுருவமாகிநிற்றலின் அவரிடத்துநீங்காத அன்பே மயித்திரியும், பவக்கடலிற் சுழல்வாரை நோக்கி யேதுவாரை துக்கிக்கின்றார்கள். இவர்க்கென்று இத்திக்கொழிப்பு

மென்று பிரக்கமோசனையும், ஈசுரார்ப்பணமாகச்செய்யும் புண்ணியமிடத்தி லவர்ரோகருச் சித்தசுத்திக்கேதுவாய் அகமுகப்படுங் குறிபால்வரும் விருப்ப மே முதினையும். இராகத்துவேஷங்களாற் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கு பாவிகளைத் துரும்பென விருப்பு, வெறுப்பு இன்றி விடுதலை யுபேட்சையுமாம். இந்நான்கும் உலோகானுக்கிரக நிமித்தமாகச் சீவன்முத்தனிடத்தி னிகழு மென்பது.

சீவன்முத்தர்க்குரிய பதினோர்திலக்கணமாவன :— வாசஞானமயமான மனது தத்துவஞானத்திற் சோர்ந்து நிற்றலாகிய ஞானரக்ஷையும், அம்மனஞ் சித்திரிடக்கட் கொருமையால் அபரோட்சஞானத்தை நாடிநிற்றலாகிய தவமும், இன்னான்செய்தல் மெய்த்தவமென வுலகோர் வழிபடலாகிய சம்வாதமும், இவற்றான் மனோநாசம் இன்மையாகிய துக்கவொடுக்கமும், அதனாற் சகல பாதமும் நீங்கி நித்தியானந்த முண்டாதலாகிய சுகாவிர்ப்பாவமுமாகிய ஐந்துமாம்.

இவையன்றியுஞ் சீவன்முத்தர்க்குரிய தசவித அடையாளங்களாவன: குரோதமின்மையும், வைராக்கியமும், பஞ்சேந்திரியங்களை யடக்குதலும், நன்னெறிக்கேயே தாற்பரியமாகிய சமையும், தமையும், யாவர்க்கும் பிரியமாகக் காண்கையும், லோபகுணமின்மையும், உதாரத்துவமும், நிர்ப்பயமும், அகங்காரமின்மையுமென அறிக.

தனக்குவேறான வஸ்துவொன் றின்மையினால் குரோதமின்மையும், தன்னைத்தவிரப் பிரியவஸ்தொன்றின்மையின் நிராசையுற்றிருப்பதே வைராக்கியமும், பொறிகளை விடயங்களிற் செல்லவொட்டாமற் மெய்யுணர்விற் செலுத்துவதே ஐம்பொறிகளடக்கலும், அகத்திற் கற்பனையெழாமலடக்கி யதார்த்தத்திற் செலுத்துவதே சமையும், புறத்திற் நிரிபெத்தி லெழவொட்டாமல் அவற்றினுள்ள சத்தியைச் சுருக்குவதே தமையும், மகான்கள் சங்கத்திற்கூடி ரமித்தலே ஜனப்பிரயத்துவமும், தற்பிரியத்தைச் சீவர்களடைய வேண்டுமென்கின்ற அன்பிருத்தலின் அலோபமும், தனக்குள்ள வஸ்துக்களியாவையும் விரும்பினோர்பாற் கொடுத்துவிடுவதே கொடையும், சம்சாரதுக்கபயத்தினாற் சரணாகதியடைந்தவரைக் காக்குந்தன்மையே அபயமும், தனதுநிச்சய மிங்ஙனமென வறிந்திருந்துஞ் செருக்கின்மையே நிருமதமும் ஆம். சீவன்முத்தனது இவ்வுருபத் தெரிந்தடையுமிழித்த மலாதடையாளங்களை கூறியது:—''தெரிவரிய சீவன்முத்தனால் சிடர்க்குமுத்தியும், பத்தர்க்கு நல்வினையும், உதாசினர்க்குப் புண்ணியமையமும், பாவிகட்குப் பாவவிரிவு முறுமென்பது'' தீவிரதர பக்குவத்தால் இவரோமலை விரட்சிக்கத்தக்கவரென நம்பிச் சரணாகதியடைந்து இவரது அனுக்கிரகமாகிய பிரமோபதேசத்தினாற் பிரமமேதானாகிநிற்றலிற் சிடர்க்குமுத்தியும், பிரிவில்லாத அன்பினால் இவரோகாம் அடையத்தக்க கதியை அடைவிக்கத்தக்கவரென வழிபாடுடைய பத்தர்களுக்கு ஈசுரார்ப்பணமாகச் செய்யும் நல்வினையும், அவரது சரித்திரத்தினால் விளங்கிய பரிசுத்தாடை

வைக்கண்டீந் செல்வச்செருக்கினால் ஓர் லட்சியம்பண்ணுதவர்களுக்குப் புண்ணியக்ஷயமும், அவரதுவடிவை நேரேதரிசிக்கும்போது அவர் கடாக்ஷத்தங்கலிற் பாவிகட்குப் பாவவிரிவும் உண்டாமென்க. அனுக்கிரகமுடையார்க்கு தருமக்ஷயமான நிக்கிரகம் வாராவோ? காமியத்தருமத்தாலுண்டான ஐசுவரியமதையால் மகான்களை லட்சியஞ்செய்யாது அவமதிக்கநேரிடும்; அதனால் புண்ணியநாசிப்புவரும்; வரின் பின் அன்புண்டாதற் கேதுவாதலின் அஃதுங் கிருபையேயெனக்கொள்க.

பதினொன்றாஞ்சூத்திரம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

அவதாரிகை.

அவ்வான்மா மலமநீங்கிச் சிவஞானத்தைப்பெறுதற்குச் சிறந்த சாதனமாயுள்ள சாதுசங்க முதலியவற்றை இச்சூத்திரம் தொகுத்துக் கூறுகின்றது.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்.

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

(இ-ள்.) செம்மலர்நோன்றாள் சேரலொட்டா வம்மலங்கழீஇ = சிவவேடம்பூண்ட அவ்வான்மா பரமசிவத்தினது சிவந்த தாமரைமலர்போன்ற வலிய திருவடிஞானத்தைப் பெறுதற்குத்தடையாயுள்ள அப்பஞ்சமலங்களையும் ஞானநீராற்கழுவி, அத்திருவடி ஞானத்தைப்பெறுதற்கு, அன்பரொடு மரீஇ = அத்திருவடி ஞானத்தைப் பெற்றிருக்கும் அடியார்களுடன் கூடியும், மாலறநேயமலிந்து = மயக்கமறமனத்தி லன்புநிறைந்தும், அவர்வேடமும் ஆலயந்தானு மரனெனத்தொழும் = அவ்வடியார்களது மெய்வேடங்களையும், சிவாலயங்களையும் பரசிவமாகவேகண்டு வணங்குதல்வேண்டும். எ-று.

(ப-ம்.) ஒப்புயர்வற்றதென்பார் — செம்மலரெனவும், பிறவிக்குக் காரணமாகிய பஞ்சமலங்களையு நீறுபடுத்தும் வலியுடையதென்பார்—நோன்

ஞானமெனவும், அத்திருவருஞானத்திற்குத் தடையாயுள்ள மலங்களைக் கெடுதல்வேண்டுமென்பார்—கோகெட்ட வம்மலக்கழிவெனவும், அதற்கு சாந்தி, விசாரம், சந்தோடம், சாதுசங்கமாகிய சாதனங்க ளின்றியமையாவென்பார்—அன்பரொடு மரீஇ எனவும், ஆதாரமில்லையாயி னவைசாதனமே பயன்படாதென்பார்—மாலறநேயமலிந்தெனவும், அசத்தியபக்தி யுடையவர்களாற பரவிரோதமைக் கெடுத்தற்குரிய திருநீறுமுதலிய சாதனங்களைப் புனைந்தும் அடியார்களையும் சிவலிங்கப் பெருமானது ஆலயங்களையும் பூரணமாகிய லக்ஷியத்தோடு மாகவே காணவேண்டுமென்பார் — அவர் வேடமு மாலயந்தானு மரனெனத்தொழுமே யெனவுங்கூறினர்.

ஒப்பவர்மற்றதும் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாமம் என்பதற்கு உதாரணம் —"தந்தாய் தூய நெறிக்குத் தாயே நாயேன் றனையாண்ட, பேதாய் பிறவிப்பிணிக்கோர் மருந்தே" என்ற திருவாசகத்தானுணர்க.

பாடுதுறை.

முத்திதரு ஞானத்தே மூலப் பொருளொன்னை மெய்க்குழ லாயடி கேளாய்
சித்தா முபாதிப் பெருந்துயர்ப் பவ்வப் பிறவிப்பிணிக்கோர்மருந்தா
மத்தாகி யைம்புலன் றன்னின் வழிமாறி மனவுரை மாண்ட வருளே
சித்தா பொளிருஞ் சிவப்பிரகாசர் திருவடித் தாமரை காணே,

ஷை. தரவுக்கொச்சகக்கலிப்பா.

இறையுணர்த்த மனனிலைக் காலமுமெய் யுணர்வாரேஞ்
கறையுடல மாமெனமுன் கலக்குவதங் கென்னேடி
நிறைபவனல் லிறகிருக்க நிகழ்மதன மில்லாக்காந்
சிறகறைபா னரித்தனல்போற் றிகழ்ந்திடுங்காண் சாழலோ.

ஒப்பரிய னென்மலர்த்தா ளளித்தலுமே யுலகுயிர்மற்
றெப்பொருளுங் கண்டதிலை யென்செய்தவா றியம்பேடி
யெப்பொருளு மாய்நின்ற திணையடியே யாதலினான்
மெய்ப்படவே கண்டவர்க்கு வேறிலைகாண் சாழலோ.

தேவாரம்.

விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுநெய்போன்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியா
னுறவு கோனட் டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே.

திருமந்திரம்

கண்டேன் கமழ்தரு கொன்றையி னானைக்
கண்டேன் கரியுரி யான்றன் கழலிணை
கண்டேன் கமல மலருறை வானைக்
கண்டேன் கழலதெ னன்பினுள் யானே.

உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூடர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ
திரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளி வார்க்குப்
புரையற் றிருந்தனன் பரிசடை யோனே.

திருவடியைச் சேரவொட்டாதது பஞ்சமலங்களென்பதற்கும்,
அவை நீங்குதற்கும் உதாரணம்.

சிவஞானவள்ளலார் சித்தாந்ததரிசனம்—பாசவியல்.

பாசவியல் ஐந்து பகுப்பா யிருக்குமதை
யீசனருள் கொண்டியம்பு வாம்.

மலமாயை கன்மமா மாயை திரோதாயி
குலமொன்று வேறாங் குணம்.

ஆணவம்.

தண்டுலத்தைச் சில்லுமியுந் தாம்பிரத்தைக் காளிதமு
மண்டுதல்போ லாவிமறைக் கும்.

ஈச னருளுதய காலந் திறக்குமிது
பேசுவா மாயைப் பெயர்.

ஆறா றுக்குள்ளா யகப்பட் டுயிர்சுழலு
மாறுப் பிரானை மறந்து.

இம்மாயை எட்ட மெழிற்சோகம் பாவனையாற்
கன்மமலக் கட்டுரைப்பேன் காண்.

ஊழ்வினையாற் சஞ்சிதமு மூலவில்பிரா ரத்தமுமேயுங்
வீழுமா காமியமு மே.

விருப்பும் வெறுப்புமாய் வேண்டல்வேண் டாமை
மரிப்போ டிதிப்பும் வரும்.

சஞ்சிதமுன் கட்டுவினை சற்குருவொக் காட்சியுட
பஞ்சமலே பட்டவிரும் பாம்.

உன்னப் பொசிப்பெவர் முன்மொழிப்ப தன்…
தன்னப் படாதெதர்க்குத் தான்.

கொடுப்பாறு மீசனைதக் கொள்வாறு மீச
மடுக்கா வெதிர்வினைகள் வந்து.

அதிகாரி பச வாருளுதய காலஞ்
சமயாருக் கன்மமலந் தான்.

ஓராதியாக்கா புயிரறிவுக் கூதியமா
மாமாயை தன்னைவருப் பாம்.

வேதாக மங்கிலகன் விஞ்ஞானர் மாலாதி
நாதர்க் குடலாதி காடு.

எண்பத் தொருபதமு மெய்க்கோடி மாமனுவ
மைம்பத்தோ ரக்கரமு மாம்.

சரிதாதி மூவர்க்குச் சாலோக மாதி
விரிபதமுன் ருகியுமே வும்.

இரவிலெழு சந்திரன்போ லென்றாழ் வருமளவும்
விரிஅபர ஞானமாம் விந்து.

இந்தவிந்து ஞானமின்றே லெவ்வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றும்
பந்தமுத்தி யில்லையாம் பார்.

மாமாயை யீசனருள் மாறு தெதிர்ந்தன்றிப்
பேரமாற முண்டோ புகல்.

மறைப்புருவ மாயறிவின் மாறுசெயும் பொல்லாச்
சிறப்புமலஞ் சொல்வார் தெரிந்து.

அன்னை பருட்சத்தி பாவிமலம் பொன்றப்
பின்னைத் திரோதானப் பேர்.

இருவினை யொப்பாவிக் கெய்தனவுஞ் செய்யுந்
திரைமயக்க மாரு

சகத்தை மறைத்துச் சிவங்காட்டப் பின்னர்
அகத்தை மறையா தருள்.

மலமொழிந்த காலத்து மாறுந் திரோதை
யமலில் சிவஞானத் தாய்.

பஞ்சமலத் தாலிடுக்கண் பட்டுயிர்க ளொந்நாளு
நெஞ்சணிகண் டத்தனரு ளா.

கோடிசிவ புண்ணியத் தாற்குவியும் பின்னர்மலர்
நாடுஞ் சிவனை நனி.

சாத்தியபதிசாதனைக்கட் குதாரணம்;

திருவாசகம்.

உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடையா ணடுவு ணீயிருத்தி
யடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன்
னடியார் நடுவு ளிருக்குமரு ளைப்புரி யாய்பொன்னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியு வண்ண முன்னின்றே.

வாசிட்டம்.

ஓதுகின்ற பொருண்முழுது முன்பின் கூட்டி
யுணர்பவர்க்கல் லதுபசுவை யொப்போர்க் கெய்தா
தீதகன்ற குருவுண்மை செப்பா ரன்றே
திகழ்சாந்தி விசாரமொடு செறிசந் தோடஞ்
சாதுசங்க மெனவீட்டின் வாயில் காக்குஞ்
சதுஷ்டயரு முறவாகிற் றடைவே றுண்டோ
மேதினிகா வலர்மனையிற் கடைகாப் பாளர்
விடுவதுபோல் வீட்டிலவர் விடுவ ரன்றே.

(பொ-ரை.) ஆசிரிய ரனுக்கிரகஞ்செய்கின்ற அருத்தங்களியாவையுந் தொடக்குங்கருத்தையு முடிக்குங்கருத்தையுஞ்சேர்த்து அறிபவர்க்கேயன்றி, பார்த்த விடயமயமாகும் பசுத்தன்மையை யொப்பான பேதத்தன்மையை யுடைய சகலருக்கும் குற்றமற்றவாசிரியர் தத்துவஞானத்தைச் சொல்லார். பிரசித்தியாகின்ற சாந்தியும், விசாரணையும், மிகுந்த சந்தோஷமும், சாதுசங்க முமென்று சொல்லப்பட்ட மோக்ஷத்தின் வாயிலைக்காக்கின்ற நான்குபேர் களும் இஷ்டமானால் மோக்ஷமடைதற்கு விக்கினமுண்டோ? பூமியைக்

சாக்கிச் உபசாக்கிரிக்கிடன் வாயிலாகப்பட்டார்கள் திராசதர்சட்டத்தைக் கிட்டுருபோல மோக்ஷத்திலவர்கள் விடமாக்கக். எ-று.

(க-ரை.) முமுட்சுக்களுக்குச் சாந்திமுதலிய நான்கு குணங்களும் வேண்டுமென்பதாம்.

அன்றூவர் தமிபொருவ ளன்பா னூர
மனைவருமொத் தன்பால சாதலாலே
பன்றூரு மிகமுபன்று பாது நீத்தும்
பற்றிபொரு வரைபேனும் பழக வேண்டு
மன்றாக பிறப்பறுக்க நல்லோர் நன்றூன்
மாதவந்தா லறிவைமுதல் வளர்க்கவேண்டு
மின்றாக மாயைபெனு நஞ்சம் போத
மென்கின்ற காருடமந் திரத்தான் மீளும்.

(பொ-ரை.) அர்த்தாசவர்களில் ஒருவனன்பானுல் கால்வருமடாத் தனமாராயவர்கள். ஆகையினுல் சதாகாலமு மிகவுமுபற்சித்து, அதற்கிடமானவைகளி லேதானுலுந்தன்னி பொருவனையாவது பிடித்துக்கொண்டு பழக்கஞ்செய்யவேண்டும். நிலையில்லாத சனனத்தைக்கெடுக்க சத்துக்கள் சங்கத்தினுலும், ஆத்மஞானசாஸ்திர விசாரணையினுலும், மகாநிஷ்டையினுலும் பிரக்ஞையை முதன்மையாக விருத்திசெய்யவேண்டும். துன்பமாகிய சம்சாரமென்கின்ற விடமானது ஞானமென்கிற கருழமந்திரத்தினுல் திரும்பும். எ-று.

(க-ரை.) சாந்திபாதி குணங்களைப்பெற்றுச் சுருதிகுருசுவானுபவங்களினுல் வருஞானத்தினுல் மாயையைக் கெடுக்கவேண்டுமென்பதாம.

சாந்தியுமதையடைந்தவ னிலக்கணமுங் கூறல்.

நல்லவருந் தீயவரு மன்னை போல
நம்புதற்க பமுதன்ன நன்னினுலு
மல்லன்மகர் மகட்புணர்ந்த போது மொவ்வா
மகிழ்ச்சிதருஞ் சாந்திபுளோர் மாணஞ் செல்வஞ்
சொல்லமரெப் திறுமகைபார் புலனைத் தாலுஞ்
சுற்றமுன் மையுதகர்ந்து குளிரார் வாடார்
தொல்லறிஞர் மகம்புரிந்தோர் முனிவர் மெய்ம்பர்
தாபவரிபா ரிலும்விளங்குந் தூய்மை யோரே.

(க-ரை.) சகலசெல்வங்களும் வலியவருமகிழ்ச்சிக்கு மேலானமகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்ற சாந்தியுள்ளவ னென்றிருலுஞ் சுகதுக்கமடையாமல் ... நேர்முதலான சகலருக்கு மேலானவனென்பதாம்.

சாந்தியையடைதலும் ஆத்மவிசாரமுமுறைத்தல்.

அரியர்பே னுவதாகி யயலோர்க் கெல்லா
மரிதான சாந்தியமு தருந்தி மேலோர்
பிரியவிட் டனையுற்றார் சீயு மந்தச் செயல்புரிவாய்
நன்னூலாற் றெளிந்த சுத்த
நேரியபுந் தியினாலே விசாரந் தன்னை
நிறைத்திடுக வதுநிறைந்தா னிகரில் புந்தி
கூரியதாய் வினைநும் விசாரந் தானே
கொடும்பவநோய்க் கருமருந்தாங் குறிப்பு ளோர்க்கே.

(க-ரை.) சாந்தியையடைந் தாத்மவிசாரஞ்செய்தால் சனனநாசமாம் என்பதாம்.

விசாரணையின்பலமும் சந்தோடவிலக்கணமுங்கூறல்.

கருதிபகங் குலின்மறையாக் கதிர்க்கு மட்காக்
காண்பரிய பொருளெல்லாங் காணுங் கண்ணாற்
றெருளுறநா னுலகம் வந்த வாறென் செறிபிறவி
யாரதெனுந் திகழ்வி சார
மிருளுறுமா பத்தினுக்கு மருந்தா மப்பா
லேற்றமுள சந்தோட மேதென் றோதில்
வருபொருளி லின்பமறத் துய்த்து வாரா
வனபொருளிற் றுன்பமிலா மகிழ்ச்சி தானே.

(க-ரை.) விசாரஞானத்தினாற் சித்தையுஞ் சடத்தையுஞ்சிற்சடமானமாயையையும் விசாரித்து அஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்து ஆனந்தத்தை யடையவேண்டுமென்பதாம்.

சந்தோடத்தின்பலமும் சாதுசங்கமுங்கூறல்.

நிகரறுசந் தோடவமு தமையப் பெற்று
னெடும்போக நஞ்சாமந் நிறைசந் தோட

மகறுபயா னைச்சிப்பிருமெரஞ் சரிசைவ நோக்கி
மழுக்குருகன் முேபிலா ... போற் றிறந்து
மகிழ்ந்தனமெப் பிடமுறு மகிமை பெரு
மாதவரு ராதிபருட வானக்ர நிப்டர்
சகமெழுமா மைபையெல்லாத தக்கோராக ...
தப்பாத சகாபமாரு சாது சங்கம.

(க-ரை.) பூரணமகிழ்ச்சியீந்த விடயசுகத்தி லழுந்துகின்ற மாந்தர் ஆத்மஞானத்தைத் தப்பாக்கில் கனக்காடுள்ள கண்ணாடியில் முகத்தைப்போலத் தோன்றாததலால், முமுட்சுக்கள் சகலபோகங்களும் வெறுக்கும்படியான பூரணசந்தோடத்தையும் சம்சாரத்தை வெல்வதற்க்க சாதுசங்கத்தையும் அடையவேண்டுமென்பதாம்.

சாதுசங்கத்தின் பலன்கூறல்.

அறக்குறை வை நிறைவாக்குஞ் சம்பத் தாக்கும்
ஆபத்தைச் சுபமாக்கு மசுபந் தன்னைச்
சிறக்குமுயர்ந் தவர்கூட்ட மென்னுங் கங்கைச்
சிதசீ ராடினர்க்குச் செந்தீ வேள்வி
பிறக்கரிய தவந்தானந் தீர்த்தம் வேண்டா
பிடர்பந்த மறுத்தெவர்க்கு மினியோ ராகிப்
பிறப்பெனும்வே லைப்புணையா முணர்வு சான்ற
பெரியோரை யெவ்வகையும் பேணல் வேண்டும்.

(பஉ-ரை.) மிகவுமற்பமான அறிவைப் பூரணமாக்குவதாயும், விட்டவர்களால் வருமாபத்துக்களை அஃதின்றிய சம்பத்தாக்குவதாயும், ஒன்றிற்குமாகாத அமங்கலத்தை சர்வத்திலுஞ் சுகிக்கின்ற மங்கலமாக்குவதாயுமிருக்கின்ற சிறந்தபெரியோர்கள் சங்கமென்கின்ற கானவியின் குளிர்ந்தசலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவர்களுக்கு சிவந்த அக்கினிகாரியமான யாகங்களும் கெடாததபசுகளும், மகாதானங்களும், புண்ணியதீர்த்தங்களும் வேண்டுவதில்லை. துக்கமாகிய பந்தநாசஞ்செய்து யாவர்க்குமினிமையுள்ளவராயும், சனனமென்னுஞ் சமுத்திரத்தைக் கடப்பதற்குக் கப்பலாயிருக்கின்ற அறிவுநிறைந்த மகான்களை யெவ்விதத்தினாலுஞ் சேரவேண்டும். எ-று.

ஈசனுக்கு [illegible] யமன்கூடுந்துன்பத்தை யறிவித்தல்.

ஆசையின் பாசத் திரளினாற் கட்டுண் டருக்கணி யிக்கூடுக் கருமம்
பேசறும் பாதகத்தை நாரம் பொத்தும் [illegible] பட்டோரினி [illegible]
[illegible] நடைச் சேர்ந்திலை பழுத்திக்கடுஞ்சகக்காட்டு [illegible]
[illegible] பாதகந் தவிர்ந்திலும் [illegible] சிவனை செயற்ற

தீவினைக்கரையேற்ற வேண்டுமெனல்.

வேயுறு மன்பப்பெருஞ்சமைசமர்த்துமிட்சி போக்கிவைப்புடற்புன் [illegible]
[illegible] குழியி [illegible] சிவ வெருத்தினை [illegible]
[illegible] முயல்வா [illegible] தலைபோய்பர்க்கருணிகளுறவு [illegible]
[illegible] பாவப்த் தருவபோ தூக நக்குவர் பலக்கடல் கடக்க.

(க-ரு.) சிவன் சிவபாதத்த மகான்களது சகாயமன்றி [illegible] சகாயமும் வேண்டுமெனல்.

சிவன் சிவபாதத்த மகான்களது சகாயமன்றியு மனதின் சகாயமும் வேண்டுமெனல்.

எவ்விடத் தில்லை நல்லறா னினை மீர்க்கணி மலர்துளிச் சோரல
பவ்விடம் *கானன் மேடதா மாக்கே பயப்பல நஞ்சிலா என்றே
கவ்விய செல்வ நட்புறல் சுற்றங் கருமமா திகளெலாமுதவாச்
செவ்விய மனமே புதவுறல் வேண்டுஞ்சிவனைச் செய்த தீபேறே.

*கானன்மேடு = பேய்த்தேரையுடைய பாலைவனம்.

அன்பில்லாரின் யாவும்பயன்படாவென்பதற் குதாரணம்.

பிறபுலிங்கலீலை.

துறவற மனைய றஞ்சீர் தபசுங் கல்வி நல்லொ
குறவொடு மகங்க டான மொண்டவம் விரதம் பூசை
பறிவிவை யனைத்து மில்லை யாதா மில்லை யாயிற்
பெறுவன மெய்வ குத்தம் பெரும்பொரு ளழிவு மாதோ

அவிவேகியவன்வேடத்தையும், ஆலயத்தையுமபகேனைந் தொழுதற் குதாரணம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

அதிக நல்லற நிற்பதென் றுரைத்தனை யறத்து
அதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யதற்கு
அதிக மாஞ்சிவ பூசையு னடியவர் பூசை
அதிக மென்றறிந் தன்பரை யர்ச்சனை செய்வார்.

எனைத்துயிர்க்கு முறுதியிக பரமென்ப வவைகொடுப்பா ரெவ ரென்றாலு, மனைத்துயிர்க்கு முயிராகு மரனென்ப வவனடியார்க் கன்பு வைக்க, மனத்துறுமெய்ப் பத்திவழி வருமென்ப வப்பத்தி யெதிரிற் பார்க்கு, வினைத்துயர்தீர்த் திடவெடுத்த வடிவென்ப தவ னடியார் வேட மன்றோ.

திருமந்திரம்.

படமாடக் கோயிற் பகவற்கொன் றீயி
னடமாடக் கோயி னம்பர்க்கங் காகா
நடமாடக் கோயி னம்பர்க்கொன் றீயிற்
படமாடக் கோயிற் பகவற்க தாமே.

ஆறிடும் வேள்வி யருமறை நூலவர்
கூறிடு மந்தணர் கோடிபே ருண்பதி
னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனிலை
பேறெனி லோர்பிடி பேறது வாகுமே.

ஏறுடை யாயிறை வாவெம்பி ரானென்று
நீறிடு வாரடி யார்நிகழ் தேவர்க
ளாறணி செஞ்சடை யண்ணல் சிவரென்று
வேறணி வார்க்கு வினையில்லை தானே.

உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானுக்கு வாய்கோ புரவாசற்
றெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கங்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே.

[illegible]

[illegible]

தேவிகாலோத்தரம்

சித்தனைச் சொல்லிய [illegible] [illegible] கூறுகின்றது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] தடைப்படுத்து வொக்கியவென்ப அருளிச்செய்கின்றார்.

மருவிய பொருள்வே றென்பாய் வாளாய் [illegible] [illegible]
திரிபுடச் சித்தத் தன்னைத் திருத்தித் [illegible] [illegible]
மருவிலார் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
பொருவிலா [illegible] [illegible] பொருவிலா படைவரன்றே.

(இ-ள்.) [illegible] பொருள்வேக் [illegible] [illegible] [illegible] பொருள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] அசித்தத்தன்னைத் திருத்திச்சுனியத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] செல்லுகின்ற சித்தத்தைநீக்கிச் சர்வோபாதி [illegible] [illegible] [illegible] பரிபூரணமாய் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிரிதலின்றி [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] சாயுச்சியத்தை யடைவர்கள். ௬-௩.

"சித்தம்" என்பது [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

திருவாசகம்.

புத்தர் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயந்
தத்த மதங்களிற் றட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கு
மத்தன் கருணையினாற் றோணோக்க மாடாமோ.

பாடுதுறை.

இப்படியே பரனிறைவன் பாவையுந்தா னிருக்க
மெய்ப்படவே சமயங்கள் பிணங்குவதென் விளம்பீர்
செப்பிடவே திமிரமுறு நயனத்தோர் மதிபலவா
யப்படியே பரசமய மலைத்திடுங்காண் சாழலோ.

திருமந்திரம்—பத்தியுடைமை.

பெத்தத்துந் தன்பணி யில்லை பிறத்தலான்
முத்தத்துந் தன்பணி யில்லை முறைமையா
லத்தற் கிரண்டு மருளா லளித்தலாற்
பத்திப்பட் டோர்க்குப் பணியொன்று மில்லையே.

வரைவுமாட்சி.

தான்வரை வற்றபின் னாரை வரைவது
தானவ னாயி னாரை நினைவது
காமனை வென்றகண் ணாரை யுகப்பது
தூமொழி வாசகஞ் சொல்லுமி னீரே.

மனமாயை மாயையிம் மாயை மயக்க
மனமாயை தான்மாயு மற்றொன்று மில்லை
பினைமாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டா
தனைபராய்த் திருப்பது தத்துவந் தானே.

அணைந்தோர் தன்மை.

மலமில்லை மாசில்லை மானாபி மானக்
குலமில்லை கொள்ளுங் குணங்களு மில்லை
நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தி னாலே
பலமன்னி யன்பிற் பதித்துவைப் போர்க்கே.

ஞானவிளக்கம்—சிவஞானவள்ளலார்.

மலமில்லை மாசில்லை மாறுபி மானக்
குலமில்லை யென்னுநின் கூற்றிற்—கலக
மலமுண்டு மாசுண்டு மாறுபி மானக்
குலமுண்டு திரிசிபக்கூற் றில்.

சம்பந்தர் போற்றிவும் வாகீசர் தன்னுடைய
நம்பியா ரூரன்ற னட்பினையு—மன்புறுவார்க்
கின்னாளும் பேரன்புஞ் சிறுத்தொண்டர் பத்தியையுந்
மண்ணமேலே பெற்றிடத் தருள்.

திருவாத வூரர்க்கு வைத்ததிரு நோக்கங்
கருவரதை போமொழிபக் காட்டி—பொருவாக
பஞ்சமலக் கொத்தைப் பறித்த திருக்கரத்தை
யஞ்சலிசெய் தப்போமை யம்.

ஆகாயம் போலுநின் னறிவுபரி பூரணமா
பேகாது பூதி யெழுந்தாலு—மாகாயம்
போமளவு மாளவந்த புண்ணியனைப் போற்றிநின்
தாமளவுஞ் செப்பர்ச் சனை.

வாழி திருச்சனகர் வாழி சனற்குமரர்
வாழி சனந்தர் மறைச்சனந்தர்—வாழியவர்க்
கல்லாலின் கீழிருந்த கண்ணுதலார் மாபெருந்
தில்லார் மணிச்சிலம்பு மே.

தாயுமானார்.

ஆரா மார்க்கத் தாசமார்க்க சற்புத்ர மார்க்கமடைந் தோரும், ம ... முனைந்து தங்கைவிரல் பெட்டிப் பெற்றவர்முன் னுடைபோயன் கண்டேனா, பூரண வறிவிற் கண்டு மகளுற் போற்றிப் பத்திமேல புறுத்து, தாரணி யுள்ள மட்டுமே வணங்கத் தமியேனன் கெல்லை மடத் தருமே.

சிவஞானசித்தியார்—௧௨-சூ. ௯௨-செ.

ஞானமுதின் ஞானநிட்டை யுடையோ ருக்கு
நன்மைபோடு தீமையில நாடவிதென் றில்

வேடமில் தவமில்லை விரதசீலாசாரச் சிரமச்
செபமில்லை தியானமில்லை சித்தமல மில்லை
கோபமில்லை பரமில்லை கரும மில்லை
தாபமில்லை புறமிக்கில தூமு மில்லை
பாலரொடு வுன்மத்தர் பிசாசர்குண மருவி
பாடியிரு டாடியவை பன்னிடினும் பயில்வர்

(பொ-ரை.) மேற்கூறிய ஞானத்தையுடைய சிவன்முத்தர்க்கு, ஆச்சிரமத்திற்குரிய கன்மவிதிவிலக்குகளாகிய இருவினைகளுமில்லை. வினைகளைச்செய்தாலும் ஒருபயனை யீவதில்லை. பலவினைக்கருதா, வினைகளைச்செய்யுங்காலத்தும், சமயாசாரங்கள், தவம், விரதம், ஆச்சிரமதருமம், தியானபாவனைகள், சித்தசஞ்சலம், தானிருந்து சமயத்திற்கேட்ட வேடம், விடக்கூடிய தேசமுதலியன, அந்தக்கரணங்களையடக்கல், சரியை ருணத்தில் செய்யப்படுதற்க வேண்டுமென்ற நியமம், ஒருதாயின்கண்மேலோ ரனத்தைத்திறத்தல், ஆசாரதருமத்தின் ஒழுகுதலாகிய இவையாவுமில்லை. இவ்வாறென்றவற்றிப் பாவனைப்போல இவைபெல்லாஞ் செய்யாதிருப் பார்கள்; தருக்கால்செய்யினும் பித்தர்போல நியதியின்றி யொழுகு வாறு செய்வர். அவ்வாறு செய்யுங்காலத்தும் பேய்பிடிக்கப்பட்டவன்போல் தேகத்தில் தானென்னும் போதம் அற்றுச் சிவமேதானாக நின்றுசெய்வர். இறைவன்றி பரானந்தமேலீட்டால் பாடலாடல்களைச் செய்திடினுஞ் செய் வர். எ-று.

பாலர் சிலதொழிலைச்செய்யினும் பயன்கருதாதுசெய்வர். ஆதலாலவ் வுவமை மாயாமல நீக்கத்தையும், பித்தர் விருப்புவெறுப்பின்றி ஒரு தொழி லைச் செய்வாராதலால் அவ்வுவமை கன்மமலநீக்கத்தையும், பேய்பிடியுண்ட வன் தன்னைமறந்து தொழிற்செய்வனாதலால் அவ்வுவமை ஆணவமலநீக்கத் தையுங் குறித்தவாறறிக.

ஷை 12-ம் சூத்திரம் 3-ம் செய்யுள்.

அறிவரியான் றனையறிய யாக்கை யாக்கி
பக்கத்தே யுயிர்க்குயிரா யறிவுகொடுத் தருளாற்
செறிதலினாற் றிருவேடஞ் சிவனுருவே யாகுஞ்
சிவோகம்பா விக்குமத்தாற் சிவனு மாவர்
குறிபதனு விதயத்தே யானைக் கூடுங்
கொள்கையினாலரனவர் குறியொடுதா மழியு

செறிபதநாற் சிவனேயாய் நின்றிடவே செய்த
நேசத்தார் தெருளுதவி பாசத்தார் விடவே.

(பா-ரை.) சகலருக் கனைவர்க்கு மடியராக் கருவிலரா மெய்யடியிற்
றன்பிலவர் தக்கதன்மையிலவர், பிறவிதோறி னெறிவிடாப் பிணக்கினோர
பிணக்கிற் பிறப்பினிலு மிறப்பினிலும் பிணக்குறுவர் விரி, பாசமுடை
யாரடியாரடியாரை யடைந்திட்டவர்களு முத்தரு மாசற்றெசய்து, கூ
டாதுதிர் தருஞ்ஞானக் குறியினின்று தவிட்டுத் தட்டிப்பிடிக் கூத்தாட
ுமே யென்று மேற்கூறியவாறு அறிவிலாதாருடைய பிணைக்கப்பட்ட வி
ற்பொருட்டு பாதுசெய்வமேன்றேனின், சிவனடியாரைச் சிவனென
நேர் அன்புடன் வழிபடல்வேண்டும். சிவனடியார் சிவமாம்தன்மையே
னின், சிந்தனைக்கதிகாரிய பரம்பொருள் உலகத்திடையோர் நன்மையின்
பொருட்டு திருநீறு கண்டிகைமுதலிய திருவேடமாகிய தனது வடிவத்
தன்னன்பர்க்குக் கொடுத்து உயிர்க்கு ஈரட்சிக்கிறார், அவ்வன்பர் அறிவினை
விளக்கி அருளினுள் அடங்கினதலால், அத்திருவேடமுடைய மெய்யன்
பர் சிவமேயாவர். சிவயோகமெய்யினையாரும் அவர் சிவமேயாவர். திரு
நயத்தானத்தில் நருநரியின் சாலவைத்து முதலியோர் கூறிச்செய்வாரும்
அவர் சிவமேயாவர் அவ்வாறு கூறிசாலத்துக் குறிடம் குறிக்கின்றதாலு
மின்றி நின்றதன்மையாலும் சிவமேயாவர். எ-று.

அத்வைதிகளே சிவனடியார்களும் சாதுக்களும்.

வேதமுதலிய கலைகளில் முதன்மையாகச் சிறப்பித்ததை சொல்லப்படு
வது அத்வைதிகளேயே வேத கலைகளில் முடிவாகச்சொல்லப்படும் விஷயமும்
அத்வைதமே. அப்படிப்பட்ட அத்வைதத்திற்கு சாதனமாக வேத வேத
முதலியவைகளில் விதிக்கப்பட்டவை நித்திய, நைமித்திய கருமங்கள் செய்
தல், விபூதி ருத்திராக்ஷங்கடரித்தல், சிவபூசைசெய்தல், சிவதலத்திற் வசித்
தல், சிவாலயதரிசனஞ்செய்தல், சிவபுராணங்கேட்டல், சிவபணிவிடைசெய்தல்,
சிவனடியாரைப்பேணல், சிவநாம சங்கீர்த்தனஞ்செய்தல், காயத்திரி, பிரண
வம், பஞ்சாக்ஷரமுதலிய ஜபஞ்செய்தல், நியமங்களாதி யெண்வகை யோகஞ்
செய்தல், உபாதி வைராக்கியங்களை யநுசரித்தல், வேதசாஸ்திரப் பிரமாணங்
கட்குக் கட்டுப்பட்டுப்பேசுதல், ஆஸ்திகபுத்தி, அன்பு, இனியவைகூறல்,
பொறுமை, அடக்கம், டம்பமின்மை, பொறாமையின்மை, புறங்கூறாமை,
உபகாரம், அருள். கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை, இன்னாசெய்யாமை,
வெகுளாமை சத்தியமுதலிய சிறந்த சற்குணங்களைப்பெறுதல், நித்தியாநித்
தியவிவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமாதிஷட்கசம்பத்தி,
முமுக்ஷுத்துவம் ஆகிய இவைகளைப்பெற்று, பிரமநிஷ்டையைப் பரிபூரணமாய்ப்
பிரமஞானநுபூதியினையுஞ் சகஜமாய்ப்பெற்றுள்ள சற்குரு சந்நிதானத்தில்
சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதியிலும் சாக்ஷாத்கார மெய்ந்நிலை
யைப் பெறுதலுமாகிய இவைகளாம்.

சிவத் தியானம், முதலியன, விரதங்கள், சுப்பிரமணியர், அம்பாள் முதலிய தேவதாபக்திகளும் சாதனமாம்; இப்படிப்பட்ட சாதனங்களை வேதங்கள் பாகமாயது, வேதாந்த விரோதமல்லாததும் ஆகமோக்தமாகையாலது செய் யலாம்.

சூதசங்கிதை வேதார்த்தவிரோதமுரைத்த அத்தியாயம், 7-ம் செய்யுள்.

சிவதர்மை பாசுபதச்சி மாதுமிதோது காட்சிமுத லளவைகட்குத்
தவிர்தலில்லாத சமயமுக் கெப்பமரி யாதையாய்த் தக்கவாமே
யுயிர்மறைமுக் கெவையவை யன்றுதாயி தத்திற்கா யினுமவ்வேதம்
செவிதத்தை யபவாத முன்செய்தத் துவிதமே சொல்லுமேற்றில்.

என்று வேதத்தின்சித்தாந்தமான அத்வைதத்தைச்சொல்லி, 8வதுசெய்யுளில்

சிவதுபுராணர்சைவாகமத்தருக்கம் பாரதமுன் விளம்பு நூல்கள்
சுருதியுடன் அவிதபரமேயுரைக்குஞ் சிலசுருதி கடயஞ் ஞானப்
பெருநிவர்த்தி முலயாகமம்பேசுஞ் சிலசுருதி பிறங்கா நிற்குங்
கருவிலவிதி முலயாகமத்தவிதப்பொருளை யுரைக்குமாமே.

என்றும், பிரமகீதை வேதோபநிடதார்த்தத்தில் 29,30,31வது செய்யுட்களில்

இதுவே முடிந்த நிலமெல்லாத் தர்க்கங் களுக்குங் காட்சியே
முதலாம் பிரமாணங்களுக்கு மொழியும் வேதார்த்தங்களுக்கும்
விசுமாம் புராண பந்தத்திலுக்கு மிருதி களுக்குமவேதத்தின்
பூருவமாம் விச்சை பந்தத்திலுக்கு மன்னு மாபாரதத்துக்கும்.

"பன் சைவாகமங்கட்கும் அரிபாகமத்துக் குமெனது
சோபதின் மியவாகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட் குமருகன்
செப்பு மாகமத்துக்குஞ் சித்த ரியக்கர் கந்தருவ
ருப்பும் பிற மற்றுள்ளோ ருரைத்த வாகமங்கட்கும்.

"உலகாயதம் பரமார்த்தவிதமா மிந்தவொண் பொருள்."

என்றும், வேதமுதலியகலைகளில் சிவபக்திமுதலிய சாதனங்களெல்லாம் அத்வைதாநுபவம் பெறும்பொருட்டே விதிக்கப்பட்டனவெனக் கூறுகின் றமையினாலும், அவிதஞானம் வேதசாஸ்திரசம்மதமும் யுக்தியநுபவசம்மத முமாம் அவ்வியென்பதற்கு வேண்டியந்யாயமும், பிரமாணங்களும், நாமும் மற்றவர்களுங் காட்டியிருக்கின்றோமாகலின், அவ்வடி சாதனங்கள் யாவும் அத் வைத சித்தாந்தத்திற்கே புரியவென்பதற்கு யாதும் ஐயமின்றென்க. மாயா வாத அவித தாந்திரிக சைவசித்தாந்திகளும் சிவ சாதனங்களைச் செய்கின் றார்களே அதுபவாயிலுள்ள பலனை யெனுமடையமாட்டார்களாவென்னின்?

நடப்பார்கள். அவர்கள் சதா வேதார்த்தை, சாஸ்திரார்த்தை, வேதசம்பந்தமான கருமத்தை, வேதாந்தத்தை, அத்வைதத்தை, பெரியோர்களை முதலிய பலதிர்த்தைகளைச்செய்து அபிப்பிராயத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகின்றார்களானதால், அவர்களது வஞ்சச்செய்கையொழிந்த சாதனங்கள் சாதனம்போல மேலுக்குத்தோன்றினும் உண்மையிலது சாதனமாகவேமாட்டாது; பின்னைப் பாதகமேயாமென்க.

இனிச்சுருதி ஸ்மிருதி புராண இதிகாச ஆகம சாஸ்திரங்கட்கு அத்துவிதமே சித்தாந்தமென்றும், அப்படிப்பட்ட அத்வைத சித்தாந்தத்திற்கே மேற்கூறியவைகள் சாதனங்களாமென்றும் டி சுருதியாதிகளைக்கொண்டே நிருபிக்கின்றோம்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

உண்பாசகமூலது சிறந்தோ உபநிடத முரைப்பக்கேட்டும்.

தேவாரம்.

வேதத்திலுள்ளது நீறு வெந்துயர்தீர்ப்பது நீறு.

அதர்வணவேதம்—நாரதபரிவிராஜகோபநிஷத், 1-ம் உபதேசம்.

துரியாதீதனுக்குப்பஸ்ம (விபூதி) ஸ்நானம்.....பகூதனுக்குத்திரிபுண்டரம். ஹம்ஸனுக்கு ஊர்த்வபுண்டரமும், திரிபுண்டரமும். பரமஹம்ஸனுக்குப் பஸ்மதாரணமும்.

சுக்கிலயசுர்வேதம் பைங்கலோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயம்.

அநேகஜனனகருமம், சௌசம், பக்தியம், ஜபம், அப்படியே தீர்த்தயாத்திரை முதலியவைகளைத் தத்துவத்தை அறிந்தவனாயினுஞ் துறக்கவேண்டுயது.

யசுர்வேதம் வராகோபநிஷத் 4-ம் அத்தியாயத்தில்

அத்வைதஞான சாதனத்துக்காக அஷ்டாங்கயோகஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் நியமத்தில் ஆஸ்திக்கியமும், ஈசுவரபூஜையும், தியானத்தில் ஈசுவரதியானமும் சொல்லப்பட்டன.

ஈசுவரகீதை—பத்திமை அத்தியாயம்.

சந்ததம் வேத மியாவையும் பாராச் சாற்றவும் படுவதிச் சிவனே
அந்தண ரெல்லாம் வேள்வியி னாலும் அச்சிவன் போற்றவினையே
எந்தமே லகத்தும் பிரமகள் முதலாயியாவரு நினைந்தவுச்சிவனே
சிந்தையை பொருந்தி யோகிக ளாத்ம தியானமுந் திகழ்வது
[மேலோ

[illegible] பாசே பெல்லா மேயவர் [illegible] பற்றினை [illegible] நின்று [illegible] மெய்ஞ்ஞானப் [illegible] பரமசிவனே யருளே [illegible].

ஷை யோக அத்தியாயம்.

[illegible] சரியா திகளிற் காண்பர்களு மவர்களா காயக் [illegible] காண்பரா [illegible] நற்சனை செய்யுங் [illegible] காண்ப [illegible] நின்று [illegible] கற்றின [illegible] யோகிக ளென்று யோகிவுறக் காண்பர்களுமிருக்கிறேத.

மகா இதிகாசமாகிய சிவரகசியம் 6-ம் அம்சத்திலுள்ள ரிபுகீதை 34-ம் அத்தியாயம்.

[illegible] பரசிவத்தைப் பாவகாக ஆராதித் [illegible] நிச்சயத்தைத் திடக்க [illegible] அகம்பிரம நிச்சயத்தைத் திடக்க [illegible] முத்தராவார், [illegible] பரமசிவப் பத்தன் [illegible] வாய்மை தானே.

ஷை ஷை ஷை [illegible]-வது அத்தியாயம்

[illegible] பரமசிவ பத்தர்க்கே [illegible] இவ்வுலகத்தில் [illegible] பரசிவ தலங்களிலே வாசத் தாலும் [illegible] நியமத் தாலும், பிரமமதாம் பரமசிவ [illegible] [illegible] போத முண்டாம்.

ஷை ஷை ஷை 39-வது அத்தியாயம்.

போதநவிக்ஞ பூசனையே முதலாம் பத்தி புரிந்ததனால் சிவ சந்நிதி பொருந்தி [illegible], சருவமுமே பிரமமென்று மதுவே னென்றும் சாத்தியமில் லகண்டாகார ஞானந் தோன்றி, மருவமிக [illegible] முத்திப் பேறும் மற்றவருக் கில்லையெனவே முன்பு நந்தன், ஆரியசிவ பத்தி [illegible] சம்பத் கருணியவா [illegible] மறைத் [illegible] ஆகன்.

ஷை ஷை ஷை 13-ம் அத்தியாயம்.

அன்றியுமே விதியுடனே நியம மாக அமலமதாம் விபூதியிரு
த்தக மெல்லாம், நன்றாறவே யணிந்துதிரி புண்ட ரத்தை நலமாகச்
சந்ததமுந் தரிப்போ ருக்கே, அன்றியுற பரமசிவ கருணை யுண்
டாம் தோன்றியவக் கருணையினாற் சித்தந் தூய்தாய், என்றுமொரு
விக்கினமு மின்றி நன்மை யிருமையிலா அகம்பரமஞானந்தோன்றும்

பத்தியுடன் விபூதியுடைத் தார ணந்தான் பாசுபத விரதமெ
னப் பகர லாகும், சத்தியமாய் விபூதியுடைத் தார ணத்தாற் சடு
தியினி லகண்டபர ஞான முண்டாம், உத்தமவிப் பாசுபத விரதந்
தன்னை ஒருவருட மனுட்டித்துன் பாதம் பெற்றேன், அத்தனின
தருளாலின் றகண்ட ஞானம் அடைந்தவனாய் ஆன்பரவி லமர்ந்து
நின்றேன்.

ஷை ஷை ஷை 14-ம் அத்தியாயம்.

உலகினிடை யந்தணரே யாதி யாக வுற்பத்தி பொருந்தியிருந்
தோ ரெல்லாம், இலகுமறை விதித்தபடி முன்பு கன்ம மிகழாது
செயவேண்டுஞ் செய்யுங் காலைத், திலகமதா மறைமுடியில் விதிக்
கப் பட்ட திவ்வியமாம் விபூதியினை நியம மோடு, சலனமறச் சந்தத
முந் தரிக்க வேண்டுஞ் சற்றுமிதி லைதாவே செய்ய வொண்ணா.

பூதியினை லங்கமெலா நன்றாய்ப் பூசிப் பொருந்தியிரி புண்டரமு
மணிந்து கொண்டு, பாதவனை நியமமுட னுருத்தி ராக்க மாலை
களுஞ் சிரமுதலி றரித்துக் கொண்டுங், கோதியிலா வுருத்திரமா
சாகூ ராதி யுத்தமமா மந்திரமுஞ் செபித்துக் கொண்டு, நீதியுட
னிகழுமகா லிங்கத் தின்கண் நித்தியமா யர்ச்சனையுஞ் செய்ய
வேண்டும்.

அத்தனுடைப் பூசனைபோ லன்பர் பூசை யுறுதியுமா யாதரவா
யியற்ற வேண்டும், உத்தமமா யோகியவோர் சிவத லத்தி லா-
யுள்ள பரியந்தம் வசிக்க வேண்டும். சுத்தமாஞ் சிவாகம மோத்த
னத்தைச் சோர்வறவே சந்ததமுஞ் செய்ய வேண்டும், மெத்தவு
மே யுத்தமமாஞ் சாம்ப மூர்த்தி மேனியுடைப் பாவனையும் பண்ண
வேண்டும்.

சூதசங்கிதை, சூதகீதை, சர்வவேதாந்தசங்கிரகம்.

வேதவே தாந்த மாதி விருப்பத்தி யயனஞ் செய்தல்
போதமற் றவைசெப் பித்தல் பொலிந்தவே தாந்த பந்தி
மேதகு மறைநி ரோத மேவுநா லுபேட்சை சாந்தி
காதலார் தாந்தி மற்ற ஞானங்க ளென்பர் கற்றோர்.

சிவமதி ஞானங் கங்க ளெவற்றினுந் தேவர் போற்றும்
சிவலிங்கப் பூசை யாற்றல் சிவலிங்கப் பதிட்டை செய்தல்
சிவனமர் தலங்க டோறுஞ் சென்றுசென் றன்பிற் போற்றல்
சிவனடி யார்கள் பூசை சிறப்புற நாளுஞ் செய்தல்.

பண்ணிய நீறு ருத்தி ராக்கமபொற் புறத்த ரித்தல்
கண்ணிய ஞான வாசான் கழலிணை சேவை செய்தல்
நண்ணிய ஐந்தெ ழுத்து முதலாநன் மனுச்செ பித்தல்
எண்ணிய வினைநன் கென்பா ரிருவினை பொருவி னோரே.

ஷடீ கடவல்லியோடு சுவேதாசுவதரம்.

தானமக முதலான புண்ணியத்தா லிபோகசித்தி தனைய வுண்டாய்
ஆனவத னலஞான முண்டாகு முத்திபத னுலுண் டாகும்
ஈனமிலிப் பிரமவித்தை விபூதிபக்க மணிபுனையின் சாந்த ருக்கும்
ஞாலமார் அத்தியாச் சிரமிகட்கும் பேரன்பிற் சொல்லல் வேண்டும்.

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய உபநிஷத்

அன்பரா யுள்ளீர் கேண்மி னறிவித்த பொருண்மெய் யன்றே
லென்சிர மிற்று வீழ்வ தென்றன னிதுவு மன்றி
யின்பமே யளிக்கு மீச னிவ்விடந் தன்னின் வந்து
தன்பெருங் கருணை யாலுந் தளர்வறப் பண்ணு கின்றான்,

அப்பொழு தனவி லாத வருளுரு வாய வீசன்
செப்பிடு மூவ ரேத்துந் திருவுரு வுடைய சோதி
பொப்பிலா மதியுஞ் சூடி யுமையொரு கூற னாகி
யிப்படி வானோர் காணும் படியுள வியல்பின் வந்தான்.

சித்தரா யுள்ள வானோர் நிறைமலர் மாரி மேன்மே
லுய்த்தனர் மிக்க வன்பா லுரைத்தனர் துதிக ளெல்லாம்
பத்தர்வே தங்கள் சொன்ன படியிலே பணிந்து வாழ்த்தி
பித்தன்மைத் தாய வேறுஞ் செய்தன ரிறைவர் காண.

ஞர்சிவர் ஒக்க நின்றவர்க ளொருவ ரோடொருவர் தழுவிநிற்
..பொன்புடவை மெலிந்திருந்தசிலர் கொண்டு கொண்டுவிளையா..ஞர்
..வர்துயிரி பத்தி யினொடொருவ ரொருவ ருச்சியை முகந்தனா
ருடி ஞர்கள்சில ரன்பி னலறிவ தொன்றி லாதபடி யாகவே.

உமையொடு கூடி புளுப வீச னொழியாத தேவர் செயங்கள்
டமையாத வன்பு மிகவாகி யங்கை யருளா டமைக்க வயன்மா
லிமையோர்க ளோடு முனியரி னோர்க ளிடர்தீரும் வண்ண மருளா
வெமையாத வங்க ணதுவைத்தல்கண்ட தருள்பெற்று நின்றதனை யோர்

சத்திய மாகி வேத மொன்றுமே யளவை யாது
மித்தன்மைப் பொருளை யெல்லா வுலகரும் அறியும் வண்ண
நித்தரா மன்ப ரேத்து நிறைந்தமெய்க் கருணை யீசன்
மெய்த்தரு பொருள் தென்றே விளம்பிடல் செப்ப லுற்றான்.

உலக மியாவு முயிர்பலவு மீசனை சிறிதும் வேறில்லா
யலகி லறிவா லய்ந்திடுது மாயா விடத்து மருந்தயித்தே
இலக மாய மறை துணிந்து இகழ்த்தும் பொருளு மிதுவென்று
விலகுந் தன்மை யனுபவமு மிதிலே யைய முளதன்றால்.

இவ்வாறு பலசெய்யுட்களில் தேவர்கள் பிரமதேவனால் அத்வைதஞான
முபதேசிக்கப்பெற்று அப்போது அத்துவித பரமசிவனைத்தரிசித்து, ஆனந்த
சாகரத்தில்மூழ்கி ஆர்ப்பரிக்கப் பரமசிவன் பிரமதேவன் உங்கட் குபதேசி
த்தது மெய்யேயெனத் தெளிவுறுத்திய விஷயஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

திருவிளையாடற்புராணம். வேதத்துக்குப் பொருளருளிச்செய்தது.

ஆதியி லான்ம தத்துவ மான வயன்மகன் பாகமு மிடனி
லீதியில் விச்சா தத்துவ மான நெடியவன் பாகமு முடனி
லோதிய சிவதத் துவமென லான விருத்திர பாகமு முதிக்கும்
பேதியிம் மூன்றி னெண்ணிறந் தயங்கள் பிறக்குமிம் மூன்றிலு
[முறையால்.

ஓதரு மகார முகாரமே மகார முதித்திடும் பிரணவம் விந்து
நாதமோ டிதிக்கும் விபத்ததா ரகத்தி னக்கர பத்திரி மூன்று
பேதமாம் பதத்தாற் பிறக்குமிக் காயத் திரியிரு பேதமாம் பேதம்
யாதெனிற் சமட்டி வியட்டியென் றிரண்டே யதுவரம் வேட்டுவைக்
[கொள்....

இன்னவை யிரண்டு மிவன நூல்வழிபாவின்றநான்மறையைச்சார்ந்து
பின்னிவ னருளா லனாதி வான பிரணவ மாதிமந் திரமு
மன்னவா றான தாரகத் தகரா யாதிபக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் காத்திற் சிவாகம நாலீச் சுரவத னமுகத் துதித்த.

கிட்டுகைசமுகத்தொன்றுபித்தாலோத்திறவினைத்ததாலிருக்கதுதென்பா
லிட்டுபவிரண்டாயவேதநூறுருவோடெழுந்தது குடதிசைமுகத்தி
னிட்டுப சாம மாயிர முகததா னிமிர்ந்தது வடதிசை முகத்தி
னட்டுப வொன்ப தருவொடு கிளைத்து நடந்தது நான்கதாமறையே.

அருமறை நால்வே றுகையால் வருண மாச்சிர மங்களு நான்கா
தருமம்பாகாதிகருமமுமறையின்றகைமையிற்றோன்றினமறையுங்
கருமநூன் ஞான நூலென விரண்டாங் கருமநூ லிவனருச் சனைக்கு
வருமினைபுணர்த்துஞானநூலிவன்றன்வடிவிலாவடிவினையுணர்த்தும்

முதனுகர் வோர்ற் சினைதுறைத் தாங்கிமுழுமுதற்கருத்துநல்லவிபின்
பதமிவன்வடிவப்பண்ணவர்பிறர்க்குந்திருத்திபாம்பானிவன்முகத்தி
விதமுறுவித்தபாதிமுவினைக்குந்தம்வேண்டியங்குலகவர்போகங் [ன்
கதிபெற வியற்றுஞ் சிவார்ச்சனை விளக்குங் காரண மிச்சிவாகமம்.

மறைபலமுகங்கொண்டலறிவாயினைத்துமயங்கவேறகண்டபூரணமாய்
நிறைபரம் பிரம மாகுமிக் குறிபைக் கருமநன் னெறிவழாப் பூசை
முறையினு ஞான நெறியினிப் பொருளைபருளினுன் மயக்கற மயங்கு
மறிவினுந் தெளிவ தமக்குநா முரைத்த வருமறைப் பொருள்பிறர்க்
[கரிதால்.

கருமத்தான் ஞான முண்டாங் கருமத்தைச் சித்தசுத்தி
தருமத்தா லிகந்தளித்த சுத்தியைத் தருமநல்கு
மருமைத்தாந் தருமத்தாலே சாந்தியுண் டாகுமாண்ட
பெருமைத்தாஞ் சாந்தியாலே பிறப்பதட் டாங்கயோகம்.

கிரியைபான் ஞானந்தன்னுற் கிளர்சிவ பத்திபூசை
தரிசனஞ் சைவலிங்க தாபனஞ் செய்தலீசற்
குரியமெய் யன்பர்பூசை யுருத்திர சின்னந்தாங்க
லரியதே சிகன்பாற்பத்தி யனைத்தையுந் தெரியலாகும்.

மறைவழி மதங்கட்கெல்லா மறைபிர மாணம்பின்சென்
றறைதரு மிருதியெல்லா மவைக்கனு குணமாமின்ன

முறைபிறன் பார்த்தமென்று மொழிந்ததம் மார்த்தஞ்சேர்ந்த
துறைகள்வை திகமாமேலாச் சொல்வதிச் சுத்தமார்க்கம்.

தெருட்பெறு போக வீடுகா ரணமாய்ச் சிவமய மாமறைப்பொருளை
இருட்கெட வுரைத்தே யிப்பொருட் கதிக மில்லையிப் பொருளெலா [முமக்கு
மருட்கெடத் தெளிவ தாகென வினைய வழிவழி மாதவர் புறத்தை
யருட்கைபாற் றடவி யிபிக்கத்துட் புகுந்தா னருள்பழுத் தன்னதே [சிகனே.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் தேவாரம்—திருக்கழுமலம்.

பத்திப்போர் வித்திட்டே பரந்தஐம் புலன்கள்வாய்ப்
பாலேபோகா மேகாவாய்ப் பகைபறு வகைநினைபா
முத்திக்கே யிக்கத்தே முடிக்குமுக் குணங்கள்வாய்
மூடாவூடா நாலந்தக் கரணமு மொருநெறியாய்ச்
சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள்
சேர்வார்தாமே தானாகச் செயுமவ னுறையுமிடங்
கத்திட்டோர் சட்டங்கங் கலந்திலங் குநற்பொருள்
காலேபோலே வார்தாமேவுங் கழுமல வளநகரே.

இலிங்கபுராணம்—தியானவிதி.

அருத்தியின் ஞான மின்றி முத்திவீ டடைதல் கூடா
விரிப்பரு ஞானந் தானுந் தியானத்தா லன்றி மேவா
துரைத்திடு தியானந் தானு மொங்கிய ஞானம் வல்ல
குருத்தனி யருளி னல்லாற் கூடுத லரிய தாமால்,

வாயுசங்கிதை—இருடிகள் பிரமலோகமடைந்தது.

அருணுகரன் மறைக ளுரைத்திடு தரும மாசையின்றுபரித்தியற்றலை
தெரியுமற் றதனாற் பாவபுண் ணியங்க ளொத்திடமொத்திடுற்சிறந்த
பொருவரு சிவமா போகம்வர் தெய்து மெய்திடற் புகலுதற்கரிதாய்
மருவொணு தாகி யுயர்வற வுயர்ந்த மாசிலா முத்தியெய் திடுமால்.

௯௪ சாயுபகவான் அடைந்தது.

பரங்களெழுங் காலை ஞானமொன் றின்றிப் பன்னவாகனன் றனைவேட்டுத்
தீங்கமு ஞான முதலியன வுரைப்பத் திக்கள்வே ளிபலட் முன்னி
ஒங்கிநி வெள்ளி புரியினைக் காண் புலவைவேட் டம்முறை யடைந்து
பாங்கினில் ஞான மூட்டினைக் கொள்ளப் பாற்படப் பகர்வனென்
[றுரைத்தான்.

சூதசங்கிதை—சமாதிவிதி.

உண்டாலு மிருந்தாலு மெவின்றாலுந் துயில்கொண்டு
கிடந்தாலும் விழித்தாலுங் கிளர்மூடமன் னவர்முதலோர்
தொடர்ந்தாலுந் தொழுதாலுந் துதித்தாலு மவமதித்துக்
கடந்தாலு மெய்ஞ்ஞானி கமலவிலைப் புனல்போல்வான்.

மெய்ஞ்ஞானி தனைப்பரமே னென்றே தேவ னவமதித்தான்
அனையபாவி கெடுங்கால மள்ளலினைத்து மழுந்திடுவான்
வல்ல ஞானி யடையும்பணிச் செல் வானச்செல்கை மாத்திரத்தான்
ஈங்கும்போகம் பற்பலவு நிரம்பவுறு மம்மனபாவி.

இன்றுமவன்றன் பிதிர்குழு வேற்றமாகி முத்தியிடை
மன்னுஞானி யருட்பார்வை வயங்கவெவன்மேற் படினுமவன்
முன்னுபாவ மெலாமொழிந்தோன் ஞானஞானிதா னுதிர்க்க
மின்னுகுலமும் புனிதமுறு மெவ்வாளன் வினையுமுத்தி.

மெய்ப்பஞானி தரிசனமே தேவதேவன் றரிசனமாம்
மெய்ப்பவன்றன் றிருப்பூமி யமைந்தசிவபுண் ணியபூமி
தெய்வமவனை வணங்கிடுதல் சிவபிரானை வணங்கிடுதல்
பொய்ப்பிலவனுக் கிடற்றுபணி பூதராதற் கிடற்றுபணி.

மருவுகுருவை மழுவுமணி வள்ளத்தருமை யறியாது
பெருகவிகழு மதுபோலப் பித்தின்முழுகும் பேருலகம்
பொருவின்ஞானி யருமைதனைப் போற்று திகழ்ந்துபுகரடையுங்
கருவன்மலத்தை யிருங்கபிலைக் கடவுளருளா லறுத்துள்ளீர்.

அன்றுகடலிற் கொதித்தெழுந்த வாலகால மமுதாக்கி
நன்றுபொலிபு நம்பெருமா னினைமலர்த்தா ளிடைப்பத்தி
பொன்றுமவர்க்கே மெய்ஞ்ஞான முறுமற்றேருக்குறு தென்றும்
இன்றுஞான மகிமையெலாஞ் சொல்லப்புகினுர் பலசழியும்.

பிரமகீதை—கேநோபநிஷத்.

பரமாத்துவித ஞானியே பரதேவதைதா னவனேயித்
திரமா முத்தி யானிங்குச் செப்பும்பெரு நன்செய் வினையாலு
மூரமார்ந்ததிசி கௌதமனா லுண்டாஞ்சாப வுரையாலுங்
காமாமனிதர் நெஞ்சதனிற் காதல்செய்யா தொருகாலும்.

ஆரணத்தன் னியமில்லாச் சிவன்றன் பாலு மத்துவித வேத ரத்து மடைதற்குள்ள, காரணமாஞ் சிவலிங்கார்ச் சனத்துஞ் சாக்காய்வதுவு மேயன்றி யுருத்திராக்க, தாரணத்துந் திரிபுண்டர தாரணத்துஞ் சர்வாங்கோத் தூளனத்துந் தாமெகாய்வர், சிறி னைத்துஞ் சிவனென்னு முரையுந் தங்கள் செவியாலுங் கேளார்செய் வினையாற்றீயோர்.

தொல்லைநல் வினையாற் சுருதிரன் மிருதி சொன்னவா றனிர் தவத் தாலே, செல்லையிற் பரமாத் துவிதவே தனத்தை யுள்ளவா றுணரவே புணர்வர், நல்லவிப் பரமாத் துவிதஞா னியைநா ராயண னுருத் திரனும், எல்லையில்லாத தேவரும் பூசித் தேத்தவும் படுசிவ னென்றும்.

இதிய தோட மெல்லா மொழிந்தநா ராகி யுற்ற
வேதவே தார்த்தர் தன்னின் மிகசிட்டை யுடைய நல்லோ
ரியாதுந்தம் மிதயத் துள்ளா யிரண்டலா ஞான மத்தைப்
போதகஞ் செய்யத் தக்கோ ராவர்கள் புரையற் றோர்க்கே.

சுரரிலுத் தமரே யெல்லாத் துக்கமுந் தொலைப்ப தாகிப்
பரிவொடொண் குரவன் பார்த்த பொழுதிலே பரமா னந்தப்
பொருவிலாச் சிவரூ பத்தைப் படைவித்துப் பூரண மாக்கும்
பெரியவத் துவித ஞான முக்கட்குப் பேச லாமோ.

இவ்வாறு சூதசங்கிதைமுதலிய பலமகாபுராணங்களிலும் முடிவாக அத்வைத சித்தாந்தஞ்சொல்லி, த்வைதசித்தாந்தத்தைமறுத்து, ஷை அத்வைத சாதனமாகச் சிவபூசை, சத்திபூசை, அடியார்பூசை, சிவாலயதரிசனம், வருணாசிரமதருமம், தீர்த்தமான்மியம், பிராயச்சித்தம், தானம், எண்வகையோகம், ஞானிபணிவிடை, கருமயாகம், ப்ரணவம், காயத்திரி, பஞ்சாக்ஷரமுதலிய வாசகயாகம், மானசயாகம், ஞானயாகம், சிவப்பிரசாதம், சிவபக்தி, சிவஸ்தலத்தில் வசித்தல், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணம், சிவநாமகீர்த்தனம், சாதனசதுஷ்டயம், சிரவண, மனன, நிதித்தியாசன, சமாதி, சாக்ஷாத்காரம் வரையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்களிருக்கவேயெல்லாம் அத்வைத ஞானிகளுக்குச் சிவபூசையாதிகள் சாதனமாகவும், சாத்தியமாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அப்படிப்பட்ட அத்வைதஞானியின் தரிசனத்தால் பாவங்கள் போமென்றும், அவனது தரிசனம் சிவதரிசனமென்றும், அவன் தங்கிய பூமி சிவஸ்தலமென்றும், அவனை வணங்குதல் சிவனை வணங்குதலென்றும், அவனது பணி சிவபணியென்றும், அவனையிகழ்ந்தபாவிகள் நரகமடைவார்களென்றும், அவன் பரதேவதையென்றும், அவனை நாரணன் சிவன்பிரமனும் எல்லையில்லாத் தேவர்களும் பூசித்தேத்துவார்களென்றும், அவனிருக்குமிடத்திலிருப்பது முத்தியென்றும், அவனுக்குச்சிவனும் நாரணனும் பிரமனுஞ் சமானமாகாரென்றும், அவனுக்குடல்பொருளாவியைக் கொடுப்பவர்கள் ஞானத்தைப்பெற்றுப் பிறவியறுப்பார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட பரமாத்துவிதத்தைத் ததீசி, கௌதமர், கண்ணுவர், பிருகு முதலியோர் சாபத்தைப் பெற்றவர்கள்மனம் காதல்செய்யாதென்றும் ஏற்படுகின்றமையால், அப்படிப்பட்ட ஏகாத்துமாக்களை மாயாவாதிகளென்றும் சிவபக்திமுதலிய சாதனங்களவர்களுக்கில்லையென்றுஞ் சொல்வது என்னபாதகப்பயனோ? இங்ஙனமாய அதிபாதகத்தொழிலை மேற்கொண்ட அசாத்துக்களது அசாஸ்திர அயோக்கிய வார்த்தைகளை உத்தமர்கள்கண்டு மயங்கிக் கெட்டுப்போகாவண்ணம் அதனாதன்மையைச் சாஸ்திரப் பிரமாணங்களோடு எடுத்துக்கூறுவது எமது கடமையாயிற்றென்க.

வேதமுதலிய சாஸ்திரங்களில் முடிவாக அத்வைதமே சொல்லுகின்றதென்பதற்கும், துவைதத்தை நிரசஞ்செய்கின்றதென்பதற்கும், அத்வைத ஞானத்திற்குச் சிவபக்திமுதலியன சாதனமாமென்பதற்கும் பிரமாணங்களிற் அனேகமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றமையாலும், சாத்தியமான அத்வைதஞானமும், அதற்குச் சாதனமான சிவபக்திமுதலியனவும் வேதாந்தச் செல்வர்களுக்கே உரியனவென்பதாயிற்று.

துவிதநாஸ்திரிக சைவசித்தாந்திகள் சுருதிமுதலிய நூல்களுக்குமாறாகத் தப்பான தப்புநூல்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு மற்றையர்களையெல்லா நியாயமின்றித் தூஷிக்கின்றனர்கள். இவர்களுக்குச்சாதகமாகச் சத்பிரமாணங்கள் கிடையா. அதாவது, சிவஞானபோதமூலத்துக்கு விரோதமாக எழுதிக்கொண்ட துவிதவுரையும், அதற்கனுகூலமான சிவஞானசித்தியார் முதலிய நூல்களுமேயன்றிச் சுருதிமுதலிய பிரமாணங்களிவர்கட்கில்லையென்றாயிற்று.

ஆனால் அத்வைதத்திற்குச் சாதனமாகச் சொல்லியிருக்குஞ் சாதனங்களைமாத்திரம் தங்களுக்குரியதெனப் போலியாகக்கொள்வதோடு, தேவார, திருவாசக, திருமந்திரங்களையும், இன்னுமவைபோன்ற நூல்களையுந் தங்களுக்குமாத்திர முரியனபோலவும், அத்வைதிகளுக் குரியனவல்லபோலவும்

கொஞ்சம் பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள். இது குடிக்கூலிக்கு வந்தவன் வீட்டுச்சீட்டுப் பிறப்பித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பதுபோலவே யிருக்கின்றது.

விபூதி உருத்திராக்ஷாதிகளின் சூட்சமார்த்தத்தைப் பார்க்குமிடத்து அவைகளும் அத்வைதபக்ஷமாகவே யிருக்கின்றமையால், அவற்றாலுமிவர்து துவைதசித்திக்கு ஏதுஞ் சாதகமில்லையென்க. ஸ்தூலார்த்தமேனும் பயன்படாதோவென்னின், அதுவுமத்வைத சாதனமா யிருப்பதாலும் அவ்வத்வைதமிவர்கட்கு விரோதமாயிருப்பதோடு, அதையிவர்கள் சதா தூஷிப்பதாலும் பாவமேயதிகரித்து அடையவேண்டிய சாத்தியமில்லாமற் போதலாலும், விபூதி ஸ்தூலப்பயனு மிவர்களடையமாட்டார்க ளென்பதுவே திண்ணம். வேதாந்திகளுக் கத்வைதஞானமும், அதற்குச்சாதனமான விபூதி, உருத்திராக்ஷாதி சாதனங்களுமுள்ளன. இவர்களுக்கோ வத்வைதஞானமுமில்லை; அவ்வத்வைதத்திற்குச் சாதனமான விபூதிருத்திராக்ஷாதி சாதனங்களுமில்லை. ஆதலால் பூர்வபக்ஷிகள் சாதனத்தைக் கைக்கொண்டு மேற்கொள்வது போலிபாமென்பதைக்கூட மாயவர் சுபாவங்கள், சீலங்கள், குறிகளா லாய்ந்தறிய வேண்டும்.

சண்மத சட்சாத்திரங்களின் அபிப்பிராயமுணர்த்தல்.

மந்த வைராக்கியத்தையுடைய சுபசந்ததியென்னுமரசன் வைஷ்ணவம், சைவம், காணாபத்தியம், சாக்தேயம், சௌரம், ஸ்மார்த்தம்முதலிய மதவாதிகளையழைத்து தூங்காமல் விழித்திருக்கும் தேவன் யாவனென்று கேட்க:--

விஷ்ணுவுபாசகனது உத்தரம்.

கேளும் அரசனே! சகல வேதாந்த சிரோமணியான வாசுதேவனைச் சிவனும், பிரமனும் நித்தியம் சேவிக்கிறார்கள். வாசுதேவன் பரோபகாரி; பக்தருக்கு ஹிதஞ்செய்பவர்; சங்குசக்கர கதாபத்மதாரி; மங்கள ஸ்வரூபி; தயாநிதி. இப்படிப்பட்ட மகாவிஷ்ணுவானவர் நிஜபக்தர்களையறிந்து, அவர்களுக்கு க்ஷேமத்தை யுண்டுபண்ணுகிறார். சக்தி, கணேசர், சூரியன், சிவன் என்னுமிவர்க ளவராக்ஞைப்படி நடக்கிறார்களென்று பாரதமும், பத்மபுராணமும் நிருசிம்ஹதாபனீ, ராமதாபனீ, கோபாலதாபனீ என்னு முபநிஷத்துகளும் சொல்லுகின்றன. விஷ்ணுவே சகத்காரணன்; அவரே உபாசிக்கத்தக்கவர்; மற்றவரன்று. விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் உத்தம பக்தனா யிருந்தாலு முபாசிக்கத்தக்க சொரூபத்தைத் தரிக்கவில்லை. சிவன் சவம் போல் அமங்கள ஸ்வரூபி. சாம்பல், உடுக்கை, யானைத்தோல், மண்டையோடு இவைகளைத் தரிக்கப்பட்டவன்; யாருக்குத்தான் க்ஷேமத்தை யுண்டு பண்ணப்போகிறான்? அவன் பிள்ளையாகிய கணபதியும் மனுஷ்ய மிருக ரூபங்களைத் தரிக்கிறான். சடரூபமாய் நிந்திக்கத்தக்க ஸ்திரீயாயு மசுசியாயும், அவதூனவிசித்திர கபடஸ்வரூபியாயும், பராதீனமாயுமிருக்கிற தேவி

யைத் தியானித்து அக்காசமான ரூபத்தைத் தரித்தது அப்போ விரும்பிச்செய்கு நம் நான் கழுதையைப் போன்றவன். சூரியனே இராப்பகலோய்வில்லாமல் செல்கிறான். இப்படி யுபாஸிப்பவனு மப்படியேயாவான். ஆகையால் உபாஸிப்பதே செய்யத்தக்கவர். நாரதபாஞ்சராத்திரத்தில விஷ்ணு வுபாஸ்தியானவிதிகள் விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் நான்கையு நிஷேதித்து சிறு உபாஸ்தியை உபாஸனையாக நிஷேதிக்கப்பட்டதாய்விட்டது. ஏனை ளோ சிவன்முதலிய சகலதேவதைகளும் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமென் சமயத்தில் உபாஸிப்பதாமென்க.

சிவோபாஸகனது உத்தரம்.

சிவ உபாஸகராகிய முனி மேற்சொன்னதைக்கேட்டுக் கோபங்கொண்டு சுத்திபதிலாகச் சொல்லுகிறார்:—அரசனே! நான்சொல்வதற்கு அநேககோடி பிரமாணங்களுண்டு. கேட்குங் காக்கையைவரங் கொடுத்தருளும் பரமசிவனுக்குச் சமானமாயார்? மகாவிஷ்ணுவால் பாசிக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய சகல கேசவாட்டங்களோடுங் கொடுத்தான்; பஸ்மத்தைத் தரித்தார். இக்காரணத்தினாலேயே தோஷாதிகளையுந்தரித்தார். அவருக்கு நல்லது பொல்லாது கிடையாது; எல்லாருக்குஞ் சமர்த்தர். சக்தியை யபிருந்துகொண்டு வைராக்கியத்துக்குச் சமானமான சுகமின்றென்றுபதேசிக்கிறார். ஞானமாகிய பெருங் கொடை யளிக்கின்றார். நாலும் காசியுங் காசியிலிறந்தால் கர்ப்பவாச சங்கடத்தைவிட்டு சாயுஜ்யமோக்ஷத்தை யடைகிறார்கள். சிவசமானமாகிச் சர்வ திவ்யபோகங்களோடு மநுபவிக்கிறார்கள். அப்போது லிங்கசரீரத்தைவிட்டுப் பிரஹ்மத்தை யடையும்படியான அத்வைதபோதத்தைச் செய்கிறார். காமனையுஞ் சமமாயிரக்ஷித்து முக்தியளிக்கின்றார். சிவனுக்குச் சமானமான தாதா ஒருவருமில்லை. விஷ்ணுதனது பக்தர்களைமாத்திர மிரக்ஷிக்கிறார். ஹரிசேவகன், ஹரன் சேவியனென்று வியாஸர் கந்தப்புராணத்திற்சொல்லி யிருக்கிறார். இராமேச்வரத்தில் இராமச்சந்திரன் பரமசிவனைப் பூஜித்திருக்கிறார். பாரதபத்மபுராணங்களிற் சகலதேவர்களைவிட ஹரிசிரேஷ்டனென்றதின் தாத்பரியத்தை யுற்றுநோக்குமிடத்துச் சிவனுக்கே ஈசுவரத்துவம் பிரசித்தியாகின்றது. இவ்வாறு அப்பயதீக்ஷிதர் சகலபுராண மிதிகாசங்களுக்குந் தாத்பரிய மெழுதியிருக்கின்றார். அங்குப் பாரதத்திலுள்ள பிரசங்கமாவது: அசுவத்தாமாவால் நாராயணாஸ்திரமும், ஆக்கினேயாஸ்திரமும் பிரயோகித்ததில் வெகுசேனைகளழிந்தும் பஞ்சபாண்டவர்கள் மரிக்காமையால், அப்போது ரதத்தைவிட்டுத் தனுர்வேதத்தையும் ஆசாரியனையும் திரஸ்கரித்து வனத்துக்குச்சென்றபோது அவனை வியாஸர் சந்தித்து, ஓ! பிராஹ்மணா! நீ ஆசாரியனையும் வேதத்தையும் நிந்திக்கலாகாது. அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் நரநாராயணரூபங்களே. இவர்கள் சிவனைமிகப்பூஜித்திருக்கிறார்களாதலின் இவர்கள் பக்திக்கதீனமாகித் திரிசூலியான மகாதேவன் இவர்கள்ரதத்துக்கு முன்னின்று இவர்கள்மேல் பிரயோகிக்கு மஸ்திரசஸ்திரங்களின் சாமர்த்தி

த்தை நாசஞ்செய்கின்றனென்பதாம். இதனால் மகாபாரதத்தில் மகாதேவனுடைய கிருபையால் நாராயணரூப கிருஷ்ணனுக்கு விபூதியுண்டாயிருக்கிறதென்பது சித்திக்கிறது. ஆதலால் விஷ்ணுசரித்திரத்தைப் பிரதிபாதிக்குந் தீர்த்தம் சிவனுடைய ஆதிக்கத்தைப் பிரதிபாதிக்கின்றது. எங்ஙனமெனின் விஷ்ணுசேவியன் சிவபக்தன் ஆனதால் சிவனே பரமசேவியனாகிறார். ருத்ர பக்தர்களுக்குள் உத்தமமானவர். சிவனுக்கே மகாதேவனென்றும் மகேசனென்றும் பெயர், மற்றத் தேவர்களுக்குத் தேவரென்றும், ஈசரென்றும் பெயர் அமங்களரூபதெய்வங்களைவிட்டு மங்களஸ்வரூப சிவனை யுபாசிக்க வேண்டியது விஷத்தையுண்டு தேவர்களின் பயத்தை நீக்குவித்தார். இவருடைய குமாரரான கணேசர் சகலவிக்கினங்களையும் உடனே போக்குகிறார். காரியத்தில் காரணகுணமிருத்தலால் விக்கினங்களைப் போக்குபவர் சிவனென்றறியவேண்டியது. ஜனனமரணதுக்கஞ் சிவத்தியானத்தால் நாசமாகும். சேவிக்கத்தக்கவன் சதாசிவனே விவேகியானவன் சமாதியோடு விழிக்கக் கடவன். பாசுபத தந்திரத்தில் சிவபூஜாவிதிகள் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விதிப்படிபூஜித்து தியானஞ்செய்க. நாரதபாஞ்சராத்திரமதம் பொய். அது சூத்திரபாஷியத்திற் கண்டித்திருக்கிறது. அதனை யனுசரித்த இராமானுஜாதி நவீன வைஷ்ணவர்கள மதமும் கல்பதருவிலுரையாகிய பரிமளத்திற் கண்டித்திருக்கிறது. ஆதலால் சிவசேவையில் சித்தத்தைச் செலுத்தி விரும்பிய புருஷார்த்தத்தினையடைக.

கணேசபூஜகனது உத்தரம்.

கணேசன் சிவனது புத்திரனென்றும், காரணத்தின் குணங் காரியத்திலிருப்பதாகவுஞ் சொன்னதைக்கேட்டுக் கணேசபூஜகன் கோபத்துடன் சொல்லுகின்றான். அரசனே! இவ்விருவரும் பொய்யை ப்ரஜைமனைச சாதிக்கின்றார்கள். அஃதாவது, கணேசன் சிவபுத்திரனென்றும், பார்வதீநந்தனனென்றுஞ் சொல்வது. இவ்விஷயமாய் வியாஸர் புராணத்திற் சொல்லியிருக்கிற ஒரு கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக:—திரிபுரசங்காரத்தில் ஹரிஹராதி தேவர்களெல்லாங் கணேசனைப் பூஜிக்காமையால் வெற்றிபெறாதவர்களாய்ப்பின் கணேசனைப் பூஜித்துத் திரிபுரர்களை ஜயித்தார்கள். எவனை யாராதித்து வெற்றிபெற்றனரோ, அவனை சேவிக்கத்தக்கவனென்றறிக. தசரதனுக்கு ராமன் புத்திரனானதுபோல் பரமசிவனுக்குக் கணபதி புத்திரராயிருந்து விக்கினங்களைப் போக்கினார். கணேசபுராணம் வியாஸராற் சொல்லியது. அதிற்கணேசனே யெல்லாவற்றிற்குங் காரணமென கூறியுள்ளார். அவருடைய துதிக்கையிலிருந்து ஹரி, ஹரன், விதி, ரவி, சந்திரனாதியர் யாவருஞ் ஜனித்தார்கள். கணேசர் தியானிக்கினும் விக்கினங்களைப் போக்குவார். இப்படி யிரவும்பகலும விழிப்புள்ள விநாயகக்கடவுளைப் பக்தியுடன் நிஷ்காமமாய் பூஜிக்கவேண்டியது.

தேவீபக்தனுடைய உத்தரம்.

கணேசன் சக்தித்வாரானென்றதைக் கேட்ட பகவதிபக்தன் கூறுவான்! இதுவுமந்தக் கொள்ளத்தக்கதல்ல மப்பிரமாணம். எவனெனின் சக்தியில்லையாயின், சகல தேவர்களும் பிணத்துக்குச் சமானமாவர்கள். சக்தியில்லாதவர் அசமர்த்தராகையால் கொடுப்பதற்கரியதை யொன்றையுங் கொடார். சக்தியை அதிகமாக வுபாசித்ததால் சிவன், நாரண், சூரியன், கணபதி முதலியோர்களாய் சகத்திற்கு அதிகாரியாய் ராஜவித சக்தியையுடையவரானார்கள். சக்தியென்பது பகவதியின்ரூபமாம் சாமானியம் விசேஷமென றிரண்டாம்.

1. எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் தத்தக்காரியத்தைச் செய்யுஞ்சக்தி பகவதியின் சாமானியரூபம்.

2. அம்பா பார்வதிகளுடன் கூடிய மூர்த்திவிசேஷரூபம்.

பகவதியின் சாமானியரூப சக்தியம்சத்தின் மிகுதியால் விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், சூரியன் என்று இவர்களுடைய மகிமை பிரசித்தமாயிருக்கிறது. சக்தியின்றேல் அசமர்த்தராவர்கள். ஜோதி நிராகார ரூபசக்திக்கு அநேக அம்சங்களிருப்பதுபோல, ஸாகாரரூபசக்திக்கும் அநேக அம்சங்களுண்டு. அவற்றுள் காளிரூபம் பிரதானம். மகேசுவரி, வைஷ்ணவி, கௌரீ, கணேசிமுதலியனவும் பிரதான அம்சங்களே. பகவதியின் உபாசனையால் தத்தம் மாகேசுவரிமுதலிய அம்சங்களைப்பெற்று முக்கிய பக்தர்களாயிருக்கிறார்கள். எவனெனில் தியானஞ்செய்வோனுக்குத் தியேயரூபத்தை யடைவிக்கை தியானத்தின் பரமாவதியாகும். ஆகலால் விஷ்ணுவாதியோர் முக்கிய உபாசகர்கள்.

சமுத்திர மதனமுண்டானபோது, சுராசுரர்களுடைய விவாதத்தைத் தீர்க்க விஷ்ணுவுக்குச் சாமர்த்தியமில்லாமல் பகவதியினம்சத்தைத் தியானஞ்செய்து, அந்த உபாசிய (மோகினி) ரூபத்தைப்பெற்று, அவ்விவாதத்தை நீக்குவித்தனர். அப்படியே சிவனுஞ் சமாதியிற் பகவதியைத்தியானஞ் செய்து பாதிசரீரத்தி லுபாசியவடிவத்தைப்பெற்றனர். ஒவ்வொருகாலத்து விஷயத்தால் சமாதியில்லாமற் போனமையால், சிவனது முழுசரீரமு முபாசிக்கத்தக்கதாகவில்லை. இதனால் எல்லாத்தேவர்களும் பகவதியினுபாசகர்களாகின்றார்கள். அவ்வுபாசனை இருவகையில் இதுகாறுந் தக்ஷிணமார்க்கஞ் சொல்லிற்று.

இனி உத்தரமார்க்கமாவது :—சகல புருஷார்த்த போகமோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு மகாமாயையைத் தியானிப்பதற் கன்னியமான சாதனம் ஜகத்தி லில்லை. பகவதியின்பக்தன் சகலபோகங்களை யனுபவித்தும், கர்ப்பவாசத்

தை யடைகிறதில்லை. முன்னோர்க ளனுஷ்டித்துவந்த பஞ்சமகாரங்களை யொருபோதும் விடலாகாது. எல்லாத்தேவர்களும், ஞானிகளு முதல்மகாரத்தை யெப்போதுஞ் சலத்தைப்போலச் சாப்பிட்டார்கள். மகாரங்களைச் சேவிக்கும விதிகள பரமசிவனால் பரோபகாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. வியாஸர் தேவிபாகவதத்தைச் செய்திருக்கிறார். உபபுராணத்திற் காளியை வர்ணித்திருக்கிறார். பகவதியின் பக்திதான் மேலாகச்சொல்லியது. ஹரி, ஹரன், சூரியன், கணேசன்முதலியோர் பஞ்சமகாரங்களை யுபயோகித்து ஆழ்ந்த மனதுடையவர்களாய் பகவதியைப் பூஜிக்கிறார்கள். ஜகத்ஜனனியாகிய தேவியே விழிப்புள்ளவளாதலி னவளைச்சேவிப்பவர் பரமானந்தத்தை யடைவார்கள். மத்யம், மாம்சம், மைதுனம், முத்திரை, மந்திரம், பஞ்ச மகாரங்கள்.

சூரியபக்தனுடைய உத்தரம்

சூரியபக்தன் தேவிமகாத்மியத்தைக்கேட்டுக்கோபங்கொண்டு அரசனே! நானுண்மையாகச் சொல்வதைக்கேள். அவர்களுடைய மதங்களெல்லாம் மிகவும் பாபமும், இழிவுமானவைகள். ஜகத்திற் சொல்லப்படும் கெட்ட குணங்களெல்லாம் தேவிமார்க்கத்தி லுத்தமமாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. பஞ்சமகாரங்களாகிய விபரீதத்தைச்சொல்லுஞ் சம்பிரதாய மனுஷ்டிக்கத் தக்கதன்று. தக்ஷிணசம்பிரதாயஞ் சிரேஷ்டமாய் எல்லாராலு மனுஷ்டிக்கத்தக்கதாயிருந்தாலும், இவர்களுடைய மனது எதில் கட்டுப்படுகிறதோ அந்தச்சூரியனில்லையாயின், எல்லோரும் அந்தகராவர். எங்குமிருந்து கொள்ளும். மற்றப் பிரகாசவஸ்துக்களெல்லாஞ் சூரியனுடைய அம்சங்களே. பிறருடைய ஹிதத்தின் பொருட்டேத்தான் ஆகாயத்தி லோயாமலலைகிறான். சகலகாரியங்களுங் காலாதீனமானதால் அதனாலே சென்றகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலமென்று சொல்வார்கள். எல்லாஞ் சூரியனிலிருந்தே யுண்டாகின்றன. அவர் கோபத்தாலெல்லாம் பஸ்மமாகின்றன. இவருக்கு ஸாகாரம், நிராகாரமென இரண்டு ரூபங்களுண்டு. நிராகாரப்பிரகாசம் சகல நாமரூபங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது. எதை வேதாந்தி பாதிசப்தத்தால் வியவகரிக்கிறானோ, அது நிராகாரப்பிரகாசரூபமான சூரியனுடைய சாமானியரூபமாம். அதுவே சகத்துக்கெல்லா மதிஷ்டானமாம். அதனையறியாததினால் ஜகத்துவடிவவிவர்த்தமுண்டாகிறது. அந்த நிராகாரப் பிரகாசமே அந்தக்கரண விருத்தியிலுள்ள பிரதிபிம்பத்தோடு ஞானமென்று சொல்லப்படும். "அகம்பானு (நான் சூரியன்)" என்ற அந்தக்கரணவிருத்தி பிரகாசத்தின் பிரதிபிம்பத்தோடுண்டாகும்போது அஞ்ஞானம் நிவிருத்தியாக ஜகத்தும் நிவிருத்தியாகிறது. சூரியனுடைய ஸாகாரரூபமாவது — பிராதக்காலத்தில் அவருடைய தேஜசு பிரகாசிப்பது. சந்திரன், நக்ஷத்திரம், தீபமுதலிய வதனம்சமே. அதற்கு நிராகாரரூபம், நிரூபம், ஸாகாரரூபம், தியேயம் (தியானிக்கப்படுவது) இது வேதாந்தங்களிற் சித்தான

சகுணப்பிரமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அர்த்தாபத்தியிட ப்ரமாண பார்த்தேசனமெல்லாம் தப்பல் தத்வார்த்தத்தை கேட்கின் சாக்ஷாத்ருதேவரே ஆசாரம் விழித்திருக்கின்றார். அவரைத் தியானஞ்செய்வதற்கு ப்ரத்யக்ஷமாயிருக்கிறதேயாம்.

ஒருசோதிப்பமதத்தி னுடையாதத்தோடு விரோதமதம். இந்த பாலகர்களும் பரப்ரமம் விருத்தவசனங்களை சொன்னதுபோல் பேசுபவர்தார் அவர் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கெட்டியபடி விருத்தமாகவே பேசுகிறார்கள்,

வைஷ்ணவமதத்தில் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமான வேறு தெய்வமில்லை என்பாரும் விஷ்ணுபக்தர்களே. அவர்கள் ராம, கிருஷ்ண, நாராயணன் முதலிய நாமங்களுக்குச் சமானமாயப் பிறதெய்வங்களின் நாமங்களை நினைப்பவன் நாஸ்திகன். அவர்களுடைய நாமநிர நாமோச்சாரணங்களின் யதார்த்த பலனுண்டாமென்றும், சைவமதத்திலும் சிவனுக்குச் சமானமான வேறு தெய்வமில்லை. சிவனுடைய நாம உச்சாரணத்தின் பலன் விஷ்ணுநாம உச்சாரணத்தா லுண்டாகாதென்றும், மற்றெல்லோருடைய மதங்களிலும் தமதுபாஸ்ய தெய்வத்துக்குச் சமானமில்லையென்றுங் கூறுவர். ஸ்மார்த்த மதத்திலோ எல்லாத் தேவர்களுஞ் சமமே. ஆதலால் மேற்சொல்லிய இந்த மதங்களுக்கும் விருத்தமாயிருக்கின்றது.

நாமாபராதங்கள் பத்தாவன

1. சத்புருஷர்களின்நிந்தை, 2. அசத்புருஷர்களிடத்தில் நாமத்தின் மகிமையைச் சொல்லுதல், 3. விஷ்ணு, சிவன் என்பவர்களிடத்தில் பேதஞானம், 4. சுருதி, 5. சாஸ்திரம், 6. குருவாக்கியத்தில் சிரத்தை, 7. நாமத்தி லர்த்தவாதப்பிரமத்தி னநுஷ்டானம், 8. அநேக பாபங்களைப்போக்கு நாமகீர்த்தனமிருக்கிறதென்னும் புத்தியினால் நிஷித்தகர்மங்களைச் செய்தல், 9. பெரும்புண்ணியத்தை யுண்டுபண்ணுவது நாமமென்னும் புத்தியினால் விஹிதகர்மங்களைவிடுதல், 10. மற்றதருமங்களோடு நாமத்தைச் சமானமாய் மதித்தலென்னும் பத்துமாம்,

ஆறு சாஸ்திரங்கள்

1. பூர்வமீமாம்சை, 2. உத்தரமீமாம்சை, 3. நியாயம், 4. வைசேஷிகம், 5. சாங்கியம், 6. யோகம். இவைகளின் விஷயம்.

1. பூர்வமீமாம்சையில்:—ஜகத்து சொரூபத்தால் அநாதி, அநந்தம், பிரவாகரூபம், சம்யோக வியோகமுடையது. ஜகத்காரணம்:—ஜீவாதிருஷ்டம், பரமாணு. ஈசுவரன்:—இல்லை. ஜீவன்:—சடசேதநாத்மகவிபு, நாநா, கர்த்தா, போக்தா. பந்தஹேது:—நிஷித்த கருமம். பந்தம்:—நரகாதிதுக்க சம்பந்தம். மோக்ஷம்:—சொர்க்கப்பிராப்தி. மோக்ஷ சாதனம்:—வேத விஹிதகருமம். அதிகாரி:—கருமபலாசக்தன். கிரந்தகர்த்தா:—ஜைமினி.

பிரதானகாண்டம் :—கருமகாண்டம். வாதம் :—ஆரம்பவாதம். ஆத்மபரிமாண சங்கியை :—விபு, நானா. பிரமாணம் :—ஷட்பிரமாணம். கியாதி :—அக்கியாதி. சத்தை :—ஜீவஜகத் பாரமார்த்தசத்தை. உபயோகம் :—சித்த சுத்தி.

2. உத்தரமீமாம்சையில் :—ஜகத்து :—நாமரூபக்கிரியாத்மகம், மாயாபரிணாமம், சேதனவிவர்த்தம். ஜகத்காரணம் :—அபின்ன நிமித்தோபாதான ஈசுவரன். ஈசுரன் :—மாயா விசிட்டசேதனம். ஜீவன் :—அவித்தியா விசிஷ்ட சேதனம். பந்த ஹேது :—அவித்தை. பந்தம் :—அவித்தியாதத்காரியம். மோட்சம் :—அவித்தியாதத்காரிய நிவிர்த்தி பூர்வக பரமானந்த பிராப்தி. மோட்சசாதனம் :—பிரமாத்மைக்கிய ஞானம். அதிகாரி :—மலவிட்சேப தோஷரகித சதுஷ்டய சாதனசம்பந்நன். பிரகடகர்த்தா :—வேதவியாஸர். பிரதானகாண்டம் :—ஞானகாண்டம். வாதம் :—விவர்த்தவாதம். ஆத்மபரிமாணசங்கியை :—விபு, ஏகம். பிரமாணம் :—ஷட்பிரமாணம். கியாதி :—அநிர்வசநீயக்கியாதி. சத்தை :—பாரமார்த்த ரூபாதமசத்தை, வியாவகாரிக பிராதிபாசிக ஜகத்சத்தை. உபயோகம் :—தத்வஞான பூர்வகமோட்சம்.

3. நியாயத்தில் :—ஜகத்து :—பரமாணுவினு லாரம்பிக்கப்பட்ட சம்யோகவியோக ஐக்ய ஆகிருதிவிசேஷம். ஜகத்காரணம் :—பரமாணு ஈசுவராதிருஷ்டம். ஈசுவரன் :—நித்திய இச்சாஞானாதிகுணவான், விபுகர்த்தா விசேஷன். ஜீவன் :—ஞானாதி சதுர்த்தச குணமுடைய கர்த்தா, போக்தா, ஜடவிபு, நானா. பந்த ஹேது :—அஞ்ஞானம். பந்தம் :—21 துக்கம். மோட்சம் :—21 துக்கத்துவம்சம். மோட்சசாதனம் :—இதர பின்னாத்ம ஞானம். அதிகாரி :—துக்கஜிஹாஸ ஜிஞ்ஞாசு முமுக்ஷு. பிரகடகர்த்தா :—கௌதமர். பிரதானகாண்டம் :—ஞானகாண்டம். வாதம் :—ஆரம்பவாதம். ஆத்மபரிமாண சங்கியை :—விபுநானா. பிரமாணம் :—பிரத்தியட்ச அநுமானவுபமான சப்தம் நான்கும். கியாதி :—அந்யதாக்கியாதி. சத்தை :—ஜீவசகத் பாரமார்த்த சத்தை. உபயோகம் :—மனனம்.

4. வைசேஷிகத்தில் :—ஜகத்து :—நியாயமதப்படியே. ஜகத்காரண முதல் அதிகாரிவரையில் ஷை. பிரகடகர்த்தா :—கணாதர். பிரதானகாண்டம் :—ஞானகாண்டம். வாதம் :—ஆரம்பவாதம். ஆத்மபரிமாணசங்கியை விபுநானா பிரமாணம் :—பிரத்தியட்சம், அநுமானம் 2 கியாதி :—அந்யதாக்கியாதி. சத்தை ;—ஷை. உபயோகம் :—ஷை.

5. சாங்கியத்தில் :—ஜகத்து :—பிரகிருதி பரிணாமசம்யோகவிம்சதி* தத்வாத்மகம். ஜகத்காரணம் :—திரிகுணாத்மகப் பிரகிருதி. ஈசுரன் :—இல்லை. ஜீவன் :—அசங்கசேதனவிபு, நானா, போக்தா. பந்த ஹேது :—

அவிவேகம். பந்த:—அத்யாத்மாதி திரிவித துக்கம். மோக்ஷ:—த்ரிவித துக்கத்ரய த்வம்ஸம். மோக்ஷசாதனம்:—பிரகிருதி புருஷ விவேகம். அதிகாரி: சந்நிகதவிரக்தன். பிரகடகர்த்தா:—கபிலர். பிரதானகாண்டம்:—ஞானகாண்டம். வாதம்:—பரிணாமவாதம். ஆத்மபரிமாணசங்கியை:—விபு நானா. பிரமாணம்:—பிரத்தியட்சம், அநுமானம், சப்தம் 3. கியாதி:—அக்கியாதி. சத்தை:—த்ரிவிதத் பாரமார்த்திக சத்தை. உபயோகம்:—தத்வ பதார்த்தசோதனம்.

௫. யோகத்தில்:—ஜகத்து:—சாங்கியமதப்படி. ஜகத்காரணம்:—ஈசுராதிஷ்டானப் பிரகிருதி, அதன் பிராமகமீசுரன். ஈசுரன்:—கிலேசகர்ம விபாகாசய அசம்பந்த புருஷவிசேஷன். ஜீவன்:—அசங்கசேதனவிபு, நானா, கர்த்தா, போக்தா. பந்த ஹேது:—அவிவேகம். பந்தம:—பிரகிருதி புருஷ ஸம்யோக ஜந்ய அவித்யாதி பஞ்சக்கிலேசம். மோட்சம்:—பிரகிருதி புருஷ சம்யோகாபாவபூர்வக அவித்யாதி பஞ்சக்கிலேச நிவிர்த்தி. மோட்சசாதனம்:—நிருவிகற்ப சமாதிபூர்வக விவேகம். அதிகாரி:—விட்சிப்தசித்தவான். பிரகடகர்த்தா:—பதஞ்சலி. பிரதானகாண்டம்:—உபாசனாகாண்டம். வாதம்:—பரிணாமவாதம். ஆத்மபரிமாண சங்கியை:—விபு நானா. பிரமாணம்:—ஷெடி 3. கியாதி:—அக்கியாதி. சத்தை:—ஷெடி. உபயோகம்:—சித்தைகாக்கிரியம். பஞ்சகிலேசம்:—அவித்தை, அஸ்மிதை (அகங்காரம்) இராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் (மரணபயம்).

உத்தரமீமாம்சையின் மதமித்நூலுரையில் விபக்தமாகச் சொல்லியிருக்கின்றன. ஆகையால் மற்ற சாஸ்திரங்களின் மதங்களிதற்கு விருத்தம். எனினும் வேத சாஸ்திரங்களில் பேதவாதமும், இதிற் பேதங்கண்டிக்கப்பட்டு அபேதவாதமும் கூறியதால், சகல சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தமும் பரஸ்பரம் விருத்தமாம்.

சுபசக்திநிதியென்னு மரசன் மேற்கூறிய சாஸ்திரநிபுண பண்டிதர்களின் விருத்தவசனங்களைக் கேட்டு முன்னிலுமதிக சந்தேகத்தோடும் யோசனையிலாழ்ந்திருந்தான். அப்போது தகப்பனிடம்வந்த தர்க்கதிருஷ்டி ஐயா! என்னயோசனை வியாகூலம் என்னவென்று கேட்க:—உபாஸிக்கத்தக்க தெய்வமெதுவென்பதில் நூதன சமுசயங்களுண்டாயின. யார் சொல்வதுண்மை யெல்லோரும் யுக்திப்பிரமாணங்களுடன் பேசுகிறார்களென்றவுடன் தர்க்கதிருஷ்டி சொல்லுகிறான்:—காரணரூப முபாஸிக்கத்தக்கது. கார்யரூபம் விடத்தக்கது. காரணரூபத்தின் நாமங்கள் பல. இதுவே வேதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம். இதிகாசபுராணங்களில் வியாஸர் சொல்லிய சித்தாந்தமுமிதுவே; வேறன்று. இந்த மர்மத்தைப் பண்டிதர்களறியாமல் பரஸ்பரத்தைக் கண்டிக்கிறார்கள். பாரதத்துக்கு வியாக்கியான

[illegible]முதிய நிலைகண்ட பண்டிதர் ஆரம்பத்தி [illegible] [illegible] அன்றியமுத்தமமான கருதிசித்தார்த்தத்தை [illegible] காட்டியிருக்கிறார். வியாசர் வாக்கியத்தில் விரோதமின்மையைக் காட்டுதும்: [illegible] கணேசன், தேவி, சூரியன் என்னும் [illegible] [illegible] காரணத்தில் பிறதெய்வம் நிந்தித்திருக்கிறதே, அதனைத் [illegible] [illegible] வியாசருக் [illegible] [illegible] விஷ்ணுவின் ஸ்துதியினுல் [illegible] [illegible] விஷ்ணுவாதி தேவதைகளினின்றும் [illegible] [illegible] பிரவிருத்தித்தற்கும் [illegible] [illegible] [illegible]னிர்ந்த யதனுபாசனையைத் தன்றுக [illegible] [illegible] தேவதைகளி னுபாசனைகளாயுந் தன்றும் [illegible] தேவதையினின்றை ஒன்றனது ஸ்துதியுபாசனை [illegible] னுபாசனையை விட்டுவிடுதற்காகவன்று. [illegible] [illegible] ஜோதிஷத்துக்குள்ள சூரியோதயத்துக்கு [illegible] [illegible] முற்காலப்பிரசங்கத்திற் [illegible] முற்காலத்தையும் நிந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனுல் [illegible] விடுக் கருதிக்கொண்டு நித்தியகர்மத்தைவிடுதல் பொருந்தாது. ஆகையால் முற்காலஸ்துதியின்பொருட்டுப் பிற்காலத்தையும், பிற்காலஸ்துதியின் பொருட்டு முற்காலநிந்தையுஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றதுபோல், ஒரு தெய்வத்தினுபாசனைப் பிரசங்கத்தில் பிறதேவதையி னிந்தைக்குத் தாற்பரியம் அத்தெய்வத்தின் ஸ்துதியுபாசனைவிஷயம்: பிறதெய்வத்தினிந்தையி [illegible] றென்பதாம். வைத்தவபதம் குதிரையையும், [illegible] போலவுமாம். 1. தேவயானம், 2. பிதிர்யானம், 3. ஜாயஸ்வமிரியஸ்வ என்னும் பேதங்களால் சமுசாரமார்க்கங்கள் மூன்றாய்,

1. சூரியமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு பிரம்மலோகத்துக்குப் போகுமார்க்கந் தேவயானமார்க்கமாம். இதனையே அர்ச்சிமார்க்கமென்றுங் கூறுவர்.

2. சந்திரமண்டலத்தைப் பேதித்துக்கொண்டு இந்திரலோகரூபமான பிரஹ்மலோகத்துக்குப்போகு மார்க்கம் பிதிர்யானமார்க்கமாம். இதனையே தூமமார்க்கமென்றுங் கூறுவர்.

3. அடிக்கடி ஜனனமரணங்களுக்குக் காரணமான மிருத்யுலோகத்துக்கு வருமார்க்கம் ஜாயஸ்வமிரியஸ்வமார்க்கமாம். இம்மூன்றும சமுசார மார்க்கங்களாம். ஞானகாண்டமே பிரம்மஞான ரூபமார்க்கம் மோக்ஷமார்க்கமாம்.

(வேதாந்த சூடாமணி) அவதாரிகை.

ஞானத்தால் முத்திபெற்றிருக்கும் வியாசாதி மஹா சித்தர்களுக்கு [illegible] [illegible] காரணமியாதென்ற வினவிற்கு உத்தர நுணர்த்துகின்றது.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வினா:—அந்நெறி நிச்சயமுள்ளவர்க்கு சமாதியிலிருந்த ஞானிகளை யந்நாளுடைய காட்சியை நாடிப்பார்களோ?

விடை:—அவர்களோ விஷயபோகத்தை யடைவார் நாடிநின்று சகல சாக்ஷியாயிருக்கின்றபடியால், நிச்சயித்தவர் நாடிப்பிறர் நாடிக்கொள்ளார் தாமாகவே யென்றறிக.

நிச்சயித்தவர் சொரூபமுடைய கல்பனையாதலின் நினைப்பின்மையினால் சத்தியத்தைக் கண்டவரை நம்பி யவர்களால் விதிக்கப்பட்ட விதிப்படி விதிநிஷேதங்கள் இல்லை. அவர்கட்கு இவ்விதமான சாமாநுபவிக சாமர்த்தியம் சொரூபாநுக்கிரகத்தினு லுண்டாயிற்றென்பது.

அவதாரிகை.

மூன்றாவது ஜீவன்முத்தன் பிராரத்த வசத்தால் பலவித ஜனங்களுடைய ஊடுருவும், அது அவனது சித்தவிகாரமாகக் காணப்படாமையை யவர் களிப்பது.

உலகிற்கு ஜீவன்முத்த.... .... மோஜ்ஜீவிதரு முடைய.

(பொழிப்பு.) வேதங்களை, வைதிகரையேனும் சமயத்தை நிந்தையாலின்றிய ஜீவன்முத்த னென்பவன் தன்னுடைய பிராரத்தவசமா சம்ஸ்காரத்தால் அநுபவிக்கின்ற வஸ்துக்களைப் பலவாகப் பிரித்தும், பலவாகவிருந்தும், ஏகமாக விளக்கும் அனுபவித் திரங்களைப் பலவாக வித்துச்சொல்லியும், உபதேசித்தும் சிவைக்க சொரிவைச் செய்தும், பிறவி மோக்ஷமாக விசாரமுற்றும், அங்கயன்மைபற்றி மகிழ்ந்தும், மிக வும் பலவேறு விகற்பங்களைப் பார்த்தும், வஸ்துவைத் தரித்துச் சித்தமின்றியும், அறிவையடைந்தும், பலவேறான கல்விகளிற் பயிற்சியுண்டும், பலரோ டிருக் கல்லாத மாதர்களோடு புணர்ச்சியுண்ட அவர்களோ டிருந்தும் வாக்கு கூறப்பெறுவனவாகிய இக்காரியம் அனைத்துக் கடக்கைகளிற் செய்தும், தன்மயமாக்கு நிருபாதிகராகவிருப்பினும் சம்சாரம் சாருத லில்லாதவன் அந்த ஜீவன்முத்தனைச் சிவசொரூபமென்றே சொல்லுவார்கள். எ-று.

எ—தேற்றம், இச்சூத்ர மக்களையெண்ணும் என்றுணர்க.

ஜீவன்முத்தனுற் செய்யப்பட்ட பலவிதமான காரியங்கள் கர்மபாசமுடைய சம்சாரகமேயன்றி, அவற்றால் அவனுக்கொரு பந்தமில்லையாயின், அவ னுடைய பரிசுத்தத்தன்மை கைவிடாதென்பது.

அவதாரிகை.

ஜீவன்முத்தன் இயக்கமும், அதனை யடைந்த சரீரமான சித்தி ஜீவன்முத்தன் அதன்பின் மரப் பிரபுலிங்ககடவுளை நோக்கி சக பாசமாகிய பாசம் கடனென்றுணர்த்துகின்றது.

[illegible] கியல் [illegible] தொழிலர் [illegible] போர்த்த
[illegible] சாத்த செல்வாருப மாக
மன் னிகழு மிதாவை கல்லியமேன் நிலைப்பர்
மக்கு நிலை யெய்துவர நெய்யாடு மொய்யர்
மொன்றுமிரி யமரூர் வடிவு மதுவு
[illegible] னியத்தாற் பாவமொழி வதுவு
[illegible] சித்தத்தி பதுமேவாக் குறிப்பக்
ஆர் [illegible] காருமெய்த் தறுவுதற வதுவும்.

(ஈ ர வா.) [illegible] தன்மைத்தேனும் வைப்பிடத்தேனும் வறுமைத் [illegible] பாடுடையானைப் போகன்றி பொன்றுபெருந் சச்சி [illegible] மெய்த்திறம் வேகம [illegible] தருகின்ற [illegible] கூறுவர். [illegible] உயி[illegible] [illegible] சித்திய [illegible], [illegible] பல்வேறுதல், அப்புண்ணியத்தாற் பாவ [illegible] [illegible] அந்த [illegible] அந்த மெய்த்தவ புணர்[illegible],

சங்கற்பவிகற்பமற்ற [illegible]லை, சகல புவன போகங்களும் என்பர் வைப்பிடத்திறமெனவும், சராசரமுமிக்கவிய பொதிகமென்பர் ஒரு [illegible] இணையுமில்லாதெனவும், பரிபூரணமாய் இருக்க மென்பர் [illegible], ஏகத்திரமந்தியம் அறிவின்றி சித்தியமா [illegible] சத்தெனவும், ஆதி மத்தியாந்த ரஹித சொரூபமாய் விளங்கு [illegible] நித்தனைவும், ஜடமற்ற சித்திரூபானந்தமென்பர் ஆனந்தமோ [illegible] சிவமென்றும் [illegible] விளக்குகின்றதே பிர [illegible], ஆகவே புண்ணியமதென்பர் ஆக [illegible] பரிபூரணமான முத்திமென்பர் விதைகையெல்லாமெனை [illegible] தேகத்தெல்லாத்திரமாக, எனவே, [illegible] விளக்குவதுபோலப் பிரார்த்தனையுமை நீக்கித் [illegible] அணுவத்தித்தமாய்ச் செய்தனதென்க.

வி ரு :—அத்தேகம், உலகனைப்போல ஞானவான்களுக்கும் உயிர் பிரிய [illegible] சித்த தேகத்தை தனைந்து செய்பவும் கண்டிருக்கின்றோமே, அவ்வாறாக எங்ஙனம் பூரணமாயிற்று ?

விடை :—பக்குவத பொதிகங்கள் பூரணமாக விளக்க இத்தேகமாத்தி [illegible] விளக்கமில்லை, இங்ஙனம் அவ்வாறே விளங்குமென்க.

வினா:—அங்ஙனம், இச்சகம் பூரணத்திற் கற்பிதமாய்ப் பார்க்கிற் பூரணமாய்த் தோன்றுவதேயன்றிப் பூரணமாய்க் காணாதொழியவுந் தேகமும் அங்ஙனம் பார்க்குமிடத்து அதுவாய்த் தோற்றுவதேயன்றி அதுவாய்க் காணாவில்லையே?

விடை:—அஃதியாதிய கடினரூபமாயுள்ள இத்தேகம் நிர்விகற்பினூர் பாவரூபமாய்ப் பத்தனம்பண்ணின லிட்டின்கணின்று வெளிப்படுதல் போலச் சைதன்னிய சிந்தனையாற் றேகஞ் சைதன்னிய ரூபமாதற்குச் சந்தேகமின்றெனவென்க.

வினா:—அங்ஙனமாயின் அதற்குப் பிரமாணமுண்டோ?

விடை:—பாரதத்தில் வியாச வசிட்டாதிய மஹாரிஷிகளும், இகத்தில் ஆசாரியசுவாமிகள் முதலியோரும், இன்னும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் தேக சேடமின்றிச் சோதியாய்க் கலந்தாரென்பதும், இன்னும் அல்லமாப்பிரபுதேவர் சீவன்முத்தித் தசையிற்றானே கோரக்கர் கட்கம் பரிசியாதுஞ் சாயையா யிருந்தாரென்பதும் இன்னும் அநேகமுமுண்டென்க.

வினா:—அங்ஙனம், யாவருமேனை அநுஷ்டிக்கவில்லை?

விடை:—நிர்விகற்பரூபமான சீவன் சர்வக்ருத்தியமுள்ள சிவத்தைச் சிந்தித்து அது நீயென்னும் பதப்படிச் சுத்த சைதன்யமாதற்கே சிருஷ்டி தொடங்கி இதுகாறும் வருந்தும் வருத்தத்திற்கு அளவின்மையா யிருத்தலானும், இச்சடத்தைச் சித்தாகக் காரத்தற்கென்ன வருத்தம் இவ்வளவென வரையிடக்கூடாமையாலும், எவரும் அநுஷ்டிக்கும்படி சுருதிகள் சொல்லாமையாலும், ஆசிரியரும் கிரந்தமாய் அநுஷ்டிக்கச் சொல்லவில்லையாதலானும் ஏகதேசத்தில் உண்டென்க.

வினா:—இனிச் சீவன்முத்தியில் விதேகமுத்தித் தன்மையும், விதேக முத்தியிற் சீவன்முத்தித் தன்மையும் உண்டென்பது எங்ஙனம்?

விடை:—சீவன்முத்தித் தன்மையாயிருந்து உபதேசாதிகள் செய்யுமிடத்துந் தேகமின்றிச் சாயைமாத்திரமாயிருந்த அல்லமாப்பிரபுதேவர் போல இருப்பது சீவன்முத்தியின் விதேகமுத்தியெனவும், விதேகமுத்தித் தன்மையாம் பரிபூரணமாயிருந்துஞ் சகசீவபரங்களை யியக்காமல் இயக்குவிக்கும் பரமேசனைப்போல இருப்பது விதேகமுத்தியிற் சீவன்முத்தியெனவுங் கொள்க.

விதேகமுத்தித்தன்மை யிதுவென விளக்கக்கூறியது.

அவதாரிகை.

நிருத்தமுறையால் முத்தி யிருப்பமாதிய பதினொருவித மாபுணர்த்துகின்றது.

முத்தியிருப் பதனுமே பூறக்கரும மொழிக்க
　மொழிந்தகனுஞ் போகமில்லை முயற்சியது தன்றாற்
பொய்த்தலறு தரியவிழை வத்துரிய விழைவாற்
　புகலருமா வாக்கிபவா ராப்ச்சியத னானே

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

உதயமாகும் [illegible] தானந்தரமான [illegible] த்திற் [illegible] பொருட்டுத் தான் [illegible] கைக் காரியத்திரமும், [illegible] உபாசனாசாத்திரத்தைச் சொல்லியதுமான [illegible] யெனவும், மேற் சாத்திரமான சந்தி [illegible] சாத்திரமும் சாத்திரமான விதியெனவும், நிஷ்காமிய பக்தி [illegible] சாத்திரத்தில் சொல்லுங் கர்மவிதியெனவும், ஒன்றாகிய [illegible] தான் சுயசொரூபமாக [illegible] அறையப்பட்டதாயிற்றெனவும், [illegible] ஞானவுருவேயற்றதை ஐயமித்திடவும், பூதசுத்தி முதலிய [illegible] தான் சுயசொரூபமாயிருந்து சொட்சுவுபசாரத்தை விட [illegible] ஞானயித்தெனவும், மெய்ப்பொருளைப் போன்ற ஆத்ம நிருபதி பண்ணுவிப்பது போதனையித்தெனவும் ஆகிய சப்தவிதிகளும் இரண்டுபோன காலத்திலுஞ் செய்கின்றது விடையிற் றியான பலமிருப்பதாதலின் நித்திய கருமானுஷ்டானமெனவும், இவ்வனுஷ்டானஞ் சத்கருமமாகித் தோன்றான புண்ணிய விசேஷமாதலிற் புண்ணியமாமெனவும், அந்தப் புண்ணியமாம் பலகருமஞ் சேர்ந்து நீங்கியமையிற் பாவமொழிவெனவும், அதன் பக்கம் [illegible] சித்தசுத்தியாமெனவும், அச்சித்தசுத்தியில் [illegible] பொக்குமெனக் கருத்தாமெனவும், அத்தேகத் திருஷ்டியிலும் ஒன்றிலும் பற்றின்மையின் [illegible] யெனவும், அவ்விரத்தி சகலேஷணை விருத்தலின் முத்தி விருப்பமாமெனவும், அம்முத்தி விருப்பம் அகமுகத்திற் சார்ந்து பாதிட கர்மமொழிக்கலிற் [illegible] மொக்கமாமெனவும், அம்மொக்கம் மகிமை [illegible] க்கிரகத்தை [illegible] முயற்சியாமெனவும், அம்முயற்சி தனித்திருப்பதாகலிற் பொய்க்கிலை [illegible] விசையாமெனவும், அத்துரிய [illegible] அறியும் பரமார்த்த விசாரஞானம் வேண்டுதலிற் [illegible] ஆசாரிய ஆராய்ச்சியாமெனவும், அவ்விசாரம் அபேதமாதலின் அதன் சாரமான அத்துவித ஞானமாமெனவும், அவ்வத்துவித ஞானம் அபரோட்சமாதலின் அவித்தியா நாசமாமெனவும், அவித்தையா நாசத்தில் அக [illegible] பிராந்தி நீக்கலிற் றுவிதமயக் கொழிதலாமெனவும், அவ்வொழிதலின் இன்ப துன்பம் நீங்கலிற் சுகதுக்க நினைவொழிவாமெனவும், அவ்வொழிதலின் இராகத்துவேஷ மின்மையின் விருப்பு வெறுப்பறுதலெனவும், அது நீங்கவேயிது செய்யத்தக்கது, செய்யத்தகாததென்னுஞ் சங்கற்ப விகற்பமின்மையின் விதிவிலக் கேயவாமெனவும், இவற்றால் சொர்க்க நரகமின்மையின் வினை யிரண்டும் நீக்குமெனவும், இந்நீக்கத்தில் சாமரூப பாவனையின்மையிற் றேகபாவ விச்சித்திடாமெனவும், இவ்விச்சித்தியினுஞ் அபாவனைதனும் அன்பாய்க் கரைதலிற் பாசமொழி மொழிதலெனவும், அப்பாசமகில ஞானஞ்ஞானம் சித்தவிடத்திற் பரமாசிய சுகாத்தன்மையும், அபரமசிவத்தன்மையு நீக்கி பாருபெய்தும் பிரமசுபாவ அபிக்கமான அத்துவித சொரூபமாதலிற் பராபரமெனவும், இவ்வத்துவித பதத்திற்குமேல் வேறு பதமுமின்மையின் முத்தியெனவும், இதற்கொருவ மின்மையிற் பே

பெருகுதெனவும், இஃதொன்றின் அகங்காரமையிற் சாதி பெறுதெனவும் இஃதின்றேல் மும்மலங்களை நீக்கவுடையானவன்மையின் நதிபெறுதெனவும் ஆன்மவித்தென்றும் பரிபூரணமாக விளக்கிநிற்றலின் ஒன்றாகியெனவும், இவ்வண்ணமிருக்குந் ஞானிக்குத் தொடக்கின் அத்துவித முடிவுபெறாது அதிற்கலாதலின் வாக்கிறந்ததெனவும், இவ்வாறாயினுஞ் சித்திக்குந் தொடர்பின் அக்கிரமத்தாளின் மனம் அதுவாய்க் கரைந்துபோதலின் மனமிறந்ததெனவும், இவ்வாச ம்பாவுங் கரைந்தவிடத்து நிர்விகற்பானந்தமாய் நிறைந்து நிற்றலின் பரிபூரணத்துவமாகியெனவும், இக்கலக்கங்களனைத்தும் நீங்கித் தானே தானாய் விளங்கலின் மறுபடியு மவிரோதகைவல்லியமெனவுங் கூறினார்.

இங்ஙனம் விதேக கைவல்லியத்தையடையும் சித்தம் முதலிய சித்திகளோடு கூடப்பட்டன பூதம் பாசம் சுரப மாய திரையதிற் முன்னோய எட்டும் பாகிய சாதனமெனவும், இவையின் மூன்றும் ஆந்தரிய சாதனமெனவும், மேலென்றாற் சாதிபமெனவும், ஈவிய எட்டும் நீக்கல் சாதனசாத்தியெனவுங்கொள்க.

வினா :—இவற்றில் கண்ட நிச்சயம் உபக்கிரமத்திலாவது, உபசங்காரத்திலாவது கூறாது மத்தியிற் கூறியதென்னை?

விடை :—அங்கஸ்து சர்வதோமுகமாயிருந்து யாவுமாய் விளங்குதல் அநுபவமாதலினாலும், சுருதிகள் மத்தியகத ஸ்வரூபமென விளம்புதலினாலும், விசாரத்தில் ஒன்றிற் சார்பில்லாது சமநிலையாய் விளங்குதலினாலும், சாதனத்தில் ஆதிமுடிவு உபக்ரம அநுபவ—னத்தில யாவிற்றுஞ் சாட்சியாய்க் காண்கையினாலும், சாதியத்தில் யாவும் பரிபூரணமாய் விளங்குதலினாலும், மாயினும் மத்தியகதமே கூறினரென்க.

வினா :—இங்ஙனங்கூறிய மாபிற் சிவன்முத்தித் தன்மையைக்கூறாது விதேக கைவல்லியத்தை மாத்திரங் கூறியதென்னை?

விடை :—சிவன்முத்தியே விதேகமுத்தி யாதலினென்க.

வினா :—அப்பேதம், அஃதிரண்டாகக் கூறுவதென்னை?

விடை :—சித்திரபடமென்னு மிடத்திற் படத்திற்கு காமரூபம் இருப்பதுபோலத் தோற்றுவது மாத்திரமேயன்றி, அஃதின்மைபோல, ஞானத்தினாற் தேகபாவங்கிடும் இருப்பதுபோலத் தோற்றுவதுமாத்திரமேயன்றி, மெய்த்தின்மையைபோல் அத்தோற்றத்தைச் சிவன்முத்தியெனவும், அது நீங்கின் தேக விதேகமுத்தியெனவும் காலை காவென்றாற்போலக் கூறினரென்க.

அது தீவிர பக்குவான்மாக்கள் விதேகமுத்தியடையுஞ் சோபான மாய இங்ஙனமெனவும், இங்ஙனம் அதையடைந்த ஸ்வானுபவ உல்லாசம் இவ்வாடமெனவும் உணர்த்தியதென்பது.

தத்துவமல் லாத சராசரங்க ளெங்கனுள
தத்துவத்தைச் சோதிக்கத் தானதற்—கித்துறையே
அன்றிப் பிறிதிலபா லாய்ந்துய்மி னிந்நூலை
யன்றிச் சுருக்கமேஃ தாம்.

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம் முற்றிற்று.

சிவஞானபோத மூலமும், வேதாந்ததீபிகையென்னுமுரையும் முற்றிற்று